

Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν τὸν Θεὸν εἰς θάνατον.

Ὁ Κύριος διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του «καταδικάζει» τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀθανασία. Τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ἀληθῶς εἰς τὸν Ἀναστάντα Κύριον, τὸ ἀποδεικνύει μὲ τὸ νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν.

Εἰς τέσσαρας μόνον λέξεις συγκεφαλαιούνται καὶ τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ· Χριστὸς ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη! Ἡ ἀγιότης εἶναι ἢ κατὰ χάριν ἔνωσις μὲ τὸν Θεόν. Ἐνευ τῶν ἁγίων δὲν ὑπάρχουν ἀληθινοὶ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοί, οὔτε ἀληθινὴ παιδεία ἄνευ τῆς ἀγιότητος. Ὁλόκληρον τὸ Εὐαγγέλιον συνοψίζεται, εἰς μίαν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους ὑμᾶς· «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί» (Α΄ Πέτρ. 1,16).

Δὲν ὑπάρχει ἀπελπισία καὶ λύπη, ἀμφιβολία καὶ σκότος, ἁμαρτία καὶ θάνατος μέσα μου καὶ μέσα σου, τὰ ὅποια δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ν'ἀποδείξωμεν μὲ τὰς θαυμαστάς ὀρθοδόξους προσευχάς. Ἐὰν εἶσαι παράλυτος κατὰ τὸ πνεῦμα, κλαῦσε καὶ δάκρυσσε καὶ θὰ σέ βοηθήσῃ ὁ Κύριος. «Ἰησοῦ γλυκύτατε, φώτισόν με τὸν ἐσκοτισμένον, Ἰησοῦ τὸ φῶς μου φώτισόν με...!» Ὅπως μέσα εἰς τὴν ἁμαρτίαν εὐρίσκεται ὁ θάνατος, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀγιότητα ἢ ἀθανασία!. «Οἱ βίοι τῶν ἁγίων» εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ παρατεινομένη διὰ τῶν ἁγίων ὁ χριστιανὸς εἶναι ἄνθρωπος ὁ ὅποιος ζῆ διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν τῷ Χριστῷ. Τότε ζῆ κανεὶς «ἀξίως τοῦ Θεοῦ (Κολασ. α,10)» ὅταν ζῆ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ζῶντες ἐν Χριστῷ οἱ ἅγιοι κάνουν τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, διότι δι' Αὐτοῦ γίνονται ὄχι μόνον δυνατοὶ ἀλλὰ καὶ παντοδύναμοι· «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλ. 4,13). Τί εἶναι «Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων;» - Εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὅποια κάνουν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι μὲ τὴν δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Οἱ «βίοι τῶν ἁγίων» εἶναι ἓνα εἶδος συνεχίσεως τῶν «Πράξεων τῶν Ἀποστόλων». διότι «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ.13,8). «Οἱ βίοι τῶν ἁγίων» ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν καὶ μαρτυρίαν ὅτι ἡ καταγωγὴ μας εἶναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.. ὅτι ζῶμεν ἐπὶ γῆς διὰ τοῦ οὐρανοῦ· ὅτι «ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλ.3,20) καὶ ὅτι σκοπὸς μας εἶναι νὰ οὐρανώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, τρεφόμενοι μὲ τὸν οὐράνιον ἄρτονκοινωνία.

Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, διὰ τῶν ὁποίων συνεχίζεται ἡ ἁγία θεανθρώπινη ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Λοιπόν, οἱ «βίοι Ἀγίων» ἴδου εὐρισκόμεθα εἰς χῶρον οὐράνιον, διότι ἡ γῆ γίνεται οὐρανὸς διὰ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Ἰδοῦ ὅτι εὐρισκόμεθα μεταξύ τῶν ἐν σώματι ἀγγέλων, μεταξύ τῶν χριστοφόρων· ὅπου δὲ εἶναι αὐτοί, ἐκεῖ καὶ ὁ κύριος ὁ Θεός, ἐν αὐτοῖς καὶ μετ'αὐτῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Οἱ «βίοι τῶν ἁγίων»! Ἰδοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν παράδεισον, ὅπου φυτρώνει καὶ αὐξάνει, ὅτι τὸ θεῖον, τὸ ἅγιον, τὸ ἀθάνατον, τὸ αἰώνιον, τὸ δίκαιον, τὸ ἀληθινόν, τὸ εὐαγγελικόν.

Οἱ «βίοι τῶν ἁγίων»! - Ἰδοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν αἰωνιότητα· «χρόνος οὐκέτι ἐστὶν» (Ἀποκάλ. 10,7). Χρόνος δὲν ὑπάρχει πλέον!

Εὐρισκόμεθα μεταξύ τῶν ἁγίων, μεταξύ τῶν μοναδικῶν ἀληθινῶν ἀθανάτων, οἱ ὅποιοι ἐνίκησαν κάθε θάνατον, κάθε ἁμαρτίαν, κάθε πάθος, κάθε δαίμονα, κάθε ἄδην. Ὅταν εἴμεθα μὲ αὐτοὺς κανέ-να εἶδος θανάτου δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ, διότι οἱ ἅγιοι εἶναι σάν ἀλεξικέραυνα τοῦ θανάτου. Εἰς τοὺς «βίους τῶν ἁγίων» καταδεικνύεται ὅτι τὸ κάθε δόγμα εἶναι πηγὴ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Κάθε ἅγιος βροντοφωνεῖ μαζί μὲ τὸν θεῖον

Ἐπίστολον· «Ζῷ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ
Χριστός» (Γαλ. 2,20)

Ἐμπαθύνετε εἰς τοὺς «βίους τῶν ἁγίων»· Ἰδοὺ, ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἀκτινοβολεῖ ἡ
χαρισματικὴ, ἡ ζωοποιὸς καὶ σωστικὴ δύναμις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία τοὺς
ὠδήγησεν ἀπὸ ἄσκησιν εἰς ἄσκησιν, ἀπὸ ἀρετὴν εἰς ἀρετὴν, ἀπὸ νίκη εἰς νίκην κατὰ
τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου. Αὐτὴ τοὺς εἰσάγει εἰς τὴν πνευματικὴν χαρὰν. Εἰς τοὺς
«βίους τῶν ἁγίων» θὰ ἰδῆτε τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ, μὲ τὸ ὁποῖον νικοῦν τοὺς
ὄρατους καὶ ἀόρατους ἐχθροὺς τῆς σωτηρίας των. Οἱ «βίοι τῶν ἁγίων» βεβαιώνουν ὅτι
ἡ Ἡθικὴ εἶναι μία ἐφηρμοσμένη δογματικὴ. «Βίοι ἁγίων»! -Ἡ μοναδικὴ Παιδαγωγικὴ
τῆς ὀρθοδοξίας.

Μία ἰδιόμορφος ὀρθόδοξος Ἐγκυκλοπαδεῖα. Ἐὰν εἴσαι
εἰς ὅποιονδήποτε πειρασμὸν οἱ «βίοι τῶν ἁγίων» θὰ σὲ βοηθήσουν νὰ τὸν νικήσης,
σοῦ δείχνουν πολυαριθμοὺς ἀλλὰ βεβαίους δρόμους σωτηρίας, φωτισμοῦ, ἁγιασμοῦ.
Δὲν ὑπάρχει πάθος, ἁμαρτία, πού νὰ μὴ ὑποδεικνύεται μέσα εἰς τοὺς «βίους τῶν
ἁγίων» ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον νικᾶται, νεκρώνεται, ἐκριζώνεται. μόνον «σὺν πᾶσι τοῖς
Ἁγίοις» (Ἐφ. 3,18) ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν. Ζήτησε τὸν ἑαυτὸν σου μέσα
εἰς τοὺς «βίους τῶν ἁγίων»· θὰ τὸν εὑρῆς ὅπωςδήποτε μέσα σ'αὐτοῦς. Ἀκόμη θὰ
εὑρῆς καὶ τὰ φάρμακα διὰ νὰ ἰατρευθῆς. (Ἀρχιμανδρ. Ἰουστίνου Πόποβιτς).

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός· Ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτοῦ, δηλ. τοῦ νέου ἔτους.

Ἰνδικτιῶν σημαίνει χρόνου μερισμὸν, ἔχει 15 ἔτη. Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Ἰξιδιγτιο =
φορολογικὸν διάταγμα. Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐπῆγε ὁ ΚΗΙΧ εἰς συναγωγὴν
καὶ ἀνοίξας τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν κεφ. 61-1,10· «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, κλπ.»
ἐδίδασκε τὸν λαόν. Σεπτέμβριος εἰς τὰ λατινικὰ σημαίνει «ἑβδομος» (ἀριθμούμενος
ἀπὸ Μάρτιον ὅπου ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον) καὶ λέγεται ἀρχὴ τοῦ χρόνου
διότι ἡ γῆ ὀργώνεται καὶ δέχεται τὰ σπέρματα εἰς αὐλάκας, ὡς εἰς κοιλίαν· εἶναι ἡ ἀρχὴ
συλλήψεως καὶ ἐγκυμοσύνης σχεδὸν ὅλων τῶν καρπῶν, ὁ Μάρτιος εἶναι ἡ ἀρχὴ
γεννήσεως τῶν καρπῶν. Ἡ λέξις χρόνος ἐκ τοῦ «φθεῖρειν» παράγεται· τὸν Σεπτέμβριον
ἡ γῆ παύει νὰ γεννᾷ καρπούς (ὁ Σεπτέμβριος ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ τῆς φθορᾶς).
Ἐπολογισμὸς τοῦ χρόνου μὲ ἰνδικτιῶνας εἰσήγαγε ὁ Μέγας Κων/ντῖνος τῷ 312 μ.Χ.

Ὀσίου Συμεών (στυλίου). Ἐγεννήθη τὸ 392 μ.Χ. εἰς τὸ χωρίον Σισάν Συρίας. Ἦτο
ποιμὴν προβάτων, ὅταν ἄκουσε γιὰ τὴν ζωὴ τῶν μοναχῶν, ἔτρεξε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ
παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἀξιῶσιν νὰ γίνῃ μοναχός.

Εἶδε ὄραμα ὅτι ἔσκαπτε θεμέλια, ἐσταμάτησε ἀπὸ τὸν κόπο ἀλλὰ φωνὴν οὐρανόθεν τὸν
διέταξε νὰ συνεχίζη. Ὄταν λόγῳ τοῦ βάθους δὲν ἠδύνατο νὰ σκάπη ἤκουσε ὅτι εἶναι
ἀρκετὸν καὶ ν'ἀρχίσῃ τὴν οἰκοδομήν. Τοῦτο ἐφάνερωνε τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας του.
Ἦγενε μοναχός καὶ ἀσκήτευσεν δύο χρόνια πλησίον δύο ἀσκητῶν· ἐν συνεχείᾳ ἦλθε εἰς
τὴν μονὴ τοῦ ὀσίου Ἡλιοδώρου εἰς τὸν τόπον Τελεδάν. Ἐπτὰ ἔτη ἔμεινε εἰς τὸν ζυγὸν
τῆς ὑπακοῆς καὶ ὑπερέβαλλε τοὺς ὀγδόνα συμμοναστὰς του μὲ νηστείας πολλῶν
ἡμερῶν, ἀγρυπνίας καὶ ἄλλας κακοπαθείας.

Ἀπεμακρύνθη διότι ἐγένετο
αἷτιος βλάβης εἰς ἀρχαρίους καὶ ἐπὶ 5 μῆνας ἠσύχαζε προσευχόμενος εἰς ἕνα λάκκον
ἕως ὅτου τὸν ἐπανάφερον εἰς τὴν μονή. Μετὰ 3 ἔτη ἦλθε εἰς τὸ χωρίον Τελανιβό, εἰς

Ένα κελλί έμεινε έγκλειστος επί 40 ήμέρας προσευχόμενος και άσιτος. Ό φίλος του Βλάσιος ήλθε μετά 40 ήμέρας και εύρε τον όσιο ως άναίσθητο. Τόν έκοινωνήσε τά "Αγια Μυστήρια και συνήλθε· έφαγε άρτον και εύθύς άνήλθε εις τó εκεί όρος προσευχόμενος και νηστεύον επί 40 ήμέρας. "Εκτισε μικρόν κελλί χωρίς σκεπή και έδέθη με άλυσίδα από τó πόδι εις μεγάλη πέτρα. "Όταν ήλθε ό Πατριάρχης Άντιοχείας Μελέτιος τοϋ έίπε και έλύθη, όμως ό όσιος δέν έξήρχετο τών όρίων τοϋ κελλιοϋ του. 'Η άγάπη του διά τόν Χριστόν τόν έδενε πιό πολύ από άλυσον. "Επειδή ήρχοντο πολλοί χριστιανοί διά ώφέλεια άπήλθε εις ένα σϋλον έξι πήχεων. 'Από όλον τόν κόσμον ήρχοντο διά νά τόν ιδοϋν έθαύμαζον οι άνθρωποι διότι έως τότε ήτο άγνωστος ό βίος τών στυλιτών. "Ηλθον μοναχοί διά νά τόν δοκιμάσουν και τοϋ έίπον νά ακολουθη τήν γνωστή άσκητική ζωή ό όσιος έζήτησε συχώρησι και κατέβη από τόν σϋλον. Οί μοναχοί τοϋ έίπον ότι διά νά τόν δοκιμάσουν ήλθον κι'εύχαριστηθέντες άνεχώρησαν. 'Ό όσιος ένήστευε τεσσαρακοντάδας ήμερών, επάνω εις τόν σϋλον έδενε μία δοκό και έδένετο διά νά μη δύναται νά καθίση. "Ετσι άγρυπνοϋσε. "Εκανε άλλο σϋλο 36 πήχεων διά περισσοτέραν ήσυχία και άνήλθε εις αυτόν. Μετά 27 έτη ήλθε ή μητέρα του ό όσιος τής έίπε νά ιδωθοϋν εις Βασιλεία τοϋ Θεοϋ, εκείνη ήθελε νά τόν ιδή. Τής παρήγγελε νά περιμένη και έντός όλίγου απέθανε. Τήν κήδευσαν έντός τής μάνδρας. Τοϋ έφεραν ένα παράλυτον. 'Ό όσιος τοϋ έίπε νά πιστεύση και νά όμολογήση τόν τριαδικόν Θεόν· ό παράλυτος όμολογών εύθύς έθεραπεύθη δοξάζων τόν Θεόν. 'Από όρθοστασία έσάπησαν τά πόδια τοϋ όσιου και έκαναν πληγάς με σκώληκας. "Ηλθε ένας Σαρακηνός κάτωθεν τοϋ σϋλου και έζήτα τās εύχάς του. Τότε συνέβη ένας σκώληξ και έπεσε εμπρός του· 'Ό δέ άνθρωπος τόν έλαβε εις χέρια του και έφερε εις κεφαλήν του και όφθαλμούς του δι' άγιασμόν. "Ό άγιος τοϋ έλεγε, τόση τιμή για ένα σκουληκι κάνει. 'Εκείνος άνοιξε ό χέρι του και εύρε άντι τοϋ σκώληκος ένα ώραίο μαργαριτάρι! Μία γυναίκα ένεδύθη στρατιωτικά ροϋχα και με άλλους στρατιώτας ήλθον εις τόν άγιον ό όποιος τούς έίπε νά μη πλησιάση εκεί ό στρατιώτης εκείνος (δηλ. ή γυναίκα) διότι ό Θεός τόν έχει εύλογήσει ως καρδιογνώστης και άποδίδει κατά τά έργα του. 'Εκείνοι όταν έμαθον ότι είναι γυναίκα ό στρατιώτης εκείνος, έθαύμασαν και έδόξασαν τόν Θεόν για τó προορατικό χάρισμα τοϋ άγιου. "Ενας ληστής και φονεύς καταδιωκόμενος από στρατόν ήλθεν κλαίων και έξομολογήθη εις τόν άγιο. Οί στρατιώται έφθασαν και ήθελον νά τόν συλλάβουν· ό άγιος έίπε ότι ό Θεός τόν έφερε εκεί. 'Ό ληστής με δάκρυα παρακαλοϋσε νά τόν συγχωρήση. 'Ό άγιος Συμεών έίπε· «Λάβε σημεϊον τής μετανοίας σου τοϋτο, ίδου ό Θεός τώρα σε παίρνει μαζί Του». 'Ό ληστής έίπε· «Χριστέ μου δέξαι τó πνεϋμα μου» και εύθύς απέθανε. 'Ό Δανιήλ ό στυλίτης ήλθε εις τόν άγιον Συμεών για νά λάβη τήν εύχή του· ό άγιος τόν έσυμβούλεψε και του εύχήθη· «'Ανδρίζου και ένδυναμοϋ εις τούς κόπους τής άρετής». "Άλλη φορά όταν ό Δανιήλ επήγαινε εις Άγίους Τόπους έμφανίσθηκε ό άγιος Συμεών και τοϋ έίπε νά έπιστρέψη διότι κινδυνεύει από ληστὰς και αίρετικούς. "Ελεγε κάποιος ότι έμετροϋσε τīs μετάνοιες τοϋ άγιου που έκανε επάνω εις τόν σϋλον, όταν όμως έμέτρησε 1244 μετάνοιες, έκουράσθηκε νά μετρά... 'Ό βασιλεύς Θεοδόσιος είχε δώσει άδεια νά κτίζουν συναγωγάς οι Έβραϊοι, έλεγχθείς από τόν άγιο, άκύρωσε τó διάταγμα (δηλ. τήν άδεια). Κάποιοι κυνηγοί διά νά συλλάβουν ένα έλάφι έπροσευχήθησαν εις τόν άγιον, τó ζών έμεινε άκίνητο, τó έπιασαν και τó έσφαξαν. "Εμειναν άφωνοι, μόνο όταν έζήτησαν συχώρησι από όν άγιον ήλθε ή φωνή τους.

Όταν έγιναν σεισμοί εις τὴν Ἀντιόχεια, πλῆθος λαοῦ ἦλθε εἰς τὸν ἅγιον ὅστις τοὺς εἶπε ὅτι ἡ αἰτία τῶν σεισμῶν εἶναι οἱ ἁμαρτίες τους καὶ ὅλοι νὰ φωνάζουν συνεχῶς τὸ Κύριε ἐλέησον.

Μετὰ ἀπὸ ὥρα τοὺς εἶπε ὅτι τοῦ τάδε γεωργοῦ εἰσακούσθηκε ἡ προσευχὴ ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἶπε ὁ ἅγιος εἰς τὸν γεωργὸν καὶ ἐφανέρωσε ἐνώπιον ὄλων ὅτι ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει μόνο τὸ ἓνα τρίτον ξοδεύει διὰ τὸν ἑαυτὸν του, τὸ ἄλλο ἓνα τρίτο διὰ τοὺς πτωχοῦς ἐλεημοσύνη καὶ τὰ ὑπόλοιπα διὰ τοὺς φόρους. Οὐ ἀκούσαντες ὠφελήθησαν καὶ ἐμμήθησαν τὴν ἀρετὴ τοῦ γεωργοῦ. Ὁ ἅγιος πολλοὺς ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε καὶ πολλὰς προφητείας εἶπε.

Τὸ 461 μ.Χ. (69 ἐτῶν) ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ βασιλεὺς Λέων Μακέλλης (457-474) ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου μετέφερε τὸ ἁγ.λεῖψανο εἰς Ἀντιόχεια. Ἔκτισαν ναὸν εἰς τιμὴν ἁγίου Συμεῶν εἰς Ἀντιόχεια καὶ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτο ὁ στυλὸς τοῦ ἄλλου ναόν· 47 ἔτη ἀσκήτευσε ἐπάνω εἰς τὸν στυλόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ κοίμησις τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Ἐγένετο διάδοχος τοῦ Μαυσέως καὶ ὠδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς γῆν ἐπαγγελίας περνῶντας αὐτοὺς διὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ὅπως καὶ εἰς τὴν διάβασιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης¹. Κατέλαβε τὴν Ἰεριχὴ², εἶδε τὸν ἀρχιστράτηγο Μιχαὴλ καὶ ὠμίλησε μαζί του, πολεμῶν μὲ τοὺς ἐχθρούς, προσευχήθηκε νὰ μὴ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος λέγων τὸ «Στήτω ὁ ἥλιος³ κλπ» καὶ εὐθύς ἐσταμάτησε ὁ ἥλιος ἕως ὅτου τοὺς ἐνίκησε. Ἔκρινε τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν 27 ἔτη.

Ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν, τὸ 1544 π.Χ. καὶ ἐτάφη εἰς Θαμνασασάχ πόλιν φυλῆς Ἐφραΐμ⁴.

(1·Ἰησ.Ναυῆ 5,13/2·Κεφ. 6ο/3·Ἰησ.Ναυῆ 10,12/4·Ἰησ.Ναυῆ 24,31)

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ 40 ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΑΣΚΗΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΑΜΜΟΥΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΑΥΤΩΝ·

Ἦσαν ἀπὸ Ἀνδριανούπολι Μακεδονίας. Εἰς τὸ διωγμὸ τοῦ βασιλ. Λικινίου 303 μ.Χ. βασανίζονται διότι δὲν προσκυνοῦν τὰ εἰδῶλα. Μὲ τὴν προσευχὴ τους ἐκρεμάσθη ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ ὥρας καὶ πίπτων κάτω ἀπέθανε. Ὁ Ἀμμοῦν ξέεται εἰς τὰς πλευράς, τοῦ φοροῦν πυρωμένη περικεφαλαία ἀλλὰ μένει ἀβλαβής. Εἰς τὴν Ἡράκλεια Θράκης μεταφέρουν τὰς παρθέτους ὅπου 10 ἔκαυσαν, 18 ἀπεκεφάλισαν μετὰ τοῦ Ἀμμοῦν, καὶ αἱ ἄλλαι κατεκόπησαν μὲ μαχαίρια καὶ μὲ σίδηρα πυρακτωμένα εἰς τὸ στόμα ἔλαβον τὸ στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

ΟΣΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 1035 μ.Χ. εἰς τὸ Μουταλάσκι Καππαδοκίας. Ἐδυσκολεύετο εἰς τὸ σχολεῖο, ἔχων μεγάλη πίστι ἐπῆγε κι' ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του κάτω ἀπὸ ἀγία τράπεζα προσευχόμενος.

Όταν τελείωσε ἡ θεῖα λειτουργία διάβασε μία φορὰ τὴν Βί ὠδὴ Μωϋσέως καὶ τὴν ἔμαθε ἀπ' ἔξω. 15 ἐτῶν ἦτο, οἱ γονεῖς του τοῦ ἔλεγον διὰ γάμο, ὁ ἅγιος ἔφυγε καὶ ἦλθε εἰς μοναστήρι εἰς Κωνσταντινούπολι, ἔγινε μοναχὸς ἐκεῖ. Μετὰ 3 ἔτη ἐπῆγε εἰς Θεσσαλονίκην διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἅγιον Δημήτριον ὁ ὁποῖος τοῦ ἐφάνει καθ' ὁδὸν ὡς νέος καὶ τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγ. Γεωργίου εἰς Θήβα διότι ἐκεῖ τοῦ ἐτοίμασε ὁ Θεὸς κατοικία. Ἦλθε καὶ ἔμεινε ἀγωνιζόμενος πρόθυμα καὶ ταπεινά, μὲ ἓνα τρίχινο ῥάσο, νηστεύων καὶ ἀγρυπνῶντας τὶς νύκτες ὀρθιος ὥστε ἐπρήσθησαν τὰ πόδια του. Ἐπῆγε εἰς Ῥώμην καὶ

Ἅγιους Τόπους διὰ προσκύνημα καὶ ἐπέστρεψε εἰς μονὴ Ἁγ. Γεωργίου. Μία φορὰ τὸν πείραξε μία γυναίκα, ἀφοῦ τὴν ἤλεγξε, ἔκανε 40 ἡμέρες ἄσιτος καὶ ἓνα ἔτος ἐγκλειστος εἰς τὸ κελλί του. Ὄταν εἶχε ἀρρωστήσει καὶ τοῦ ἔφεραν γιατρὸ ὁ ἅγιος προφήτευσεν ὅτι ὁ γιατρὸς σε 3 ἡμέρες θὰ πεθάνῃ, ὅπως καὶ ἔγινε. Ὁ μαθητὴς του (ιερομόναχος Μᾶρκος) ἐτελεύτησε, οἱ μοναχοὶ εἶπον εἰς τὸν ἅγιον. «Διέταξε τὸν μαθητὴ σου Πάτερ νὰ κάμῃ στίχο νὰ τοῦ ψάλωμεν». Ὁ Ἅγιος εἶπε εἰς τὸν νεκρὸν «Τέκνον μου Μᾶρκε εὐλόγησον», καὶ ὁ νεκρὸς ἐσήκωσε τὸ δεξιὸν χεῖρ ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ εὐλογήσας σταυροειδῶς εἶπε· «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς κ.λ.π.». Ὑστερα ἐκοιμήθη πάλι. Ὁ μοναχὸς Νικόδημος ἐμποδίζετο ἀπὸ τὸν ἅγιον νὰ γίνῃ ἱερεὺς ὡς ἀνάξιος. Κρυφὰ ἐπῆγε καὶ ἐχειροτονήθη, ὅταν ἐπέστρεψε διέταξε ὁ ἅγιος καὶ ἐξέδυσαν τὰ ἄμφιά του, αὐτὸν δὲ ἔβαλαν εἰς ἓνα λάκο ὡς τιμωρία. Ἐπῆγαν μερικοὶ καὶ τὸν ἔβγαλαν, τοῦ ἔδωσαν ἄμφια καὶ ἐφόρεσε. Ἐνῶ ἐβάδιζε ὁ Νικόδημος ἔπεσε κεραυνὸς καὶ τὸν κατέκαυσε.

Προφήτευσεν τὸν θάνατον τῆς κόρης ἑνὸς θηβαίου. Μετὰ 28 ἔτη ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος Μυθοπόλεως Ἀττικῆς (ὅπου σήμερον εἶναι τὸ Κριεκούκι καὶ Μάζι τῆς Μάνδρας) εἰς τὴν μονὴ τῶν Ἀσωμάτων. Ὁ ἡγούμενος αὐτῆς ἔδωκεν εἰς τὸν ἅγιον τὸ μονύδριον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἡ ἀγιότητά του ἔγινε παντοῦ γνωστὴ, ἦλθον καὶ ἐμόνασαν ἐκεῖ ἄνω τῶν 100 μοναχῶν. Ἡ μονὴ ἔγινε Λαύρα. Καὶ ἴδρυσεν καὶ 24 ἀσκητήρια (παραλαύρια) ὅπου ἐζοῦσαν κοινοβιακὴ ζωὴ. Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος Αἰ Κομνηνὸς (1079-1105) ἔστειλε 10.000 χρυσᾶ φλωρία διὰ ἀνάγκας μονῆς. Ὁ ὄσιος εὐχαριστήσας ἐκράτησε μόνον 422, ὅσα εἶχε ἀνάγκη. Μὲ τὴν προσευχὴν του ἔσωσεν τὸν Ἀκέξιο Κομνηνὸν κινδυνεύοντα νὰ νικηθῇ εἰς πόλεμον μὲ τοὺς Κομάνους (εἰς Θράκη) καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ πολεμήσῃ μὲ τὸν τύραννον τῆς Κρήτης Καρίκη διότι σύντομα θὰ πεθάνῃ. ὁ βασιλεὺς ὑπάκουσεν. Ὁ ἄρχων Κασταμονίτης ἤρχετο εἰς ἅγιον, ἐνῶ ὁ δοῦλός του ἐβάδιζε ὀπίσω του καὶ ἐτοιμάζετο νὰ τὸν φονεύσῃ, ἐφάνη ὁ ἅγιος Μεέτιος καὶ ἐφόβισεν τὸν δοῦλον, ὥστε δὲν ἔκανε τὸν φόνον. Ὄταν ἦλθον εἰς τὸν ἅγιον ἤλεγξε ὁ ἅγιος τὸν δοῦλον λέγων· «Πρόσπεσον εἰς πόδας τοῦ κυρίου σου καὶ εἶπε τὴν ἁμαρτίαν σου ὅτι ἠθέλησας νὰ τὸν φονεύσῃς ταλαίπωρε, ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἵνα μὴ κολασθεῖς αἰώνια». Ἦρχοντο θηβαῖοι νὰ ἰδοῦν τὸν ἅγιον, ἓνας ἔλεγε· «Τὶ περισσότερο θὰ μοῦ εἰπῇ, ἐγὼ γνωρίζω τὰς γραφάς». Ὄταν «Σὺ τέκνον γνωρίζεις ὅσα ἠθέλον νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ δὲν χρειάζεσαι διδασχὴν». Ἄλλοτε ἤλεγξε ἓνα μοναχὸν διὰ τὴν ἁμαρτάνει μὲ γυναίκα καὶ ἐμπορεύεται, ὁ ὁποῖος μετενόησεν καὶ ἐξομολογήθη καὶ ἐκύρητε παντοῦ τὸ προορατικὸν χάρισμα τοῦ ἁγίου. Ἐνας νέος μοναχὸς, μετέφερε μὲ τὰ ζῶα μονῆς οἶνον, καθ' ὁδὸν μία γυναίκα τὸν παγίδευσεν διὰ νὰ ἁμαρτήσῃ μαζί της, αὐτὸς τὴν ἔδιωξεν μὲ ὕβρεις· ὁ ἅγιος ὅταν τὸν εἶδε τοῦ εἶπε ὅτι ἔπρεπε μὲ πραότητα νὰ τὴν σωφρονίσῃ καὶ ὄχι μὲ ὕβρεις. Ἦλθον ποτὲ πολλοὶ προσκυνηταί, ὁ τραπεζάρης ἔλεγε εἰς τὸν ἅγιον ὅτι τὰ ὀλίγα παξιμάδια καὶ ὄσπρια δὲν εἶναι ἄρκετὰ διὰ τράπεζαν. Ὁ ἅγιος εἶπε καὶ τοὺς ἐφιλοξένησεν μὲ αὐτά· μετὰ ὀλίγας ἡμέρας χριστιανοὶ μὲ φορτωμένα ζῶα ἔφθασαν εἰς τὴν μονὴν. Ὁ ἅγιος εἶπε εἰς τὸν διακονητὴν τῆς τράπεζας· «Ὑπαγε ὀλιγόπιστε νὰ ἰδῆς πόσον σῖτον μᾶς ἀνταπέδωσεν ὁ Κύριος διὰ τὴν ἐλαχίστην ἐκείνην φιλοξενίαν». Ἐνα χεῖμῶνα τοὺς τελείωσεν τὸ λάδι, ὁ ἅγιος εὐλόγησεν τὸ δοχεῖον ἐλαίου (πιθάρι) καὶ, τὸ λάδι δὲν ἔλειπε ἕως τὴν ἄνοιξιν!! Μία ἡμέρα τοῦ ἔφεραν ἓνα σταμνίον οἴνου νὰ τὸ εὐλογήσῃ διὰ νὰ πιοῦν, τοὺς εἶπε καὶ τὸ ἔσπασαν καὶ εἶδον ὅτι μέσα ἦτο ἓνα νεκρὸν φίδι. Κάποιος εἶχε βλασφήμους λογισμοὺς καὶ ἐντρέπετο νὰ τοὺς ἐξομολογήθῃ. Ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε ὅτι ἐὰν δὲν εἰπῇ τοὺς πονηροὺς του λογισμοὺς δὲν θὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν

του, εκείνος τότε έξωμολογήθη. Προεΐπε σεισμόν ό όποϊος έγινε τοϋ 'Αγ. Νικολάου. Πυρκαϊά εις τό δάσος έπαυσε με τήν προσευχή του, και ύδωρ άνεύλησε όταν έκτύπησε με τήν ράβδο του. "Ενας μοναχός από τή μονή Δαφνίου έμεινε όλίγον πλησίον 'Αγίου, θέλων νά έπιστρέψη έκρυψε ένα σκαπήριον δια νά τó λάβη μαζί του' ό όσιος τοϋ ειπε' «"Υπαγε όπου θέλεις, διότι ή βασιλεία τών ούρανών βιάζεται και οι βιασταί άρπάζουσι αύτήν - έμεις δέν βιάζομε ούδένα- όμως φέρε τó σκαπήριον όπου έκρυψες εις τήν πέτρα δια νά μη γίνη σκάνδαλο». 70 έτών (τό 1105 μ.Χ.) ένώ τά πόδια του ειχον πληγές με σκουλήκια έκοιμήθη έν Κυρίω. 'Ετάφη εις τήν βόρεια πλευρά τοϋ ναοϋ τών 'Ασωμάτων. Τó 1140 μ.Χ. ή μονή του ειχε 300 μοναχούς.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΓΕΛΗ' Ήτο χρυσοχόος από τήν Καραμανία Κων/πόλεως πατήρ 6 τέκνων. Εις μίαν έορτήν έχόρευε με άλλους χριστιανούς οι όποϊοι ειχον τουρκεύσει άνταλλάσσοντας τά σαρίκια. Τήν έπομένην ήμέρα τοϋ ειπον' «Γιατί φοραΐς χριστιανικό κάλυμμα εις τó κεφάλι σου; Χθές έφόρεσες τó σαρίκι και πρέπει νά γίνης τοϋρκος». Τόν έπήγαν εις τόν κριτή. 'Ο μάρτυς ειπε ότι διασκεδάζε μαζί τους και δέν ειπε ότι θα γίνη Τοϋρκος. Τόν όδήγησαν εις τόν Βεζύρην, ειπε τά ίδια και ότι δέν άρνείται τήν πίστη του. Τόν φυλακίζουν και βασανίζουν. Εις τήν γυναίκα του που έκλαιε τής ειπε' «"Ας εινα εις σε και έμέ άντι πάντων ό Χριστός. Εις Αυτόν σάς παραδίδω και ύπομένω με χαρά τόν θάνατον. 'Υπόμεινον τήν στέρησί μου ίνα εύραινόμεθα αιωνίως. Τί κέδρος από τã τοϋ κόσμου έάν ζημιωθώμεν τås ψυχάς μας;» Τήν 1ην Σεπτεμβρίου 1680 τόν άπεκεφάλισαν. Τήν νύκτα ένας πύρινος στϋλος έφώτιζε τó άγιο λείψανο. Οι Τοϋρκοι ειδον αύτό και διέταξαν νά ρίψουν τó άγιο λείψανο εις θάλασσα. Οι χριστιανοί έδωσαν χρήματα και έπήραν τó λείψανο. Τó έθαψαν εις τή μονή εις τήν νήσο Πρώτης. Οι τρεις Τοϋρκοι αίτιοι τοϋ θανάτου τοϋ 'Αγγελή ήσθένησαν και δέν ξεψυχοϋσαν, έφώναζαν «'Αγγελή, Αγγελή ...». "Όταν έφεραν τήν γυναίκα τοϋ μάρτυρος και συγχωρήθηκαν τότε άπέθανον. Οι Τοϋρκοι έκαναν διάταγμα νά μη βιάζουν τούς χριστιανούς νά Τουρκεύσουν.

ΜΝΗΜΗ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΜΙΑΣΗΝΩΝ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΜΠΡΗΣΜΟΥ.

Εις χρόνους εικονομαχίας ή εικών άγίας Θεοτόκου έρρίφθη εις λίμνη (Μιασηνών) τής Ζαγουροϋ δια νά μη καταστρέψουν αύτήν οι Εικονομάχοι, μετά από χρόνια άνευρέθη άφθαρτος. 'Ο έμπρησμός έγινε εις χρόνους βασιλέως Μακέλλη (450 μ.Χ.) δια τås άμαρτίας τοϋ λαοϋ και έκάη εις 7 ήμέρας μεγάλο μέρος τής Κων/πόλεως.

2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΜΑΝΤΟΣ' Οι γονεΐς του Θεόδοτος και 'Ρουφίνα, χριστιανοί από τήν Γάγγρα Παφλαγονίας, έφυλακίσθησαν από ειδωλολάτρες εις τήν Καισάρεια, τó 260 μ.Χ. Εις τήν φυλακή έγεννήθη ό άγιος, έπειδή άπέθανον οι γονεΐς του εις φυλακή, άγγελος Θεοϋ ειπε εις τήν χριστιανήν 'Αμμία νά παραλάβη και νά αναθρέψη τó νήπιον.

'Επειδή έλεγε τήν θετή του μητέρα «μάμα» ώνομάσθη Μάμας. "Όταν ήτο 15 έτών ό Μάμας, άπέ-θανε ή 'Αμμία. Οι ειδωλολάτραι τόν συνέλαβον, τόν βασανίζουν, ό ήγεμών Κασαρείας Δημόκριτος τόν έστειλε εις 'Ρώμη, εκεί ραβδίζεται, καιεται με λαμπάδες, κρεμοϋν μολύβι εις τόν λαιμόν του και τόν βυθίζουν εις τήν θάλασσα. "Αγγελος τόν σώζει και έπιστρέφει εις τó όρος τής Καισαρείας, άσκητεύων εις ένα

σπήλαιον. Ἦρχοντο τὰ ἐλάφια καὶ ἀμέλγων τὸ γάλα των ἐτρέφετο. Ἦκτισε ἐκκλησίαν ἐντὸς 40 ἡμερῶν. Ὁ ἡγεμὼν Ἀλέξανδρος μὲ στρατὸ ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος. Ὁ ἅγιος τοὺς ἐφιλοξένησεν μὲ ἀγάπη λέγων «φάγετε καὶ ὕστερα θὰ σᾶς δείξω τὸν Μάμαντα». Ἦλθον τὰ ἐλάφια εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ ἡγεμὼν ἔλεγε ὅτι μὲ μαγεῖες τὰ ἡμερεῦει. Ἦξεπλάγησαν ὅταν τοὺς ἐφανέρωσεν ὅτι «ἐγὼ εἶμαι ὁ Μάμας ποὺ ζητῆτε». Τὸν συνέλαβον, ἀρνεῖται νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα, ραβδίζεται, ξέεται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια καὶ φυλακίζεται. Εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὴν προσευχὴν του ἀνοιξε τὴν θύρα καὶ ἐλευθέρωσε 40 χριστιανούς. Τὸν ρίπτουν εἰς κάμινον καὶ εἰς θηρία ἀλλὰ ἔμεινε ἀβλαβής. Μὲ σιδερένιο δόρυ τὸν ἐκτύπησαν εἰς τὴν κοιλία, ὁ μάρτυς μὲ τὰ χέρια του ἐκρατοῦσε τὰ ἐντόσθιά του νὰ μὴν χυθοῦν ἔξω, ἐβάδισε ἓνα στάδιον περίπου (185 μέτρα) καὶ παράδωσε τὴν ψυχὴν του.

ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΗΣΤΕΥΤΟΥ - ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ (582-895 μ.Χ.)

Ἦγεννήθη εἰς Κων/πολι. Ἦμαθε τὴν τέχνη τοῦ χαράκτου, ἦτο εὐσεβής, φιλόπτωχος καὶ φιλόξενος. Ὦταν ἦτο διάκονος εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἱερὸν τῆς ἐκκλησίας εἶδε ὄπτασία, ἓνα πλῆθος πολλῶν ἀγγέλων νὰ ψάλλουν εἰς τὴν ἁγία Τριάδα. Ἦτο καὶ διαχειριστὴς τῶν χρημάτων τῆς ἐκκλησίας. Μία ἡμέρα εἰς τὸν τόπον «Βοῦν» ἔδιδε χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὸ πουργεῖον δὲν ἄδειαζε. Κάποιος μὲ φθόνον εἶπε: «Ἦως πότε δὲν ἐκενοῦται τὸ πουργεῖον...» καὶ εὐθὺς εὐρέθη ἄδειο ἀπὸ χρήματα¹. Ὁ ἅγιος τὸν ἐσυγχώρησε. Ὦταν ἀπέθανε ὁ Πατριάρχης Εὐτύχιος, ὁ λαὸς τὸν ἠθέλε πατριάρχη. Ἦπειδὴ δὲν ἐδέχτο νὰ χειροτονηθῇ εἶδε εἰς ὄπτασία θάλασσα καὶ πῦρ καὶ οἱ ἄγγελοι ἔλεγον: «Ἦὰν ἀντιλέγῃς θὰ δοκιμάσῃς τὰς τιμωρίας αὐτὰς». Ἦτσι ἐδέχθη. Μία φορὰ εἰς τὸν τόπον Ἦβδομον μετέβαλε τὴν τρικυμίαν τῆς θαλάσσης εἰς γαλήνη. Ἦάτρευσε τὸν τυφλὸν Ἦωάννη ἐκ Γάζης λέγων πρὸς αὐτὸν ὅταν τὸν ἐκοινωνοῦσε: «Ἦῶμα Χριστοῦ τὸ θεραπεῦσαν τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν». Ἦγινε θανατικὸ εἰς πόλιν, ἔστειλε ἓναν ὑπηρέτη του μὲ δύο καλάθια ἓνα ἄδειο καὶ ἓνα γεμᾶτο μὲ μικρὰς πέτρας νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀγορᾶς καὶ εἰς κάθε ἓνα νεκρὸν ποὺ θὰ ἐπήγαιναν διὰ ταφὴν νὰ ρίπτῃ ἀπὸ μία πέτρα εἰς τὸ ἄδειο καλάθι. Τὴν πρώτη ἡμέρα ἐμέτρησαν 323 νεκρούς, τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἡμέραν ὄλο καὶ ἐλιγότευον. Σὲ 7 ἡμέρας ὁ ἅγιος μὲ τὴν ἐκτενῆ προσευχὴν του ἔπαυσε τὸ θανατικόν. Ἦπὲρ 13 ἔτη καὶ 5 μῆνας ποὺ ἐπατριάρχευσε ἔτρωγε μόνον μαρούλι ἢ σῦκα ἢ σταφίλη. Ἦπὲρ 6 μῆνας δὲν ἠπιε νερό. Ἦκοιμᾶτο καθήμενος εἰς ἓνα σκαμνίον. Ἦστερέωνε εἰς τὸ κάτω μέρος μίας λαμπάδος μία βελόνη, ὥστε καιομένη ἔπιπτε ἐπάνω εἰς μία λεκάνη καὶ μὲ τὸ θόρυβον ξυπνοῦσε. Ἦν ἐκοιμᾶτο, ἀγρυπνοῦσε τὴν ἐπομένη νύκτα. Ἦθέλησαν νὰ παίξουν θέατρο εἰς τὸν ἰππόδρομον τὴν Πεντηκοστή, ἐπροσευχήθη καὶ ἔβρεξε πολὺ, ὥστε ὄλος ὁ λαὸς ἔφυγε. Τὸ 595 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ὦταν ὁ ἔπαρχος Νεῖλος ἠσπᾶσθη τὸ ἁγ.λεῖψανον εὐθὺς ἀνασηκώθηκε ὡς νὰ ἦτο ζῶν καὶ ἀντεφίλησε αὐτὸν λέγων μυστικὰ καὶ κάποια λόγια εἰς τὸν Νεῖλον. Ἦνεταφιάσθη εἰς Ναὸ Ἦγ. Ἀποστόλων. Ὁ μοναχὸς Εὐσέβιος ἐβάδιζε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἁγίου (προτοῦ γίνῃ Πατριάρχης) καὶ ἠκούσε φωνὴν ἀνωθεν νὰ λέγῃ: «Δὲν εἶναι πρέπον, ἀββᾶ, νὰ περπατᾶς εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ μεγάλου».

(1. Τότε ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε: «Ὁ Θεὸς ἀδελφὲ συγχωρήσαι σοι, διότι ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ»).

3 ΣΕΠΤ. Ἦερομάρτυρος Ἦνθίμου ἐπισκόπου Νικομηδείας: Ὦταν ἀπέθανε ὁ ἐπίσκοπος

Νικομηδείας Κύριλλος ὁ λαὸς ἦλθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐζητοῦσε ἐπίσκοπο τὸν Ἄνθιμο. Ἐπροσευχήθησαν καὶ θεία φωνὴ ἤκουσαν νὰ φέρουν εἰς τέλος τὴν ψῆφον των. Τὸ 307 βασιλεὺς Μαξιμιανὸς ἦλθε εἰς Νικομήδεια καὶ ἐζήτησε νὰ θυσιάσουν εἰς εἶδωλα· ὁ ἅγιος μὲ 20.000 πιστοὺς ἐκλείσθησαν εἰς ἐκκλησίαν. Ἔβαλαν φωτιά οἱ στρατιῶτες, καὶ ἐκάησαν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ (ἡ μνήμη των ἐορτάζεται τὴν 28 Δεκ.) ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἅγιο ὁ ὁποῖος θεία χάριτι ἔμεινε ἀβλαβής. Εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν ἀνεζήτησαν οἱ στρατιῶται, τοὺς ἐφιλοξένησε καὶ κατηχήσας αὐτοὺς τοὺς ἐβάπτισε χριστιανούς. Τὸν ἔφεραν εἰς βασιλέα ὅπου τὴν ὀρθόδοξον πίστην ἐκήρυξε, ῥαβδίζεται, τρυποῦν μὲ σιδερένια καρφία τὰ πόδια του, τοῦ φοροῦν πυρωμένες χάλκινες, κνημίδες. Ὑπομένει τὰ βασανιστήρια προσευχόμενος κ' ἀκούει θεία φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ· «Ἐντὸς ὀλίγου μὲ λαμπρὸ στεφάνι στεφανώνεσαι». Ἔδεσαν μὲ τροχὸν διὰ νὰ τὸν καύσουν μὲ λαμπάδες ἀλλὰ ὁ τροχὸς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ τὰ χέρια τῶν βασανιστῶν ἐδέθησαν ἀοράτως. Ὁμολόγησαν τότε εἰς τὸν βασιλέα ὅτι 3 νεανία (δηλ. ἄγγελοι) τοὺς ὁποίους εἶδον, ἔπραξαν αὐτά. Φυλακίζου ἀλλὰ οἱ ἀλυσίδες μόνες τους ἐκόπησαν. Οἱ δῆμιοι ἐπίστευσαν, κατηχήθησαν ἀπὸ τὸν ἅγιον καὶ ἐβαπτίσθησαν. Τέλος ἀποκεφαλίζεται καὶ εὐθύς, παραδόξως! μετὰ τὴν ἀποτομὴν ἡ κεφαλὴ ἐκφύει τρίχας.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ (συνασκητοῦ τοῦ Ἁγ. Εὐθυμίου)· Ἔγινε μοναχὸς εἰς Λαύρα Φαράν συνασκητῆς μὲ τὸν Ἁγ.Εὐθύμιον. Ἀπὸ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐορτῆς τῶν Φώτων (Θεοφανείων) ἕως τῶν Βαΐων ἔφευγον εἰς τὴν ἔρημον διὰ περισσοτέραν ἄσκησιν. Μετὰ 5 ἔτη ἐπῆγαν εἰς ἕνα σπήλαιον τρεφόμενοι μὲ ἄγρια χόρτα καὶ λάχανα. Ἦλθαν πολλοὶ καὶ ἰδρῦθη κοινόβιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ὄσιος θεόκτιστος ἦτο ἡγούμενος. Ὁ Ἁγ.Εὐθύμιος ἠσύχαζε εἰς κελλίον ἐκεῖ πλησίον. Εἰς βαθὺ γῆρας ἐν Κυρίῳ ἐκοιμήθη τὸ 451 μ.Χ.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Λευκωσία Κύπρου. Τὸ 1793 ἐπῆγε εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐργαζόταν ὡς γραμματεὺς εἰς ἕνα ἀρνησιθρησκον Ζακύνθιον. Μία ἡμέρα ἐμέθησε μὲ οἶνον καὶ ἀρνήθηκε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν γενόμενος Τοῦρκος. Μετανοήσας ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς Βηρυτὸν καὶ ἐξωμολογήθη εἰς τὸν ἐκεῖ ἀρχιερέα.

Ὑστερα εἰς Χίον ὅπου ἐτοιμάζεται διὰ τὸ μαρτύριον μὲ προσευχάς, γονυκλισίας, νηστείας, ἀγρυπνίας. Ἐγραψε λεπτομερῶς εἰς χαρτὶ ὅλες του τὶς ἀμαρτίες διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ καμμία εἰς τὴν ἐξομολόγησιν. Μετὰ 40 ἡμέρας ἐπαρουσιάστηκε εἰς τὸν ἱεροδικαστὴ εἰς τὴν Ἔφεσον ζητῶντας νὰ ἀποδώσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ διαβόλου δηλ. τὴν περιτομὴν. Οἱ Τοῦρκοι μὲ πολλὰς ἀπειλὰς καὶ κολακείας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν μεταπέισουν. Τὸ 1794 τὴν 3 Σεπτ. τὸν ἐκρέμασαν εἰς ἀγχόνῃ ἐνῶ εἶπε τὰ τελευταῖα λόγια· «Χριστιανός, χριστιανός, χριστιανός εἶμαι».

ΑΓΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ· Ἡ μάρτυς ὠμολόγησε εἰς τὸν ἄρχοντα Νικομηδείας, ῥαβδίζεται γυμνὴ τόσον, ὥστε ὅλο τὸ σῶμα ἔγινε μία πληγὴ. Ἀφαιροῦν τὸ δέρμα ἀπὸ τὰ πέλματα ποδῶν, ἐνῶ ἡ ἀγία κράζει· «Ὁ Θεὸς μου, εὐχαριστῶ». Τρυποῦν τοὺς ἀστραγάλους τῆς μὲ σιδερένια περόνια, τὴν κρεμοῦν κατακέφαλα καὶ καπνίζεται μὲ καπνὸν θειαφιοῦ, πίας, ἀσφάλτου. Ἔβαλαν εἰς πῦρ ἀλλὰ δὲν ἐκαίετο. Τὴν ρίχνουν εἰς λεοντάρια ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπέπραξαν. Ἰδῶν ὁ ἄρχων Ἀλέξανδρος αὐτὰ τὰ θαύματα, ἔπεσε εἰς τὰ πόδια

τῆς ἁγίας ζητῶν συγχώρησι διὰ τὰ βασανιστήρια καὶ νὰ γίνῃ στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἁγία τὸν κατήχησε, τὸν ἔφερε εἰς ἐπίσκοπον Ἀντώνιον καὶ ἀβαπτίσθη τότε πάλι ἐζήτησε ἀπὸ τὴν ἁγία νὰ εὐχηθῆ νὰ λάβῃ συγχώρησι καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του μὲ καλὴν ὁμολογία. Προσευχήθη ἡ ἁγία καὶ εὐθύς παρέδωσε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεόν. Ἐλθὼν καὶ ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἐκήδευσεν ἔξω τῆς πόλεως. Ἡ ἁγία ἀνέβη εἰς μίαν πέτρα καὶ ἐνῶ προσήχετο ἀνέβλυσεν ὕδωρ. Ἦπιε δοξολογοῦσα τὸν Θεὸν καὶ λέγουσα τὸ «Δέξαι Κύριε τὸ πνεῦμα μου» ἀπῆλθε εἰς Κύριον. Ὁ ἐπίσκοπος τὴν ἔθαψε πλησίον τῆς πέτρας ποὺ ἀνέβλησε ὕδωρ καὶ ὑπάρχει ἔως σήμερον.

ΑΓΙΟΥ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ· Ὁ Ἀριστίων ἦτο ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. Συνελήφθη ἀπὸ εἰδωλόατρας καὶ ὁμολογῶν τὸν Δεσπότην Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, κατεκάρη εἰς τὸ πῦρ καὶ οὕτω τὴν ἁγίαν του ψυχὴν παρέδωκε.

4 ΣΕΠ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΒΑΒΥΛΑ· Τὸ 284 ἔγινε ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Τὸν βασιλεῖα Νουμεριανὸς ποὺ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐκκλησίαν τὸν ἐμπόδισε, ἐλέγχων αὐτὸν διότι, ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν τοῦ βασι- λέως Περσῶν τὸν ὁποῖον εἶχε Ὀμηρον. Φυλακίζουν τὸν ἅγιον ἀλυσοδεμένο μὲ τρία παιδιὰ καὶ τοὺς βασανίζουν. Ἀπεκεφάλισαν τὰ παιδιὰ ὁ ἅγιος εἶπε τὸ «Ἴδοῦ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ ἃ μοὶ ἔδωκε ὁ Θεός...» καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν. Τὸν ἔθαψαν μὲ τὶς ἀλυσίδες ὅπως εἶχε ζητήσῃ (δηλ. ὅπως οἱ πολεμισταὶ ἐθάπτοντο μὲ τὰ ἄρματα τους, ἔτσι καὶ ὁ ἅγιος μὲ ἀλύσεις ποὺ ἐνίκησε τὸν ἀόρατον ἐχθρόν.)

ΑΓΙΟΥ ΒΑΒΥΛΑ (διδασκάλου καὶ τῶν 84 παιδῶν)·

Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ τὸ 298 εἰς τὴν Νικομήδεια συνέλαβον τὸν ἅγιον μὲ τοὺς 84 χριστιανόπαιδας μαθητὰς του. Ἐφεραν εἰς βασιλεῖα ὁ ὁποῖος ἐρώτησε διατὶ δὲν προσκυνεῖ τοὺς θεοὺς. Ἀπεκρίθη· «βασιλεῦ οἱ θεοὶ εἶναι δαιμόνια. Ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι ὁ δημιουργὸς τῶν πάντων, εἴθε τυφλοὶ καὶ δὲν βλέπετε τὴν ἀλήθειαν». Συνέτριψαν μὲ πέτρες τὰ πόδια του, χέρια, πλευρὰ καὶ πρόσωπο. Φυλακίζεται. Τὰ παιδιὰ ῥαβδίζονται, ἀφοῦ πρῶτον ὁ βασιλεὺς τοὺς ἔλεγε ὅτι ἐὰν θυσιάσουν θὰ εἶναι μαζί του εἰς τὸ παλάτι. Ὁ Ἀμμώνιος καὶ Δονᾶτος ἀπήντησαν· «Εἴμεθα πιστοὶ καὶ εἰς τοὺς κωφοὺς καὶ ἄλαλους δαίμονας δὲν θυσιάζομε» καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ἔλεγον· «Χριστιανοὶ εἴμαστε, δὲν θυσιάζομε εἰς τὰ εἴδωλα». Διὰ τοῦ ξίφους ἀπεκεφάλισαν τὸν ἅγιον καὶ τὰ παιδιὰ. Χριστιανοὶ κρυφὰ τὴν νύκτα ἐπῆραν τὰ ἅγια λείψανα καὶ μετέφεραν εἰς Κων/πολι. Ἐνεταφίασαν αὐτὰ εἰς μονὴ «Χώρα».

ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΜΩΗΣΕΩΣ· Ἐγενήθη εἰς Αἴγυπτον τὸ 1571 π.Χ. ὁ πατὴρ του ἦτο ὁ Ἀμράμ καὶ ἡ μήτηρ του ἡ Ἰωχαβέδ. Ἔσωσε ἀπὸ τὰ ὕδατα ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τὸν υἱοθέτησε ὠνομάσας Μωϋσῆν (=ὕδατοςώσωτον)...ιδὲ εἰς Βί κεφάλαιον τῆς «ἐξόδου» κλπ.. Διὰ τὸν φόνον τοῦ Αἰγύπτου (ἐξοδος 2,12 ἔφυγε εἰς Μαδιάμ.. ἐνυμφεύθη τὴν Σεπφώρα, ἐγέννησε δύο υἱούς. Τοῦ ὠμίλησε ὁ Θεός (ὁ ΚΗΙΧ) Κεφάλ. Γί τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν φλεγόμενη βᾶτο. Ὡδήγησε τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαὸν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ ἐρήμου μὲ θαῦμα. Τὰ φοβερὰ καὶ παράδοξα... θεόπτης, προφήτης καὶ νομοθέτης.. Παρώξυνε τὸν Θεὸν διότι ἐλάλησε μὲ δισταγμὸν (Ἀριθμοὶ 20,10). 120 ἐτῶν (τὸ 1451 π.Χ.) ἀπέθανε εἰς τὸ ὄρος Ναβῆ.

ΑΓΙΑΣ ΕΡΜΙΟΝΗΣ· Ἦτο θυγατέρα Ἀποστόλου Φιλίππου (ἐκ τῶν 7 διακόνων) ἰδὲ πράξ. 21,8 ἰατρὸς καὶ ἐθεράπευε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ πλῆθος ἀσθενῶν, διδάσκουσα τὸ Εὐαγγέλιον μὲ τὸν Πετρῶνιον τὸν μαθητὴν τοῦ Ἀποστ. Παύλου. Ἐπὶ βασιλέως Τραϊανοῦ, ὁμολογεῖ καὶ βασανίζεται. Ὁ ΚΗΙΧ εἰς σχῆμα τοῦ Πετρωνίου τὴν ἐνθαρύνει. Τὴν ἐλευθερώνουν καὶ ἤνοιξε ἱερὸ πανδοχεῖο καὶ ἰατρεῖο. Τὸ 117 μ.Χ. ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Ἀδριανοῦ ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν, ἐνῶ τὴν ραβδίζουν ψάλλει ψαλμούς, τὴν ἔρριψαν εἰς λιωμένο μολύβι ἀλλὰ ἡ θεία χάρις τὴν ἐφύλαξε, τὸ πῦρ ἔσβυσε. Ἡ ἀγία ἐντὸς τοῦ λέ-βητος ἐστέκετο δροσιζομένη, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ ἐλέγχουσα τὸν βασιλέα ὁ ὁποῖος θαυμάζων τὸ θαῦμα ἔπιασε τὸν λέβητα καὶ εὐθύς ἐκάη εἰς τὸ χέ-ρι ὥστε τὸ δέρμα καὶ τὰ νύχια ἔπεσαν. Ἡ ἀγία εἶπε· «Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν» καὶ τὴν ἔβαλαν γυμνὴ εἰς τὸ πυρακτωμένο τηγάνι. Ἄγγελος διασκορπίζει τὸ πῦρ ὥστε ἐκάησαν οἱ δήμιοι, ἡ ἀγία δὲν ἐκαίετο καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ τηγάνι, ἡ ἀγία εἶπε ὅτι θέλει νὰ προσκυνήσῃ δῆθεν τὸν θεὸν Ἡρακλῆ. Τὴν ἔφεραν εἰς τὸ ναό, μὲ τὴν προσευχὴ τῆς ἔγινε τὸ εἶδωλο σκόνη. Εἶπε εἰς βασιλέα· «εἰσελθε νὰ βοηθήσῃς τοὺς θεοὺς σου». Ἰδὼν τὴν συντριβὴ εἰδώλων, ἐθύμωσε καὶ διέταξε νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Οἱ δήμιοι Θεόδουλος καὶ Θεότιμος ἠθέλησαν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν προτοῦ ἡ ἀγία νὰ προσευχηθῆ καὶ ἐξηράνθησαν τὰ χέρια τους. Ἔπεσαν εἰς τὰ πόδια τῆς, ἐπίστευσαν καὶ ἐθεραπεύθησαν. Τὴν παρεκάλεσαν νὰ εὐχηθῆ νὰ παραδώσουν τὰς ψυχὰς των εἰς ΚΗΙΧ ἐνώπιόν τῆς. Οὕτω ἔγινε καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἀγία προσευχηθεῖσα παράδωσε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴν τῆς εἰς Κύριον. Χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν τὰ λείψανά των εἰς Ἔφεσον.

5 ΣΕΠ. ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΟΥ· Ἦτο Ἀρχιερεὺς, πατὴρ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ τοῦ ΚΗΙΧ. Ἐπειδὴ ἐπέτρεπε εἰς θεοτόκον νὰ ἴσταται εἰς τὸν ναὸν εἰς θέσιν παρθένων, ἐφόνευσαν οἱ ἔβραῖοι, μεταξύ ναοῦ καὶ θυσιαστηρίου (βεβαιοῖ αὐτὸ καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος).

Ἐπίσης διὰ τὸν λόγον ὅταν ὁ Ἡρώδης ἔσφαξε τὰ 14.000 νήπια καὶ ὁ Πρόδρομος ἐκρύπτετο μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου ἐπειδὴ δὲν εὔρισκον τὸν Ἰωάννην ἐφόνευσαν τὸν πατέρα του.

6, 7, καὶ 8 ΣΕΠ·

6. ΜΝΗΜΗ ΘΑΥΜΑΤΟΣ, ΕΝ ΚΟΛΑΣΣΑΙΣ ΦΡΥΓΙΑΣ, ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΜΙΧΑΗΛ·

Χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τὸ ἀγίασμα (ιαματικὸ ὕδωρ) τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἔκτισαν πρὸς τιμὴν του ναόν. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ἕνας εὐλαβὴς νέος, ὁ Ἄρχιπος ἔμεινε ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ἀκολουθῶν ἀσκητικὴ ζωὴ. Οἱ εἰδωλολάτραι ἔδειρον τὸν Ἄρχιπο, ἐδοκίμασαν νὰ κρημνίσουν τὸ ἀγίασμα ἀλλὰ τὰ χέρια των παρέλυσαν· ἐξῆλθε καὶ φωτιὰ καὶ τοὺς κατέκαυσε. Ἔστρεψαν τὸν ποταμὸ πρὸς τὸν ναὸν ἀλλὰ ὁ ποταμὸς παραδόξως ἐκινήθη πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀμετανόητοι συνεχίζουν νὰ ἐνώσουν καὶ δεύτερον ποταμὸ διὰ νὰ καταστρέψουν τὰ ὄρητικὰ ὕδατα τὸν ναόν. Ἐνῶ προσευχόταν ὁ Ἄρχιπος τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ λέγων νὰ ἔχη θάρρος καὶ θὰ ἰδῆ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Χαράξας τὸν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, οἱ ποταμοὶ ἀκίνητοποιήθησαν, ἐσχίσθη μία μεγάλη πέτρα, ἔγινε σεισμὸς καὶ βροντὴ· ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ εἶπε· «Εἰς τὴν χώνην ταύτην χωνεύθητε ὡς ποταμοί». Ἔως σήμερον χωνεύονται τὰ ὕδατα εἰς τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ τῆς γῆς. Ὁ τόπος

ώνομάσθη «χῶναι».

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΕΥΔΟΞΙΟΥ, ΡΩΜΥΛΟΥ, ΖΗΝΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΟΥ· Ὁ Ῥωμύλος ἤλεγξε τὸν βασιλέα Τραϊανὸ (τὸ 98 μ.Χ.) διότι ἐθανάτωσε 11.000 χριστιανούς, βασανίζεται καὶ ἀποκεφαλίζεται. Ὁ Εὐδόξιος φιλοξενήσας τοὺς ἀναζητοῦντας αὐτὸν στρατιῶτας τοὺς εἶπε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Εὐδόξιος. Ἐκεῖνοι τοῦ ἔλεγον νὰ φύγη. Ἐφῆσε ἐντολὴ νὰ χαρῆ διὰ τὸ θάνατό του ἢ γυναῖκα του καὶ νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ ἕναν ταπεινὸ τάφο χωρὶς ἐπιγραφή. Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Μελιτινῆς (εἰς τὴν Ἄρμενία), ἔρριψε τὴν ζώνη του κατὰ πρόσωπον ἄρχοντος. Τὸ αὐτὸ ἔκαναν καὶ οἱ 1.104 στρατιῶται ὁμολογοῦντες ὅτι εἶναι χριστιανοί. Δέρρεται μὲ ραβδία ὁ ἅγιος, φυλακίζεται.. ἐξαρθρῶνουν τοὺς ἄρμους τοῦ σώματός του. Ἐνῶ τὸν ὀδηγοῦν νὰ θανατώσουν, βλέπει τὴν γυναῖκα του εἰς τὴν ὁποίαν ἐπα-νέλαβε ὅσα εἶχε παραγγῆλει, εἰς δὲ τὸν φίλόν του Ζήνωνα εἶπε· «Μὴ κλαίης ὦ Ζήνων διότι δὲν θέλει νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπ' ἀλλήλων ὁ Θεός, ἀφοῦ μᾶς ἤνωσε εἰς ἓν θερμὴν φιλίαν καὶ πρὸς Θεὸν ἔρωσ». Ὁ Ζήνων ὁμολογεῖ καὶ ἀποκεφαλίζεται μαζὶ μὲ τὸν Εὐδόξιο. Μετὰ 7 ἡμέρας ἐφάνη εἰς τὴν γυναῖκά του λέ-γων νὰ εἰπῆ εἰς τὸν φίλον του Μακάριο νὰ μεταβῆ εἰς τὸν ἡγεμόνα. Ὁ Μακάριος ἐνεφανίσθη εἰς ἄρχοντα, ἀρνηθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα, ὁμολογεῖ τὸν ΚΗΙΧ καὶ ἀποκεφαλίζεται.

7. ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ Μ. ΑΓΙΟΥ ΣΩΖΟΝΤΟΣ (3ος αἰ.): Ὁ Ἅγιος Σώζων ἦτο ἀπὸ Λυκαονία Καππαδοκίας βοσκὸς προβάτων, εὐλαβὴς καὶ κήρυξ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ Θεὸς μὲ μία ὄπτασίαν τὸν ἐκάλεσε νὰ ὁμολογήσῃ. Ἦλθε εἰς Πομπητιούπολι Κιλικίας εἰς τὸν ναὸν εἰδώλων καὶ ἔσπασε τὸ χρυσοῦ χέρι ἑνὸς εἰδώλου, τὸ ἐπώλησε, δίδων τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἐπειδὴ ἐτιμωρήθησαν δι' αὐτὸ ἄδικα πολλοί, ἐπαρουσιάσθη καὶ εἶπε ὅτι αὐτὸς τὸ ἔπραξε καὶ εἶναι χριστιανός. Τὸν ξέουν εἰς πλευρὰν μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, ἀναγκάζουν νὰ βαδίξῃ μὲ ὑποδήματα μὲ καρφία. Ραβδίζεται ἕως ἐφάνησαν τὰ σπλάχνα του καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴν του. Ἡθέλησαν νὰ καύσουν τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου ἀλλὰ ἔγινε βροχὴ καὶ χάλαζα πολὺ ὥστε ἔφυγαν. Χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν τὸν ἅγιο.

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΥΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΥ· Ὁ Εὐδοξὸς ἦτο ἐκ τῶν 70 ἀποστόλων, ἔγινε ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ἀπὸ τὸν Ἀπόστ. Πέτρο, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ Ὀνησιφόρος (Βί Τιμοθ. αἱ 16) ἔγινε ἐπίσκοπος Κολοφῶνος (Μικρᾶς Ἀσίας) ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ πλήρης ἔργων ἀγαθῶν.

ΑΓΙΟΥ ΕΥΨΥΧΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Καισάρεια εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Ἀνδριανοῦ. Ἀπέθανε ὁ πατήρ του ἐμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐβαπτίσθη χριστιανός, ὁμολογεῖ εἰς ἄρχοντα πόλεως τὸ 117 ἔτος, βασανίζεται, φυλακίζεται, ἄγγελοι ἦλθον καὶ τὸν ἰάτρευσαν, πάλιν οἱ ἄπιστοι βασανίζουν καὶ τέλος ἀποκεφαλίζουν. Ἀντὶ αἵματος ἔτρεξε γάλα καὶ ὕδωρ.

8 ΣΕΠ ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου·

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἦσαν ἄτεκνοι. Εἰς τὰ δάκρυά των καὶ προσευχάς των ὁ Θεὸς εἰσήκουσε καὶ ἐγεννήθη ἡ Θεοτόκος. Ὁ Ματθὰν ἐκ τῆς φυλῆς Δαυὶδ ἔλαβε

σύζυγο τὴν Μαρία, ἀπέκτησαν 3 θυγατέρας καὶ τὸν Ἰακώβ (τὸν πατέρα Ἰωσήφ τοῦ μνηστῆρος Θεοτόκου). Ἡ Μαρία ἔτεκε τὴν Σαλώμη, ἡ Σοβὴ ἔτεκε τὴν Ἐλισσάβητ (μητέρα Προδρόμου) καὶ ἡ Ἄννα ἔτεκε τὴν Θεοτόκο, (δηλ.ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης καὶ ὁ ΚΗΙΧ ἦσαν δευτέρα ἑξαδέλφια).

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Κολιακία, κωμόπολιν Θεσσαλονίκης υἱὸς εὐσεβῶν γονέ-ων Πολυχρόου καὶ Λουλούδας. Ἐμαθήτευσε εἰς τὴν Ἀθωνιάδα σχολὴ τοῦ Ἁγίου ὄρους, ἐδιδάχθη Γραμματικὴ καὶ Λογικὴ. Δύο χρόνια ἔμεινε εἰς Κων/πολι πλησίον τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Φιλήμονος. Ἐγνώριζε τὴν Τουρκικὴν καὶ Ἀραβικὴν γλῶσσαν. Ἐπέστρεψε εἰς τὴν πατρίδα του, μίᾳ ἡμέρᾳ συζητοῦσε μὲ ἓνα Τοῦρκο διὰ τὴν πίστι τους κί ὁ Τοῦρκος εἶπε ὅτι ὁμολογία ἔκανες τῆς πίστεώς μου, ὁ Ἀθανάσιος ἀπάντησε· «οὔτε ὁμολογία ἔκαμα, οὔτε ἐτούρκευσα, ἀλλὰ μόνον εἶπα ὅτι ἡ πίστι σας εἰς ταῦτα τὰ λόγια περικλείεται».

Τὸν ὁδήγησαν εἰς τὸν κριτὴ καὶ μὲ κολακεῖας καὶ ἀπειλὰς ἔλεγον ἢ θὰ γίνῃ Τοῦρκος διὰ νὰ μὴ καταφρονῆται ἡ πίστις των ἢ θὰ θανατώσουν. Ὁ Ἀθανάσιος εἶπε εἶναι στερεωμένος εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλη πίστι ἀληθινὴ καὶ σωτήριον δὲν γνωρίζει. Φυλακίζεται καὶ ἔξω τῆς πόλεως τὸν ἐκρέμασαν εἰς ἀγχόνῃ τὸ 1774 εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν. Οἱ χριστιανοὶ ἔθαψαν εἰς τὴν περιοχὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἡ ἀγία κάρτα του εὐρίσκεται σήμερον εἰς ναὸ Ἀγ.Αἰκατερίνης εἰς Πλάκα (συνοικία Ἀθηνῶν).

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ· Ἐνας ἱερεὺς ἔπεσε εἰς μῖσος μὲ διάκονο. Ἀπέθανε ξαφνικὰ ὁ ἱερεὺς, ὁ διάκονος ἔλυπεῖτο, συμβουλευτήκε ἓνα ἀσκητὴ ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε ἓνα γράμμα λέγων νὰ ὑπάγῃ νύκτα εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφία καὶ τὸν πρῶτον πού θὰ συναντήσῃ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ. Ἐπῆγε ὁ διάκονος, ἦλθε ἓνας ἄνθρωπος, τοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα, ἐδιάβασε καὶ προσευχήθηκε λέγων· «Ἄνοιξον εἰς ἡμᾶς, τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου Κύριε» εὐθὺς ἤνοιξαν αἱ θύραι μόναι των, εἰσῆλθον εἰς νάρθηκα. Εἶπε εἰς τὸν διάκονο νὰ περιμένῃ ἐκεῖ, αὐτὸς εὐχήθεις ἄνοιξαν μόνες τους καὶ οἱ ἔσω θῦρες. Ἐνα θεῖο φῶς τὸν ἐφώτιζε ἄνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του γονυκλινῆς ἐπροσευχύθη, ἐπέστρεψε εἰς ὀλίγη ὥρα καὶ αἱ θῦρες ἔκλεισαν. Ἐνῶ ὁ διάκονος ἐσκέπτετο ἐὰν εἶναι ἄγγελος ἢ ἄνθρωπος, τοῦ εἶπε· «Τί πολεμεῖσαι μὲ τίς σκέψεις; ἄνθρωπος εἶμαι γραμματεὺς, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πολλὰς φορές ἐνεργεῖ θαύματα διὰ εὐτελῶν δούλων». Βαδίζοντας ἔφθασεν εἰς ναὸν Βλαχερνῶν, ἐπροσευχήθηκε, ἤνοιξε τὰς θύρας, εἶπε εἰς διάκονο νὰ σταθῇ εἰς τὰς θύρας καὶ νὰ βλέπῃ, αὐτὸς εἰσῆλθε ἔκλινε τὰ γόνατα προσευχόμενος. Ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἐβγῆκε ἓνας διάκονος θυμιάζων τὸ ναὸ καὶ ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι ἔψαλλον εἰς τοὺς χορούς. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ Θεοῦ ἦλθε εἰς τὸν διάκονο καὶ τὸν ἔστειλε ἐντὸς τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ εἶδε τὸν ἱερέα ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει καὶ εἶχε τὸ μῖσος, ἔβαλον μετάνοιαν, ἠσπᾶσθησαν μεταξύ των καὶ τὴν ἔχθρα διέλυσαν. Ἀνεχώρησαν, εὐχήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ ἔκλεισε τὰς θύρας. Εἶπε εἰς τὸν διάκονον· «Ἀδελφέ, σώζων σῶσον τὴν ψυχὴν σου, εἰς τὸν Γέροντα πού σὲ ἔστειλε εἰπέ ὅτι ἡ προσευχὴ του ἀνέστησε τὸν νεκρὸν διὰ νὰ συγχωρεθῇ μὲ τὸν ἀδελφὸν (δηλ. τὸν Διάκονο) χωρὶς ἐγὼ νὰ βοηθήσω εἰς τίποτε». Καὶ εὐθὺς ἔγινε ἄφαντος. (Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐδιηγήθηκε ὁ Διάκονος εἰς τὸν Μαυρίκιον ὁ ὁποῖος τὸ ἔγραψε, ὅπως καὶ τὰ συναξάρια τῶν Μηναιῶν ἔγραψε).

ΑΓΙΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΧΤΑΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΒΗΡΙΑΣ· Έγεννήθη τὸ 1738 εἰς χωριὸν Λοτσίων τοῦ Πόντου ἀπὸ τὸν Γεώργιο Σερταρίδη (ιερέ-α) καὶ Βαρβάρα. Νέος ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ Σουμελᾶ. Μετὰ 3 ἔτη ἐπῆγε εἰς μονὴ Τιμίου Προδρόμου (Βαζελῶνος). Ἐκεῖ ἀργότερο ἔγινε ἱερεὺς (1769 μ. Χ.). Τὸ 1776 ἐστάλη ἐφημέριος εἰς χωριὸν Δάλβερ τῆς Ἀχταλείας τῶν 500 μεταλλουργῶν. Τὴν 29-10-1777 χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος. Τὸ 1794 ἡ φυλὴ τῶν Λεσγῶν ἔκανε σφαγές, αἰχμαλώτισαν τὸν ἅγιον, ἐνῶ τοὺς μετέφερον, ἠνάγκαζον νὰ φορτώνεται ὁ ἅγιος τοὺς Λέσγους. Ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησε. Ὅποιος ἀνέβηκε εἰς τὴν ράχην του ἔπεσε νεκρὸς καὶ οὐδεὶς πλέον ἐπέιραξε τὸν ἅγιον. Τὸν ἀγόρασε ἓνας χριστιανὸς δῆθεν ὡς δοῦλο καὶ τὸν ἐλευθέρωσε. Ἔμεινε εἰς Τραπεζοῦντα. Τὸ 1796 ἐξέλεξαν μητροπολίτη Τραπεζοῦντος ὅμως ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς μονὴ Βαζελῶνος. Ἡ ἀγάπη τοῦ πιστοῦ λαοῦ εἰς ἅγιον, ἐκίνησε τὸν φθόνον εἰς τὸν ἡγούμενον ὥστε ἔφυγε διὰ πατρίδα του ὁ ἡγούμενος Ἱερεμίας μετενόησε, ἔστειλε ἀνθρώπους του νὰ τὸν ἐπιστρέψουν ἀλλὰ ὁ ἅγιος δὲν ἐδέχθη. Ὅταν ἀπέθανε ὁ Ἱερεμίας, εὐρέθη μετὰ 10 ἔτη τυμπανιαῖος. Ὁ ἐπίσκοπος τραπεζοῦντος ἦλθε καὶ τοῦ διάβασε «μετριότητα» (ὁ ἅγιος Σωφρόνιος εἶχε ἀποθάνει) κί εὐθύς τὸ πρὶν ἀδιάλυτο καὶ τυμπανιαῖο νεκρὸ σῶμα διελύθη εἰς χῶμα μόνο τὰ ὀσᾶ ἔμειναν.

Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς τὴν πατρίδα του τὸ 1822.

Τὸ 1824 ἐνεφανίσθη εἰς ἀνεψιά του (καθ' ὕπνον) ἡ ὁποία ἦτο ἀσθενὴς λέγων νὰ κάμουν ἀγιασμὸ μὲ 3 ἱερεῖς μὲ τὰ λείψανά του. Ἔκαναν ἀνακομιδὴ ἀγ. λειψάνων τὴν 20-12-1924 καὶ μὲ τὸν ἀγιασμὸ ἐθεραπεύθη. Ὁ Μητροπολίτης διέταξε νὰ βάλουν πάλι τὰ λείψανα εἰς τὸν τάφο διότι δὲν ἔλαβον τὴν ἄδειά του. Τούτου γενομένου τὴν νύκτα τῆς 8ης Σεπτ. ἐφάνη εἰς τὸν τάφον πύρινος στῦλος ἕως οὐρανοῦ.. Ὅσοι ἀσθενεῖς ἐπῆγαν τότε εἰς τὸν τάφον του ἐθεραπεύθησαν. Ὁ Μητροπολίτης ἀσθενήσας παρεκάλεσε τὸν ἅγιον καὶ ἐθεραπεύθη. Ἀνεκήρυξε τὴν ἀγιότητά του νὰ ἐορτάζεται τὴν 8ην Σεπτ.

9 ΣΕΠΤ ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΙΩΑΚΕΙΜ ΚΑΙ ΑΝΝΗΣ· Ἐορτάζομεν διὰ τὴν γέννησιν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου. Τὴν κοίμησιν ἀγίας Ἄννης, ἐορτάζομεν τὴν 25ην Ἰουλίου.

ΑΓΙΟΥ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΥ· Ἦτο βασιλικὸς σύμβουλος εἰς Σεβάστειαν τὸ 315 ἕως εἰς βασιλέα Λικίνιον. Συνελήφθη καὶ βασανίζεται ἀπὸ τὸν δοῦκα Λυσία διότι ἦτο χριστιανός. Ὁ Σεβηριανὸς ὁμολογεῖ, φυλακίζεται, ἐπειδὴ συνεχῶς ἔλεγε τὴν λέξι «Ἰησοῦ» συντρίβουν μὲ πετρες τὸ στόμα του, ξέεται, δένουν ἀπὸ τὴ μέση του σχοινὶ καὶ τὸν κρεμοῦν ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ἀφοῦ ἔδεσαν εἰς τὰ πόδια καὶ τὸν λαιμὸ του μεγάλες πέτρες. Παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς Κύριον. Ἐνῶ ἔφερναν τὸ ἅγιον λείψανον, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀγίου ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ κλαίουσα ἔλεγε εἰς ἓναν δοῦλο ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπέθανε· «Ἀνάστα νὰ προὔπαντήσης τὸν μάρτυρα» καὶ ὧ τοῦ θαύματος! ἀνεστήθηκε ὁ νεκρὸς καὶ ἔζησε ἀκόμη 15 ἔτη. Ἐκεῖ ὅπου ἐνεταφίασαν τὸν ἅγιον, ἀργότερα ἐφάνη ἓνας ἀετὸς κρατῶν στεφάνιν ἀπὸ ἄνθη καὶ τὸ κατέθεσε. Οἱ χριστιανοὶ ἦλθον, ἔσκαψαν καὶ ἔκαναν ἀνακομιδὴ Ἁγίου λειψάνου.

ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ· Ἔζησε τὸν τρίτον αἰῶνα μ.Χ. οἱ γονεῖς του ἦσαν εἰδωλολάτραι, ὁ Θεοφάνης ἐδιδάχθη τὴν πίστην εἰς ΚΗΙΧ, μία φορὰ, νέος ἀκόμη ἔδωσε τὰ ροῦχα του εἰς ἓνα παιδί πού κρύωνε, εἶπε εἰς γονεῖς του ὅτι· «Τὸν χριστὸν ἐνέδυσσα» καὶ ἀνεχώρησε

ἀπὸ αὐτοὺς διότι ἔμεναν εἰς ἀπιστία. Ἦχος Θεοῦ τὸν ὠδήγησε εἰς τὸ ὄρος Διαβηνὸ καὶ ἔμεινε εἰς ἓνα μοναχὸ ἐρημίτη, ἐνάρετο γέροντα ὑποτασσόμενος καὶ προσκόπτων κατὰ τὴν μοναχικὴν τάξιν. Ἐτρέφοντο καὶ οἱ δύο ἀπὸ ἁγίου Ἰωάννου Ἀγγέλου. Μετὰ 5 ἔτη ἀπέθανε ὁ Γέρων καὶ ὁ Θεοφάνης παρέμεινε ἀγωνιζόμενος ἐκεῖ 58 ἔτη. Ὁ ἁγγελὸς τοῦ τοῦ εἶπε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος ἐκάθισε ἐπάνω εἰς λιοντάρη καὶ τὸν μετέφερε 8 μίλια ἀπόστασι. Ἐδίδασκε τὴν πίστιν εἰς ΚΗΙΧ. Τὸν συνέλαβον οἱ βασιλεῖς Κάρυς καὶ Καρῖνος καὶ βασανίζουσιν, ὅμως εἶδον διάφορα θαύματα ἀπὸ τὸν ἁγιον καὶ ἐλευθέρωσαν. Συνέχισε νὰ διδάσκη, μετὰ ἀνέβη εἰς τὸ ἀσκητήριό του εἰς τὸ ὄρος ἔζησε 17 ἔτη καὶ ἀπῆλθε εἰς Κύριον ἐν εἰρήνῃ.

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

10 ΣΕΠΤ. Ἁγ. μαρτ. Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας.

Ἦσαν ἀδελφαὶ ἀπὸ Βιθυνία καὶ ἀσκήτευσαν εἰς τόπον Πυθία., ἐθεράπευσαν ἀσθενεῖς καὶ δαιμονιζομένους. Ὁ ἄρχων Φρόντων τὰς συνέλαβε, ἀρνήθησαν νὰ θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδῶλα, τὴν Μηνοδώρα ἔδειραν μὲ ραβδία ἐπὶ δύο ὥρας ὥστε καὶ τὰ ὀστέα τῆς ἔσπασαν ὅλα καὶ παράδωκε πνεῦμα τῆς. Ἡ Μητροδώρα ἐκάθη μὲ λαμπάδες καὶ μαζί μὲ Νυμφοδώρα ἀφοῦ ἀβασανίσθησαν παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των.

Ὁ δικαστὴς διέταξε νὰ ρίξουν τὰ σώματά των εἰς τὴν κάμινο, ἔγινε εὐθύς τότε βροχὴ καὶ ἀστραπαὶ ὥστε κατέκαυσαν αὐτὸν καὶ ἡ κάμιнос ἔσβησε. Χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου τὰ ἅγια λείψανά τους. Ἔτος 304 μ.Χ.

ΑΓΙΑΣ ΠΟΥΛΧΕΡΙΑΣ τῆς βασιλίσσης· Ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ (450 μ.Χ.). Ὑπανδρεύθη τὸν εὐσεβέστατον γέροντα Μαρκιανὸν διὰ νὰ διοικῆ τὸ Βυζάντιον ἕως ὁ Θεοδόσιος νὰ μεγαλώσῃ. Ἐμεινε παρθένος μέχρι τέλους. Πολλὰ νοσοκομεῖα, ναοὺς κ.ἄ. ἔκτισε συνεκρότησε τὴν 4ην Οἰκουμ. Σύνοδον, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη.

11 ΣΕΠΤ. Ὁσίας ΘΕΟΔΩΡΑΣ· Ἦτο ἀπὸ Ἀλεξάνδρεια εἰς χρόνους βασιλέως Ζήνωνος (472 μ.Χ.) σύζυγος εὐσεβοῦς ἀνδρός. Ἐπειδὴ ἔπεσε εἰς μοιχεῖα, μετενόησε, ἐφόρεσε ἀνδρικὰ ροῦχα καὶ ἐπῆγε εἰς ἀνδρικὸ μοναστήρι καὶ ἔγινε μοναχὸς ὀνομάσθη Θεόδωρος. Ὁ ἄνδρας τῆς προσευχόταν εἰς Θεὸν νὰ μάθῃ περὶ αὐτῆς. Τοῦ ἀπεκαλύφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ τάδε σημεῖον διὰ νὰ ἰδῆ τὴν γυναῖκα του. Ἡ Θεοδώρα (ὡς μοναχὸς) μετέφερε λάδι τῆς μονῆς μὲ καμήλας, ὅταν εἶδε τὸν ἄνδρα τῆς, ἐγνώρισε αὐτόν, ἐκεῖνος ὅμως ὄχι, τὸν ἐχαιρέτησε ἀπλῶς διὰ λόγου καὶ ἐπροχώρησε. Ὁ ἄνδρας τῆς προσευχόμενος καὶ παραπονούμενος διότι δὲν εἶδε τὴν γυναῖκα του, ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἁγγελον ὅτι ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος ποὺ συνήντησες ἦτο ἡ γυναῖκα σου, καὶ εἰρήνευσε.

Πλησίον εἰς μονὴ ἦτο λίμνη καὶ ἓνας κροκόδειλος, οὐδεὶς ἐπερνοῦσε διότι εἶχε κατασπαράξῃ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ὁ ἡγούμενος ἔστειλε τὸν Θεόδωρον (τὴν Θεοδώρα) νὰ φέρῃ ὕδωρ ἀπὸ τὴν λίμνη. Ἐπῆγε καὶ οἱ μοναχοὶ εἶδον ἓνα φοβερὸν θέαμα! Ὁ κροκόδειλος νὰ μεταφέρῃ τὸν Θεόδωρον εἰς τὴν ράχι του, εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης- ὄπου ἐγένετο τὸ ἀγγεῖο μὲ ὕδωρ- καὶ νὰ βγαίῃ εἰς τὴν ξηρὰ, ἐκεῖ σταυρώσας τὸ θηρίον ἢ ἁγία τὸ ἐθανάτωσε. Μετὰ 2 ἔτη ἐσυκοφαντήθη ὅτι ἐπόρνευσε μία γυναῖκα καὶ ἔφεραν τὸ βρέφος εἰς τὴν μονὴ ὅτι εἶναι δικό τῆς. Ἡ ἁγία ἐδέχθη τὸ ὄνειδος αὐτὸ, ἐπῆρε τὸ μικρὸ καὶ εἰς ἓνα κελλίον ἔξω τῆς μονῆς ἐπὶ 7 ἔτη τὸ ἀνέθρεψε, ἔγινε μοναχὸς

καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς. Ὄταν ἐκοιμήθη ἡ ἀγία, εἶδε ὄραμα ὁ ἡγούμενος μία ὠραιότατη νυφικὴ κλίνη καὶ φωνὴ νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι τῆς Θεοδώρας, χοροὺς Προφητῶν, Ἀποστόλων, μαρτύρων καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν δύο ἀγγέλους νὰ ὀδηγοῦν μία γυναῖκα μὲ δόξα, λέγοντες· «Οὗτος εἶναι ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος ὅστις ἀδίκως ἐσυκοφαντήθη καὶ ὑπέμεινε 7 ἔτη ἐξόριστος, ἀνατρέφων σπέρμα ξένον». Ἦλθον οἱ μοναχοὶ ὅλοι εἰς τὸ κελλίον τῆς καὶ τὴν εὖρον νεκράν, ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Ἄγγελος εἶπε εἰς ἡγούμενον καὶ ἔφεραν τὸν ἄνδρα τῆς Θεοδώρας· ἐνεταφίασαν μὲ τιμάς, ἔμεινε ὁ ἄνδρας τῆς κὶ ἔγινε μοναχὸς ἀγωνιζόμενος θεαρέστως εἰς τὸ κελλί Θεοδώρας.

ΟΣΙΟΥ ΕΥΡΟΣΥΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΓΕΙΡΟΥ· Ἦτο εἰς ἓνα μοναστήρι μάγειρος. Ἱερεὺς ἐνάρετος τῆς αὐτῆς μονῆς παρακαλοῦσε τὸν Κύριον νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ. Μία νύκτα εἶδε ὅτι εὐρέθη εἰς ἓνα ὠραῖο κῆπον καὶ ἦτο καὶ ὁ Εὐρόσυνος ἐκεῖ τὸν ὁποῖο ἐρώτησε ποῖος εἶναι ὁ κῆπος αὐτός. Τοῦ εἶπε ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Παράδεισος τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν ἀγαθότητά Του εἶμαι ἐδῶ ἔχων τὴν ἐξουσίαν ὅλων ὄσων βλέπεις, εὐραινόμενος.

Ἐζήτησε μῆλα ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Εὐρόσυνος τοῦ ἔδωκε. Εὐθὺς τὸ σήμαντρο ἔκρουσε διὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν εἶδε ὅτι ἐκράτει τὰ μῆλα τὰ ὁποῖα εὐωδίαζον. Εὗρε τὸν Εὐρόσυνον καὶ μὲ ὄρκους τὸν ἐβίασε νὰ τοῦ εἰπῇ πού ἦτο τῆ νύκτα καὶ ἤκουσε ὅτι· «θέλων ὁ Κύριος νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀγιότητά σου διὰ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ δι' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς ἐνήργησε τὸ παράδοξον, δίδοντάς σου τὰ μῆλα πού ἔθεσες εἰς τὸ κελλίον σου, συγχώρησόν με, ὅτι σκώληξ εἶμαι καὶ οὐκ ἄνθρωπος». Οἱ μοναχοὶ ἐξεπλάγησαν βλέποντες τὰ μῆλα εὐωδιάζοντα, ὁ Εὐρόσυνος μαθὼν ὅτι ἔγινε γνωστὸν, κρυφὰ ἀνεχώρησε εἰς ἄγνωστο τόπον. Ὅσοι ἀσθενεῖς ἔφαγον ἀπὸ τὰ μῆλα αὐτὰ ἐθεραπεύθησαν.

12 ΣΕΠΤ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ·

Ἦτο ἐπίσκοπος εἰς Ἱταλία. Εἰς διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ (298 μ.Χ.) ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς Βιθυνία φιλοξενούμενος ἀπὸ τὸν Κορνήλιο τὸν ὁποῖον ἐχειροτόνησε ἱερέα. Μετὰ ἐκήρυξε εἰς τὴν περιοχὴ Μαύρης θαλάσσης, ἐπέστρεψε καὶ τὸν Κορνήλιο ἐχειροτόνησε ἀρχιερέα. Μερικοὶ χριστιανοὶ κατέστρεψαν εἰδῶλα τοῦ ναοῦ καὶ οἱ εἰδωλολάτρες ἐθύμωσαν, ἦλθον εἰς ναὸ τοῦ χωρίου «Σωρεοῖ» Βιθυνίας καὶ ἐθανάτωσαν τὸν ἅγιον Αὐτόνομον, ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ, χτυπῶντας μὲ πέτρες καὶ ξύλα. Τὸ ἅγιο λείψανον διεφυλάχθη σῶον, ὀλόκληρο ἐπὶ 200 ἔτη.

ΑΓΙΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Γαλατία. Μὲ 40 χριστιανούς ἐκρύπτετο, τὸν συνέλαβον οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ, δὲν ἠθέλησε νὰ φανερώσῃ πού εἶναι κρυμμένοι, μόνο ἐφώνασε· «ἰδοὺ ὑπάγω νὰ μαρτυρήσω διὰ τὸν Χριστόν, χωρὶς νὰ σᾶς προδώσω, σπουδάσατε νὰ μὲ φθάσετε». Τὸν βασανίζουν, ἀλλὰ θεῖα χάρις τὸν φυλάττει ἀβλαβῆ.

Ἐφεραν τὴν μητέρα του καὶ εἶπον· «Ἐὰν δὲν θυσιάσῃ ὁ υἱός σου εἰς εἰδῶλα θὰ παραδοθῆς εἰς πορνεῖο καὶ θὰ ἀτιμασθῆς». Ἐκείνη εἶπε· «Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ πάθω κάτι τέτοιο». Καὶ τὴν ἔδιωξαν. Τὸν ἅγιον ἔφεραν διὰ νὰ ἀποκεφαλίσουν εἰς τὸ ὄρος.

Προσευχήθη εἰς Θεὸν ὅσοι χριστιανοὶ λαμβάνουν χῶμα ἀπὸ τὸν τάφο του νὰ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι των καὶ νὰ νικοῦν τὰ πάθη των καὶ εἰς τὰ χωράφια τοῦ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ἀκρίδα, ἀσθένειες κλπ. Ἦκουσε

φωνή νὰ λέγη· «Τὰς πύλας ὁ ἀγωνοθέ-της Θεὸς ἤνοιξε, ὡς νομίμως ἀγωνισάμενος εἴσελθε». Τὴν φωνὴ αὐτὴ ἤκουσαν οἱ 40 χριστιανοὶ, ἐφανερώθησαν, καὶ ὁμολογοῦντες τὸν ΚΗΙΧ, ἐφυλακίσθησαν διὰ δευτέρᾳ ἐξέτασιν.

ΟΣΙΟΥ ΔΑΝΙΗΛ· Ἦτο εἰς χρόνους Λέοντος Ἀρμενίου. Νέος ἔγινε μοναχὸς ἀσκητεύων εἰς ἓν νησίδιον (Κραμποῦσα ὀνομαζόμενον) πλησίον τῆς θάσσου. Ἦλθον πολλοὶ καὶ ἔγιναν μοναχοὶ μαθηταὶ του καὶ ἔκτισαν μοναστήρι. Ὄταν ὁ ἅγιος Ἰωαννίκιος ἐπέ-στρεψε ἀπὸ Βουλγαρία ὅπου διὰ προσευχῆς του ἐλευθέρωσε αἰχμαλώτους χριστιανούς ἦλθε εἰς νῆσο θάσο. Τὸν παρεκάλεσαν οἱ κάτοικοι νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ φίδια. Προσευχηθεὶς ὁ ἅγιος Ἰωαννίκιος τὰ φίδια ὅλα ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσα. Τότε ὁ Δανιὴλ ἀκολούθησε τὸν ἅγιο Ἰωαννίκιο καὶ ἔμειναν προσευχόμενοι εἰς ἓνα σπήλαιον. Ἐνας δράκων, μεγάλο φίδι ἐπετέθη εἰς ὀσίους καὶ ἐδάγκωσε τὸν Ἰωαννίκιον ὥστε μία ἐβδομάδα ἔκειτο ἄφωνος ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἐπέστρεψαν ὕστερα ὁ μὲν Ἰωαννίκιος εἰς ὄρος Τριχάλικος, ὁ δὲ Δανιὴλ εἰς μονὴ του ὅπου ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ εἰς βαθὺ γῆρας.

13 ΣΕΠΤ. ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΗΙΧ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ·

Ὁ Κορνήλιος ἦτο ἀπὸ Καισάρεια Καππαδοκίας, εὐσεβής, ἐλεήμων καὶ ὡς χριστιανὸς ζοῦσε ἄν καὶ ἦτο ἐθνικὸς. Ἄγγελος τοῦ εἶπε νὰ καλέσῃ τὸν ἀπόστολο Πέτρο νὰ τὸν διδάξῃ. Ὁ Πέτρος εἶδε τὸ γνωστὸ ὄραμα μὲ τὸ σεντόνι καὶ τὰ ἔρπετὰ κλπ ἐπῆγε καὶ τὸν ἐβάπτισε χριστιανόν. Ἀκολούθησε εἰς τὸ κήρυγμα τοὺς ἀποστόλους εἰς Φοινίκη, Κύπρο καὶ Ἀντιόχεια. Εἰς τὴν πόλιν «Σκέψιν» (εἰς Μυσία Μ. Ἀσίας) ἐλθὼν ἐκήρυττε, ὁ ἄρχων Δημήτριος τὸν ἐκάλεσε νὰ θυσιάσῃ εἰς Θεοῦς. Εὐχηθεὶς ὁ Κορνήλιος ἔγινε σεισμὸς καὶ ὁ ναὸς ἔπεσε, φυλακίζεται, ἄγγελος τὸν ἐλευθερώνει, ὅταν εἶδον τὴν γυναῖκα τοῦ Δημητρίου τὴν Εὐανθία καὶ υἱὸ της νὰ ἔμειναν ἄθικτοι, κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ, ἐπίστευσαν. Ἐβαπτίσθη ὅλοι ἡ πόλις, χριστιανοὶ. Ἐκοιμήθη εἰς βαθὺ γῆρας. Εἰς τὸν τάφο του ἐφύτρωσε βάτος θαυματουργὸς. Κατὰ τὴν ἀνακομιδὴ ἁγίων λειψάνων, τὸ κιβώτιον μὲ ἁγ.λεῖψανα εἰσῆλθε μόνο του εἰς τὸ Ἅγιο Βῆμα!

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ Κρονίδου, Λεοντίου, Σεραπίωνος, Στράτωνος, Σελεύκου, Μακροβίου, Γορδιανοῦ, Ζωτικοῦ, Ἡλεί, Λουκιανοῦ καὶ Οὐαλεριανοῦ·

Οἱ Κρονίδης, Λεόντιος Σεραπίων ἐβασανίσθησαν, ἐρρίφθησαν εἰς θάλασσα, ἐβγῆκαν τὰ λείψανά των εἰς τὴν ἀκτὴ καὶ ἄγγελος εἶπε εἰς χριστιανούς καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐνεταφίασαν. Οἱ Σέλευκος, Μακρόβιος, Γορδιανός, εἰς Γαλατία, μὲ πῦρ καὶ στρέβλαις ἐβασανίσθησαν, τέλος κατέφαγον τὰ θηρία. Ὁ ἄρχων τῆς Βιθυνίας κυρτώσας δύο δένδρα ἔδεσε τὸν ἅγιο Στράτωνα καὶ ἀφῆσας ἐλεύθερα τὰ δένδρα, ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ τὸ πνεῦμα παρέδωκε. Οἱ Ζωτικός, Ἡλεί, Λουκιανὸς εἰς τὴν πόλιν «Τομέων» ἐτελειώθησαν διὰ τοῦ ξίφους. Ὁ Οὐαλεριανὸς ἐλθὼν εἰς τάφο τῶν ἁγίων ἔκλαιε, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη. Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἤθλησαν τὸ 315 ἐπὶ βασιλείᾳ Λικινίου.

14η ΣΕΠΤ. Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ· Ὁ Μέγας Κων/ντῖνος πολεμῶν κατὰ Μαξεντίου εἶδε ἐν οὐρανῷ τὸν Σταυρὸν δι' ἀστέρων καὶ ἐπιγραφὴ μὲ τὸ «Ἐν τούτῳ νικά». Ἐνίκησε εἰς μάχῃ ἐβαπτίσθη (κλπ.. εἶδε εἰς τὴν 21ην Μαΐου).

Ἔστειλε τὴν μητέρα του εἰς Ἱεροσόλυμα νὰ ἐρευνήσῃ διὰ τὸν Σταυρόν. Γενομένης προσευχῆς ἐφανερώθη εἰς τὸν Πατριάρχην Μακάριον ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸν Γολγοθᾶ. Ἐγκρέμισαν τὸν ναὸν, ἔσκαψαν καὶ εὐρέθησαν 3 σταυροί, πρὸς ἐξακρίβωσιν ἔθεσαν αὐτοὺς εἰς ἀσθενοῦσαν γυναῖκα καὶ ὅταν ἔτέθη ὁ Σταυρὸς τοῦ ΚΗΙΧ εὐθύς ἐσηκώθη ὑγίης¹. Τόσοι χριστιανοὶ συνήχθησαν ὥστε οὔτε νὰ τὸν ἰδοῦν δὲν ἦτο δυνατόν. Ὁ Πατριάρχης Μακάριος ἀνέβη εἰς ὑψηλὸ θρόνον καὶ ὑψωσε τὸν Σταυρόν, ὁ λαὸς γονυκλινῆς ἔκραζε τὸ κύριε «ἐλέησον». Ἀπὸ τότε ἐπεκράτησε ἡ ἑορτὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ. Ἡ Ἁγία Ἐλένη διέταξε καὶ ἐπρίονισαν τὸν Σταυρὸν ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω εἰς δύο μέρη. Ὁ ἕνας Σταυρὸς ἔμεινε εἰς Ἱερουσαλήμ, ὁ ἄλλος μὲ ἥλους (καρφιά) ποὺ ἐκαρφώθη ὁ Κύριός μας εἰς τὸν Σταυρὸν ἔφερε εἰς Κων/πολι. Ὁ Μ.Κων/ντίνος ἔθεσε τοὺς ἥλους εἰς κράνος του καὶ χαλινὸν τοῦ ἵππου ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ Προφήτης Ζαχαρίας (ἴδε Κεφ. 14ον). Οἱ διαστάσεις τοῦ Σταυροῦ ἦσαν· Μῆκος 4,5 μέτρα, πλάτος 2,40 μ., πάχος 0,20 μ. Ὅταν ἔδιδον ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τεμάχια μικρὰ διὰ εὐλογία εἰς τοὺς πιστοὺς, δὲν ὀλιγώστευε!! (κατὰ τὸν Ἁγ. Ἰωάννην Χρυσόστομο, Ἁγ.Κύριλλο καὶ θεῖο Παυλίνο). Διὰ δευτέρα φορὰ ὑψώθη ὁ Σταυρὸς ὅτε ἐπέστρεψε ὁ βασιλεὺς Ἡράκλειος νικητὴς ἀπὸ Περσία φέρων τὸν Σταυρόν.

(1. Εἰς ἄλλα συναξάρια γράφεται ὅτι ἦτο νεκρὰ καὶ ανεστήθη).

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ 6ης ΟΙΚΟΥΜ.ΣΥΝΟΔΟΥ (εἰς Κων/πολι): Τὸ ἔτος 680 ζπὶ βασιλέως Κων/ντίνου Πωγωνάτου ἀναθεματίσασα τοὺς αἰρετικούς μονοθελητὰς καὶ δογματίσασα μία ὑπόστασιν καὶ δύο φυσικὰς θελήσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ ΚΗΙΧ.

ΤΗΝ 13 ΣΕΠΤ ΕΚΟΙΜΗΘΗ Ο ΑΓ.ΙΩΑΝ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΑΛΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΥΨΩΣΕΩΣ ΜΕΤΑΤΙΘΕΤΑΙ ΤΗΝ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

15Η ΣΕΠΤ. ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΗΤΑ·

Ἦτο ἀπὸ τὴν χώρα τῶν Γότθων, εἰς χρόνους τοῦ Μεγ.Κων/ντίνου χριστιανός. Συνελήφθη καὶ ὠμολόγησε εἰς ἄρχοντα Ἀθηνάριχο, ἀφοῦ τοῦ συνέτριψαν μὲ βασανιστήρια τὰ ὀστά του, τὸν ἔκαυσαν εἰς φωτιά καὶ τὰ λείψανα οἱ ἄπιστοι ἔκρυψαν εἰς ἕνα μέρος. Ὁ φίλος τοῦ Ἁγίου, ὁ Μαρριανὸς εἶδε ἕνα λαμπρὸ ἄστρο εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἦλθε καὶ ἐπῆρε τὰ ἅγια λείψανα καὶ ἐνεταφίασε εἰς τὴν χώρα τῶν Μουεστηνῶν ὅπου ἔκτισαν καὶ ἐκκλησία.

ΑΓΙΟΥ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ Βί Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης·

Ἦτο ἀπὸ τὸ χωρίον Μεγάλῃ Πόρτα Τρικκάλων Θεσσαλίας. Ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Λαρίσης Μάρκο βαθμηδὸν ἀπὸ ἀναγνώστης ἕως ἱερεὺς καὶ τέλος ἐπίσκοπος Ἐλασσῶνος. Εἰς Ἐλασσῶνα δὲν τὸν ἐδέχθησαν διότι εἶχον ἀνακηρύξει τὸν ἐπίσκοπον Νεόφυτο ἀντικανονικῶς ὁ ὁποῖος μετὰ θάνατον εὐρέθη τυμπανιαῖος. Ἐπέστρεψε εἰς Λάρισα ὑπηρετῶν εἰς ἀνάγκας ἐκκλησίας καὶ μετὰ 6 ἔτη τὸν ἐκάλεσαν καὶ ἐποίμανε 6 ἔτη τὴν ἐπισκοπὴν Σταγῶν. Μετὰ τὸν θάνατον Ἀρχιεπ. Μάρκου τὸν ἐξέλεξαν Ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσης. Ἐκτίσθη εἰς τὸ χωριὸν τοῦ μονῆ τοῦ ΚΗΙΧ (τοῦ Σωτῆρος, λεγομένη καὶ «τοῦ Δουσίκου»). Τὸ 1541 εἰς ἡλικία 50 ἐτῶν βλέπων τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου ἔκλειψε τὸ ἅγιον λείψανόν του καὶ τὸ ἐπώλησε εἰς Γαλλία (ἡ ἁγία

κάρρα ἔμεινε καὶ ὑπάρχει εἰς μονὴ καὶ σήμερα). Ὁ ἅγιος ὅταν ἐζοῦσε, ἐκαλέσθη καὶ ἐπῆγε εἰς Οὐγγροβλαχίαν πρὸς ὄφελος τῶν πιστῶν. Εἰς τὴν μονὴν Ἔρντζεσι σώζεται ἀντιμήνσιον καθιερωμένον ὑπὸ ἁγίου γραφῶν «ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Βησσαρίων». Ὅταν ἔγινε θανατικὸν εἰς Βοκουρέστιον ὁ ἡγεμὼν Μαυροκορδάτος ἐζήτησε καὶ ἔφεραν τὴν ἀγία του κάρρα, ἔγιναν παρακλήσεις, ἀγιασμοί, ἀγρυπνίαι κλπ..

Ἦτο καὶ ἀκρίδα εἰς τοὺς ἀγρούς πλήθη πολλὰ. Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν ἐμαζεύτηκαν ὅλες ὡς σύνεφο καὶ ἔπεσον εἰς ποταμὸν Δούναβιν. Τὸ 1741 ληστὲς ἀπὸ Ἀλβανία λεηλατοῦσαν, οἱ χωρικοὶ ἐπίεσαν τοὺς μοναχοὺς καὶ εἰσῆλθαν γυναῖκες εἰς μονὴ τοῦ Ἁγίου παρὰ τὸ «ἄβατον» καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς ποὺ ὑπῆρχαν. Ἦγενε ὅμως κάτι φοβερό. Σεισμὸς ἐτάραξε ὅλο τὸ μοναστήρι καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ τὸ δὲ κυπαρίσι εἰς τὴν αὐλὴν τῆς μονῆς ἐσχίσθη εἰς δύο!! Τότε ἔφυγαν. Ἄλλη φορὰ γυναῖκα ἀλλόφυλος προσπάθησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς μονὴν, ἔγινε παρομοίως σεισμὸς, βρονταὶ, καὶ ἐσχίσθη τὸ τεῖχος τῆς μονῆς (φαίνεται καὶ σήμερα), ἐνῶ ἔφευγε αἰφνιδίως ἀπέθανε.

Ἦτο καὶ ὁ Ἅγιος Βησσαρίων ὁ Αἰ (ὁ ἀγιασμένος) ἀγνώστου πατρῖδος, ἦτο ἀρχιεπ. Λαρίσης μεταξὺ τῶν ἐτῶν (1490-1541) ἀγνωστον πόσα ἔτη ἐποίμανε καὶ πότε ἀπέθανε.

ΟΣΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ (κτίτωρος μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς Μακρυνίτσα Ζαγοράς Βόλου)

Ἦτο ἀπὸ Λεοντάρειον Πελοποννήσου, ἔγινε ἱερεὺς καὶ διδάσκων ἀπὸ τόπο εἰς τόπο ἔφθασε εἰς βόλο εἰς μονὴ Ἁγ.Τριάδος- τὴν ὁποία ἔκτισε ὁ ὁσῖος Διονύσιος (ὁ ἐν Ὀλύμπῳ)- καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος. Ἡ Κερασία, στεῖρα γυναῖκα μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἁγίου ἐγέννησε 3 τέκνα. Ἄλιεῖς εἰρωνεύοντο τὸν ἅγιον διότι ἐδίδασκε διὰ νηστεία Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, προσευχηθεῖς ἐξηράνθη ἡ λίμνη Κάρλα!

Ἐφιλοξενήθη μία φορὰ εἰς τὸ χωριὸν Λιβιάδι, τὰ βατράχια μὲ φωνὰς τὸν ἐνοχλοῦσαν, τὰ καταράσθη καὶ ἐσιώπησαν. Μετὰ 3 χρόνια ἐφιλοξενήθη πάλι ἐκεῖ καὶ ὅταν εἶπε· «ἄς λαλήσουσιν νὰ τὰ ἀκούσωμε» εὐθύς τὰ βατράχια ἄρχισαν νὰ κοάζουν. Τὴν 14ην Σεπτ. ἐκοιμήθη ἀλλὰ διὰ ἑορτὴν τῆς ὑψώσεως μετεφέρθη σήμερον.

ΟΣΙΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΥ Ἦτο ἱερεὺς ἕγγαμος ἀπὸ τὸ χωριὸν Μύρμηξ ὀψικίου. Διὰ τὰς ἀρετάς του τοῦ ἐδόθη χάρις θαυμάτων. Τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ μετέβαλε εἰς οἶνον, μία μεγάλη πέτρα διέταξε καὶ σταυρώσας μετετέθη ὅπου εἶπε κ.ἄ. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Μετὰ ἕνα ἔτος ἐνῶ ἄνοιξαν τὸν τάφον του καὶ ἐσηκώθη τὸ ἅγιον λείψανον, ἀφοῦ ἐβάδισε 3 βήματα ἐξηπλώθη ἐκεῖ ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ἡ λάρνακα.

Ἄναβλύζει μῦρον, ἀπόδειξιν τῆς ἀγγελικῆς του πολιτείας.

ΑΓΙΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ Ἦτο εἰδωλολάτρης θεατρῖνος, ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς εἰς τὰ γενέθλιά του, τὸν ἐκάλεσε νὰ περιπαίξῃ τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα.

Λέγων τὸ «βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Πορφύριος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἐβαπτίσθη, τῶν ἐνέδυσαν λευκὰ ροῦχα καὶ ὁμολογήσας ἀληθῶς ὅτι πιστεύει εἰς ΚΗΙΧ καὶ ἀρνεῖται τὰ εἰδωλα, ἀποκεφαλίζεται.

16-17 ΣΕΠΤ. ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἦτο ἀπὸ τὴν Κρήτην, γεωργὸς, ἄγαμος καὶ εὐρίσκετο εἰς Νέα Ἐφεσο. Τὴν 29

Αύγουστου, διασκέδαζε με μερικούς Σφακιώτες, ήλθον Τοῦρκοι καὶ ἐζητοῦσαν φόρον, ἔγινε φιλονεικία, ἐφονεύθη ἕνας Τοῦρκος, οἱ Σφακιανοὶ ἔφυγαν διὰ νὰ μὴ τοὺς συλλάβουν. Συνέλαβον τὸν Ἰωάννην, φυλακίζουσαν 16 ἡμέρες καὶ τοῦ ἔλεγον ἢ νὰ γίνῃ Τοῦρκος ἢ θὰ τὸν θανατώσουν ὡς σύντροφο τῶν φονέων, ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε «Χριστιανὸς εἶμαι τὴν πίστίν μου δὲν τὴν ἀλλάζω». Τὴν 15 Σεπτ. 1811 τὸν ἐκρέμασαν εἰς τὴν ἀγχόνη. Τὴν νύκτα εἶδαν φῶς οὐράνιον νὰ φωτίζῃ τὸ ἅγιο λείψανο. Ὁ Τοῦρκος δικαστὴς ἀκούσας εἶπε· «κρῖμα, κρῖμα» καὶ ἀπέδιδε τὸ θαῦμα εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἰωάννου. Χριστιανοὶ τὸν ἐνεταφίασαν τὴν 18ην Σεπτ. εἰς αὐλὴ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τὴν 21ην Σεπτ. 1811 ἐθεραπεύθη γυνὴ πάσχουσα ἀπὸ πολυχρόνιον ἡμικρανία ὅταν τὴν ἐθυμίασαν με μέρος τοῦ ἐνδήματος ἢ μέρος σχοινίου τοῦ ἁγίου.

16 ΣΕΠΤ. ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΕΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ ΕΥΦΗΜΙΑΣ·

Ἦτο ἀπὸ τὴν Χαλκηδόνα εἰς χρόνους Διοκλητιανοῦ, εὐσεβῶν γονέων. Φιλόφρωνος καὶ Θεοδοσιανῆς. Συνέλαβε ὁ τύρρανος Πρῖσκος με ἄλλους χριστιανούς, ἀρνοῦνται νὰ θυσιάσουν εἰς τὸν θεὸν Ἄρη, βασανίζονται 20 ἡμέρες. Συνέτριψαν τὰ μέλη τῆς Εὐφημίας με σίδερα, δένουν εἰς τροχὸ ἀλλὰ εὐρέθη ὑγιὴς καὶ λυμένη ἀπὸ τὰ δεσμά. Τὴν ἔβαλαν εἰς κάμινον, δὲν ἐκαίετο, οἱ δῆμιοι Βίκτωρ καὶ Σωσθένης εἶδον ἄγγελον νὰ τὴν προστατεύῃ, ἐπίστεψαν, ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰ θηρία ὅπου ἐτελειώθησαν. Τὴν ἁγία ρίπτουν εἰς τὰ θηρία, εἰς λάκκο με ὕδωρ καὶ σουβλῖα, τὴν πριονίζουν, με φωτιά ἐκαυσαν τὰ μέλη της, ἀλλὰ ἔμεινε εἰς ὅλα ἀβλαβής. Τέλος πάλι εἰς τὰ ἄγρια θηρία, μία ἄρκτος ἐδάγκωσε τὴν ἁγία, φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἠκούσθη προσκαλοῦσα εἰς ἄνω πόλιν Ἰερουσαλήμ καὶ εὐθὺς παράδωκε τὴν ψυχὴν της τὸ ἔτος 303. Ἐνεταφίασαν πλησίον Χαλκηδόνας. Τὸν Ἰούλιον ἰδὲ θαῦμα ἁγίας βεβαιωσάσης τὸν «ὄρον πίστεως» τῆς 4ης Οἴκουμ. Συνόδου.

ΑΓΙΑΣ ΜΕΛΙΤΙΝΗΣ Ἀπὸ τὴν Μαρκιανούπολι Θράκης.

Ἐμαρτύρησε τὸ 160 μ.Χ. ἀποκεφαλισθεῖσα ἀφοῦ πρῶτα πολλὰ βασανιστήρια ὑπέμεινε, τὰ εἶδωλα με τὴν προσευχὴ της συνέτριψε καὶ τὴν σύζυγο ἡγεμόνος Ἀντιόχου κατήχησε καὶ ἔγινε Χριστιανή. Τὸ ἅγιο λείψανο ἔλαβε ἕνας ἀπὸ Μακεδονία Ἀκάκιος ὄνομα καὶ ἐνῶ τὸν μετέφεραν διὰ πλοίου ὁ Ἀκάκιος ἀπέθανε καὶ ἐνεταφίασαν εἰς Λῆμνο πλησίον τοῦ τύπου ὅπου ἐνεταφίασαν τὸ λείψανο Ἁγίας.

17 Ἁγ. Μαρτύρων Παρθένων ΠΙΣΤΕΩΣ, ΕΛΠΙΔΟΣ, ΑΓΑΠΗΣ καὶ μητρὸς αὐτῶν ΣΟΦΙΑΣ.

Ἦσαν ἀπὸ Ἰταλία, κατὰ τοὺς χρόνους βασιλέως Ἀνδριανοῦ (117-138 μ.Χ.). Εἰς τὴν Ῥώμην ὁμολογοῦν καὶ βασανίζονται. Ἡ πίστις, 12 ἐτῶν, δέρρεται, κόβουν τοὺς μαστοὺς της, ἀντὶ αἷμα ἔτρεξε γάλα, τὴν ἀπλώνουν εἰς πυρωμένη ἐσχάρα, μένει ἀβλαβής καὶ ἀποκεφαλίζεται. Ἡ Ἐλπίς, 10 ἐτῶν ἦτο, δέρρεται, βάλλεται εἰς κάμινο καὶ λέβητα με πίσσα, ἐφυλάχθη ἀβλαβής καὶ θανατώνεται με ξίφος. Ἡ Ἀγάπη (9 ἐτῶν ἡλικία) ὁμοίως δέρρεται, τὴν ρίπτουν εἰς κάμινον, ἄγγελος τὴν ἐφύλαξε καὶ οἱ δῆμιοι τὴν ἀποκεφάλισαν. Ἡ μητέρα των Σοφία τὰς ἐκήδευσε, παρέμεινε εἰς τὸν τάφον 3 ἡμέρας προσευχομένη καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπέθανε.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΚΑΙ ΜΥΡΩΝΟΣ·

Ὁ Ἡρακλείδης ἦτο ἀπὸ Κύπρον. Ἐβαπτίσθη χριστιανὸς ἀπὸ Ἀποστόλους Βαρνάβα καὶ Μάρκο καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ταμάσου. Ἔκτισε ἐκκλησία, τοὺς γονεῖς του ἐβάπτισε χριστιανούς. Οἱ εἰδωλόατρες ἔκαυσαν τὸν ἅγιον Ἡρακλείδη καὶ τὸν Μύρωνα. Τὸ 1769 ὁ υἱὸς τοῦ Χατζη-Σάββα ἀπὸ τὴν Λευκωσία ἐδαιμονίζετο, τὴν ἡμέρα ἐορτῆς ἁγίων τὸν ἔφεραν εἰς ἐκκλησίαν ἐν ὧρα θείας Λειτουργίας.

Ἄφοῦ ἐτάραξε ὁ δαίμων τὸ παιδίον, ἔκανε ἐμετὸ δύο καβούρια καὶ ἕναν ὄφιν μιᾶς σπιθαμῆς μήκους καὶ ἐθεραπεύθη.

ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΟΤΗΣ· Τὸ 222 μ.Χ. ὁμολογεῖ εἰς Καππαδοκία εἰς τὸν τύραννον Σιμπλίκιον, βασανίζεται, φυλακίζεται καὶ τὴν 8ην ἡμέρα ἀνοιξαν μόνες τοὺς αἰ θῦρες τῆς φυλακῆς καὶ εἶδον οἱ φύλακες αὐτὴν ὑγιῆ, χωρὶς ἴχνη πληγῶν. Βάλλεται εἰς κάμινον, ἢ φλόγα ἔκαυσε περὶ τοὺς 70 ἀνθρώπους διότι ἐσκορπίσθη παραδόξως. Σφραγίζουσαν τὴν κάμινον καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα εὗρηκαν τὴν ἁγία μέσα εἰς τὴν φλόγα μαζί με δύο ἀγγέλους νὰ ψάλλουν. Ἐρχόμενος ὁ ἡγεμῶν εἰς Βυζάντιον διέταξε τὴν ἁγίαν νὰ ἀκολουθῆ. Εἰς τὴν Ἄγκυρα τὴν ἐφοβέρισαν ὅτι ἐὰν δὲν θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς θὰ τὴν καύσουν. Τοὺς εἶπε· «Ἐὰν καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Δωρόθεος εἰσέλθῃ μαζί μου εἰς τὸ πῦρ, τότε θὰ θυσιάσω». Τότε λέγει ὁ Σιμπλίκιος εἰς Δωρόθεον· «Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν εἴσελθε εἰς τὸ πῦρ». Εἰσῆλθον εἰς τὸ πῦρ, ὁ μὲν Δωρόθεος εὐθύς κατεκάηκε, ἡ δὲ ἔμεινε ἀβλαβής. Ἐρχομένων εἰς Νίκαια ὅταν ἡ ἁγία εἰσῆλθε εἰς ναὸ εἰδώλων μετὰ τὴν προσευχὴν τῆς ἔπεσαν καὶ κατεστράφησαν τὰ εἶδωλα. προσπαθοῦν οἱ ἄπιστοι νὰ τὴν πριονίσουν ἀλλὰ τὸ πριόνι ἐστρέβλωσε, καὶ τὴν ἀποκεφαλίζουσαν.

ΑΓΙΑΣ ΑΓΟΘΟΚΛΕΙΑΣ· Ἦτο θυγατέρα τοῦ χριστιανοῦ Νικολάου καὶ Παυλίνης ἀπίστου γυναικὸς αὐτοῦ ἢ ὅποια 8 χρόνια ἐβασάνιζε τὴν Ἀγαθόκλεια διότι ἐθρήσκειε. Ἄλλοτε ἔδερνε, εἰς τόπους δυσβάτους ἔσυρε καὶ ἀνάγκαζε νὰ βαδίζῃ μετὰ γυμνὰ πόδια, ἄλλοτε τὴν γλῶσσα τῆς ἔκαυσε. Ἐπειδὴ δὲν τὴν ἔπειθε νὰ μὴ ζῆ χριστιανικά, ἔβαλε πῦρ εἰς τὸν τράχηλόν της καὶ ἀπὸ τὰς πληγὰς ἀπέθανε.

18 ΑΓΙΟΥ ΕΥΜΕΝΙΟΥ· Ἀπὸ νεότητος ἀσκήσας πᾶσαν ἀρετὴν, ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Γόρτυνος κρήτης (εἰς Ἡράκλειον). Πολλὰ θαύματα ἔκανε ὅταν ἐπετέθη εἰς τὸν ἅγιον ἕνα μεγάλο φίδι (δράκων) μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ τὸ ἀκίνητοποίησε καὶ μετὰ πῦρ τὸ ἔκαυσε. Ἐπῆγε εἰς Ῥώμην διδάσκων καὶ θαυματουργῶντας, ἔπειτα εἰς τὴν Αἴγυπτον (εἰς Θηβαΐδα), μετὰ εὐχὴν του ἐσταμάτησε τὴν ξηρασίαν. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ εἰς Θηβαΐδα καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τόπον Ράξο Ἡρακλείου ὅπου ἐκήδευσαν.

ΑΓΙΟΥ ΡΩΜΥΛΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 1300 εἰς πόλιν Βιδίνιον (πλησίον ποταμοῦ Δουνάβεως, πατὴρ Ἕλληνας, μητὴρ ἐκ Βουλγαρίας). Ἦθελαν οἱ γονεῖς του νὰ νυμφευθῆ, ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς μονὴ Θεοτόκου εἰς Τύρνοβο Βουλγαρίας καὶ ἔγινε μοναχὸς μετωνομασθεὶς ἀπὸ Ραΐκος, Ρωμανός, διακονῶν ὡς ἐκκλησιάρχης 3 ἔτη. Μετὰ ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴ ἁγ. Γρηγορίου Σιναΐτου τὴν ὁποίαν τότε ἔκτιζε εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ Γρηγ. Σιναΐτης. Μετὰ τὸν θάνατον ἁγ. Γρηγορίου καὶ τοῦ γέροντος τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦσε, ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς ἄλλον γέροντα. Ἐπειδὴ ἐκινδύνευον ἀπὸ ληστὰς ἐπῆγαν εἰς τόπον Βόγκρη Ζαγοράς. Ἐγινε μεγαλόσχημος μετὰ τὸ ὄνομα Ρωμύλος. Ὅταν οἱ Τοῦρκοι κατέστρεψαν τὴν μονὴ ἁγ. Γρηγορίου ἐπῆγε εἰς ἁγ. Ὅρος καὶ ἀσκήτευε εἰς τὸν τόπον

Μελανὰ (πλησίον Μεγ. Λαύρας). Ἦτο ὁ Σερβοτουρκικὸς πόλεμος καὶ ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς Ἀλβανία καὶ ἔμεινε, πολὺ ὠφελήσας τοὺς χριστιανούς. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ ἔτη ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴ Θεοτόκου εἰς Ῥαβενίτσα Σερβίας μὲ τοὺς μαθητὰς του. Ἐκεῖ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΑΓΙΑΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ· Ἦτο δούλη τοῦ ἄρχοντος Τερτύλου εἰς Προμιστοὺς Φρυγίας. Ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο νὰ συνεορτάσῃ μὲ εἰδωλολάτρας λέγουσα ὅτι εἶναι χριστιανὴ βασανίζεται καὶ τὴν ἐλευθέρωσαν. Πάλι ἠθέλησαν νὰ τὴν συλλάβουν, τὴν κατεδίωξαν, προσευχήθη καὶ ἐράγισε μίαν πέτρα, εἰσῆλθε ἡ Ἀριάδνη εἰς τὸ ἄνοιγμα πέτρας καὶ ἀμέσως ἔκλεισε μὲ θεία δύναμη ἡ πέτρα. Οἱ διώκοντες ἐθανατώθησαν ἀπὸ ἀγγέλους ἐφίππους μὲ δόρατα.

19η ΑΓΙΩΝ ΤΡΟΦΙΜΟΥ, ΣΑΒΒΑΤΙΟΥ, ΔΟΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ·

Τὸ 278 μ.Χ. εἰς Ἀντιόχεια εἰς τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ὠμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοί. Ὁ Τρόφιμος βασανίζεται καὶ φυλακίζεται. Ὁ Σαββάτιος ξέεται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια ὥστε σχεδὸν μόνο τὰ ὀστᾶ ἔμειναν! καὶ παράδωκε τὴν ψυχὴν του. Ἀναγκάζουν τὸν Τρόφιμο νὰ βαδίξῃ φορῶντας ὑποδήματα μὲ καρφιά, δέρεται, ξέεται, εἰς τὰς πληγὰς του ρίχνουν ξύδι, μὲ λαμπάδες καίουν τὰς πληγὰς του καὶ φυλακίζουν ὁ Δορυμέδων ἦτο βουλευτὴς. Ἐπῆγε εἰς φυλακὴ καὶ ἐβοήθησε τὸν ἅγιον. Ἀρνηθεὶς νὰ θυσιάσῃ καὶ λέγων ὅτι πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, βασανίζεται τοῦ ἔβγαλαν τὰ δόντια, τὰ μαλλιά, τὰ γένηα.. τοῦ ἁγίου τὰ μάτια, καὶ μαζὶ καὶ οἱ δύο μάρτυρες ρίπτονται εἰς ἄγρια θηρία ἀλλὰ δὲν ἐπέπραξαν αὐτούς. Τέλος ἀποκεφαλίζονται.

20η ΑΓΙΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ τοῦ μεγαλομάρτυρος καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ· Ἦτο στρατηλάτης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ κί' ἐζοῦσε εἰς τὴν Ρώμῃ μὲ τὴν σύζυγό του Τατιανὴ καὶ δύο υἱούς. Ἐλέγετο πρῶτα Πλακίδας. Μία ἡμέρα ἐνῶ ἐκυνηγοῦσε εἰς τὸ δάσος ἕνα ἐλάφι, εἶδε εἰς τὰ κέρατά του τὸν Σταυρὸν καὶ φωνὴ ἔλεγε· «Ἦν Πλακίδα, τί μὲ διώκεις; ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός». Ἐβαπτίσθη χριστιανὸς καὶ ὠνομάσθη Εὐστάθιος. Ἡ Τατιανὴ ὠνομάσθη Θεοπίστη. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε ὅπως καὶ εἰς τὸν δίκαιο Ἰὼβ μεγάλους πειρασμούς. Ἐνῶ ἐταξίδευσεν μὲ πλοῖο αἰχμαλώτισαν τὴν γυναῖκα του, ἔπειτα περνῶντας ἀπὸ ἕνα ποταμὸ εἶδε τὰ παιδιά του νὰ τὰ ἀρπάζουν θηρία (κατὰ θεία πρόνοια ἔμειναν ἀβλαβῆ). Ὁ Εὐστάθιος ἔμεινε πτωχὸς καὶ ἐργαζόμενος. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ἔλαβε μέρος εἰς πόλεμον κατὰ ἐχθρῶν, ἐνίκησε καὶ κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ εὔρε τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ τέκνα του τὸν Ἀγάπιο καὶ Θεόπιστον. Εἰς τὴν Ρώμῃ ὁ βασιλεὺς Ἀνδριανὸς τοὺς ἐζήτησε νὰ θυσιάσουν ὁ ἅγιος μὲ τὴν οἰκογέ-νειά του ὠμολόγησαν τὸν ΚΗΙΧ, ἐρρίφθησαν εἰς τὰ λιοντάρια, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐπέπραξαν τὰ θηρία, διὰ τοῦτο τοὺς ἔβαλαν εἰς χάλκινον βοῦν πεπυρωμένον καὶ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των, τὰ σώματά τους ἔμειναν ἄθικτα, ἐνεταφίασαν οἱ χριστιανοὶ τῷ 126 μ.Χ.

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΙΝΟΥ (Πάπα Ῥώμης), ΜΑΞΙΜΟΥ καὶ σὺν αὐτοῖς· Οὗτοι συνεκάλεσαν τὸ 645 μ.Χ. σύνοδον εἰς Ῥώμην καὶ ἀναθεμάτισαν τοὺς Μονοθελητὰς. Ὁ βασιλεὺς Κώνστας τῶν δύο μαθητῶν τοῦ ἁγίου Μαξίμου διέταξε καὶ ἔκοψαν τὰς δεξιὰς χεῖρας καὶ τὰς γλῶσσας καὶ μὲ τοὺς Θεόδωρον καὶ Εὐπρέπιο ἐξώρισε εἰς χώραν Λαζικῆς. Τὸν Πάπα

Μαρτῖνο ἔφεραν ἀπὸ Ρώμη εἰς Κων/πολι καὶ 3 ἔτη εἰς φυλακὰς καὶ βασανιστήρια ὑπέμεινε, τέλος τὸν ἐξώρισε εἰς Χερσῶνα ὅπου πρὸς Κύριον μετέστη καὶ ἐτάφη ἐκεῖ.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἐκοιμήθη εἰς τὴν ἐξορία μετὰ 3 ἔτη. Ὁ Ἀναστάσιος μετὰ 20 ἔτη ἐξορία, ὁ ἄλλος Ἀναστάσιος ἀπέθανε ἐξόριστος εἰς ἓνα φρούριο τῆς Θράκης. Ὁ Εὐπρέπιος μετὰ ἓνα χρόνον εἰς ἐξορία ἐξεδήμησε εἰς Κύριον καὶ ὁ Θεόδωρος μετὰ 20 ἔτη ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του.

ΑΓΙΩΝ ΥΠΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΟΥ· Ὁ Ὑπάτιος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος εἰς χώρα Λυδῶν, ὁ Ἄνδρέας ἦτο ἱερεὺς. Ἐπὶ εἰκονομάχου Λέοντος Ἰσαύρου (717-741) βασανίζονται, ἀφαιροῦν τὸ δέρμα κεφαλῆς των, καίουσαν εἰκόνας ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς των, σύρονται εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀποκεφαλίζονται.

ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἀπὸ τὴν κρήτην ἦτο καὶ ἔζησε τὸν 1ον αἰῶνα. Ἐγινε μοναχὸς εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ράξου, κατ' ἀποκάλυψιν Θεοῦ ἔκτισε ναὸν εἰς ἀγίους Εὐτύχιον καὶ Εὐτυχιανόν. Ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος Μυριοκεφάλου, ἔκτισε μονὴ εἰς Θεοτόκον (σώζεται καὶ σήμερον), ἀφήσας 6 μοναχοὺς μετ' ἡγουμένον τὸν Λουκᾶν, ἔπειτα εἰς Χαμοβούνιον ἔκτισε ναὸν εἰς Ἅγιον Γεώργιον καὶ εἰς τὸν τόπον Ἀρνίου δεύτερον ναὸν εἰς τὸν Ἅγ.Γεώργιον-(ὅτε ἐκτίζετο ὁ ναὸς ἐψάρεψαν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἅγ.Γεωργίου πολλὰ ψάρια διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ὁ ναὸς «τοῦ Ἅγ.Γεωργίου τοῦ ψαροπιάστου»)- ἔγινε μονὴ μετ' ἡγουμένον τὸν μαθητὴ τοῦ ὁσίου Εὐτυχίου. Ὁ ὁσίος ἦλθεν εἰς Κων/πολι καὶ ἐπέτυχεν τὰ μονῆρια νὰ γίνουσαν Πατριαρχικά. Εἰς τόπον Κουφὸ Χανίων ἔκτισε τὸ 1004 μ.Χ. μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς (σώζεται ἔως σήμερον) καὶ εἰς Ἀζωγυρὲ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐκοιμήθη εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγ. Εὐσταθίου (εἰς Ἀκτὴ Κισσάμου) σήμερον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὑπάρχει ναὸς τοῦ ὁσίου Ἰωάννου.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΛΑΡΙΩΝΟΣ· Ἦτο ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον Κρήτης, γονέων Φραντζέσκου καὶ Αἰκατερίνης. Μετέβη εἰς Κων/πολι εἰς θεῖον του καὶ ἔζησε μετ' αὐτοῦ 10 ἔτη, ἐργαζόμενος εἰς ἔμπορον ἐκ Χίου. Ἐφιλονίκησε μίαν φορά διότι ὁ κύριός του ἐζητοῦσε 30 γρόσια διὰ πωληθέντα εἶδη, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κριτὴν καὶ οἱ Τοῦρκοι τοῦ εἶπον νὰ τουρκέυσῃ. Τελικὰ στενοχωρηθεὶς, διότι ὁ θεῖός του ὄχι μόνον δὲν τὸν ἐβοήθησε, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδέχθη καὶ σκοτισθεὶς τὴν διάνοιαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐδέχθη καὶ ἔγινε Τοῦρκος! Μετὰ 3 ἡμέρας μετενόησε καὶ ἔφυγε κρυφὰ ἐλθὼν εἰς τὴν Κριμαία ὅπου ἔζησε 10 μῆνες. Μετὰ εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος εἰς τὸν παπα-Βησαρίωνα εἰς σκῆτη Ἁγίας Ἄννας ὁ ὁποῖος ἔδωκε κανόνα εἰς Ἰλαρίωνα νὰ μένη ἐγκλειστος εἰς τὸ κελλί του, κάθε βράδου νὰ τρώγῃ μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ νὰ κἀνῃ 1.000 μεγάλας μετανοίας κάθε ἡμέρα. Σὲ λίγο καιρὸν τὸν ἔκειρε μοναχὸ μετωνομάσας ἀπὸ Ἰωάννη εἰς Ἰλαρίωνα.

Ἐζήτησε εὐλογία νὰ ὁμολογήσῃ, ὁ γέροντάς του ἐδέχθη καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπῆγαν εἰς τὴν Κων/πολι. Ἐκοινωνήσας τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς Τοῦρκους ὁμολογῶν τὸν ΚΗΙΧ Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἀναθεματίζων τὴν πίστιν τοῦ Μωάμεθ ῥίπτων κατὰ γῆς τὸ σαρῖκόν του. Βασανίζεται, ἐξαρθρώνουν τοὺς ἄρτους τοῦ σώματός του καὶ τὸν ἀποκεφαλίζουν. Μετ' αἷμα καὶ τρίχας κεφαλῆς τοῦ μάρτυρος ἐθεράπευσε ὁ Γέρον Βησαρίων μίαν κόρην δαιμονιζομένην.

21. ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΩΔΡΑΤΟΥ· Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν. Οἱ ἄπιστοι

έλιθοβόλησαν αὐτὸν καὶ ἀβασάνισαν καὶ ἔδιωξαν. Ἐπῆγε εἰς Μαγνησίᾳ καὶ ἐδίδασκε. Τὸ 117 ἔμαρτύρησε κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ βασιλ. Ἀνδριανοῦ. Τὸ ἅγ. λείψανό του εὐρίσκεται εἰς Μαγνησίᾳ.

ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΙΩΝΑ (ἐρμηνεύεται περιστερά)· Υἱὸς Ἀμαθὶ ἀπὸ Γέτ πόλιν τῆς Ἀζώτου. Εἶναι ὁ υἱὸς τῆς χήρας τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ὁ προφ. Ἡλίας, διετάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Νινευὶ διὰ νὰ κηρύξῃ..(ιδὲ προφητεῖα Ἰωνᾶ). Ἀφοῦ δὲν κατεστράφη ἡ Νινευὶ διότι μετενόησαν, ὁ Ἰωνᾶς μὲ τὴν μητέρα του ἔφυγε εἰς τὴν χώρα Ἀσσοῦρ (τῶν ἄλλοφύλων) διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῆται ὡς ψεύστης ἀφοῦ ἡ προφητεία του διὰ καταστροφή Νινευὶ δὲν ἐπαλήθευσε. Μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητρός του, ἐκατοίκησε εἰς Βάλανο τῆς Δεβόρρας καὶ ἀποθανῶν ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ σπήλαιο τοῦ Κριτοῦ Κενεζαῖου.

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, ΝΕΣΤΑΒΟΥ, ΖΗΝΩΝΟΣ·

Ἦσαν ἀδελφοὶ ἀπο τὴν Γαζα. Οἱ εἰδωλολάτρεις καὶ τοὺς τρεῖς κτυπῶντας μὲ λίθους καὶ ξύλα ἐθανάτωσαν τὸ 363 εἰς διωγμὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ Παραβάτου.

ΟΣΙΟΥ ΙΩΝΑ· Ἦτο ἱερεὺς καὶ πατὴρ τῶν Θεοδώρου καὶ Θεοφάνους τῶν Γραπτῶν. Εἰς τὴν μονὴ τοῦ Ἀγ. Σάββα ἔγινε μοναχὸς καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΕΥΣΕΒΙΟΥ· Ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν τύραννο τῆς Φοινίκης καὶ ἤλεγξε αὐτὸν ὡς θεομάχο καὶ διώκτην τῶν χριστιανῶν. Βασανίζεται, ξέουν αὐτὸν καὶ ἀποκεφαλίζουν.

22 ΣΕΠΤ· ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΩΚΑ· Ἦτο ἀπὸ Σινώπη τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ἀπὸ μικρὸς μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πολλὰ θαύματα ἔκανε. Ἦτο ἐπίσκοπος τῆς πόλεως. Ὁ Θεὸς τοῦ ἐφενέρωσε τὸ μαρτύριόν του ὡς ἐξῆς· Μία περιστερά ἐκάθισε εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἔθεσε ἓνα στέφανο ἐπ' αὐτῆς καὶ μὲ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ εἶπε· «Ποτήριον ἐκεράσθης καὶ πρέπει νὰ τὸ πίης». Εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ Τραϊανοῦ ὁ ἔπαρχος Ἀφρικανὸς συνέλαβε καὶ ἐβασάνισε τὸν ἅγιον. Τότε ἔγινε σεισμὸς καὶ ἀπέθανε ὁ Ἀφρικανὸς τὸν ὁποῖον ἀνέστησε μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ὁ ἅγιος. Τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν βασιλέα, βασανίζεται, τὸν ἔβαλαν εἰς λουτρὸ τὸ ὁποῖο ἔκαυσαν πολὺ καὶ ἐτελειώθη.

ΑΓΙΟΥ ΦΩΚΑ (τοῦ κηπουροῦ)· Ἦτο ἀπὸ Σινώπη Μαύρης θαλάσσης (εἰς τὸν Πόντον), γεωργὸς. Ἐφιλοξένησε τοὺς στρατιῶτας οἱ ὁποῖοι τὸν ἀναζητοῦσαν, ἐτοίμασε τὸν τάφο του καὶ ἐφανερῶθη εἰς τοὺς στρατιῶτας ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Φωκᾶς ποὺ ζητεῖτε. Ἐκεῖνοι ἐλυπήθησαν ἀλλὰ ὁ ἅγιος τοὺς παρεκάλεσε καὶ τὸν ἐθανάτωσαν.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ 26 ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ (ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ) ΤΩΝ ΕΛΑΓΞΑΝΤΩΝ ΤΟΥΣ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΑΣ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΝ ΗΪ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΒΕΚΚΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ, ΑΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΠΥΡΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ.

Τοῦ ὁσίου Κοσμᾶ τοῦ Ζωγραφίτου (δηλ. τῆς Ἱ.Μ.Ζηγράφου)·

Ἦτο ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, ἀπὸ μικρὸς ἀνεχώρησε διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὄταν

ἔφθασε εἰς τὰ σύνορα (εἰς Οὐρανούπολιν) ὁ δαίμων τοῦ ἔδειξε τὸ Ἅγ. ὄρος ὡς νησί. Μὲ τὴν προσευχή του ὁ ἅγιος διέλυσε τὴν δαιμονικὴ φαντασία καὶ δοξάζων τὸν Θεὸν ἔμεινε εἰς τὴν μονὴν Ζωγράφου ὅπου ἔγινε μοναχὸς καὶ τοῦ ἐδόθη τὸ διακόνημα τοῦ ἐκκλησιάρχου. Μία ἑορτὴ (25ῃ Μαρτίου) μὲ ἄλλους μοναχοὺς ἐπῆγε εἰς μονὴ Βατοπεδίου. Ἐκεῖ εἶδε μία γυναῖκα νὰ διακονῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν τράπεζαν. Ἐθαύμαζε καὶ ἐλυπεῖτο ἕως ὁ ἡγούμενος τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἦτο ἡ Παναγία μας. Ἐγινε καὶ ἱερεὺς. Μία τῶν ἡμερῶν εὐχόμενος ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου εἶπε· «Ἐπεραγία Θεοτόκε παρεκάλεσε τὸν Υἱὸ Σου νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς ὁδὸν σωτηρίας». Ὁ ΚΗΙΧ ἀπήντησε εἰς Θεοτόκον· «Ἄς ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τῆς μονῆς καὶ ἄς ἡσυχάσῃ κατὰ μόναν». Ἐλαβε εὐλογία ἀπὸ τὸν ἡγούμενον καὶ ἔμεινε εἰς κελλὶ πλησίον μονῆς ἀγωνιζόμενος. Εἰς δύο μοναχοὺς οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπεσκέφθησαν τοὺς εἶπε νὰ μὴ πίνουν οἶνον, διότι εἰς τὸ κολοκύνθιο ἐκεῖνο εἶχε πέσει ὄφις. Ὅταν αὐτοὶ τὸ ἔθραυσαν εὐρήκαν τὸν ὄφιν. Μία φορὰ ὁ ὄσιος ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἐπεθύμησε νὰ φάγῃ ψάρι. Εὐθὺς ἦλθε ἓνας ἀετὸς καὶ ἄφησε ἔμπροσθεν τῆς καλύβης του ἓνα ψάρι, τὸ ὅποιο τὸ ἄρπαξε ἀπὸ γείτονα μοναχὸ ὅταν τὸ ἐκαθάριζε διὰ νὰ τὸ ψήσῃ. Ὅταν ὁ ὄσιος Κοσμάς ἔψησε τὸ ψάρι καὶ ἐκάθισε νὰ φάγῃ μία φωνὴ τοῦ εἶπε· «Φύλαξε τὸ μερίδιον τοῦ Χριστοφόρου διότι ἐκεῖνος ἐκοπίασε». Τὴν ἐπομένη ἦλθε ὁ Χριστόφορος εἰς τὸν ἅγιον καὶ εὐράνθησαν πνευματικὰ καὶ ὑλικά. Τὴν Μ. Πέμπτη ἕνος ἔτους εἶδε τὴν ψυχὴν τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Χιλανδαρίου βασανιζομένη ὑπὸ δαιμόνων. Ἐστειλε ἓνα μαθητὴ τοῦ εἰς τὴν μονὴν καὶ εἶπε εἰς μοναχοὺς νὰ προσευχηθοῦν διὰ τὸν ἡγούμενον. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπον· «Ποῖος πλανεμένος τὰ λέγει αὐτά; Τώρα ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ ἐπιστρέφει.» Ὅταν ἐπῆγαν εἰς τὸ κελλὶ τοῦ ἡγουμένου τὸν εὔρον νεκρόν. Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἀπεκέλυψε τὸ τέλος του καὶ ὅτι πολλὰ θὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ τοὺς δαίμονας. Πράγματι, ἦλθε ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων καὶ ὡς νὰ ἐκλαιε ἔλεγε εἰς τοὺς δαίμονας· «Ἦ ἀνίσχυροι καὶ ἀμελεῖς πῶς δὲν ἠδυνήθη οὐδεὶς νὰ φονεύσῃ τὸν μέγαν τοῦτον εχθρόν μου ποῦ μοῦ ἐπῆρε τὸν θρόνον;» Καὶ μὲ μία ράβδον ἔδειρε ὅσο πολὺ τὸν ὄσιον ὥστε τὸν ἄφησε ἀναίσθητο. Ἐκοιμήθη μετὰ ὀλίγας ἡμέρας. Κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ ὀσίου ὄλα τὰ θηρία τοῦ δάσους, τὰ ἔρπετα, καὶ τὰ πουλιά, ἔκραξε τὸ κάθε ζῷον μὲ τὴν φωνὴν του καὶ ἔφυγαν.

Μετὰ 40 ἡμέρας ἔκαναν ἀγρυπνία οἱ μοναχοὶ εἰς τὸ κελλὶ τοῦ ἁγίου διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ ἅγιον λείψανόν του, ὅταν ὅμως ἄνοιξαν τὸν τάφον δὲν εὐ-ρέθη. Τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου ἄβυσσος πολλὴ κατὰ τὸν ψαλμόν. Ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος τὸ 1323.

23· Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ·

Ἡ σύλληψις τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἔγινε ἡμέρα Κυριακὴ κατὰ τὸν Σεβαστὸν Τραπεζούντιον. Ὁ Ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, ὅταν ὁ δίκαιος Ζαχαρίας ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσῆλθε εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων διὰ νὰ προσφέρῃ θυμίαμα κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας (Λευιτ. Κγ' 34) ἐφάνη καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ υἱὸν τὸν Ἰωάννη ἀπὸ τὴν στεῖρα Ἐλισάβετ κλπ., ἰδὲ εἰς τὸ Κεφάλ. τοῦ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγελίου.

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΟΥ· Τὸ ἔτος 867 ὁ τοῦρκος ἡγεμὼν Ἀφρικῆς Ἀβραχὶμ αἰχμαλώτισε αὐτοὺς ἀπὸ Συρακούσας. Ἦσαν νέοι, τοὺς ἀνέθρεψε, ἐσπούδασε καὶ ἔδωκε ἀξιώματα. Ἐπειδὴ ὠμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοί, βασανίζονται, πομπεύονται εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ ὄνου. Μὲ ξύλα ἔσπασαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, μὲ πεπυρωμένη λαβίδα ἔκοψαν τοὺς ὄρχεις αὐτῶν καὶ ἔβαλαν εἰς τὰ

στόματά τους. Παρέδωσαν τὰς ψυχὰς των. Τὸν πατέρα τους Ἰωάννην ἐθανάτωσαν χτυπῶντας μὲ μάχαιρα εἰς τὸ φάρυγγα. Τὰ ἅγια λείψανά τους κατέκαυσαν εἰς τὸ πῦρ. Τὸν Ἀνδρέα ἐφυλάκισε ὁ Ἀβραχὶμ πολλὰ ἔτη. Ἔπειτα ἐθανάτωσαν χτυπῶντας τον μὲ ἀκόντιο καὶ ἀποκεφαλίζοντες μὲ ξίφος.

ΑΓΙΑΣ ΡΑΪΔΟΣ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Τάμα Αἰγύπτου, θυγατέρα ἱερέως, τοῦ Πέτρου. 12ετῆς ἔγινε μοναχή. Μία φορὰ εὐρίσκετο μὲ ἄλλες μοναχὲς εἰς τὴν πηγὴ διὰ νὰ λάβουν ὕδωρ, ὅταν εἶδε τὸν ἡγεμόνα Λουκιανὸ νὰ μεταφέρῃ χριστιανοὺς δεσμίους, ἀκολούθησε καὶ αὐτή. Ὁ δεσμοφύλαξ τὴν συμβούλευε νὰ μὴ ἀποθάνῃ. Ἡ Ραῖς περιέλασε τὰ εἶδωλα. ὅταν ὁ ἡγεμὼν ἐβλασφήμισε τὴν πίστιν ΚΗΙΧ ἡ Ραῖς ἄφοβος τὸν ἔπτυσσε κατὰ πρόσωπον. Βασανίζεται πολλὰς τιμωρίας καὶ τέλος ἀποκεφαλίζεται.

ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΞΑΝΘΙΠΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ (τῶν αὐταδέλφων)· Ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἰσπανία. Ἡ Ξανθίππη ἦτο σύζυγος τοῦ ἄρχοντος Πρόβου. Ὄταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπῆγε εἰς Ἰσπανία ὁ Πρόβος καὶ Ξανθίππη ἔγιναν χριστιανοί. Ἡ Πολυξένη ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Ἀνδρέα, ἔμεινε παρθέ-νος, διδάσκουσα τὸ Εὐαγγέλιο ἕως τέλους τῆς ζωῆς της. Ὑστερα ἀπὸ περιοδείας εἰς τὸ κήρυγμα ἐπέ-στρεψε μὲ τὸν ἀπόστολο Ὀνήσιμο εἰς τὴν Ἰσπανία εἰς τὴν ἀδελφὴ της, ὅπου ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ ἡ Ξανθίππη καὶ Πολυξένη.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς τὸ Καρπενήσι. 15 ἐτῶν ἐπῆγε εἰς Κων/πολιν καὶ ἐργαζόταν εἰς τὸ ἐκεῖ παντοπωλεῖο τοῦ πατέρα του. Ὁ πατὴρ του τὸν ἔστειλε νὰ μάθῃ τουρκικὰ εἰς ἓνα φίλο του κουρέα, ὁ ὁποῖος συνεννοήθη μὲ γενιτσάρους, ἔγραψε εἰς ἓνα χαρτὶ τὴν τουρκικὴ ὁμολογία πίστεως καὶ ὅταν τὸ διάβαζε ὁ Νικόλαος, οἱ γενιτσαροὶ τοῦ εἶπον· «Τοῦρκος ἔγινες ἐπειδὴ τὸ σαλαβάτι (=τὴν ὁμολογία) ἐδιάβασες». Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κριτὴ καὶ ἐβίαζαν νὰ τουρκεύσῃ. Ὁ Νικόλαος τοὺς ἔλεγε ὅτι τὸ Κοράνιον ἀπαγορεύει νὰ κάνουν Τούρκους μὲ τὴν βίαν ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοῦ ἔκαναν περιτομὴ διὰ τῆς βίας. Ἐφώνησε· «Χριστιανὸς εἶμαι τί μὲ κόπτετε; Ἐὰν ὅλο τὸ σῶμα μου κατακόψετε εἰς λεπτὰ κομμάτια τὸν Χριστὸν μου δὲν ἄρνούμαι. Αὐτὸν πιστεύω, Αὐτὸν ἔχω βοηθόν, ὅστις ἀοράτως μὲ δυναμώνει». Φυλακίζεται δύο μῆνες καὶ ραβδίζεται. Οἱ Τοῦρκοὶ τοῦ ἔταξαν χρήματα, δόξα, γυναῖκες κλπ ἀλλὰ ὁ μάρτυς ὡς σκιά καὶ ὄνειρα τὰ ἐμέ-τρησε. Τοὺς εἶπε· «Ἐγὼ ἔχω πλοῦτον ἄφθαρτον μέ-σα εἰς τὴν καρδιά μου, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μου καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς δόξαν ἀμάραντον καὶ βασιλείαν αἰώνιον κλπ. Ἐπιθυμῶ νὰ πεθάνω διὰ τὸν Χριστὸν τὸ συντομώτερον, αὐτὴ τὴν ἀρι σὰς ζητῶ». Οἱ Τοῦρκοὶ τὸν ὀδήγησαν εἰς τὸν τόπον Τάχτα-Καλὲ καὶ τὸ 1672 τὸν ἀπεκεφάλισαν. Τρία ἡμερόνυχτα κατέβαινε φῶς οὐράνιον εἰς τὸ ἅγιο λείψανον. Χριστιανοὶ τὸ ἀγόρασαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὸ ἐκήδευσαν εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Χάλκης.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὴν κόνιτσα Ἠπείρου ἀπὸ γονεὶς Μωαμεθανούς. Ἦγενε ὅπως καὶ ὁ πατὴρ του δερβίσης εἰς τὸ ἀξίωμα. Ἦμεινε εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ εἰς τὸν ἐξουσιαστὴ τῆς Αἰτωλο-Ἀκαρνανίας Ἰωσήφ εἰς τὸ Ἀγρίνιο. Ὁ Ἰωάννης ἀγαποῦσε τὴν χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ὅταν ἔγινε ἄλλος ἐξουσιαστής ὁ Σουλεϊμάν ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν Ἰθάκη ὅπου ἐβαπτίσθη καὶ ἐνυμφεύθη εἰς τὸ χωριὸ Μαχαλαῖ. Ἦγενε

άγροφύλακας. Οί Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ ἐφυλάκισαν βασανίζοντες διὰ νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν. Εἰς τὸ βραχῶρι Αἰτωλίας ἀφοῦ προσευχήθη καὶ εἶπε· «Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου» τὸν ἀπεκεφάλισαν τὸ 1814 ἡμέρα Τετάρτη 23 Σεπτ.

ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΘΕΚΛΑΣ· Ἦτο ἀπὸ τὸ Ἰκόνιο, 18ετῆς ἦτο καὶ μνηστευμένη μὲ τὸν Θάμυρι ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐδίδασκε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀνησιφόρου. Ἦκουσε τὸ κήρυγμα, ἐπίστευσε καὶ ἐγκατέλειπε ἀρραβωνιαστικὸν, γονεῖς. Ἐφυλάκισαν τὸν Ἀπόστολο, ἐπῆγε εἰς φυλακὴν ἡ Θέκλα καὶ ἐγκατέλειπε ἀρραβωνιαστικὸν, γονεῖς. Ἐφυλάκισαν τὸν Ἀπόστολο, ἐπῆγε εἰς τὴν φυλακὴν ἡ Θέκλα καὶ ἐδιδάσκετο ἀπὸ τὸν Παῦλο, ὁ ἄρχων διέταξε νὰ τὴν φραγγελώσουν καὶ νὰ τὴν καύσουν. Ἔβαλαν τὴν ἁγία εἰς τὸ πῦρ ἀλλὰ δὲν ἐκαίετο. Ὁ ΚΗΙΧ τῆς ἐφάνη καὶ τὴν ἐνίσχυσε, ἔγινε σκότος καὶ χάλαζα πολλή τὸ πῦρ ἔσβησε καὶ ἡ Θέκλα ἔφυγε· ὁ Ἀπόστολος εἶχε ἐλευθερωθεῖ καὶ ἐκρύπτετο μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ὀνησιφόρου εἰς ἓνα παλαιὸ τάφο. Ἔδωσε τὸ ἐπανωφόρι του εἰς τὸν υἱὸ τοῦ Ὀνησιφόρου νὰ τὸ πωλήσῃ καὶ νὰ ἀγοράσῃ ἄρτους, εὗρηκε τὴν Θέκλα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἦλθον μαζὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον ὁποῖος 6 ἡμέρας προσήχητο γονατιστὸς λέγων· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, παρακαλῶ τὴν χάριν Σου βοήθησον τὴν δούλην Σου Θέ-κλα ἵνα μὴ ἐγγίσῃ αὐτῆς τὸ πῦρ». Ἡ Θέκλα ἀκολούθησε τὸν Παῦλο, εἰς τὴν Ἀντιόχεια. Ὁ κακὸς ἀρχὼν Ἄλεξανδρος ἄρπαξε μὲ ἀναισχυντίαν τὴν Θέκλα καὶ κατεφίλει. Ἡ ἁγία τὸν ἀπώθησε καὶ ἐξέ-σχισε τὸ ἱμάτιόν της, τὴν ἔρριξαν εἰς τὰ θηρία τὰ ὁποῖα δὲν τὴν ἐπέιρασαν. Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρας ἀπέ-θανε μία νέα ἡ Φαλκονίλα, ἡ μητέρα τῆς Τρυφαίνης τὴν εἶδε εἰς τὸν ὕπνον της καὶ ἔλεγε νὰ παραλάβῃ τὴν Θέκλα ὡς θυγατέρα καὶ νὰ παρακαλέσῃ ἡ Θέ-κλα τὸν Κύριον διὰ τὴν ψυχὴν της. Ἡ Τρυφαίνη ἐπῆρε τὴν Θέκλα ἡ ὁποῖα εὐθύς προσευχήθη διὰ τὴν Φαλκονίλα. Συνελήφθη πάλιν καὶ τὴν ἔρριξαν εἰς τὰ θηρία, μένει ἀβλαβῆς Νεφέλη τὴν ἐσκέπαζε διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπουν γυμνή. Ἦφθον κατ' αὐτῆς ἀγριοὺς ταύρους ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπέιρασαν. Ὁ ἡγεμὼν ἐφοβήθη διότι ἡ Τρυφαίνη ἦτο συγγενὴς τοῦ Καίσαρος καὶ ἐλευθέρωσε τὴν Θέκλα, εὔρε τὸν ἀπόστολον Παῦλον ὁ ὁποῖος τὴν ἐστεύει εἰς τὴν πατρίδα της. Ἦμεινε ὀλίγον εἰς οἰκίαν Ὀνησιφόρου, ἐδιηγήθη τὰ μαρτύρια ὅλα, ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Φωτεινὴ νεφέλη τὴν ὁδήγησε εἰς τὸ ὄρος Καλαρῶν εἰς ἓνα σπήλαιον ὅπου ἀσκήτευσεν πολλὰ ἔτη. Ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε καὶ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν ὅταν καὶ μόνο εἰς τὸ σπήλαιόν της ἐπλησίασαν. Οἱ εἰδωλόατρεις ἐπλήρωσαν μερικὸς διεφθαρμένους νέους νὰ τὴν βιάσων, ἀσελοῦντες ἐπ' αὐτῆς. Ἡ ἁγία ὅταν τοὺς εἶδε προσευχήθη καὶ ἄνοιξε μία πέτρα καὶ ἐκρύβῃ μέσα ὅπου παρέδωκε τὴν ψυχὴν της (90 ἐτῶν ἦτο). 72 ἔτη διήλθε εἰς τὸ κήρυγμα, εἰς τὴν ἀσκησὶν καὶ τὰ μαρτύρια.

ΟΣΙΟΥ ΚΟΠΡΙΟΥ· Ἡ μητέρα της τὸν ἐγέννησε ἔξω ἀπὸ τὴν μονὴ Ἁγ. Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου (εἰς Παλαιστίναν) ὅταν τὴν ἐδίωκον οἱ Τοῦρκοι. Ἐπειδὴ ἐγεννήθη ἐπάνω εἰς τὴν κοπριανὴν ὠνομάσθη Κόπρις. Οἱ μοναχοὶ τὸ νήπιον τὸ ἔφερον εἰς τὴν μονήν. Μία αἶγα ἀπὸ τὸ ποίμνιον ἐνὸς βοσκοῦ, ἔφευγε μόνη της καὶ ἤρχετο εἰς τὴν μονήν καὶ ἐθήλαζε ὁ Κόπρις κάθε ἡμέρα. Ἦγενε μοναχός, διὰ τὰς ἀρετάς της ἦτο ἀγαπητὸς εἰς ὅλους καὶ εἰς τὸν μέγα Θεοδόσιον. Μία φορὰ εὔρε ἀρκούδα εἰς τὸν κῆπον ἡ ὁποῖα ἔτρωγε τὰ μαρούλια. Λέγων· «Δι' εὐχῶν τοῦ ἁγίου Πατρός μου Θεοδοσίου» ἔπιασε τὸ ζῶον ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸ ἔβγαλε ἔξω. Οὐδέποτε τὸ θηρίον ἦλθε εἰς τὸν κῆπον.

Μετέφερε ἄλλοτε ὁ ὄσιος ξύλα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ μία ἀρκοῦδα ἐδάγκωσε τὸν ὄνο εἰς τὸ πόδι. Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου ἐκράτησε τὸ θηρίο λέγων· «Δὲν σ' ἀφήνω, θὰ μεταφέρης ἐσὺ τὰ ξύλα μέχρι νὰ γίνῃ ὑγιὴς ὁ ὄνος». Ἐφόρτωσε εἰς τὸ θηρίο τὰ ξύλα καὶ τὰ μετέφερε. Ἔγινε ἱερεὺς. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἁγ. Θεοδοσίου ἐμφανίζετο ὁ Θεοδόσιος εἰς τὸν Κόπριν καὶ συνέψαλλον. Εἶπε πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του τὰ ἐξῆς· «Ἴδου ἀδελφὲ Κόπρι ὁ καιρὸς ἔφθασε, ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς εἰς τὸν ἐτοιμασθέντα τόπον τῆς ἀναπαύσεώς σου». Ὁ Κόπρις ἀποχαιρετήσας τοὺς μοναχοὺς ἀπῆλθε εἰς Κύριον 90ἔτων.

ΜΝΗΜΗ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ «ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ». Εἰς τὰ Κύθηρα τὸ 1400 μ.Χ. ἡ Θεοτόκος ἀπεκάλυψε εἰς ἓνα εὐσεβῆ χριστιανόν, ποῦ εἶναι κρυμμένη ἡ ἁγία Εἰκόνα της. Ἐπειδὴ εὐρέθηκε ἡ εἰκὼν ἀνάμεσα σὲ δένδρα «μυρτιές» ὠνομάσθη «Μυρτιδιώτισσα». Ἔκτισε ναὸ καὶ ἔγινε μοναχὸς, ὑπηρετῶν τὸ προσκύνημα. Μία χρονιά γενομένης ἀγρυπνίας εἰς τὸ ναό, ἐμφανίσθησαν εἰς τὴν νῆσο πειραταί. Οἱ χριστιανοὶ ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν καὶ ἔμεινε ὁ παράλυτος Θεόδωρος εἰς τὸν ναόν.

Ἐπροσηύχετο εἰς Θεοτόκον νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἀπὸ τὴν ἁγία εἰκόνα ἄκουσε φωνὴ νὰ τὸν διατάσῃ νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους. Ὁ πρῶν παράλυτος εὐθύς ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ ἐσώθη μὲ ἄλλους χριστιανούς.

25· ΟΣΙΑΣ ΕΥΡΟΣΥΝΗΣ. Ἐγενήθη εἰς Ἀλεξάνδρεια ἀρχὰς τοῦ Εἰ αἰῶνος οἱ γονεῖς της ἦσαν ἄτεκνοι καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς προσευχὰς τὴν ἀπέκτησαν καὶ ὠνόμασαν Εὐροσύνη διότι διέλυσε τὴν λύπη τους. 12 ἐτῶν ἔμεινε ὄρφανὴ ἀπὸ μητέρα. 18 ετῆς ἦτο καὶ ἐπειδὴ ὁ πατήρ της ἤθελε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, ἐνεδύθη ἀνδρικὰ καὶ ἐπῆγε εἰς μοναστήριον λέγουσα ὅτι εἶναι εὐνοῦχος τοῦ βασιλέως καὶ ὀνομάζεται Σμάρραδος. Ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς τὸν ἀββὰ Ἀγάπιο. Ἐπειδὴ μερικοὶ μοναχοὶ ἐσκανδαλίζοντο τὴν ἔστειλαν εἰς ἀσκητήριον νὰ ἀγωνίζεται ἐγκλειστος καὶ ὁ Γέρων Ἀγάπιος νὰ τῆς φέρνῃ τροφίμα καὶ νὰ ἔχῃ τὴν πνευματικὴν παρακολούθησιν. Ὁ πατέρας της Παφνούτιος ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴν ἀναζητῶν τὴν Εὐροσύνη. Ὁ ἡγούμενος τὸν ἔστειλε εἰς τὸν Σμάρραδο μὲ τὸν Ἀγάπιο διὰ νὰ παρηγορηθῇ. Ὁ Παφνούτιος δὲν ἐγνώρισε τὸν Σμάρραδο ὅτι εἶναι ἡ Εὐροσύνη διότι τόσα χρόνια εἶχον περάσει καὶ ἡ ἀσκητικὴ ζωὴ εἶχε ἀφανίσῃ σχεδὸν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Ἡ Εὐροσύνη (ὁ Σμάρραδος) ἐσυμβούλευσε τὰ πρέποντα τὸν πατέρα της καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι τὸν ἀνεγνώρισε. Ἐζησε 38 ἔτη εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴ ἀσθένησε, προεῖδε τὸ τέλος της, ἐφανέρωθη εἰς τὸν πατέρα της καὶ ἀποχαιρετήσας ὅλους ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἓνας τυφλὸς μοναχὸς ἀσπασθεὶς τὸ ἅγιον λείψανόν της εὐθύς!! ἀνέβλεψε. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου λειψάνου ἔλαμπε ὡς ὁ ἥλιος. Ὁ Παφνούτιος ἔγινε μοναχὸς ἐκεῖ καὶ ζῆσας 10 ἔτη εἰς τὸ κελλὶ Εὐροσύνης (καὶ κοιμώμενος εἰς τὴν ἰδίαν ψάθαν) ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς τὸν τάφο τῆς Εὐροσύνης.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΦΝΟΥΤΙΟΥ· Ἐζοῦσε εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ἦτο μοναχὸς ἀναχωρητῆς εἰς τὴν Γεντυρία Αἰγύπτου. Ἄγγελος τοῦ ἐφάνη λέγων· «Ἀκολούθησέ με, νὰ σκεπάσω τὸν οἶκόν σου ἀπὸ μικρὸς ἔκτισες» (ἐννοῶν τὸ μαρτύριον). Ἐφόρεσε τὰ ἱερατικά του ὁ ὄσιος καὶ κρατῶντας τὸν ὁ ἄγγελος ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν ἔφερε ἔως τὸν Νεῖλον καὶ ὁμιλῶντας διὰ τὸ μαρτύριον καὶ τὴν βασιλεία τῶν

οὐρανῶν. Τὸν συνέλαβε ὁ ἡγεμῶν Ἀριανὸς καὶ βασανίζει ξέοντας μὲ σιδηρὰ ὀνύχια ὥστε ἐχύνοντο τὰ ἐντόσθιά του. Ἄγγελος τότε τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὸ ξύλο, ἔβαλε τὰ ἐντόσθιά του εἰς τὴν κοιλία, τὸν ἐσταύρωσε μὲ τὸ σημεῖον Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἔγινε ὄλος ὑγίης. Οἱ δῆμοι ὅταν εἶδον αὐτὸ ἐπίστευσαν καὶ ὁμολογοῦν διὰ τοῦτο ἀποκεφαλίζονται. Φυλακίζουν τὸν ὄσιον, ἡ φυλακὴ τὴν νύχτα ἔλαμπε ἀπὸ θεῖο Φῶς καὶ ἐπίστευσαν 40 κρατούμενοι οἱ ὅποιοι ἐτελειώθησαν διὰ πυρὸς ἀφοῦ ὠμολόγησαν. Ὁ ὄσιος ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ τὸ κριτήριο καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκία ἐνὸς πλουσίου Εὐστοργίου ὁ ὅποιος ἐπίστευσε μὲ τὴν γυναῖκα του Ἑρμιόνη καὶ θυγατέρα του Θεοφανῶ καὶ ὄλοι μαζί ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἀρριανό, ὁ ὅποιος ὅταν εἶδε τὸν ὄσιο ἠθέλησε νὰ τὸν συλλάβῃ, ἀλλὰ ἄγγελος τὸν ἐπῆρε ἀπὸ ἐμπρός του. Ἡ Στεφανῶ ὁμολογεῖ, ξέεται καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴν της, οἱ γονεῖς της ὠμολόγησαν καὶ ἀποκεφαλίζονται. Ὁ ὄσιος συνήντησε εἰς τὸ σχολεῖο τὰ 16 τέκνα τῶν 40 μαρτυρησάντων καὶ τὰ ἐνεθάρρυνε ὥστε τὸν ἀκολούθησαν διὰ νὰ μαρτυρήσουν. Ἐφθασαν εἰς τὸν ἡγεμόνα ὁ ὄσιος εἶπε· «Ἦλθον πάλι ὦ Ἀρριανέ, σὺ μετὰ τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνος ἐγὼ μετὰ τοῦ ΚΗΙΧ». Οἱ στρατιῶτες ἠθέλησαν νὰ τὸν συλλάβουν ἀλλὰ πάλι ἀοράτως ἔφυγε. Ὁ Ἀρριανὸς ἔλεγε εἰς τὰ παιδιὰ νὰ θυσιάσουν, ἔδειξε τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλέως νὰ προσκυνοῦνται 70 θεοί, τότε ἓνα 13χρονο παιδί ἔρριξε τὸ χαρτί εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκάηκε. Διέταξε καὶ ἔκαυσαν καὶ τὸ παιδί εἰς τὸ πῦρ, τὰ δὲ ἔλλα παιδιὰ ἐθανάτωσαν μὲ κοντάρια. Ὁ ὄσιος εὔρε 80 ἀλιεῖς τοὺς ἐδίδασκε καὶ πρόθυμοι ἦλθαν εἰς τὸν Ἀρριανὸ ὁ ὄσιος ἐπανέλαβε τὸ αὐτό· «...Ἦλθον πάλι ὦ Ἀρριανέ κλπ.» ὡς πρῶτα. Οἱ 80 ἀλιεῖς ὠμολόγησαν καὶ ἐθανατώθησαν μὰ λόγῃ. Τὸν ὄσιον ἔκοψε εἰς 4 μέρη καὶ ἔβαλαν τὰ μέλη εἰς τὴν στέγη τοῦ ναοῦ τῶν εἰδώλων διὰ νὰ τὰ φᾶνε τὰ ὄρνεα. Ὁ ΚΗΙΧ μὲ ἀγγέλους κατῆλθε ἐξ οὐρανοῦ, οἱ ἄγγελοι τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὁ Κύριος ἐφύσησε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ καὶ ὁ Παρνούτιος ἀνέστη προσκυνῶν τὸν Κύριον καὶ δοξάζων... τὸν ἔστειλε νὰ ἐλέγξῃ τὸν Ἀρριανὸ καὶ ἀνελήφθη εἰς οὐρανόν. Ὁ ὄσιος ἠλεγξε τὴν ἀσέβεια τοῦ Ἀρριανοῦ ὁ ὅποιος ἂν καὶ τὸν εἶδε πάλι ζωντανὸ δὲν ἐπίστευσε! Ὅλοι οἱ 400 στρατιῶτες του μὲ τὸν ἀξιωματοῦχο Εὐσέβιο ἐπίστευσαν, ὠμολόγησαν καὶ ἔκαυσαν αὐτοὺς εἰς κάμινον. Ὁ Ἀρριανὸς θάλων νὰ κατεβῆ ἀπὸ ἄμαξά του ἐκρατήθη ἀοράτως ἀκίνητος καὶ τὸ χέρι τοῦ ἐξηράνθη ἀλλὰ δὲν ἐπίστευσε. Διέταξε καὶ ἔδεσαν πέτρα εἰς τὸν λαϊμό τοῦ ὀσίου καὶ ἔριξαν εἰς τὸν ποταμὸ ἀλλὰ ἐστέκετο ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα ἐλέγχων τὴν πίστι του εἰς τὰ εἴδωλα. Ἐστειλαν τὸν ὄσιον εἰς τὸν βασιλέα Διοκλητιανὸ ὁ ὅποιος διέταξε καὶ τὸν ἐσταύρωσαν εἰς ξερὸ φοῖνικα ὁ ὅποιος ἐβλάστησε 12 κλαδιὰ μὲ καρπούς (φοίνικες). Τὸ ἔτος 303 παρέδωκε τὴν ψυχὴν του ὁ ὄσιος. Οἱ δῆμοι ἐπίστευσαν, ὠμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ ἀπεκεφαλίζονται. Ὁ ἅγιος Παφνούτιος ἔγινε αἴτιος νὰ ἀναδειχθοῦν 546 ἅγιοι μάρτυρες.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ· Ἐπὶ τοῦ βασιλέως Κων/πόλεως Θεοδοσίου Μικροῦ καὶ Πατριάρχου Πρόκλου ἐγένοντο σεισμοὶ μεγάλοι. Τότε εἶχε ἐμφανισθεῖ ἡ αἵρεσις τῶν Θεοπασχιτῶν οἱ ὅποιοι ἐπρόσθετον εἰς τὸν τρισάγιον ὕμνον τὸ «Ὁ Σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς». Κατὰ τὴν ὥρα τῆς λιτανείας ξαφνικὰ ἓνα μικρὸ παιδίον ἠρπάγη καὶ ἐφέ-ρετο ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ λαὸς ἐν φόβῳ ἔκραζε τὸ «Κύριε ἐλέησον» ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ τὸ παιδίον κατῆλθε, λέγων ὅτι οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανὸν ψάλλουν τὸν τρισάγιον ὕμνον χωρὶς τὸ «Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς». Ἀμέσως τὸ παιδί ἀπέθανε καὶ οἱ σεισμοὶ ἔπαυσαν. Ὁ τόπος ὠνομάσθη· «ὑψωμα θεῖον». Ἐξεδόθη

διάταγμα να ψάλλεται ὁ τρισάγιος ὕμνος εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας.

26· ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τῆ Βησθαῖδὰ Γαλιλαίας, υἱὸς Ζεβεδαίου καὶ Σαλώμης, ἀλιεὺς μὲ τὸν ἀδελφὸν του Ἰάκωβο. Ἡ Σαλώμη ἦτο θυγατέρα τοῦ Ἰωσήφ (τοῦ μνήστορος τῆς Θεοτόκου) δηλ. ὁ ΚΗΙΧ ἦτο θεῖος τοῦ Ἰωάννου. Ὃταν οἱ ἀπόστολοι ἔβαλον κλήρους διὰ τοὺς τόπους ποὺ θὰ διδάξουν, ἔτυχε εἰς τὸν Ἰωάννη ἢ Μικρὰ Ἀσία, ἐλυπήθηκε καὶ διὰ τοῦτο ἐπέ-τρεψε ὁ Θεὸς πειρασμὸν διότι δὲν ἤλπισε εἰς Αὐτόν.

Ὃπως προεῖπε ὁ Ἰωάννης εἰς τὸν μαθητὴν του Πρόχορον ἐναυάγησε τὸ πλοῖον καὶ 40 ἡμερόνυχτα ἔμεινε παλεύων μὲ τὰ κύματα. Ὃ Πρόχορος ναυαγὸς ἐβγήκε εἰς Σελεύκεια, ἔλεγον ὅτι εἶναι μάγος καὶ μετὰ ἀπὸ περιπέτειες 40 ἡμερῶν ἐπῆγε εἰς τὸν τόπον Μαρμαρεώτη καὶ συνήνησε τὸν Ἰωάννη καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ἔφεσο. Ἐκεῖ μία γυναῖκα ἢ Ρωμάννα τοὺς ἀνάγκασε νὰ δουλεύουν εἰς τὰ λουτρά της. Ἐνας δαίμων κατοικοῦσε εἰς τὰ λουτρά καὶ ἐπνιγε 3 νέ-ους κάθε χρόνο. Ὃταν ἐπνιξε τὸν Δόμνον ὁ Ἰωάννης τὸν ἀνέστησε καὶ ἡ Ρωμάννα πιστεύσασα ἐβαπτίσθη.

Κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐκάθισε ἐπάνω εἰς τὸ ἄγαλμα καὶ ἐδίδασκε, οἱ ἄπιστοι τὸν λιθοβολοῦσαν, ἀλλὰ οἱ λίθοι τὸ ἄγαλμα συνέτριψαν καὶ ἀπέστρεφον πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐτραυμάτισαν. Προσευχῆθη ὁ ἅγιος καὶ ἔγινε σεισμὸς· διακόσιοι ἄνθρωποι ἀπέθανον, τοὺς ἀνέ-στησε καὶ ὅλοι ἐβαπτίσθησαν. Ἰάτρευσε καὶ ἕναν παράλυτον ποὺ ἦτο 12 ἔτη κατάκειτος. Ὃ δαίμων μετασχηματίζεται τότε εἰς ἀξίωματουῦχο καὶ εἶπε εἰς τὸν λαὸ ὅτι ἐφρουροῦσε δύο μάγους οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔφυγαν. Ὃ λαὸς συνέλαβε τὸν Ἰωάννη καὶ Πρόχορον καὶ τοὺς ἔφεραν εἰς τὸ ναὸ, προσευχηθεὶς ὁ ἅγιος ἔπεσε ὁ ναὸς, καὶ κατὰ προσταγὴν του, ὁ δαίμων ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ ὠμολόγησε ὅτι κατοικεῖ 249 ἔτη καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόλιν. Ὃ βασιλεὺς Δομετιανὸς διέταξε καὶ ἔφεραν Ἰωάννη καὶ πρόχορον εἰς Ρώμη. Ἐβασάνισε αὐτούς, εἰς τὸν Ἰωάννη ἔδωσαν καὶ ἦπιε δηλητήριον ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέιραξε, τὸν ἔβαλαν εἰς πίθον μὲ βραστὸ λάδι καὶ ἔμεινε ἀβλαβῆς.

Τοὺς ἐξώρισε εἰς τὴν Πάτμον. Ἐκεῖ ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον Ἀπολλωνίδην καὶ πολλοὶ ἐβαπτίσθησαν χριστιανοί. Οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων εἶπον εἰς τὸν Μάγον Κύνωπα περὶ τοῦ Ἰωάννου. Ὃ Κύνωψ ἔστειλε δαίμονες νὰ θανατώσουν τὸν Ἰωάννη. Ἐπετίμησε τοὺς δαίμονας ὁ Ἰωάννης καὶ εἶπον τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθαν καὶ ἔφυγαν χωρὶς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν μάγον, μακριὰ ἀπὸ τὴν Πάτμον, ὅπως τοὺς διέταξε. Ὃ Κύνωψ ἔστειλε ἄλλα δαιμόνια, τὰ ὁποῖα ἔπαθαν τὰ ἴδια καὶ δὲν ἐπέστρεψαν, τέ-λος θυμωθεὶς παρέλαβε ὅλα τὰ πλήθη δαιμόνων καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν πόλιν. οἱ ἄπιστοι τὸν εἶχον ὡς Θεὸν καὶ τὸν προσεκύνουν. Ὃταν εἶδε τὸν Ἰωάννη νὰ διδάσκη τὸν λαόν, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη νὰ ἀναστήσῃ ἕνα νεκρὸ ὁ ὁποῖος εἶχε πνιγῆ εἰς τὴν θάλασσα διὰ νὰ πιστεύσουν. Ὃ Ἰωάννης εἶπε· «ὁ ΚΗΙΧ μὲ ἔστειλε ὄχι νεκροὺς νὰ ἀναστήσω ἀλλὰ νὰ διδάξω πλανεμένους». Ὃ Κύνωψ ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσα, ὁ λαὸς ἐφώναζε· Μέγας εἶσαι Κύνωπα κλπ... καὶ ἀνέβη ὁ Κύνωψ μὲ τὸν νεκρὸ (δηλ. δαίμονα μεταμορφωμένο), ἐρώτησε τὸν υἱὸν τοῦ νεκροῦ· «Αὐτὸς εἶναι ὁ πατήρ σου;» Ὃταν εἶπε τὸ παιδί «Ναί, Κύριε» τότε προσεκύνησαν τὸν Κύνωπα, ὁ ὁποῖος γιὰ δευτέρα φορὰ ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσα καὶ ἐπαρουσίασε ἄλλον νεκρὸν, τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν.

Ὃρμήσαντες ὅλοι κατὰ τοῦ Ἰωάννου τὸν ἐκακοποίησαν καὶ ἄφησαν ὡς νεκρὸν. Μετ' ὀλίγον ὁ ἅγιος ἐδίδασκε πάλιν, ὁ Κύνωψ ἦλθε καὶ ἔβαλε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν θάλασσα διὰ νὰ δείξῃ τὴν δύναμίν του. Ὃ ἅγιος ἐπροσευχῆθη εἰς Θεὸν καὶ ὁ Κύνωψ

ἐπνίγη, οἱ δαίμονες ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ τὴν Πάτμο. Ὁ λαὸς 3 ἡμέρες περίμενε τὸν Κύνωμα, τρία παιδιὰ ἀπέ-θανον τὰ ὅποια ἀνέστησε ὁ ἅγιος καὶ διδάξας τὴν πίστην εἰς ΚΗΙΧ ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν πολλοὶ καὶ σύντομα ὅλοι τῆς νήσου. Τὸ ἔτος 98 μ.Χ. ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς τὸν ἀνεκάλεσε ἀπὸ τὴν ἀξορία. Οἱ χριστιανοὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν ἅγιο νὰ τοὺς ἀφήσῃ γραπτῶς τὸ κήρυγμά του. Ὁ ἅγιος μὲ τὸν Πρόχορο ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος τῆς νήσου, ἐνήστευσε 3 ἡμέρας, ἔγιναν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, ὁ Πρόχορος ἔπεσε κατὰ γῆς ὡς νεκρὸς. Ὁ ἅγιος τὸν ἐσήκωσε καὶ ὅτι τοῦ ἔλεγε ἔγραφε. "Ἀρχισε ἀπὸ τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος κλπ» ἕως τέλος τοῦ εὐαγγελίου, παρέδωκε αὐτὸ εἰς τὸ λαὸ τῆς Πάτμου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διεδόθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἄναχωρήσας ἀπὸ νῆσον, ἐπῆγε εἰς τόπον Ἀγροικία ὅπου ἕνα νέον τὸν παρεκίνησε εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ παρέδωκε εἰς τὸν ἐπίσκοπον. Μετὰ ἐπῆγε εἰς Ἔφεσο, ἐχειροτόνησε ἐπισκόπους εἰς διαφόρους τόπους, ἐκήρυττε καὶ ὅταν ἐπέστρεψε εἰς Ἀγροικία ἔμαθε ὅτι ἐκεῖνος ὁ νέος ἔγινε ἀρχηγὸς ληστῶν. Ὁ ἅγιος ἐπῆγε τὸν εὐρῆκε, μετενόησε ὁ νέος καὶ ἔζησε εἰς τὸ ἐξῆς ζωὴ μετανοίας. Εἰς τὴν Ἔφεσο ὁ ἅγιος ἔμεινε 35 ἔτη (τριάντα πέντε), 15 ἔτη εἰς τὴν Πάτμον, 56 ἐτῶν ἦτο ὅταν ἐξῆλθε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ κηρύξῃ, σύνολον 106 ἔτη ἔζησε. Τὸ τέλος τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου ἔχει ὡς ἐξῆς: Ἔμεινε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δόμνου εἰς τὴν Ἔφεσο, παρέλαβε τοὺς 7 μαθητάς του καὶ ἦλθον εἰς τόπον ὅπου ἐζήτησε νὰ σκάψουν τάφον σταυροειδῶς. Ἀποχαιρετήσας αὐτοὺς ἐζήτησε καὶ ἔρριξαν χῶμα καὶ ἐκάλυψαν ἕως τὸ λαϊμό. Κλαίοντες ἠσπάσθησαν γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἅγιο, ἐσκέπασαν τὸ πρόσωπόν του μὲ μανδήλιο καὶ ἐκάλυψαν τὸν τάφο μὲ χῶμα. Ὁ ἥλιος μόλις ἄρχισε νὰ ἀνατείλλῃ 26 Σεπτ. τὸ 101 μ.Χ. Ἐδιηγῆθησαν εἰς τοὺς χριστιανούς τὸ συμβάν αὐτὸ οἱ ὅποιοι ὅλοι ἦλθον εἰς τὸν τάφον τὸν ἠνοιξαν ἀλλὰ δὲν εὐρέθη τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου παρὰ μόνον τὰ ὑποδήματά του. Ἐδόξαζον τὸν Θεὸν δι' αὐτό· (Ἰωάν. 21,22).

27η ΑΓΙΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ 49 ΜΑΡΤΥΡΩΝ·

Ὁ ἅγ. Καλλίστρατος ἦτο ἀπὸ Καρχηδόνα Ἀφρικῆς, ὁ μόνος χριστιανὸς στρατιώτης εἰς τὸ τάγμα τοῦ στρατηλάτου Πρεστίνου. Εἰς τὴν Ρώμη ὁμολογήσας τὸν ΚΗΙΧ Θεὸν ἀληθινόν, ραβδίζεται ἰσχυρῶς, σύρρεται κατὰ γῆς, τὸν βάλλουν εἰς σάκκο καὶ ρίπτουν εἰς θάλασσα, ἄγγελος σχίζει τὸν σάκκο, καὶ τὰ δελφίνια ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τοὺς ἔφεραν τὸν μάρτυρα εἰς τὴν ἀκτὴ. Ὅταν εἶδον αὐτὸ τὸ θαυμάσιο οἱ 49 στρατιῶτες ἐπίστευσαν, ραβδίζονται καὶ φυλακίζονται. Ὁ ἅγιος εἰς τὴν φυλακὴν διδάσκει τοὺς 49, πάλιν τοὺς ραβδίζουν καὶ ἀφοῦ ἔδεσαν χέρια καὶ πόδια τῶν τοὺς ἔρριψαν εἰς μία δεξεμενὴ ὕδατος. Προσευχῆθη ὁ ἅγιος ἵνα ἡ δεξεμενὴ γίνῃ κολυμβήθρα διὰ νὰ βαπτισθοῦν. Εὐθύς, ἐλύθησαν τὰ δεσμά των καὶ ἐξῆλθον ὅλοι ἐνδεδυμένοι μὲ λευκὰς στολὰς. Ὁ ἅγιος εἶχε εἰς τὴν κεφαλὴν του ἕνα λαμπρὸ φωτιστόφανα. Ἐνα εἶδωλο ἔπεσε μόνο του κατὰ γῆς καὶ συνετρίβη. Ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι 135 στρατιῶτες τοὺς ὁποίους μὲ 49 καὶ ἅγιον Καλλίστρατο ἀπεκεφάλισαν, τὸ ἔτος 288 μ.Χ.

ΑΓΙΑΣ ΕΠΙΧΑΡΕΩΣ· Ἡ Ἐπίχαρις ἐζοῦσε εἰς τὴν Ρώμη, ὁμολογήσασα φανερῶς τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ, ξέεται, ραβδίζεται ἀπὸ 4 στρατιῶτας οἱ ὅποιοι ἐθανατώθησαν ὑπὸ ἀγγέλων. Ἡ πέτρα ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασάνιζαν τὴν ἁγία ἀνέβλυσε ὕδωρ, τέλος διὰ ξίφους τὴν ἐθανάτωσαν.

ΟΣΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, ἔγινε ἡγούμενος τῆς μονῆς Βαθέος Ρύακος, ἔκτισε ναοὺς καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα διὰ τὴν μονήν, ἀσθενήσας ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς τὸ Ἄμυριον καὶ ἐτάφη ἐκεῖ. Μετὰ ἓνα ἔτος ἔκαμαν ἀνακομιδὴ καὶ εὐρέθη τὸ ἁγ.λεῖψανο σῶο, ἀκέραιο καὶ εὐωδιάζον. Τὸ κατέ-θεσαν εἰς τὸν νάρθηκα (τῆς μονῆς) τῆς ἐκκλησίας ἐντὸς λάρνακος.

ΑΓΙΑΣ ΑΚΥΛΙΝΑΣ· Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίο Ζαγκλιβέρι τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ νὰ μὴ τὸν φονεύσουν ἔγινε Τοῦρκος, καὶ ἐβίαζε τὴν Ἀκυλίνα νὰ τουρκεύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδέχετο. Τὴν ἔφεραν οἱ Τοῦρκοι, εἰς τὸν κριτὴ καὶ ἐράβδιζον λέγοντες ὅτι ἐὰν δὲν τουρκεύσῃ θὰ τὴν θανατώσουν. Ἐκεῖνη τοὺς εἶπε· «Νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστὸν μου; τί θαύματα τῆς πίστεώς σας νὰ πιστεύσω; Ἐσεῖς βρωμεῖτε ἀκόμη ζωντανοί». Ὡ τοῦ θάρρους τῆς ἀγίας!!! Τότε συνέ-χισαν νὰ τὴν ραβδίζουν ὥστε τὴν ἀφῆκαν ὡς νεκρά. Τὴν ἐφόρτωσαν εἰς ἓνα χριστιανὸ καὶ τὴν ἔστειλαν εἰς τὴν μητέρα της. Μὲ πολλὴ βία καὶ πόνο ἡ ἀγία εἶπε εἰς τὴν μητέρα της· «Ἐκεῖνο τὸ ὅποιο μοῦ παρήγγελες νὰ φυλάξω, τὴν ὁμολογία τῆς πίστεώς μου, τὸ ἐφύλαξα». Σηκώνοντας τὰ χέρια της ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν της, τὸ ἅγιο λείψανο εὐωδίαζε συνεχῶς ἕως τὴν ὥρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Τὴν νύκτα ἓνα οὐράνιο φῶς ἔλαμψε εἰς τὸν τάφον της.

ΟΣΙΟΥ ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ· Ἦτο ἀπὸ τὸ Ἰκόνιο τῆς Λυκαονίας. Τὸ 274 εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, ὠμολόγησε, δέρεται, καταφλέγεται μὲ λαμπάδες, καὶ φυλακίζεται. Ὁ βασιλεὺς Τάκιτος, ἔπαυσε τοὺς διωγμοὺς καὶ ἐλευθέρωσε τὸν Χαρίτωνο ὁ ὅποιος ἀποφάσισε νὰ γίνῃ μοναχός. Ἦλθε εἰς Ἱεροσόλυμα, τὸν συνέλαβαν λυσταὶ καὶ ἔφεραν εἰς σπήλαιον. Ἐνα φίδι ἔπεσε εἰς τὸ ἀγγεῖον τοῦ ὕδατος καὶ πίνοντες ἀπέθανον. Ὁ Χαρίτων ἔμενε ἐκεῖ καὶ ἔκανε τὸ σπήλαιον ναό, ἦλθον πολλοὶ καὶ ἔγιναν μοναχοὶ καὶ ἔγινε ἡ Λαύρα τῆς Φαράν τὴν ὁποία ἐγκαινίασε ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μακάριος. Ἀφῆκε ἓνα μαθητὴ τὸν ἡγούμενον εἰς τὴν Λαύρα καὶ ὁ ἅγιος ἀνεχώρησε δι' ἓνα σπήλαιο εἰς τὴν Ἱερικῶ ὅπου ἀσκήτεψε. Πλήθη μοναχῶν ἤρχοντο εἰς τὸν ὄσιον καὶ ἔκτισαν δευτέραν Λαύρα. Μετὰ ἀπὸ ἔτη ἀφῆκε ἡγούμενον εἰς τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν ἔρημο Θεκῶν ὅπου οἰκοδόμησε τὴν Λαύρα Σουκᾶ. Ὁ ὄσιος πλησίον τῆς μονῆς εἰς ἓνα βραχῶδες ὑψηλὸ σπήλαιο ἔμεινε ἔγκλειστος ἀγωνιζόμενος.

Ἐπροσευχήθη καὶ ἀνέβλυσε ὕδωρ εἰς τὸ σπήλαιο (καὶ σήμερον ὑπάρχει). Προεῖδε τὴν ἡμέρα θανάτου του, ἐπῆγε εἰς τὴν Λαύρα Σουκᾶ καὶ μὲ τοὺς μοναχοὺς μετέβησαν εἰς τὴν Λαύρα τοῦ Ἐλπιδίου (εἰς Ἱερικῶ) καὶ ὅλοι ἦλθον εἰς Λαύρα Φαράν. Ὁμίλησε εἰς μοναχοὺς καὶ ἀποχαιρετίσας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του ἐν Κυρίῳ.

ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΒΑΡΟΥΧ· Ἦτο μαθητὴς τοῦ προφήτου ἱερεμίου. Ἐγραψε προφητεῖας διὰ τὸν ΚΗΙΧ, 600 χρόνια πρὸ τῆς σαρκώσεώς Του (ιδε Βαρούχ Γί 36). Τὸν ἐπῆραν αἰχμάλωτο εἰς τὴν Αἴγυπτο οἱ Ἰσραηλῖται, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

29· ΟΣΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΧΩΡΗΤΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 448 μ.Χ. εἰς Κόρινθον 18 ἐτῶν ἐπῆγε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ μοναχός εἰς τὸν Ἅγιον Εὐθύμιο, ἐπειδὴ ἦτο ἀγένειος τὸν ἔστειλε εἰς τὸν ὄσιο Γεράσιμο εἰς τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου.

Διακονοῦσε εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὴν περίοδο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς ἀκολουθοῦσε τὸν ὄσιο Γεράσιμο εἰς τὴν ἔρημο τοῦ Ρουβᾶ. Μετὰ 9 ἔτη ἐπῆγε εἰς τὴν

Λαύρα Ἄγ. Εὐθυμίου καὶ ἔπειτα ἔμεινε πολλὰ χρόνια εἰς τὴν μονὴ Σουκά. 40 ἐτῶν ἔγινε ἱερεύς. Οὐδεὶς τὸν εἶδε νὰ θυμώσῃ ἢ νὰ τρώγῃ μαζὶ μὲ ἄλλους. 70 ἐτῶν ἔφυγε διὰ τὴν ἔρημο τοῦ Νατουφᾶ μαζὶ μὲ ἓνα μαθητὴ του. Εὐχύθη καὶ τὰ πικρὰ βότανα ἔγιναν γλυκὰ καὶ ἔτρωγον 4 ἔτη. Ἐθεράπευσε δαιμονιζόμενον, οἱ χριστιανοὶ τὸν ἐπισκέπτοντο διὰ ὠφέ-λεια, ὁ ὄσιος ἔφυγε εἰς τὴν ἔρημο Ρουφᾶ καὶ ἐτρέφετο 5 ἔτη μὲ ρίζας καὶ χόρτα ἄγρια. Ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀσθενεῖς, ἐνοχλούμενος ἀπὸ ἐπισκέψεις τῶν πιστῶν ἐπῆγε εἰς τὴν ἔρημον Σουσακίμ.

Μετὰ 7 ἔτη τὸν παρεκάλεσαν καὶ ἦλθε εἰς Λαύρα Σουκά καὶ ἔζησε 5 ἔτη εἰς τὸ κελλί τοῦ Ἄγ. Χαρίτωνος πολεμῶν μὲ διδασκαλίᾳ του τὴν αἴρεσι τοῦ Ὀριγένους. 90 ἐτῶν ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἔρημο Σουσακίμ. Μετὰ 8 ἔτη τὸν ἐπεσκέφθη ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἅγιος Κύριλλος καὶ εἶδε ἓνα λέοντα μαζὶ μὲ τὸν ὄσιο! Ἔγινε μία περίοδος ξηρασία, προσευχηθεὶς ὁ ὄσιος ἔβρεξε. Ἐπέστρεψε εἰς Λαύρα Σουκά εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ἁγ. Χαρίτωνος καὶ μετὰ 2 ἔτη ἐκοιμήθη εἰς ἡλικίαν 108 ἐτῶν.

ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΟΒΔΕΛΑΑ Ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Σαβωρίου (330 μ.Χ.). Ὄταν ἐβασανίζετο ὁ χριστιανὸς Δρόδας, εἶδε ὁ Γοβδελαᾶς ὅτι ὁ Δρόδας δὲν ἐκαίετο ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς καμίνου, διέταξε καὶ ἄναψαν κάμινο, εἰσῆλθε εἰς τὸ πῦρ ἀφοῦ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ ἡ κάμινος ἔσβυσε. Ἐπίστευσε εἰς τὸν Χριστὸν καὶ διατάσσει ὁ βασιλεὺς νὰ τὸν ραβδίζου. Ἐνῶ ὑπομένει προσευχόμενος ἄγγελος φανεῖς τοῦ λέγει «Ἔχε θάρρος, διότι εἶμαι μαζὶ σου». Φυλακίζεται 5 ἡμέρας, ἀφαιροῦν δύο λωρίδες δέρματος ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἰατρεῖει.

Φυλακίζουν τὸν μάρτυρα, ὅμως ἐλύθη ἀοράτως ἀπὸ τὰ δεσμά. Ὁ βασιλεὺς εἶπε· «θανατώσατε αὐτὸν τὸν δυσσεβῆ, δὲν εἶναι υἱὸς μου ἀλλὰ ἐπίβουλος διότι ἔγινε χριστιανός». Ἔβαλαν εἰς τὰ αὐτιά του μία πεπυρωμένη σούβλα καὶ ἐφυλάκισαν. Ἐγγελος τὸν ἰατρεῖει, δέρεται μὲ νεῦρα βοδιοῦ, ξέεται, ἔγδαρὰν τὸ δέριμα τῆς κεφαλῆς του, ἐξερίζωσαν τὰ δόντιά του καὶ τὰ νύχια του καὶ ἄλλα βασανιστήρια καὶ φυλακίζουν. Ἡ ἀδελφὴ του Κασδόα ἐπῆγε εἰς τὴν φυλακὴ καὶ εἶδε τὸν μάρτυρα. Συντρίβουν τὰ πόδιά του καὶ φυλακίζουν. Οἱ φυλακισμένοι χριόμενοι μὲ τὰ αἵματα τῶν πληγῶν του, ἐθεραπεύοντο καὶ πάντες ἐθαύμαζον. Ἐθεραπεύθη ὁ ἅγιος τὸν βάλλον εἰς λέβητα μὲ πίσσα καὶ θειάφι ἀφοῦ ἔκαυσαν πολὺ, προσευχηθεὶς ὁ Γοβδελαᾶς διεφυλάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀβλαβῆς. Σταυρώνουν αὐτὸν εἰς ξύλον καὶ τοξεύουν.

Τὰ βέλη κατὰ παράδοξον τρόπον ἔμεναν αἰωρούμενα εἰς τὸν ἀέρα χωρὶς νὰ χτυπήσουν τὸν ἅγιο. Φυλακίζουν καὶ ὁ βασιλεὺς ἔστειλε εἰς τὴν φυλακὴν τὴν Κασδόα γιὰ νὰ πείσῃ τὸν υἱὸν του ἀλλὰ ἐκείνη ἐπίστευσε εἰς ΚΗΙΧ, διὰ τοῦτο δέρεται καὶ φυλακίζεται. Ὁ ἅγιος δεμένος ρίπτται εἰς τοὺς πόδας ἀγρίων ζῶων νὰ ποδοπατηθῇ ἀλλὰ οὐδὲν κακὸν ἔπαθε.

Τὸν ἐκρέμασαν μὲ ἄγκιστρα ἀπὸ τὰ χέρια. Οἱ χριστιανοὶ Δαδιῆς καὶ Αὐδιῆς κρυφὰ ἔγραψαν τὰ μαρτύρια τοῦ ἁγίου. Εἰς αὐτοὺς εἶπε ὁ ἅγιος ὅτι θέλει νὰ βαπτισθῇ καὶ μὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὸν ἐπεσκίασε καὶ ἔβραξε ἔλαιον καὶ ὕδωρ εἰς τὴν κεφαλὴν του. Φωνὴ ἤκουσε νὰ λέγῃ· «Ἴδου ἐδέχθης τὸ Ἅγιον Βάπτισμα δοῦλε τοῦ Θεοῦ Γοβδελαᾶ». Τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου τότε ἄστραψε ὡς φῶς καὶ εὐωδίασε ὅλος ὁ τόπος. Κεντᾶται ὁ ἅγιος μὲ καλάμια καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεόν, τὸ νεκρὸ σῶμά του οἱ ἄπιστοι τὸ κατέκοψαν καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ τὸ φάγουν τὰ θηρία. Οἱ χριστιανοὶ τὸν ἐνεταφίασαν, κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔψαλλον τοὺς ἐφάνη ὁ ἅγιος καὶ εἶπε· «Ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ, ἀδελφοί, στήτε

έμετακίνητοι και μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴ μὴ δυναμένων νὰ θανατώσουν, ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἀποδώσῃ τὸν μισθὸν διὰ ὅτι μοῦ ἐπροσφέρατε». Εἰς τὸν Δαδιῆ εἶπε· «Λάβε τὸ ἅγιο Μῦρο καὶ ὑπαγε μύρωσον (=χρῖσε) τὴν ἀδελφὴ μου Κασδόα καὶ κοινώνησον αὐτὴν τὰ Ἅγια Μυστήρια». Ὁ Δαδιῆς ἦτο ἱερεὺς, ἔλαβε τὸ ἅγιο Μῦρο καὶ τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν βασιλικὴ οἰκία ἄγγελος ἐφάνη καὶ εἰσήλθε μαζί του. Ὁ Δαδιῆς ἐβάπτισε τὴν Κασδόα καὶ ἐκοινώνησε αὐτὴν λέγων· «Ἄπελθε καὶ κοιμήσου ἕως τῆς βί παρουσίας τοῦ Χριστοῦ»· ὁ ἄγγελος ἔλαβε τότε τὴν ψυχὴν της καὶ ἀνελήφθη εἰς οὐρανόν. Ἡ βασίλισσα ἐκήδευσε τὴν Κασδόα μαζί μὲ τὸν Γοβδελαᾶ.

30η· ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΜΕΝΙΑΣ· Ἐγεννήθη τὸ 240 μ.Χ. Πάρθος τὸ γένος, υἱὸς Ἀνάκ ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Ἀρμενίας Κουσαρῶ. Ἄφοῦ ἐθανάτωσεν ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ Γρηγορίου, ὁ Γρηγόριος μὲ τὸν ἀδελφὸ του κρυφὰ ἐστάλη εἰς τὴν Καισάρεια Καππαδοκίας ὅπου ἔγινε χριστιανὸς καὶ ἐργαζόταν εἰς τὸν ἄρχοντα τῶν Ρωμαίων Τηριδάτη ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε βασιλεὺς Ἀρμενίας. Ἐπειδὴ δὲν ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἰδῶλα ὁ Γρηγόριος βασανίζεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔσφιξαν τὰ πόδια του μὲ σανίδια καὶ σχοινιά ὥστε ἀπὸ τὰ δάκτυλά του ἔτρεχε αἷμα, τὸν βιάζον νὰ τρέχη φορῶντας ὑποδήματα μὲ καρφιά!! Ἡ γῆ ἐκκοκίνησε ἀπὸ τὰ αἵματα, δέρεται, διὰ σύριγγος τοῦ ἔβαλον σόδα, ποτάσα, ὄξος καὶ ἄλας, κατέκαιον τὴν κεφαλὴν του. Κρεμοῦν κατακέφαλα καὶ ἀπὸ τὸν ἀφεδρῶνα του ρίπτουν ὕδωρ εἰς τὴν κοιλία του, ξέουν μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, ἔχυσαν βραστὸ μολύβι ἐπάνω του ἀλλὰ ἔμεινε ἀβλαβής. Τὸν πέταξαν εἰς ἓνα ξερόλακκο μὰ φίδια καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἀπέθανε. Ἄγγελος διέταξε μία γυναῖκα χήρα καὶ ἔτρεφε τὸν ἅγιο ἐπὶ 15 ἔτη! Ὁ βασιλεὺς δαιμονισθεὶς ἔτρωγε τὶς σάρκες του, ἢ ὄψι του ἀγρίεψε καὶ ὠμοίαζε ὡς χοῖρος καὶ ἔβοσκε εἰς τὰ βουνά. (Παρόμοια ἔπαθε ὁ Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνας, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, καὶ ἔγινε βόδι, ἰδὲ κεφάλαιον 4ον εἰς προφήτη Δανιήλ· ἐτιμωρήθη διὰ τῆς λεγομένης· «λυκανθρωπίας νόσου»). Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τηριδάτου εἶδε ἓνα ὄνειρο καὶ φωνὴ ἤκουσε νὰ λέ-γη· «Ἐὰν ὁ Γρηγόριος δὲν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν λάκκο ὁ ἀδελφός σου δὲν ἰατρεύεται». Εἶπε εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀλλὰ δὲν ἐπίστευον, τέλος ἔβγαλαν τὸν ὄσιο ἀπὸ τὸ λάκκο, ἔπασαν εἰς τοὺς πόδας του ζητοῦντες συγχώρησιν, ἐδιδάχθησαν τὴν ὀρθοδοξὸν πίστιν, ἐνεταφίασαν τὰ μαρτυρικὰ λείψανα καὶ ἄφοῦ ἐνήστευσαν 60 ἡμέρας ἐβαπτίσθησαν. Ὁ Γρηγόριος ἐχειροτονήθη κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἐπίσκοπος, ἔκτισαν ναὸ τῆς Ἁγίας Ῥιψμίας.

Ἐθεράπευσε τὸν Τηριδάτη ἀπὸ τὴν χοιρεία ἐκείνη κατάστασι, διότι μὲ τὴν προσευχὴ τὸν ἔδιωξε τὸ δαιμόνιο. Πολλοὺς παραλύτους, λεπροὺς καὶ ἀσθένειες ἄλλες ἐθεράπευε. Ὁ λαὸς ἐκρήμνιζε τοὺς ναοὺς εἰδώλων καὶ ἔκτιζε ἐκκλησίας. Ἐβαπτίσθησαν ὅλοι χριστιανοί. Κατὰ τὴν ὥρα που ἐβάπτιζε ὁ ἅγιος εἰς τὸν Εὐράτη ποταμό, τὰ ὕδατα ἐσταμάτησαν νὰ τρέχουν καὶ ἄνω ὁ Σταυρὸς ἐφώτιζε ὡς ἥλιος.

Ἐβάπτισε 15 χιλιάδες λαοῦ, περιοδεύων ὅλη τὴν Ἀρμενία ἐδίδασκε, ἐχειροτόνησε εἰς λίγα ἔτη 400 ἐπισκόπους, ἔκτισε ἐκκλησίας, μοναστήρια, σχολεῖα. Περισσότεροι ἀπὸ τέσσερα ἑκατομμύρια Ἀσύριοι, Πέρσες, καὶ Ἀρμένιοι ἐβαπτίσθησαν ἀπὸ τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος ἄφοῦ ἄφησε ἀντικαταστάτη του τὸν υἱὸ τοῦ Ἀριστάνη, ἀπεσύρθη εἰς ἓνα ὄρος ὡς ἀσκητήριον προσευχόμενος καὶ τρώγων μόνον ἄρτο νηστεύων τεσσαρακοντάδας ἡμερῶν, Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς τὸ ἀσκητήριόν του.

ΑΓΙΑΣ ΡΙΨΙΜΙΑΣ ΚΑΙ ΓΑΪΑΝΗΣ· Ἦσαν παρθένοι μοναχές. Ὁ βασιλεὺς Τηριδάτης ἠθέλησε νὰ ἀμαρτήσῃ μὲ τὴν Ριψιμία ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπέτρεψε καὶ ἔπεσε νεκρός. Οἱ στρατιῶτες ἐβασάνιζον αὐτὴν ἔκοψαν τὴν γλῶσσα της, τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἔβγαλαν, τὸ σῶμα της ἔκαυσαν κι' ἐτελειώθη. Μαζί της ἐμαρτύρησαν 70 χριστιανοὶ καὶ 32 γυναῖκες. Τὴν Γαϊανή, ἐφούσκωσαν ὡς ἀσκὸ τρυπῶντας τὸ δέρμα εἰς τὸν λαϊμὸ, ἀφήρεσαν τὸ δέρμα ἕως τὸ στήθος, ἐκτύπησαν μὲ λίθους καὶ τέλος ἀπεκεφάλισαν.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Εἰς τὰ Λατινικὰ ὀκτώβριος σημαίνει ὄγδοος (δηλ. ἀριθμούμενος ἀπὸ τὸν Μάρτιον ὁ ὁποῖος εἶναι ἡμέρα Κοσμογεννήσεως).

1η· ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΑΝΙΟΥ·

Ὁ ἅγιος Ἀνανίας ἦτο ἀπὸ τὴ Δαμασκό. Ὁ Κύριος ἐφάνη εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἔστειλε νὰ βαπτίσῃ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, (ιδε Πράξ. θ᾿ 10-16) τὸ 36 μ.Χ. Ἔγινε ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ἐκήρυττε καὶ εἰς Ἐλευθερούπολιν, συνελήφθη καὶ ὁμολογεῖ εἰς τὸν ἡγεμόνα Λουκιανό, δέρεται, ξέεται, καίεται μὲ λαμπάδες, ὀδηγούμενος εἰς τὸν τόπον ἐκτελέσεως πρὸς ἔλεγχον τῶν ἀθέων ἔλεγε· «θεοὶ οἱ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν ἀπολέσθωσαν ἐκ τῆς γῆς» (Ἱερειμ.10,11), ἐλιθοβόλησαν καὶ παράδωκε τὴν ψυχὴν του. Ἐνεταφιάσθη εἰς Δαμασκό.

ΟΣΙΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑμεσα Συρίας καὶ ἔγινε διάκονος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Βηρυτοῦ. Τὸ ἔτος 496 μ.Χ. ἐπῆγε εἰς Κων/πολι εἰς τὸν ναὸν «Θεοτόκου τοῦ Κύρου». Ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν τῶν Χριστουγέννων, ἐστέκετο πλησίον τοῦ ἄμβωνος, τοῦ ἦλθε ὡς ὕπνος λεπτός καὶ βλέπει τὴν Θεοτόκον νὰ τοῦ δίδῃ ἓνα τυλιγμένο χαρτὶ λέγουσα νὰ τὸ φάγῃ. Ἀφοῦ τὸ ἔφαγε, ἦλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐξυπνήσας ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ τροπάριον· «Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκει κλπ.» ἦτο τότε εἰς τὴν ἕκτην ὥδὴ τοῦ ὄρθρου. Ὁ Ρωμανὸς δὲν ἐγνώριζε μουσικὰ καὶ ἐπροσεύχετο εἰς τὴν Θεοτόκον νὰ τοῦ χαρίσῃ τῆς μελωδίας τὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖο ἔλαβε. Ἐγραψε ἄνω τῶν χιλίων τροπαρίων, κοντάκια τὰ ὠνόμασε διὰ τὸ τυλίγμα τοῦ χάρτου εἰς σχῆμα κοντακίου τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδωκε ἡ Θεοτόκος εἰς τὸ ὄραμα. Εἰς τὰς ἀκροστιχίδας ἔγραφε· «Ῥωμανὸς ὁ ἐλεεινὸς ἢ τοῦ ταπεινοῦ Ῥωμανοῦ».

ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗ· Ἦτο ἀπὸ τὸ Δυράχιον, ἔμαθε μουσικὴ καὶ ἐπειδὴ ἦτο καλίφωνος ἐδίδασκε εἰς τὸ βασιλικὸ σχολεῖο εἰς Κων/πολι. Μία φορὰ εἶδε τὸν ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λαύρας Ἀγ. ὄρους εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὠμίλησε μαζί του καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ μοναχός. Ἦλθε εἰς Ἀγ. ὄρος εἰς Ἱ.Μ. Λαύρας καὶ εἶπε ὅτι ἦτο βοσκὸς καὶ θέλει νὰ μονάσῃ. Ἀφοῦ ἐδοκιμάσθη κατὰ τὴν τάξιν ἔγινε μοναχός καὶ ἔβοσκε τοὺς τράγους. Κάποια ἡμέρα ἔψαλλε εἰς τὸ δάσος τόσο ὠραῖα, ὥστε οἱ τράγοι δὲν ἔβοσκον ἀλλὰ περικύκλωσαν ὡς νὰ ἐχαίροντο. Ἐνας ἀσκητὴς εἶδε αὐτὰ καὶ ἀνέφερε εἰς τὸν ἡγούμενον ὁ ὁποῖος ἀνάγκασε τὸν Ἰωάννη νὰ εἰπῇ ποῖος ἦτο. Ὁ

ήγούμενος έπηγε εις τον βασιλέα Άνδρόνικο Βί (1282-1328) και έλαβε την άδεια για να έχη εις την Λαύρα τον Ίωάννη (διότι κρυφά ειχε αναχωρήσει από τα ανάκτορα και έζητείτο).

Ό Ίωάννης πλησίον τής μονής έκτισε κελλι και ναό των άρχαγγέλων και άσκήτευε, τας Κυριακάς και άγρυπνίας έψαλλε πρώτος εις τον δεξιό χορό. Ένα έτος το Σάββατο του Άκαθίστου, έψαλλε τον κανόνα τής Θεοτόκου, ένω ήτο εις το στασίδι του ήλθε ως ύπνος και βλέπει την Παναγία μας να του λέγη: «Χαίροις Ίωάννη τέκνον μου, ψάλλε μοι, και ού μη σε έγκαταλείπω». Έξύπνησε και εις το δεξί του χέρι έβάσταε ένα νόμισμα! Μέ περισσοτέρα προθυμία άγωνίζετο από τότε, από όρθοστασία έσάπησε το πόδι του. Η Θεοτόκος τον έθεράπευσε λέγουσα: «Άπό τώρα θα εισαι υγιής». Προεΐπε την ήμέρα κοιμήσεώς του, άποχαιρετήσας μοναχούς, έκοιμήθη έν ειρήνη. Την έπωνυμίαν Κουκουζέλης έλαβε από τους μοναχούς διότι τον έρωτοϋσαν τί έτρωγε και έλεγε: «κουκιά και ζέλια» και από αυτό τον έλεγαν Κουκουζέλη.

ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΥ: Ήτο μοναχός, ψάλτης εις την Ί.Μ.Λαύρας επί ήγουμενίας Ίακώβου Πρικινά. Την παραμονή των Φώτων έψαλλε ούχι το: «Άξιον έστι...» αλλά το: «Έπί σοι χαίρει κλπ..», ύπνωσε όλίγο εις το κάθισμα από τον κόπο τής όλονυκτίου άγρυπνίας και ειδε την Θεοτόκον λέγουσα: «Δέξαι σου το ψαλτικόν ω Δομέστικε και εύχαριστώ σοι πολλά» και του έδωσε ένα φλουρι το όποιον έκρέμασεν εις την εικόνα Θεοτόκου προς μνήμην του θαύματος. Έκοιμήθη έν ειρήνη.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ (ΜΑΦΟΡΙΟΥ) ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ: Η βασίλισσα Πουλχερία, έζήτησε από Πατριάρχη Ίεροσολύμων Ίουβενάλιο και άνοιξαν τον τάφο της Θεοτόκου. Εύρε τα νεκρικά σεντόνια τα όποια έφερε εις Κων/πολι και έκτισε ναόν τής Παναγίας των Βλαχερνών όπου κα-τέθεσε αυτά. Εις τον ναόν αυτόν επί βασιλέως Λέ-οντος Σοφοϋ κατά την νύκτα τής άγρυπνίας τής 1ης Όκτωβρίου, ο δια Χριστόν Σαλός άγιος Άνδρέας ειδε την Θεοτόκον λάμπουσα ως ήλιον, ίσταμένη εις τον άέρα σκεπάζουσα τον λαόν με το ωμοφόριό της και να προσεύχεται λέγουσα: «Βασιλεϋ Ούράνιε δέξαι πάντα άνθρωπον δοξάζοντά Σε και έπικαλούμενον το Πανάγιόν Σου όνομα έν παντί τόπω και τον τόπον όπου έκτελείται ή μνήμη του έμου όνόματος, άγίασον και δόξασον τους τιμώντας έμέ την Μητέρα Σου, προσευχόμενος τας δεήσεις των, άπαλλάττων πάσης ανάγκης και θλίψεως». Ό άγιος ειπε εις τον μαθητήν του Έπιφάνιο (τον μετέπειτα Πατριάρχη Κων/πόλεως): «βλέπεις άδελφέ την βασίλισσαν και Κυρίαν των άπάντων εύχομένη υπέρ του κόσμου;» Ό δε Έπιφάνειος ειπε: «Ναι τιμει Πάτερ δι' εύχών σου βλέπω και θαυμάζω». Και ο Εύαγγελιστής Ίωάννης εις την αποκάλυψη γράφει ότι ειδε εις τον ούρανόν «Γυναίκα ένδεδυμένη τον ήλιον». Ό άγ. Άνδρέας Κρήτης ειδε την Άνύμφευτον Νύμφην, την Θεοτόκο Μαρία «ένδεδυμένη ήλιόμορφον πορφύραν». Σκέπασον ήμας Παναγία Δέσποινα Ύπεραγία Θεοτόκε...

Μέ άπόφαση τής Έκκλησίας τής Έλλάδος την 21-10-1953 ή έορτή Άγίας Σκέπης έορτάζεται την 28ην Όκτωβρίου δια την διάσωσίν μας από τους Γερμανούς το 1940.

ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΜΙΧΗΛ ΚΑΙ 36 ΜΟΝΑΧΩΝ: Ήτο ο Μιχαήλ ήγούμενος εις την μονή Ζώβας εις την Σεβαστόπολιν. Το έτος 780 (ο Τούρκος διοικητής Άλειμ τους έβασάνισε δια να τουρκεϋσουν, εκείνων όμολογούντων την πίστι των εις ΚΗΙΧ τους

ἀπεκεφάλισε.

ΟΣΙΟΙ ΔΟΜΝΙΝΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Θεσσαλονίη. Τὸ 288 μ.Χ. ὡμολόγησε εἰς Μαξιμιανό, βασανίζεται, τέλος ἔκοψαν τὰ πόδια του καὶ μετὰ μίᾳ ἑβδομάδα παρέ-δωκε τὴν ψυχὴν του.

2· ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ τῆς Παρθένου· Ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια γονέων εἰδωλολατρῶν Αἰδεσίου καὶ Κληδονίας. Ἡ Ἰουστίνα ὄμως κρυφὰ ἐκκλησιάζετο διότι ἐπίστευε. Ὁ Αἰδέσιος εἶδε μίᾳ νύκτα τὸν ΚΗΙΧ καὶ τοῦ εἶπε· «δεῦτε πρὸς με καὶ θέλω σᾶς χαρίσῃ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἦλθον εἰς τὸν ἐπίσκοπο καὶ ἐβαπτίσθη μαζί με Κληδονία καὶ τὴν Ἰουστίνα. Ὁ Αἰδέσιος ἔγινε ἱερεὺς ἔζησε 18 μῆνας καὶ ἀπέθανε. Ἔνας ἀκόλαστος νέ-ος ὁ Ἀγλαΐδας ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἰουστίνα ἢ ὅποια δὲν ἤθελε, ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχε. Ἐπῆγε εἰς τὸν μάγο Κυπριανὸ ὁ ὅποιος εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα καὶ τοῦ εἶπε σχετικὰ με Ἰουστίνα. Ὁ μάγος ἔστειλε ἓνα δαιμόνιο τὸ ὅποιο ἔφερε εἰς τὴν Ἰουστίνα λογισμοὺς πονηροὺς καὶ σκέψεις διὰ τὸν Ἀγλαΐδα. Ἡ ἀγία ἔμεινε ἀκλόνητη προσευχομένη. Ἔστειλε κί ἄλλα δαιμόνια, τέλος τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων μεταμορφωμένο εἰς γυναῖκα καὶ ἔλεγε ὅτι τὴν ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ μείνῃ μαζί της καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ κλπ.. Ἡ ἀγία με τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐξαφάνισε τὸ δαίμονα.

Ὁ Κυπριανὸς ἐπίστευσε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ἀνθιμος τὸν κατήχησε. Ἐκαυσε τὰ βιβλία τὰ μαγικά καὶ τὰ εἰδωλα καὶ μετὰ 30 ἡμέρας ἐβαπτίσθη. Ἀργότερα τὸν ἐχειροτόνησαν διάκονο, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ χάριν κατὰ δαιμόνων, ἔγινε ἱερεὺς καὶ διὰ ἀρετᾶς του ἐπίσκοπος Καρχηδόνας (Λιβύη). Ἡ Ἰουστίνα διωρίσθη ἠγουμένη εἰς γυναικεῖα μονὴ εἰς τὴν Καρχηδόνα. Ὁ ἅγιος Κυπριανὸς συνεκάλεσε 3 τοπικὰς Συνόδους εἰς Καρχηδόνα (τὸ 255 καὶ δύο τὸ 258) με κανόνας διὰ τὴν βάπτισιν τῶν αἰρετικῶν διότι τὸ βάπτισμα αὐτῶν εἶναι ἄκυρον. Εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ Δεκίου τὸν ἐξώρισαν· ὁ ἡγεμὼν Εὐτόλμιος ἐφυλάκισε αὐτὸν με τὴν Ἰουστίνα, τοὺς ἔφερε εἰς Δαμασκὸ καὶ βασανίζει, ἔβαλαν αὐτοὺς εἰς πεπυρωμένο τηγάνιον ἀλλὰ ἔμειναν ἀβλαβεῖς. Εἷς ἄπιστος προσευχηθεὶς εἰς τὸν Δία εἰσῆλθε εἰς τηγάνιον καὶ εὐθύς ἀπέθανε. Τὸ ἔτος 268 εἰς τὸν ποταμὸ Γάλο τῆς Βιδυνάς διέταξε ὁ Κλαύδιος Καίσαρ καὶ ἀπεκεφάλισαν πρῶτα τὴν ἀγία Ἰουστίνα καὶ ἔπειτα τὸν ἅγιο Κυπριανὸ. Τὰ ἅγια λείψανα ἔφερε εἰς τὴν Ρώμη μίᾳ εὐγενῆς φιλομάρτυς γυνὴ ἢ Ρουφίνα καὶ οἱ ἐκεῖ χριστιανοὶ τιμῶντας αὐτὰ ἐλάμβανον εὐλογία.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ· Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέ-ως Λέοντος Ἰσαύρου ἔζη ὁ ὄσιος. Ἦτο εὐλαβὴς μοναχός, ἤλεγξε κατὰ πρόσωπον τὸν βασιλέα, τὸ 716 μ.Χ. ὀνομάζων αὐτὸν ἄθεον, παράνομον καὶ πρόδρομον τοῦ Ἀντιχρίστου διὰ τὸ ὅτι ἦτο εἰκονομάχος, δέρεται, φυλακίζεται νῆστις, τέλος ἐξορίζεται καὶ ἐκεῖ ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΑΒΡΑ· Ἐγεννήθη τὸν 10ον αἰῶνα εἰς τὴν πόλι Ἄτρα τοῦ Εὐξείνου πόντου ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Ἐγινε ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ, στρατηγὸς εἰς Τραπεζοῦντα. Εἰς μίᾳ μάχῃ με τοὺς Τούρκους συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ τὸν ἐβίαζαν νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ Θεόδωρος ὡμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ δὲν ἀρνεῖται τὴν πίστιν του. Μαστιγώνουν αὐτόν, κόπτουν τὴν γλῶσσα του, τὸν ἐτύφλωσαν,

ἀφαιροῦν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του, ἔκοψαν χεῖρας καὶ πόδας του, τέλος τὸν ἔκαυσαν τὴν 2-10-1080. Ὁ Τοῦρκος Ἀχμέτ-Μελικ ἐθαύμασε τὴν ἀνδρεία καὶ ὑπομονὴ τοῦ Θεοδώρου εἰς τὰ μαρτύρια καὶ τὴν τιμὰ κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος τὴν ἐπιχρήσωσε κατασκευάσας αὐτὴν ποτήριον διὰ τὴν τράπεζά του· τὰ ἅγια λείψανα μετεκομίσθησαν εἰς τραπεζοῦντα.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Φιλαδέλφεια ἀπὸ χριστιανούς γονεῖς. Ἔργαζόταν ὡς σαγματοποιὸς (δηλ. ἔκανε σαμάρια διὰ τὰ ζῶα) εἰς τὸ Καρατζασοῦ. Μία νύκτα ἕνας μεθυσμένος Τοῦρκος ἔπεσε κάτω καὶ ἀπέθανε. Ἐπειδὴ οἱ τοῦρκοι ἐζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς πρόστιμο, ὁ Γεώργιος δὲν ἔθελε νὰ πληρώσῃ. Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κριτὴ εἰς τὸν ὁποῖον εἶπε· «Ἔχεις διαταγὴ ὅταν σκοτώνονται Ἕλληνες νὰ πληρώνουν οἱ τοῦρκοι πρόστιμο;» Ἐρώτησε ὁ Τοῦρκος ποῖος εἶναι καὶ μιλᾷ ἔτσι, ὁ Γεώργιος φοβηθεὶς εἶπε ὅτι εἶναι Τοῦρκος καὶ ἀμέσως ἔκανε ὁμολογία πίστεως καὶ περιτομή.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας μετενόησε ἦλθε εἰς τὸ Ἅγ. ὄρος, ἐξωμολογήθη κλαίων, ἔκανε τὸν πρέποντα κανόνα, ἐμυρώθη καὶ μετὰ ἀπὸ μερικὰ ἔτη ἦλθε εἰς τὸν πόθον τοῦ μαρτυρίου. Ἐπῆγε εἰς τὸ Καρατζασοῦ οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐγνώρισαν ὁ μάρτυς εἶπε ναὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ χατζη-Γεώργιος, ἀπὸ ἀφροσύνη ἐγελάσθηκα καὶ ἐδέχθην τὴν θρησκείαν σας τὴν ψεύτικη, ἦλθα νὰ σᾶς τὴν δώσω καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι χριστιανός. Φυλακίζεται, βασανίζεται μία ἐβδομάδα, φοροῦν εἰς τὴν κεφαλὴν του πεπυρωμένο κράνος, τέ-λος ἀποκεφαλίζουν, τὸ 1794.

3. ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΕΡΟΠΑΓΙΤΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, βουλευτὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ ΚΗΙΧ ὁ Διονύσιος ἦτο εἰς Αἴγυπτον, βλέποντας ὅτι ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος λέγων· «Ἡ ὁ Θεὸς τῆς φύσεως πάσχει ἢ ὁ κόσμος χάνεται». Ἐγνώριζε ὅτι ὀλικὴ ἔκλειψις ἡλίου ἦτο ἀδύνατο φυσιολογικὰ νὰ γίνῃ τότε ἢ σελήνη ἦτο 14 ἡμερῶν. Ἐσημείωσε τὴν ἡμερομηνία καὶ ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐδίδασκε εἰς τὴν Ἀθήνα τὸν ἐφιλοξένησε εἰς τὴν οἰκίαν του ἔμαθε τὴν ἀλήθεια ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του.

Ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἱερόθεον τὸν ὁποῖον ἐχειροτόνησε ὁ ἀπ. Παῦλος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἐγγραψε ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα περὶ «θειῶν ὀνομάτων», περὶ «ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, περὶ «καταφατικῆς καὶ ἀποφατικῆς θεολογίας κ.ἄ...»

Μετὰ τὸν θάνατον ἁγ. Ἱερόθεου ἐχειροτονήθη ὁ θεῖος Διονύσιος Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἐπεσκέφθη τὴν Θεοτόκο Μαρία εἰς Ἱερουσαλήμ, εἶδε αὐτὴ ἐν μέσῳ ἁγίων ἀγγέλων. Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ὁ ἅγιος ἠρπάγη ἀπὸ θεία νεφέλη (ὅπως καὶ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι) καὶ εὐρέθη εἰς τὴν Γεσθημανή. Ἐταξίδευσεν εἰς Ῥώμη καὶ συνήνησε τὸν Ἀπ. Παῦλον ὅταν ἦτο εἰς φυλακὴ καὶ παρευρέθη εἰς τὸ μαρτύριό του. Εἰς βί ταξιδίό του εἰς Ῥώμη ὁ Ἅγιος Κλήμης, ἐπίσκοπος Ῥώμης, παρεκίνησε τὸν ἅγιον Διονύσιον καὶ ἐπῆγε εἰς Γαλλία μὲ τοὺς μαθητάς του, τὸν Ρουστικὸν καὶ Ἐλευθέριον διδάσκων, κτίζων ἐκκλησίας, χειροτονῶντας ἱερεῖς. Τὸ 82 μ.Χ. ὁ βασιλεὺς Δομετιανὸς διέταξε καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν μαζί μὲ τοὺς δύο μαθητάς του εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ ἅγιος ἐπῆρε τὴν κεφαλὴν του (μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν) εἰς τὰ χέρια του καὶ ἐβάδιζε δύο μίλια. Ἐσυνήνησε μία ἐνάρετο γυναῖκα τὴν Κατοῦλα καὶ ἔδωσε τὴν κεφαλὴν του εἰς αὐτήν. Ἡ Κατοῦλα ἐνεταφίασε τὰ ἅγια λείψανα τῶν καὶ ἔκτισε ναὸν ὁποῖος σώζεται καὶ σήμερον. Ἡ κἄρα τοῦ ἁγίου Διονυσίου εὐρίσκεται εἰς Ἱ. Μονὴ Δοχειαρίου

δῶρο μὲ χρυσόβουλο τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ. Ὁ Ἅγιος Διονύσιος εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς μοναχὸν Δημόφιλον ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: «Ἐφιλοξενήθηκα εἰς Κρήτη ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Κάρπο ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἄρχιζε τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐὰν δὲν ἔβλεπε κάποιον θεῖον ὄραμα». Ἐνας εἰδωλολάτρης παρεκίνησε ἕνα χριστιανὸ καὶ ἀρνήθηκε τὸν Χριστόν, ὁ ἅγιος Κάρπος ἐλυπήθη πολλὴ καὶ νικηθεὶς ἀπὸ τὸν θυμὸ, ἀντὶ νὰ εὐχεται νὰ φωτισθοῦν οἱ ἄπιστοι, παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοὺς καύσῃ μὲ κεραυνό. Ἐνῶ προσευχόταν αὐτά, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐσχίσθη ἡ γῆ εἰς τὰ δύο καὶ ἔγινε ἕνα σκοτεινὸ, βαθὺ χάσμα, ὁ οὐρανὸς ν' ἀνοίγῃ καὶ ὁ ΚΗΙΧ ἄνω μὲ ἀγγέλους ἐπὶ θρόνου. Εἶδε τοὺς δύο ὅπου ἠθέλε νὰ κατακαοῦν μὲ κεραυνό, νὰ κινδυνεύουν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ χάσματος ἀπὸ φίδια καὶ ἄλλα ἐρπετὰ τὰ ὁποῖα τοὺς ἔσυρον μέσα. Ἐχαιρε ὁ Κάρπος διὰ τὴν τιμωρίαν των. Εἶδε τὸν ΚΗΙΧ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν θρόνον του καὶ νὰ βοηθᾷ μὲ τὰ χεῖρα του τοὺς κινδυνεύοντας λέγων: «Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος καὶ πάλι καὶ πολλάκις νὰ πάθω διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, πλην στοχάσου ἐὰν εἶναι συμφέρον σου νὰ ἀλλάξῃς τὴν κοινωνία μὲ Θεὸ καὶ ἀγγέλους, μὲ τὴν κοινωνία τῶν δαιμόνων καὶ ὄφρων». Ὅποια ἡ Φιλανθρωπία Του καὶ Ἀγάπη.

1 Εἰς ἄλλα συναξάρια γράφεται ὅτι ἦτο νεκρὰ καὶ ἀνεστήθη.

ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὰς Θήβας Αἰγύπτου, νέος ἔγινε μοναχὸς καὶ ἐπῆγε εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐπλανήθη ἀπὸ αἰρετικούς καὶ δὲν ἐδέχετο τὴν ἁγίαν 4ην Οἰκομενικὴν Σύνοδον. Ἐμποδίζετο νὰ προσκυνήσῃ τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἀκούσας φωνὴ εἰς τὸν ὕπνον του νὰ τοῦ λέγῃ: «Οἱ μὴ κοινωνοῦντες μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ προσκυνήσουν τὸν Τίμιον Σταυρόν». Ἔτσι μετενόησε καὶ ἐπῆγε εἰς ἕνα κρημνῶδη τόπο Χοζεβὰ λεγόμενο, καὶ ἔμεινε εἰς ἕνα σπήλαιον ἀγωνιζόμενος τὰ ἀσκητικὰ παλαίσματα. Ἐφεραν ἕνα δαιμονισμένο εἰς τὸν ἐκεῖ ἀσκητὴ Ἀνανία ὁ ὁποῖος ἀπὸ ταπείνωσι δὲν ἠθέλησε νὰ προσευχηθῇ ἀλλὰ τὸν ἔστειλε εἰς τὸν Ἰωάννη ὁ ὁποῖος εἶπε: «Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ σὲ διατάζει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀνανίας νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν» καὶ εὐθὺς τὸ δαιμόνιον ἐξῆλθε.

Ἐξ αὐτοῦ τὸν χειροτόνησαν διὰ τῆς βίας ἐπίσκοπο Καισαρείας. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπήλαιόν του. Ἐθεράπευσε ἕνα νέο δαιμονιζόμενο, ὁ δαίμων ὡς ἄνθρωπος ἐφάνη εἰς τὸν ὄσιον ξαφνικὰ ὥστε παραπάτησε καὶ ἔπεσε εἰς τὴν χαράδρα.

Ἐμεινε ὁ ὄσιος ἀβλαβής, πάλι ὁ δαίμων παρεκίνησε ἕνα ληστὴν καὶ ἔδειρε τὸν ὄσιον, ἄλλοτε ἔκλεψε, καὶ ἔκαυσε τὸ καλύβι του. Ὁ Ἰωάννης ἐδοξολογοῦσε τὸν Θεὸν λέγων: «Κύριε, ἐὰν εἶναι ἀρεστὰ εἰς ἐσὲ αὐτά, εὐχαριστῶ Σοι». Ὁ ληστὴς συνελήφθη καὶ διὰ φόνους καὶ τὸν ἐθανάτωσαν. Μία γυναῖκα κακὸτροπος, ἐπῆγε εἰς τὸν ὄσιον, εἰσῆλθε εἰς κελλί του καὶ ἐγυμνώθη διὰ νὰ ἀμαρτήσῃ. Ὁ ὄσιος τὴν ἔδιωξε. Ἦθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μοναχὸ Μαρκιανό, γνωστὸν διὰ τὴν ἀρετὴν του, ἐπειδὴ εἶχε κανόνα νὰ μὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἄγγελος ἐπῆρε τὸν Μαρκιανὸ εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἔφερε εἰς τὸν Ἰωάννη. Ἠσπάσθησαν, συνωμίλησαν ἀρκετὰ καὶ ὅταν εἶπε ὁ ὄσιος: «Δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, ὅστις μὲ ἤξιώσε νὰ ἴδω τὸν ποθεινότατόν μου Μαρκιανόν» εὐθὺς ὁ ἄγγελος ἐπέστρεψε τὸν Μαρκιανὸ εἰς τὸ κελλί του.

Ἐπειδὴ εἶχε λογισμοὺς μήπως εἶναι δαιμονικὴ φαντασία, ἀποφάσισε ὁ Ἰωάννης καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν Μαρκιανό, ὁ ὁποῖος τὸν προϋπάντησε λέγων καὶ τὸ ὄνομά του. Ἐπληροφορήθη ἔτσι τὸ ἀληθές καὶ ἐπέστρεψε ἀγωνιζόμενος εἰς σπήλαιον θεραπεύων ἀσθενεῖς, μὲ τὴν εὐχήν του εἰς διαφόρους τύπους

ἀνέβλησε ὕδωρ καὶ ἀνομβρίας ἔλυσε. Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

4η ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ· Ἦτο βουλευτὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐβαπτίσθη καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπὸ Ἀπόστ. Παῦλο. Διὰ θείας νεφέλης μετεφέρθη εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Κοίμησιν Θεοτόκου, ὅπως καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Ἦτο ὑμνολόγος καὶ ἔξαρχος τῶν θείων ὑμνωδιῶν «Πάσχων κοινωνίαν πρὸς τὰ ὑμνούμενα». Εὐράνας τὸν Θεὸν μὲ τὴν Θεάρεστον ζωὴν του, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ· Ἦτο ἀπὸ πόλιν Καπιτωλίων (πλησίον Δαμασκοῦ, ἐκεῖ εἶναι ὁ τάφος τοῦ δικαίου Ἰώβ) ἔγγαμος μὲ 3 παιδιὰ. Ὑστερα ἔγινε μοναχὸς καὶ ἱερεὺς εἰς πόλιν Βόστρα Ἀραβίας. Οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβον, ὠμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανός, ἔκοψαν τὸ χεῖρ του καὶ πόδας του, ἐτύφλωσαν, τὸν ἐσταύρωσαν, ἀποκεφάλισαν καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκαυσαν εἰς τὸ πῦρ, τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμό.

ΑΓΙΑΣ ΔΟΜΝΙΚΗΣ καὶ θυγατέρων αὐτῆς· Ἡ Δομνίκη μὲ τὴν Βερίνη καὶ Προσδόκη ἀνεχώρησαν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ ἦλθον εἰς Ἐδεσα Μεσσοποταμίας. Ὁ ἄνδρας τῆς Δομνίκης μὲ ἄλλους εἰδωλολάτρας καὶ στρατιῶτας τὰς συνέλαβε καὶ ἔφερε εἰς τὴν Ἱεράπολι. Εἰς τὸν ποταμὸ ἐστάθμευσαν καὶ ἔπινον μεθύοντες. Διὰ νὰ μὴ φθείρουν τὴν παρθενίαν τῶν θυγατέρων της ἡ Δομνίκη εἶπε εἰς Βερνίκη καὶ Προσδόκην νὰ προτιμήσουν νὰ πνιγοῦν εἰς ποταμὸ παρὰ νὰ μολυνθοῦν. Οἱ δύο νέες ἐδέχθησαν πρόθυμα ὅτι τοὺς εἶπε ἡ μητέρα τους καὶ ἡ Δομνίκη ἐβύθισε αὐτὰς εἰς τὸν ποταμὸ καὶ ἔπειτα τὸν ἑαυτὸν της.

Ἦ τῆς ἀνδρείας! Ὁ Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος ἐγκωμιάζει τὰς ἀγίας αὐτάς.

ΑΓΙΟΥ ΑΥΔΑΚΤΟΥ καὶ θυγατρὸς αὐτοῦ ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ·

Ἦτο ἔπαρχος εἰς τὴν Ἔφεσο το 235 μ.Χ. Ὁ βασιλεὺς Μαξιμιανὸς ἐζήτησε τὴν κόρη του Καλλισθένη εἰς γάμο ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη ἐπειδὴ ἦτο εἰδωλολάτρη, τὸν ἐξώρισαν εἰς Μελιτινὴ καὶ ἐκεῖ τὸν ἀπεκεφάλισαν. Ἡ Καλλισθένη ἐκρύβη εἰς Νικομήδεια ἐνδεδυμένη ἀνδρικὰ ἐπὶ 8 ἔτη. Ἐπῆγε εἰς τὴν Θράκη καὶ ἐθεράπευσε μὲ τὴν προσευχὴ της μία τυφλὴ νέα. Ἦθελον οἱ γονεῖς τῆς νέας νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρη τους (ἐνόμιζον ὅτι εἶναι ἄνδρας) ἡ Καλλισθένη εἶπε ποία εἶναι καὶ γιατί ἔχει φορέσει ἀνδρικὰ ρούχα. Τότε ἐβασίλευσε ὁ Λικίνιος, ἡ Καλλισθένη ἐπῆγε εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ Λικινίου τὴν Κωνσταντία (ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Μεγ.Κων/ντίνου, χριστιανὴ) ἡ ὁποία τὴν ἐδέχθη καὶ τῆς ἀνέθεσε τὴν ἀνατροφή τοῦ υἱοῦ της. Ἦφερε τὸ ἅγιο λείψανον τοῦ πατρὸς της ἀπὸ τῆς Μελιτινῆς Μεσσοποταμίας εἰς τὴν Ἔφεσον, ἔκτισε Ναὸ καὶ θεαρέστως ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της.

ΟΣΙΟΥ ΑΜΜΟΥΝ· Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἦτο, ἔμεινε ὀρφανός, ὁ θεῖος του τὸν ἀνέθρεψε καὶ ὅταν ἔγινε 22 ἐτῶν τὸν ἐπίεσε καὶ ἐνυμφεύθη. Ὁ Ἀμμούν ἔπεισε τὴν σύζυγόν του νὰ μείνουν ἐν παρθενίᾳ. Ἦζήσαν 10 ἔτη ὡς ἀδελφοί, προσευχόμενοι, ἀγρυπνοῦντες, νηστεύοντες ὡς μοναχοὶ μᾶλλον ἢ λαϊκοί.

Ὁ Ἀμμούν ἦτο γεωργός. Ἡ γυνὴ τοῦ Ἀμμούν τοῦ εἶπε νὰ φύγῃ εἰς τὴν ἔρημον γιὰ μοναχός. Ἐπῆγε εἰς τὴν ἔρημον τῆς Νιτρίας καὶ δύο φορὲς τὸ χρόνο ἐσυναντοῦσε τὴν

σύζυγό του και ώμιλοῦσαν πνευματικὰ καὶ ψυχοφελῆ. 22 ἔτη ἔζησε εἰς κελλί εἰς ἔρημο Νιτρίας. Ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἔστειλε μαθητάς του καὶ προσεκάλεσε τὸν Ἀμμοῦν. Ἐρχόμενοι ἔφθασαν εἰς τὸν ποταμὸν Λῦκο, οἱ μὲν μοναχοὶ τὸν ἐπέρασαν κολυμβῶντες, ὁ δὲ Ἀμμοῦν ἐντρεπόμενος νὰ γυμνωθῆ, εὐρέθη εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην ἀρπαγεῖς ἀπὸ ἄγγελου.

Ἔφθασαν εἰς Ἀγ. Ἀντώνιο καὶ ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας ἐκεῖ ὅπου καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ὁ Ἀγ. Ἀντώνιος εἶδε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀμμοῦν νὰ ὀδηγῆται ὑπὸ Ἀγγέλων εἰς οὐρανό. Ἔφεραν ἓνα παιδίον τὸ ὁποῖον ἐλύσαξε ἀπὸ δάγκωμα σκύλου εἰς τὸν Ἀμμοῦν (ὅτε ἀσκήτευε εἰς Νιτρία) διὰ νὰ τὸ ἰατρεύσῃ. Ὁ

ὄσιος εἶπε· «Τί μὲ βιάζετε νὰ κάμω ὅτι δὲν δύναμαι; Νὰ δώσετε εἰς τὴν χήρα τὸ βόδι πού φονεύσατε κρυφὰ καὶ θὰ ἰατρευθῆ ὁ υἱός σας». Ἔτσι ἔκαμαν καὶ ἰατρεύθη. Ἐπῆγαν ἄλλοτε δύο ἄνθρωποι νὰ ἰδοῦν τὸν Ἀμμοῦν. Διὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ τοὺς ἐζήτησε νὰ τοὺ φέρουν ἓνα πιθάρι (διὰ ὕδωρ). Ὁ ἔχων κάμηλον δὲν ἠθέλησε νὰ μεταφέρῃ, ὁ ἄλλος ἔχων ἓνα ὄνον τὸ ἐφόρτωσε καὶ τὸ ἐπῆγε εἰς τὸν Ἀμμοῦν ὁ ὁποῖος εἶπε· «ὁ φίλος σου ἐλυπήθη νὰ φορτώσῃ τὴν κάμηλον καὶ ἐσφόφησε». Σὲ λίγη ὥρα διεπίστωσε ὅτι προεἶπε ὁ Ἀμμοῦν. Κλέπτες ἔκλεπτον ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ ὁσίου παξιμάδι. φοίνικες, Ὁ ὄσιος εὐρῆκε δύο μεγάλα φίδια, διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ νὰ σταθοῦν ἔμπροσθεν τοῦ κελλίου του. Ἦλθον οἱ ληστές, ἐτρόμαξαν βλέποντες τὸ παράδοξο, ὁ ὄσιος τοὺς εἶπε· «Εἴσθε πλέον ἀπάνθρωποι ἀπὸ τὰ θηρία, διότι αὐτὰ εὐλαβοῦνται τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἐνῶ ἐσεῖς τοὺς ζημιώνετε». Οἱ λησταὶ μετενόησαν καὶ ἔγιναν μοναχοί.

5η ΑΓΙΑΣ ΧΑΡΙΤΙΝΗΣ· Ἦτο δούλη τοῦ Κλαυδίου. Συνελήφθη ἐπειδὴ ἦτο χριστιανή, ἀρνεῖται νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα καὶ βασανίζεται. Ἐξύρισαν τὴν κεφαλὴν της καὶ εὐθύς ἐφύτρωσαν τὰ μαλλιά της πάλι, ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς μαστοὺς της πεπυρωμέ-να σιδηρᾶ σουβλία, ἔκαιον μὲ λαμπάδες τὸ σῶμα της, ἔδεσαν λίθο εἰς τὸ λαιμό της καὶ ἔρριψαν εἰς θάλασσα. Προσευχηθεῖσα εἰς τὸν Θεόν, ἐλύθη καὶ ἐβάδισε ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσα ἕως τὴν ξηρὰ ἐλέγχουσα τὸν τύρρανο. Τὴν ἔβλεπαν εἰς τὸ πῦρ, ἀλλὰ ἄγγελος τὸ ἔσβεσε. Ἐκρίζωσαν τὰ νύχια της καὶ τὰ δόντια της καὶ ἐφώναζαν εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις νὰ ἔλθουν νὰ ἀμαρτήσουν μὲ τὴν ἁγία. Ἡ Χαριτίνη προσευχηθεῖσα παρέδωκε τὴν ψυχὴν της. Ἐρριψαν τὸ ἅγιο λείψανον εἰς ἓνα σάκκο ἄμμο καὶ τὸ ἐβύθισαν εἰς θάλασσα. Μετὰ 3 ἡμέρας ἐβγήκε εἰς τὴν ἀκτὴ, τὸ ἐνεταφίασε ὁ αὐθέντης τῆς Κλαυδίας τὸ 290 μ.Χ.

ΟΣΙΑΣ ΜΑΜΕΛΧΘΗΣ· Ἦτο ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Περσία. Εἰς τὸν ὕπνο της εἶδε ἄγγελο καὶ ἐδιδάχθη τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Ἐβαπτίσθη χριστιανή, οἱ εἰδωλολάτρες τὴν ἐλιθοβόλησαν κὶ ἐθανάτωσαν. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ τόπου, ἀργότερα μετέτρεψε τὸν ναὸ Ἀρτέμιδος (μὲ βασιλικὴ ἄδεια) εἰς ναὸ καὶ κατέθεσε τὸ λείψανον τῆς Μამέλχθης.

ΜΝΗΜΗ ΟΠΤΑΣΙΑΣ ΚΟΣΜΑ ΜΟΝΑΧΟΥ· Ἦτο ἡγούμενος εἰς μονὴ εἰς τὸν ποταμὸν Σάγγαριν. Ἀσθενήσας ποτέ, ἦλθε εἰς ἔκστασιν ἐπὶ 6 ὥρας. «Ἐδιηγήθη ὅτι εἶδε δαίμονας οἱ ὁποῖοι τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ὀδήγουν διὰ στενῆς ὁδοῦ εἰς ἓνα χάος. Ἔφθασαν εἰς μίαν θύραν καὶ ἓνας ἀπαίσιος δαίμων ὡς γίγας ἔρριπτε εἰς τὸ χάος τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Ὄταν ἠθέλησε νὰ πιάσῃ τὸν Κοσμᾶ, οἱ Ἀπόστολοι Ἀνδρέας καὶ Ἰωάννης τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἔφεραν εἰς μίαν πεδιάδα, οἰκίας εἶδε, πλήθος παιδιῶν καὶ

Ένα σεβαστό Γέροντα, τὸν Ἀβραὰμ τὸν ὁποῖον προσεκύνησε βαδίζοντας οἱ Ἀπόστολοι μὲ Κοσμᾶ ἦλθον εἰς ἓνα ἔλαιῶνα καὶ εἰς τὴν σκιά κάθε δένδρου ἀνεπαύετο ἓνας ἄνθρωπος, τοῦ εἶπον ὅτι ἐδῶ εἶναι «αἱ μοναὶ παρὰ τοῦ Πατρός» διὰ τὰς ὁποίας λέγει ὁ ΚΗΙΧ. Εἰσῆλθον εἰς μία πόλι μεγαλοπρεπῆ δωδεκάτειχον, εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα εἰς τὴν τράπεζα τὸν ὠδήγησαν δύο ἔγγελοι καὶ ἐκάθισε ἀνάμεσα εἰς ἀνθρώπους. Μερικοὺς τοὺς ἐγνώριζε. Μετὰ ἀπὸ ὥρα οἱ ἄγγελοι εἶπον εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τοῦ Κοσμᾶ (δηλ. ἁγ. Ἀποστόλους Ἀνδρέα καὶ Ἰωάννη) ὅτι ὁ βασιλεὺς θέλει νὰ ζήσῃ ἀκόμη καὶ νὰ τὸν ἐπιστρέψουν, νὰ λάβουν ἀντὶ αὐτοῦ τὸν μοναχὸν Ἀθανάσιον τῆς μονῆς Τραϊανοῦ». Ἐπιστρέφοντας εἶδε 7 λίμνας μὲ πῦρ, ὀμίχλη, σκώληκας, ὄφεις κλπ.. ἔφθασαν εἰς υἱὸν Ἀβραὰμ ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε ἓνα ποτήριον καὶ ἤπιε κάτι ὡς οἶνον γλυκὺ καὶ 3 ἄρτους. Ἐφαγε τὸν ἓνα μόνον καὶ ἐφύλαξε τοὺς ἄλλους. Πλησιάζοντας πρὸς τὸν φοβερὸ ἐκεῖνον δαίμονα ἤκουσε νὰ φωνάζῃ· «Τώρα διέφυγες, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ παύσω νὰ δημιουργῶ σκάνδαλα εἰς τὴν μονή σου». Μὲ τὸν λόγο ἦλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔστειλαν ἓνα μοναχὸ εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ μονασῆρι τοῦ Τραϊανοῦ καὶ εὔρε τὸν μοναχὸν Ἀθανάσιον κοιμηθέντα. Τοῦ εἶπον ὅτι ἐκοιμήθη τὴν 9ην ὥραν δηλ. ὅταν ἔβλεπον τὴν ὀπτασίαν ὁ Κοσμᾶς· ὁ ἀνωτέρω ἀποθανὼν, ἅγιος Ἀθανάσιος ἐορτάζει τὴν 3 Ἰουνίου (ιδεῖ ἐκεῖ...). Ἐζησε ὁ Κοσμᾶς μετὰ τὴν ὀπτασίαν 30 ἔτη παραμένων ἡγούμενος καὶ εἰς τὰ δύο μονασῆρια.

Εὔρεσις τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Εὐδοκίμου τοῦ Βατοπαιδιοῦ· Τὸ ἔτος 1840 γενομένης ἐπισκευῆς εἰς τὸν Νάρθηκα τοῦ Κοινητηρίου τῆς Ἱ. Μονῆς Βατοπαιδίου (Ἁγ. Ὁρους) οἱ ἐργάται εὔρον τὸ ἅγιον λείψανον εὐωδιάζον μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος, κρατῶν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Μετεκόμισαν αὐτὸ εὐλαβῶς εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ ὠνόμασαν Εὐδόκιμον, διότι εὐδόκισεν ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ. Τὴν 5 Ὀκτωβρίου ἐτέλεσαν ἀγρυπνία καὶ μετεκόμισαν τὸ ἅγιον λείψανον εἰς τὸ καθολικὸν τῆς μονῆς. Πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐπεκαλέσθησαν τὸν ἅγιον καὶ ἰατρεύθησαν.

ΑΓΙΑΣ ΜΕΘΟΔΙΑΣ· Ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κίμωλον τὴν 10ην Νοεμβρ. 1865 ἐκ γονέων Ἰακώβου Σάρδη καὶ Μαρίας. Ὑπανδρεύθη μὲ ναυτικὸν ὁ ὁποῖος ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ Μεθοδία ἐπῆγε εἰς τὸν Ναὸ Θεοτόκου Ὁδηγητρίαν εἰς Κίμωλον καὶ ἐκάρη μοναχὴ μετονωμασθεῖσα ἀπὸ Εἰρήνη, Μεθοδία. Εἰς τὴν περιοχὴν Στιάδι τῆς Κιμώλου εἶχε μικρὸν κελλίον πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Γεννήσεως Χριστοῦ καὶ ἀσκήτευε σχεδὸν ὅλον τὸν καιρὸν ἐγκλειστος. Σπανίως διὰ μεγάλη ἀνάγκη ἐξήρχετο. Ἐβάδισε ἀμεταστρεπτί τὴν στενὴν ὁδὸν μὲ νηστείας, ἀγρυπνίας, προσευχάς, τὰς Κυριακάς καὶ ἐορτὰς ἐκοινωνοῦσε τὰ Ἁγ. Μυστήρια καὶ ὅλες τὶς σαρακοστὰς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ κελλίον της, μόνον σὲ ὅσους ζητοῦσαν «εὐλογημένο ἔλαιον» ἀπὸ τὸ ἀκοίμητο κανδῆλι τοῦ κελλιοῦ της ἔδιδε ἀπὸ ἓνα μικρὸ παράθυρον καὶ ἐδίδασκε «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, σεμνᾶ, δίκαια, ἀγνά... (Φιλιπ. δι 8)». Καὶ ὁμιλοῦσα καὶ σιωπῶσα προξενοῦσε ὠφέλεια εἰς τοὺς πιστοὺς. Ἐναν γεωργὸν ἀσθενῆ μὲ ὄγκον εἰς τὸν λαιμὸν, ἀφοῦ τὸν ἔχρισε σταυροειδῶς μὲ ἔλαιον, ἐθεράπευσε. Εὐλόγησε τὴν στείρα Ἀλεξάνδρα Λογοθέτου καὶ ἀπέκτησε παιδί. Τῷ 1908 εἰς ἡλικίαν 43 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ συναριθμηθεῖσα μὲ χοροῦς ἁγίων εἰς τὸν οὐρανὸν, τὰ ἴχνη τῶν ὁποίων ἠκολούθησε τὸ λείψανόν της διετήρησε τὴν εὐκαμψίαν ὡς συμβαίνει εἰς μοναχοὺς.

6η Ἀγ. Ἀποστόλου ΘΩΜΑ· Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἔλαβε τὸν κλῆρον νὰ διδάξῃ εἰς Πάρθους, Πέρσας, Μήδους καὶ Ἰνδοὺς. Κάποια νύκτα ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἐφάνη καὶ τὸν ἐνίσχυσε. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας Γουνδοφόρος ἔστειλε τότε εἰς Ἱερουσαλήμ τὸν Ἀμβανῆ διὰ νὰ εὕρῃ τεχνίτη ἀρχιτέκτονα διὰ οἰκοδόμησι παλατιοῦ του. Ὁ ΚΗΙΧ, ὡς ἄνθρωπος ἐφάνη εἰς Ἀμβανῆ καὶ εἶπε ἐὰν θέλῃ νὰ ἀγοράσῃ ἓνα δοῦλο του τέκτονα. Ἐκεῖνος ἐδέχθη, κ' ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἔδειξε τὸ θαῦμα καὶ ἔγραψε συμφωνία ὅτι· «Ἐγὼ ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος ἐπώλησα εἰς σὲ τὸν Ἀμβανῆ τὸν δοῦλον μου Θωμᾶ ἀντὶ 3 (τριῶν) λιτρῶν Ἀργυρίου». Ὁ Θωμᾶς ἀκολούθησε τὸν Ἀμβανῆ. Ἐκείνη τὴν νύκτα ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ εἰς τὸν Θωμᾶ καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ ἀργύρια λέγων· «Ἔχε τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς σου καὶ τὴν χάριν Μου μαζί σου». Ἐρχομένου τοῦ Ἀμβανῆ καὶ Θωμᾶ εἰς Ἀνδράπολι Ἰνδιῶν ἐκάθισαν προσκαλεσμένοι εἰς τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τοῦ διοικητοῦ τῆ πόλεως. Ἐπειδὴ ὁ Θωμᾶς δὲν ἔτρωγε ἀλλὰ ἦτο σκυθρωπός, ἓνας ὑπηρέτης τὸν ἐράπισε. Ὁ Θωμᾶς εἶπε· «Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ συγχωρήσῃ αὐτὸ τὸ σφάλμα εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα, τὴν δὲ χεῖρα σου ἄς τὴν διαμοιράσουν τὰ θηρία εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα πρὸς σωφρονισμόν τῶν ἀνθρώπων». Μετ' ὀλίγον αὐτὸς ὁ ὑπηρέτης ἐπῆγε εἰς τὴν πηγὴν διὰ νὰ φέρῃ ὕδωρ, ἓνα θηρίον τοῦ ἔφαγε τὸ χεῖρι του, τὸ ἔφερε ἓνας σκύλος εἰς τὸ συμπόσιο τοῦ γάμου. Οἱ ἐορτάζοντες ἐφοβήθηκαν καὶ ἀποροῦσαν. Μία Ἑβραῖα ἦτο ἐκεῖ εἶπε ὅτι ἤκουσε τὸν Θωμᾶ νὰ λέγῃ εἰς τὰ Ἑβραϊκὰ ὅτι θὰ τὸν φάγουν τὸν ὑπὲρ-τῆ τᾶ θηρία κλπ.. Ὁ διοικητὴς πόλεως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς τοῦ γάμου, ἐζήτησε νὰ εὐλογήσῃ τὴν θυγατέρα του. Ὁ Θωμᾶς ὠμίλησε μὲ τοὺς νέ-ους καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς νὰ φυλάξουν παρθενίαν, εὐλογήσας αὐτοὺς ἀνεχωρησε. Ὁ ΚΗΙΧ ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς νεονύμφους λέγων ὅτι εἶναι «κατὰ χάριν ἀδελφὸς τοῦ Θωμᾶ καὶ ὅποιος τὸν ἀκολουθήσῃ ἀπαρνούμενος τὸν κόσμον εἰς τὴν μέλλουσα ζωὴ συνκληρονόμος τῆς βασιλείας Του θὰ γίνῃ». Τοῦτο εἶπε καὶ ἀνελήφθη, ἐκεῖνοι ὅλη τὴ νύκτα ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸ πρωῖ εἶδε ὁ πατὴρ των νὰ εἶναι χωριστὰ καὶ τοὺς ἐρώτησε. Τοῦ εἶπον ὅτι συμφώνησαν νὰ ζήσουν ἐν παρθενίᾳ γὰ νὰ εἶναι ἀχώριστοι μετὰ θάνατον κατὰ ἐντολὴν τοῦ ἐμφανισθέντος ξένου. Ὁ πατὴρ των ἐζητοῦσε τὸν Κύριον ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εὕρισκε, διότι ἐμφανίζετο ἀοράτως καὶ ἐστερέ-ωνε εἰς τὴν πίστιν τοὺς νεονύμφους. Τέλος ἔγινε καὶ αὐτὸς πιστὸς καὶ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς τοὺς ἐβάπτισε ὅλους χριστιανούς. Ὁ βασιλεὺς Γουνδοφόρος ἐσυμφώνησε μὲ τὸν Θωμᾶ νὰ τοῦ κτίσῃ ἀνάκτορον εἰς 3 ἔτη, κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖο τοῦ ἐπρότεινε ὁ ἀπόστολος. Διέταξε νὰ τοῦ δοθοῦν ὅτι χρειάζεται διὰ τὴν οἰκοδόμησι καὶ χρήματα κλπ διότι διὰ κάποια βασιλικὴ ὑπόθεσι θὰ ἀπουσίαζε. Ὁ Θωμᾶς ἐμοίρασε τὰ χρήματα εἰς πτωχοῦς καὶ ἐδίδασκε τὸν λαόν, βαπτίζων αὐτοὺς χριστιανούς. Ἐμαθε αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ἐζήτησε λόγον δι' αὐτά. Ὁ Θωμᾶς τοῦ εἶπε ὅτι τοῦ κτίζει τὸ παλάτι του εἰς τὸν οὐρανὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἔχῃ μετὰ τὸ θάνατό του. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ἐφυλάκισαν. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως εἶδε ἓνα θεϊκὸ ὄνειρον, ὅτι ἄγγελος τὸν ἀνέβασε εἰς τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ἔδειξε ἓνα ὠραιότατον παλάτι τὸ ὁποῖον ἔκτισε ὁ Θωμᾶς διὰ τὸν ἀδελφόν του. Ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του αὐτό, ἐπίστευσε, ἐλευθέρωσε τὸν Θωμᾶ ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ ἐβαπτίσθη χριστιανός. Κάθε ἡμέρα ἠύξανε τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν. Ὄταν ἐκήρυξε ὁ Κοσμάς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν Ἰνδιῶν ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως Μυγδονία καὶ ἡ ζύζυγος τοῦ ἄρχοντος Χαρασίου ἡ Τερσία, ἠθέλησαν νὰ ζήσουν ἐν σωφροσύνῃ καὶ ἀσκητικῇ ζωῇ, οἱ ἄνδρες αὐτῶν ἐθύμωσαν καὶ ἐφυλάκισαν τὸν Θωμᾶ. Οἱ χριστιανοὶ ἐπῆγαν φυλακὴν, μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἀνοίξε τὰς θύρας ὁ Θωμᾶς τῆς

φυλακῆς, ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκία ἐνὸς πιστοῦ, ἐδίδασκε, ἐβάπτισε πολλούς, ἐλειτούργησε καὶ ἐκοινωνήσε τοὺς χριστιανούς καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ὁ βασιλεὺς Μίσδεος διέταξε καὶ ἐθανάτωσαν τὸν Θωμᾶ ἔξω τῆς πόλεως, λογχεύοντες αὐτόν. (ἡ πόλις ὅπου ἐμαρτύρησε ὁ ἀπόστολος ἡ Μαλιαπούρ λέγεται σήμερον « Ἅγιος Θωμᾶς» καὶ εἶναι πλησίον τῆς πόλεως Μανδραῆς). Ἡ Μυγδονία καὶ οἱ χριστιανοὶ ἐκήδευσαν τὸν ἅγιο καὶ ὅλη τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦσαν εἰς τὸν τάφον του προσευχόμενοι. Ἐμφανίσθηκε ὁ Θωμᾶς τοὺς ὠμίλησε, ἐνισχύσας αὐτοὺς εἰς τὴν πίστιν καὶ εὐλογήσας ἀνελήφθη. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἐδαιμονίσθη ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Μισδέου, ἐπῆγε ὁ Μίσδεος εἰς τὸν τάφο τοῦ Θωμᾶ διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἅγιο λείψανο πρὸς θεραπείαν τοῦ υἱοῦ του ἀλλὰ εὔρε τὸν τάφο ἄδειο (ἕνας χριστιανὸς κρυφὰ εἶχε μεταφέρει τὸ ἅγιο λείψανο εἰς τὴν Δύσιν). Ὁ ἀπόστ. Θωμᾶς ἐφάνη εἰς τὸν Μίσδεο λέγων· « Ὅταν ἤμουν ζωντανὸς δὲν ἐπίστευες, τώρα πιστεύεις; Για νὰ ἰδῆς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι δὲν μνησικακῶ λάβε χῶμα ἀπὸ τὸν τάφο μου καὶ θὰ θεραπευθῆ ὁ υἱός σου». Ἔτσι ἔκανε, ἐθεραπεύθη καὶ ἐβαπτίσθη Χριστιανὸς ὁ Μίσδεος καὶ οἱ οἰκεῖοι του. Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἔφθασε διδάσκων μέχρι τὴν Κίνα. Θωμᾶς ἐρμηνεύεται εἰς τὰ ἑβραϊκὰ «δίδυμος».

ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΕΚ ΚΙΟΥ ΒΙΘΥΝΙΑΣ· Ἐγεννήθη εἰς Κίον Βιθυνίας ἐκ γονέων Πέτρου καὶ Ἀνθούσης. Ἔγινε ράπτῃς. 18ετῆς ὅταν ἦτο ὁ πατὴρ του ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔγινε Τοῦρκος ἐλθὼν εἰς τὴν Προῦσα. Μία φορὰ ὁ Μακάριος ἐπῆγε εἰς τὴν Προῦσα καὶ τὸν εἶδε ὁ πατὴρ του ὁ ὁποῖος τὸν ἔσυρε βιαίως εἰς τὸν κριτῆν λέγων ὅτι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ υἱὸς του νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ ἅγιος ἔλεγε ὅτι δὲν ἔδωκε τοιαύτην ὑπόσχεσιν, οἱ Τοῦρκοι μὲ τὴν βίαν τοῦ ἔκαμαν περιτομή. Ὁ ἅγιος κρυφὰ ἐπῆγε εἰς τὸ Ἅγιο ὄρος καὶ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὴν σκήτη τῆς Ἀγ. Ἄννας μετονομασθεὶς Μακάριος (πρότερον ὠνομάζετο Μανουήλ). Μετὰ ἀπὸ 12 ἔτη ἀγώνων ὑπακοῆς μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντός του ἀνεχώρησε διὰ τὸ μαρτύριον. Ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολι ἔμεινε ὀλίγο εἰς μονὴ Ἀγ. Τριάδος εἰς Χάλκη καὶ συνήνησε καὶ τὴν μητέρα του εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκε μία εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἐπέστρεψε ἐκείνη εἰς Κίον χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε διὰ τὸ μαρτύριον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπῆγε ὁ ἅγιος εἰς τὴν Προῦσα, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐγνώρισαν, ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη τὴν ἀλήθειαν ὅλη χωρὶς φόβον ἀναθεματίσας τὸν Μωάμεθ καὶ ὁμολογῶν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Ἐφεραν εἰς κριτήριον ὅπου τοῦ ζητοῦν νὰ ἀρνηθῆ τὸν ΚΗΙΧ φοβερίζοντας μὲ θάνατο ὁ ἅγιος εἶπε· «ὅτι μὲ τὴν βίαν μὲ περιέτεμον, οὐδέποτε ἠγάπησαν τὴν μιανάν σας πίστιν καὶ δὲν ἀρνοῦμαι τὸ φῶς τοῦ ΚΗΙΧ νὰ ἔλθω εἰς τὸ σκότος». Οἱ Τοῦρκοι εἶπον «ἐὰν δὲν ἦτο ἡ πίστις μας καλὴ, δὲν θὰ μᾶς ἔδιδε ὁ Θεὸς ἐξουσίαν καὶ πλούτη». Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «ὁ ΚΗΙΧ δὲν μᾶς ὑπεσχέθη πρόσκαιρον δόξαν καὶ βασιλείαν ἀλλὰ βασιλείαν οὐράνιον, αἰώνιον, ἐσᾶς τοὺς ἀσεβεῖς σᾶς περιμένει αἰώνιος κόλασις. Τί καλὸ ἔχει ἡ πίστις σας; ὅλο πλάνη, μῦθοι, ψεύδη, φλυαρίαι καὶ ἀκαθαρσίαι καὶ ποῖος γνωστικὸς πιστεύει τοιαύτην πίστιν;» Διέταξε ὁ ἡγεμὼν καὶ τὸν ἐκρέμασαν ἀπὸ τὶς ἀμασχάλες καὶ μία φορὰ τὴν ἡμέρα νὰ τὸν ραβδίζουν. Ἔκαμε ὁ ἅγιος 40 ἡμέρας εἰς αὐτὴν τὴν βάσανον καὶ τοῦ εἶπον οἱ Τοῦρκοι ἐσωφρονίσθης ἢ εὐρίσκεσαι εἰς τὸ πείσμά σου; Ὁ ἅγιος εἶπε, εἶμαι ἔτοιμος διὰ ὅτιδήποτε βασανιστήρια. Διέταξε πάλι ὁ ἡγεμὼν νὰ κρεμαστῆ κατακέ-φαλα σὲ ἕνα ξεροπήγαδο καὶ μῖα φορὰ τὴν ἡμέρα νὰ τὸν δέρνουν. Ὁ ἅγιος ἔμεινε 90 ἡμέρας (τρεῖς μῆνας) ὑπομένων. Μίαν νύκτα οὐράνιο φῶς ἐκατέ-βη καὶ ἐφώτιζε τὸ

ξεροπήγαδο, ήκούσθησαν ψαλμωδίες άγγέλων και εύωδία. Ὁ πατήρ τοῦ άγίου ἦτο ἐκεῖ, συνεργός εἰς τάς τιμωρίας, ἔσκυψε νά ἰδῆ και εύθύς έτυφλώθη (ἔμεινε τυφλός ἔως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του). "Ενας Τοῦρκος ἰδών τὸ θαῦμα ἐπίστευσε και ἔμαρτύρησε. Διέταξε και ἔφεραν τὸν άγιο εἰς τὸν ἠγεμόνα διότι ἔμαθε διὰ τὸ θαῦμα. Ὁ Μακάριος εἶπε· «ὅποιος πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν ὄχι μόνο αὐτὰ ἀλλὰ και μεγαλύτερα μπορεῖ νά ἰδῆ», και ἐδίδαξε θαύματα ἀπὸ τὴν Ἁγ.Γραφή. Ἐπῆραν τὸν άγιον ἔξω τῆς Προύσης και ἔλιθοβόλισαν ἔπειτα ἀπεκεφάλισαν και εύθύς ἔγιναν άστραπαὶ και βρονταὶ ὡστε οἱ δήμιοι ἐκρύβησαν. Ἐπάνω εἰς τὸ Ἁγ.λείψανο κάθε νύκτα ἑκατέβαινε φῶς οὐράνιο. Χριστιανοὶ κρυφὰ τὸ ἐνεταφίασαν. Ἡ άγία κάρα του ὑπάρχει εἰς τὴν σκήτην Ἁγ. Ἄννης (Ἁγ. ὄρος).

7· ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΣΕΡΓΙΟΥ - ΒΑΚΧΟΥ· Ὁ Σέργιος ἦτο άρχηγός τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τοῦ Μαξιμιανοῦ, ὁ Βάκχος ἦτο ὑπαρχηγός τῆς αὐτῆς σχολῆς. Ἦτο χριστιανοί, ἐπειδὴ δὲν ἐθυσίαζον εἰς τὰ εἰδωλα, τοὺς ἐνέδυσαν γυναικεία ἐνδύματα και σίδηρα εἰς τὸν λαϊμὸ και περιφέρουν εἰς τὴν πόλιν Βαρβαλισὸν Συρίας εἰς τὸν ἠγεμόνα Ἄντιοχον ὁ ὅποιος φυλακίζει αὐτούς. Ὁ ΚΗΙΧ τοὺς ἐφάνη και ἐναθάρρυνε. Ὁ Βάκχος δέρεται μὲ βούνευρα, ἐξεσχίσθησαν οἱ σάρκες του και ἀπέθανε. Οἱ δήμιοι ἄφησαν τὸ άγιο λείψανο νά τὸ φάγουν τὰ θηρία ἀλλὰ δὲν τὸ ἠγγισαν και ἀκολούθησαν τοὺς χριστιανούς ὡς τὸν τάφο εἰς τὴν κηδεία. Ὁ Σέργιος εἶδε εἰς ὄραμα τὸν Βάκχο και συνομίλησαν. Ὁμολογεῖ εἰς τὸν Ἄντιοχον και τὸν ἀναγκάζουν νά βαδίση μὲ καρφία εἰς τὰ πόδια 70 στάδια (13 χιλιόμετρα), ἔως τὴν πόλι Τετραπυργίαν ὅπου φυλακίζεται. Ἄγγελος τὸν θεραπεύει. Τὸν ἀναγκάζουν πάλι νά βαδίση τὴν ἰδίαν διαδρομὴν, τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἐνῶ ἀκολουθοῦν λαὸς πολὺς και ἄγρια ζῶα ὡς ἡμερα. Ὁ Σέργιος προσευχηθεὶς ἤκουσε θεία φωνὴ νά τὸν προσκαλῆ εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσι και ἀποκεφαλίζεται. Ἐνεταφιάσθη ἐκεῖ. Μετὰ καιρὸν ἦλθον ἀπὸ τὴν πόλιν Σουρῶν διὰ νά λάβουν τὸ άγιο λείψανο. Ἐξῆλθε φλόγα ἀπὸ τὸν τάφον ἐκεῖνοι φοβηθέν-τες ἔκτισαν ναὸν εἰς τὸν άγιον.

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ· Εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ Κλαυδίου βασιλέως Ρώμης (268 μ.Χ.) ὁ διάκονος Καισάριος ἐκ τῆς Ἄφρικῆς ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν Ταρακινὴ κατεπάτησε τὰς εἰδωλολατρικὰς θυσίας, φυλακίζεται, σύρεται κατὰ γῆς. Προσευχηθεὶς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔπεσε ἐκ θεμελίων θανατώσας τοὺς ἐκεῖ εἰδωλολάτρες. Ὁ Ἀνθύπατος Λεόντιος ἰδὼν αὐτὸ ἐπίστευσε και ἔβαπτίσθη, αφοῦ ἐκοινώνησε ἀπὸ τὸν ἱερέα Ἰουλιανό, εύθύς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του καθὼς ἐζήτησε ἀπὸ τὸν άγιο Καισάριο και αὐτὸς ἐπροσευχῆθη δι' αὐτό. Ὁ ἄρχων Λοξώριος τὸν Ἰουλιανὸ και Καισάριο διέταξε και ἔβαλον εἰς σάκκους διὰ νά ριφθοῦν εἰς τὴν θάλασσα. Οἱ άγιοι ἐπροφήτευσαν ὅτι θὰ θανατωθῆ ἀπὸ τὸ φίδι, τὸ ὅποιον ἔγινε μετὰ δύο ἡμέρας. Ἀφοῦ ἐβύθισαν αὐτούς εἰς θάλασσα και ἔτελειώθησαν, οἱ ἱερεῖς Εὐσέβιος και Φίλιξ κατὰ θεία προσταγὴν παρέλαβον ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τὰ ἄγ.λείψανα και ἐνεταφίασαν πλησίον τῆς Ρώμης. Συνελήφθησαν ὁμως ἀπὸ ἀπίστους και ἀθανατώθησαν, άγγελος ὠδήγησε τὸν ἱερέα Κούαρτο εἰς τὸν τόπον μαρτυρίου αὐτῶν και τοὺς ἐνεταφίασε.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥ· Υἱὸς τοῦ Γεωργίου Βαρδανίου ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν

Γαμφανίτου. Μικρὸς ἦτο ὅταν προσευχηθεὶς ἀνέβλυσε πηγή εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐπῆγε εἰς Κωνσταντινούπολι καὶ ἔγινε ἐργάτης εἰς ἀμπελώνας τρώγων κάθε 2-3 ἡμέρας. Ὁ Κύριός του ἰδὼν τὴν ἀρετὴ του τὸν ἀπέ-λυσε πληρώσας αὐτὸν λέγων· «Ὑπαγε ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ εὐχου δι' ἡμᾶς».

Ἐκράτησε τὸ δικέλλι του μὲ τὸ ὄποῖο ἔσκαπτε τὴν γῆν καὶ ἐκεῖνο πολλὰ θαύματα ἔκανε. Ὁ Πολυχρόνιος μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἔκτισε ἐκκλησία καὶ ἔμεινε εἰς αὐτὴν ἀγωνιζόμενος. Εἰς τὴν Αἰ Οἰκουμ. Σύνοδον ἦτο παρὼν ὡς ἀναγνώστης. Ἔγινε ἱερεὺς καὶ ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν ὅταν ἐλειτουργοῦσε ἐθανατώθη μὲ ξίφη.

ΤΩΝ 99 ΟΣΙΩΝ ΕΝ ΚΡΗΤΗ· Ὁ μοναχὸς Ἰωάννης ὁ Αἰγύπτιος μὲ 35 ἄλλους μοναχοὺς μαθητὰς του ἐπῆγε εἰς τὴν Κύπρον. Εἰς ὀλίγον χρόνον προσετέθησαν εἰς τὴν συνοδεία 39 Κύπριοι μοναχοί, ἦλθον εἰς Ἀττάλεια ὅπου ἀκολούθησαν ἀκόμη 24 μοναχοί.

Ἔγιναν 99 σύνολον. Ἐρχόμενοι εἰς Κρήτην λόγῳ τρικυμίας ἔμειναν εἰς τὴν νῆσο Γαῦδο (40 μίλλια ἀπόστασι ἀπ' τὴν Κρήτη) 24 ἡμέρας καὶ ἔπειτα ἐπῆγαν εἰς Κρήτη. Ὁ ὄσιος Ἰωάννης -κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ- ἔμεινε εἰς Γαῦδο, προσευχηθεὶς ἄπλωσε τὸ ράσό του εἰς τὴν θάλασσα καὶ ἐταξίδευσε ὡς μὲ πλοῖον ἐπὶ 6 ὥρες ἕως ὅτου ἔφθασε εἰς τὴν Κρήτη εἰς τοὺς μαθητὰς του. Ἔμειναν ἀσκητεύοντες εἰς τὰ σπήλαια τῶν ὁρέων Ἡρακλείου εἰς τὴν περιοχὴ Μεγάλῃ Πέτρα πλησίον χωρίου Ἀζωγυραία, τρεφόμενοι μὲ χόρτα, ξυλοκέρατα κλπ ἀκρόδρυα. Ὁ Ἰωάννης ἔμεινε εἰς ἡσυχαστικότερο τόπο μόνος του, ἀπὸ τὰς νηστείας καὶ ἀσκητικῶν ἀγῶνας ἐβάδιζε κυρτωμένος καὶ μὲ δυσκολία. Μία ἡμέρα ἕνας κυνηγὸς ἰδὼν τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ δάσος τὸν ἐτόξευσε νομίσας διὰ ἄγριο θηρίο. Ὁ ὄσιος πληγωμένος ἔφθασε εἰς τὸ σπήλαιό του, ἀκολουθήσας τὰ αἵματα ὁ κυνηγὸς ἔφθασε εἰς τὸ σπήλαιον, εὔρε ζωντανὸν τὸν Ἰωάννην καὶ τὸ βέλος εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ ὄσιος τὸν ἐσυγχώρησε καὶ ἐκοιμήθη. Ὁ κυνηγὸς ἤκουσε ψαλμωδίας ἀγίων ἀγγέλων καὶ εὐωδίασε τὸ ἅγιον λειψάνον. Πλήθος χριστιανῶν ἦλθε πρὸς προσκύνησιν τοῦ ἀγίου λειψάνου. Οἱ ἄλλοι 98 ἀσκηταὶ ἐπροσευχήθησαν καὶ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των ἀπὸ 3ης ἕως 7ης ὥρας τὴν 6 Ὀκτ. 1632. Λόγῳ ἐορτῆς Ἀποστόλου Θωμᾶ μετετέθη ἡ μνήμη των τὴν 7ην Ὀκτωβρίου.

8· ΑΓΙΑΣ ΠΕΛΑΓΙΑΣ· Ἔζησε τὸν 3ον αἰῶνα, ἐπὶ Νουμεριανοῦ βασιλέως, ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, ὡραία καὶ πλουσία πόρνη. Μία ἡμέρα ἐδίδασκε ὁ ἐπίσκοπος Νόνος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, τότε ἡ Πελαγία διήρχετο μὲ πολυτελεῆ ἄμαξα. Ὁ Νόνος, ἰδὼν τὴν Πελαγία, ἔκλαυσε κατηγορῶν τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν ἀμέλειά του εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἐκείνη διὰ ὀλίγη ἡδονὴ καλλωπίζεται διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς ἄνδρας. Ὅταν ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Νόνος τὴ νύκτα ἐπροσευχήθη δακρύων λέγων ὅτι ἡ ἐπιμέλεια τῆς πόρνης, ὑπερβαίνει ὅλον τὸν χρόνον τῆς πολιτείας του διότι εἶναι πάσης ἀρετῆς ἔρημος, εἶδε ὄραμα ὅτι ἐλειτουργοῦσε καὶ μία βρωμερὰ περιστερὰ τὸν ἐνοχλοῦσε, τὴν ἐβάπτισε εἰς τὴν κολυμβήθρα καὶ ἡ περιστερὰ καθαρὴ πλέον ἐπέταξε εἰς τὸν οὐρανό. Τὴν Πρωτῆ ἡ Πελαγία ἐπῆγε εἰς τὴν ἐκκλησία καὶ ἀκούσασα περὶ κρίσεως καὶ αἰωνιότητος κατενύγη καὶ ἐξομολογήθη. Ὁ Νόνος τὴν ἐβάπτισε εἰς τὸ ὄνομα Πελαγία (πρῶτα ἐλέγετο Μαργαρώ) καὶ ἀνάδοχος ἦτο μία μοναχὴ ἡ Ρωμᾶνα. Ὁ δαίμων ἐπέιραζε τὴν Πελαγία ἀλλὰ μὲ τὴν προσευχὴ τῆς ἀγίας κατενικήθη. Ἔδωκε ἐλεημοσύνη εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα τὰ κακῶς συναχθέντα, ἐνεδύθη τρίχινα καὶ ἕνα παλαιὸ χιτῶνιον καὶ ἐπῆγε εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς τὸ ὄρος τῶν

ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔμεινε τρία χρόνια εἰς μία καλύβη ἄγνωστος μὲ ἀνδρικὰ ἐνδύματα. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τοὺς ἀγῶνες τῆς καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς. Τὸ ἔτος 184 μ.Χ. ἀπῆλθε εἰς Κύριον. Κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἐγνώρισαν ὅτι ἦτο γυνή.

ΠΕΛΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Νουμεριανοῦ τὸ 284 μ.Χ. ἐκύκλωσαν τὴν οἰκίαν τῆς διὰ νὰ τὴν συλλάβουν, διότι ἦτο χριστιανή. Ἡ Πελαγία διὰ νὰ μὴν παραδοθῆ ἀφοῦ προσευχήθηκε, ἐκρήμνισε τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς. «Θάνατος Μαρτύρων, νίκη ἐστὶ Μαρτύρων». Χρυσόστομος.

ΑΓΙΑΣ ΤΑΪΣΙΑΣ· Ἡ Ταῖσία ἦτο πόρνη, ὁ ὅσιος Παφνούτιος ἐνεδύθη κοσμικὰ ἐνδύματα, εἰσῆλθε εἰς τὸ πορνεῖο, τῆς ὠμίλησε, ἐκείνη μετενόησε, ἔκαυσε εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως ὅτι ἀπέκτησε μὲ ἀμαρτίας καὶ τὴν ὠδήγησε εἰς γυναικεῖο μοναστήρι. Ἐμεινε ἔγκλειστος εἰς μικρότατο κελλίον ἀπὸ ἓνα μικρὸ παράθυρο ἐδέχετο μόνο ἄρτο καὶ ὕδωρ, προσευχομένη συνεχῶς λέγουσα· «Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ πλάσας με ἐλέησόν με κατὰ τὸ μέγα Σου ἔλεος». Ὁ Παφνούτιος ἐλθὼν εἰς τὸν Μέγα Ἀντώνιο διὰ νὰ μάθῃ ἐὰν συνεχώρησε τὴν Ταῖσία ὁ Θεός, προσευχηθέντων τῶν μαθητῶν τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου εἶδε ὁ ἀββᾶς Παῦλος ὄραμα ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν ἦτο κλίνη ἐστρωμένη μὲ δόξα καὶ τρεῖς παρθένους μὲ λαμπάδας καὶ στεφάνι πολυτελὲς ἐπὶ τῆς κλίνης. Φωνὴ ἔλεγε· «ὅτι εἶναι τῆς Ταῖσίας τῆς ποτὲ πόρνης». Ἐλθὼν ὁ γέρων Παφνούτιος εἶπε εἰς τὴν Ταῖσία νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ κελλίον τῆς ἐκείνη ἔλεγε.. Τρία χρόνια ἔχω ἐδῶ, τὰς ἀμαρτίας μου ἔκαμα φορτίον μέγα, ἔστησα αὐτὸ πρὸ ἀφθαλμῶν μου καὶ κλαίω δι' αὐτὰς συνεχῶς. «Ὁ Γέρων» ὄχι διὰ μετάνοιά σου ἀλλὰ διὰ τὸν λογισμὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς σὲ συγχώρησε. Ὑπακούσασα ἡ Ταῖσία ἐξῆλθε καὶ ζήσασα 15 ἡμέρας εἰς τὸ κοινόβιον ἀπῆλθε εἰς Κύριον.

ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Παλιὰ Ζαγορὰ Τυρνάβου Βουλγαρίας, γονέων Γεωργίου - Μαρίας οἱ ὅποιοι ἦλθον καὶ διέμειναν εἰς Φιλιπούπολι βουλγαρίας. Ὁ Ἰωάννης ἔμαθε τὰ σλαβονικὰ γράμματα, ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴν ὁσίου Ἰωάννου εἰς ὄρος Ρίλα καὶ ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς αὐστηρὸν γέροντα ἐπὶ 6 ἔτη καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν πατρίδα του. Οἱ Τοῦρκοι ἠθέλησαν νὰ λάβουν τὸν πατέρα του εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Σέρβων. Ἐκεῖνος εἶπε· «Ἀδύνατον νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν ὁμοπίστων μου» καὶ ἀφοῦ τὸν ἀβασάνισαν ἐφόνευσαν. Τὴν μητέρα του καὶ ἀδελφὰς του μὲ ἀπειλὰς τὰς ἐτούρκευσαν. Ὁ ἅγιος κρυφὰ ἦλθε εἰς Βουκουρέστι ὅπου ἐγνώρισεν τὸν ὀσιομάρτυρα Εὐθύμιον, ἐρχόμενος εἰς Ἀγ. Ὄρος συνελήφθη εἰς τὴν πόλιν Σοῦμλα, φοβηθεὶς εἶπε ὅτι θὰ γίνῃ Τοῦρκος. Διέφυγε καὶ εἰς τὸ Ἀγ. Ὄρος ἐλθὼν εἰς Ἁγία Ἄννα ἔμεινε ὑποτακτικὸς εἰς τὸν Ἱερομόναχον Βασίλειον. Ὄταν μετὰ καιρὸν διὰ κάποια ὑπόθεσιν ἐπῆγε εἰς Θεσσαλονικὴν εἶδε τὸ μάρτυρικὸν λείψανον τοῦ ὁσίου Δαυΐδ (+26 Ἰουνίου) ἀπεφάσισε νὰ μαρτυρήσῃ. Τὸν ἔπεισαν ὅμως καὶ ἐπέστρεψε εἰς Ἀγ. Ἄννα. Ἀπέθανε ὁ Γέροντάς του καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν Σκήτην Προδρόμου εἰς τὴν συνοδείαν τοῦ Γέροντος Νικηφόρου. Ἐκεῖ ἠγωνίσθη ὑπερβολικὰ, τρώγων ἄρτο μόνον καὶ ὕδωρ, ἀγρυπνίας, γονυκλισίας καὶ κομβοσχοίνια μὲ τὶς ὥρες...προσευχόμενος, ἀνάγνωσις ἱεροῦ εὐαγγελίου καὶ πολλὰς φορὰς ἡμερησίως τοὺς χαριετισμοὺς Θεοτόκου. Ἡ ζωὴ του ἦτο ἓνα μελέτημα τοῦ ὀνόματος τοῦ ΚΗΙΧ. Κάποιο διάστημα ἐπειράχθη πολὺ ἀπὸ σαρκικὸν λογισμὸν, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔλαβε εἰς τὰ χέρια του τὴν εἰκόνα

Θεοτόκου προσευχόμενος και ἔπαυσε ὁ πόλεμος ὅταν εὐωδίασε ἡ ἅγια εἰκόνα. Κλαίοντας ἐζητοῦσε ἄδεια διὰ τὸ μαρτύριον. Ἐκάρη μεγαλόσχημος ὀνομασθεὶς ἀπὸ Ἰωάννης Ἰγνάτιος και συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν μοναχὸ Γρηγόριο ἐπῆγε εἰς Κωνσταντινούπολι και ἐφιλοξενήθη εἰς οἰκίαν ἐνὸς χριστιανοῦ. Τὴν νύκτα προσευχόμενος ἔμπροσθεν ἀπὸ εἰκόνα Θεοτόκου εἶδε φῶς νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ εἰκόνα και γενομένου κρότου ἐφάνη λαμπρὸς στέφανος στεφανώνουν τὴν κεφαλὴν ἁγίου. Τοῦτο ἔγινε τρεῖς φορές. Ἐμφανισθεὶς εἰς τὸν Τοῦρκο Κριτὴ ὠμολόγησε κρατῶν μία εἰκόνα τοῦ ΚΗΙΧ και σταυρὸ ὅτι εἶναι χριστιανός. Τὸν σύρουν ἔξω, ραπίσας ἕνα Τοῦρκο εἰσῆλθε εἰς τὸν κριτὴν ἐλέγχων τὴν πίστι των και παρακαλῶν νὰ τὸν θανατώσῃ. Φυλακίζεται και βασανίζεται ἀπάνθρωπα. Τέλος εἰς τὸν τόπον Δακτυλόπορτα τὸν ἀπηγχόνησαν ὦρα ἕκτη, ἡμέρα Πέμπτη τὴν 8-10-1814. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ πατὴρ Γρηγόριος ἀγόρασε τὸ ἅγιο λείψανο ἦλθε εἰς ἅγιο ὄρος ὅπου ἐνεταφίασαν μὲ τιμᾶς. Ἕνας χριστιανὸς ὅταν ἦτο τὸ Ἅγ. λείψανο εἰς τὴν ἀγχόνῃ ἐτρύπησε μὲ βελόνα τὸν πόδα τοῦ ἁγίου κί ἔχρισε τὸ μανδήλιό του μὲ αἷμα. Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας τὸ αἷμα εἶχε σχηματίσει σταυρόν, εἶδον αὐτὸ και ἄλλοι χριστιανοί. Ὁ σκοῦφος τοῦ ἁγίου ἐθεράπευσε ἕναν παράλυτο και ἕνα δαιμονιζόμενον.

9· ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ (ΑΛΦΑΙΟΥ) ΙΑΚΩΒΟΥ· Ἦτο ἐκ τῶν 12 μαθητῶν του ΚΗΙΧ ἀδελφὸς τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, κυρήξας τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὰ ἔθνη, ἰατροῦν ἀσθενεῖς, βαπτίζων, χειροτονῶν, οἰκοδομῶν ἐκκλησίας, ὠνομάζετο ὑπὸ ἐθνικῶν «Σπέρμα θεῖον», ἐσταυρώθη ὑπὸ ἀπίστων.

ΟΣΙΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΑΥΤΟΥ· Ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, ἔζων κατὰ τὸν βον αἰῶνα, συνεφώνησαν και ἐμοίρασαν τὰ πλοῦτη των εἰς τρία μέρη. Τὸ ἕνα εἰς πτωχοῦς, τὸ ἄλλο εἰς ἄτοκα δάνεια και τὸ ὑπόλοιπον διὰ τὰ ἔξοδά των εἰς τὴν ἐργασίαν των. Ἀπέκτησαν δύο τέκνα και ἐζοῦσαν μὲ σωφροσύνη. Μετὰ 12 ἔτη ἀπέθανον και τὰ δύο τέκνα των μαζί. Ὁ Ἀνδρόνικος ἔλεγε· «γυμνὸς ἐξῆλθον και γυμνὸς ἐξελεύσωμε» δηλ. τοὺς λόγους τοῦ Ἰώβ. Ἡ Ἀθανασία κλαίουσα εἰς τὸν τάφο, τῆς ἐφάνη ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς παρηγορήσας λέγων ὅτι τὰ τέκνα της ἐστερήθησαν τὰ ἐπίγεια ἀλλὰ ἀπολαμβάνουν τὰ οὐράνια ἀγαθὰ και ἔγινε ἄφαντος. Τόσον ἐχαροποιήθη ὥστε ἐζήτησεν ἀπὸ ἄνδρα της νὰ γίνῃ μοναχῆ. Διεμοίρασαν εἰς πτωχοῦς ὅτι εἶχον, ἐπῆγαν προσκύνημα εἰς Ἁγίους Τόπους, ἔπειτα εἰς Αἴγυπτον ὅπου ὁ ἀββᾶς Δανιὴλ ἔκειρε αὐτὸν Μοναχόν, τὴν Ἀθανασία ἀπέστειλε εἰς μονὴ εἰς Ταββενῆσι. Μετὰ 12 ἔτη ἐρχόμενος ὁ Ἀνδρόνικος εἰς Ἁγ. Τόπους ἐσυνήνησε τὴν σύζυγόν του ἡ ὁποῖα εἶχε ἐνδυθῆ ῥάσα μοναχῶν και ἀφοῦ ἐσυμφώνησαν νὰ βαδίζουν μαζί ἀλλὰ μὲ σιωπὴ, ἐπροσκύνησαν και ἐπέστρεψαν χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν· μόνον ἡ Ἀθανασία τὸν ἐγνώρισε. Εἰς τὸν τόπον Ὀκτωκαιδέκατον πλησίον Ἀλεξανδρείας μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντος Δανιὴλ ἔμειναν συνασκητεύοντες 12 ἔτη χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ὁ Ἀνδρόνικος ὅτι ὁ νομιζόμενος εὐνοῦχος μοναχὸς εἶναι ἡ ἄλλοτε σύζυγός του. Ἡ ζωὴ των κατὰ τὴν συμφωνία ἦτο διαρκῆς σιωπῆ, προσευχῆ και ἐργόχειρο. Ὁ Γέρον Δανιὴλ πολλάκις ἦρχετο ὁμιλῶν περὶ ὠφελείας ψυχικῆς. Ἀσθενήσας ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος (ἔτσι ἐλέγετο ἡ Ἀθανασία) ἦλθε ὁ Δανιὴλ και εὔρε κλαίοντα. Εἶπε· «Ἀντὶ νὰ χαίρεσαι ὅτι ἀπέρχεσαι εἰς Θεὸν κλαίεις;» ὁ δὲ λέγει· «Κλαίω διὰ τὸν Ἀββᾶ Ἀνδρόνικο, μετὰ τὴν ταφὴ μου λάβε τὸ σημείωμα τὸ κάτωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ἀνέγνωσε και δὸς αὐτὸ εἰς τὸν Ἀνδρόνικο». Γενομένης εὐχῆς, ἐκοινώνησε και ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Κατὰ τὸν

ένταφιασμό εύρέθη γυνή ὅτι εἶναι καὶ ἐκάλεσαν ὄλους τοὺς μοναχοὺς τῆς περιοχῆς. Ἦλθον οἱ σκητιῶται μοναχοὶ λευκοφοροῦντες κατὰ τὴν συνήθεια, μὲ βάρια καὶ κλάδους καὶ ἐκήδευσαν τὴν ὄσια. Μετὰ 7 ἡμέρας ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ ὁ ἀββᾶς Ἀνδρόνικος.

ΟΣΙΑΣ ΠΟΠΛΙΑΣ· Ὁ υἱὸς τῆς ὄσιας Ποπλίας ἦτο ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας (ἰδὲ Ἰωάν. +20 Φεβρ.) αὐτὴ ἔγινε ἡγουμένη. Διερχόμενος ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς (361 μ.Χ.) ἀπὸ Ἀντιόχεια ἔψαλλε ἡ Ποπλία μὲ τὰς παρθένους· «Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον κλπ...». Τὴν συνέλαβον, δέρεται εἰς τὸ πρόσωπο, φυλακίζεται ἕως τὸν θάνατο τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς Περσία, ἐλευθέρα ζήσασα ὀλίγον ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΟΣΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ· Ἐκ τῆς ἐπαρχίας Γαλατῶν Μ. Ἀσίας υἱὸς Θεοφίλου καὶ Εὐδοκίας ἔγινε κώμης ἀπὸ τὸν βασιλέα Θεόφιλο (829 μ.Χ.), ὕστερα μοναχὸς εἰς μονὴ Δαφνῶνος εἰς ὄρος Ὀλύμπου Μ. Ἀσίας. Ὁ βασιλεὺς Μακεδῶν (867) ἔπεισε τὸν ὄσιο καὶ ἔμεινε εἰς μονὴ Ἀγ. Φωκᾶ ὅπου καὶ ἐκοιμήθη.

ΑΓΙΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Τύρου, εἰς διωγμὸν Ἰουλιανοῦ (361 μ.Χ.) ἐκρύβη εἰς τὴν Θράκην, τὸν συνέλαβον οἱ εἰδωλοάτρες καὶ βασανιζόμενος διὰ νὰ ἀρνηθῆ τὸν ΚΗΙΧ παρέδωκε τὸ πνεῦμα 107 ἐτῶν.

10· ΑΓΙΩΝ ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ ΚΑΙ ΕΥΛΑΜΠΙΑΣ·

Ἦσαν ἀδελφοὶ ἀπὸ Νικομήδεια εἰς χρόνους διωγμοῦ τοῦ Μαξιμιανοῦ (296 μ.Χ.) ἐκρύπτοντο εἰς τὰ ὄρη μὲ ἄλλους χριστιανοὺς. Ἐρχόμενος εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἄρτους συνελήφθη, ὠμολόγησε, ραβδίζεται, ξέεται, τοῦ ἔσπασαν τὰ δάκτυλα καὶ χεῖρας, πόδας μὲ στρεβλωτικὴ μηχανή, ἀπλώνεται εἰς πυρωμένο σιδηρένιο κρεβάτι ἀλλὰ μένει ἀβλαβής. Ἐζήτησε νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς ναὸ εἰδώλων, τὸν ἔφεραν νομίζοντες ὅτι θα θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, διέταξε τὸ εἶδωλο τοῦ Θεοῦ Ἄρη νὰ συντριβῆ καὶ πεσῶν συνετρίβη. Πολλοὶ ἐπίστευσαν. Ἡ Εὐλαμπία ὠμολόγησε, δέρεται, ὅταν εἰσῆλθε εἰς λέβητα βραστοῦ ὕδατος, ἐψυχράνθη τὸ ὕδωρ. Ἐτύφλωσαν τὸν Εὐλάμπιον οἱ δύο βάλλονται εἰς κάμινον χωρὶς νὰ καοῦν ὅμως ἀποκεφαλίζεται ὁ ἅγιος, ἡ ἀγία παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς.

ΟΣΙΟΥ ΒΑΣΙΑΝΟΥ· Ἐκ τῆς Συρίας τὸν 5ον αἰῶνα ἐπῆγε εἰς Κων/πολι καὶ ἀπέκτησε 300 μαθητάς. Οἱ ἀρετές του καὶ τὰ θαύματά του ἔκαναν τὸν βασιλέα Μαρκιανὸ νὰ κτίσῃ ναὸ εἰς τὸν ὄσιον μετὰ θάνατόν του (σώζεται καὶ σήμερον). Ἡ ἀγία Ματρῶνα ἦτο μαθήτριά του. Εἰς βαθὺ γῆρας ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ ναὸς του.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Τιβεριούπολιν (νοτιῶς τῶν Σκοπίων μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος). Οἱ γονεῖς του ἐπήγαινον μὲ τὸν Θεόφιλον εἰς τὸν ὄσιον Στέφανο εἰς τὸ Σελέντιο ὄρος γι' εὐλογίαν. 13 ἐτῶν ὁ Θεόφιλος ἐπῆγε εἰς ὄσιο Στέφανο, ἀφῆσας τοὺς γονεῖς του. Ἐρωτηθεὶς εἶπε· «Μὲ ἐκάλεσες Πάτερ λέγων· τέκνον Θεόφιλε ἀπεμάκρυνες τοῦ Κυρίου λέγοντος Ἄρον τὸν σταυρόν σου καὶ ἀκολούθη μοι». μὲ τὸν λόγον ἐθερμάνθη ἡ καρδιά μου καὶ σὲ ἀκολούθησα ἕως ἐδῶ ὅτε ἔγινες ἄφαντος», ὁ ὄσιος εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διὰ τὴν θεῖα ὄπτασία ἐδέχθη τὸν

Θεόφιλον, διδάσκων τὰ τοῦ μοναχισμοῦ. Μετὰ 3 ἔτη ἔγινε μοναχός. Οἱ γονεῖς του τὸν ἤθελαν νὰ ἔλθῃ εἰς μονὴ ὅπου θεὸς ἔκτιζον. Γενομένης ἀγρυπνίας διὰ νὰ δοῦν τὸ θέλημά Του, ἤκουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν φωνὴ ἄνωθεν λέγουσα νὰ υπάγῃ με τοὺς γονεῖς του.

Ἀπῆλθε μαζί των εἰς τὴν μονὴ τὴν ὁποῖαν ἔκτισαν. Ἀπὸ τὸν εἰκονομάχο βασιλέα Λέοντα Ἰσαυρο βασανίζεται, δέρεται με βούνευρα, τὸν ἀναγκάζουν νὰ τρέχῃ με πυρακτωμένα σιδερένια ὑποδήματα, ὁ ἄρχων ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἅγιον νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν Ἀγ.εἰκόνων. Ὁ ἅγιος εἶπε· «Ἐκ τῶν Γραφῶν θὰ ἐξετάσωμεν καὶ ἐὰν με πείσῃς δὲν θὰ προσκυνῶ τὰς εἰκόνας, ἐὰν δὲ πεισθῆς προσκυνήσεις αὐτάς». Ἐδέχθη ὁ ἄρχων καὶ ἀκούσας ἐπείσθη ὥστε ἐλευθέρωσε τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος ἐλυπήθη διότι δὲν ἔτελείωσε μαρτυρικῶς, ἔχαιρε ὅμως φέρων τὰ στίγματα τῶν βασάνων. Ἐπιστρέψας εἰς μοναστήριόν του μετ' ὀλίγον προγνώρισας τὸ τέλος του ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

11· ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΚ ΤΩΝ 7 ΔΙΑΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ· Ὁ Ἅγ. Φίλιππος ἦτο ἀπὸ Καισάρειαν Παλαιστίνης, ἔχων 4 θυγατέρας προφητεuousας, ὑπὸ τῶν ἀποστόλων κατεστάθη διάκονος. Τῷ 35 μ.Χ. ἐκήρυξε εἰς Σαμάρεια, ἀρπαγεῖς ὑπὸ ἀγγέλου, ἀφοῦ ἐβάπτισε τὸν εὐνοῦχο βασιλίσσης Αἰθιοπίας (ιδεὲ πρᾶξ. 8,26-40) εὐρέθη εἰς Ἄζωτον ὅπου ἐκήρυττε. Ἐλθὼν εἰς Τράλλεις Λυδίας ἔκτισε ἐκκλησία καὶ ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΠΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ ΠΟΛΛΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ· Μετὸν ἀδελφὸ του Θεόδωρο ἀνετράφησαν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἔγιναν μοναχοὶ εἰς τὴν μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ πρεσβύτεροι ἐχειροτονήθησαν. Γενομένης τῆς εἰκονομαχίας παρεχώρησε ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἄραβες ἔκαναν καταστροφὰς εἰς πόλεις καὶ λεηλασίες. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἔστειλε τὸν Θεοφάνη καὶ Θεόδωρο εἰς βασιλέα Λέοντα Ἀρμένιο καὶ τὸν ἠλεγξαν διὰ τὸν πόλεμον κατὰ ἁγίων εἰκόνων. Διέταξε καὶ ἔδειραν ἔπειτα ἐξώρισε εἰς τὸν Πόντον. Ὁ εἰκονομάχος Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς (829-842), ἐβασάνισε τοὺς ἁγίους Θεοφάνη καὶ Θεόδωρο ἐξορίσας εἰς νῆσο Ἀφουσία.

Ἐπέμειναν μαστιγώσεις, φυλακίσεις καὶ ἐσφράγισαν εἰς τὰ πρόσωπά τους με πυρωμένο σίδηρο στίχους οἱ ὁποῖοι ἔγραφον ὅτι εἶναι σκευὴ δεισιδαίμονος πλάνης, κακοποιοί, δὲν ἀφήνουν τὰς μωρίας των διὰ τοῦτο διώκονται ἀπὸ τὴν πόλιν ὡς ἀποστάται κλπ. Τοὺς ἐξώρισαν εἰς Ἀμήσσεια βιθυνίας.

Ὁ Θεόδωρος τῷ 838 μ.Χ. εἰς ἐξορία παρέδωκε τὴν ψυχὴν του (+27 Δεκ). Κατὰ τὸν ἐνταφιασμόν ἔψαλλον καὶ οἱ ἄγγελοι, ἤκουσαν οἱ πιστοὶ ἐνῶ ἐκήδευον. Ὁ ἁγ. Θεοφάνης ἐξωρίσθη εἰς Θεσσαλονίκη ἕως ἢ Ἀγ.Θεοδώρα ἀνεκάλεσε ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Νικαίας ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Μεθόδιο Θεοφιλῶς κυβερνήσας τὸ ποίμνιον, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΑΓΙΩΝ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ, ΑΡΣΑΚΙΟΥ, ΣΙΣΣΙΝΙΟΥ - ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ. Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος ἦτο ἀπὸ τὴν Ταρσό Κιλικίας. Ὄταν παρητήθη ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Κων/πόλεως, ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐψήφισαν τὸν θεῖον Νεκτᾶριον Πατριάρχη. Θέλων νὰ παύσῃ τὰς αἰρέσεις καὶ τὰ σχίσματα ὁ βασιλεὺς, διέταξε καὶ ἔγινε συζήτησις Ἀρχιερέων με Εὐνομιανούς, Μακεδονιανούς κλπ ἐνώπιόν του, ἤκουσε τὰ πιστεύω των καὶ ἐξώρισε αὐτοὺς

πατριαρχεύσας ὁ ἁγ.Νεκτάριος 6 ἔτη, ἐτελεύτησε καὶ διάδοχός του ἐγένετο ὁ Ἀγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος. Μετὰ τὸν Ἅγ. Χρυσόστομο ἐπατριάρχευσε ὁ Ἀρσάκιος ὁ ἅγιος Σισίνιος ἐπατριάρχευσε ἀπὸ 425 ἕως 427.

ΜΝΗΜΗ ΗΣ ΑΓΙΑΣ 7ης ΟΙΚΟΙΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ·

Εἰς χρόνους βασιλέων Κων/νου καὶ Εἰρήνης (787 μ.Χ.) συνεκλήθη ἡ ἁγία 7η Οἰκουμ. Σύνοδος ἐκ 367 πατέρων κατὰ τῶν οἰκονομάχων. Ἡ τιμὴ προσκύνησις τῆς εἰκόνας ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει καὶ ὁ προσκυνῶν, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν.

12· ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΠΡΟΒΟΥ, ΤΑΡΑΧΟΥ, ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ· Ὑπῆρχον οὗτοι εἰς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ ὁ Τάραχος ἦτο Ῥωμαῖος στρατιώτης. Ὁ Πρόβος ἦτο ἀπὸ Παμφυλία καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἀπ' τὴν Ἔφεσον. Τοὺς ἐφυλάκισε ὁ ἡγεμῶν Μαξέ-νιος ὁ Τάραχος δέρεται μὲ ραβδία καὶ βούνευρα, συντρίβουν τὸ στόμα του μὲ λίθους, ἔκαυσαν τὰς χεῖρας του, ἐκρέμασαν κατακεφαλῆς καὶ καπνίζεται, ξύδι καὶ ἀλάτι ρίχνουν εἰς τὴν μύτη του, τοῦ ἔκοψαν τὰ αὐτιά, ...ἀφαιροῦν τὸ δέσμα τῆς κεφαλῆς του, δίδεται εἰς τὰ θηρία τὰ ὁποῖα δὲν τὸν ἤγγισαν καὶ ἀποκεφαλίζεται. Ὁ Πρόβος δέρεται, καίεται εἰς τοὺς πόδας μὲ πυρωμένα σίδηρα, ὁμοίως καὶ εἰς πλευράς, κάρβουνα ἔβαλον εἰς κεφαλὴν του, ἔκοψαν τὴν γλῶσσα του καὶ ἀποκεφάλισαν. Ὁ Ἀνδρόνικος κρεμᾶται καὶ χαράσσεται εἰς τοὺς πόδας μὲ σίδηρα, κεντᾶται εἰς τὰς πλευράς μὲ πεπυρωμένας βελόνας, ἐνῶ ἐξέσχίζον μὲ κοπτερά κεραμίδια τὰς σάρκας του, ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν του καὶ τὰ χεῖλη του καὶ ὅλο τὸ σῶμα κατακοπεῖς μὲ μάχαιραν τὴν ψυχὴν εἰς Κύριον παρέδωκε. Στρατιῶτες ἐφρουροῦσαν τὰ ἅγια λείψανά των, τὴν νύκτα ἔγινε φοβερός σεισμός καὶ πολλὴ βροχὴ, ὥστε φοβηθέντες ἔφυγαν. Τρία φῶτα ὡς ἀστέρες ἐφώτιζαν ἄνωθεν τὸ κάθε ἁγ. λείψανο. Ἐλθόντες χριστιανοὶ ἔλαβον καὶ ἐνεταφίασαν.

ΑΓΙΑΣ ΔΟΜΝΙΚΗΣ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Κιλικία, ὠμολόγησε εἰς τὸν ἡγεμόνα Λυσία κατὰ τὸν διωγμὸ Διοκλητιανοῦ. Ἔδειραν μὲ βούνευρα, ἔκαυσαν πόδας της, ἔθραυσαν τὰ ὀστά της, ἐξάρθρωσαν τὰς ἀρμονίας τῶν μελῶν της, ἐφυλάκισαν καὶ ἐτελειώθη.

ΑΓΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ· Ἐκ Ρώμης ἦτο μοναχὴ ὠμολόγησε εἰς τὸ διωγμὸ Δεκίου 250 μ.Χ. δέρεται, καίεται, κόπτουν τοὺς μαστοὺς της, τὰς χεῖρας, πόδας, ὀδόντας καὶ ἀποκεφαλίζουν.

ΑΓΙΩΝ ΙΟΥΒΕΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΟΥ· Ἐφυλάκισεν αὐτοὺς ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ἔπειτα ἀποκεφάλισε. Τὰ ἅγια λείψανά των ἔλαμπον ὅπως τὸ πρόσωπον τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, οἱ χριστιανοὶ ἔλεγον· «Ὅπως καὶ εἰς τὴν ζωὴν των καὶ ἐν τῷ θανάτῳ οὐκ ἐχωρίσθησαν» (Βί Βασιλειῶν Α,23).

Ὅσιου ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ· (Ἐκοιμήθη 12 Μαρτίου ἀλλὰ διὰ τὴν ἁγ. Τεσσαρακοστὴ ἐορτάζεται σήμερον). Ἐγεννήθη τὸ 957 εἰς τὴν Γαλάτην Παφλαγονίας, εὐσεβῶν πλουσίων γονέων Βασιλείου καὶ Θεοφανῶς-(οὔς).

Ἐμαθήτευσε εἰς Κων/πολι, ἔγινε καλλιγράφος καὶ σωματοφύλας τοῦ βασιλέως Βασιλείου Πορφυρογεννήτου. 14ετῆς ἐπαρεκάλη τον Στουδίτην μοναχὸ Συμεὼν Εὐλαβῆ νὰ γίνῃ μοναχὸς δὲν τὸν ἐδέχθη ὡς μικρόν, τοῦ ἐδώρισε ἓνα βιβλίον τοῦ

Ἄββᾶ Μάρκου τοῦ Ἀσκητοῦ ὅπου εὔρε τὸ χωρίον «Ἄν ζητᾶς ὠφέ-λεια ἐπιμελήσου τὴν συνείδησί σου πράττων ὅτι σοῦ λέγει» τὸ ὅποϊον ἐδέχθη ὡς ἐκ Θεοῦ. μίᾳ νύκτα προσήχετο, ἔλαμψε φῶς θεῖον, τοῦ ἐφάνη ὅτι εὐρέθη ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ μὲ χαρὰ κλαίοντας ἔκραζε τὸ «Κύριε ἐλέησον». Εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε φωτεινὴ νεφέλη καὶ δεξιὰ τὸν Συμεῶν Εὐλαβῆ (τὸν γέροντά του) νὰ προσεύχεται πρὸς τὸ Φῶς ἐκεῖνο.

Ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐπὶ πολὺ χρόνον τὸ σῶμά του ἦτο λεπτὸ καὶ ἐλαφρὸ, ὅλος πλήρης εἰρήνης. Ἄν καὶ πάλι ἐζήτησε νὰ γίνῃ μοναχὸς μετὰ 6 ἔτη τὸν ἐδέχθη ὁ Συμεῶν. Εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Ἀγ.Ἰωάννου Συναΐτου ὅταν ἐδιάβασε· «Ἀναισθησία ἐστὶ νέκρωσις ψυχῆς καὶ θάνατος νοῦς πρὸ τοῦ σωματικοῦ θανάτου» ἐνήστευε περισσότερο, ἀγρυπνῶντας εἰς τὰ νεκροταφεῖα, ἂν καὶ οἱ δαίμονες ἐθορυβοῦσαν διὰ νὰ τὸν φοβήσουν. Ὁ πατήρ του ἤθελε νὰ γίνῃ μοναχὸς ὁ Συμεῶν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ὁ Συμεῶν ἀντέλεγε ὅτι δὲν ὑπακούει ἀλλὰ εἰς τὸν ΚΗΙΧ. Ἔτσι ἀφῆσας τὴν κληρονομίαν του καὶ βασιλικὴ του υπηρεσία χωρὶς νὰ τὸν λυγίσουν τὰ δάκρυα ὄλων τῶν οἰκείων του, ἤλθε μετὰ 8 ἡμερῶν ὁδοιπορία εἰς τὴν μονὴ Στουδίτου εἰς τὸν Συμεῶν εὐλαβῆ καὶ ὑπετάγη. Τόσον εὐλαβεῖτο τὸν γέροντά του ὥστε ἠσπάζετο καὶ τὸν τόπον ὅπου προσήχετο.

Μία νύκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τόσον ἀδράνεια τοῦ ἔφερε ὁ πειρασμὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προσευχηθῆ. Τέλος διελύθη ὡς νέφος ἡ δαιμονικὴ ἐνέργεια καὶ ἔκτοτες δυναμωθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΚΑΘΙΣΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Ἄλλες νύκτες οἱ δαίμονες ὡς μαῦροι Αἰθίοπες τὸν ἐπέιραζον ἢ μὲ φαντασίας, τέλος ἐκκίνησαν τοὺς ἀμελεῖς μοναχοὺς εἰς φθόνον καὶ τὸν ἐπίεζαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν γέροντά του, ὁ ὅποϊος τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ὑπομένῃ ἀγωνιζόμενος. Ὁ Συμεῶν ἔπεσε εἰς πόδι τοῦ ζητῶν τὴν χάριν τὴν ὅποιαν εἶχε ἐκεῖνος. Ὁ Γέρον εἶπε· «ἀνάστα τέκνον καὶ ὁ Κύριος πιστεύω θὰ σοῦ χαρίσῃ διπλασίαν τὴν χάριν ἀπ’ ὅτι εἰς ἐμέ». Ἐλθὼν ὁ Συμεῶν εἰς τὸ κελλί τοῦ ἦτο ὥρα 3 νυκτός, τὸν περιεκύκλωσαν ἐκτῖνες θείου φωτός, ἐπλημμύρισε ἡ καρδιά του μὲ ἀγάπη πρὸς Θεόν, ἐλεπτύνθη τὸ σαρκικὸ φρόνημα καὶ τοῦ ἐχαρίσθη Σοφία. Ὁ ἠγούμενος ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τοὺς φθονοῦντας τὸν Συμεῶν ἐξεδίωξε αὐτὸν ἀπὸ τὴν μονή. Ὁ γέροντάς του, ἐπεσκέπτετο αὐτὸν συχνὰ καὶ ἔκειρε μοναχό. Ὁ Συμεῶν ἀγωνιζόμενος μὲ νηστείας ἀγρυπνίας, μεταλαμβάνων κάθε ἡμέρα τὰ Ἅγια Μυστήρια, ἐκαλλιγραφοῦσε, τὰς τεσσαρακοστὰς ἔτρωγε μόνο τὸ Σάββατο-Κυριακὴ καὶ ἐκοιμᾶτο καθιστός.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἠγουμένου μὲ τὴν ψῆφο τοῦ Πατριάρχου Νικολάου Χρυσοβέργη (684-996) καὶ τῶν μοναχῶν χειροτονεῖται ὁ Συμεῶν ἱερεὺς τὸ 989 καὶ ἠγούμενος μονῆς τοῦ Ἀγ.Μάμαντος Ξυροκέρκου εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν. Κατὰ τὴν χειροτονίαν του τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατῆλθε ἐπὶ τοῦ Συμεῶν ὡς φῶς ἀπλοῦν καὶ ἀσχημάτιστον. Αὐτὸ τὸ Φῶς ὁ ἅγιος ἐπὶ 48 χρόνια τῆς ἱεουργίας του, ἔβλεπε εἰς κάθε λειτουργία κατὰ τὸν καθγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων, τὸ δὲ πρόσωπό του ἐγίνετο λαμπρότατο. Ὁ ἅγιος ἀπέκτησε πολλοὺς μοναχοὺς, ἀνεκαίνισε τὴν παλαιὰ μονή, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ χάριν δακρύων καὶ λόγον διδασκαλίας, ἔγραψε λόγους, κατηχήσεις, ὕμνους κλπ. Μία φορὰ ὅταν ἐδίδασκε 30 μοναχοὶ ἔκαναν ἀνταρσία, ἐξέσχισαν τὰ ράσα των, ἀπειλῶντας τὸν ἅγιον, ὁ ὅποϊος ἐσιώπα μὲ ἰλαρὸν πρόσωπον. Ἐπῆγαν εἰς τὸν Πατριάρχη Σισίνιον ὁ ὅποϊος ἤκουσε τὰς διαμαρτυρίας, θὰ τοὺς ἐξώριζε ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ὁ ἅγιος. Ἐνῶ οἱ μοναχοὶ αὐτοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν μονή ὁ ἅγιος ἔστειλε εἰς αὐτοὺς τροφὰς κλπ καὶ ἐπισκεφθεὶς τοὺς ἔπεισε καὶ ἀπέστρεψαν. Ἐνας μοναχὸς ὁ Ἀρσένιος μίᾳ σαρακοστῇ ἐζητοῦσε νὰ νηστεύσῃ ὅλη τὴν ἐβδομάδα. Ἐπειδὴ ἐπέμενε τὸν ἄφησε ὁ

ἅγιος. Τὴν τετάρτη ἡμέρα, ὁ Ἄρσένιος ἐν ὥρᾳ ἀγρυπνίας ἐλιποθύμησε λόγῳ ἀσιτίας, τοῦ ἔδωσαν ἄρτον καὶ ὀλίγον οἶνο, λέγων ὁ ἅγιος ὅτι διὰ τὴν ὑπερηφάνειά του ἔπαθε αὐτό.

Ἄλλη φορά ὁ Ἄρσένιος συνέλαβε κάποια πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἔτρωγον τὸ ἀπλωμένο σιτάρι καὶ τὰ ἐφόνευσε. Ὁ ἅγιος ἐλυπήθη διὰ τὸν θυμὸν τοῦ Ἄρσενίου καὶ ἐνώπιον τῶν μοναχῶν τοῦ ἐκρέμασαν τὰ φονευθέντα πτηνὰ εἰς τὸ λαιμό. Ὁ Ἄρσένιος ἐδέχθη τὸ ἐπιτίμιον καὶ κλαίων ἔλεγε ὅτι εἶναι φονεύς. Ἄλλοτε ἴδεν ἕναν ἀσθενῆ νὰ τρώγῃ κρέας περιστερᾶς ἐσκανδαλίσθη. Ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε ὅτι ἔχει ἀνώτερον τὸν ἑαυτὸν του καὶ μολύνεται ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς παρὰ τὸ φαγητόν. Τοῦ ἔδωκε νὰ φάγῃ καὶ αὐτός. Ὁ Ἄρσένιος ὅταν ἄρχισε νὰ τρώγῃ ἤκουσε· «Φθάνει, πῦσε την, διότι ὡς γαστρίμαργος ποῦ εἶσαι δὲν σοῦ ἀρκεῖ νὰ χορτάσης ὅλος ὁ περιστερῶν». Ὁ Ἄρσένιος ἀργότερα ἐγίνε ἠγούμενος. Ἐνας ἐπίσκοπος ὁ Ἱερόθεος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν ἀνηψιό του, κλαίων ἐξωμολογήθη εἰς τὸν Πατριάρχη. Τέλος ὑπετάγη εἰς τὴν μονὴ τοῦ Ἁγίου Συμεῶν γενόμενος μοναχός. Πάντοτε ἔκλαιε καὶ ἠσπάζετο ὅλας τὰς ἀγίας εἰκόνας μὲ δάκρυα ὁ ἅγιος διὰ νὰ τὸν στεφανώσῃ, εἶπε καὶ τὸν ἀνεβίβασαν εἰς ἡμίονο περιφέροντες εἰς τὴν μονὴ λέγοντες· «ὁ Ἱερόθεος εἶναι τρελός». Ὁ Ἱερόθεος μὲ ταπεινὴν ἐδέχθη αὐτὸ καὶ ἐπανελάμβανε λέγων· «Εἶμαι τρελλός». Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Συμεῶν Εὐλαβοῦς ὁ Συμεῶν κάθε ἔτος ἐόρταζε τὴν μνήμη του, ἀγιογραφῆσας τὴν εἰκόνα του. Ὁ Πατριάρχης Σέργιος Β΄ (999 ἕως 1019) μελετήσας τὸν βίον τοῦ Συμεῶν Εὐλαβοῦς ἐνέκρινε τὴν ἀγιότητά του καὶ ἐπὶ 16 ἔτη ἔστειλε εἰς τὴν μνήμη του κερὶ καὶ θυμιάματα. Ὁ Νικομηδείας Στέφανος φθονήσας ἔλεγε ὅτι ὁ Συμεῶν ἦτο ἀμαρτωλὸς καὶ κακῶς ἐορτάζεται. Ἐκάλεσαν τὸν ἅγιο εἰς τὴν Σύνοδον νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὸν Γέροντά του. Τοὺς ἀπέδειξε ὅτι οἱ Πατέρες παραγγέλλουν νὰ τιμῶμεν τοὺς ἐναρέτους. Ἐπὶ 6 ἔτη ἐσύρετο εἰς δίκας ὁ ἅγιος. Παρεκίνησε τινὰς μοναχοὺς ὁ Στέφανος καὶ ἤρπασαν τὴν εἰκόνα τοῦ Συμεῶν Εὐλαβοῦς καὶ ἔφεραν εἰς Πατριαρχεῖο. Ὁ Συμεῶν ἐκλήθη καὶ εἶπε ὅτι, προσκυνῶντας τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου πατρός μου ἐν αὐτῷ προσκυνῶ τὸν Χριστόν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Συμεῶν (Εὐλαβῆς) ὑπάρχει, ἐν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος (Ἰωάν. δ΄ 20). Ἐσβησαν τὴν λέξιν ἅγιος ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ ἔδωκαν εἰς Συμεῶν, ἔστειλαν ἀνθρώπους εἰς μονὴ καὶ κατέστρεψαν ὅσας εἰκόνας εὔρον τοῦ Ἁγ. Συμεῶν Εὐλαβοῦς. Ἐφεραν πάλι εἰς ἐξέτασι λέγοντες νὰ παύσῃ τὰ ἐγκώμια καὶ ἐορτὴ τοῦ Γέροντός του. Ἐπεισε ὁ Στέφανος τὸν Πατριάρχη -ἂν καὶ ἔδωκε εἰς αὐτοὺς ὁ ἅγιος γραπτὴ ἀπολογία- καὶ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὸ ἐρημόκαστρον Παλουκητόν. Ἐγραψε ὁ ἅγιος εἰς τὸν Στέφανο εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν διὰ τὴν ἐξορία καὶ ἐὰν ἔχη νὰ τοῦ προσθέσῃ κί ἄλλα διὰ νὰ γίνῃ πλουσιώτερος ὁ μισθός του. Ἐστειλαν ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἔσκαψαν εἰς τὸ κελλί τοῦ ἁγίου εἰς τὴν μονὴν διὰ νὰ εὔρουν δῆθεν χρήματα, ἀλλὰ δὲν εὔρον. Εἰς τὸν τόπον ἐξορίας ὑπῆρχε ἰδιωτικὸς ναὸς τῆς Ἁγ. Μαρίνης καὶ ὁ ἰδιοκτῆτης ἐδώρισε αὐτὸν εἰς τὸν ἅγιον. Ὅταν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐμελέτησαν τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἁγίου διὰ τὸν λόγον τῆς ἐξορίας του, τὸν ἐκάλεσαν καὶ ἀφῆκαν ἐλεύθερον νὰ ἐορτάζῃ τὸν πνευματικὸν του πατέρα. Ὁ ἅγιος ἤρχισε νὰ κτίζῃ μοναστήριον εἰς ἐρημόκαστρον εἰς ναὸ Ἁγ. Μαρίνης, συναντήσας ἐμπόδια ἀπὸ τοὺς κατοίκους καὶ δαίμονας που ἀοράτως ἐκρήμνισαν τὰ οἰκοδομήματα. Εἰς πολλοὺς προεἶπε ὁ ἅγιος τὰ μέλλοντα. Τοῦ ἀπεκαλύφθη ὁ τόπος ὅπου εἶχεν ὕδωρ πόσιμο. Εἰς τὴν ἠγουμένη Ἄννα ἢ ὁποῖα ἦτο ἐτοιμοθάνατος ἀπὸ ἀσθένεια ἐμφανίσθη ὁ ἅγιος μὲ τὸν Συμεῶν Εὐλαβῆ τῆς ἔδωσαν καὶ ἔφαγε κάτι καὶ εὐθὺς ἐθεραπεύθη. Εἶδον τὸν ἅγιον νὰ προσεύχεται μὲ ὑψωμένας χεῖρας ἔμπροσθεν εἰκόνας τῆς Θεοτόκου

μέσα σὲ θεῖο φῶς καὶ νὰ εἶναι ὑψωμένος εἰς τὸν ἀέρα. Μία μητέρα ἔφερε τὸ παράλυτο τετραετὲς παιδίον τῆς εἰς μονή. Ὁ ἅγιος τὸ ἤλειψε μὲ ἔλαιον τῆς κανδηῆλας τῆς Ἀγ.Μαρίνης κ' εὐθὺς ἐβάδιζε. Τοῦ ἔφεραν ἓνα δαιμονιζόμενο. Ὁ ἅγιος εἶπε· «Ἐπιτιμησαί σοι Κύριος ὁ Θεός μου, ἀκάθαρτε δαίμων, ἐξελθε ἀπὸ τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἀλειψὼν μὲ ἔλαιον σταυροειδῶς τὸν ἐθεράπευσε. Ὅταν ἔκτιζε τὸ μοναστήριον Ἀγ. Μαρίνης δύο ἀδελφοὶ γείτονες Δαμιανὸς καὶ Ἀνθῆς ἐφιλονικοῦσαν, ὁ Δαμιανὸς ὤθησε καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ὁ ἅγιος. Μετενόησε ὅμως καὶ τὸν ἐσήκωσε λαβὼν συγχώρησιν. Ὁ Ἀνθῆς ὑβρίζων τὸν ἅγιον ὑποκριτὴν κ' ἀχυροκάπνιστον κ.ἄ. ὡς αὐθάδης ποῦ ἦτο ἤκουσε ἀπὸ τὸν ἅγιον· «Ἐὰν καπνίζωμαι μὲ ἄχυρα τὸ γνωρίζει ὁ Θεὸς ἐσὺ ὅμως θὰ ἀλλάξης χρῶμα καὶ θὰ πρησθῆς». Ἐκείνη τῆ νύκτα ἐκιτρίνισε τὸ πρόσωπό του καὶ ἐπρήσθη ἡ κοιλία του, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε· ἐξεπληρώθη τὸ λεγόμενον ὑπὸ ἀγ.ἀποστόλων· «Πρέπει νὰ τιμῶμεν τοὺς πνευματικούς μας πατέρας διότι ἔλαβον ἐξουσία ζωῆς καὶ θανάτου καὶ τοὺς μὲν ἀμετανοήτους καταδικάζουν, τοὺς δὲ μετανοοῦντας ζωογονοῦν». Εἰς τὴν ἐξορία ἔζησε ὁ ἅγιος 17 ἔτη. Τὶς τελευταῖες του ἡμέρες, ἀσθενῶν ἀπὸ δυσεντερία ἦτο κατάκοιτος, νοσηθεῶν τοὺς μαθητάς του, ἐκοινωνήσε ὡς ἐσυνήθιζε κάθε ἡμέρα εἶπε· «Πέμπτην Ἰνδικτιῶνα μὲ ἐνταφιάζετε καὶ εἰς πέμπτην πάλιν θέλετε μὲ ἴδει «Μ». «Εἰς χεῖρας Σου Κύριε, παρατίθημι τὸ πνεῦμα μου». Ἐκοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ τὸ 1037 μ.Χ. Μετὰ 15 ἔτη ἀπεκάλυψε εἰς τὸν Νικήτα Σταθάτο ὅτι πρέπει νὰ τοῦ κάνουν ἀνακομιδὴ λειψάνων (ἐτυπώθη εἰς ἓνα μάρμαρον τοῦ κελλιοῦ τοῦ Νικήτα τὸ γράμμα «Ε»). Ἔτσι ἐπαλήθευσε ἡ προφητεία του ὅτι εἰς 5ην Ἰνδικτιῶνα θέλουν νὰ ἴδουν...» δηλ. Ἰνδικτιῶν ἔχει 15 ἔτη τὸ ἔτος 1037 ἦτο τὸ 5ου τῆς Ἰνδίκτου καὶ τὸ 1052 (τῆς ἀνακομιδῆς) ἦτο τὸ 5ον τῆς ἐπομένης Ἰνδίκτου ὁ Νικήτας Σταθάτος ἀντέγραψε ὅλα τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου (κατ' ἐντολὴν τοῦ Συμεῶν) καὶ τὰ ἐφύλασσε. 16 ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του ἐνῶ εὐρίσκετε εἰς μονὴ Στουδίου Βί ἐβδομάς Νηστειῶν, ἦτο ἐπὶ μία ἐβδομάδα πλήρης εἰρήνης, καὶ κατεγίνετο ἐνθουμούμενος τὸν Ἅγιο Συμεῶν, ἐλησμόνησε φαγητὸ καὶ δίψα καὶ τὸν κόπο τῆς ἀγρυπνίας, αἰσθανόμενος τὸ σῶμα του ἐλαφρὸ, πνευματικόν. Συνέθεσε κανόνα εἰς τὸν Ἅγιο Θεόδωρο Στουδίτη καὶ Ἅγ.Συμεῶν ἐπιτάφιο λόγο καὶ ἀκολουθία τὴν ὁποῖα ἔψαλλε μὲ ἄλλους μοναχοὺς εἰς τὸν τάφο του. Μία νύκτα εἶδε εἰς ὄραμα ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν Ἅγιο Συμεῶν εἰς ἓνα βασιλικὸ ἀνάκτορον. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Νικήτας ἔβαλε τὴν πρέπουσα μετάνοια, ὁ ἅγιος τὸν ἠσπάσθη λέγων· «Ἀνέπαυσάς με, τέκνον ἠγαπημένον» καὶ ἔθεσε τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ Νικήτα εἰς τὸν μηρὸν του (κατὰ τὴν παλαιὰ συνήθεια τοῦ ὄρκου) δεικνύων χαρτὶ τὸ ὁποῖον ἔγραψε «Ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (Βί Τιμόθ. β,2). Ἐξύπνησε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ ἐρωτήσας διακριτικὸ γέροντα ἤκουσε ὅτι πρέπει νὰ φανερώσῃ τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου διὰ ὠφέλεια τῶν πιστῶν. Κάποιος ἱερεὺς δὲν ἐπίστευε τὴν ἀγιότητα τοῦ Συμεῶν, ἐκίνησε περιφρονητικὰ τὸ χεῖρ τοῦ πρὸς τὴν εἰκόνα, εὐθὺς, ὦ θαύματος! Ἐξηράνθη τὸ χεῖρ τοῦ ἕως ὅτου οἱ μοναχοὶ ἀλείψαντες μὲ ἔλαιον ἐλύθη ἀπὸ τὰ ἀόρατα δεσμά. Ὁ μοναχὸς Φιλόθεος ἔλαβε βιβλίον τοῦ ἁγ. Συμεῶν καὶ τὸ ἐδιάβασε εἰς τὸ κελλί του. Εἶδε τὸν ἅγιο Συμεῶν -ἐνῶ προσηύχετο- ὅτι ἐκτύπησε τὴν θύρα κελλίου του καὶ ἠθέλε δῆθεν νὰ κατοικήσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ἔλεγε· «ὅστις θέλει νὰ μεταλάβῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων πρέπει νὰ ἐγκρατεύεται καὶ μόνον -τρία ποτήρια- νὰ πίνῃ» (ἐννοοῦσε τὴν ἐγκράτεια, τὰ δάκρυα, τὴν προσευχή). Μετὰ τὴν θεία Κοινωνία νὰ ΑΡΚΗΤΑΙ Εἰς ΤΡΑΠΕΖΑ ΛΙΤΗΝ. Μὲ τὰ «τρία ποτήρια» νὰ προετοιμάζεται διὰ νὰ μεταλαμβάνῃ καθ' ἐκάστην διὰ νὰ

ένισχύεται εἰς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας. Καὶ ὡς νὰ ἔσφιγγε τὸ στομάχι τοῦ Φιλοθέου εἶπε ἐνῶ ἀναχωροῦσε· «Ἐὰν θέλῃς ἔλθε καὶ ἐσὺ πρὸς ἡμᾶς καὶ πάλι θὰ ἴδωμεν τὸν φίλον Φιλόθεον. Κατὰ περίοδον μίας τεσσαρακοστῆς ὁ Νικήτας Σταθαῖτος ἐπολεμήθη ἀπὸ σφοδρῶν λογισμῶν πορνείας. Ἐνῶ ἐπαρακαλοῦσε τὸν ἅγιον, τοῦ ἐφάνη λέγων· «Αὐτὸ σοῦ συνέβη ἀπὸ ὑπερηφάνεια ὅτι δῆθεν εἶσαι σύμφωνος μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου». Ὁ μοναχὸς Ἰωάννης μαθητὴς τοῦ Νικήτα εἶδε τὸν Ἅγιο Συμεὼν ἐν ὁράματι νὰ τοῦ λέγῃ· «Ἰωάννη εἶπέ εἰς τὸν μαθητὴν μου Νικήτα νὰ μεταγράψῃ τὰ συγγράμματά μου καὶ ἐκεῖνο πού ζητεῖ θὰ γίνῃ».

«Οἱ ἅγιοι οὐδὲν πλέον ἡμῶν εἶχον, εἰ μὴ τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ ἀγαθόν, προθυρίαν, ὑπομονή, ταπείνωση καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν» Κατήχησις 29,181

13· ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΡΠΟΥ, ΠΑΠΥΛΟΥ, ΑΓΑΘΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΑΓΑΘΟΝΙΚΗΣ· Ὁ Ἅγ. Κάρπος ἦτο ἐπίσκοπος θυατείρων Λυδίας, ὁ ἅγ. Πάπυλος διάκονος εἰς τὸν Ἅγ.Κάρπο. Ἦσαν ἀπὸ τὴν Πέργαμο. Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Δεκίου (250 μ.Χ.) ὠμολόγησαν, βασανίζονται, σύρονται κατὰ γῆς ἀπὸ ἀγρίους ἵππους ἀπὸ θυάτεια ἕως Σάρδεις, ἄγγελοι τοὺς ἐθεράπευσαν, ξέονται. Ὁ Ἅγαθόδωρος ἀκολουθήσας τοὺς ἁγίους συνελήφθη ὠμολόγησε καὶ ραβδιζόμενος παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Οἱ ἅγιοι δέρονται, καίονται μὲ λαμπάδες.. ἄλλας εἰς τὰς πληγὰς...φυλακίζονται. Ὁ τύραννος Οὐαλλέριος ἔφερε ἕναν μόνον ψαλμόν, οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων ἐπροσευχήθησαν εἰς τὰ ἔδωλα διὰ νὰ θεραπευθῇ! ἀλλὰ εἰς μάτην. Ὁ ἅγιος Πάπυλος σταυρώσας τὸν μονόφθαλμον εὐθύς εὐρέθη μὲ δύο ὀφθαλμούς καὶ ἐπίστευσε. Ὁ Πάπυλος λιθοβολεῖται καὶ ρίπτεται εἰς τὸ πῦρ ἀλλὰ μένει ἀβλαβής. Οἱ ἅγιοι σύρονται γυμνοὶ εἰς καρφιά ρίπτονται εἰς τὰ θηρία, εἷς λέων ὠμίλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ ἐλέγχων τὴν κακίαν τοῦ τυράννου. Ἔρριψαν εἰς λάκκο ἀσβέστου καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέσυραν καὶ ἦσαν ὑγιεῖς, ἔρριψαν εἰς κάμινον καὶ ἔμειναν ὡς οἱ 30 παῖδες δροσιζόμενοι. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἅγ.Παπύλου ἢ Ἅγαθονίκη, ὁμολογοῦσα Χριστὸν εἰσῆλθε εἰς τὴν κάμινον. Γενομέ-νης βροχῆς αἰφνιδίου τὸ πῦρ ἔσβυσε, οἱ ἅγιοι μὲ ἁγία Ἅγαθονίκη ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

ΑΓΙΟΥ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ· Χριστιανὸς ἐκ Θεσσαλονίκης ὁμολογῆσας εἰς τὸν ἡγεμόνα, δέρεται, ξέεται καὶ ριφθεὶς εἰς κάμινον πυρὸς τελειοῦται.

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥ· Ἦτο βουλευτὴς εἰς διωγμὸ Διοκλητιανοῦ (288) ἐπαρουσιάσθη ἔμπροσθεν τοῦ Ἄρχοντος Λουκιανοῦ, ὁμολογῆσας βασανίζεται, τέλος ἀποκεφαλίζεται.

ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ· Ἐκ τῆς Παφλαγονίας Μ.Ἀσίας, ἦτο συγγενῆς τῆς βασιλίσσης Θεοδώρας, 17 ἐτῶν ἐπῆγε εἰς Κων/πολιν, διαμένων εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἦγενε Πατρίκιος καὶ στρατηγὸς Σικελίας. 50 ἐτῶν ἦτο, ἔλαβε ἄδεια ἀπὸ βασιλέα Μιχαὴλ Ραγκαβὲ καὶ ἐλθὼν εἰς μονὴν Χρυσονίκης ἔγενε μοναχός. Τὸ 813 μ.Χ. ὁ εἰκονομάχος Λέων Ἀρμένιος ἐζητοῦσε τὰς ἁγίας εἰκόνας. Ὁ Νικήτας ἀρνηθεὶς εἶπε ὅτι οἱ εἰκόνες εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως λαβὼν τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸ ναό, τὴν ἔρριψε ἀτίμως εἰς τὸ ὑπόδημά του, καὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τὸν ἅγιον Νικήτα νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴ μονή. Ἐπὶ βασιλείας Θεοφίλου (τὸ ἔτος 829) δὲν ἐδέχθη κοινωνία μὲ αἰρετικούς εἰκονομάχους καὶ ἐξορίζεται ἐλθὼν εἰς τόπον Παντεῖχιον. Ὁ βασιλεὺς ἐξέδωκε διάταγμα νὰ μὴ δέχωνται τοὺς προσκυνοῦντας τὰς εἰκόνας. Ὁ Νικήτας ἐπῆγε εἰς τὸ

προάστειον τοῦ Ζουλασᾶ, πάλι τὸν ἐξεδίωξαν οἱ εἰκονομάχοι καὶ ἐλθὼν εἰς τόπον Κατισία ἔκτισε ναὸ εἰς ἀρχαγγέλους καὶ πολλὰ ἔτη ἔζησε ἀγωνιζόμενος, μὲ μοναχοῦς τῆς συνοδείας του. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον μοναστήριον, προγνωρίσας τὸ θάνατόν του.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ· Ἦτο διάκονος εἰς τὴν Περσία. Ἐπειδὴ ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπὸ τὸν βασιλέα -Ἰσδιγέρδης ἀποφυλάκισε τὸν Βενιαμὶν λέγων νὰ παύσῃ νὰ διδάσκῃ. Ὁ Ἅγιος εἶπε· «Ἀδύνατον νὰ μὴ μεταδώσω τὸ Φῶς τὸ ὁποῖο ἔλαβον, διότι θὰ τιμωρηθῶ ὡς διδάσκει τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιον μὲ τὴν παραβολὴ τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον».

Τὸν ἐλευθέρωσαν ἀλλὰ ἐπειδὴ πάλι ἐδίδασκε συνελήφθη καρφώνουν καλάμια εἰς τὰ νύχια χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ εἰς τὰ γεννητικά του ἔργανα προξενῶντας φοβεροὺς πόνους. Τέλος ἔβαλον εἰς τὰ ὀπίσθιά του μία χονδρὴ ράβδο μὲ ρόζους καὶ παράδωκε τὴν ψυχὴν του.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΑΣ ΧΡΥΣΗΣ· Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίο Σλούτενα (εἰς τὸν νομὸ Πέλλης Μακεδονίας). Ὄταν ἦτο νέα, ἐνῶ εἰς τὸ δάσος μετέφερε ξύλα ἕνας Τοῦρκος ἐτρώθη ἀπὸ δαιμονικὸ ἔρωτα, τὴν ἔφερε βιαίως εἰς τὴν οἰκίαν του λέγων ὅτι ἐὰν τουρκεύσῃ θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐξὶ μῆνας προσπαθοῦσαν νὰ τὴν πείσουν ἀλλὰ δὲν ἐδέχετο νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν της. Ἐφεραν τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν παρακινήσουν νὰ τουρκεύσῃ ἢ θὰ τὴν θανατώσουν. Ἡ Χρυσὴ δὲν ἐλύγισε εἰς τὰ δάκρυα τῶν γονέων της καὶ εἶπε· «Ἐσεῖς μὲ παρακινεῖτε νὰ ἀρνηθῶ τὸν ΚΗΙΧ, δὲν εἶσθε γονεῖς μου, οὔτε θέλω νὰ σαῶ γνωρίζω εἰς τὸ ἐξῆς. Μητέρα ἔχω τὴν Κυρία μου Θεοτόκο, πατέρα τὸν ΚΗΙΧ, ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς τοὺς ἀγίους». Ἐπὶ 3 μῆνας ραβδίζεται κάθε ἡμέρα, ἔγδαραν λωρίδες ἀπὸ τὸ δέρμα της καὶ πυρώσαντες σούβλα διαπέρασαν πέρα-πέρα ἀπὸ τὰ αὐτῆς τῆς ἀγίας. Ἐπειδὴ εἶδον οἱ Τοῦρκοι νὰ ὑπομένη ἀκόμη, τὴν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δένδρον καὶ μὲ μαχαίρας κατέκοψαν τὰ μέλη της τὸ ἔτος 1795.

14· ΑΓΙΩΝ ΝΑΖΑΡΙΟΥ, ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ, ΠΡΟΤΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΣΙΟΥ· Ὁ Ναζάριος ἦτο ἀπὸ τὴν Ῥώμην χριστιανὸς, 20ετῆς ἐδίδασκε εἰς τὰς πόλεις Ἰταλίας τὸ Εὐαγγέλιον. Μετὰ 10 ἔτη ἐλθὼν εἰς Μεδιόλανο καὶ Πλακεντία ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς φυλακισμένους ἀγίους Προτάσιο καὶ Γερβάσιο, ὁ ἄρχων Ἀκουιλίνος διέταξε καὶ ἀφοῦ ἔδειραν τὸν ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὴν πόλιν. Μετέβη εἰς τὴν πόλιν Κίμελιν καὶ εἰς τὴν πόλιν Μελία τῆς Γαλλίας διδάσκων. Ἐκεῖ μία χριστιανὴ τοῦ ἔδωκε τὸν τριετῆ υἱόν της, τὸν ὁποῖο ἐβάπτισε ὀνομάσας Κέλσιο καὶ συνέχισε τὸ κήρυγμα. Ὁ ἄρχων Δεινόβιο ἐβασάνισε τὸν Ναζάριο καὶ Κέλσιο ἔπειτα ἐλευθέρωσε καὶ ἐπῆγαν εἰς τῆμερὴν χώρα τοῦ Τιβερίου. Συνέλαβαν καὶ ὑπὸ βασιλέως Νέρωνος βασανίζονται ρίπτονται εἰς τὰ θηρία ἀλλὰ μένουσιν ἀβλαβεῖς, τοὺς ἐβύθισαν ἀλλὰ ἄγγελος τοὺς ἔφερε εἰς ξηρά. Ἐρχόμενοι εἰς Μεδιόλανα φυλακίζονται μαζί μὲ Γερβάσιο καὶ Προτάσιο καὶ ὅλοι ἀποκεφαλίζονται. Εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ διαταγὴν τοῦ Νέρωνος. Ἐρριψαν τὰ λείψανά των εἰς τὰ θηρία, οἱ ἅγιοι ἐφάνησαν ἐν ὁράματι εἰς ἕνα χριστιανὸν καὶ τοῦ εἶπον νὰ λάβῃ τὰ λείψανά των. Ἐφερε αὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐθεραπεύθη ἡ παράλυτος θυγάτηρ αὐτοῦ.

Ἀνακομιδὴ ἔγινε ἐπὶ βασιλέως Θεοδοσίου ὁ ὁποῖος ἔκτισε εἰς Κων/πολιν ναὸ εἰς τοὺς ἀγίους.

ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ τοῦ ποιητοῦ· Τὸν ἀνέθρεψε ὁ πατήρ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ ὁ Σέργιος υἱοθετήσας. Ἐμαθήτευσαν εἰς τὸν ἱερομόναχο Κοσμᾶ ὁ ὁποῖος ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ Σικελία καὶ ἀγόρασε ὁ Σέργιος. Ὁ Ἰωάννης καὶ Κοσμᾶς ἔγιναν μοναχοὶ εἰς μονὴ Ἁγίου Σάββα εἰς Παλαιστίνη. Ὁ Κοσμᾶς τὸ ἔτος 743 ἔγινε ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ (πόλις πλησίον Ἀσκάλωνος Παλαιστίνης). Ἔγραψε κανόνας εἰς ἀγίους, τροπάρια, καὶ ἄλλα συγγράμματα Ἐκκλησιαστικά. Εἰς βαθὺ γῆρας θεαρέστως ποιμάνας τὸν λαὸν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

ΑΓΙΟΥ ΣΙΛΒΑΝΟΥ· Ἦτο ἱερεὺς εἰς Γάζα Παλαιστίνης. Ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, δέρεται, ξέεται, καὶ καταδικάζεται νὰ ἐργάζεται εἰς τὰ μεταλεῖα ἔπειτα οἱ χριστιανοὶ τὸν ἔκαμαν ἐπίσκοπο. Ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ εἰδωλολατρῶν.

ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ· Ἐγεννήθη εἰς κωμόπολιν Ἐπιβάται Σηλυβρίας (εἶναι 55 χιλιομ. δυτικὰ Κων/πόλεως) ἀπὸ χριστιανούς πλουσίους γονεῖς 10ετῆς ἔδωκε τὰ λαμπρὰ φορέματά της εἰς πτωχὴ νέα καὶ ἐφόρεσε τὰ παλαιὰ αὐτῆς. Οἱ γονεῖς της ἐφοβήρισαν καὶ ἔδειραν ἀλλὰ ἡ Παρασκευὴ ἔδιδε ἐλεημοσύνας ὅτι εἶχε. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγα ἔτη ἐπῆγε εἰς Κων/πολι διὰ προσκύνημα, εἰς τὸν Πόντον καὶ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλεια ἔμεινε εἰς μία Ἐκκλησίᾳ τῆς Θεοτόκου 5 ἔτη μὲ προσευχὰς, νηστείας, χαμαικοιτίας. Ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὴν Παλαιστίνη εἰς γυναικεῖο μοναστήρι εἰς τὴν Ἐρημον τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἀφοῦ ἔμεινε ὀλίγα ἔτη, 25 ἐτῶν ἦτο, ἐπέστρεψε εἰς τὴν πατρίδα της.

Μετ' ὀλίγον εἰς τὴν πόλιν Καλικράτεια θράκης κατοίκησε εἰς τὸν ναὸ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων δύο ἔτη ὅπου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐνεταφιάσθη. Μετὰ ἀπὸ ἔτη ἀπέθανε ἓνας ἀμαρτωλὸς καὶ ἐνεταφιάσθη πλησίον τῆς ἁγίας. Ἐφάνη εἰς ἓνα ἐνάρετο ἐρημίτη ἡ ἁγία καὶ εἶπε νὰ σηκώσῃ τὰς βρωμισμένας σάρκας τοῦ νεκροῦ διότι δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν δυσωδίαν. Ἐπειδὴ ἐδίσταζε ὁ μοναχὸς αὐτὸς νὰ πράξῃ αὐτὸ, ἐφάνη ἡ ἁγία 3 φορές ὑποδεικνύουσα τὸ μνῆμα της. Ἔγινε ἀνακομιδὴ καὶ τὸ ἅγιο λείψανον εὐρέθη ἀκέραιον, ἀδιάφθορον κατέθεσαν αὐτὸ εἰς τὸ ναὸ. Ἄγνωστο πῶς, μετεκομίσθη εἰς Βελιγράδι. Τὸ 1500 οἱ Τοῦρκοι τὸ αἰχμαλώτισαν καὶ ἔφεραν εἰς Κων/πολι ὅπου ἦτο εἰς τὸ Πατριαρχεῖο ἕως τὸ 1636 ὅπου ὁ Πατριάρχης Παρθένιος τὸ ἐπώλησε κρυφὰ εἰς τὸν ἡγεμόνα Μολδοβλαχίας διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τοῦ Πατριαρχείου. Σήμερον εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἱάσιο εἰς μονὴ τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τὸ ἔτος 1442 εἰς τὴν Χίον ἔγινε φοβερὸς κατακλυσμὸς. Ὁ ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος ἀγρυπνῶν ὅλη τὴν νύκτα τῆς 14 Ὀκτωβρ. παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ παύσῃ ἡ ὀργὴ Του, εἶδε ἐν ὁράματι τὴν ἁγία νὰ τοῦ λέγῃ· «Ἀμβρόσιε μὴ φοβοῦ, ἐγὼ εἶμαι ἡ ὀσιομάρτυς Παρασκευὴ, ἐσώθη ἡ πατρίς σου». Οἱ χριστιανοὶ κάθε ἔτος ἐώρταζαν τὴν ἀνάμνησίν τῆς σωτηρίας των. Ἐκτίσαν καὶ ναὸ εἰς τὴν ὁσίαν Παρασκευή.

15· ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 290 μ.Χ. εἰς τὰ Σαμόσατα Συρίας ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον ὅτε ἦτο 12 ἐτῶν. Ἐπῆγε εἰς τὴν Ἐδεσα εἰς τὸν ἐνάρετο διδάσκαλο Μακάριον, ἐβαπτίσθη καὶ ἔγινε μοναχός, ὑπὲρ ἀνθρώπου ἀγωνιζόμενος ἔτρωγε εἰς τὰς ἑορτὰς μία φορὰ τὴν ἡμέρα καὶ ἄλλον καιρὸν ἐνήστευε κάθε 2-3 ἢ περισσοτέρας ἡμέρας. Οὐδέποτε ἔφαγε μαγειρευμένον φαγητό, οὔτε

ἐγέλασε, οὔτε ἀργολόγησε, πάντοτε ἦτο ἐν κατανύξει. Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς εἰς Ἀντιόχεια, ἔπειτα ἐπῆγε εἰς Νικομήδεια, ἔγραψε ἐρμηνεῖα (μετάφρασι) τῆς Παλ. Διαθήκης (ἐγνώριζε ὁ ἅγιος ἐβραϊκά), διερχόμενος εἰς τὴν πόλιν ἦτο ὁρατὸς εἰς ὄσους ἤθελε καὶ ἀόρατος εἰς ἄλλους. "Ὅταν τὸν ἐφυλάκισε ὁ βασιλεὺς Μαξιμιανὸς τοῦ εἶπον ὅτι κινδυνεύει νὰ γίνῃ χριστιανὸς ἐὰν τὸν ἰδῇ. "Ἔτσι ὁ βασιλεὺς φοβηθεὶς ὠμίλησε μὲ τὸν ἅγιο στέλνοντας ἐρωτήσεις μὲ ἕναν ὑπηρέτη του καὶ ὠμίλησε ὀπίσω ἐνὸς παραπετάσματος ὠμολογήσας ὁ ἅγιος, βασανίζεται, ἐστρέ-βλωσαν τοὺς πόδας του, ἐκάρφωσαν εἰς τὴν ράχι του σουβλερὰ ὄστρακα, καὶ τοῦ ἔδιδον νὰ φάγῃ θυσίας εἰδώλων. Ὁ ἅγιος ἔμενε νῆστις εἰς τὴν φυλακὴν. Χριστιανοὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ ἅγιος ἔκαμε θεία Λειτουργία χρησιμοποιοῦν ὡς ἁγία Τράπεζα τὸ στήθος του καὶ ἐκοινώνησε ὅλους τοὺς χριστιανούς.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἀφοῦ ἐφώνησε τρεῖς φορές «Εἶμαι χριστιανός» παρέδωκε τὴν ψυχὴν του*. Τὸ ἅγιο λείψανο ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσα. Μετὰ ἀπὸ 15 ἡμέρας ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ Γλυκερίου λέγων νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τάδε τόπον νὰ εὔρῃ. Ἐλθὼν, εἶδε ἕνα δελφίνι νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν ράχιν του τὸ ἅγιο λείψανο ἕως τὴν ἀκτὴν, ἀφθαρτον χωρὶς νὰ ἀγγίσῃ οὔτε ψάρι. Ἐνεταφίασαν ἐντίμως, ἡ ἁγία Ἐλένη ἔκτισε ναὸ εἰς τὸν ἅγιον.

* Ὁ ἅγιος ἐθανατώθη μὲ τὴν πεῖνα. 14 ἡμέρας δὲν ἐγεύθη τίποτε.

ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΙΝΟΥ (ἐπισκόπου)· Διὰ τὰς ἀρετάς του ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος. Ἐπειτα ἐμάκρυνε φυγαδεύων εἰς ἔρημο, πολλὰ θαύματα ἐνεργήσας, ἀσθενεῖς καὶ δαιμονιζομένους θεραπεύσας, προφητεύσας τὰ μέλλοντα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

ΜΝΗΜΗ ΑΘΛΗΣΕΩΣ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ· Οὗτος ἦτο ὑποτακτικὸς εἰς γέροντα, διὰ κάποια ἀνυπακοή ἦτο ὑπὸ ἐπιτίμιον ἀλλὰ καταφρονήσας τὸν κανόνα ἐπῆγε εἰς Ἀλεξάνδρεια ὅπου ἐσυνελήφθη ἀπὸ εἰδωλολάτρας διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα. Ὁμολογήσας καὶ βασανισθεὶς πολλὰ ἀπεκεφαλίσθη. Οἱ χριστιανοὶ ἔθεσαν τὸ ἅγ. λείψανο εἰς λάρνακα καὶ κατέθεσαν εἰς τὸ ἅγιο βῆμα τοῦ ναοῦ. Εἰς τὴν θεία Λειτουργία κατὰ τὸ «Ὅσοι κατηγούμενοι ἐξέλθετε» πάντες ἔβλεπον αὐτομάτως ἢ λάρνακα μὲ τὸ ἅγιο λείψανο ἐξήρχετο τοῦ ναοῦ καὶ ἔμενε εἰς τὸν νάρθηκα ἕως τὴν ἀπόλυσιν, καὶ πάλιν ἐπέστρεφε κινούμενον μόνον του εἰς τὸ Ἅγ. Βῆμα.

Ἄγγελος ἀπεκάλυψε εἰς εὐλαβῆ τινὰ γέροντα ὅτι ὁ μοναχὸς ἐκεῖνος δὲν συγχωρεῖται νὰ παραμέ-νῃ εἰς Ἅγ. Βῆμα κατὰ τὴν θεία Λειτουργίαν διὰ τὸ ὅτι ἦτο ὑπὸ πνευματικὸν δεσμὸν ἀπὸ τὸν Γέροντά του καὶ ὡς μὲν μάρτυς τὸν στέφανον ἔλαβεν, ὡς δὲ τὸν δεσμὸν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται εἰς Ἅγ. Βῆμα κατὰ τὴν ὥρα καθαριασμοῦ Δώρων κλπ καὶ ἄγγελος ἐκβάλλει εἰς τὸν Νάρθηκα, ἕως ὅτου ὁ δεσμεύσας αὐτὸν λύσει. Γενομένης τῆς συγχωρήσεως τοῦ δεσμοῦ ὑπὸ τοῦ Γέροντος εἰς τὸν μάρτυρα ἔμενε ἀσάλευτος εἰς τὸ Ἅγιο Βῆμα.

ΟΣΙΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ κτίτορος μονῆς Περιστερῶν Θεσσαλονίκης· Ἐγεννήθη εἰς πόλιν Ὀψὴ τῆς Φρυγίας εἰς χρόνους Λέοντος Εἰ Ἀρμενίου (813-820), γονέων Ἐπιφανίου καὶ Ἄννης, ἐνυμφεύθη καὶ ἀπέ-κτησε θυγατέρα τὴν Ἀναστασία. Τὴν 13-9-840 ἀπω-λέσθη ὁ ἵππος αὐτοῦ, μὲ πρόφασιν ὅτι θ' ἀναζητήσῃ αὐτόν, ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος τῆς Βιθυνίας τὸν Ὀλυμπον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ μεγάλου Ἰωαννικίου ὁ ἅγιος

Ἰωαννίκιος διὰ τὴν δοκιμάσῃ τὸν Νικήτα (ἔτσι ἐλέγετο πρὶν γίνῃ μοναχός) εἶπε καὶ τὸν ἔδρασαν μὲ ἀλύσεις διότι δῆθεν εἶναι φονεὺς.

Ὁ Νικήτας ὑπέμεινε σιωπῶν, τὸν ἐλευθέρωσαν καὶ ὁ ἅγιος Ἰωαννίκιος τὸν ἐγκωμίασε διότι ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν κατηγορίαν. Ἐμεινε ὁ Νικήτας τελικὰ εἰς τὸν Γέροντα Ἰωάννη ὑποτασσόμενος μετὰ δύο ἔτη ἔγινε Σταυροφόρος ὠνομασθεὶς Εὐθύμιος καὶ τὸν στέλνει ὁ γέροντάς του εἰς μονὴ Πισσαδηνῶν νὰ μανθάνῃ γράμματα διότι δὲν ἐγνώριζε.

Ἀποθανόντος τοῦ γέροντος ὁ Εὐθύμιος τὸ 858 μ.Χ. ὑποτάσσεται εἰς ἄλλο ἀσκητὴ τὸν Θεόδωρο (εἰς τὸ ὄρος Ὀλύμπου) λαμβάνει τὸ μέγα ἀγγελικὸ σῆμα καὶ μὲ εὐχή τοῦ γέροντός του ἔρχεται εἰς Ἅγιο Ὄρος. Διερχόμενος ἀπὸ Νικομήδεια ἔστειλε εἰς τὴν οἰκογένεια τοῦ μὲ ἓνα γνωστὸν ἀδελφὸ ἓνα ξύλινο Σταυρό, παραγγέλων ὅτι ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νὰ γίνουν μοναχοί. Πράγματι ἡ μητέρα του, οἱ ἀδελφοί του καὶ ἡ σύζυγός του Εὐροσύνη ἀποφασίζουν ὁμοῦ καὶ ἔγιναν μοναχοί. Ἡ θυγατέρα του ὑπανδρεύθη. Εἰς τὸ Ἅγιο Ὄρος ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς τὸν Γέροντα Ἰωσήφ (ὁ ὁποῖος μετὰ θάνατον ἐμυρόβλησε) εἰς ἓνα σπήλαιον. Μετὰ 3 ἔτη μετέβη εἰς ὄρος Ὀλύμπου καὶ ἔφερε τὸν πρῶτον Γέροντα αὐτοῦ Θεόδωρον, εἰς τὸ Ἅγιο Ὄρος. Ἐχειροτονήθη διάκονος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης.

Μὲ τοὺς μοναχοὺς Ἰωάννη καὶ Συμεὼν ἐπῆγε εἰς τὴν νῆσο Ἅγιος Εὐστράτιος, τὸν αἰχμαλώτισαν οἱ Ἄραβες πειραταί, τὸ πλοῖον τῶν παραδόξως ἀκίνητοποιήθη καὶ τοὺς ἐλευθέρωσαν. Ἐμεινε εἰς τὸν τόπον Βραστὰ Χαλκιδικῆς μὲ τὴν συνοδεία τῶν μοναχῶν μαθητῶν του. Μία ἡμέρα ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὸν Ἄθωνα ἤκουσε θεία φωνὴ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκη εἰς τόπον «Περιστεραι» εἰς τὰ ἐρείπια ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ὅπου νῦν εἶναι μάνδρα προβάτων ἵνα κτίσῃ μοναστήριον.

Τὸ 871 μ.Χ. μὲ βοήθεια τῶν χριστιανῶν ὁ ἅγιος ἔκτισε τὴ μονή. Ὅταν ἦτο ὁ ἅγιος εἰς τὸ Ἅγ. Ὄρος ἠθελον οἱ μαθηταί του νὰ ἀνέλθουν μαζί του εἰς τὸν Ἄθωνα, δὲν ἐπέτρεψε αὐτό, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν ὑπήκουσαν καὶ ἀνῆλθον πρὸ αὐτοῦ. Τόσο χιόνι ἔπεσε, ὥστε ὅταν εὔρε αὐτοὺς ὁ ἅγιος ἐπῆρε ξύλα καὶ στοιβάσας αὐτά, ἐφύσησε καὶ ἄναψε φωτιά! καθὼς ἐδιηγοῦντο οἱ μαθηταί του. Τὸ ἔτος 888 μ.Χ. ἰδρύει γυναικεία μονή μὲ ἡγουμένη τὴν ἀδελφὴν του Εὐθυμία καὶ ἀνῆλθε ἐπὶ στύλου ἀγωνιζόμενος. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγο ἐρχόμενος εἰς Ἅγιο Ὄρος κρυφίως ἔφυγε εἰς τὴν νῆσον «Ἱερὰν» πλησίον Ἅγ. Ὄρους μὲ τὸν μαθητὴν του Γεώργιον. Ἐκεῖ τὴν 15-10-894 ἐκοιμήθη.

Γενομένης ἀνακομιδῆς τὴν 22 Δεκ. 894 ἔφεραν εἰς τὴν μονήν του τὸ ἁγ. λείψανον, ἀκέραιον καὶ ἄφθαρτον, εὐωδιάζον, τὴν 13-1-895 μετεκομίσθη εἰς μητρόπολιν Θεσσαλονίκης.

ΟΣΙΟΥ ΒΑΡΣΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ· Ἐγινε ἐπίσκοπος Ἐδέσης. Ὁ Οὐάλλεντιανὸς τὸ 364 μ.Χ. τὸν ἐξώρισε εἰς νῆσο Ἀρανδὸ καὶ εἰς Ὁξύριγχο (πόλιν Αἰγύπτου) καὶ ἔπειτα ἐξορία εἰς φρούριον Ἀλγερινῶν ὅπου ἀπέθανε.

16· ΑΓΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ τοῦ Ἐκατοντάρχου· Ἐκ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν ἦτο καὶ ἐφύλαττε εἰς Γολγοθὰ φρουρὰ μὲ στρατιῶτας του κατὰ τὴν Σταύρωσιν καὶ Ταφὴν τοῦ ΚΗΙΧ. Βλέπων τὰ θαύματα, τὸν σεισμὸν, τὴν συσκοτίσιν τοῦ ἡλίου ἀνεβόησε εἰπὼν· «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν Οὗτος» καὶ ἐπίστευσε. Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του εἶπε ὁ Λογγίνος εἰς τὴν συναγωγὴ Ἑβραίων γιὰ τὸν σεισμὸν καὶ ὅτι ἄγγελος ἐκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου κλπ.. ἀρνηθεὶς τὰ ἀργύρια τῶν διὰ τὴν σηκοφαντήσῃ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ

ΚΗΙΧ, ἐκήρυττε τὴν ἀλήθεια. Ἀπαρνεῖται τὸ ἀξίωμα του καὶ οἰκείους του καὶ ἐπῆγε εἰς Καππαδοκία.

Οἱ Ἰουδαῖοι μὲ χρήματα ἔπεισαν τὸν Πιλάτον καὶ ἔγραψε κατηγορίας διὰ τὸν Λογγῖνο πρὸς τὸν βασιλέα Ρώμης Τιβέριον ὁ ὁποῖος ἐξέδωκε ἀπόφασι θανάτου. Ἐρχόμενοι οἱ στρατιῶτες εἰς τὴν οἰκίαν Λογγίνου ἐφιλοξενήθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ἔπειτα ἐφανερώθη εἰς αὐτούς, τὸν ἀποκεφάλισαν μὲ δύο στρατιώτας, ἔφεραν τὴν κεφαλὴν τοῦ Λογγίνου εἰς Πιλάτο πρὸς βεβαίωσιν ὅτι ἐθανατώθη καὶ τέλος ἔρριψαν τὴν Τιμία Κεφαλὴν εἰς τόπον μὲ κοπρίας. Κάποια χήρα τυφλὴ εἶχε παρηγορία τὸν μονογενῆ υἱὸν της, ἐλθοῦσα εἰς τὸν Πανάγιο Τάφο νὰ προσκυνήσῃ ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἀναβλέψῃ, ὅχι μόνον δὲν ἐθεραπεύθη ἀλλὰ ἀπέθανε ὁ υἱὸς της.

Ἐνῶ ἔκλαιε τῆς ἐφανερώθη εἰς τὸν ὕπνον της ὁ ἅγιος λέγων ὅτι εἶναι ὁ Λογγῖνος, εἰς τὸν δεῖνα τόπον θὰ εὔρῃ τὴν κεφαλὴν του, θὰ θεραπευθῇ καὶ τὸν υἱὸν της θὰ ἴδῃ. Γενομένης ἀνακομιδῆς εὐρέθη ἡ Τιμία κεφαλὴ, εὐθύς ἡ γυνὴ ἀνέβλεψε καὶ τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνο της εἶδε τὸν Ἅγιο μὲ τὸν υἱὸ της.

Ὁ ἅγιος εἶπε· «Μὴ λυπῆσαι διότι ὁ Θεὸς ἠξίωσε τῆς Βασιλείας Του τὸν υἱὸν σου καὶ νὰ ἐνταφιάσῃς αὐτὸν μὲ τὴν κεφαλὴν μου». Ἡ γυνὴ ἐνεταφίασε εἰς τὴν Καππαδοκία εἰς τὸ χωρίο Σανδάλη καὶ ναὸ εἰς τὸν Μάρτυρα ἔκτισε.

17· Ἄγ. Προφήτου Ὡσηὲ καὶ ἁγ. Μάρτυρος Ἀνδρέα τοῦ ἐν Κρίσει· Ὁ προφήτης Ὡσηὲ ἦτο υἱὸς Βηρεὶ ἐκ πόλεως Βελαμῶς τῆς φυλῆς Ἰσάχαρ. Πολλὰ προφητεύσας κατὰ Ἰσραὴλ, κατὰ ἐντολὴν Θεοῦ νυμφεύεται τὴν Γόμερ ἡ ὁποία ἀργότερον ἔγινε πόρνη καὶ ἀποκτᾷ τρία τέκνα Ἰεζραὲλ Οὐκ ἠλεημένη, Οὐ λαὸς μου. Ὁ προφήτης διπιστώνει ὅτι αὕτη πορνεύει καὶ ἀποπέμπει ταύτην. Διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ λάβῃ πάλι μαζὶ του. Αὐτὸ συμβολίζει τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸν Ἰσραὴλ ὡς λαὸν Του περιούσιον, ἠναγκάσθη ὅμως -λόγῳ τῆς πνευματικῆς του πορνείας δηλ. εἰδωλολατρίας- νὰ παραδώσῃ αὐτὸν εἰς ἔξοριαν. Δὲν ἐγκατέλειψε τελείως διότι ἐπανέφερε αὐτὸν ἐκ τῆς Βαβυλωνίου αἰχμαλωσίας. Ἰδίως δὲ ἀποκατέστησε τὸν κατὰ πνεῦμα Ἰσραὴλ (δηλ. τοὺς χριστιανούς) διὰ τοῦ ΚΗΙΧ αἰώνως. Ὡσηὲ ἐρμηνεύεται σωτηρία. Ἦτο σύγχρονος τοῦ προφήτου Ἡσαΐου καὶ Ἀμῶς. Ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, ἐγεννήθη εἰς Κρήτη· Κατὰ τὸν καιρὸ εἰκονομαχίας ἐπὶ βασιλείας Κοπρωνύμου ἐπῆγε ὁ ἅγιος εἰς Κων/πολι κηρύττων τὴν ἀλήθεια ἐλέγχων τὴν ἀσέβειαν τῶν προσκυνούντων τὰς ἀγίας εἰκόνας, δέρεται σφοδρῶς, λιθοβολεῖται, ξέ-εται, ἐνῶ τὸν σύρουν μὲ σχοινὶ ἀπὸ τὰ πόδια εἰς τὴν πόλιν, ἕνας ψαρὰς μὲ τὴν μάχαιρά του τοῦ ἔκοψε τὸ πόδι του καὶ ἐτελειώθη. Ἐρριψαν τὸ ἁγ. λείψανο νὰ τὸ φάγουν τὰ θηρία, δώδεκα δαιμονιζόμενοι ἔλαβον τὸ ἅγιο λείψανο, εὐθύς ἐθεραπαύθησαν καὶ ἐνεταφίασαν εἰς τὸν τόπον Κρίσιν.

Ἀνακομιδὴ λειψάνου Ἀγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου· Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κιτίου Κύπρου ὑπὸ Ἄγ. Ἀποστόλων. Ὁ βασιλεὺς Λέων τὸ 890 μ.Χ. ἔκτισε ναὸ εἰς Κων/πολι εἰς μνήμη τοῦ ἁγίου Λαζάρου καὶ ἔφερε ἀπὸ τὴν Κύπρον τὸ ἁγ. λείψανο, τὸ ὁποῖο εὐρέθη εἰς μαρμάρينو κιβώτιο μὲ ἐπιγραφὴν· «Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος τοῦ Χριστοῦ».

Ἄγ. Ἄναργύρων Κοσμᾶ, Δαμιανοῦ, Λεοντίου, Ἄνθιμου καὶ Εὐπρεπίου· Ὑπάρχουν 3 συζυγίες ἁγ. Ἄναργύρων μὲ τὰ ὀνόματα Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ. Οἱ μὲν ἦσαν υἱοὶ Θεοδότῃς καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν εἰρήνῃ εἰς πόλιν Φερεμάν. Οἱ δὲ ἐζοῦσαν εἰς Ρώμην καὶ ἐορτάζουν τὴν 1ην Ἰουλίου. Ἡ τρίτη δυὰς ἁγίων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ (σήμερον ἐορτάζει) ἦσαν ἰατροὶ ἀπὸ Ἀραβίας, ἐθεράπευον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ χωρὶς νὰ δέχωνται ἀργύρια (ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα Ἀνάργυροι) κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ 292 μ.Χ. εἰς τὴν πόλιν Αἰγᾶς τῆς Λυκίας ὠμολόγησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα Λυσία, ἐδάρησαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, εὐρέθησαν ὅμως διὰ τῆς Θείας χάριτος εἰς ξηράν, βάλλονται εἰς κάμινον, διαφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς, σταυρώνονται καὶ τέλος ἀποκεφαλίζονται ὁμοῦ μὲ τοὺς 3 ἀδελφούς των.

18· Εὐαγγελιστοῦ Ἄγ. Ἀποστόλου ΛΟΥΚΑ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια Συρίας ἰατρός καὶ ζωγράφος γνωρίζων Ἑβραϊκὰ καὶ Συριακὰ. Τὸ ἔτος 42 μ.Χ. ἐργαζόμενος εἰς Θήβαν ἐδιδάχθη ἀπὸ Ἀπόστολο Παῦλο καὶ ἔγινε χριστιανός. Καθ' ὑπαγόρευσι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἔγραψε τὸ εὐαγγέλιον καὶ τὸ ἔστειλε εἰς τὸν ἡγεμόνα Ἀχαΐας Θεόφιλον ὁ ὁποῖος ἐπίστευσε (τὸ εὐαγγέλιον ἔγραψε εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου). Ἐγραψε καὶ τὶς πράξεις τῶν ἀποστόλων καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἴδιον.

Ἐδίδαξε εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς Θήβαν Βοιωτίας, 80 ἐτῶν. Ἀπὸ τὸν τάφο του ἀνέβλυσε ἓνα θεραπευτικὸν κολλύριον. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος μετέφερε εἰς Κων/πολιν τὸ ἁγ. λείψανόν του καὶ κατέθεσε εἰς τὸ ναὸ τῶν Ἄγ. Ἀποστόλων.

Λέγεται ὅτι πρῶτος ἀγιογράφησε 3 εἰκόνας τῆς Θεοτόκου καὶ ὅταν εἶδε αὐτὰς ἡ Παναγία μᾶς εἶπε· «Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος (δηλ. ΚΗΙΧ δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν εἶη (ἅς εἶναι)). Ἀγιογράφησε καὶ ἁγ. Ἀποστόλων τὰς εἰκόνας. (σημείωσις ἀναγκαῖα· ὁ Λέων Σοφὸς εἰς τὸ Ἑωθινὸ Τροπᾶριον, ὁ Χρυστοφόρος Πατρίκιος εἰς τὸ Ἰαμβικὸν δίστιχον τοῦ μηναίου καὶ ὁ ἅγιος Θεοφάνης ὁ Γραπτὸς εἰς ἄσματικὸν κανόνα Εὐαγγ. Λουκᾶ ἔγραψαν ὅτι ὁ Λουκᾶς εἶδε ζῶντα τὸν ΚΗΙΧ καὶ ἦτο καὶ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν παρών.

Ἄγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος, Ἄγ. Θεοφύλακτος, ὁ τετυπωμένος συναξαριστὴς καὶ ἄλλοι λέ-γουν ὅτι οὐδέποτε εἶδε ὁ Λουκᾶς τὸν ΚΗΙΧ, οὔτε εἰς Παντηκοστὴν ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Λουκᾶς μαρτυρεῖ αὐτὸ λέγων εἰς τὴν ἀρχὴν Εὐαγγέλιον τοῦ «καθὼς παρέδωκεν κλπ...»· πότε παρέδωκεν; ὅταν ἐπῆγε μὲ ἀπόστ. Παῦλο εἰς Ἱεροσόλυμα (ἰδὲ Πράξεις Κα, 17).

ΟΣΙΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ· Ὁ ἅγιος ἔζησε ἀσκητικὰ εἰς σπήλαιον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἀπέκτησε περὶ τοὺς 100 μοναχοὺς μαθητὰς καὶ ἔμενον πλησίον του εἰς καλύβαν. Εἰς τὴν κορυφὴν ὄρους Σινᾶ ἔκτισε ναόν. Ἐθανάτωσε δράκοντα μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ διὰ εὐχῆς του ἀνέβλυσε πηγὴ ὕδατος. Ὅταν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἐπολεμοῦσε εἰς Περσίαν ὁ ὄσιος 10 συνεχῶς ἡμέρας ἐπροσηύχετο, ἔκουσε θεῖα φωνὴ ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς θὰ θανατωθῆ διὰ τὰς προσευχὰς σου καὶ παρακλήσεις πολλῶν ἁγίων. Πράγματι τότε ὁ Ἄγ. Μερκούριος ἐφόνευσε τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτη (363 μ.Χ.). Ἐφιλοξενήθη ποτὲ εἰς Ἀντιόχεια εἰς οἰκίαν τινά, τὸ Ἑπταετὲς παιδίον ἔπεσε εἰς τὸ φρέαρ τοῦ κήπου. Ἡ μητέρα του ἐσκέπασε τὸ φρέαρ καὶ ἐπροφασίζετο εἰς ἅγιον Ἰουλιανὸν ὅτι ἀσθενεῖ. Τέλος ἐφάνερωσε αὐτὸ καὶ εὐθύς ὁ ὄσιος ἀνασηκώσας τὸ σκέπασμα τοῦ φρέατος εἶδον τὸ παιδίον (ὦ τοῦ παραδόξου!) ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα, ἀνέσταν καὶ ἔλεγε ὅτι ὁ ὄσιος τὸ ἐστήριζε νὰ μὴ βυθισθῆ καὶ τοῦ ὠμίλοῦσε ὁ ἅγιος

ἐπῆγε εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου ἐκρύπτετο ὁ Ἀπόστ. Παῦλος (πλησίον Ἀντιοχείας) ἀσθενήσας μὲ πυρετὸ ἔμενε ἄφωνος. Πλήθη χριστιανῶν κατέφθασαν καὶ ἐζητοῦσαν τὴν εὐχή του ὁ ὅσιος εἶπε· «Ἐὰν συμφέρῃ εἰς ἐμὲ ἡ ὑγεία θὰ μὲ θεραπεύσῃ ὁ Θεός». Προσευχηθεὶς ἐσηκώθη ὑγιείς. Ἔνας ἀσθενὴς ἐγγίσας τὸ ἱμάτιό του (ὡς εἰς Χαναναία τοῦ Εὐαγγελίου) ἐθεραπεύθη. Διερχόμενος ἀπὸ τὴν πόλιν Κύρον, ἐπαρεκάλεσαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ διότι ἤρχετο ἐκεῖ ὁ ἀρειανὸς Ἀστέριος. Προσευχηθεὶς μία νύκτα ὁ Ἰουλιανὸς, ὁ Ἀστέριος αἰφνιδίως ἀπέθανε· ἔδωκε μέτρα χαράξας ἐπὶ γῆς νὰ κτίσουν οἱ μαθηταὶ τοῦ ἑνα μοναχικὸ κελλί, ἀλλὰ τὸ ἔκτισαν μεγαλύτερο. Ὁ ὅσιος εἶπε τὸ ἐξῆς· «φοβοῦμαι, ὧ ἄνδρες μὴ τὰ ἐπὶ γῆς εὐρύνοντες, σμικρύνομεν τὰ ἐπουράνια, διότι ταῦτα μὲν εἰσὶ πρόσκαιρα, ἐκεῖνα δὲ αἰώνια, καὶ πέρας λαβεῖν οὐ δυνάμεθα». Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΑΓΙΩΝ ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΑΙ ΚΥΡΜΙΔΩΛΗ· Ἦσαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἐμαρτύρησαν ἐπὶ Σουλτάν Σουλεϊμάν το 1522, εἰς ἡλικία 20 ἐτῶν. Ἐσυκοφαντήθησαν εἰς τὸν ἐξουσιαστὴν Αἴγυπτου ὅτι ρίπτουν εἰς τὸ τζαμί τῶν Τούρκων τὰ σκουπίδια, ὠμολόγησαν εἰς τοὺς Κριτὰς καὶ βασανίζονται. Ὁ Κιρμιδώλης τραυματίζεται μὲ μάχαιρα εἰς τὸ στήθος, ποδοπατεῖται, εἷς Τοῦρκος συνέτριψε τὴν κεφαλὴ τοῦ ἀγίου μὲ λίθο καὶ ἐξώριξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του μὲ δακτύλους, οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴ του. Τοῦ Γαβριὴλ ἔκοψαν τὴν χεῖρα ἀπὸ τὸν ὦμον καὶ ἀπεκεφάλισαν. Ἔσυραν τὰ ἁγ.λεῖψανα εἰς τὸν τόπον Ἠλγουμάν καὶ ἔρριψαν αὐτὰ εἰς τὸ πῦρ ἀλλὰ ἐπὶ δύο ἡμέρας δὲν ἐκαίοντο, εἰς ἄλλη μεγαλύτερα κάμινο ἐκάησαν. Χριστιανοὶ ἀγόρασαν ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὰ ἁγ. λείψανα.

Τὴν κἀρα ἁγ. Γαβριὴλ ἔφερε εἷς χριστιανὸς εἰς Πατριάρχη Ἰωακείμ ὁ ὁποῖος τὴν κατέθεσε εἰς τὸν Ναὸ Ἀγ.Νικολάου ὅπου καὶ σήμερον εὐρίσκεται.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΕΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΕΥΡΟΣΥΝΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΟΝΤΩΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΙ ΚΙΤΟΡΩΝ ΜΟΝΗΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ· Οἱ Συμεὼν καὶ Θεόδωρος ἦσαν ἀδελφοὶ ἐκ Θεσσαλονίκης. Ἐγιναν μοναχοί, ἀσκήτευσαν εἰς Ὀλυμπο Θεσσαλίας, εἰς Ἀγ. Ὄρος, Ἱεροσόλυμα, Σινᾶ καὶ Αἴγυπτο. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μάξιμος Γ΄ (333-348) κατὰ θεία ἀποκάλυψη ἐχειροτόνησε αὐτοὺς ἱερεῖς. Εἶδον καὶ οἱ δύο μία νύκτα τὴν αὐτὴ ὄπτασίαν. Εἶδον τὴν Θεοτόκον ἢ ὁποῖα δεικνύουσα τοὺς Ἀποστόλους Παῦλον, Ἀνδρέα πρωτόκλητο καὶ Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ ἔλεγε· «Ἐξακολουθήσετε τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενοι τὸν δρόμον αὐτῶν νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἀχαΐα καὶ θὰ σᾶς ἀποκαλυφθῇ ἡ εἰκόνα μου, ἡ ἱστορηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ».

Ὁδοιποροῦντες, μετὰ πολλῶν περιπετειῶν ἔφθασαν εἰς Ἀχαΐα. Ἐμφανίσθησαν πάλι οἱ τρεῖς ἅγιοι καὶ εἶπον νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν Βουραϊκὸ ποταμὸ, θὰ συναντήσουν τὴν παρθένον Εὐροσύνην ἢ ὁποῖα ποιμαίνει αἴγας καὶ θὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς πρὸς εὐρεσί τῆς ἁγίας εἰκόνας.

Ἐπῆγαν εἰς τὸν ποταμὸ, εἶδε αὐτοὺς ἡ Εὐροσύνη προσεκύνησε λέγουσα τὰ ὀνόματά τους, ἐνῶ ὁ Συμεὼν καὶ Θεόδωρος ἐθαύμαζον, ἡ παρθένος ἔκλινε εἰς τὰ γόνατα προσευχομένη εἰς Θεοτόκο λέγουσα· «Θαυμάτωσαν ἐπ' ἐμὲ τὴν ἁμαρτωλὸν τὰ ἐλέη σου» καὶ χαράξας τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ μὲ τὴν ράβδο τῆς εἰς τὸ ἔδαφος. ἐσχίσθη μία πέτρα εἰς δύο καὶ ἀνέβλυσε ὕδωρ. Ἡ πηγὴ ὑπάρχει καὶ σήμερον, ὀνομάζεται ἢ «πηγὴ τῆς ἁγίας κόρης». Εἶπε ἡ Εὐροσύνη εἰς αὐτοὺς ὅτι ἐνῶ ἐποίμενε

τάς αἴγας, ἓνας τράγος εἰσῆλθε εἰς τὸ σπήλαιον εἰς ἐκεῖνο εἰς ἐκεῖνο τὸ βράχο, ἔπειτα ἐξῆλθε μὲ βρεγμένο τὸ γένειό του, τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἀκολούθησε τὸν τράγο καὶ εὔρε ἐντὸς τοῦ σπηλαίου πηγὴν. Ἐνῶ ἤπιε ὕδωρ καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, ἤκουσε φωνή· «Εὐροσύνη, Εὐροσύνη». Εἶδε τότε τὴν εἰκόνα Θεοτόκου ἀνάμεσα εἰς τὸν Κισσόν, ἐγονάτισε προσευχομένη εἰς Θεομήτορα. Φωνὴ ἐκ τῆς εἰκόνας εἶπε· «Ἐπώνυμε τῆς Εὐροσύνης μὴ φοβοῦ, ὅτι ἐγὼ εἰμί ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποίαν πάντοτε καὶ μάλιστα τώρα ἐπικαλεῖσαι πρὸς βοήθειαν» ἡ Εὐροσύνη βλέπουσα τὴν εἰκόνα νὰ λάμπη ὡς ὁ ἥλιος ἔπесе πρηνῆς λέγουσα· «Παναγία Θεοτόκε βοήθει μοι, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου». Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐκ δευτέρου εἶπε ὅτι αὔριο θὰ συναντήσῃ τοὺς ἀδελφοὺς Συμεὼν καὶ Θεόδωρο οἱ ὅποιοι ἔρχονται πρὸς αὐτήν, περιέγραψε καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν διὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. Τότε καὶ οἱ τρεῖς ἐδόξαζον τὸν Θεόν, εἰσῆλθον εἰς σπήλαιον κλαίοντες προσεκίνησαν τὴν ἁγία εἰκόνα καὶ ἔψαλλον ὅλην τὴν ἡμέρα καὶ ὅλη τὴν νύκτα. Ἐπειτα ἐκαθάρισαν τὸ σπήλαιον ἀπὸ Κισσού, ξύλα κλπ καὶ ἔκαυσαν. Ἐνα μεγάλο φίδι ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ἀλλὰ παραδόξως μία φωτεινὴ βολίδα ἐκ τῆς ἁγ.εἰκόνας ἐθανάτωσε αὐτό. Ἐκτισαν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ναὸν εἰς τὴν παλαιὰ ἁγία τράπεζα ἡ ὁποία εὑρέθη, κατὰ τὴν παράδοση ἐλειτουργοῦσε ὁ Εὐαγγ. Λουκάς καὶ ἐκεῖ ἔγραψε τὸ Εὐαγγελίό του. Ἐκτισαν καὶ κελλία καὶ οἰκοδομήματα διὰ μονῆ καὶ ἐκήρυξαν τὸ εὐαγγέλιο διδάσκοντες εἰς ὅλη τὴν Πελοπόννησο, ὑπομέ-νοντες φυλακίσεις καὶ πειρασμοὺς ἀπὸ τὸν διωγμὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου (361-363 μ.Χ.). Ἐκοιμήθησαν καὶ ἐτάφησαν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. Σήμερον ὑπάρχουν ἐκεῖ μόνο αἱ ἅγιοι κάραι αὐτῶν. Ἡ Εὐροσύνη μετὰ τὴν εὔρεσιν ἁγ.Εἰκόνας, ἔκτισε πλησίον τοῦ σπηλαίου κελλί καὶ ἔμεινε ἔγκλειστος ἀγωνιζομένη τὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας, 56 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ναόν, τὸν νῦν λεγόμενον «τῆς Ἁγίας Κόρης». Σώζεται μόνο ἡ ἁγία κάραι της.

19· ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΙΩΗΛ· Ἰωὴλ ἐρμηνεύεται ὁ Ἰεχωβᾶ εἶναι Θεὸς ἡ ἀγάπη Κυρίου, ἦτο υἱὸς Βαθουὴλ τῆς φυλῆς Ρουβίμ, ἐπροφήτευσεν εἰς Ἱερουσαλήμ πιθανὸν κατὰ τὸν 8ον π.Χ. αἰῶνα. Τὰ κεφάλαια 3 καὶ 4 τοῦ βιβλίου του ἀναφέρονται εἰς τὴν Μεσσιακὴν ἐποχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἀπέ-θανε καὶ ἐτάφη εἰς τὴν χώρα τοῦ Ἰόλις Μεθομορῶν).

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΟΥΑΡΟΥ· Κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ (304 μ.Χ.) εἰς τὰς φυλακὰς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐφρόντιζε τοὺς ἁγίους μάρτυρας ὁ Οὔαρος ὁ ὁποῖος ἦτο στρατιῶτης. Ὅταν ἔφεραν πρὸς ἐξέ-τασιν χριστιανούς (ὁ 7ος ἀπέθανε ἐν τῷ μεταξύ) ὁ ἄρχων ἐζήτησε αὐτὸν, καὶ τότε ὁ ἀνδρεῖος Οὔαρος ἦλθε εἰς τὸ μέσον λέγων· «Ἐκεῖνος ἀπῆλθε εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ἀλλ' ἀφῆκεν ἐμὲ κληρονόμον καὶ ἐπίτροπον αὐτοῦ, λοιπὸν ὅ,τι σᾶς χρωστᾶ, ἐγὼ θὰ πληρώσω δι' αὐτόν». Δέρεται μὲ χονδρὰ ρόπαλα ὥστε συντρίβονται τὰ ὀστά του, ἔβλεπε ὁ ἅγιος ἄνωθεν αὐτοῦ ἓνα χέρι νὰ τὸν εὐλογῇ καὶ ἀλάμβανε ἀνακούφισιν ἀπὸ τοὺς πόνους. Ξέεται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια καὶ ἐνῶ ἐχύθησαν τὰ σπλάχνα του ἔλεγε «Δοῦλε τῶν πονηρῶν δαιμόνων καὶ ἂν ἐκβάλλῃς τὰ ἐντόσθιά μου, τὴν πίστιν μου δὲν δύνασαι νὰ ἀφαιρέσῃς». Μετὰ 5 ὥρας παρέδωκε τὴν ψυχὴν του, ἔρριψαν τὸ ἅγ. λείψανον εἰς τὰ σκουπίδια. Ἡ Κλεοπέτρα γυνὴ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην κρυφίως ἔφερε αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ μετὰ ἀπὸ μερικὰ ἔτη εἰς τὴν πατρίδα της.

Ἐκτισε καὶ ἐκκλησίᾳ εἰς τὸν ἅγιον. Μία ἡμέ-ρα ἀπέθανε ὁ υἱὸς της, ἡ Κλεοπάτρα ἀπέθεσε τὸ νεκρὸ εἰς τὸν τάφο τοῦ ἁγίου καὶ προσηύχετο νὰ τὸν ἀναστήσῃ. Ἐφάνη εἰς ὄραμα ὁ ἅγιος μὲ τὸν υἱὸ της λαμπροφορεμένο καὶ λέγει εἰς αὐτὴν νὰ μὴ λυπῆται ἀλλὰ νὰ χαίρεται. Ὁ υἱὸς της εἶπε· «Μὴ λυπῆσαι ὦ Μῆτερ μου, δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀφήσω τὴν χαρὰν τῆς αἰωνιότητος διὰ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν».

Ἡ Κλεοπάτρα ἐνῶ παρακαλοῦσε τὸν ἅγιον νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτούς, ἤκουσε ἀπὸ τὸν Οὐάρων «ἐπιμέ-λησον τὴν σωτηρίαν σου καὶ ὅταν ἐργασθῆς ἄρκετὸ χρόνο διὰ τὴν ψυχὴν σου τότε θὰ ἔλθῃς». Εὐλογήσας αὐτὴν ὁ ἅγιος, ἀνεχώρησαν. Ἡ γυνὴ δοξάζουσα τὸν Θεὸν ἐνεταφίασε τὸν υἱὸν της, ἔδωκε ὅλη τὴν περιουσίαν της εἰς πτωχοὺς καὶ ἔμεινε ὑπηρετοῦσα εἰς τὸν ναὸ της. Μετὰ 7 ἔτη ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

ΑΓΙΟΥ ΣΑΔΩΘ· Ἦτο ἐπίσκοπος εἰς Περσία, ὠμολόγησε εἰς τὸν βασιλέα Σαβώριον (330 μ.Χ), ραβδίζεται διότι δὲν ἐπροσκυνοῦσε τὸν ἥλιον καὶ εἶδωλα, ἔπειτα ἀφαιροῦν ἓνα λωρίο δέρματος πλάτους 4 δακτύλων ἀπὸ τὸ μέτωπο ἕως τοὺς πόδας, κυλίουν αὐτὸν εἰς ἀναμμένα κάρβουνα, σφίγγουν εἰς μηχανὴ καὶ συντρίβουν τὰ ὀστᾶ χειρῶν, ποδῶν. Φυλακίζεται καὶ θεία χάριτι εὐρέθη ὅλος ὑγιής.

Τρυποῦν μὲ σουβλῖα ὁ ἅγιος Σαδῶθ ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ βασιλέως λέγων· «Καὶ ἂν σκορπίσης τὰ μέλη μου, οἱ χριστιανοὶ θὰ φυλάξουν τὰ λείψανά μου καὶ ὅποιος ἐπικαλεσθῇ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ὀνόματός μου θὰ λαμβάνῃ ψυχικὴ ὠφέλεια καὶ σωτηρία». Κόπτουν τὴν γλῶσσαν του καὶ ἐνῶ ὁ ἅγιος ἐσήκωσε τὰς χεῖρας του προσευχόμενος εἰς τὸν Θεόν, εὐθύς ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα· «Ἡ αἴτησί σου ἐπληρώθη καὶ ἰδοὺ ὀμιλεῖς». Παραδόξως ἀπέκτησε νέα γλῶσσα καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν 127 ἄνθρωποι καὶ ἔλεγον· «Χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀποθάνωμεν». Διέταξε ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν ἅγιον καὶ 120 χριστιανούς.

ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΡΙΛΑ· Ἐγεννήθη τὸ 889 εἰς τὸ Σκρίνο Βουλγαρίας, νέος ἔγινε μοναχὸς, γυμνασθεὶς εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσει ἔλαβε ἄνωθεν πληροφορία καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος Ρίλα, ἀσκητεύον, τρεφόμενος μὲ ἄγρια βότανα.

Ὁ ἀνηψιὸς τοῦ ὀσίου Λουκάς τ' ὄνομα, ἐπῆγε εἰς ὄσιον θέλων νὰ μονάσῃ, ἐλθὼν ὁ πατὴρ του ὕβρισε τὸν Ἰωάννην, ἔλαβε τὸν υἱὸν του καὶ ἐπέστρεψε εἰς κόσμον. Καθ' ὁδὸν ἐδάγκασε τὸ παιδίον ὄφιν καὶ ἀπέθανε. Ὁ πατὴρ του μετενόησε διότι δὲν ἄφησε αὐτὸν νὰ μείνῃ μὲ τὸν ὄσιο, λυπούμενος καὶ θρηνηῶν ἐπῆγε εἰς τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος ἐπαρηγόρησε αὐτὸν λέγων ὅτι διὰ τοῦ προσκαιροῦ θανάτου τοῦ σώματος ἔσωσε ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν του διότι ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ εἰς παγίδας τοῦ διαβόλου. Μία νύκτα οἱ δαίμονες μετεμορφώθησαν εἰς ληστὰς καὶ ἔδειραν τὸν ὄσιο, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε εἰς ἐρημικώτερον τόπον τοῦ ὄρους Ρίλα, ἔμεινε εἰς ἓνα κοίλωμα δένδρου, κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν ἐβλάστησε ὁ τόπος ρεβύθια καὶ ἐτρέφετο. Ἔδωσε ποτὲ ρεβύθια

εἰς τινὰς βοσκούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπεσκέφθησαν, ἐκεῖνοι φεύγοντες ἔκλειψαν ἀπὸ αὐτὰ ἀλλὰ εὔρον τοὺς λωβούς τῶν ρεβυθίων ἄδειους καὶ ἐπέστρεψαν εἰς ὄσιον ζητοῦντες συγχώρησι.

Ἐθεράπευσε ἓνα δαιμονιζόμενον μὲ τὴν προσευχὴν του, φεύγων τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων ἐπῆγε εἰς ἓνα σπήλιον καὶ ἐκατοίκησε... Ὑπέμεινε μεγάλους πειρασμούς ἀπὸ δαίμονες, ἄγγελος ἔφερνε εἰς τὸν ἅγιον τροφήν ὁ βασιλεὺς Βουλγαρίας Πέτρος (927-968) ἀκούσας διὰ τὸν ἅγιον ἔστειλε ἀνθρώπους του,

εὐλογήθησαν ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἔφαγον ἄρτον τὸν ὅποιον ἔφερε ἄγγελος καὶ ἐπέστρεψαν διηγούμενοι εἰς τὸν βασιλέα τὰ θαυμάσια ποῦ εἶδον. Ὁ βασιλεὺς ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος, εἰς τὸ σπήλαιον δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ διὰ τὸ κρημνῶδες τοῦ τόπου, ἔστειλε ὑπηρετάς του παρακαλῶν τὸν ἅγιο νὰ τὸν εὐλογήσῃ ὁ ὅποιος δὲν ἐπῆγε ἀλλὰ εἶπε ὅτι ἐὰν ποιήσουν καρπὸς ἀξίους τῆς μετανοίας θὰ συναντηθοῦν εἰς τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ βασιλεὺς λυπηθεὶς τοῦ ἔγραψε ἐπιστολὴ ὅτι ἠλπίζε νὰ τὸν ἴδῃ· οἱ μέριμνες τοῦ βασιλείου του ἔμποδίζουν τὴν καθαρὰ μετάνοια, θὰ ἤθελε νὰ τοῦ γράψῃ κάτι πρὸς παρηγορίαν, ἔστειλε δὲ χρυσὸ καὶ φροῦτα. Ὁ ἅγιος ἐδέχθη μόνο τὰ φροῦτα, ἔγραψε ἐπιστολὴ ἐπαινῶν τὴν ἀγάπη του, ὅτι τὸ χρυσίον βλάπτει τοὺς μοναχοὺς διὰ τοῦτο τὸ ἐπιστρέφει, ἐὰν θέλῃ νὰ κερδίσῃ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι πρᾶος καὶ δίκαιος καὶ συμπαθὴς εἰς τὸ λαὸ, νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ τιμᾷ τὸν Πατριάρχη, νὰ προσεύχεται ἐνθυμούμενος τὸ θάνατό του κλπ. Ὁ ἅγιος ἀπέκτησε πολλοὺς μοναχοὺς μαθητὰς καὶ ἔκτισε μονή, προεγνώρισε τὸ τέλος του καὶ 70 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ἐξήρχετο εὐωδία ἀπὸ τὸν τάφο του, εἰς τὴν ἀνακομιδὴ εὐρέθη τὸ ἅγ. λείψανο ἄφθαρτο. Οἱ μαθηταὶ του μετεκόμισαν εἰς Σόφια. Ὁ ἡγεμὼν Οὐγγαρίας Κράλης ὅταν κατέλαβε τὴν Σόφια ἔφερε τὸ λείψανο εἰς τὴν πόλιν Ὀστρογόν. Ὁ ἐπίσκοπος ἐκεῖ ἔλεγε ὅτι δὲν εἶναι ἅγιος καὶ ἔμεινε ἄλλοις ἕως ὅτου μετενόησε. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα ὁ Κράλης ἐκόσμησε τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου μὲ χρυσὸ καὶ ἄργυρο καὶ ἔστειλε τὸν ἅγιο εἰς τὴν Σόφια.

Σήμερον εὐρίσκεται εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ρίλα

20· ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΡΤΕΜΙΟΥ· Ἦτο Δουξ τῆς Αἰγύπτου, ἀρχὰς 4ου αἰῶνος. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος ἔστειλε τὸν ἅγιο εἰς Πάτρα καὶ Θήβα καὶ ἔφερε τὰ ἅγια λείψανα Ἀνδρέα καὶ Λουκᾶ εἰς Κων/πολι. Ἐρχόμενος ὁ βασιλεὺς νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ ἐπαναστάτου Ἰουλιανοῦ Παραβάτου εἰς Κιλικία ἀσθενήσας, ἐβαπτίσθη χριστιανὸς καὶ ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν. Βασιλεύσας ὁ Ἰουλιανός, ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ χριστιανῶν, εἰς τὴν Ἀντιόχεια συνήντησε ὁ Ἀρτέμιος τὸν Ἰουλιανὸν καὶ ἰδὼν τὰ μαρτύρια τῶν ἱερέων Εὐγενίου καὶ Μακαρίου, ὡμολογήσας ὅτι εἶναι χριστιανὸς, δέρεται καὶ φυλακίζεται. Οἱ ἅγιοι Μακάριος καὶ Εὐγένιος ἐξωρίσθησαν εἰς Ἀραβία, ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ εὐθύς εἰς τὸν τόπον μαρτυρίου ἀνέβλυσε πηγὴ ὕδατος.

Ὁ ἅγ. Ἀρτέμιος ὁμιλῶν εἰς τὸν Ἰουλιανὸν διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀποστόμωσε αὐτόν. Τρυπᾶται μὲ σουβλιά, ξέεται, εἰς τὴν φυλακὴν ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ λέγων· «Καθὼς μὲ ὡμολόγησες ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς οὕτω καὶ ἐγὼ θὰ ὡμολογήσω εἰς τὸν οὐρανὸν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου καὶ θὰ εἶμαι καὶ ἐδῶ βοηθὸς σου». Εὐθύς εὐρέθη ὁ ἅγιος ὄλος ὑγιῆς. 15 ἡμέρες ἔμεινε εἰς τὴν φυλακὴν νῆστις τρεφόμενος μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰουλιανός ὅταν ἐπῆγε εἰς τὸ προάστειον Δάφνη τῆς Ἀντιοχείας νὰ θυσιάσῃ, πῦρ ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσε καὶ κατέκαυσε ὅλα τὰ εἶδωλα καὶ τὸ ναὸ. Τὸ παράδοξο ἦτο ὅτι οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ σβέσῃ τὸ πῦρ τὸ ὅποιον μόνον εἶδωλα καὶ βωμοὺς ἔκαιε!.. Εἰς τὴν προσπάθειάν του νὰ κτίσῃ τὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ἐξήλθε πῦρ ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ ἔγιναν σεισμοὶ καὶ βρονταί, ἔτσι ἐματαιώθη τὸ ἔργον. Ἐνῶ ἐγίνοντο αὐτά, ὁ ἅγιος ἀπλωθεὶς κατὰ γῆς δέχεται ἐπάνω του τὴν μεγάλην πλάκα καὶ ἔρριψαν ἐπ' αὐτῆς ὀγκῶδες λίθο. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἐσήκωσαν τὶς πέτρες καὶ ὁ ἅγιος μὲ ὀστᾶ καὶ σάρκες λυωμένα (ἀλεσμένα), τὰ ἐντόσθιά του χυμένα... ἐσηκώθη ὀρθίος καὶ ἐβάδιζε. Ὁ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἔλεγε ὅτι οἱ θεοὶ τὸν ἐφύλαξαν... διέταξε

νά άποκεφαλίσουν. Προσευχομένοι του άγιου φωνή έκ του ούρανοϋ εΐπε· «Ήκουσε ό Κύριος τήν προσευχή σου Άρτέμει κί έχάρισέ σοι τήν χάριν τών ιαμάτων, έλθè νά άπολαύσης τò βραβεΐο τών άγώνων σου». Άπεκεφαλίσθη και τò άγ.λείψανο μετεφέρθη εις τόν Ναόν Τιμίου Προδρόμου εις Κων/πολι. Ό Άγιος ιδιαιτέρως τούς πάσχοντας άπό κήλη και ύδροκήλη και ζητοϋντας τήν ιατρεία αυτών θεραπεύει. Πολλά θαύματα έχει ένεργήσει.

ΟΣΙΑΣ ΜΑΤΡΩΝΗΣ· Έγεννήθη εις χωρίο Βολισò Χίου, γονέων χριστιανών Λέοντος και Άννης, εις τò βάπτισμά της ώνόμασαν Μαρία. Όταν ήθέλησαν οι γονεις της νά τήν ύπανδρεύσουν έφυγε και έπήγε εις τò βουνò χωρίου Κατάβασις, έκτισε ένα πρόχειρο καλύβι και άρχισε τούς πνευματικούς άγώνας με προσευχάς, νηστείας, άγρυπνίας. Οι γονεις της ήλθον και άλαβον εις τήν οικίαν των, αλλά ειδον τόν πόθον της διά νά γίνη μοναχή και έδωκαν τήν άδεια.

Ή Μαρία έδωκε έλεημοσύνας εις τούς πτωχούς ότι ειχε, τὰ άκίνητα τής περιουσίας της έφησε εις έξ αδελφάς της και επέστρεψε εις τήν μοναχική της καλύβα συντηρουμένη άπό μία αδελφή της, ή όποΐα έφερε εις αυτήν άρτον. Μετά τρία έτη ήλθε εις γυναικεΐα μονή εις Χώρα, έμεινε εις τήν ύπακοήν και έγινε μοναχή, τ' όνομα Ματρώνη. Μία φορά οι εργάτες έσκαπτον διά νά κτίσουν κελλία, εύρέθη θησαυρός. Ή άγια διά νά γνωρίσουν εάν είναι του Θεοϋ ή έκ δαιμόνων, έπροσευχήθη και παρευθύς έγινε ό χρυσός ως τὰ μαϋρα κάρβουνα.

Μετά τόν θάνατον τής ήγουμένης, έψήφισαν τήν άγια ήγουμένη. Τήν Χιον τότε έξουσιαζον οι βάρβαροι Γενουβέζοι, εις έξ αυτών ήθέλησε νά βιάση μία μοναχή και άμέσως άπέθανε. Εϋσπλαχνίσθη αυτόν ή άγια, έκραξε προσευχομένη προς τόν Κύριον και ό νεκρός άνεστήθη! Άπό τότε οι βάρβαροι έτιμοϋσαν κί έβοηθοϋσαν τò μοναστήριον.

Έγνώρισε προ 7 ήμερών τò θάνατό της, έκοινώνησε και παρέδωκε τήν ψυχήν της. Έτάφη εις τόν ναόν. Αναρίθμητα θαύματα έτέλεσε. Ένας Τοϋρκος ήμιπαράλυτος άπό τήν Μαγνησία ήλθε εις τήν Χιον, παρακινηθείς άπό τήν χριστιανή δούλη του Μαρία. Ή άγια έφάνη εις τόν άσθενή εις τόν ύπνον του λέγουσα· «Διά τας προσευχάς και τήν πίστιν τής δούλης σου Μαρίας σε ίατρεύω». Άφοϋ ίατρεύθη έλευθέρωσε τήν δούλη του και πολλά αφιερώματα έδωκε εις τήν μονή. Ή Μαρία έγινε μοναχή εις τò μοναστήριον τής άγίας.

ΟΣΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ· Έγεννήθη τò 1509 εις τὰ Τρικάλα Κορίνθου (Πελοποννήσου) άπό γονεις Δημήτριο και Καλή τής οικογενείας Νοταράδων (ήσαν άπόγονοι τών Παλαιολόγων). Έλαβε χριστιανική μόρφωσι, μαθητεύσας εις τò σχολειò.

Έπειτα τò 1527-1530 έπήγε εις τήν Ζάκυνθο διά να συνεχίση τας σπουδάς γνωρισθείς με τόν μοναχò Παχώμιο. Έπί 2-3 έτη περιοδεύει όλα τὰ γνωστά μεγάλα μοναστήρια τής Έλλάδος και Μ.Άσίας έως Πόντου. Τò 1532-1537 εύρίσκεται εις τò Άγιον Όρος, κατὰ παράδοσι έγινε μοναχòς μεγαλόσχημος και άσκήτευσεν εις τò κελλιον του Άγ.Θεοφίλου του Μυροβλήτου εις Καψάλα (ò άγιος Θεόφιλος ήτο έν ζωή ότε, τò κελλιον του τιμᾶται εις τόν Άγιο Βασίλειο, σήμεραν ή δεξιά χειρ του άγιου Θεοφίλου εύρίσκεται άφθαρτος, σῶα, με δέρμα εις τήν Ί.Μ.Παντοκράτορος, τò υπόλοιπον άγιο λείψανο εύρίσκεται έντòς του Άγ.Βήματος (εις κελλι άγ.Βασιλείου Καψάλα) και δέν έχει γίνει άπό τò 1548 άνακομιδή). Εις τήν Άγια Άννα (Άγιον Όρος)

σώζεται επίσης τὸ σπήλαιον ὅπου ἀσκήτευσεν ὁ ἅγιος.

Ἀπὸ τὸ 157-1548) εὐρίσκεται εἰς Πανάγιον Τάφο ΚΗΙΧ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ διακονεῖ ὡς κανδηλανάπτης ἀφοῦ ἔκανε διάφορα ταξίδια καὶ προσκύνησε εἰς Σινᾶ καὶ Αἴγυπτο. Ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ἱεροσολύμων Γερμανὸ χειροτονεῖται ἱερεὺς. Μὲ εὐλογία Πατριάρχου ἐπῆγε εἰς τὸ Σαραντάριο ὄρος νηστεύων καὶ προσευχόμενος ἐπὶ 40 ἡμέρες. Ἀπὸ τὸ 1548 ἕως 1550 εὐρίσκεται εἰς Κρήτη εἰς τοποθεσία Βρυσῶν Ἀποκορώνων Χανίων καὶ ἄλλους τόπους τοῦ νομοῦ Χανίων. Τὸ 1550 ξαναγυρίζει εἰς Ζάκυνθο εἰς σπήλαιο ἐρημικὸ εἰς Ἅγιο Νικόλαο Γερακαρίου ἀσκητεύων καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς ἄλλο σπήλαιο πλησίον τῆς μονῆς Κρημνῶν ἐφημέρευε εἰς τὸν ναὸ τοῦ Ἁγ. Λαζάρου διδάσκων τὸν λαὸν καὶ θαυματουργῶν.

Τὸ 1554-1560 ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς Ἀργοστόλιον Κεφαλληνίας εἰς τὸ σπήλαιον ὅπως καὶ σήμερον σώζεται. Πλήθος λαοῦ ἤρχετο εἰς τὸν ἅγιον νὰ ἀκούσῃ τὴν διδασχὴν του καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ ἔτσι ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος Αἴνου, τόπον Ὀμαλά, εἰς χωρίον Βαλασμάτα εἰς τὸ ἐρημοκλήσιον τῆς κοιμήσεως Θεοτόκου ἀνακαινισθὲν ἀπὸ τὸν ἱερέα Γεώργιο ὁ ὁποῖος παρεχώρησε εἰς τὸν ἅγιον διὰ νὰ τὸ κτίσῃ μονὴ (παραχωρητήριον 1-ΣΕΠΤ. 1561).

Οἱ πρῶτες μοναχὲς ἦσαν οἱ ἀδελφὲς τοῦ ἱερέως Γεωργίου. Ἐκτίσθη νέος ναὸς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κελλία, φρέαρ, ἐφύτευσαν ἐλαίας καὶ ἀμπέλι, ὁ ἅγιος ἰδιοχείρως ἔσκαψε πηγάδι εἰς τὸ ὁποῖο ἕως σήμερον κατὰ τὴν λιτανεῖα τῆς ἐορτῆς του τὸ ὕδωρ ἀνυψώνεται ἕως τοῦ χεῖλους καὶ ἔπειτα κατέρχεται εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπωνόμασε τὴν μονὴ «Νέα Ἱερουσαλήμ» ὁ ἀριθμὸς μοναζουσῶν ἔφθασε 25, κατέστησε τὸ κοινὸ βίον Σταυροπηγίαν μονὴ ἐξαρτωμένη δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως.

Ἐνα ἔτος ἔγινε ἀνομβρία, ὁ λαὸς ἤλθε εἰς τὸν ἅγιον καὶ ἐπαρακαλοῦσε νὰ προσευχηθῇ. Ὁ ἅγιος τελικῶς ἐδέχθη καὶ προσευχηθεὶς ἔβρεξε.

Προγνώρισας τὸ τέλος του, ζήσας 19 ἔτη εἰς τὴν μονὴ τὴν 15 Αὐγούστου 1579 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Κατὰ ἀνακομιδὴν 20 Οκτ. 1581 εὐρέθη ἄφθαρτον, ἐνεταφιάσθη πάλι κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐπισκόπου Γαβριὴλ καὶ μετὰ 8 μῆνας βί ἀνακομιδὴ ἐγένετο καὶ εὐρέθη πάλι εὐωδιάζον, ἀκέραιον, ἄφθαρτον ὡς τὴν σήμερον φαίνεται φέρων ὅλα τὰ αἰσθητὰ σημεῖα τῆς ἀγιότητος καὶ ἐνεργῶν θαύματα εἰς δόξα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ.

21η ΟΚΤ. ΑΓΙΟΥ ΙΛΑΡΙΩΝΟΣ· Ἐγεννήθη τὸ 293 εἰς τὴν Θαβαθὰ Γάζης (Παλαιστίνης) ἀπὸ ἀπίστους γονεῖς. Ἐπῆγε εἰς Ἀλεξάνδρεια διὰ σπουδῆς, ἐβαπτίσθη χριστιανὸς καὶ ἐγνώρισε τὸν Ἅγ. Ἀντώνιον ὁ ὁποῖος εἰς δύο ἡμέρας τὸν ἔκανε μοναχόν, κρατήσας ὀλίγον μαζί του ἔπειτα δίνοντάς του ἓνα τρίχινο χιτῶνα καὶ ἐπανωφόρι δερμάτινον τὸν ἔστειλε εἰς τὴν πατρίδα του. Οἱ γονεῖς τοῦ ἀγίου εἶχον κοιμηθῆ, διεμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς πτωχοὺς καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ σπήλαιον Μαΐουμᾶ Γάζης κατοίκησε ἀγωνιζόμενος ὡς ἄσαρκος μὲ προσευχάς, ἀγρυπνίας.

Οἱ νηστεῖες του ἦσαν ὑπερβολικὲς ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνίσχυσε. Ἦτο 15 ἐτῶν καὶ ἔτρωγε 15 σῦκα κάθε ἀπόγευμα, ἄλλοτε ἄγρια χόρτα. Οἱ δαίμονες τοῦ ἔδειχναν φαντασίας μὲ ἀπρεπῆς καὶ ἀμαρτωλῆς εἰκόνες, ὁ ἅγιος ἄυπνος ἔψαλλε καὶ περισσότερον ἐκακοπαθοῦσε μὲ νηστείας. Ἡ καλύβη του 3-4 πήχεις διαστάσεων ἦτο ἔμπροσθεν ἀπ' τὸ σπήλαιόν του, φλεγόμενος ἀπὸ τὴν ζέστη καὶ ὑπομένων τὸ ψῦχος. 20-

24 ἐτῶν ἔτρωγε βρεγμένη φακὴ, ἕως 27 ἐτῶν παξιμάδι μόνο καὶ ἄλας, ἕως 30 ἐτῶν χόρτα, ἕως 38 ἐτῶν ἔτρωγε κρίθινο παξιμάδι περίπου 350 γραμμάρια κάθε ἡμέρα. Λάδι ἕως αὐτὴ τὴν ἡλικία οὐδέποτε ἐγεύθη ἕως ὅτου ἄρχισε νὰ ἐλαττώνεται ἡ ὄρασις του καὶ ἔβαλλε εἰς τὰ λάχανα ἕως τὰ 60 του ἔτη.

Ἐτῶν 60-80 ἐτρέφετο μὲ χόρτα καὶ βρεγμένη φακὴ ἀλλὰ ἄρτο οὐδόλως ἔφαγε. Ἀπὸ 80 ἕως θάνατό του ἔτρωγε ὀλίγον ἄρτο καὶ λάχανα ἐψημμένα μὲ ἄλευρο. Φροῦτα ἢ ἄλλας τροφὰς δὲν ἐγεύθη, πάντοτε ἔτρωγε μὲ τὴν δῦσι τοῦ ἡλίου. Ὅταν ἦτο 18 ἐτῶν ἦλθον λησταὶ εἰς τὸ σπήλαιό του ἀλλὰ ὄλη τὴ νύκτα δὲν εὗρισκον τὸν ἅγιο, διότι ὁ Θεὸς ἐτύφλωσε αὐτοῦς.

Τὸ πρῶτὸ τοῦ εἶπον. Ἐὰν ἔλθουν ληστὲς τί θὰ κάνεις; ὁ ἅγιος εἶπε· «ὁ γυμνὸς δὲν φοβεῖται αὐτοῦς». Εἶπον πάλι· «Κί' ἂν σὲ φονεύσουν;» ὁ ἅγιος· «ὅποιος εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀποθάνῃ δὲν φοβᾶται θάνατον». Οἱ ληστὲς ὑποσχόμενοι μετάνοιαν ἔλαβαν τὴν εὐχὴν του καὶ ἔφυγαν. Εὐλόγησε μία στείρα γυναῖκα ὅτε ἦτο 33 ἐτῶν καὶ ἀπέκτησε τέκνον. Ἐθεράπευσε τὰ ἀσθενῆ τέκνα τῆς συγκλητικῆς Ἀρισταινέτης καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ εἰδωλολάτρες εἰς τὸν Χριστόν. Τότε δὲν ὑπῆρχε κανένα μοναστήριον εἰς Παλαιστίνῃ ἢ ἀναχωρητὴς παρὰ ὁ ἅγιος Ἰλαρίων.

Ἐθεράπευσε μία τυφλὴ γυναῖκα καὶ παράλυτο στρατιώτη. Πολλοὶ ἀποφάσισαν νὰ γίνουν μοναχοί. Ἐκτισαν μοναστήρι. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἐπληροφορεῖτο τὰ θαύματα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ἰλαρίωνος, τὰς θεραπείας τῶν δαιμονιζομένων, ἔχαιρε καὶ πολλὰς φορὰς ἔστειλε εἰς αὐτὸν γράμματα μὲ χαιρετισμοὺς.

Ὅσοι ἤρχοντο ἀπὸ τὴν Συρία εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον τοὺς ἔλεγε, «ἔχετε τὸν ἰατρὸν δηλ. Ἅγιο Ἰλαρίωνα πλησίον σας καὶ βασανίζεσθε ὁδοιποροῦντες ἕως ἐδῶ;» Ὁ ἅγιος Ἰλαρίων ἔκτισε πολλὰ μοναστήρια εἰς τὴν Παλαιστίνῃ, μία φορὰ τὸ χρόνο ἐπεσκέπτετο τὸ καθένα διδάσκων τοὺς μαθητὰς του.

Κάποιος εἶχε κῆπο, ἐπειδὴ δὲν ἔδιδε λάχανα ποτὲ δωρεάν, παρήγγειλε ὁ ἅγιος νὰ μὴ τὸν δεχθοῦν. Ἐκεῖνος ὅμως ἔστειλε χλωρὰ ρεβύθια διὰ νὰ συγχωρηθῇ καὶ ὁ μοναχὸς Ἡσύχιος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ ἅγιος τὰ ἔβαλε εἰς τράπεζα. Ὁ ἅγιος ὡς προορατικὸς μὲ αὐστηρότητα τοῦ εἶπε· «Δὲν αἰσθάνεσαι τὴν δυσωδία τῆς φιλαργυρίας ἀλλὰ τὰ ἔφερες εἰς τὴν τράπεζα; Νὰ τὰ δώσης εἰς τὰ βόδια καὶ θὰ γνωρίσης τὴν ἀλήθεια». Ὁ Ἡσύχιος ἔρριξε αὐτὰ εἰς τὰ ζῶα καὶ ἐκεῖνα ἔστρεψαν τὸ πρόσωπόν των ἀλλοῦ.

Ἦτο 63 ἐτῶν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς ἐρημικώτερον μέρος. Ἦλθον 20.... ἄνθρωποι καὶ παρακαλοῦσαν νὰ μὴ φύγῃ. Ὁ ἅγιος εἶπε ὅτι δὲν τρώγει τίποτε οὔτε πίνει. Ἔμεινε μία ἑβδομάδα νῆστις, τέ-λος τὸν ἄφησαν. Ἐπῆγε εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Μ. Ἀντωνίου εἰς Αἴγυπτο. Οἱ μοναχοὶ ἐκεῖ ἔδειξαν εἰς τὸν Ἰλαρίωνα τὸν τόπον ὅπου προσήχετο ὁ ἅγ. Ἀντώνιος, ἐκεῖ ὅπου ἔπλεκε μὲ φοινικόκλαδα σπυρίδα, ὅπου ἐκοιμᾶτο. Ὁ Ἰλαρίων ἠσπάζετο μὲ χαρὰν τὴν γῆν ὅπου ἔστεκε καὶ ἐπροσηύχετο ὁ Ἅγ. Ἀντώνιος καὶ ἐξάπλωσε εἰς τὴν κλίνῃ του διὰ εὐλογίαν.

Εἰς τὴν πόλιν Ἀφρόδιτο ἔμενε μὲ δύο μαθητὰς του ἀγωνιζόμενος. Ἔγινε ἀνομβρία καὶ ὁ λαὸς παρεκάλεσε τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος ἔκλινε γόνατα προσευχόμενος καὶ ἔβρεξε. Ἄλλοτε ἔδωκε ὁ ἅγιος ἔλαιον τὸ ὁποῖον εὐλόγησε καὶ ἐθεραπεύοντο ὅσοι ἐδαγκώνοντο ἀπὸ φαρμακερὰ φίδια.

Φεύγων τὴν δόξα καὶ τιμὴν ἀπὸ ἀνθρώπους ἐπῆγε εἰς τόπον Βρούχιον Ἀλεξανδρείας καὶ πάλι ἐνεχώρησε διὰ ἔρημον Ἀβασα. Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης κατεδάφισε τὸ μοναστήριον Ἰλαρίωνος, ἐξώρισε τοὺς μοναχοὺς, ἐζητοῦσε τὸν ἅγιο διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ ἀλλὰ μὲ τὸν μαθητὴν του Ναζάριο ἐπῆγε εἰς Σικελία. Καθ'

ὁδὸν ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενο υἱὸ τοῦ πλοιάρχου. Ἔμειναν εἰς ὄρος Σικελίας καὶ ἔκοπτον ξύλα, ἐπώλουν αὐτὰ καὶ ἀγόραζον ἄρτους. Ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενο Σκουτάριο καὶ διεδόθη ἡ φήμη του. Μετὰ 3 ἔτη ἐπῆγε εἰς Σικελία καὶ ὁ μαθητὴς του Ἴσυχιος καὶ εὔρε τὸν ἅγιον. Ἦλθον εἰς τὸ φρούριον «Ἐπίδαυρος» τῆς Δαλματίας. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἓνα μεγάλο φίδι (δράκων), ὁ ἅγιος προσευχηθεὶς ἐσταύρωσε αὐτὸ μὲ τὸ σημεῖον Τιμίου Σταυροῦ, ἔμεινε ἀκίνητο καὶ ἔκαυσαν οἱ κάτοικοι μὲ φωτιά.

Ἔγινε τρικυμία μεγάλη μία φορὰ ὥστε ἐκινδύνευσε ἡ πόλις, ὁ ἅγιος εὐσπλαχνισθεὶς κατεσκεύασε 3 σταυρούς, ἔβαλε εἰς τὴν ἀκτὴ καὶ τὸ κύμα ἐπέ-στρεψε ὀπίσω καὶ ἔγινε γαλήνη. Ἐρχόμενος εἰς Κύπρον ὁ ἅγιος, καθ' ὁδὸν ἐπετέθησαν πειραταὶ, ἔρριψε ἓνα λίθον εἰς τὴν θάλασσα ἀπὸ τοῦ πλοῦ λέγων· «Ἔως ἐκεῖ, νὰ μὴν ἔλθετε ἐγγύτερον». Οἱ πειρατὲς δὲν ἠδύναντο νὰ πλησιάσουν εἰς τὸ πλοῖο, καὶ ἐσώθησαν. Εἰς τὴν Πάφον Κύπρου ἔμενε εἰς δύσβατο τόπον καλλιερῶν κῆπο. Μία ἡμέρα τοῦ ἔφεραν παράλυτο καὶ ἄφησαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ὁ ἅγιος τὸν ἐθεράπευσε, ἦτο 80 ἐτῶν τότε. Ἐγραψε διαθήκη εἰς τὸν μαθητὴ του Ἴσυχιο (ὁ Ναζάριος εἶχεν ἀποθάνει) ἡ ὁποία ἔλεγε· «ὅτι τὸ εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖο ἀντέγραψε μόνος του νέος καὶ τὰ ράσα του μαζί μὲ ἓνα τρίχινο Κουκούλιο ἀνήκουν εἰς τὸν Ἴσυχιο». Αὐτὴ ἦτο ἡ περιουσία του!! Παρέδωκε τὴν ψυχὴν του λέγων· «Ἐξελθε ψυχὴ μου, τί φοβεῖσαι; 70 ἔτη δουλεύεις τῷ Χριστῷ καὶ δευλιᾶς θάνατον; ὁ Κύριος σὲ προσκαλεῖ πορεύου χαίρουσα...». Τὸ 373 μ.Χ. ὁ Ἴσυχιος μετὰ 10 μῆνες ἔλαβε τὸ ἅγιον λείψανον καὶ ἔφερε εἰς Μαΐουμᾶ Παλαιστίνης.

ΟΣΙΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Χρυσούπολι (πλησίον Καβάλας), μικρὸς ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα οἱ Τοῦρκοι τὸν αἰχμαλώτισαν μὲ τὸν ἀδελφὸν του καὶ ἐφυλάκισαν. Ἡ μητέρα αὐτῶν ἔμεινε κλαίουσα, προσευχομένη εἰς Θεοτόκον, ἡ ὁποία ἐφάνη εἰς τὴν φυλακὴν εἰς σχῆμα μητέρας των, τὰ ἐλευθέρωσε καὶ ἔφερε εἰς μοναστήριον Νεαπόλεως λέγουσα νὰ γίνουν ἐκεῖ μοναχοί. Ἔμειναν εἰς τὸ κοινόβιον ὑποτασσόμενοι καὶ προκόπτοντες. Ἀργότερα ἡ μητέρα αὐτῶν ἔγινε μοναχὴ εἰς ἓν ἐκεῖ πλησίον μοναστήριον καὶ εἶδε τὰ τέκνα τῆς μοναχοῦς. Κάποια μοναχὴ ἐνίκηθη ἀπὸ τὸν δαίμονα καὶ παρακίνησε πρὸς ἔρωτες τὸν ὅσιον ὁ ὁποῖος ὡς ἄλλος Ἰωσήφ ἀντέκρουσε τὴν νέαν αἰγυπτίαν. Ἐπῆγε ὁ ὅσιος διὰ λίγον χρόνον εἰς τὴν μονὴν Διονυσίου εἰς Ἄγ. Ὄρος, θέλων νὰ ζῆσιν ἐρημικὴ ζωὴ διὰ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσῃ ὁ ἡγούμενος προσεποιήθη τὸν κωφάλαλον ἔτσι τοῦ ἔδωκε ἄδεια καὶ πλησίον μονῆς 1,2 χιλιόμετρα ἔκτισε καλύβαν ἀγωνιζόμενος μὲ τοὺς δαίμονες καὶ μὲ τὰ πάθη. Ἐπειδὴ ἐγνώρισαν ὅτι εἶναι ὑγιὴς ἀλλὰ προσποιεῖται τὸν κουφόν, ἐπῆγε εἰς ἄλλο μέρος ἐρημικὸν μὲ 3 μοναχοὺς μαθητὰς του, μία φορὰ ἐρχομένων πειρατῶν, προσευχηθεὶς ἔγινε τρικυμία καὶ ἐμποδίσθη ἡ ἀπόβασις αὐτῶν εἰς τὴν ξηρά. Εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν μία φορὰ εἶδε νὰ προπορεύεται τοῦ ἱερέως ἓνας κόραξ. Ὁ ἅγιος εἶπε εἰς τὸν ἱερέα ὅτι δὲν πρέπει νὰ λειτουργεῖ ὡς ἀνάξιος, διότι εἶχε ἀμαρτήσῃ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐδέχθη τὴν συμβουλήν τοῦ ἁγίου.

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ 84 ἐτῶν, ἄφησε ἐντολὴν εἰς μαθητὰς του νὰ μὴ τὸν ἐνταφιάσουν ἀλλὰ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὸ δάσος. Ἐνας μοναχὸς εἶδε φῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἦτο τὸ ἅγιον λείψανον, ἐλθὼν εὔρε τὴν ἁγία κάρα καὶ πληροφορηθεὶς ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅτι εἶναι τοῦ ἁγίου Φιλοθέου ἔφερε αὐτὴν εἰς τὸ κελλίον του. Τὴν νύκτα εἶδε τὸν ἅγιον εἰς τὸ ὄνειρόν του νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν εἰς τοὺς μαθητὰς του, τὸ ὁποῖον ἔπραξε.

ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ· Ἡ Θεοδότῃ ἦτο μοναχὴ ἀπὸ τὴν χώρα τοῦ Πόντου, ὠμολόγησε εἰς τὸν ἄρχοντα Καππαδοκίας, βασανίζεται, βάλλεται εἰς φοῦρνον ἀλλὰ μένει ἀβλαβής, τέλος ἐθανάτωσαν διὰ ξίφους. Ὁ Σωκράτης ἦτο ἱερεὺς, εἰς ἑορτὴ εἰδωλολατρῶν κατέστρεψε τὸν βωμὸ καὶ τὰς θυσίας καὶ ὠμολογήσας ἀπεκεφαλίσθη.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Μονεμβασία. Τὸ 1770 μ.Χ. οἱ Ἄλβανοὶ ἐθανάτωσαν τὸν πατέρα του, μαζί με τὴν μητέρα του ἔφεραν αἰχμαλώτους εἰς Λάρισα καὶ ἐπώλησαν εἰς Τοῦρκο Θεσσαλονίκης ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἔχη τὸν Ἰωάννη ψυχοπαίδι, δότι ἦτο ἄτεκνος. Ἐδοκίμαζε με ἀπειλὰς νὰ τὸν τουρκεύσῃ, μία περίοδο νηστείας 15 Αὐγούστου ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἐνήστευε, τὸν ἐβασάνιζε ὁ Τοῦρκος νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ μιὰρὰ φαγητὰ του ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης δὲν ἐδέχετο ὁμολογῶν τὴν πίστι του.

Ἡ μητέρα του ἔκλαιε καὶ ἔλεγε νὰ φάγῃ, Ὁ Ἰωάννης ἐστήριζε τὴν ἀσθένειά της με διάφορα μαρτύρια ἀγίων καὶ λόγους ἐκ τοῦ εὐαγγελίου. Ὁ Τοῦρκος ἐκρέμασε αὐτόν, ἐκάπνιζε με ἄχυρα, με τὸ μαχαίρι του ἐκτύπησε εἰς τὴν καρδιά καὶ μετὰ 2 ἡμέρας ἀπέ-θανε τὸ 1773. Τὸ ἅγιο λείψανο ἔρριψαν εἰς τὸν κῆπο, ἓνα οὐράνιο Φῶς ἐφώτιζε τὸ ἅγ.λείψανο. Ὁ μητροπολίτης ἔλαβε ἄδεια καὶ ἐνεταφίασε. Ὅταν ἔγινε ἀνακομιδὴ ἢ μητέρα ἀγ.Ἰωάννου ἔφερε τὸ μαρτυρικὸ λείψανο εἰς τὸ χωρίον Γοῦβες Μονεμβασίας, ὅταν ἐπέθανε ἐτάφη μαζί με ἅγιο λείψανο υἱοῦ της.

Τὰ ἅγια λείψανα οἰκειοποιήθη ὁ συγγενὴς τοῦ μάρτυρος Ἰωάννης Καυσοκαλύβας ὡς κληρονόμος, ἀργότερα ἢ ἁγία Κάρα ἐδόθη εἰς Μονὴ Προδρόμου τοῦ Ἑλους, ἓνα μέρος ἀγ.λειψάνων εἰς Μονεμβασία καὶ τ' ἄλλα εἰς Καλαμάτα.

22· ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΒΕΡΚΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΑΠΟΛΕΩΣ· Ὁ ἅγιος ἐζοῦσε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἀσεβῶν βασιλέως Μάρκου Αὐρηλίου (161-180) καὶ Ἀντωνίνου (138-161) καὶ ἦτο ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως Φρυγίας. Μία νύκτα, εἰς τὴν προσευχὴ του εἶδε ὄραμα τὸν ΚΗΙΧ νὰ τοῦ δίδῃ μία ράβδο λέγων· «Ἕπαγε Ἀβέρκιε εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ σύντριψον τοὺς αἰτίους τῆς πλάνης».

Τὴν ἴδια νύκτα ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὸν ναὸν Ἀπόλλωνος καὶ κατέστρεψε τὰ εἰδωλα λέγων εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ναοῦ· «Νὰ εἴπετε εἰς τοὺς ἄρχοντας ὅτι οἱ θεοὶ σας ἐμέθυσαν καὶ συνετρίβησαν».

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἐδίδασκε τὸ λαὸ εἰς τὴν ἀγορὰ, ἤθελον οἱ εἰδωλολάτραι νὰ τὸν συλλάβουν ἀλλὰ ἐθεράπευσε 3 δαιμονιζομένους καὶ ἐπίστευσαν περὶ τοὺς 500 ἀνθρώπους. Ἡ Φρυγγέλα, μήτηρ τοῦ ἄρχοντος Φρυγίας Πουπλίου ἦτο τυφλὴ καὶ ἐπαρακαλοῦσε τὸν ἅγιο νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ὁ ἅγιος εἶπε· «Κι' ἐγὼ ἁμαρτωλὸς εἶμαι καὶ εὐχομαι ἀλλὰ ἐὰν δὲν πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστὸν δὲν δύναται νὰ σὲ θεραπεύσῃ».

Ὅταν ἐκείνη ὠμολόγησε τὸν ΚΗΙΧ υἱὸ τοῦ Θεοῦ, προσευχηθεὶς ὁ ἅγιος, ἐθεραπεύθη. Τρεῖς τυφλὲς γυναῖκες ἐθεραπαύθησαν με τὴν προσευχὴ ἀγίου καὶ ἔλεγον· ἢ πρώτη ὅτι εἶδε ἓνα σεβάσμιον γέροντα, ἢ ἄλλη εἶδε νεανίσκο καὶ ἢ τρίτη μικρὸ παιδίον, ἢγγισε τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἐθεραπεύθησαν.

Ἕνα δαιμονιζόμενον νέον ἐθεράπευσε καὶ τὸ δαιμόνιον φεύγοντας ἐφώνησε· «Σὺ με διώχνεις Ἀβέρκιε ἐγὼ θὰ σὲ φέρω χωρὶς νὰ θέλῃς εἰς τὴν Ρώμην».

Ὁ ἅγιος 7 ἡμέρας ἄσιτος ἐπροσευχόταν διὰ νὰ μὴ πειράξῃ αὐτὸν ὁ δαίμων. Τὴν 7ην εἰς ὄραμα ὁ ΚΗΙΧ εἶπε· «Ἕπαγε εἰς τὴν Ρώμην, ὦ Ἀβέρκιε νὰ κηρύξῃς τ' ὄνομά Μου, ἔχε θάρρος ὅτι ἐγὼ εἶμαι μαζί σου». Τὸ δαιμόνιον ἐπῆγε εἰς Ρώμην καὶ εἰσῆλθε εἰς

τὴν Λουκίλα, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Μάρκου Ἀντωνίνου, ἡ ὁποία δαιμονιζομένη ἔτρωγε τὰς σάρκας τῆς, καὶ ἔκραζε· «ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Ἀβέρκιος ἐδῶ, δὲν ἐξέρχομαι». Ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς ἀνθρώπους τοῦ εἰς τὸν ἅγιον, ὁ Βαλέριος, ὅταν ἐρώτησε ὁ ἅγιος, τί μὲ θέλετε, -ἐθύμωσε καὶ ἐρράπισε τὸν ἅγιον, εὐθύς τὸ χέρι τοῦ ἔμεινε ἀκίνητο ἕως ὅτου ἐθεράπευσε αὐτὸν ὁ ἅγιος. Ἔβαλε εἰς ἕναν ἀσκὸν, οἶνον, ὄξος καὶ ἔλαιον, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἔλαβε μαζί του ὁ ἅγιος τὸν Ἀμπελουργὸν Τροφίμωνα. Κατὰ τὸ ταξίδιον ὅταν ἔλεγε ὁ ἅγιος εἰς τὸν Τροφίμωνα νὰ πῆ οἶνον, οἶνος ἐξήρχετο. Ὅταν χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Τροφίμων ἤθελε νὰ πῆ ἐξήρχετο ὄξος, ἔτσι ἔμαθε νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἅγιον καὶ νὰ μὴ πράττῃ τίποτε χωρὶς τὴν εὐλογία τοῦ. Ἐφθασαν εἰς ἀνάκτορα εἰς Ρώμην, τὸ δαιμόνιον ἐτάρασσε τὴν Λουκίλα καὶ ἐφώνησε· «Ἴδοῦ Ἀβέρκιε σὲ ἔφερα εἰς τὴν Ρώμην». Προσευχηθεὶς ὁ ἅγιος, διέταξε τὸν δαίμονα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κόρη καὶ νὰ σηκώσῃ ἕνα βωμὸν (ἦτο ἀπὸ βράχον λαξευμένον, μεγάλων διαστάσεων, ὡς οἰκία ...) καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς Ἱεράπολιν Φρυγίας.

Ὁλος ὁ λαὸς εἶδε αὐτὸ τὸ φοβερό!! ἕνα μαῦρον αἰθίοπα γίγαντα νὰ σηκῶναι ἐκεῖνον τὸν βωμὸν καὶ νὰ ἀπογειώνεται εἰς τὸν ἀέρα γενόμενος ἀφαντοῦ εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ οὐρανοῦ!! τέλος ἐπῆγε αὐτὸν εἰς Ἱεράπολιν. Ἡ βασίλισσα Φαυστίνα εἶδε εἰς ἅγια χρήματα πολλὰ διὰ τὴν θεραπείαν κόρης τῆς, ὅμως δὲν τὰ ἐδέχθη, ἐζήτησε νὰ κτίσῃ ἕνα λουτρὸν εἰς Ἱεράπολιν εἰς τὸν τόπον ὅπου διὰ προσευχῆς τοῦ ἀνέβλυσαν ἱαματικὰ ὕδατα καὶ νὰ δίδουν 3.000 μῶδια σίτου διὰ τοὺς ἐκεῖ (Ἱεραπόλεως) πτωχοὺς. Αὐτὰ ἐδίδοτον ἕως τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀσεβοῦς Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Ἐμεινε ὁ ἅγιος ἀρκετὸ χρόνον κηρύττων εἰς Ρώμην. Ὁ ΚΗΙΧ ἐφάνη εἰς αὐτὸν λέγων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Συρίαν διὰ νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον.

Μὲ βασιλικὸ πλοῖον τὸν ἔφεραν εἰς Συρίαν. Διδάσκων εἰς Ἀντιόχεια καὶ Ἀπάμειαν καὶ Μεσοποταμίαν, ἐπέστρεψε εἰς Ἱεράπολιν. Διερχόμενος ἀπὸ τὸ χωρίον Αὐλῶν οἱ χωρικοὶ ἐλίχνιζον καὶ τὰ ἄχυρα ἐπιπτον εἰς τὸ πρόσωπόν του. Παρεκάλεσε νὰ διακόψουν ἐργασίαν τῶν διὰ νὰ διέλθῃ, ἐκεῖνοι ἐσυνέχισαν, εὐθύς ὅμως ἡ προσευχὴ ἁγίου ἔπαυσε τὸν ἄνεμον. Ἐζήτησε ὕδωρ ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔδωσαν, ἐμέμφθη αὐτοὺς λέγων «ποτέ σας νὰ μὴ χορτάσετε» καὶ ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἔγινε. Ἐδίψησε ποτὲ καὶ προσευχηθεὶς ἀνέβλησε πηγὴν. Τὸν τόπον ἐκεῖ ὠνόμασαν «τόπον γονυκλισίας». Ὁ ΚΗΙΧ φανεὶς ἐν ὀράματι εἶπε· «Ἦλθε καιρὸς νὰ ἀναπαυθῆς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πόνους σου, Ἀβέρκιε». Ὁ ἅγιος κατασκευάσας τὸν τάφον τοῦ πλησίον εἰς τὴν πέτραν ἐκεῖνη (τὸ βωμὸν) τὸν ὁποῖον ἔφερε ὁ δαίμων ἀπὸ τὴν Ρώμην, ἐχάραξε ἐπάνω εἰς λιθίνην πλάκα ἐπιγραφὴν λέγουσαν διὰ τοὺς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε τὸ εὐαγγέλιον, ὅτι ὁ ΚΗΙΧ τὸν ἔστειλεν εἰς Ρώμην εἰς βασιλεῖς καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ νὰ μὴ ἐνταφιάσουν ἄλλον κλπ...

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἱστορούμενα εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου, μερικοὶ ἄπιστοι ἐθεώρουν ὡς μύθους, τὸ 1883 ὁ Σκῶτος ἀρχαιολόγος Χ. ἄνισαω εἰς τὰς ἀνασκαφὰς ἔξω τῆς Ἱεραπόλεως εὔρε τὸν τάφον, τὴν ἐπιτύμβιον πλάκα ἡ ὁποία ἔγραφε μὲ λαξευμένα γράμματα ἐπαληθεύουσα ἀκριβῶς ὅτι ἔγραφε ὁ συναξαριστὴς τοῦ ἁγίου. Ὁ ἅγιος ἐκοιμήθη 72 ἐν εἰρήνῃ.

23· ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ· Ἐγίνε πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ὑπὸ τοῦ ΚΗΙΧ χειροτονηθεὶς καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν ἔγραψε τὴν ὁποίαν ἀργότερα ὁ Μ.Βασίλειος ἐσυντόμεισε, ὅπως καὶ ὁ ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστωρος Θεοτόκου, ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἔδιδε τοὺς ἀγροὺς εἰς τοὺς υἱοὺς του κληρονομία, ἠθέλησε νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν ΚΗΙΧ, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθησαν οἱ ἄλλοι μόνο ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὸν ΚΗΙΧ εἰς τὴν μερίδα του καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ἀδελφότης. Εἰσήρχετο κάθε ἡμέρα εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων καὶ ἐπροσηύχετο διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ. Ἀπὸ τὶς γονυκλισίαις ἔγιναν τὰ γόνατά του.. ὡς καμήλων. Κάποτε τὸν ἠρώτησαν αἰρετικοὶ ποία εἶναι ἡ θύρα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος μὲ πραότητα εἶπε ὅτι ὁ εἶναι ὁ ΚΗΙΧ ὁ σαρκωθεὶς υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἰουδαῖοι τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τὸν ἀνεβίβασαν εἰς τὸ πτερύγιο τοῦ Ναοῦ καὶ λέγων εἰς αὐτὸν νὰ διδάξῃ τὸ λαὸ τὶς κακοδοξίας των. Ἐπειδὴ δὲν ἐδειλίασε θάνατον ὥστε νὰ προδώσῃ τὴν ἀλήθεια, ἐκήρυξε ὀρθοδόξως, οἱ ἀκούοντες ἔκραζον «ὠσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαυὶδ» -διὰ τοῦτο τὸν ἐκρήμισαν κάτω καὶ τὸν ἐλιθοβολοῦσαν ἐνῶ ὁ ἅγιος προσηύχετο διὰ τοὺς φονεῖς του. Εἷς Ἰουδαῖος κτυπήσας μὲ ξύλο εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀπέθανε τὸ 61 μ.Χ. καὶ ἔθαψαν πλησίον ναοῦ.

ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ· Ἦτο υἱὸς Μιχαὴλ Αἰ Ραγκαβέ, εὐνοχισθεὶς ἀπὸ Λέοντα Ἀρμένιον ἔγινε μοναχὸς καὶ ἡγούμενος μονῆς Ἀρχαγγέλου (ἢ Σατύρου), ἔπειτα ἐπατριάρχευσε ἀπὸ 846-857, ἐξεθρονίσθη ἀπὸ βασιλέα Μιχαὴλ ὅστις ἀνέδειξε τὸν Πατριάρχην Φώτιο. Ὁ Βασίλειος Μακεδῶν ἀποκατέστησε πάλι τὸν ἅγιον Ἰγνάτιο εἰς τὸν θρόνον. Ἐπατριάρχευσε ἀπὸ 867 ἕως 877, ἐξώσθη, ἐπανῆλθε εἰς μονὴ Σατύρου ὅπου ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

ΟΣΙΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ· Τρεῖς εὐλαβεῖς μοναχοὶ Σέργιος, Ὑγῖνος καὶ Θεόφιλος ἀπὸ τὴν μονὴ Ἀσκληπιοῦ τῆς Μεσσοποταμίας συμφώνησαν νὰ μεταβοῦν εἰς ὅλα τὰ προσκυνήματα τοῦ κόσμου. Ἐφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ὁσίου Μακαρίου μετὰ ἀπὸ κόπους καὶ κινδύνους τῆς ὁδοπορίας, εἶδον τὸν ὄσιον ἔχοντα τὸ γένειον λευκὸν ἕως τῶν ποδῶν, τὸ δέρμα του σκληρὸ (ἀπὸ ζέστη καὶ κρῦο) καὶ ὄνυχας ἕως μίαν σπιθαμὴν. Εἶπε εἰς αὐτοὺς ὁ Μακάριος ὅτι, «κί' ἐγὼ τὴν ἴδια προθυμία εἶχα, ἀλλὰ μίαν νύκτα μοῦ εἶπε κάποιος, νὰ μὴ πειράζω τὸν Θεὸν διότι ἐνδότερον τοῦ τόπου αὐτοῦ, νὰ μὴ βαδίσω». Τότε ἦλθον δύο λιοντάρια καὶ ἐκάθισαν εἰς τὰ πόδια τοῦ ὁσίου ὠρυόμενα, εἶπε εἰς αὐτὰ νὰ μὴ βλάψουν τοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἔψαλλον τὸν ἐσπερινόν.

Ἐδιηγήθη ὁ ὄσιος λέγων ὅτι «ἦτο ἀπὸ τὴν Ρώμῃ υἱὸς τινός Ἰωάννου Συγκλητικοῦ, οἱ γονεῖς του διὰ τῆς βίας ἐνύμφευσαν αὐτόν, μετὰ τὸν γάμο κρυφὰ ἔφυγε ὁ ἀρχάγγελος Ραφαήλ εἰς σχῆμα γέροντος τὸν ἔφερε ἕως τὸ σπήλαιο λέγων εἰς αὐτόν ὅτι ἦτο ὁ Ῥαφαήλ, νὰ μὴ φοβῆται, ἀλλὰ νὰ διξάζῃ τὸν Θεὸν διότι ἔφυγε τὸ σκότος τοῦ κόσμου καὶ ἦλθε εἰς τόπους φωτεινοὺς. Ὁ ὄσιος ἀνέθρεψε τὰ δύο μικρὰ λεοντάρια διότι ἡ λέαινα εὐρέθη νεκρά.

Μετὰ δύο ἔτη, ὁ δαίμων μετεσηματίσθη εἰς γυναῖκα λέγων ὅτι τὴν ὑπάνδρευσε χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ ἔφυγε εἰς τὴν ἔρημον. Ἐζήτησε νὰ μείνῃ ἐκεῖ τὴν νύκτα, ὁ ὄσιος ἐλυπήθη διότι ἔκλαιε καὶ τὴν νύκτα ὁ πειρασμὸς τὸν ἐρέθισε κί' ἐνῶ ποτὲ δὲν ἐπεθύμισε ἁμαρτία σαρκική, ἐπῆγε νὰ ἁμαρτήσῃ μαζί της ἀλλὰ εὐθύς ἔγινε ἄφαντος!... Ἐγνώρισε τὴν ἁμαρτία του, ἀκόμη καὶ οἱ λέοντες ἐπὶ 10 ἡμέρας δὲν ἦρχοντο εἰς τὸ σπήλαιο. Ἀποφάσισε καὶ ἐβάδισε δύο ἡμέρας διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλον τόπον. Ἄγγελος ἐφάνη καὶ λέγοντος τοῦ ὁσίου ὅτι φεύγω ἀπὸ προσώπου ἁμαρτιῶν μου, εἶπε· «Ἐνα πειρασμὸς δὲν ἠδυνήθης νὰ ὑπομείνης; ἐπίστρεψον εἰς τὸ σπήλαιο.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχάγγελος Ραφαήλ». Εὐλογήσας τὸν ὄσιο ἔγινε ἀφανής. Ἐπέστρεψε καὶ ἔμεινε γονατιστὸς εἰς τὸ σπήλαιον προσευχόμενος νῆστις 40 ἡμερονύκτια!!. Ἐγερθεὶς εἶδε ἕνα ἄνδρα μὲ κόκκινο ἔνδυμα, ἔχων στεφάνι χρυσοῦν εἰς κεφαλὴν του καὶ ἔψαλλε μὲ φωνὴν ὡς ὄχλος πολὺς. Εὐωδία φοβερὰ καὶ φῶς ἐγένετο ὁ τόπος καὶ ἀνερχόμενος εἰς τὸν οὐρανὸν... Ἐγιναν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ. Ὁ ὄσιος θαυμάζων ἔμεινε 70 ἡμέρες ἄφωνος. Ἦτο τότε 48 ἐτῶν.

Ὁ ἅγιος Μακάριος εἶπε· «Ἐὰν δύνασθε νὰ ὑπομείνετε εἰς τὴν ἔρημον, μείνατε, ἐὰν ὄχι σώζεσθε ἐν Εἰρήνῃ». Ἀνεχώρησαν οἱ τρεῖς γέροντες, οἱ λέοντες συνόδευον αὐτοὺς 3 ἡμέρας, κατεφίλησαν τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐπέστρεψαν οἱ λέοντες εἰς τὸν ὄσιο Μακάριο. Οἱ μοναχοὶ ἐβάδιζον ὀλίγας ἡμέρας ἐνῶ ἐκοιμοῦντο μία νύκτα ἅγιοι ἄγγελοι ἤρπασαν αὐτοὺς κί' ἔφερον εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐδόξασαν τὸν Θεὸν προσκυνήσαντες τοὺς Ἁγ.Τόπους ἦλθον εἰς μονὴν τῶν διηγούμενων ὅτι εἶδον καὶ ἤκουσαν.

24 ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΡΕΘΑ· Τὸ ἔτος 542 μ.Χ. ἐβασίλευσε εἰς Αἰθιοπία ὁ εὐσεβὴς Ἐλεσβάν. Ὁ Ἑβραῖος Δανουὰν τυραννικῶς ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Σαββᾶ ἢ Αὔξουσα καὶ ἐδίωκε τοὺς χριστιανούς. Ἐπολιόρκησε καὶ τὴν πόλιν Νεγρὰ δὲν τὴν ἐκυρίευσε μὲ τὰ ὄπλα διότι ἐνίκηθη, ἀλλὰ μὲ δόλο ὑποσχεθεὶς εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν νὰ ἴδῃ αὐτήν. Ἐπισκεφθεὶς τὴν πόλιν, τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἐκάλεσε τὸν ἄρχοντα Ἀρέθα μὲ διοικητὰς πόλεως εἰς ἑορτή, συνέλαβε καὶ ἐφυλάκισε ὄλους. Τὸ ἅγιο λείψανον τοῦ ἐπισκόπου Παύλου ἔκαυσε κί' ὄσους μοναχοὺς εἰς τὴν περιοχὴν συνέλαβε τοὺς ἔκαυσε. Ὅποιος δὲν ἐδέχετο ν' ἀρνηθῆ τὸν ΚΗΧ ἐθανατώνετο. Χιλιάδες χριστιανοὶ ἀμαρτύρησαν τότε. Ὁ Ἀρέθας, εἰς βαθὺ γῆρας ἀπεκεφαλίσθη πλησίον ποταμοῦ Ὠδία καὶ ἄλλοι 440 σύντροφοὶ τοῦ ἀφοῦ ἐχρίσθησαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁγ. Ἀρέθα. Μία γυναῖκα ἢ ὅποια ἐχρίσθη μὲ μαρτυρικὸ αἷμα Ἁγ. Ἀρέθα διέταξε ὁ Δανουὰν νὰ τὴν καύσουν, τὸ δὲ πενταετὲς παιδίον αὐτῆς ἠρώτησε ὁ Δανουὰν ποῖον ἀγαπᾷ περισσότερο, ἐκεῖνο εἶπε· «τὴν μητέρα μου ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ μαρτυρίσω μαζί της». -ὁ Δανουὰν· «Τί εἶναι μαρτύριον;» -τὸ παιδίον· «Μαρτύριον εἶναι ν' ἀποθάνω διὰ τὸν Χριστὸν καὶ πάλι νὰ ζήσω» -Δανουὰν· «Τί εἶναι Χριστός;» -παιδίον· «Εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἔλθῃς καὶ θὰ σοῦ δεῖξω». Ὁ Δανουὰν εἶπε ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ φροῦτα ὠραῖα ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀπεκρίθη ὅτι δὲν καταδέχεται ἀπὸ Ἰουδαίους τίποτε καὶ ἐνῶ ἔβλεπε τὴν μητέρα του καιομένην εἰς τὴν κάμινον, ἐδάγκωσε εἰς τὸ πόδι τὸν Δανουὰν, καὶ τρέχοντας ἐπήδησε εἰς τὴν κάμινον... Ἐπέβαλον οἱ Ἑβραῖοι φόρους εἰς πολίτας Νεγρὰς, αἰχμαλώτισε πολλοὺς καὶ ἐνῶ ἐπέστρεφον εἰς πόλιν Αὔξουσα ἐφαίνετο πῦρ εἰς τὸν ἀέρα πολλὰς ἡμέρας κί' ἔβρεξε φωτιά... ἀλλὰ δὲν ἐσωφρονίσθησαν... Ὁ βασιλεὺς Βυζαντίου Ἰουστῖνος ἔγραψε εἰς Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Ἀστέριον νὰ παρακινήσῃ τὸν βασιλέα Αἰθιοπίας εἰς πόλεμον κατὰ Ἑβραίων, καὶ εἰς τὸν ἀρχηγὸν Σαρακηνῶν ἔγραψε ὅτι ἐὰν δὲν πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Δανουὰν θὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Ὁ Ἀστέριος ἐκάλεσε ὄλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐρημίτας καὶ ἔκαναν ἀγρυπνίας. Ὁ Ἐλεσβάν μὲ 120.000 στρατὸν καὶ 130 πλοῖα -αφοῦ προσευχήθη δακρύων εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρῶτον, ἔπειτα ἔλαβε τὴν εὐλογία ἀπὸ ἕνα ἁγίου ἀσκητῆ καὶ τὴν βεβαίωσι ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί του- ἐνίκησε τὸν Δανουὰν καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰουδαίων Φαρῆ ἔκτισαν ἐκκλησίαν, ὁ ταπεινὸς βασιλεὺς Ἐλεσβάν μετέφερε μὲ τὰ χέρια του λίθους διὰ οἰκοδόμησι ναοῦ. Καὶ εἰς πόλιν Νεγρὰ

ἔκτισαν ἐκκλησία εἰς Ἁγ. Ἀρέθα, τὸν υἱὸ Ἀρέθα ἐψήφισαν ἡγεμόνα. Εἰς πόλιν Αὐξουσα ἔστεψαν βασιλέα τὸν εὐλαβῆ Ἀβράμιο. Ὁ Ἐλεσβάν ἀφιερῶσας τὸ βασιλικὸ στέμμα του εἰς τὸν Πανάγιο Τάφο, κρυφίως νύκτα ἔφυγε καὶ ἔγινε μοναχός, ἔγκλειστος ἔμεινε, ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον, εἰς ἓνα ὄρος μὲ μοναχοὺς καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΑΓΙΑΣ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΗΣ· Ἐκ τῆς πόλεως Μαρκιανοῦ (βορ. Θράκης) κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Δομετιανοῦ, 82 μ.Χ ὠμολόγησε εἰς τὸν ἡγεμόνα Σέργιο, ὅτι εἶναι χριστιανὴ διδαχθεῖσα ἀπὸ Ἀπ. Παῦλο τὴν πίστι, βασανίζεται, εἰς τὴν φυλακὴ ἐμφανισθεὶς ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐνεθάρρυνε, ἔρριψαν εἰς κάμινον ὅπου ἐφυλάχθη Θεία χάριτι ἀβλαβής. Ὁ ἡγεμὼν ἀπέστειλε αὐτὴν εἰς Ἡράκλεια, ἄγγελος φανεὶς εὐλόγησε καὶ ἐνίσχυσε αὐτήν. Ἐνῶ οἱ ἄπιστοι κρεμοῦν αὐτήν καὶ ξέουν τὰς σάρκας της, τὸ σῶμα τῆς ἁγίας εὐωδιάζει.

Ρίπτουν εἰς τὰ θηρία, ἓνας λέων μὲ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ὠμίλησε ἐλέγχων τοὺς ἀπίστους, κί' ἔμειναν τὰ θηρία πλησίον αὐτῆς ὡς ἀρνία. "Ὅταν ἀπεκεφάλισαν ἔτρεξε ἀντὶ αἷμα, γάλα." Ἐρριψαν τὸ ἅγ. λείψανο εἰς τὴν θάλασσα, ἄγγελος ἔφερε αὐτὸ εἰς τὸν τόπον Ρισητὸν τὸ ὁποῖον ἐνεταφίασε ἡ χριστιανὴ Ἀμμία.

25η· ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ·

Οἱ ἅγιοι ἦσαν γραμματεῖς τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Παύλου 336 μ.Χ. Ὅταν ὁ Παῦλος οὗτος, ἐξωρίσθη καὶ ἐθανατώθη ἀπὸ Ἀρειανούς, οἱ ἅγιοι ἤλεγξαν αὐτούς, ἐσφάγησαν ὑπ' αὐτῶν καὶ οἱ χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν εἰς Κων/πολιν εἰς τόπον Δεύτερον. Ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἔκτισε ναὸν εἰς μνήμη των.

26η· ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ· Ἦτο ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ- Διοκλητιανοῦ βασιλέων (284-305). Εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ Δουκὸς δηλ στρατηγοῦ Θεσσαλίας. Ἐπειδὴ ἦτο χριστιανὸς καὶ ἐδίδασκε, ὁ Μαξιμιανὸς διέταξε καὶ ἐφυλακίσθη ὁ ἅγιος εἰς τόπον ἀκάθαρτον. Ὁ δαίμων μετεσχηματίσθη εἰς μέ-γα σκορπίον καὶ ἐπετέθη εἰς τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατεπάτησε αὐτὸν λέγων· «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ ὅστις εἶπε νὰ πατῶμεν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ». Εὐθύς ἄγγελος ἐστεφάνωσε αὐτὸν λέγων «Χαῖρε Δημήτριε στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, θάρρει, ἐνδυναμοῦ καὶ νικά τοὺς ἐχθρούς».

Ὁ Μαξιμιανὸς ὀργάνωσε ἀγῶνας πεντάθλου εἰς τὸ στάδιον, ἓνας ἰσχυρὸς ἄνδρας ἀπὸ τὰ Οὐάνδηλα Σκυθίας μονομαχῶντας μὲ τοὺς ἀθλητὰς ἐνικοῦσε κί' ἐφόνευε αὐτούς. Ὁ Νέστωρ, νεανίας ἐκ Θεσσαλονίκης, βλέποντας τὸν ἄθεο Λυαῖο νὰ φονεύῃ ἀνθρώπους καὶ τὸν βασιλέα νὰ ὑπερηφανεύεται ἐπῆγε εἰς τὴν καμάρες ὅπου ἦτο φυλακισμένος ὁ ἅγιος καὶ ἐζήτησε τὴν εὐλογία του διὰ νὰ μονομαχήσῃ μὲ Λυαῖον. Ὁ ἅγιος σταυρώσας τὸν Νέστωρα εἰς τὸ μέτωπο εἶπε· «Ἔπαγε καὶ Λυαῖον θέλεις νικήσει καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις». Ἐλθὼν ὁ Νέστωρ εἰς τὸ στάδιον ὁ βασιλεὺς εἶπε· «δὲν λυπεῖσαι τὴν ζωὴν σου, δὲν βλέπεις πόσους ἐνίκησε ; Ἄν εἶσαι πτωχὸς θὰ σὲ πλουτίσω». Ὁ Νέστωρ εἶπε· «Βασιλεὺς οὔτε πτωχὸς εἶμαι, οὔτε καταφρονῶ τὴν ζωὴ μου, θέλω νὰ νικήσω διὰ νὰ λάβω τιμὴν καὶ ἀποφασίζω νὰ κινδυνεύσω, διότι τί θὰ μὲ ὠφελήσῃ ὁ πλοῦτος χωρὶς τιμῆ;». Ὁ Νέστωρ ὀρμήσας κατὰ τοῦ Λυαίου λέγων· «Ὁ Θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι» μὲ τὴν μάχαιρά του ἐκτύπησε κατάκαρδα καὶ ἐφόνευσε τὸν Λυαῖον.

Ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη καὶ ἔλεγε· «Μὲ ποίας μαγείας ἐνίκησαν;». Ὁ Νέστωρ εἶπε·

«Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ». Διέταξε ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὁ Νέστωρ (μὲ τὸ μαχαίρι ὅπου ἐφόνευσε τὸν Λυαῖον) καὶ τὸν Ἅγιον Δημήτριον νὰ λογχεύσουν. Ὅταν οἱ στρατιῶτες ἔφθασαν εἰς τὴν φυλακὴν ὁ ἅγιος ἐσήκωσε μόνος του τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι καὶ ἐδέχθη εἰς τὴν πλευρὰν τὸ πρῶτον κτύπημα μὲ λόγχην.

Ὁ φίλος τοῦ ἁγίου Λοῦπος ἔλαβε τὸ δακτυλίδιον τοῦ ἁγίου, τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὸ μανδύηλόν του τὸ ὁποῖον ἔβαψε εἰς τὸ μαρτυρικὸν αἷμα. Ὁ Μαξιμιανὸς ἔμαθε αὐτὸ καὶ διατάξας ἀπεκεφαλίσθη ὁ Λοῦπος. Τὸ ἅγιον λείψανον ἁγ.Δημητρίου ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ λουτρόν. Ὁ στρατηγὸς τῆς Βλαχίας Λεόντιος εἰς τοὺς χρόνους Μεγάλου Κωνσταντίνου ἀσθενήσας βαρέως καὶ μὴ εὐρίσκων βοήθειαν ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς ἐπῆγε βασταζόμενος εἰς τὸν τάφον ἁγίου καὶ εὐθύς ἐθεραπεύθη. Ἐκτίσθη ναὸν ὁ ὁποῖος σήμερον ὑπάρχει, ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος ἁγίου λειψάνου μαζί του διὰ νὰ κτίσῃ ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἰς Βλαχίαν ἀλλὰ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον του καὶ ἐμπόδισε τὸν Λεόντιον. Ἐλαβε χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ δακτυλίδιον καὶ τὸ μανδύηλον ἁγίου (τὰ ὁποῖα εἶχε ὁ Λοῦπος).

Θέλων νὰ διέλθῃ τὸν πλυμμηρυσμένον Δούναβι ποταμὸν, δὲν ἠδύνατο, προσευχήθη εἰς Ἅγιον ὁ ὁποῖος ἤλθε εἰς τὸν ὕπνον του λέγων νὰ διέλθῃ ἀφόβως κρατῶν τὸ μανδύηλον καὶ τὸ δακτυλίδιον του. Ἐπέρασε τὸν ποταμὸν ὁ Λεόντιος καὶ ἔκτισε ἐκκλησίαν εἰς τὴν Βλαχίαν εἰς τὸν ἁγ.Δημήτριον. Ἐνας ἐπίσκοπος τῆς Ἀφρικῆς αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ πειρατὰς καὶ ἐπωλήθη δοῦλος εἰς ἕνα Ἀγαρηνόν. Ἐργαζόμενος εἰς τὸν κῆπον μετέφερε κοπρία, παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ λέγων· «Ἄλοϊμόν μου, ποῦ κατήντησα, ποῦ εἶναι ὁ καιρὸς ὅταν ἐβάσταζα τὰ Ἀχραντα Μυστήρια...». Μία νύκτα ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ ἅγιος ἔφειπος, τὸν ἐπῆρε ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογόν του καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθησαν ἔξω ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην. Εἶπε εἰς τὸν ἐπίσκοπον· «Εἶμαι Δοῦξ τῆς πόλεως ὑπάγω ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν, ἐσὺ ἐρώτησον καὶ ἐλθέ».

Ἐφάνη ὡς νὰ εἰσῆλθε εἰς τὴν πόλιν, ἐρχόμενος ὁ ἐπίσκοπος ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὸν ἅγιον Δημήτριον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ὁ ἐπίσκοπος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον του, ἐπώλησε τὰ υπάρχοντά του καὶ ἔκτισε ἐκκλησίαν εἰς ἁγ.Δημήτριον.

Δὲν ὑπῆρχον ἄλλα μάρμαρα διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ αὐτήν. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐκτίζετο εἰς Κωνσταντινοῦ πόλιν τῶν ἁγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, ἕνα πλοῖον μετέφερε μάρμαρα καὶ ἦτο στὸ λιμάνι. Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐφάνη εἰς τὸν ἐπίσκοπον λέγων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λιμάνι νὰ ἀγοράσῃ μάρμαρα. Ἐλθὼν ὁ ἐπίσκοπος, ἤκουσε ἀπὸ τὸν πλοίαρχον «ὅτι δὲν ἔχει μάρμαρα». Διὰ δευτέραν φοράν ἐφάνη εἰς ἐπίσκοπον ὁ ἅγιος λέγων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει τόσα μάρμαρα λευκά, τόσα πορφυρᾶ κλπ καὶ ὅτι εἶναι ὁ προορισμὸς του διὰ τὸν ναὸν εἰς Κωνσταντινοῦ πόλιν ἀλλὰ ἐτελείωσε ἢ οἰκοδόμησι τοῦ ναοῦ καὶ νὰ ἀγοράσῃ αὐτόν. Ἔτσι ἔκαμε, ἀγόρασε ὁ ἐπίσκοπος τὰ μάρμαρα καὶ ἐτελείωσε τὸν ναὸν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸ λείψανον ἁγίου Δημητρίου νὰ μεταφέρῃ εἰς ἁγία Σοφία, ἐξῆλθε φωτιὰ ἐκ τοῦ τάφου καὶ φωνὴ ἔλεγε· «Περισσότερον μὴ σκάψετε».

Τὸ 1149 ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ Κομνηνὸς ἐνήργησε καὶ μετέφεραν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου ἢ ὁποῖα ἦτο εἰς τὸν τάφον του εἰς τὴν μονὴν Παντοκράτορος εἰς Κωνσταντινοῦ πόλιν.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΩΔΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥ· Ἐπὶ βασιλείας Λέοντος Ἰσαύρου 26ην Ὀκτ. ἐγένετο σεισμὸς μέγας εἰς Κωνσταντινοῦ πόλιν ὥστε πολλὰ οἰκοδομήματα

έκρημνήσθησαν και πολλοί έθανατώθησαν. Κάθε χρόνο οί χριστιανοί έποίουν λιτανείας εις τόν έν Βλαχαίρνες ναόν άγίας Θεοτόκου.

27Η ΑΓΙΟΥ ΝΕΣΤΟΡΟΣ· Ίδε εις βίον άγ.Δημητρίου τά έκει σχετικά με τόν "Άγιον Νέστορα.

ΑΓΙΩΝ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΪΔΟΣ· Κατά διωγμό τοϋ Διοκλητιανοϋ 289 μ.Χ. ή εύγενής και πλουσία Καπιτωλίνα ώμολόγησε Χριστόν ένώπιον τοϋ άρχοντος Καππαδοκίας Ζικιλινθίου μαζί με τήν δούλη της ΈρωτηΪδα διά τοϋτο άπεκεφαλίσθησαν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΩΣ ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΤΩΝ ΙΒΗΡΩΝ ΗΛΘΕ ΕΙΣ ΘΕΟΓΝΩΣΙΑ· Τό έτος 322 μ.Χ. μία χριστιανή γυναίκα αίχμαλωτίσθη και έγινε δούλη εις τήν χώραν τών Ίβήρων. Με τήν προσευχή της ίάτρευσε ένα άσθενές παιδίον και τήν άσθενοϋσα βασίλισσα ή όποία έπίστευσε και ήθελε να κτίση εκκλησία αλλά ό βασιλεύς έμπόδιζε αυτήν.

Μετά από καιρόν έτυφλώθη ό βασιλεύς και μόνο όταν έπροσευχήθη εις τόν Θεόν τής δούλης γυναικός άνέβλεψε και έκτισε εκκλησία. Έζήτησε από τόν Μέγα Κων/ντίνο να στείλη εις αυτούς διδάσκαλον χριστιανικής πίστεως. Έστάλη εις ένάρετος άρχιερεύς ό όποϊος διδάσκων, βαπτίζων, χειροτονών, κτίζων εκκλησίας έπίστευσαν όλοι οί Ίβηρες και έγιναν χριστιανοί. Από έκει διεδόθη ό χριστιανισμός και εις Άρμενίους και Πέρσας. Έπί Ίουστινιανοϋ έγιναν χριστιανοί οί "Ελουροι, Άβασγοί, Αύξαμίται (λαοί πλησίον ποταμοϋ "Ιστρου). Τόν 9ον αιώνα έπίστευσαν οί Βούλγαροι και τόν 10ον αιώνα οί Οϋγγροι. Έπί βασιλέως Βασιλείου Μακεδώνος (867) έγιναν χριστιανοί οί Ρώσοι διά μέσου τών Ίεραποστόλων άπεσταλμένων από Πατριάρχη Κων/πόλεως Ίγνατίου. Ο βασιλεύς Ρώσων Βλαδίμηρος ένυμφεύθη τήν άδελφή βασιλέως Πορυρογεννήτου, Άννα και έβαπτίσθη τό 990 μ.Χ. και εις όλίγα έτη όλοι οί Ρώσοι.

28η ΑΓΙΩΝ ΤΕΡΕΝΤΙΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΝΙΛΛΗΣ και τών τέκνων αυτών ΣΑΡΒΗΛΟΥ, ΝΙΤΑ, ΙΕΡΑΚΟΣ, ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ, ΦΩΚΑ, ΒΗΛΗΣ, ΕΥΝΙΚΗΣ·

Οϋτοι ώμολόγησαν ότι ειίαι χριστιανοί, έκρεμάσθησαν και έξεσχίσθησαν άσπλάχνως ραντίζουν τās πληγās αυτών με άλας και όξος. "Άγγελοι έλυσαν από τά δεσμά και έθεράπευσαν, δέρονται με ρόπαλα, ρίπτονται εις τά θηρία αλλά διαφυλάχθησαν άβλαβείς, τίθενται έντός βρασμένης πίσσης ή όποια παραδόξως έγινεν υδωρ, τέλος έθανάτωσαν διά ξίφους.

ΟΣΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΑΒΒΑΪΤΟΥ· "Έγινε μοναχός εις Λαύρα Άγ.Σάββα εις Παλαιστίνη, τά θηρία υπετάσσοντο εις τόν όσιον, με τήν προσευχή του άνέ-βλυσεν υδωρ. "Έγινε έπίσκοπος άγωνισθείς κατά τών εικονομάχων και ποιητής πολλών τροπαρίων και κανόνων.

ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ· Έγεννήθη εις τήν Άνδριανούπολι έκ γονέων Γεωργίου και Εύροσύνης. "Εμεινε όρφανός από πατέρα. Παρακινήθείς από τόν εύαγγελικόν λόγον· «όστις αγαπά πατέρα ή μητέρα υπέρ έμέ, ούκ έστιν μου άξιος..»

καὶ ἀπὸ τὸν βίον τοῦ ἁγίου Ἀλυπίου τοῦ κιονίτου ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ πλησίον Θεσσαλονίκης ὠνομασθεὶς ἀπὸ Ἀλέξιος, Ἀκάκιος. Ἐπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ Ἅγιο Ὄρος εἰς τὴ μονὴ Ἐσφιγμένου, ἔμεινε δύο χρόνους ὡς τραπεζάρης μὴ ἔχων κελλί ἀλλὰ ἀγρυπνῶν εἰς παρεκκλήσια καὶ εἰς σκοτεινοὺς τόπους τῆς μονῆς ἀνεπαύετο ὀλίγον, χωρὶς νὰ τρώγῃ λάδι ἢ κρασί.

Ἐπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος τοῦ Λάτρου, εἰς ὄρος Αὐξεντίου καὶ εἰς τὸ Γαλήνιον ὄρος εἰς τὸ μοναστήριον Ἀγ.Λαζάρου ὅπου ἔγινε μεγαλόσχημος μετονομασθεὶς Ἀθανάσιος καὶ ἱερεὺς ἐχειροτονήθη διακόνων 8 ἔτη. Προσηύχето εἰς τὴν εἰκόνα Ἐσταυρωμέ-νου καὶ φωνὴ ἐκ τῆς Εἰκόνας εἶπε· «Ἐπειδὴ μὲ ἀγαπᾷς Ἀθανάσιε, θέλεις ποιμάνει λαὸν περιούσιον». 10 ἔτη ἦτο εἰς τὸ διακόνημα τοῦ ἐκκλησιάρχου. Ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος τοῦ Γάνου ἡσυχάζων καὶ σύντομα ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς.

Ὁ βασιλεὺς Κατακουζηνός, κληρὸς καὶ λαὸς ἐκάλεσε τὸν ἅγιο καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κων/πόλεως. Μετὰ ἀπ' ὀλίγο ἐφθόνησαν καὶ διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ ἐκκλησία ὑπέβαλλε τὴν παραίτησίν του καὶ ἦλθε εἰς τὸ μοναστήριόν του. Μετὰ 10 ἔτη ἐφοῦ ἀνεχώρησε ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ἀπὸ τὸν θρόνον, ἐπανεφέραν τὸν ἅγιο ὅστις ἐποίμανε ἐπὶ 7 ἔτη. Ἐσυκοφαντήθη πάλι ὡς εἰκονομάχος, ἂν καὶ ἀπεδείχθη ἡ ἀλήθεια ὁ ἅγιος ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ μοναστήριό του.

Πολλῶν ἀποκαλύψεων ἠξιώθη, ἐπροφήτευσε σεισμόν ὁ ὁποῖος ἔγινε εἰς Κων/πολι, πρὸς τοῦ θανάτου του εἶδε τὸν Κύριον ἐπὶ Σταυροῦ ἐλέγχων αὐτὸν διατὶ ἀφῆκε ἀποίμαντο τὸν λαόν του καὶ ἀνεχώρησε ὡς μικρόψυχος. Ὁ ἅγιος προσεκύνησε κατὰ γῆς ἔμεινε ἐξομολογόμενος καὶ κλαίων ἕως ὅτου ἔλαβε πληροφορίαν συγχωρήσεως. 100 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΑΓΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων εἰς χρόνους Μ.Κων/νου κατὰ τὴν εὐρεσιν Τιμίου Σταυροῦ. Εἰς διωγμὸ Ἰουλιανοῦ Παραβάτου, βασανίζεται, ἔκοψαν τὸ χέρι του διότι ἔγραψε ἐπιστολὰς κατὰ τῶν εἰδώλων, ἔρριξαν λυωμένο μολύβι εἰς τὸ στόμα του, τίθεται ἐπὶ πυρωμένου κραββάτου καὶ εἰς λέβητα βραστοῦ ἐλαίου καὶ κτηπηθεὶς μὲ ἀκόντιο παρέδωκε τὴν ψυχὴ του.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΓΓΕΛΗ, ΜΑΝΟΥΗΛ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ· Οἱ Ἀγγελῆς καὶ Μανουὴλ ἦσαν γεωργοὶ ἐκ τῆς Κώμης Μέλαμπες ἐπαρχίας Ἀγ.Βασιλείου Κρήτης υἱοὶ Ἰωάννου Ρετζέπη.

Οἱ Γεώργιος καὶ Νικόλαος ἐξάδελφοι ἦσαν. Καὶ οἱ τέσσαρες ἦσαν ἐκ γονέων κρυπτοχριστιανοί. Τὸ 1821 ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Τούρκων, τὸ 1824 κατεπνίγη ἡ ἐπανάστασις καὶ οἱ ἅγιοι ἐζοῦσαν χριστιανικὰ φανερωῶς. Γνωρίζοντες οἱ Τοῦρκοι αὐτοὺς πρότερον Ὁθωμανοὺς περεκίνουν ἵνα τουρκεύσουν καὶ ἔφεραν εἰς Μεχμέτ πασᾶ εἰς τὸ Ρέθυμνο. Οἱ ἅγιοι ἀρνηθέντες δῶρα καὶ ἀξιώματα ἐβόησαν· «ἀπ' ἀρχῆς χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ χριστιανοὶ θέλομεν ν' ἀποθάνωμεν». Ἀπέκοψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐνῶ ἔλεγον τὸ «Κύριε ἐλέησον». Φῶς οὐράνιον ἐφαίνετο εἰς τὰ ἅγια λείψανα, οἱ Τοῦρκοι ἔλεγον ὅτι πῦρ κατῆλθε διὰ νὰ τοὺς κατακαύσῃ. Χριστιανοὶ ἔλαβον ἄδεια ἀπὸ Τούρκους καὶ ἐνεταφίασαν εἰς μονὴ Ἀγ.Γεωργίου εἰς χωρίον Περιβόλια. Μετὰ ἓνα ἔτος ὁ ἐπίσκοπος Ρεθύμνου ἔφερε τὰς ἁγίας κάρας εἰς ἐκκλησίαν Ρεθύμνου, μία κάρα ἔδωκε εἰς Ρώσον πλοίαρχον καὶ ἔφερε εἰς Ρωσία, τὰ ἄλλα ἅγια λείψανα ἀπέστειλε εἰς μονὴ

Ἄρκαδιου καὶ διενεμήθησαν εἰς ὀρθοδόξους ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς.

20ῃ ΑΓΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΑΣ· Ὑπάρχουν δύο Ἄγ. Ἀναστασίες ἐκ Ρώμης. Ἡ ἑορταζομένη τὴν 22 Δεκεμβρίου καὶ ἡ σήμερον ἑορταζομένη ἡ ὁποία 20 ἐτῶν ἔγινε μοναχὴ εἰς μοναστήριον τῆς ἡγουμένης Σοφίας. Εἰς τὸν διωγμὸ Δεκίου ὠμολόγησε εἰς τὸν ἡγεμόνα Πρόβο τὸ 256 μ.Χ. εἰς τὸ θέατρο τὴν ἐγύμνωσαν καὶ ἔδειραν, συντρίβουν εἰς μηχανὴ τὰ ὀσᾶ χειρῶν, ποδῶν ἀλλά!! εὐρέθη ὄλη ὑγίης. Ξέεται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, κόβουν τοὺς μαστοὺς τῆς, ὀδόντας, ὄνυχας καὶ γλῶσσα.

Ἡ ἅγια ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ ὅσοι ζητοῦν τὴν βοήθειά τῆς νὰ τοὺς δίδῃ ὁ Κύριος Θεραπεία. Φωνὴ οὐρανόθεν ἦλθε λέγουσα ὅτι θὰ γίνῃ τὸ θέλημά τῆς. Ἐζήτησε ἡ ἅγια ὕδωρ ἕνας χριστιανὸς ὁ Κύριλλος ἔφερε καὶ ἤπιε. Ὁ Πρόβος διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν μαζί μὲ ἅγια καὶ τὸν Κύριλλο. Ἄγγελος ὠδήγησε τὴν ἡγουμένη Σοφία καὶ ἔλαβε τὸ ἅγιο λείψανο, τὸ ὁποῖον ἐνεταφιάσθη μὲ τιμὰς εἰς Ῥώμην.

ΑΓΙΟΥ ΑΒΡΑΜΙΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΕΨΙΑΣ ΑΥΤΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Ἔδεσσα Μεσοποταμίας, ἐνυμφεύθη μὲ βία τῶν οἰκείων του, ὅμως κρυφὰ ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος καὶ ἠσύχαζε εἰς ἕνα μικρὸ κελλίον ἔγ-κλειστος μόνον ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα ὠμίλει καθὼς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν ἐφώτιζε καὶ ἐδέχετο τὰ πρὸς συντήρησί του ἀναγκαῖα, ἄρτο, ὕδωρ... Ἐζησε 50 χρόνους εἰς αὐτὸ τὸ κελλίον ἀγωνιζόμενος. Ὁ ἐπίσκοπος κ' ὁ λαὸς τὸν ἔφεραν εἰς τὴν ἐκκλησία, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἐπίσκοπος εἰς τὸ χωριὸ εἰδωλατρῶν Ταινία. Πολλὰ βάσανα ὑπέμεινε ἀπὸ ἀπίστους, δαρμούς, θλίψεις, διότι συνέτριψε τὰ εἰδῶλα. Τέλος ἐβάπτισε περὶ τοὺς χιλίους χριστιανούς. Ἐκτίσε ἐκκλησία, ἰδιαίτερα ἀγάπη εἶχε εἰς τὸν 12ον Ψαλμὸ. Μετὰ ἀπὸ ἕνα ἔτος ἀνεχώρησε κρυφὰ καὶ ἐπῆγε εἰς ἐρημικὸ τόπο, ἀγωνιζόμενος ὡς πρότερον. Ὁ Δαίμων εἰς σχῆμα ἀγγέλου μετασηματισθεὶς ἐπαινοῦσε τὸν ἅγιο διὰ τὰς ἀρετάς του, ἄλλοτε τοῦ ἔφερε ταραχάς, σεισμούς, μὲ τὴν μορφή ὑπῆρέ-του ἄναψε τὸ λυχνάρι τοῦ ἁγίου καὶ ἔψαλλε τὸν 118 ψαλμὸ. Ὁ ἅγιος εἶπε εἰς δαιμόνιο· «Ἐὰν γνωρίζῃς ὅτι εἶναι μακάριοι οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον διατὶ πειράζεις αὐτούς;» ἀπήντησε· «διότι δὲν ὑποφέρω νὰ τοὺς βλέπω ὅταν ἐργάζονται τὸ ἀγαθόν».

Μία φορὰ οἱ δαίμονες ἔδεσαν αὐτὸν καὶ ἤθελον νὰ ρίξουν εἰς μίαν χαράδρα, ὁ ἅγιος ἐλευθερώθη ψάλλον τὸ «Ἐκύκλωσάν με ὡσπερ μέλισσαι κλπ τοῦ 117 ψαλμοῦ». Πάντοτε μὲ δάκρυα προσήχετο διὰ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, ποτὲ δὲν ἔγέλασε, οὔτε ἠσθένησε, ἕνα ῥάσο ἐφοροῦσε σ' ὄλη του τὴ ζωὴ. Ὅταν ἀπέθανε ὁ ἀδελφός του ἡ ἀνηψιά του Μαρία 7 ἐτῶν ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ζωὴ τοῦ ἁγίου ἀλλὰ νὰ μένῃ μαζί του. Ὁ ἅγιος ἐδέχθη νὰ μένῃ εἰς ἕνα κελλίον πλησίον του, ἐδίδασκε γράμματα ἀπὸ τὴν θυρίδα τοῦ κελλίου του καὶ ὀδηγοῦσε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου. Ἡ Μαρία 12 ἔτη ἔζησε ἀσκουμέ-νη, κάποιος μοναχὸς κακὸτροπος ἐρχόμενος εἰς τὸν Ἀβράμιον νικηθεὶς ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς πορνείας ἔπραξε τὴν ἁμαρτίαν μὲ τὴν Μαρία, τὴν ἔφερε εἰς τὴν πόλιν Αἰσὸ καὶ τέλος κατέληξε εἰς ἕνα πορνεῖον. Ὁ ἅγιος εἶδε μίαν ἡμέρα ἕνα ὄραμα, ὅτι ἕνας δράκων εἰσῆλθε εἰς τὸ κελλί του καὶ κατέφαγε μίαν περιστέρα. Τρεῖς ἡμέρας συνεχῶς προσευχόμενος ἔμεινε, πάλι εἶδε νὰ ἔρχεται ὁ δράκων καὶ νὰ πίπτῃ νεκρὸς εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ ἐντός του ἡ περιστέρα... Μετὰ ἀπὸ δύο ἔτη ἔμαθε πού εὐρίσκεται ἡ Μαρία, ἐξῆλθε τῆς ἀσκητικῆς του καλύβης, ἐνεδύθη στρατιωτικὴ στολή, εἰσῆλθε εἰς τὸ πορνεῖον προσποιούμενος ὅτι ἤθελε νὰ μείνουν τὴν

νύκτα μαζί, συνέφαγε κρέας και οἶνον ἤπια μαζί της, ἐνῶ εἶχε 50 χρόνια νὰ ἴδῃ γυναῖκα καὶ νὰ φάγῃ κρέας κλπ. Ἐφανερώθη ὁ ἅγιος εἰς τὴν Μαρίαν λέγων· «ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴν μου αἱ ἁμαρτίαι σου, τέκνον μου, ἐλθὲ εἰς τὴν προτέραν ὁδόν». Ἐπέστρεψαν εἰς τὰ κελλία των καὶ τόση μετάνοια ἔδειξε ἡ Μαρία, ὥστε καὶ θαύματα ἔπραξε. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ ἅγιος, πλήθη λαοῦ ἤλθον καὶ ἐνεταφίασαν μὲ Τιμᾶς δηλ. ἀγρυπνοῦντες καὶ ψάλλοντες, τὸ δὲ παλαιόρασόν του διεμοίρασαν διὰ «εὐλογία». Μετὰ 5 ἔτη ἐκοιμήθη καὶ ἡ Μαρία. Τὸ λείψανόν της ἔλαμψε ὡς ἥλιος, ἀψευδὲς σημεῖον τῆς ψυχικῆς λαμπρότητος.

ΟΣΙΑΣ ΑΝΝΗΣ ΜΕΤΩΝΟΜΑΣΘΕΙΣΗΣ ΕΥΦΗΜΙΑΝΟΣ· Ἐγεννήθη εἰς τὸ Βυζάντιον εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Λέοντος Ἰσαύρου (717-741). Ἐμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς, οἱ συγγενεὶς της ὑπάνδρευσαν αὐτήν. Ὁ θεῖος αὐτῆς, μοναχὸς εἰς ὄρος Ὀλύμπου Μ. Ἀσίας (ὁ εἰκονομάχος βασιλεὺς Λέων ἔκοψε τὴν γλῶσσα του) ἀπὸ τὸν βασιλέα Κων/ντῖνο ἢ Εἰρήνη (780 μ.Χ.) ἐκαλεῖτο εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐσυμβουλευόντο αὐτὸν καὶ ἐλάμβανον τὴν εὐχὴν του. Προεῖπε τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς Ἄννης καὶ ὅταν ἀπέθανε, ἡ Ἄννα παρέδωκε τὸ παιδίον εἰς τὸν θεῖον της, ἐφόρεσε ἀνδρικὰ ἐνδύματα καὶ λέγουσα ὅτι εἶναι εὐνοῦχος εἰσηλθε εἰς μοναστήριον τοῦ Ὀλύμπου (ἀνδρικό). Τόσον ἐπροόδευσεν ὥστε ἔγινε τύπος ἀρετῶν καὶ μάλιστα ταπεινώσεως. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ἐπειδὴ ἕνας πρῶην ὑπηρετῆς τῆς ἁγίας ἀναζητοῦσε αὐτήν, ἔλαβε συγχώρησι, ἀπὸ τὸν ἡγούμενον καὶ μοναχοῦς καὶ ἐπῆγε εἰς ἄλλῃ μονή.

Τὰ θαύματά της καὶ ἡ ζωὴ της εἴλκυσαν πολλοὺς μοναχοὺς ἐκεῖ. Ὁ Πατριάρχης Ταράσιος ἔδωκε ἄδεια καὶ ἔκτισαν τὴ μονὴ τῶν Ἀβραμιτῶν εἰς τὴν ὁποία ἔμεινε ἡ ἁγία (δηλ. ὁ Εὐφημιανὸς καὶ πολλοὶ μοναχοί. Ἐνας μοναχὸς ἐκ φθόνου κατηγοροῦσε τὴν ἁγία ὡς ἐμπαθὴ εὐνοῦχο κ.ἄ. Μία θεοφιλὴ γυνὴ εἶπε εἰς τὸν μοναχὸν αὐτὸν «πρόσεξε μήπως εἶναι ἀπαθὴς γυνὴ καὶ ἀδίκως κατηγορεῖ». Ἐκεῖνος ἀκούσας αὐτὸ ἔλεγε εἰς ὄλους ὅτι ὁ Εὐφημιανὸς εἶναι γυναῖκα. Μία ἡμέρα προσπάθησε νὰ διαπιστώσῃ διὰ τῆς βίας ἐὰν εἶναι γυναῖκα ἢ δὲν εἶναι ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχε διότι ἀπὸ θεῖα δύναμις ἔμεινε ἡμίξηρος, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ μοναστήριον εἰς τὸν κόσμον καὶ δικασθεὶς διὰ φόνον ἐθανατώθη. Ἡ ἁγία διὰ τὴν ἀποφύγη τὰ σκάνδαλα ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρώπινον δόξαν μὲ δύο μοναχοὺς ἐπῆγε εἰς ἕνα κελλίον μὲ ἐκκλησίαν (μικρὸ μονύδριον) εἰς τὰ μέρη Στενοῦ καὶ κατοίκησε.

Μετ' ὀλίγον χρόνον εἰς τόπον Στίγμα ὅπου καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ (ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΟΥ)· Ἐκ τοῦ χωρίου Παράορα Θράκης, ὠνομάζετο Τριαντάφυλλος ἔγγαμος πατὴρ δύο κορασίδων. Ἡ γυνὴ του ἐγκατάλειψε αὐτὸν καὶ ὑπάνδρευθη ἕνα Τοῦρκο, μετὰ ἀπὸ ὀλίγον χρόνον ἐζήτησε ἡ γυναῖκα του βοήθειαν νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν λυτρώσῃ. Παραδώσας τὰς θυγατέρας του εἰς τοὺς συγγενεῖς του ἐπῆγε εἰς τοὺς Τούρκους καὶ εἶπε· «Γίνομαι Τοῦρκος ἂν λάβω τὴν γυναῖκα μου». Ἐτούρκευσε καὶ ἔμεινε 5-6 μῆνες εἰς τόπον Κισάνιον, ἔπειτα κρυφὰ ἤλθον εἰς Κυδωνίας ἢ μὲν σύζυγός του, εἰσηλθε καὶ ἔγινε μοναχὴ εἰς μοναστήριον, ὁ δὲ τριαντάφυλλος ἐπῆγε εἰς τὸ Ἄγ. Ὅρος εἰς Ἱερὰ μονὴ Λαύρας καὶ ἔγινε Μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Τιμόθεος. Μετὰ 6 ἔτη μετέβη εἰς Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος, ἔγινε καὶ μεγαλόσχημος. Μετὰ ἀπὸ πολλὰς παρακλήσεις καὶ δάκρυα διὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴν εὐχὴν του νὰ μαρτυρήσῃ, ἀφοῦ ἐδοκίμασαν αὐτὸν, τέλος μὲ συνοδὸν

τὸν παπα-Γερμανό, ἔστειλαν εἰς τὸ Κισάνιο. Εἰς τὸν Ἐλήσποντον συνήντησαν τὸν Ἱερομοναχο Εὐθύμιο ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ μαζί μὲ τὸν Εὐθύμιο ὁ Τιμόθεος ὑποκρινόμενοι τοὺς ἐμπόρους ἐπῆγαν εἰς Κισάνιο. Συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν, ὠμολόγησαν καὶ βασανίζονται, δέρονται, κρεμοῦν ἀπὸ βραχίονας. Εἰς τὴν φυλακὴ τῆς Ἀνδριανουπόλεως μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρας ὁ παπα-Γερμανὸς ἔστειλε μ' ἓνα χριστιανὸ ὑπάλληλο τῶν φόρων εἰς τὸν Τιμόθεον καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς ὁμολογητὰς «Ἅγιον Ἄρτον καὶ ἐκοινώνησαν. Τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθη ὁ παπα-Γερμανὸς τοὺς μάρτυρας εἰς τὴν φυλακὴν, ἐφυλάκισαν οἱ Τοῦρκοι καὶ αὐτόν, εἶδε τοὺς μάρτυρας, ἠσπᾶσθη τοὺς πόδας των καὶ ἐνηγκαλισθέντες εὐράνθησαν πνευματικῶς. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὴν 29-10-1820 ἀπεκεφάλισαν τὸν Τιμόθεον, τοὺς ἄλλους ἐλευθέρωσαν. Τὸ ἅγιο λείψανο ἐρρίφθη εἰς ποταμόν, Ὁ ἱερομόναχος Γερμανὸς (ὁ συνοδίτης τοῦ ἁγίου) ἀγόρασε ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὰ αἱματωβα-μένα ἐνδύματα, ἐλθὼν εἰς θυγατέρα τοῦ μάρτυρος εἰς χωρίον Παράορα, ἔδωσε τεμάχιο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐνδύματα διὰ εὐλογίαν διηγηθεὶς τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐπέστρεψε εἰς Ἅγιον Ὄρος.

30· ΑΓΙΩΝ ΖΗΝΟΒΙΟΥ καὶ ΖΗΝΟΒΙΑΣ· Ἦσαν ἐκ τῆς πόλεως Αἰγαῖς Κιλικίας, γονέων Ζηνοβίου καὶ Θέκλας, ὁ Ζηνόβιος ἦτο ἰατρός, μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του διεμοίρασε εἰς πτωχοὺς τὴν περιουσίαν του καὶ ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον, ἰατροῦν τοὺς ἀσθενεῖς δωρεάν. Δι' ἀποκαλύψεως Θεοῦ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κιλικίας. Ὁ ἄρχων τῆς γειτονικῆς ἐπαρχίας ὄνομα Ἰνδός, ἔχων τὴν γυναῖκα του ἀσθενοῦσα μὲ καρκῖνο, οὐδεὶς ἰατρός τὴν ἐθεράπευσε, εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του κάποιον καὶ τὸν διέταξε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ζηνόβιον. Ἐλθὼν μὲ τὴν σύζυγό του εἰς τὸν ἅγιον, ἐθεραπεύθη, ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν. Πολλοὺς ἀσθενεῖς σταυρώσας μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐπικαλούμενος τὸν ΚΗΙΧ ἐθεράπευσε. Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ 290 μ.Χ. ὁμολογεῖ καὶ βασανίζεται ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Λυσία. Ἐνῶ ξέουν τὸν ἅγιον ἢ ἀδελφή αὐτοῦ Ζηνοβία μὲ θάρρος ἤλεγξε τὸν Λυσία. Ἔβαλον καὶ τοὺς δύο εἰς σιδερένιο κρεβάτι καὶ κατέκαιον αὐτούς, ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἔπειτα εἰς λέβητα ὕδατος καὶ βράζουν τοὺς ἁγίους Ζηνόβιο καὶ Ζηνοβία. Ἡ θεῖα χάρις διεφύλαξε, διέταξε ὁ Λυσίας νὰ θανατωθοῦν· ὠδήγησαν ἀπὸ πόλιν, προσευχομένων τῶν ἁγίων φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προσεκάλεσε εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ ἔκοψαν τὰς κεφαλὰς των. Οἱ ἱερεῖς Γάιος καὶ Ἑρμογένης ἐνετεφίασαν αὐτούς.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ· Ἐχειροτονήθη ἀπὸ ἀπόστολο Πέτρο ἐπίσκοπος Συρακουσῶν τῆς Σικελίας. Ἐθανατώθη ἀπὸ Ἰουδαίους.

ΑΓΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΡΟΝΙΩΝΟΣ, ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, ΜΑΚΑΡΙΟΥ καὶ ἄλλων δεκατριῶν· Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὸ διωγμὸ τοῦ Δεκίου, ὠμολόγησαν, δέρονται, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ Κρονίων ἐδέχθησαν ἐπάνω των ἄσβεστο καὶ ἐτελειώθησαν, ὁ Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ἀπεκεφαλίσθησαν, οἱ 13 μετὰ ἀπὸ διάφορα φρικτὰ βάσανα παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των.

ΑΓΙΑΣ ΕΥΤΡΟΠΙΑΣ· Συνελήφθη εἰς τὰς φυλακὰς Ἀλεξανδρείας διότι ἐπεσκέπτετο τοὺς μάρτυρας, ὠμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανή, βασανίζεται, οἱ δήμιοι εἶδον ἄγγελον νὰ

παρηγορή τὴν ἀγία κόβουν τὴν γλῶσσα της καὶ ἀπεκεφάλισαν.

ΑΓΙΩΝ ΑΣΤΕΡΙΟΥ, ΚΛΑΥΔΙΟΥ, ΝΕΩΝΟΣ καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν ΝΕΟΝΙΛΛΗΣ· Τὸ ἔτος 288 εἰς Κιλικίαν εἰς τὸν ἡγεμόνα Λυσίαν ὠμολόγησαν, ὑπέμειναν ποικίλα κολαστήρια καὶ τέλος θανατωθέντες ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

31· ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ, ΣΤΑΧΥΟΣ, ΑΠΕΛΛΟΥ, ΑΜΠΛΙΟΥ, ΟΥΡΒΑΝΟΥ, ΝΑΡΚΙΣΟΥ καὶ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ·

Ὁ Στάχυς ἔγινε ἐπίσκοπος Βυζαντίου χειροτονηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἀπόστ. Ἀνδρέα. Ποιμένας 16 ἔτη τὸ λαὸ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Ὁ Ἀπελλῆς ἐχειροτονήθη ἐπίσκ. Ἡρακλείας, ὁ Ἀμπλίας ἐχειροτονήθη ἀπὸ Ἀπόστ. Ἀνδρέα ἐπίσκ. Ὁδυσσουπόλεως, ὁ Οὐρβανὸς ἔγινε ἐπίσκοπος Μακεδονίας καὶ ὁ Νάρκισος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ὁ Ἀριστόβουλος κηρύττων τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ τόπον εἰς τόπον μνημονεύεται μαζί με τοὺς 5 ἀνωρέρω ἀποστόλους συνεργάτης τοῦ Ἀποστ. Παύλου εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν του.

ΑΓΙΟΥ ΕΠΙΜΑΧΟΥ· Ἦτο μοναχὸς ἀσκητὴς εἰς τὸ Πηλούσιον ὄρος εἰς τὴν Αἴγυπτον, κατὰ διωγμὸν ὑπὸ εἰδωλοπατρῶν ἐπῆγε εἰς Ἀλεξάνδρεια καὶ κατέστρεψε ἕνα βωμὸ εἰδώλων, ἐλέγξας δημοσίως τὸν τύραννο Ἀπελιανό. Διὰ τοῦτο βασανίζεται, ζεόμενος καὶ κρεμασθεὶς εἰς τὸ μέσον τοῦ θεάτρου.

Μία τυφλὴ νέα ἀπὸ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸ ἔβλεπε τὸν μαρτύριον τοῦ ἀγίου καὶ ἐσυμπόνεσε κλαίουσα. Τότε, ὦ τοῦ θαύματος! ἕνα τεμάχιο ἀπὸ τὴν σάρκες τοῦ ἀγίου ἐκόπη καὶ φερόμενον εἰς τὸν ἀέρα μόνο του ἔσταξε εἰς τὸν τυφλὸ ὀφθαλμὸ τῆς αἵμα καὶ εὐθὺς ἀνέβλεψε! Ὁ ἅγιος Ἐπίμαχος ἀπεκεφαλίσθη, μετὰ ἀπὸ ἔτη μετέφεραν τὸ ἅγιο λείψανό του εἰς Κων/πολιν.

ΜΝΗΜΗ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ· Οὗτος, ἦτο υἱὸς εἰδωλάτρου ἱερέως καὶ νεωκόρος εἰς ναὸ τῶν εἰδώλων. Ὄταν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς Παραβάτης (361 μ.Χ.) ἐθυσίαζε εἰς τὸ ναὸ τῆς Δάφνης Ἀντιοχείας ὁ νέος οὗτος ἐκρύβη εἰς τὴν οἰκίαν εὐσεβοῦς γυναικὸς καὶ ἐδιδάσκετο τὴν χριστιανικὴ πίστι.

Ὁ πατὴρ του εὔρε αὐτὸν καὶ ἐτιμώρησε βασανίσας, κλειδῶσας ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ὁ νέος συνέτριψε ὅλα τὰ εἶδωλα καὶ προσευχηθεὶς εἰς τὸν ΚΗΙΧ ἤνοιξε τὴν θύρα μετὰ τὴν προσευχή του, ἐνδυθεὶς γυναικεῖα ἐνδύματα, κρυφὰ ἐπῆγε εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς τὸν θεῖο του καὶ ἔμεινε ἐκεῖ. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰουλιανοῦ Παραβάτου ἐπέστρεψε εἰς τὸν πατέρα του καὶ ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν χριστιανικὴ πίστι καθὼς καὶ ἄλλους. Πλήρεις ἔργων ἀγαθῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ· Ἐκ τοῦ χωρίου Καρνῶν Χίου, χριστιανῶν γονέων Πέτρου καὶ Σταματοῦς. 20ετῆς ἐπῆγε εἰς Μαγνησίαν καὶ ἐργαζόταν μετὰ τὸν χωριανὸ του Φραγκούλη ὡς οἰκοδόμος. Μία ἡμέρα ὡς νὰ ἐσάλευσαν τὰ λογικά του, ἐφαίνετο ἔξω φρενῶν, σιωπηλός, οἱ Τοῦρκοι τὸν παρεκίνησαν νὰ τουρκεύσῃ, φέροντες αὐτὸν εἰς τὸν κριτὴν, ἐπειδὴ δὲν ὠμιλοῦσε, τὸν ἔδιωξαν ὡς τρελλό. Οἱ συμπατριῶται του ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς Χίον. Ἐπειδὴ διεδόθη ὅτι ἐτούρκευσε, οἱ Τοῦρκοι διὰ τῆς βίας τὸν ἐνέδυσαν τουρκικὰ ροῦχα καὶ ὠνόμασαν Μεμέτη, δὲν περιέτεμον, ἔβοσκε τὰ

ζῶα των καὶ ἐτρέφετο. Κάποιος Κύριλλος τ' ὄνομα, ἐσυμβούλευσε τὸν Νικόλαο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Χριστόν, ἀναχωρήσας ὁ Νικόλαος ἐπῆγε καὶ διανυκτεύρευσε εἰς ἓνα ἐκκλησάκι τῆς Ἀγ. Ἁννης εἰς τὸν τόπον «ὕδραγωγείου». Ἐφάνη εἰς αὐτὸν μία ὠραιότατη κόρη λέγουσα· «Σήκω Νικόλαε καὶ πήγαινε εἰς τὸν ἱερέα νὰ σὲ λούσῃ νὰ ὑγιάνῃς καὶ θὰ σὲ πάρῃ γαμβρόν». Ἐπῆγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν Παλαιοκάστρου, οἱ ἱερεῖς ἔκαμαν ἀγιασμοὺς καὶ ἐξορκισμοὺς καὶ ἐντὸς 2 ἡμερῶν ἐθεραπεύθη, ἔκτοτε, ἐφούντωσε εἰς τὴν καρδιά του ὁ πόθος νὰ μαρτυρήσῃ, καὶ ἐνήστευσε, ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος. Κατεφίλη τὴν εἰκόνα ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου λέγων· «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, καθὼς διὰ τὴν ἀγάπην ΚΗΙΧ ἀπεκεφαλίσθης, οὕτω ἀξίωσόν με ν' ἀποκεφαλίσθῃ κι' ἐγὼ διὰ τὴν ἀγάπην Του». Ὡς ἔρω, ὡς ἀγάπην τὴν ὁποία εἶχε ὁ Νικόλαος!! Ἐπῆγε εἰς ἐκκλησίαν, ἀλλὰ οἱ χριστιανοὶ φοβη-θέντες τοὺς Τούρκους τὸν ἐδιώξαν. «Μὴ μὲ διώχνετε -ἔλεγε- χριστιανὸς εἶμαι καὶ χριστιανὸς θελῶ ν' ἀποθάνω». Οἱ Τοῦρκοι ἐφυλάκισαν αὐτὸν καὶ τὸν ἱερέα ὁ ὁποῖος μία ἡμέρα εἶπε· «Ἔως πότε θὰ μᾶς βασανίζῃς; τούρκευσε νὰ γλυτώσῃς κι' ἐσὺ καὶ ἐμεῖς, ἢ ἐκκλησία μὲ ἓναν λιγώτερο δὲν λιγοστεύει».

Ἀκούσας αὐτὰ τὰ δαιμονικὰ λόγια ὁ Νικόλαος ἔπτυσσε αὐτὸν 3 φορές εἰς τὸ πρόσωπο λέγων· «Σὺ ἱερεὺς μὲ παρακινεῖς νὰ προδώσω ἀντὶ νὰ μὲ διδάσκῃς νὰ φυλάξω τὴν πίστιν μου ἕως θανάτου;» Οἱ Τοῦρκοι ἄλλοτε ἀπειλοῦσαν καὶ ἄλλοτε ἐκολάκευον αὐτόν, ὁ Νικόλαος εἶπε· «δέχεστε νὰ ὑπακούσετε εἰς κάτι καὶ ἔπειτα ἐγὼ ὑπακούω εἰς ἐσᾶς;» εἶπον οἱ Τοῦρκοι, σύμφωνοι καὶ τότε εἶπε· «Νὰ βαπτισθῆτε χριστιανοὶ!...», ὡς ἤκουσαν αὐτὸ ἐξάπλωσαν αὐτὸν ἐπάνω εἰς σανίδες μὲ καρφιά καὶ ἔθεσαν ἐπ' αὐτοῦ βαρεῖα πλάκα. Τῆ νύκτα ἐγένετο σεισμὸς, ἔπεσε ἡ πλάκα ἀπὸ ἐπάνω του, ἡ φυλακὴ εὐωδίασε, καὶ οὐδεμία πληγὴ εἶχε! Ὁ ἱερεὺς μετενόησε καὶ ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Νικόλαο. Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι ἔλεγον «ἄνθρωπος ἅγιος εἶναι!», ἔρριψαν αὐτὸν οἱ Τοῦρκοι, δεμένο εἰς σταῦλο διὰ νὰ ποδοπατήσουν τὰ ζῶα ἀλλὰ οὐδὲν ἔπαθε. Εἰς τὴν πεδιάδα Βουνάτι, ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη Σούδας Κάστρου, ἠρώτησαν ἐὰν θὰ τουρκεύσῃ, ὁ Νικόλαος εἶπε «ὄχι...», ὁ δήμιος ἐκτύπησε μὲ τὴν μάχαιρα εἰς τὸ λαιμὸ ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε... ἀνεσήκωσε καὶ εἶπε· «οἱ πληγές σου θεραπεύονται, γίνεσαι Τοῦρκος;» ὁ Νικόλαος -ὡς τῆς ἀνδρείας σου ἅγιε!- ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ ἐφώνησε 3 φορές «Ἵπεραγία Θεοτόκε βοήθει μοι». Ὁ δήμιος ἐκτύπησε δύο φορές μὲ μάχαιρά του, δὲν ἐκόπη ἡ κεφαλὴ του καὶ ἔσφαξε αὐτὸν ὡσάν πρόβατον ὥρα ἕκτη, 23 ἐτῶν, τὸ 1754. Τότε σκότος ἐγένετο εἰς ὅλην τὴν Χίον, οἱ κάτοικοι μὴ γνωρίζοντες τὴν αἰτία ἔλεγον «ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι». Τρεῖς συνεχεῖς νύκτες, ἓνα θεϊκὸ φῶς ἐπεσκίαζε τὸ ἅγιον λείψανον. Οἱ Τοῦρκοι ἔλεγον· «κατέβη πῦρ νὰ τὸν κατακαύσῃ» κι' ἐμαύρισαν μὲ δᾶδες τὸ πρόσωπον ἁγίου ἀλλά!! εὐωδίαζε ὅλος ὁ τόπος.

Οἱ Τοῦρκοι ἔκοψαν καὶ τεμάχια ρούχων καὶ ἐπωλοῦσαν εἰς χριστιανοὺς οἱ ὁποῖοι ἀγόραζαν διὰ νὰ τᾶχουν δι' ἀγιασμόν. Τέλος ἔρριψαν τὸ ἁγ. λείψανον εἰς θάλασσαν καὶ ἀγνωστον εἰς ποῖον τόπον καὶ ποῖοι ἀνεῦρον αὐτό.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ·

1η ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ ΚΟΣΜΑ και ΔΑΜΙΑΝΟΥ· Ἄναργυροι ὠνομάζοντο διότι δὲν ἐλάμβανον ἀργύρια δηλ. μισθὸν διὰ τὰς θεραπείας. Ἦσαν ἀπὸ τὰ μέρη Σάρδεων-Ἀτταλείας τῆς Μ.Ασίας. Ἀπὸ μικροὶ ἔμειναν ὀρφανοὶ ἀπὸ πατέρα, ἢ μητέρα τους Θεοδοσία, ἀνέθρεψε χριστιανικά. Ἔλαβον τὸ χάρισμα νὰ ἰατρούουν πᾶσα ἀσθένεια, ἐκήρυττον τὸ εὐαγγέλιο ἀπὸ τὸν τόπο εἰς τόπον κ' οὐδέποτε ἐφόρεσαν δεύτερο ἔνδυμα. Ἰάτρευσαν τὴν Παλλαδία ἢ ὁποία διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοὺς ἔδιδε τρία αὐγά, δὲν ἐδέχθησαν, εἰς ὀλίγας ἡμέρας παρεκάλεσε μὲ δάκρυα τῶν Δαμιανὸ καὶ τοῦ ἔδωκε τὰ τρία αὐγά.

Ὁ Κοσμάς ἐλυπήθη καὶ ἔκλαυσε διὰ τὸν Δαμιανὸ διότι ἐνικήθη ἀπὸ τὴν φιλαργυρία καὶ παρέβη τὴν συμφωνία νὰ μὴ λαμβάνουν τίποτε. Ἔλεγε νὰ μὴ ἐνταφιάσουν οἱ χριστιανοὶ τὰ σώματά μας μαζί. Ὁ Θεὸς ἐπληροφόρησε τὸν ἅγιο Κοσμά ὅτι ὁ ἀδελφός του ἐδέχθη αὐτὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα διὰ τὸν ὄρκο αὐτῆς καὶ ἐσυγχωρήθησαν· ὅταν ἀπέθανε ὁ ἅγ. Κοσμάς οἱ χριστιανοὶ μὴ γνωρίζοντες τοῦτο, δὲν ἐνταφίασαν αὐτὸν μὲ τὸν ἅγ. Δαμιανὸ ὁ ὁποῖος εἶχε ταφῆ εἰς τὸν τόπον Φερευάν. Ἐνῶ ἐτοιμάζονο νὰ ἐνταφιάσουν αὐτὸν ἄλλοῦ, ἦλθε μία κάμηλος καὶ ὠμίλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ ὅτι εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ τοὺς ἐνταφιάσουν μαζί. Ἔνα ἀσθενῆ κατάκοιτο, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ναὸ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, οἱ ἅγιοι δοκιμάζοντες τὴν πίστι του δὲν τὸν ἰάτρευσαν. Ὁ ἀσθενὴς ἐγόγγυζε καὶ ἐβλασφήμη γιατί δὲν τὸν ἰατρούουν, ἐζήτησε ἀπὸ οἰκείους του νὰ τὸν ἐπιστρέψουν νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν οἰκία του. Ἐκεῖνοι ὑπάκουσαν, τὸν ἐσήκωσαν μὲ τὸ κρεβάτι καὶ ἐπιστρέφοντες ἐσταύθμευσαν καθ' ὁδὸν διὰ ν' ἀναπευθοῦν. Ἦλθαν εἰς τὸν ἀσθενῆ οἱ ἅγιοι, προσποιούμενοι τοὺς ὁδοιπόρους καὶ εἶπον «Γιατὶ δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ ναὸ Ἁγ. Ἀναργύρων νὰ ἰατρευθῆς;» Ὁ ἀσθενὴς εἶπε· «Ψέματα εἶναι ὅτι θαυματουργοῦν οἱ ἅγιοι, ἀφοῦ δὲν μὲ ἰάτρευσαν». Οἱ ἅγιοι εἶπον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ναὸ καὶ νὰ μὴ βλασφημῆ. Ὁ ἀσθενὴς ἀπήντησε· «Ποῖος θὰ μὲ μεταφέρῃ ἐκεῖ, ἰδοὺ οἱ βαστάζοντές με ἀγανάκτησαν». Τότε τὸν μετέφεραν οἱ ἅγιοι εἰς τὸν ναὸ τῶν κ' ἁγίαν ἀφαντοί. Τὴν νύκτα ἐφάνησαν εἰς τὸν ἀσθενῆ καὶ ἐθεράπευσαν.

ΑΓΙΟΥ ΕΡΜΙΝΙΓΓΕΛΔΟΥ· Ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως Γοθθία Λιουβιγγέλδου ὁ ὁποῖος ἦτο μαζί μὲ τὸν λαὸ Γόθων Ἀρειανοί. Ὁ Ἑρμινιγγέλδος ἐδιδάχθη τὴν ὀρθοδοξία ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Λέανδρο. Ὁ πατὴρ τοῦ ἁγίου ἐφυλάκισεν αὐτόν, ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἦλθε ἀρειανὸς ἱερεὺς νὰ τὸν κοινωνήσῃ, ὁ ἅγιος δὲν ἐδέχθη διὰ τοῦτο θανατώνεται τὸ 585 μ.Χ. καὶ εὐθὺς ἅγιοι ἄγγελοι ἐφάνησαν μὲ λαμπάδας ψάλλοντες. Ὁ πατὴρ τοῦ ἁγίου ἰδὼν αὐτὰ μετενόησε, ὅταν ἀργότερα ἦλθε θανατικὸν εἰς τὴν χώρα του ἐκάλεσε τὸν ἐπίσκοπο Λέανδρο, ἐδιδάχθη τὴν ἀλήθεια καὶ ἐγκατέλειψε τὴν αἵρεσι, μαζί του μετεστράφη καὶ εἰς τὴν ὀρθοδοξία καὶ ὄλος ὁ λαὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἑρμινιγγέλδου.

ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΑΚΩΒΟΥ καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ καὶ ΙΑΚΩΒΟΥ· Ἐκτῆς Καστοριάς, γονέων Μαρτίνου καὶ Παρασκευῆς, ἦτο ποιμὴν προβάτων, ἐπειδὴ ἐφθονήθη ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του ἐπῆγε εἰς Κων/πολι καὶ ἐργαζόταν ὡς προμηθευτὴς εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Τούρκων. Ἐρωτηθεὶς μία φορὰ διατὶ δὲν τρώγει κρέας, εἶπε ὅτι σήμερα εἶναι νηστεία. Ὁ Τούρκος εἶπε· «Ὅντως μεγάλη πίστι ἔχετε ἐσεῖς οἱ χριστιανοί,

ή γυναίκα μου έδαμονίσθη και απέλιπσθεις από ιατρούς, την έπηγα εις τον Πατριάρχη (Άγ.Νήφωνα, 11 Αύγουστου) και εδιάβασε τὸ εὐαγγέλιο εις αὐτήν. Τότε κατέβη ἕνα φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἐσκέπασε τὸν Πατριάρχη και γυναίκα μου και ὁ ναὸς ἔλαμψε.. ὅταν ἔπαυσε τὴν ἀνάγνωση τὸ φῶς ἀνῆλθε εις τὸν οὐρανὸ και ἡ γυναίκα μου ἔγινε καλά. Ἐὰν δὲν ἐφοβούμεθα τοὺς ἐξουσιαστὰς ἴσως νὰ γινόμεσταν χριστιανοί».

Ἀκούσας αὐτὰ ὁ Ἰάκωβος ἐπῆγε και ἐξομολογήθηκε εις τὸν Πατριάρχη και ἀναχωρήσας ἦλθε εις Ἅγιον Ὅρος ἔγινε μοναχὸς εις τὴν μονὴ Δοχειαρίου μετὸ ὄνομα Ἰάκωβος (πρὶν ἐλέγετο Ἰωάννης). Ἐμεινε τρία ἔτη ἐκεῖ, μετὰ ἐπῆγε εις τὴν σκήτη Ἰβήρων εις τὸ μονύδριο τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πλησίον τοῦ ἦτο ὁ Γέρων Ἰγνάτιος εις τὸν ὁποῖο ἐξωμολογεῖτο και πολλάκις ὑπηρετοῦσε εις τὸ γῆρας του. 6 χρόνια ἔμενε ἀγωνιζόμενος, πολλὰ ὑπέμεινε ἀπὸ τοὺς δαίμονες οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔκαμαν ταραχάς, σεισμούς, μία νύχτα χειμῶνος, ἐθερμαίνετο εις τὸ τζάκι, ἐφάνη ὁ δαίμων ὀφθαλμοφανῶς ὡς αἰθίοψ και τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι του λέγων· «φίλησέ το». Ὁ ἅγιος ἐσήκωσε τὰ χέρια του εις προσευχὴ και ἐβόησε· «Ἐπεραγία Θεοτόκε βοήθησόν μοι» και μετὸν λόγον, εἶδε τὴν Θεοτόκον ἄνωθέν του βασιτάζουσα τὸν ΚΗΙΧ. Πλημμυρίσας ἀπὸ εὐφροσύνη ἐδόξαζε τὸν Θεὸν ὁ ἅγιος.

Ποντικοὶ ἤρχοντο και ἔβλαπτον τὸν κῆπον του, προσευχηθεὶς πρὸς τοῦτο κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ πνευματικοῦ του, ἐχάθησαν οἱ ποντικοί. Ἐπειδὴ ὕδωρ τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχε, μετέφερε αὐτὸ ἀπὸ ἕνα μικρὸ λάκκο μακρόθεν, προσευχηθεὶς εις Κύριον ἀνέβλυσε ὕδωρ ἡ πηγὴ αὐτὴ ὑπάρχει και σήμερον.

Ὁ μοναχὸς Μαρκιανὸς εὕρισκόμενος εις ἱερὰ μονὴ Ἅγ.Παντελεήμονος, προσηύχετο γονυκλινῶς 7 ἡμέρας νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ὁ ΚΗΙΧ εις ὁδὸν σωτηρίας. Τὴν 8ην ἡμέρα εἶδε ἐν ὁράματι ὅτι εὐρέθη εις τὴν σκήτη Ἰβήρων και ὁ ΚΗΙΧ ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου δόξης ἔχων πλησίον του τὸν Ἰάκωβο και τὸν Τίμιο Πρόδρομο, ὁ Μαρκιανὸς προσκηνύσας τὸν Κύριον ἔβαλε μετάνοια και εις ὅσιν Ἰάκωβο.

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος εἶπε· «ὁ ΚΗΙΧ διὰ τῆς Παναχράντου Σου Μητρὸς, ὀδήγησον τὸν δοῦλον Σου», ὁ ΚΗΙΧ εἶπε εις Μαρκιανὸν· «Ἀπὸ τὴν ἀκαταστασίαν σου δὲν κατοικεῖς εις ἕνα τόπον», ὁ Μαρκιανὸς κλαίων εἶπε· «Σὺ Κύριε ὀδηγὸς τῶν πεπλανημένων και κυβερνήτης, ὀδήγησόν με εις τὴν ὁδὸν τῶν δικαιωμάτων Σου» και ἦλθε εις ἐ-αυτὸν του. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐπῆγε εις Σκήτη Ἰβήρων, ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος ἐκάλεσε μετ' ὀνομά του και ἔμεινε ὑποτακτικὸς εις τὸν ἅγιον, ὁ ὁποῖος διὰ προσευχῆς του τὸ ἔλαιον τὸ ὁποῖον εἶχον ἐντὸς κολοκύνθης διὰ τὰ κανδήλια, δὲν ὠλιγόστευε ἐπὶ 6 μῆνες. Ὁ Μαρκιανὸς εἶπε τὸ θαῦμα εις τοὺς μοναχοὺς οἱ ὁποῖοι ἐχρίοντο μετὸν ἔλαιον δι' εὐλογίαν. Ὁ ἅγιος ἀποφεύγων τὴν ἀνθρωπίνην δόξα ἐπροσευχῆθη και τὸ ἔλαιον ἔπαυσε νὰ ἀναβλύζη.

Ἀγρυπνοῦσε ὅλη τὴ νύκτα προσευχόμενος τρώγοντας κάθε ἐσπέρας 150 γρ. παξιμάδι. Μία ἡμέ-ρα ἠσθάνθη τὴν Θεϊκὴ ἀλλοίωσι εις τὴν ψυχὴ του, ἐθερμάνθη ἡ καρδιά του μετ' ἀγάπη πρὸς Θεὸ και ἀνθρώπους, εὐρέθη ἐκτὸς ἑαυτοῦ και τὸ ἄκτιστον Φῶς ὠδήγησε εις τὸν παράδεισο, εἶδε τὰ ἀγγελικὰ τάγματα και τὸν ΚΗΙΧ. Ἐπειτα ἠρπάγη εις τὴν κόλασι, και εἶδε τὰς ψυχὰς ποὺ ἀναμένουν τὴν τελικὴ κρίσι κατὰ τὴν Βί παρουσία ΚΗΙΧ. Δὲν ἐδέχετο ὁ ἅγιος νὰ ἐξομολογῇ τοὺς προσερχομέ-νους εις αὐτὸν λέγων ὅτι δὲν ἔχει ἄδεια. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ ἁγ. Ὅρους ἔδωκε τὴν ἄδεια αὐτῇ.

Ἐνας μοναχὸς τῆς Ἰ.Μ.Ἰβήρων ἐκοινωνοῦσε ἀνεξομολόγητος. Ὁ ἅγιος ἤλεγξε αὐτὸν και ἐκεῖνος ἔλεγε ὅτι δὲν ἔχω καμμία ἁμαρτία. Τότε ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε ὅτι ἁμαρτήματα

είχε σ' όλη τή ζωή του.

Ήλθε ένας Ρώσος νά έξομολογηθῆ μή γνωρίζων έλληνικά. Έδιάβασε εις αυτόν ό άγιος μία εύχή και ώμίλησε για όλιγη ώρα Έλληνικά. Ό έπίσκοπος Θεοσ/νίκης Μακάριος εύρισκόμενος εις Μονή Βατοπαιδίου έλεγε πώς εἶναι δυνατόν ό 'Ιάκωβος ένας μοναχός νά έξομολογή και κανονίξη ιερείς κλπ.

Προγνωρίσας ο άγιος εἶπε εις τόν Μαρκιανό: «Τέκνον οί μακρινοί μάς ύβρίζουν άς ύπάγωμεν εις πληροφορία και διόρθωσί των». Έπήγαν και συνωμίλησαν με τόν έπίσκοπο ό όποιος διαπίστωσε τήν σοφίαν τοῦ άγίου. Εύρισκόμενος ποτέ ό άγιος εις τήν έκκλησία όταν άρχισε νά ιεροφορή ό ιερεύς, φώς ούράνιο εκύκλωσε αυτόν, άγγελοι έντός τοῦ ναοῦ ἴσταντο τώ φώς εκείνο εκάλυπτε τά τίμια Δώρα και κατά τήν Μεγάλη Εἴσοδον έσκέπαζε τόν λαόν. "Εβλεπε ό άγιος νοητώς τόν ιερέα νά εἶναι δεμένος με σχοινία. (Εις τούς άξιους ιερείς τώ θεῖον Φώς γίνεται ένα μ' αυτούς, όταν διαβάξη τώ ευαγγέλιο, λαμπάς φωτός έξέρχεται από τώ στόμα του όταν λέγη τας εύχάς και ύψώνει τά χέρια του, λαμπάδες φωτός άνέρχονται εις ούρανόν από τούς δακτύλους του). Κατά τήν στιγμή που ό ιερεύς έμέ-λιζε τόν άγιο άρτο -ένω έβλεπε ό άγιος τόν ΚΗΙΧ εις τόν δίσκον- εἶδε τώ Τίμιον αυτού αίμα νά χύνεται εις τώ "Άγιον Ποτήριον. Και με τώ τέλος τῆς Θ.Λειτουργίας εἶδε τόν ΚΗΙΧ άκέραιον, με τούς άγγέ-λους ν' άνεβαίνη εις ούρανούς. Η χάρις τοῦ Θεοῦ ένεργεῖ και δια τών άναξίων ιερέων (άφοῦ δέν έχουν καθαιρεθῆ) δια τόν άγιασμό τών χριστιανών. Εις τόν άνωτέρω ιερέα έδωκε τήν συμβουλή νά μή λειτουργῆ ως άνάξιος και ό ιερεύς υπήκουσε.

Μία φορά έτρωγε ό άγιος εις τράπεζα τῆς Μονῆς 'Ιβήρων, έχώρισε ένα πιάτο φαγητό λέγων: «'Από τώ τάδε μοναστήρι έρχεται ό αδελφός μας, φυλάξτε αυτό τώ φαγητό». Εις όλιγη ώρα ἤλθε ό μοναχός εκείνος. "Άλλη φορά εἶπε ό Μαρκιανός, «Γέροντα εάν εἶναι εύλογημένο, άς ύπάγωμεν εις τήν 'Ιβήρων δια νά πάρωμεν εύλογία τρόφιμα». Ό άγιος εἶπε: «Σε λίγο έρχεται ό παπα-Θεωνάς από τήν ιερά μονή Παντοκράτορος ό όποιος έχει ένοικον τόν Χριστόν εις τήν καρδιά του και φέρνει και όλίγας εύλογίας: πράγματι, ἤλθε μετá από λίγη ώρα». Πολλούς μοναχούς, όταν τούς έσυνατοῦσε, έλεγε τούς κρυφούς λογισμούς αυτών και έσυμβούλευε κατάλληλα.

"Ενα χρονικό διάστημα με έξι μαθητάς του έπήγε εις "Αθωνα και όλη τήν εβδομάδα ήσύχαζε μόνο τώ Σάββατο-Κύριακο ώμιλοῦσε. "Ηθελε νά μεταβῆ εις τήν Αἰτωλο-Ακαρνανία αλλά οί μαθητές του δέν ήθελαν. Εἶπε εις μαθητάς του: «"Ας άνεβοῦμε εις τώ όρος τοῦ "Αθωνος και νά προσευχηθοῦμε».

"Όταν έφθασαν εις τώ παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας εἶδε έναν ιεροπρεπή νά τοῦ λέγη: «Κάνε ότι βούλεσαι». "Όταν άνέβηκαν εις τήν κορυφή, προσευχομένου τοῦ άγίου, ἤλθε εκστασις εις τούς μαθητάς του και εἶδον άγγελο νά τούς δίδη νά φάγουν τρεις μαύρους άρτους τοῦ άγίου λέγοντος «άδύνατον νά φάγω»: ό άγγελος εἶπε «πρέπει νά φάγετε αυτούς»: ό άγιος έρμήνευσε εις μαθητάς του ότι τώ μαῦρον συμβολίζει τας θλίψεις τοῦ μαρτυρίου.

'Ανεχώρησε μαζί με τον διάκονο 'Ιάκωβο και έπήγε εις μονή Τιμίου Προδρόμου εις τήν Ναύπακτο. Τρεις ήμέρες πριν φθάση εκεί ό άγιος κάθε βράδυ ένα φώς κατέβαινε επάνω εις τώ μοναστήρι και έβλεπον οί άνθρωποι. Πλήθη χριστιανών ήρχοντο νά τόν ιδοῦν, νά συμβουλευθοῦν και νά έξομολογηθοῦν. Μιά φορά ἤλθον περι τούς 1.000 χριστιανούς, ό άγιος έδέχθη αυτούς καθ' ομάδας από τώ κάθε χωριό χωριστά. έβάδιζε ποτέ με άλλους μοναχούς και εἶπε: «Γρήγορα διότι ό τάδε μοναχός αποθνήσκει».

Ἦλθον καὶ μόλις ἐπρόφθασαν τὸν μοναχὸ ψυχοραγοῦντα. Ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου ἐκεῖ ἐπίστευσε εἰς τὶς ψευδοκατηγορίες κατὰ τοῦ ἁγίου καὶ εἰδοποίησε τοὺς Τούρκους ὅτι δῆθεν στρατολογεῖ ἀνθρώπους. Ἦλθε ὁ Τοῦρκος Μπέης τῆς Ἄρτας μὲ 18 στρατιῶτας, συνέλαβε τὸν ἅγιο μὲ τοὺς μαθητὰς του Ἰάκωβο καὶ Διονύσιο καὶ ἐφυλάκισαν εἰς Τρίκκαλα διὰ 40 ἡμέρας. Ἀπὸ τῆ φυλακῆ ἔστειλε γράμμα εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς Προδρόμου (εἰς Δερβεκίτσα Ναυπάκτου) παρηγορῶν αὐτοὺς καὶ λέγων ὅτι μετὰ τὸν θάνατό τους κάθε μοναχὸς ἐπὶ 40 ἡμέρας νὰ κάμη δι' αὐτοὺς 50 μετάνοιες καὶ νὰ ὑπακούουν εἰς τὸν παπα-Θεωνᾶ. Ἐφεραν τὸν ἅγιο καὶ μαθητὰς του εἰς Διδυμότειχο διότι ἐκεῖ ἦτο ὁ Τοῦρκος βασιλεὺς καὶ ἐρωτηθεὶς εἶπε ὅτι «ἐγὼ δὲν στρατολογῶ λαὸν ἀλλὰ διδάσκω τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ», δέρονται, φυλακίζονται καὶ βασανίζονται σφίγγοντας μὲ στρεβλωτικὴ μηχανή. Κατὰ τὰ βασανιστήρια τοῦ διακόνου ἐβγήκε ὁ ὀφθαλμὸς.

Ἐπειδὴ οἱ τοῦρκοι δὲν εὔρισκον αἰτία θανάτου, ἔφερον εἰς τὰς φυλακὰς Ἀνδριανουπόλεως. Ἐκεῖ ἠρώτησαν τὸν ἅγιο νὰ εἰπῆ γιὰ τὸ Μωάμεθ καὶ γιὰ τὸ Χριστό. Ὁ ἅγιος ὠμολόγησε τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ διὰ δὲ τὸν Μωάμεθ εἶπε ὅτι ἦτο φίλος τοῦ διαβόλου καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς τὸ κοράνιο δὲν ἀξιῶνται τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Οἱ Τοῦρκοι θυμώσαντες, ἔδειραν αὐτοὺς, ἔξενον, τοῦ ἁγίου ἔγδαραν τὸ δέρμα λωρίδες ἀπὸ τὸ στήθος καὶ τὴν πλάτη, εἰς τὶς πληγὰς ἔβαλαν ὄξος καὶ ἄλας. Ἐπὶ 17 ἡμέρας συνεχῶς βασανίζονται, τέλος ὠδήγησαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐπροσκύνησαν τρεῖς τὸν Θεὸν κάνοντας μετάνοιες, εὐχαριστῶντάς Τον ὅτι ἠξίωσε τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους, ὁ ἅγιος εἶχε μαζί του τρεῖς μερίδες Ἁγίου Ἄρτου καὶ ἐκοινώνησαν.

Ὁ ἅγιος εἰπὼν τὸ «Κύριε εἰς χεῖρας Σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου» ἀπέθανε. Ὁ Τοῦρκος καὶ τοὺς τρεῖς δηλ. τὸν ἅγιο Ἰάκωβο, τὸν ἱεροδιάκονο Ἰάκωβο καὶ τὸν μοναχὸ Διονύσιον ἐκρέμασαν εἰς τὴν ἀγκύνη τὴν 1ην Νεομ. 1520. Ἐνεταφίασαν οἱ χριστιανοὶ εἰς Ἀρβανιτοχώριον. Κάθε Κυριακὴ καὶ ἑορτὴ ἐφαίνετο οὐράνιο φῶς ἀνω τῶν τάφων. Ὁ ἐπίσκοπος Ἄρτης ἐξεδίωξε ὅλους τοὺς μαθητὰς ἁγίου ἀπὸ τὴν μονὴ προδρόμου ἐν καιρῷ χειμῶνος. Ἐμειναν ὀλίγο εἰς ἐκκλησίᾳ Ἁγ. Γεωργίου καὶ μετὰ ἐπῆγαν εἰς Ἁγ. Ὀρος εἰς Σιμωνόπετρα.

Ἐστερα ἀπὸ 2-3 χρόνια ἐπῆγαν εἰς τὴ μονὴ Ἁγ. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας, ἦσαν 150 σύνολον μοναχοὶ, μὲ ἡγούμενο τὸν παπα-Θεωνᾶ ὁ ὁποῖος ὕστερον ἔγινε Μητροπολίτης Θεσ/νίκης. Τρία ἔτη μετὰ τὸ μαρτύριο ἔγινε ἀνακομιδὴ ἁγίων λειψάνων. Ὁ ἱερεὺς Νικόλαος ἀπὸ τὴν Ἄρτα, ἔφερε εἰς τὸ Ἅγιο Ὀρος εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ ἁγίου, τὴν κᾶρα καὶ μέρος Ἁγ. λειψάνων.

ΟΣΙΟΥ ΔΑΥΪΔ ΤΟΥ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ· Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίο Γαρδινίτσα Λεβαδείας, ἐκ γονέων Χριστοδούλου ἱερέως καὶ Θεοδώρας. Ὄταν ἦτο 3 ἐτῶν ἐφάνη ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ ἐπῆρε τὸν Δαῖδ, ἔφερε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν του, ἤνοιξε ἡ θύρα τῆς Ἐκκλησίας μόνη της καὶ ἔμεινε ὁ μικρὸς Δαῖδ 6 ἡμέρας ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα Προδρόμου, ἀνυπόδητος, μὲ ἓνα ἔνδυμα. Εὔρον οἱ γονεῖς του καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ πρόδρομος ἔτρεφε αὐτόν. Ἀπὸ τότε συχνὰ ἐπῆγαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνη. 15 ἐτῶν ἐπῆγε εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ γέροντος Ἀκακίου καὶ ἔγινε μοναχός. Μετὰ ἀπὸ μερικὰ ἔτη ἔφερε τὸν Δαυῖδ ὁ Ἀκάκιος εἰς τὴν μονὴ Οἰκονόμου (πλησίον Πηλίου ὄρους), ἐκεῖ ἔγινε διάκονος, ἔπειτα ἦλθε εἰς ἅγ. ὄρος καὶ ἔμεινε εἰς μονὴ Λαύρας.

Ὁ Ἀκάκιος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἄρτης-Ναυπάκτου ἐκάλεσε τὸν Δαυῖδ καὶ ἤθελε νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος. Ὁ Δαυῖδ δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὸ μέγα ἀξίωμα τοῦ

ἐπισκόπου ἀλλὰ ἔμεινε εἰς τὴν Ναύπακτο πλησίον τοῦ Ἀκακίου.

Μία φορά ἔστειλε τὸν Δαυῖδ εἰς τὴν Ἄρτα (ὁδοιπορία 4 ἡμερῶν), κάποιος χριστιανὸς ἰδὼν αὐτὸν χωρὶς ὑποδήματα ἔδωκε ἓνα ζευγάρι εἰς τὸν Δαυῖδ ὁ ὁποῖος ἐλθὼν εἰς Ἀκάκιον ἔλαβε ἐπιτίμιο νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὰ εἰς τὸν δωρήσαντα διότι δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ δεχθῆ. Ὁ Δαυῖδ ἐκτέλεσε τὸ προστασσόμενο προθύμως βαδίζων ἀνυπόδυτος... Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἐγκατεστάθη ἡγούμενος μονῆς Θεοτόκου Βαρνάκοβας (πλησίον Ναυπάκτου). Τότε ἐλειτούργησε τὸ μοναδικὸ σχολεῖο εἰς τὴν περιοχὴ ἐκεῖ.

Ἔλεγε ὁ ρήτωρ Ἐμμανουὴλ ὅτι εἶδε τὸν ἅγιον, ὅταν ἐλειτούργει εἰς μονὴν του, περικυκλωμένο ἀπὸ θεῖο φῶς καὶ ὑψηλότερα τῆς γῆς. Ἐπειδὴ ὁ ἅγιος δὲν ἔβλεπε πνευματικὴ πρόοδος εἰς τὴν μονὴν κατὰ θεϊαν ἀποκάλυψιν ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος Στεῖρι, ἔκτισε κελλίον καὶ ἦλθον μερικοὶ μοναχοί.

Οἱ Τοῦρκοι τῆς Λειβαδιᾶς ἀναζητοῦσαν κάποια αἰχμάλωτα παιδιὰ τὰ ὁποῖα κρυφὰ ἔφυγον, ἐκατηγόρησαν τὸν ἅγιο εἰς τοὺς Τούρκους ὡς δῆθεν αἷτιον, συνέλαβαν αὐτόν, ἐφυλάκισαν, ἔδειραν καὶ ἄλλα βάσανα ὑπέμεινε ἕως οἱ χριστιανοὶ ἔδωκαν χρήματα εἰς Τούρκους καὶ τὸν ἐλευθέρωσαν.

Ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὸν ναὸ Μεταμορφώσεως εἰς χωριὸν Ὀροβιές, ἔκτισε κελλία καὶ ἠσύχαζε μὲ τοὺς μαθητάς του. Διερχόμενος ποτὲ ἀπὸ τὸ χωριὸν Δύστος, παρεκάλεσαν οἱ χριστιανοὶ νὰ δεηθῆ τοῦ Θεοῦ νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὰ κουνούπια. Διδάξας ὁ ἅγιος πρῶτον αὐτούς, ἔπειτα προσευχήθη καὶ τὰ κουνούπια ἐπνίγησαν εἰς τὴν θάλασσα. Ἄλλη φορά μὲ τὴν προσευχὴν του μετέβαλε τὸ πικρὸ κολοκύθι εἰς γλυκὺ. Κάποιος Τοῦρκος ὅταν ἐκτύπησε τὸν ἅγιο μὲ τὸ ραβδί του ἔμεινε τὸ χεῖρ του ἀκίνητο, ἔκλαιε ζητώντας ἀπὸ αὐτόν νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Ὁ ἅγιος εἰπὼν «Ἄς εἶναι ἡ χεῖρ σου, διὰ θεῖας δυνάμεως, ὡς πρότερον» ἀμέσως ἔγινε καλά.

Ἐταξίδευσεν μὲ πλοῖο καὶ γενομένης τρικυμίας ἐβυθίσθη τὸ πλοῖο, οἱ μαθηταὶ του ἐσώθησαν εἰς τὴν ξηρὰν ὅλοι, ὁ ἅγιος ἐπὶ 9 ὥρες εὐρίσκετο παραδόκως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐξηπλωμένος ἕως ὅτου ἐξῆλθε εἰς παραλία.

Εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του ὅτι μετὰ τὸ θάνατό του εἰς τὸ τάδε μέρος θὰ ἀναβλύσῃ πηγὴ (δὲν ὑπῆρχε πρῶτα, καὶ σώζεται ἕως σήμερον). Τρεῖς ἡμέρες πρὸ τοῦ θανάτου του, προεῖδε αὐτόν, ἀφήσας τὰς τελευταίας του συμβουλάς εἰς μοναχοὺς. Ὅταν ἔλεγε «Κύριε ἐνίσχυσόν με νὰ παρασταθῶ εἰς τὸ φοβερὸν Σου βῆμα ἀκατακρίτως» ἐστράφη πρὸς μοναχοὺς λέγων «Ἴδου ἀδελφοί, ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἦλθεν» καὶ μὲ τὸ λόγον αὐτὸ ἐκοιμήθη. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐνεταφίασαν εἰς τὴν μονὴν του.

2 ΝΟΕΜΒΡ.: ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, ΠΗΓΑΣΙΟΥ, ΑΦΘΟΝΙΟΥ, ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥ, ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΥ· Ἦσαν ἐκ τῆς Περσίας, ἀνώτατοι διοικηταὶ τοῦ βασιλέως Περσῶν Σαβωρίου, ἐπειδὴ ἦσαν χριστιανοί, βασανίζονται κρεμασθέντες, ραβδιζόμενοι καὶ φλεγόμενοι. Ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ ὡς ἄνθρωπος, ἐλύθησαν αὐτομάτως τὰ δεσμὰ αὐτῶν καὶ ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τὰς πληγὰς. Ὁ βασιλεὺς ἐβλασφήμει, λέγοντας εἰς τοὺς μάρτυρας ὅτι εἶναι μάγοι.

Ὁ Ἀκίνδυνος ἐπετίμη τὸν βασιλέα καὶ ἔμεινε κωφὸς καὶ ἄλαλος. Τότε εἶδον ὅλοι ἀγγέλους νὰ κατεβαίνουν πρὸς τοὺς ἁγίους, οἱ ἄπιστοι ἔπρσαν κατὰ γῆς ἀπὸ τὸν φόβον, ὁ βασιλεὺς ἂν καὶ εἶδε αὐτοὺς δὲν μετενόησε. Ὁ ἅγιος ἐλυπήθη τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀφωνίας.

Ἄπλώνουν τοὺς ἁγίους εἰς πυρακτωμένα σιδερένια κρεββάτια, ὑπομένουν προσευχόμενοι καὶ φωνὴ ἤλθε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσα ὅτι «εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σας». Οἱ ἀκούσαντες τὴν φωνὴν ἐπίστευσαν καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ ἁγίους νὰ εὐχηθοῦν διὰ τὰς ἁμαρτίας των. Εὐχηθέντων τῶν ἁγίων ἔγινε βροχὴ μεγάλη ὥστε τὸ πῦρ ἔσβυσε, οἱ δῆμιοι ἔφυγαν φοβηθέντες καὶ ὁ λαὸς ἔμεινε ἀκούων τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων. Ἄγγελοι ἤλθον καὶ ἐνέδυσαν τοὺς πιστεύσαντας λευκὰς στολὰς.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ὠδήγησαν τοὺς ἁγίους εἰς ναὸ διὰ νὰ θυσιάσουν, εὐχηθέντων τῶν ἁγίων τὰ εἶδωλα συνετρίβησαν. Ἐρριψαν αὐτοὺς εἰς λέ-βητας μὲ βρασμένο μολύβι, ἔμειναν ὁμως ἀβλαβεῖς... ἔψαλλον ὕμνους. Ὁ ὑπηρέτης Ἀφθόνιος ἐπίστευσε, ὠμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ ἀποκεφαλίζεται. Ἐβαλον τοὺς ἁγίους εἰς δέρματα βοδιῶν καὶ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσα. Ἄγγελοι διάσωσαν καὶ ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὴν ξηράν. Ἦλθον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, τέσσερεις δῆμιοι τότε ἐπίστευσαν καὶ ἐθανατώθησαν. Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἐπίστευσε καὶ ὠμολόγησε μαζί μὲ 7.000 περίπου λαόν.

Ὅλοι κατὰ διαταγὴν βασιλέως ἐθανατώθησαν. Ὁ Ἀκίνδυνος, Πηγάσιος, Ἄνεμπόδιτος ρίπτονται εἰς λάκκο μὲ θηρία, ἀλλὰ ἡ θεία χάρις ἐφύλαξε ἀβλαβεῖς. Ὁ Ἀκίνδυνος εἶπε εἰς βασιλέα· «Τὸ ὄνομά σου σημαίνει πατέρα δαιμόνων».

Ὁ Σαβώριος ἐκάλεσε τὴν μητέρα του καὶ ἐρώτησε, ἐκείνη εἶπε· «τὴν ἀλήθεια εἶπον οἱ ἅγιοι». Τότε ὁ βασιλεὺς ἔδωκε ραπίσματα καὶ γρονθιὰς εἰς τὴν μητέρα του ἢ ὅποια ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τῶν ἁγίων ζητοῦσα βοήθεια καὶ λέγουσα ὅτι ἐγέννησε τὸν διάβολο (δηλ. τὸν υἱὸν τῆς Σαβώριου). Ἄναψαν κάμινο πυρὸς καὶ ἔρριψαν τοὺς ἁγίους, τὴν μητέ-ρα βασιλέως καὶ 28 ἀκόμη πιστεύσαντας. Ἐφαίνετο χορὸς ἀγγέλων μὲ τοὺς ἁγίους ψάλλοντας ἐν μέ-σῳ τῶν φλογῶν ἕως ὅτου ἐπῆραν τὰς ψυχὰς τῶν μαρτύρων, ὁ δὲ τόπος ὅλος ἐπληρώθη εὐωδίας.

ΟΣΙΟΥ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ· Ὁ ὄσιος Μαρκιανὸς πατρίδα εἶχε τὴν πόλιν Κύρον Μ. Ἀσίας. Νέος καταφρονῆσας τὰ ἐπίγεια, ἐπῆγε εἰς τὴν ἔρημο, εἰς μικρότατο κελλίον ἐγκλειστος. Ἦτο ἐνδεδυμένος τρίχινα, ἔτρωγε μία φορὰ ἡμέραν, κάθε ἑσπέρας περίπου 25 δράμια ἄρτο. Ἀπέκτησε δύο μαθητὰς τὸν Εὐσέβιο καὶ τὸν Ἀγαπητόν. Ὁ ὄσιος δὲν εἶχε λυχνάρι, θείον φῶς ἐφώτιζε αὐτὸν τὴν νύκτα, ἕνα ψαλτήριον εἶχε διὰ ἀνάγνωσι. Ἦλθε εἰς τόπον ἐκεῖ ἕνας δράκων οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τὰ πέριξ κελλία τῆς ἐρήμου εἰς τὸν ὄσιον ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε τῆς καλύβης του, ἐσταύρωσε μὲ τὸ σημεῖον Σταυροῦ τὸ θηρίον καὶ φυσῆσας αὐτὸ ἐθανάτωσε. Ἐπεσκέφθησαν τὸν ὄσιον ὁ ἐπίσκοπος Φλαβιανός, ὁ ἐπίσκοπος Κύρου καὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ λόγιοι καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ τῆς καλύβης του νὰ ἴδουν. Ὁ ὄσιος δὲν ἐξῆλθε, μόνο εἶπε· «ὁ Θεὸς κάθε ἡμέρα καὶ διὰ τῆς κτίσεως καὶ διὰ τῶν θείων Γραφῶν ὁμιλεῖ καὶ παρακινεῖ τὰ πρὸς σωτηρίαν, καὶ μὲ ἀπειλὰς ἐκφοβεῖ καὶ οὐδεμία ὠφέλεια λαμβάνομεν. Πῶς λοιπὸν ἐὰν ὁμιλήσω θὰ ὠφελήσω;» Ἦλθε ἡ ἀδελφὴ του μὲ τὸν ἀνεψιό του, ὁ ὄσιος ἐδέχθη νὰ ἴδῃ μόνο τὸν ἀνεψιό του καὶ ἠρνήθη νὰ παραλάβῃ τὰ προσφερόμενα τρόφιμα λέγων· «Ἀπὸ ὅσας καλύβας τῶν ἀσκητῶν συναντήσατε ἐδώσατε τίποτε εἰς αὐτούς;» ὁ ἀνεψιὸς του εἶπε· «Δὲν ἐδώσαμε εἰς οὐδένα» ὁ ὄσιος εἶπε· «Δὲν δέχομαι, ἐπειδὴ διὰ τὴν φυσικὴν συγγένειαν μου τὰ φέρατε καὶ ὄχι διὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν». Ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ τῶν πλησίων χωρίων ἐφιλονικοῦσαν ποιὸς θὰ λάβῃ τὸ ἅγιον λείψανον μετὰ τὸ θάνατό του ὠρκισε τὸν μαθητὴ του Εὐσέβιο κί' ὅταν ἀπέθανε ἔκρυψε αὐτὸν.

Ἐπεσκέφθη τὸν ὄσιο Πορέ, ὁ ἀσκητὴς Ἄβιτος, ἀφοῦ ἔψαλλαν τὴν ἑννάτη ὥρα, πρόσφεραν εἰς τὸν Ἄβιτο κάτι νὰ φάγη (ὄσπρια καὶ λάχανα) ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη λέγων ὅτι πρὸ τοῦ ἐσπερινοῦ δὲν τρῶγει καὶ πολλές φορές κάθε 2-3 ἡμέρες τρῶγει. Στενάξας ὁ Μαρκιανὸς εἶπε· «λυποῦμαι διότι τόσον κόπον ὑπέμεινες νὰ ἔλθης νὰ ἴδῃς ἕνα θεοφοβούμενο, ἀλλὰ βλέπεις ἐμὲ τὸν ἄσωτον». Ὁ Ἄβιτος ἐλυπήθη ἀκούσας αὐτά, ὁ Μαρκιανὸς εἶπε πάλι· «Καὶ ἐμεῖς ἀδελφὲ τὴν ἰδίαν πολιτείαν μὲ τὴν δική σου ἔχομεν προτιμᾶμε τοὺς κόπους καὶ νηστεία καὶ ὄχι τὴν ἀνάπαυσι καὶ φαγητά. Ὅταν νυχτώσῃ τρῶμε, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ τὴν νηστείαν, διότι ἡ μὲν ἀγάπη, φιλοξενία εἶναι ἐντολὴ Θεοῦ, ἡ δὲ νηστεία καθορίζεται ἀπὸ ἐμᾶς καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνεταί εἰς βᾶρος τῆς ἀγάπης.»

3· ΑΓΙΩΝ ΑΚΕΨΙΜΑ, ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ ΑΕΙΘΑΛΑ.

Οἱ ἅγιοι ἦσαν ἐκ Περσίας καὶ ἐμαρτύρησαν εἰς χρόνους τοῦ βασιλέως Σαβωρίου. Ὁ Ἄκεψιμᾶς ἦτο ἐπίσκοπος τῆς χώρας Νησῶν, ὠμολόγησε εἰς τὸν ἄρχοντα Ἄδραχοσχάρ, δέρεται καὶ φυλακίζεται.

Ὁ Ἰωσήφ ἦτο διάκονος ἐκ τοῦ χωρίου Βηθλαβουκά γέροντας 70 ἐτῶν, ὁ Ἀειθαλᾶς ἦτο διάκονος ἐκ τοῦ χωρίου Βηθνοαδασά, ὠμολόγησαν, ραβδίζονται, ξέονται, φυλακίζονται 5 ἡμέρας. Ἐπειτα τοὺς ἐπῆγαν εἰς τὸν ναὸ τοῦ «Πυρὸς», ἐπειδὴ δὲν ἐθυσίασαν σφίγγονται μὲ σχοινία ὥστε συνετρίβησαν τὰ ὀστά χειρῶν καὶ ποδῶν. Φυλακίζονται 3 ἔτη, οἱ φύλακες ἂν καὶ ἄπιστοι ἔδιδον εἰς τοὺς ἁγίους κρυφὰ φαγητό. Ἐφεραν εἰς ἐξέτασι εἰς τὸν ἄρχοντα Ἄρδασαθῶρ, δέρονται μὲ νεῦρα βοδιῶν, ὁ ἅγιος Ἄκεψιμᾶς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Δέ-ρεται κι' ὁ Ἰωσήφ μὲ Ἀειθαλά, ἔπειτα φυλακίζονται.

Τὰ σώματα τῶν ἁγίων ἔγιναν πληγές, πῦον καὶ δυσωδία· ἔλεινὸ θέαμα. μίᾳ πλουσία χριστιανοὶ γυναικὰ ἐπλήρωσε τοὺς φύλακας καὶ ὥρα νυκτὸς ἔφερε τοὺς ἁγίους εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἐπιμελήθη τὰς πληγὰς των κλαίουσα. Ὁ Ἰωσήφ μετὰ βίας ὠμίλησε παρηγορήσας καὶ εὐχαριστήσας αὐτήν.

Μετὰ 6 μῆνες ὁ δικαστὴς Ναζερῶθ ἄρχισε νὰ βασανίζῃ πάλι αὐτούς. Ἐφεραν τὸν Ἰωσήφ οἱ στρατιῶτες βαστακτὸν διότι δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, ὁ Ναζερῶθ τοῦ ἔλεγε νὰ θυσιάσῃ τότε ὁ ἅγιος τὸν ἔπτυσσε εἰς τὸ πρόσωπο. Τὸν ἔχωσαν εἰς τὴ γῆ ἕως τὴ μέση καὶ διέταξαν τὴν χριστιανὴ Ἰσδανδούλ νὰ σουβλίσῃ τὸν ἅγιο μὲ λεπτὸ καλάμι. Ἐπειδὴ ἐκείνη ἀρνήθηκε νὰ πράξῃ αὐτό, ἐλιθοβολήθη κι' ἔλαβε τὸ στέφανο τοῦ μαρτυρίου ὁ ἅγιος Ἰωσήφ. Ἐνῶ οἱ στρατιῶτες ἐφύλαττον τὸ ἅγιο λείψανο διὰ νὰ μὴ τὸ κλέψουν οἱ χριστιανοί, ἔγινε σεισμὸς καὶ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσε ὥστε καὶ φύλακας καὶ λίθους ἔκαυσε... τὸ ἅγιο λείψανο μετέθεσε ὁ Θεὸς εἰς ἄγνωστο τόπο. Ὁ Ἀειθαλᾶς ἐλιθοβολήθη εἰς τὸ χωρίο Πατριά, ἐνεταφίασαν μοναχοί, εἰς τὸν τάφο του ἐφύτρωσε φυτὸ «μυρσίνη» τὸ ὁποῖο ἐθεράπευε ἀσθένειες. Οἱ χριστιανοὶ ἔβλεπον ἀγγέλους εἰς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου (τάφο ἁγίου) νὰ ψάλλουν. Οἱ ἄπιστοι ἐξερρίζωσαν τὸ δένδρο «μυρσίνη» φθονοῦντες τὰ πολλὰ θαύματα τὰ ὁποῖα ἐγένοντο.

Ἐγκαίνια ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου εἰς πόλιν Λύδδα Παλαιστίνης καὶ ἀνακομιδὴ τοῦ ἁγ. λειψάνου Ἁγ. Γεωργίου εἰς ναόν· Μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγ. Γεωργίου εἰς Ρώμην, ἕνας ὑπηρέτης τῶν φυλακῶν ἔφερε τὸ ἅγιο λείψανό του εἰς Λύδδα καὶ ἐνεταφίασαν. Εἰς χρόνους Μ.Κων/νου ἔκτισαν ναὸν καὶ ἔγινε ἀνακομιδὴ, κατέθεσαν τὸ ἅγιο λείψανον εἰς

τὸν ναόν.

Ὁ Ἁγ.Γεώργιος κατήγετο ἀπὸ Καππαδοκία, ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ.

Εἰκοσαετῆς ἀπέθανε ὁ πατὴρ του καὶ ἐπῆγε μὲ τὴν μητέρα του εἰς Λύδδα (ἡ Λύδδα ἦτο πατρίδα τῆς μητρός του). Ὅταν ἐπέθανε ἡ μητέρα του ἐπῆγε εἰς Ρώμη ἵνα λάβῃ μεγαλύτερο ἀξίωμα καὶ ἐμαρτύρησε. (Ἡ Λύδδα εἶναι πλησίον Ἰόππης, ἀπὸ Ἱερουσαλήμ ἀπέχει 30 μίλια).

ΟΣΙΟΥ ΑΚΕΨΙΜΑ· Ἦτο μοναχὸς ἐγκλειστὸς ἐντὸς σπηλαίου κάτωθεν τῆς γῆς, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου (382 μ.Χ). Ἐπὶ 60 ἔτη οὔτε ἐφαίνετο, οὔτε ὠμιλοῦσε, ἔτρωγε βρεγμέ-νη φακὴ καὶ μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα, νύκτα μετέ-φερε ὕδωρ ἀπὸ τὴν πλησίον πηγὴ. Κάποιος βοσκὸς μία νύκτα τὸν ἐνόμισε γιὰ θηρίο καὶ ἐνῶ ἠθέλησε νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἔμεινε μὲ τὸ χερί ἀκίνητο, ἕως ὁ ὄσιος ἀπεμακρύνθη. Ἄλλος ἀνέβηκε εἰς τὸν πλησίον πλάτανο διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ὄσιον, εὐθύς τὸ σῶμα του ἔμεινε ἡμίξηρο, ἐπῆγε εἰς τὸν ὄσιον ἐζήτησε συγχώρησι καὶ ὁ ἅγιος εἶπε νὰ κόψῃ τὸ δένδρον διὰ νὰ μὴ συμβῆ καὶ εἰς ἄλλον τὸ αὐτό. Ἄφοῦ ἔκοψε τὸν πλάτανο ἐθεραπεύθη. Ὁ ὄσιος προεγνώρισε τὸ θάνατό του, καὶ ἐδέσμευσε τοὺς χριστιανούς μὲ ὄρκους νὰ τὸν θάψουν εἰς τὸ ἀσκητήριόν του, διὰ νὰ μὴ τὸν τιμήσουν μετὰ θάνατον. Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, πολλὰ θαύματα, θεραπείας ἀσθενῶν, εὐεργετήσας τὸν λαόν. Λέγεται ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τοῦ τόπου καὶ οἱ χριστιανοὶ ἦλθον καὶ διὰ βίας ἐχειροτόνησε ἱερέα.

ΑΓΙΟΥ ΑΧΕΜΕΝΙΔΟΥ· Ἦτο πλούσιος ἀξιωματικὸς τοῦ Περσία. Ἐπειδὴ ἔγινε χριστιανὸς ὁ βασιλεὺς Ἰσδιγέρδης διέταξε νὰ σύρῃ τις καμηῆλες τοῦ στρατοῦ γυμνὸς μόνον μ' ἓνα μικρὸ ὕφασμα νὰ καλύπτῃ τὴν γύμνωσί του. Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας τοῦ ἔδωσε ὁ βασιλεὺς ἓνα ἔνδυμα λέγων νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστι του. Ὁ ἅγιος ἔσχισε αὐτὸ καὶ ἔρριψε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως λέγων· «Ἄν νομίζῃς ὅτι διὰ τὸ ροῦχο αὐτὸ θ' ἀρνηθῶ τὸν ΚΗΙΧ, ἔχε αὐτὸ ὁμοῦ μὲ τὴν ἀσεβείά σου». Ἐδιώξαν τὸν ὄσιον καὶ ζήσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν εὐσεβείᾳ, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΑΠΟΛΙΤΟΥ· Ἀπὸ τὸ χωριὸ Ντάρ τῆς Νεαπόλεως Μικρὰς Ἀσίας. Τὸ 1797 τὸν ἐκάλεσαν νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὸ χωριὸ Μαλακοπή. Καθ' ὁδὸν ἐνῶ ἐπέβαινε ἐπὶ ὄνου διότι ἡ ἀπόστασις ἦτο 6 ὥρες καὶ γέρων εἰς τὴν ἡλικίαν, οἱ Τοῦρκοι ἐλήστευσαν αὐτόν, ἐγύμνωσαν ἐθανάτωσαν καὶ ἔρριψαν τὸ ἅγιον λείψανον εἰς μία χαράδρα. Οἱ χριστιανοὶ μετὰ 3-4 ἡμέρας εὔρον καὶ ἐνεταφίασαν ἐκεῖ εἰς τὴν χαράδρα μὲ ἐπιγραφὴ ἐπάνω εἰς μία πλάκα· «ἱερεὺς Γεώργιος».

Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἐφανερώθη εἰς τὸν ὕπνον μιᾶς εὐλαβοῦς γυναικός, ἐδιηγήθη τὸ μαρτύριό του καὶ εἶπε νὰ εἴπῃ εἰς Δημογέροντας νὰ κάνουν ἀνακομιδὴ. Ἐπειδὴ δὲν ἔδωκε σημασίαν εἰς τὸ ὄνειρον ἐφάνη πάλι ὁ ἅγιος λέγων τὸ αὐτό. Ὁ Ἐφημέριος Νεόφυτος μὲ τοὺς χριστιανούς ἔκαναν ἀνακομιδὴ εὐρέθη ὁ ἅγιος ἀκέραιος, σῶος, ἄφθαρτος εὐωδιάζων, μετέφεραν μὲ ξύλινη λάρνακα εἰς τὴν οἰκίαν παπα-Νεοφύτου. Ἐκαίε ἀκοίμητος κανδήλα πρὸ τοῦ ἁγ.λειτουργίου καὶ οἱ χριστιανοὶ, προσεκύουν καὶ ἐδιάβαζαν παρακλήσεις. Οἱ Δημογέροντες ἐθεώρησαν ἐκμετάλλευσιν αὐτὸ καὶ μετέφερον τὸ ἁγ. λείψανον εἰς ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου. Ἐφάνη εἰς αὐτούς ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον αὐτῶν καὶ διέταξε νὰ μεταφέρουν ὅπου πρότερον. Τοῦτο ἔγινε, ὁ ἱερεὺς ἔλαβε ἐκ τοῦ ἁγ.λειτουργίου ἓνα μικρὸ τεμάχιον, ὅμως δὲν ἦτο ἀρεστὸ εἰς τὸν ἅγιον διότι

ἀσθενήσας ὁ ἱερεὺς εἶδε εἰς ὕπνον του τὸν ἅγιον καὶ διέταξε νὰ μεταφέρῃ τὸ κλαπὲν εἰς τὴν θέσι του. Ἔνας Ζωγράφος ἀπὸ τὸ προκόπιον ἄτεκνος ἐπῆγαν εἰς τὸν ἅγιον καὶ προσευχήθηκαν νὰ ἀποκτήσουν τέκνο, ὑποσχόμενοι ἂν εἶναι ἄρρεν θὰ τὸ ὠνομάσουν Γεώργιον καὶ θὰ φέρουν μία στάμνα ἐλαίου. Ὁ θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἐχάρισε τέκνο, ἐλησμόνησαν ὅμως τὴν ὑπόσχεσί των.

Ἐφάνη εἰς ὕπνο τους ὁ ἅγιος λέγων· «Ἐὰν δὲν φέρετε τὸ παιδίον καὶ τὸ τάξιμο ὡς ὑποσχέθητε θὰ τὸ πάρω πίσω». Ὁ ζωγράφος αὐτὸς ἀφοῦ ἀγιογράφησε τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου ὅπως εἶδε τὸν ἅγιον, ἐπῆγε μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδίον καὶ τὸ ἐλαίον εἰς τὸν ἅγιον ὅπως ἔταξε. Τὸ 1924 εἰς τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πλυθυσμῶν μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, ὁ παπα-Ἰγνάτιος ἔλαβε τὸ ἅγιο λείψανο καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πλοῖο, ὁ ἅγιος ἐφάνη εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ ἔδιδε ἐντολὰς εἰς τὶς ὑπηρεσίαις τῶν ναυτῶν. Ὁ πλοίαρχος ἐνόμισε ὅτι εἶναι ὁ παπα-Ἰγνάτιος καὶ τοῦ ἔκαμε παρατηρήσεις νὰ μὴν ἀνακατεύεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ὁ παπα-Ἰγνάτιος εἶπε ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε.

Ἐπειδὴ ἔγινε μεγάλη τρικυμία εἶπε εἰς τὸν πλοίαρχο ὅτι ἔχω εἰς τὴν ἀποθήκην εἰς τὶς ἀποσκευές μου τὸ ἅγ.λείψανο τοῦ ἱερομάρτυρος Γεωργίου. Εὐθύς ἦλθον εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ εὐρέθη ἀναποδογυρισμένο τὸ ἅγ.λείψανο. Ἔθεσαν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἡ τρικυμία ἐκόπασε. Ἐφθασαν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐτοποθέτησαν εἰς ναὸν Ἀγ.Εὐσταθίου εἰς Περιεσσὸ Ἀττικῆς ὅπου καὶ σήμερον εὐρίσκεται.

4η· ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΥ καὶ ΑΓΙΩΝ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ καὶ ΕΡΜΑΙΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 741 μ.Χ. εἰς τὸ χωρίο Μαρυκάτο Μ. Ἀσίας (ἐπαρχία Βιθυνῶν) ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς Μυριτρίτη καὶ Ἀναστασώ.

Ἐπηρετήθη εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἀπὸ ἄγνοια ἀκολουθοῦσε τοὺς εἰκονομάχους. Διερχόμενος ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Ὀλύμπου ἕνας προορατικὸς μοναχὸς τοῦ ὠμίλησε διὰ τὴν πλάνην του καὶ ἐδιορθώθη.

Ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ ἐνίκησαν. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του ἠγωνίζετο πνευματικὸς ἀγῶνας λέγων· «Ἐὰν ἐπολέμησα τοὺς ἐχθροὺς μὲ τόση δύναμι καὶ ἀνδρεῖα πῶς νὰ μὴ πολεμήσω καὶ τοὺς ἀοράτους Δαίμονας γενναίωτερα;» καὶ ἐλυπεῖτο διατὶ τόσα χρόνια δὲν ἐργαζόταν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

Ἀποφάσισε νὰ γίνῃ μοναχὸς. Ὁ ἠγούμενος Γρηγόριος τῆς μονῆς Αὐγάρων (εἰς Κων/πολι) ἐσυμβούλευσε αὐτὸν πρῶτα νὰ μείνῃ εἰς τὸ κοινόβιο διὰ νὰ μάθῃ τὰ τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Ἐπῆγε καὶ ἐκοινοβίασε εἰς τὴν μονὴ Ἀντιδίκου, ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπεστήθησε 50 ψαλμοὺς καὶ ἔμαθε τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν. Ἐπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὀλύμπου (τῆς Μ. Ἀσίας) καὶ μία ἐβδομάδα προσευχόταν νῆστις νὰ τοῦ φανερώσῃ ὁ Κύριος πνευματικὸν ὁδηγόν. Ἦκουσε οὐρανόθεν φωνὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ ὄρους. Ἐπῆγε, καὶ εὔρε δύο ἀναχωρητὰς οἱ ὁποῖοι τὸν ἐσυμβούλευσαν, ἐπροφύτευσαν ὅσα τοῦ συνέβησαν ὕστερα, καὶ ἐχάρισαν εἰς αὐτὸν ἕνα τρίχινο χιτῶνα εὐλογία. Ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος τριχάλι ἀγωνιζόμενος χειμῶνα καλοκαίρι εἰς τὰ σπήλαια καὶ ὄπαῖς τῆς γῆς. Ἐπειτα ἐδέχθη καὶ ἔμεινε εἰς μία καλύβη. Οἱ χριστιανοὶ ἐπεσκέπτοντο τὸν ὅσιον νὰ τὸν ἴδουν, διὰ τοῦτο ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος πλησίον τοῦ χωρίου Ἑλλησπόντου εἰς ἕνα σπήλαιον ἐπὶ 3 ἔτη. Ἐνας βοσκὸς ἐσυμφώνησε μὲ τὸν ὅσιον καὶ τοῦ ἔφερνε ἄρτους καὶ ὕδωρ. Ὁ ὅσιος συχνὰ ἔλεγε τὴν ἀγαπημένην του προσευχὴν· «Ἡ

ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον». Κάποια ἡμέρα ἐπῆγε εἰς ἓνα ναό, ἓνας πρῶην φίλος του ἐγνώρισε τὸν ὄσιον, διὰ τοῦτο φεύγων τὸν ἔπαινο τὸν ἀνθρώπων, ἀνεχώρησε. Ἐλθὼν εἰς τὴν Ἔφεσον εἰς τὸν ναὸν Ἁγ.Ἰωάννου Θεολόγου, ἤνοιξαν μόναι των αἱ θύρες ναοῦ, προσεκύνησε, ἐπῆγε εἰς τὰ ὄρη Κουντουρίας. Καθ' ὁδὸν δύο μοναχῆς, ἐζήτησαν τὴν εὐχή τοῦ ἀγίου, διότι ἡ νεωτέρα μοναχή εἶχε πόλεμο πορνείας. Ὁ ὄσιος ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἔλθῃ ὁ πειρασμός, ὁ πόλεμος τῆς μοναχῆς ἐπάνω του, ἀφοῦ ἔθεσε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸν τράχηλόν του. Οἱ μοναχῆς ἐπέστρεψαν εἰς τὴ μονή των, ὁ δὲ ὄσιος ἐδέχθη ὅλη τὴ δαιμονικὴ ἐπίθεσι αἰσχυρῶν λιγισμῶν, ὥστε εἰσῆλθε εἰς ἓνα σπήλαιον, ἦτο ἐκεῖ ἓνας δράκων προτιμήσας νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὸν δράκοντα, παρὰ νὰ μολυνθῇ ἡ ψυχὴ του. Ὁ δράκων ὅμως ἔπεσε νεκρὸς κί' ὁ ὄσιος μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ εἰρήνευσε. Κατ' ἀποκάλυψη Θεοῦ ἐπῆγε εἰς τὴν μονή εἰς τὸν τόπον «Ἐριστοῦ» καὶ ἀπὸ τὸν ἠγούμενον Στέφανο ἔγινε μεγαλόσχημος. Ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα ἐπῆγε εἰς τὸν τόπον «Κρίτιμα» καὶ ἔμεινε 3 ἔτη ἔγκλειστος εἰς καλύβα καὶ δεμένος μὲ ἀλυσίδα. Ἐπειτα πλησίον εἰς τὸν ἀσκητὴ Γεώργιον εἰς τὸν τόπον Χελιδόνα ἔμεινε ἄλλα τρία ἔτη καὶ ἔμαθε ὅλο τὸ ψαλτήριον ἀπὸ στήθους. Ἐπειτα μὲ τὸν μαθητὴ του Παχώμιο ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴ Αὐγάρων. Μία ἡμέρα ὁ ὄσιος μὲ τὴν εὐχή του συνέλαβε ἓνα ἄγριο τράγο -διότι οἱ μοναχοὶ ἤθελον νὰ συλλάβουν τὸ ζῶο διὰ νὰ κάνουν τὸ δέρμα του ἄσκο- λέγων εἰς τὸ ζῶο νὰ φύγῃ, ἐλευθέρωσε αὐτὸ διδάξας εἰς τοὺς μοναχοὺς τὴν συμπάθεια εἰς τὰ ζῶα.

Κάποιος μοναχὸς ἐδηλητηρίασε τὸν ὄσιο Ἰωαννίκιο, ὁ ἅγιος Εὐστάθιος ἐφάνη εἰς τὸν ὄσιον ἐν ὁράματι καὶ ἐθεράπευσε αὐτόν, ὁ ὄσιος διὰ τὸ θαῦμα ἔκτισε ναὸ εἰς ἅγ.Εὐστάθιο. Εἶδε ὁ ὄσιος (ἐν ὁράματι) ὅτι εἰς ἓνα τόπον ὑπῆρχε πηγὴ καὶ τυφλὰ πρόβατα ἔπιναν ὕδωρ καὶ ἐφωτίζοντο. Ἐρωτήσας, ἔμαθε ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἐρειπωμένος ναὸς θεοτόκου, ὁ ὄσιος ἔκτισε τὸν ναὸν καὶ μονή. Κατὰ τὴν οἰκοδόμησιν ἐξῆλθον ὄφεις καὶ ἔβρεξε πολὺ ὁ ἅγιος διὰ προσευχῆς του ἐσταμάτησε τὴ βροχή, ἐδάγκωσε μία ἔχιδνα αὐτὸν ἀλλὰ ἔμεινε ἀβλαβής. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγα χρόνια ἐπέστρεψε εἰς τὸ ὄρος Τριχαλικὸς καὶ ἀσκήτεψε. Ἐπροφήτευσεν τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Λέοντος ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Τραυλό. Ἐμαθε ὅτι οἱ Βούλγαροι εἶχον φυλακίσαι χριστιανούς, ὀδοιπορῶντας μὲ κινδύνους ἐπῆγε εἰς Βουλγαρίαν, μὲ τὴν προσευχὴν του ἠνοιξε τὰς πύλας καὶ τὰ δεσμὰ αὐτῶν, ὀδηγήσας αὐτοὺς καὶ ἐλευθέρωσας ὡς ἄλλος Μωϋσῆς. Ἐπιστρέφων ἐπροσκύνησε τὸ λειψάνον ἁγ.Θεοφάνους (12 Μαρτίου) καὶ εἰς τὴν νῆσον Θᾶσον διὰ προσευχῆς του ὅλα τὰ φίδια ἐπνίγησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐλθὼν εἰς τὸ ὄρος Ἀντιδίκου ἔκτισε μικρὰ καλύβη κί' ἠγωνίζετο, πολλὰς θεραπείας εἰς ἀσθενεῖς ἔκαμε, προφήτευσεν τὸ θάνατον τοῦ βασιλέως Θεοφίλου καὶ τὴ χειροτονία πατριάρχου Μεθοδίου. Ἐφαίνετο εἰς ὅσους ἤθελε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δὲν τὸν ἔβλεπον. Ὑπέμεινε ἓνα πειρασμὸν ἀπὸ ἓνα μοναχό, τὸν Ἐπιφάνιο ὁ ὁποῖος πολλὰς φορές ἔβαλε πῦρ διὰ νὰ καύσῃ τὸν ὄσιον καὶ μία ἡμέρα ἐκτύπησε αὐτόν. Κατὰ τὸ ἔτος 825 μ.Χ. ὅτε ὁ ἅγιος Ἰωαννίκιος ἀσκήτεψε εἰς τὸ ὄρος Ὀλύμπου, ἐπῆγε ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης μὲ 100 μοναχοὺς καὶ εὐλογήθησαν παρ' αὐτοῦ. Τὸ ἔτος 845 μ.Χ. προγνώρισεν τὸν θάνατόν του ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του εἶδον πύρινον στυλοὶ οἱ μοναχοὶ καὶ ἀγγέλλουσιν νὰ μεταφέρουν ψάλλοντας τὴν ψυχὴν τοῦ ὁσίου εἰς οὐρανόν.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ καὶ ΑΓ.ΕΡΜΑΙΟΥ· Ὁ ἅγιος Νικάνδρος ἦτο ἐπίσκοπος

Μύρων και ὁ Ἑρμαιος ἱερεὺς, χειροτονηθέντες ἀπὸ ἀπόστολον Τίτον. Ὁ ἄρχων Λιβάνιος ἐβασάνισε αὐτούς, ἔδεσε εἰ ἵππους κὶ ἔσυρε κατὰ γῆς, ἔρριψαν εἰς κάμινο ἀλλὰ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἐκάρφωσαν εἰς ὄλο τὸ σῶμα τους καρφιά καὶ ἀφοῦ ἔθαψαν ζωντανούς παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των.

ΟΣΙΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ τοῦ μίμωνος (γελωτοποιοῦ, θεατρίνου)· Ἦτο ἀπὸ τὴν Ἔφεσο εἰς χρόνους Αὐρηλιανοῦ βασιλέως, ἐργαζόμενος εἰς τὰ θέατρα. Εἰς τὸ θέατρο τῆς Καισαρείας ὑποκρινόμενος τὸ χριστιανικὸ βάπτισμα καὶ δῆθεν ὅτι εἶναι ἐπίσκοπος, ἀφοῦ «ἐβαπτίσθη» καὶ ἐφόρεσε λευκὸ ἔνδυμα, εἶδε ἀγίους ἀγγέλους καὶ τὸν ἐδίδαξαν πὼς νὰ προσεύχεται, δηλ. νὰ κάμη τὸ σταυρὸν του κλπ Πολλοὶ ἐπίστευσαν καὶ διὰ νεφέλης ἐβαπτίσθησαν. Ὁ Πορφύριος ὠμολογήσας ὅτι εἶναι χριστιανὸς ἀπεκεφαλίσθη.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Εἰς τὸν ΘΡΗΝΟΝ τοῦ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ· Κατὰ τὸ 10ον ἔτος Σεδεκίου βασιλέως Ἰουδα ὁ προφήτης Ἰερεμίας ἐπειδὴ ἐσυνέχιζε προφητεύων ὅτι ὁ λαὸς θὰ ὀδηγηθῆ ἀιχμάλωτος 70 ἔτη εἰς Βαβυλῶνα διὰ τοῦτο φυλακίζεται, ἔπειτα ἔρριψαν εἰς τὸν λάκκο τοῦ βορβόρου. Ὁ Ἀβιμέ-λεχ ἐλθὼν εἰς τὸν Σεδεκία ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ διασώσῃ τὸν προφήτην Ἰερεμία. Ἐλθὼν μὲ στρατιῶτας ἀνέσυρε αὐτὸν ἀπὸ τὸν λάκκον καὶ ὠδήγησε εἰς βασιλέα ὁ ὁποῖος ἐρώτησε πάλι νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἰερεμίας εἶπε· «Τὴν ἀλήθεια θὰ λέγω πάντα ἔστω καὶ ἂν μὲ θανατώσῃς. Τὸ Πνεῦμα τοῦ θεοῦ δι' ἐμοῦ λέγει ὅτι ἐὰν παραδοθῆς εἰς Βαβυλωνίους θὰ σωθῆς καὶ ἡ πόλις δὲν θὰ καταστραφῆ. Ἐὰν πολεμήσῃς πρὸς αὐτούς, γνῶριζε ὅτι θὰ αἰχμαλωτισθῆς καὶ ἡ πόλις θὰ καῖ». Γενομένης πολιορκίας τῆς Ἱερουσαλήμ, προσπαθεῖ ὁ Σεδεκίας νύκτα νὰ διαφύγῃ, συλλαμβάνεται, ἐνώπιόν του οἱ Βαβυλώνιοι θανατώνουν τοὺς υἱοὺς του καὶ τυφλώνουν αὐτόν. Εἰς τὴν Βαβυλῶνα τὸν μετέφεραν καὶ ἔγινε δούλος ἐργαζόμενος εἰς μῦλον. Ὀλίγο πρὸ τῆς εἰσβολῆς Βαβυλωνίων εἰς Ἱερουσαλήμ ὁ Θεὸς ἐλάλησε εἰς Ἰερεμία λέγων· «Ἐξέλθε τῆς πόλεως μὲ τὸν Βαρούχ ἐπειδὴ θὰ καταστρέψω αὐτὴν διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν κατοίκων. Ἡ προσευχή σας εἶναι ὡς στῦλος τῆς πόλεως καὶ ὡς τεῖχος γύρω ἀπὸ αὐτὴν. Ἐξέλθετε προτοῦ οἱ Βαβυλώνιοι κυκλώσουν τὴν πόλιν». Εἶπεν Ἰερεμίας· «Παρακαλῶ Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι τῷ δούλῳ σου λαλῆσαι ἐνώπιόν σου». Εἶπεν ὁ Κύριος· «Λάλει». Ἰερεμίας· «Κύριε παραδίδεις τὴν πόλιν εἰς Βαβυλωνίους διὰ νὰ ὑπερηφανεύονται δι' αὐτό; Ἐὰν εἶναι θέλημά σου νὰ ἀφανισθῆ καλύτερα νὰ καταστρέψῃς Ἐσὺ παρά οἱ ἐχθροί». Εἶπεν ὁ Θεός· «Δὲν θὰ ὑπερηφανευθοῦν, ἐὰν ἐγὼ δὲν ἀνοίξω τὰς πύλας, αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ εἰσέλθουν, τὴν ἡμέραν νυκτὸς (δηλ. μεσάνυκτα) ἔλθετε εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως καὶ θὰ ἰδῆτε». Ὁ Ἰερεμίας καὶ Βαρούχ, ἐλθόντες εἰς ναὸν, ἐθήρουν· τὴν ἡμέραν νυκτὸς ἀνέβησαν εἰς τὰ τεῖχη καὶ εἶδον ἀγγέλους σαλπίζοντες νὰ κατεβαίνουν εἰς τὰ τεῖχη βαστάζοντες λαμπάδας. Ὁ Ἰερεμίας εἶπε εἰς Κύριον· «Ἐγνωρίσαμεν Κύριε ὅτι παραδίδῃς τὴν πόλιν, τί θὰ γίνουν τὰ ἅγια σκεύη τοῦ ναοῦ;» Ὁ Θεὸς εἶπεν νὰ κρύψῃ αὐτὰ εἰς τὴν γῆν. Πράγματι ὁ Ἰερεμίας ἔκρυψε τὰ ἅγια σκεύη (ιδεὶ καὶ Μακκαβαίων Αἰ κεφαλ. Βί) καὶ τὸν Ἀβιμέλεχ ἀπέστειλε εἰς τὸν ἀγρὸ τοῦ Ἀγρίππα διὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καθὼς ὁ Θεὸς εἶπε· «Ἀπόστειλον τὸν Ἀβιμέλεχ εἰς ἀμπελῶνα Ἀγρίππα καὶ σκεπάσω αὐτὸν ἕως ὅτου ὁ λαὸς ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν». Ἐρχόμενος ὁ Ἀβιμέλεχ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἰερεμίου εἰς τὸν ἀγρὸν διὰ νὰ φέρῃ σῦκα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ἐκάθισε ὑπὸ

τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου καὶ ἐκοιμήθη 70 (ἑβδομήντα) χρόνια. Ἐγερθεὶς, βαστάζων τὰ σῦκα στάζοντα γάλα, ἐπέστρεψε εἰς Ἱερουσαλήμ. Δὲν ἐγνώριζε ὅμως τὴν πόλιν, οὔτε τὴν οἰκίαν. οὔτε εὔρε γνωστοὺς καὶ οἰκείους αὐτοῦ. Εἶπεν· «Εὐλογητὸς Κύριος ἕκστασίς μοι ἐγένετο σήμερον, δὲν εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ αὐτῆ, ἐπλανήθην». Εξῆλθε τῆς πόλεως, παρετήρησε μὲ προσοχὴν πάλιν καὶ εἶπε, λάθος ἔκαμα, αὐτῆ εἶναι ἡ πόλις. Εἰσῆλθε ἀλλὰ οὐδένα εὔρε τῶν φίλων ἢ συγγενῶν του. Ἐξῆλθε τῆς πόλεως λυπούμενος, ἐρώτησε ἕνα γέροντα, ποία πόλις εἶναι αὐτῆ; ὁ γέροντα εἶπε· Ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἐρωτήσας Ἀβιμέλεχ ποῦ εἶναι Ἱερεμίας καὶ Βαροῦχ ἤκουσε τὸν γέροντα ὅτι ὁ λαὸς εἶναι 70 ἔτη εἰς αἰχμαλωσίαν καὶ ἐσὺ μετὰ τόσα χρόνια ἐρωτᾷς δι' αὐτούς; ὁ Ἀβιμέλεχ εἶπε· Ἐάν δὲν σεβόμενοι τὸ γῆρας σου θὰ ἔλεγα ὅτι εἶσαι τρελλὸς διότι πρὸ ὀλίγης ὥρας μὲ ἔστειλε ὁ Ἱερεμίας νὰ φέρω σῦκα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, ἐκοιμήθηκα ὀλίγο εἰς τὴν σκιὰ ἑνὸς δένδρου καὶ ἐπιστρέφω, ἰδοὺ τὰ σῦκα στάζουν γάλα, καὶ σὺ λέγεις ὅτι ὁ λαὸς εἶναι εἰς Βαβυλῶνα; Ἰδὼν τὰ σῦκα ὁ γέροντα εἶπε· «Δικαίου ἀνθρώπου εἶσαι υἱὸς καὶ δὲν ἠθέλησε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δείξῃ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως καὶ σοῦ ἔφερε τὴν ἕκστασι ταύτην. 70 ἔτη εἶναι ὁ λαὸς εἰς αἰχμαλωσίαν, διὰ νὰ πιστεύσῃς ὅτι σοῦ λέγω, ἴδε ὅτι τώρα εἶναι ὁ τελευταῖος μῆνας τοῦ χρόνου καὶ δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ σῦκα». Ὁ Ἀβιμέλεχ, εἶδε τὴν φύσιν καὶ τὰ δένδρα, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. Ὁ γηραιὸς ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἀβιμέλεχ ὀλίγα σῦκα καὶ ἀνεχώρησεν εὐλογήσας αὐτόν.

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΤΑΖΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ· Ὁ ἅγιος ἐγεννήθη εἰς Ἀλεξανδρούπολιν, ὁ Παππὸς του ὁ Κων/νος Βατάζης ἦτο στρατοπεδάρχης τοῦ βασιλέως Μανουὴλ Κομνηνοῦ. Ἀπέθανον οἱ γονεῖς τοῦ ἁγίου, καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν Βιθυνίαν εἰς τὸν θεῖο του ὁ ὁποῖος ἦτο ἱερεὺς εἰς τὸν βασιλέα Θεόδωρο Λάσκαρη (ὁ βασιλεὺς Θεόδ. Λάσκαρης συν-έθεσε τὸ Μεγάλον Παρακλητικὸν κανόνα τῆς Θεοτόκου, εἶχε τὸ βασιλείου του εἰς Νίκαιαν διότι ἡ Κων/πολις εἶχε κυριευθεῖ ἀπὸ τοὺς Λατίνους. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐμονομάχησε μὲ τὸν Λατίνον Κόραδον, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τὸν ἐφόνευσε καὶ ὁ Θεόδ. Λάσκαρης τοῦ ἔδωσε τὴν θυγατέρα του εἰρήνην, γυναῖκα του. Μετὰ τὸ θάνατον Θεοδώρου καὶ Λασκάρως ἐβασίλευσε ὁ ἅγιος Ἰωάννης (1222-1254) διὰ τὰς ἀρετάς του ὠνομάσθη «Ἐλεήμων». Ὅταν ὁ Τοῦρκος Σουλτᾶνος Ἀζατίνης ἐληλατοῦσε τὰς πόλεις εἰς ποταμὸν Μένανδρον, ἤκουσε ὁ ἅγιος θείαν φωνὴν λέγουσαν· «Ὁ σταυρωθεὶς ἐγήγερται, ὁ μέγας βασιλεὺς πέπτωκεν, ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβεὶς ἀνῶρθωται». Ἐνδυναμωθεὶς κατετρόπωσε τοὺς Τούρκους καὶ ἐθανάτωσε τὸν Ἀζατίνην. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ 72 ἐτῶν εἰς τὴν μονὴν τὴν ὁποίαν ἔκτισε ὁ ἴδιος. Μετὰ 7 ἔτη ἐφανέρωθη ὁ ἅγιος καὶ ἀπεκάλυψε ὅτι θέλει νὰ κάνουν ἀνακομιδὴν λειψάνου του, εἰς Μαγνησίαν Μ. Ἀσίας. Εὐρέθη τὸ ἅγιον λείψανον ἄφθαρτον, σῶον, εὐωδιάζον, οὔτε τὰ ἐνδύματά του δὲν εἶχον φθαρεῖ.

ΑΓΙΩΝ ΓΑΛΑΚΤΙΩΝΟΣ καὶ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ· Ὁ Γαλακτίων ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἔμεσσαν τῆς Φοινίκης ἐκ γονέων Κλειτοφῶντος καὶ Λευκίτης οἱ ὁποῖοι ἐβαπτίσθησαν χριστιανοὶ ἀπὸ τὸν μοναχὸν (ἱερομόναχον) Οὐνούφριον. Κατὰ τὸν διωγμὸν τοῦ Δεκίου 24 ἐτῶν ὁ Γαλακτίων ἐνυμφεύθη τὴν Ἐπιστήμη, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἱερεὺς λόγῳ τοῦ διωγμοῦ ἐβάπτισε αὐτὴν ὁ Γαλακτίων. 8 ἡμέρας μετὰ τὸ βάπτισμά της εἶδε ἡ Ἐπιστήμη ἕνα θεϊκὸν ὄνειρον· ὅτι εὐρέθη εἰς βασιλικά ἀνάκτορα καὶ τρεῖς φοροὶ ὑπῆρχον δηλ. τάγματα, ἕνα ἀνδρῶν μοναχῶν ἀλλὰ γυναικῶν μοναχῶν καὶ τρίτον τῶν παρθένων. Συμφώνησαν νὰ γίνουν

μοναχοί. Ἔδωκαν τὸν πλοῦτον των εἰς πτωχοὺς καὶ ὁδοιποροῦντες ἔφθασαν εἰς Σινᾶ ὄρος.

Ὁ Γαλακτίων ἔγινε μοναχὸς εἰς ἓνα ἀσκητήριον μὲ ἄλλους μοναχοὺς, ἡ Ἐπιστήμη μοναχὴ εἰς γυναικεία μονὴ ἐκεῖ πλησίον. Συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Οὐρσον καὶ ἐφυλακίσθησαν. Ἡ Ἐπιστήμη πρὶν συλληφθῆ εἶδε ὄραμα ὅτι μὲ τὸν Γαλακτίωνα ἐπῆγε εἰς βασιλικὸν ἀνάκτορον καὶ ἔλαβον ἀξιώματα. Ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ Θεὸς προσκαλεῖ αὐτοὺς εἰς τὸ μαρτύριον. Ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ ἀρνοῦνται νὰ θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδῶλα.

Ραβδίζονται ἀπὸ ὑπηρέτας τοῦ ἄρχοντος οἱ ὅποιοι ἐτυφλώθησαν παραδόξως καὶ ἐπίστευσαν. Καρφώνουν καλάμια εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτῶν, ἔκοψαν τὰ χέρια καὶ πόδια, τὰς γλῶσσας, τέλος ἀποκεφαλίζουν τὸ 250 μ.Χ. ὁ ἅγιος Γαλακτίων ἦτο ἐτῶν 30 καὶ ἡ ἁγία Ἐπιστήμη 16 ἐτῶν.

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΡΜΑ, ΠΑΤΡΟΒΑ, ΛΙΝΟΥ, ΓΑΪΟΥ καὶ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ· Ἦσαν ἐκ τῶν 70 ἀποστόλων, ὁ Πατρόβας ἐπίσκοπος Ποτιόλων εἰς Ἰταλία, ὁ Ἐρμᾶς ἐπίσκοπος Φιλίππων· ὁ Λῖνος Ρώμης, ὁ Γάιος Ἐφέσου, ὁ Φιλόλογος Σινώπης (ιδεὶ πρὸς Ρωμαίου κεφ. 16 καὶ Βί Τιμόθεον κεφ. 4ον). Ὁ ἔρμᾶς ἔγραψε τὸ βιβλίον «Ἐκκλησία» τὸ ὅποιο περιέχει 4 ὁράσεις αὐτοῦ καὶ τὸ βιβλίον «10 Παραβολάς» περιέχον διδασκαλίας πρὸς χριστιανοὺς. Ἐπίσης τὸ βιβλίον «Ποιμένα» περιέχον 12 θέματα τὰ ὅποια ἐδίδασκε ἄγγελος Κυρίου εἰς τὸν Ἐρμᾶν.

ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας· Ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας τὸ 813 μ.Χ. Ὁ εἰκονομάχος Λέων Ἀρμένιος ἔφερε τὸν ἅγιον Γρηγόριον σιδηροδέσμιον εἰς Κων/πολι.

Ἐπειδὴ ἤλεγξε τὸν βασιλέα διὰ τὸν διωγμὸν τῶν εἰκόνων, ὀνομάζων αὐτὸν ἀσεβῆ, ἄθεον καὶ αἰρετικόν, δέρεται μὲ βούνευρα. Ὑπομένων τὰ βασανιστήρια ἔλεγε· «Διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ μου εἶμαι ἔτοιμος νὰ κατακοπῶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός μου». Ἐξωρίσθη καὶ μετὰ 3 ἔτη ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

6η ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ τοῦ πατριάρχου Κων/πόλεως· Ἐκ Θεσ/νίκης ἦτο, ἔχειροτονήθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατριάρχου Ἀλεξάνδρου. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος, ἐκδίωξε τὸν ἅγιον καὶ ἀνεβίβασε εἰς τὸν θρόνον τὸν αἰρετικὸν Εὐσέβιον ἐπίσκοπον Νικομηδείας. Ἐπῆγε ὁ Παῦλος εἰς τὴν Ρώμην καὶ εὔρε τὸν Ἁγ. Ἀθανάσιον ἐξόριστον ἐκεῖ. Διὰ ἐπεμβάσεως τοῦ βασιλέως Κωνσταντος οἱ Παῦλος καὶ Μέγας Ἀθανάσιος ἐπανῆλθον εἰς θρόνους αὐτῶν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξορίζονται. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος τῆς Δύσεως ἔγραψε εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κωνσταντῖου ὅτι ἂν οἱ Ἀθανάσιος καὶ Παῦλος δὲν ἐπανεέλθουν εἰς τοὺς πατριαρχικούς των θρόνους θὰ κηρύξῃ εἰς αὐτὸν πόλεμον. Ἐπανῆλθον οἱ ἅγιοι εἰς τοὺς θρόνους αὐτῶν. Μετὰ τὸ θάνατον Κωνσταντος ἐξωρίσθη εἰς Κουκουσὸν ὁ ἅγιος Παῦλος καὶ οἱ Ἀρειανοὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας λειτουργίας ἔπνιξαν αὐτὸν μὲ τὸ ὄμοφόριόν του.

ΜΝΗΜΗ «ΚΟΝΕΩΣ»· Τὴν 6-11-475 ἐπὶ βασιλείας Λέοντος εἰς Κων/πολι ἔβρεξε μαύρη κόνι (ἢ λάβα ἠφαιστείου ἢ ἄμμος ἐρήμου θὰ ἦτο) ἡ ὅποια ὑψώθη ἐπὶ γῆς 20-25 ἑκατοστὰ καὶ ἔκαιε. Κατέκαυσε, τὰ χόρτα, τὰ δένδρα, ὁ λαὸς ἔτρεχε εἰς ἐκκλησίας δεόμενος τοῦ Θεοῦ, ἔπειτα ἔβρεξε πολὺ καὶ διέλυσε τὴν κόνιν. Ἀλληγορούμενον αὐτό, ἡ κόνις (μαύρη καὶ πύρινη ὡς ἔβρεχε) εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ κατακαίει τὰ βλαστήματα τῆς

ἀρετῆς, χρειαζόμεθα ὡς βροχή τὰ δάκρυα ἵνα αὐτὴν ἐκπλύνομεν καὶ ποτίσομεν τὸ ἔδαφος τῆς καρδιάς μας διὰ νὰ καρποφορήσῃ ἀρετάς.

ΟΣΙΟΥ ΛΟΥΚΑ· Ἐκ τῆς Ταυρομανίας τῆς Σικελίας ἦτο· ὅταν οἱ γονεῖς του ἀποφάσισαν νὰ τὸν νυμφεύσουν, ὁ ὄσιος κρυφὰ ἀνεχώρησε εἰς ἐρημικὸ τόπο καὶ προσευχόμενος 40 ἡμέρας νῆστις, ἐφάνη ἄγγελος εὐλογήσας αὐτόν. Ἐπῆγε εἰς μοναστήριον, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἔμεινε 18 μῆνας μὲ ἀκρα ἄσκησι ἀγωνισθεῖς, τρώγων κάθε 3-4 ἡμέρες ἄρτο καὶ ὕδωρ. Ἔπειτα μὲ ἄλλον ἕνα μοναχὸν ἐπῆγε εἰς ὄρος Αἴτνας, εἰς κελλίον ἐρημικόν, μονοχίτων, ἀνυπόδυτος, εἶχε κανόνα εἰς τὸν ἐαυτόν του νὰ μὴ ἐξέ-ρχεται ἀπ' τὸ κελλίον του ἐὰν ἀναγνώσῃ ὅλο τὸ ψαλτήριον. Ἔλαβε τὸ χάρισμα ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν, κατὰ θείαν ἀποκάλυψιν ἦλθε εἰς ἄλλον τόπον καὶ ἀπέκτησε 12 μαθητὰς, ἐπεσκέφθη τὴν Κων/πολιν καὶ Κόρινθον ὅπου ἀπέθανε.

7η ΑΓΙΩΝ 33 Μαρτύρων ἐν Μελιτινῇ, Ἰέρωνος καὶ λοιπῶν· Ὁ Ἰέρων ἦτο ἀπὸ Τύαννα Καππαδοκίας, εὐσεβῆς καὶ ἐπάγγελμα γεωργός. Ὅταν στρατιῶται τοῦ Διοκλητιανοῦ μὲ τὸν ἡγεμόνα Λυσία κ. Ἀγρικόλαο ἐστρατολογοῦσαν ἄνδρας διὰ πόλεμον, εὗρων τὸν Ἰέρωνα εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἔσκαπτε.

Διὰ νὰ μὴ στρατευθῇ μὲ τοὺς ἀθέους ἀντεστάθῃ καὶ ἐκτύπησε αὐτοὺς μὲ τὸ ξύλο τοῦ σκαπτηρίου του, καὶ διέφυγε. Ἐκρύβη μὲ συγγενεῖς του εἰς σπήλαιον, ἔπειτα ἐκουσίως ἐπῆγε εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ ἀκολούθησε τοὺς στρατιῶτας διὰ τὴν Μελιτινὴ Ἀρμενίας. Τὴν νύκτα τοῦ ἐφανερώθη ἄγγελος καὶ ἐνίσχυσε αὐτόν. Ἐνόησε ὅτι ὁδηγεῖται εἰς μαρτύριον καὶ μὲ ἄλλους 30 φυλακίζεται. Ὁμολόγησαν τὴν πίστιν τοὺς εἰς ΚΗΙΧ, ἔκοψαν τὸ δεξι χέρι τοῦ Ἰέρωνος, μαστιγώνουν μὲ βούνευρα. Ὁ Οὐϊκτωρ ἐδειλίασε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ κρυφὰ εἶπε εἰς τὸν ἀξιωματικὸ νὰ τὸν διαγράψῃ ἀπὸ τὴν κατάστασι τῶν μαρτύρων προσφέρων ἀντάλλαγμα τὴν ἀγροτικὴ του περιουσία. Τούτου γενομένου ἐλευθερώθη.

Ὁ Ἰέρων ἐλυπήθη κί' ἐθρήνησε διὰ τὴν ψυχικὴ του ἀπώλεια, ἀπὸ τὴν φυλακὴ εἰδοποίησε τὸν ἀδελφὸ του Ματρωνιακὸ καὶ Ἀντώνιο ὅτι ἡ περιουσία του ἐπιθυμεῖ νᾶ δοθῇ εἰς τὴν ἀδελφήν του Θεοτιμία, εἰς τὸν Ρουστίκιον διοικητὴ Ἀγκύρας νὰ δοθῇ ἡ οἰκία του εἰς τὴν Κεσδάνη καὶ τὸ χέρι του εἰς τὴν μητέρα του. Ὁ Λυσίας διέταξε κί' ἀπεκεφάλισαν καὶ τοὺς 33. Οἱ ἀδελφοὶ Ἰέρωνος ἐζήτησαν τὴν Ἰέρωνος (τὰ ἄλλα ἁγ.λείψανα εἶχον ἐνταφιάσει οἱ χριστιανοὶ ἀλλὰ ὁ Λυσίας ἐζητοῦσε χρυσάφι, τόσον ὅσον τὸ βᾶρος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγίου. Τὸ κοπὲν δεξι χέρι τοῦ ἀγίου Ἰέρωνος ἐδόθη τελικὰ εἰς τὴν μητέρα του.

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΕΛΑΣΙΠΟΥ-ΚΑΣΙΝΗΣ καὶ υἱοῦ αὐτῶν ΑΝΤΩΝΙΟΥ· Ἐμαρτύρησαν εἰς Ἄγκυρα τὸ 361 μ.Χ. εἰς διωγμὸ Ἰουλιανοῦ Παραβάτου, ἐβασανίσθησαν, ἔκαιον, ἔκοψαν τοὺς πόδας Μελασίπου, τῆς Κασίνης τοὺς μαστοὺς καὶ κρεμασθέντες ἐτελειώθησαν. Ὁ Ἀντώνιος ἔπτυσσε τὸν βασιλέα, ἐγκωμιάζων τοὺς γονεῖς του. Ἐτρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους αὐτοῦ καὶ ἐκρέμασαν αὐτόν, καθίζουσαν ἔπειτα αὐτόν εἰς πεπυρωμένον κάθισμα, πομπεύεται εἰς τὴν πόλιν περιφερόμενος πρὸς ὄνειδισμόν. Ρίπτεται εἰς κάμινον καὶ θηρία ἀλλὰ διαφυλάττεται ἀβλαβῆς· ἐπίστευσαν 40 ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, ὠμολόγησαν καὶ ἀποκεφαλίζονται. Ὁ ἅγιος ρίπτεται εἰς κάμινον διὰ δευτέρα φορά, δὲν ἐκαίετο καὶ ἀπεκεφαλίσθη.

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΥΚΤΟΥ, ΤΑΥΡΙΩΝΟΣ καὶ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ· Ἐμαρτύρησαν οἱ ἅγιοι εἰς Ἀμφίπολιν Καβάλας. Ὁ ἱερεὺς εἰδώλων Κλέων ἐβασάνισε τὴν θυγατέρα του Θεσσαλονίκη διότι ἦτο χριστιανὴ καὶ ἐξώρισε ὅπου αὕτη ἀπέθανε ἀπὸ τὰς πληγὰς. Ὁ

Αὔκτος καὶ Ταυρίων ὁμολογοῦν εἰς τὸν ἡγεμόνα Θορύβιον βάλλονται εἰς τὸ πῦρ καὶ τοξεύονται ἀλλὰ οὔτε τὸ πῦρ οὔτε τὰ βέλη ἔβλαψαν αὐτούς. Βυθίζονται εἰς τὴν θάλασσα ἀλλὰ παραδόξως εὐρέθησαν εἰς ξηρὰ καὶ ἀποκεφαλίζονται.

ΟΣΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ (ἀσκήσαντος εἰς Γαλήσιον ὄρος τὸ ὁποῖον εἶναι μεταξύ Σμύρνης καὶ Ἐφέσου) Τουρκιστὶ λέγεται Μπάρπα-ντὸν-ντάγ. Τὸν βίον του ἔγραψε ὁ πατρ. Κων/πόλεως Γρηγόριος Βί Κύπριος (1283-1289). Ὁ ὄσιος ἐγεννήθη τὸ 967 εἰς τὴν Μαγνησία Μ.Ἀσίας ἐκ γονέων Νικήτα καὶ Εἰρήνης. Κατὰ τὴν γέννησίν του ἡ οἰκία ἔλαμψε ἀπὸ θεῖο Φῶς καὶ τὸ νεογέννητον ἐστάθη ὄρθιον πρὸς τὰς ἀνατολάς προσευχόμενον.

Μὲ αὐτὸ ἐφάνέρωσε ὁ Θεὸς τὰ μέλλοντα... Ἐμαθήτευσε εἰς τὸ σχολεῖο καὶ εἰς τὴ μονὴ Ὁρόβων μαθαίνων τὰ ἱερὰ γράμματα. Κρυφὰ ἀνεχώρησε διὰ Ἁγίους Τόπους.

Εἰς τὴν Ἀττάλεια ἕνας μοναχὸς κακὸτροπος ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ τὸν νεαρὸν Λάζαρον εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς, ἕνας χριστιανὸς ἤκουσε αὐτὸ καὶ εἶπε εἰς τὸν Λάζαρο ὁ ὁποῖος ἐπῆγε εἰς μονὴ ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔγινε μοναχός. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγα ἔτη ἀπέ-θανε ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ Λάζαρος ἐπῆγε εἰς σπήλαιον πλησίον μονῆς καὶ ἔκτισε μονὴ εἰς Θεοτόκον. Προεῖπε τὸν θάνατον ἐνὸς μελισσοῦργου, καὶ ἐδιόρθωσε ἕναν κλέπτη ὁ ὁποῖος ἐξωμολογήθη εἰς τὸν ὄσιον ὅτι κλεῖει χρήματα καὶ λέγει εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἐφάνέρωσαν οἱ ἅγιοι ποῦ δῆθεν εἶναι αὐτὰ κρυμμένα μὲ τὴν ἀνεύρεσιν λαμβάνει μερίδιον. Τακτοποιήσας τὰ τῆς μονῆς του ἀνεχώρησε διὰ Ἁγ.Τόπους. Εἰς Λαύρα Ἁγίου Σάββα ἔμεινε 6 ἔτη καὶ ἐχειροτόνησαν Ἱερέα. Διακονῆσας ἄλλα 6 ἔτη, ἔφυγε χωρὶς εὐλογία τοῦ ἡγουμένου διὰ τὴν ἔρημον. Ἐπιστρέφων τῶν Βαΐτων Κυριακῆ, δὲν τὸν ἐδέχθησαν καὶ ἐδίωξαν διὰ τὴν παρακοὴν του. Μεσιτεύσας ὁ οἰκονόμος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἐπέστρεψε εἰς μονὴ καὶ ἔλαβε συγχώρησιν. Τὴν ἐπομένη τεσσαρακοστὴ καταφρονήσας ἐπιτίμια καὶ τὸν διωγμὸ του ἀνεχώρησε καὶ ἔμεινε εἰς τὴν ἔρημον ἐπάνω εἰς στυλόν. Θεῖα φωνὴ τὸν ἐπληροφόρησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του· συμβουλευθεὶς τοὺς γέροντας ἐγνώρισε ὅτι δὲν εἶναι ἐκ δαιμόνων αὐτὸ καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴ Ὁρόβων (ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἔφυγε) διὰ ὀλίγας ἡμέρας. Ἐκεῖ ἦλθε καὶ ἡ μητέρα του καὶ τὸν εἶδε. Ἔπειτα ἐπῆγε εἰς Γαλήσιον ὄρος καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ἐφέσου τὸ ἀσκητήριον τὸ ὁποῖο εἶχε δύο μοναχοὺς.

Σὺν τῷ χρόνῳ ἀυξήθησαν οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ἐπισκέψεις τῶν χριστιανῶν διὰ νὰ ἴδουν τὸν ὄσιον ὁ ὁποῖος ἐπῆγε εἰς τὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ἁγίου Παφνουτίου. Σημειώσας τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εὐθὺς ἐτυπώθη εἰς τὴν πέ-τραν!! Ἐρχομένων μοναχῶν πλησίον τοῦ ὁσίου ἔκτισαν ἐκεῖ ἐκκλησία, κελλῖα ἡσυχαστικὰ καὶ ναὸν εἰς Θεοτόκον. Ἐδίψησε ποτὲ καὶ ἔπεσε λιπόθυμος. Ἄγγελος ἐφάνη εἰς μαθητὴν του ὁ ὁποῖος ἐπῆγε ἀγγεῖο ὕδατος εἰς τὸν ὄσιον. Ὁ δαίμων ὡς ὄφιν ἐμβῆκε εἰς τὰ ροῦχα του ὁσίου, μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐξηφάνισε αὐτόν. Προσευχο- μένου τοῦ ὁσίου νὰ τοῦ φανερῶσῃ ὁ Θεὸς ἐὰν εἶναι θέλημά Του νὰ κτίσουν μεγαλύτερον ναὸ καὶ μονὴ ἤκουσε θεῖα φωνή, εἶδε πύρινον στυλὸ ἕως τοῦ οὐρανοῦ κ' ἀγγέλους ψάλλοντας. Ὅλα τὰ ἔξοδα διὰ τὰς οἰκοδομὰς ἔδωκε ὁ βασιλεὺς Κων/νος ὁ Μονομάχος εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε προφητεῦσει ὁ ὄσιος ὅταν ἦτο ἐξόριστος εἰς Μιτυλίνη ὅτι θὰ γίνῃ βασιλεὺς.

Ἐκτίσθη ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ περὶ τοὺς 700 μοναχοὺς ἀπέκτησε. Ἀνέβη εἰς ὑψηλὸ στυλόν, μόνον μὲ ἕνα δερμάτινον ἔνδυμα, ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής, φορῶν ἀλυσίδας ὑπομένων τὸν καύσωνα καὶ κρῦον. Τὸ χιόνι δὲν ἔπιπτε ἐπάνω εἰς τὸν στυλόν,

Ένας ενάρτεος βοσκός, όταν έβρεχε είδε την Θεοτόκον άνωθεν τοῦ στύλου νά σκεπάζη αὐτόν (τόν ὄσιον). Ἐνῶ έπλησίαζε ὁ θάνατός του, έσυμπόνεσε τὰ πνευματικά του τέκνα, έπροσευχήθη, είδε την Θεοτόκο δεομένη εἰς κύριον καὶ έπληροφορήθη ὅτι θά ζήση άκόμη 15 έτη. Ὁ ὄσιος συνεχίζων τοὺς άγῶνας, τρώγοντας κάθε έβδομάδα μόνο χόρτα προγνώρισας τόν θάνατό του, έζησε 72 έτη, ὅταν έκοιμήθη, φωτεινή νεφέλη κατέβη, ὄλος ὁ λαός είδε αὐτήν καὶ ἤλθε εἰς τήν κηδεία του. Ὁ νεκρός ὄσιος -ώς ζῶν- έκίνησε τὸ δεξί του χέρι έδωκε τήν διαθήκη του εἰς τοὺς μαθητάς του. Ὁ μοναχός Γρηγόριος διεμαρτυρήθη ὅτι δέν έχει ύπογραφή καὶ ὁ άγιος έγερθεῖς ὀλίγο άπό τὸ νεκρικό κρεβάτι ύπέγραψε καὶ έκοιμήθη πάλι.

8· Σύναξις Ἁρχαγγέλων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ Ἄσωμάτων Δυνάμεων· Σύναξις, σημαίνει κατὰ τόν Ἁγ.Νικόδημον Ἁγιορείτην, προσοχή, ὁμόνοια καὶ ένωσιν. Μιχαήλ, έρμηνεύεται, δύναμις Θεοῦ, Γαβριήλ, έρμηνεύεται, Θεός καὶ άνθρωπος. Ὅταν ὁ Ἐωσφόρος ὁ πρῶτος τῶν άγγέλων μέ τοὺς άλλους άγγέλους δι' ύπερηφάνεια έπιπτον έκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Μιχαήλ έβόησε τὸ «Στῶμεν καλῶς μετὰ φόβου Θεοῦ» καὶ ὅπου εύρέθη ὁ κάθε πεσών άγγελος δηλ. γενόμενος δαίμων έκεῖ έμεινεν. Ὁ δέ Μιχαήλ διὰ ύποταγήν καὶ εύγνωμοσύνη του διωρίσθη ύπό τοῦ Θεοῦ άρχιστράτηγος τῶν άγγελικῶν τάξεων.

Θαῦμα εἰς μονή Δοχειαρίου (άγίου Ὁρους)· Εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Νικηφόρου Βυτανειάτου (1078-1081) ὁ Μοναχός Εὐθύμιος -εἰς τόν τόπον ὅπου σήμερον εἶναι ἡ μονή Δοχειαρίου- έκτισε ναόν τοῦ Ἁγ.Νικολάου καὶ κελλία διὰ τοὺς μοναχοὺς τῆς συνοδείας του. Ἐλθών ὁ άνεψιός τοῦ Εὐθυμίου πλούσιος άπό Κων/πολι, έγινε μοναχός τ' ὄνομα Νεόφυτος, άνακαίνισε τή μονή, κτίσας τείχη, πύργον καὶ τὸ καθολικόν αὐτῆς ὅπως φαίνεται σήμερον. Εἰς τήν νῆσο Λόγγον (πλησίον Ἁγ.Ὁρους) εἶχε μετόχι ἡ μονή καὶ κάποιος άρχαῖος στῦλος έφερε έπιγραφή λέγουσα· «ὅποιος μέ χτυπήση εἰς τήν κεφαλὴν θά εὔρη χρυσόν». Ἐνας έργάτης μέ τήν άνατολή ἡλίου, έσκαψε έκεῖ πού έπιπτε ἡ σκιά τοῦ στύλου καὶ εὔρε χρυσό, έπῆγε εἰς ἠγούμενο καὶ εἶπε διὰ τὸ θησαυρό. Τρεῖς μοναχοὶ ἤλθον διὰ νά παραλάβουν τὸ χρυσό καὶ έπιστρέφοντας μέ τὸ πλοῖο, ένικήθησαν άπό τή φιλαργυρία καὶ συμφώνησαν νά βυθίσουν εἰς τήν θάλασσα τὸν έργάτη. Ἐδεσαν πέτρα εἰς τὸ λαίμῳ του καὶ έρριψαν εἰς τὸ πέλαγος. Ὁ νέος έφώνησε εἰς βοήθεια τοὺς άρχαγγέλους Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ οἱ ὅποιοι εύθύς τὸν ἤρπασαν καὶ στιγμιαίως τὸν έφεραν έντός τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς. Τῆ νύκτα έξεγερθέντες διὰ τήν άκολουθίαν των οἱ μοναχοὶ, εὔρον τὸν νέον μέ σχοινὶ καὶ τήν πέτρα εἰς τὸ λαίμῳ του δεμένη, βρεγμέ-νο καὶ άκούσαντες τὸ συμβάν έξεπλάγησαν. Τὸ πρῶτῳ ἤλθον οἱ 3 φονεῖς μοναχοὶ καὶ εἶπον, δέν εύ-ρέθη θησαυρός, ψέμματα εἶπε ὁ νέος έκεῖνος καὶ ὅτι έφυγε. Ἐρχομένων αὐτῶν εἰς έκκλησία εἶδον τὸν νέον καὶ έμειναν άφωνοι.. Ἐπέστρεψαν τὸ χρυσό εἰς τή μονή καὶ ὁ ἠγούμενος έδιωξε αὐτούς. Ὁ νέος έγινε μοναχός καὶ άγιογράφησε τήν έκκλησίαν τήν ὁποίαν ὠνόμασε τῶν ταξιαρχῶν Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ.

9η ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΥ καὶ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ· Ὁμολόγησαν έπί Διοκλητιανοῦ, υπέμειναν πολλὰ βάσανα, ἠπλώθησαν εἰς πυρακτωμένας έσχάρας, έσυραν μέ ἵππους κατὰ γῆς καὶ παρέ-δωκαν τὰς ψυχὰς των, ένεταφίασαν οἱ χριστιανοὶ εἰς τόν τόπον

Παγκεανῶν.

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΑΤΡΩΝΗΣ· Ἐζησε ἡ ὁσία εἰς τοὺς χρόνους βασιλέων Μαρκιανοῦ (450-457) καὶ Λέοντος Μακέλλη (457-474). Ἐγεννήθη εἰς πέργη Παμφυλίας ὑπανδρεύθη τὸν Δομετιανὸ καὶ ἀπέκτησαν τὴν Θεοδότη. Ἦλθε εἰς Κων/πολιν μετὸν ἄνδρα τῆς διὰ προσκύνημα· εἰς μία ἀγρυπνία εἰς ναὸ Ἁγ. Ἀποστόλων ἀποφάσισε νὰ γίνῃ μοναχὴ. Τὴν ἐπομένη νύκτα ἐνῶ προσευχόταν εἶδε ἐν ὁράματι ὅτι ἐδίωκε αὐτὴν ὁ ἄνδρας τῆς καὶ ἐκρύβη εἰς μοναστήριον. Ἐγνώρισε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐνεδύθη ἀνδρικὰ, ὑποκρινομένη τὸν εὐνοῦχο, ἄνοιξε τὸ εὐαγγέλιον γιὰ βεβαίωσιν καὶ εὔρε τὸ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν..κλπ» ἔτσι ἐπῆγε εἰς μονὴ τοῦ Ἁγ. Βασιανοῦ λέγουσα ὅτι λέγεται Βαβύλας. Τόσο προέκοπτε πνευματικὰ καὶ ἦτο ὑπόδειγμα ἀληθοῦς μοναχοῦ. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Θεὸς ἐφάνέρωσε εἰς τὸν ἡγούμενον ὅτι εἶναι γυναῖκα. Ὁ Δομετιανὸς ἦλθε εἰς τὴν μονὴ καὶ ἐζήτησε τὴν Ματρώνα. Ὁ ἡγούμενος διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ τὴν ἔστειλε μετὸν διάκονο Μάρκελλο εἰς μονὴ Ἔμεσα Συρίας. Ὅταν εὐρέθη ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Βαπτιστοῦ (ἰδὲ 24 Φεβρουαρίου) ἐπῆγε εἰς Ματρώνα μετὰ ἄλλας μοναχὰς καὶ ἐπῆρε μῦρον μετὰ τὸ μανδήλιόν τῆς ἀγγίζων αὐτὸ εἰς τὴν ἁγία κάρα. Ὁ λαὸς ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Ματρώνα νὰ χρισθῇ διὰ εὐλογία. Ὅταν ἔχρισε ἡ ὁσία ἓνα τυφλὸ ἐκ γενετῆς, ἀνέβλεψε καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Ἐγνωρίσθη ἐκεῖ ὅτι ἡ Ματρώνα ἦτο τόσα ἔτη εἰς τὸ ἀνδρικὸ μοναστήριον. Μαθὼν ὁ ἄνδρας τῆς ἐπῆγε εἰς τὴν Ἔμεσα καὶ ἐζήτησε νὰ εὐλογηθῇ δῆθεν ἀπὸ τὴν Ματρώνα. Μαθοῦσα ἡ ὁσία αὐτὸ ἐδοποίησε αὐτὸν νὰ περιμένη ὀλίγας ἡμέρας καὶ θὰ συναντηθοῦν. Κρυφὰ ἔφυγε καὶ ἦλθε εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπειδὴ καὶ ἐδῶ ἀναζητοῦσε αὐτὴν ὁ Δομετιανὸς εἰς Βηρυττὸ ἔφυγε καὶ ἐκρύβη εἰς ναὸ εἰδώλων. Ἐνῶ

ἔψαλλε ἡ ὁσία, οἱ δαίμονες ἔψαλλον τὰ ἴδια λόγια, ταραχὰς καὶ φαντασίας ἔκαμον, ἡ ὁσία ἐνίκησε αὐτοὺς μετὰ τὴν προσευχὴν. Μία εἰδωλολάτριάς γυνὴ ἡ Σωφροσύνη καὶ ἡ ἱέρεια τῶν εἰδώλων, ἐκατηγήθησαν ἀπὸ τὴν ὁσία, ἐβαπτίσθησαν χριστιανὲς ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον καὶ ἔμειναν μαζί μετὰ τὴν ἁγία γενόμεναι καὶ μοναχὰς. Σὺν τῷ χρόνῳ αὐξήθησαν οἱ μοναχὰς εἰς τὸ ἀσκητήριον τῆς ὁσίας. Ἐσκέ-πετο ἡ ὁσία νὰ μεταβῇ εἰς Ἀντιόχεια ἢ Κων/πολιν ἢ Ἀλεξανδρεία. Εἶδε τὸ ἐξῆς ὄραμα· ὅτι 3 ἄνδρες ὁ Ἀντίοχος, ὁ Κων/νος καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔβαλον κλήρους ποῖος θὰ λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα τοῦ καὶ ἔτυχε εἰς Κων/νον. Ἐπληροφορήθη ὅτι αὐτὸ εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ, μαζί μετὰ τὴν Σωφρόνην ἐπῆγε εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εὔρε τὸν ὄσιο Βασιανὸ ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκε ἓνα ἡσυχαστικὸν κελλίον. Εἰδοποίησε καὶ τίς ἄλλες μοναχὰς ἀπὸ τὸ ἀσκητήριον τῆς Βηρυτοῦ, ἦλθον καὶ συγκατοίκησαν. Προγνώρισας τὸν θάνατό τῆς, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὸ 566 μ.Χ. ἐτῶν 100 (75 ἔτη μοναχικὴ ζωὴ) πλήρης ἔργων ἀγαθῶν.

ΟΣΙΑΣ ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ·

Ἐκ Μεθύμνης τῆς Λέσβου, μοναχὴ ἀπὸ μικρὰ ἡλικία εἰς τὸν ἐκεῖ παρθενῶνα (μοναστήριον) κατὰ τοὺς χρόνους βασιλέως Λέοντος Σοφοῦ. Πειρατὲς ἐκ Κρήτης συνέλαβον κατοίκους καὶ τὴν Θεοκτίστη. Ὅταν ἐστάθμευσαν εἰς νῆσον Πάρον ἡ ὁσία διέφυγε τὴν προσοχὴν αὐτῶν καὶ ἐκρύβη. Ἡ νῆσος ἦτο ἀκατοίκητος λόγῳ ἐπιδρομῶν Ἀράβων πειρατῶν, ἔμεινε ἡ ὁσία 35 ἔτη ἀσκητεύουσα τρεφομένη μετὰ χόρτα. Κυνηγοὶ ἦλθον εἰς τὴν Πάρον διὰ κυνήγι καὶ εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ Ἐκατονταφυλιανῆς εὔρον τὴν ἁγία. Ἀφοῦ ἐζήτησε καὶ ἐνεδύθη ἓνα ἀνδρικὸν ροῦχο, ὡς ἄλλη Μαρία Αἰγυπτία,

σκελετωμένη από τὰς κακουχίας, εἶπε πὼς εὐρέθη ἐκεῖ καὶ ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ ἱερεὺς διὰ νὰ κοινωνήσῃ.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγο καιρὸ ἤλθον οἱ κυνηγοὶ πάλι κι' ὁ ἱερεὺς ἔφερε ἅγιον Ἄρτο καὶ ἐκοινωνήσῃ αὐτήν, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ὁ ἱερεὺς αὐτὸς ὀνομάζετο Συμεών, ἔμεινε εἰς τὰ μέρη τῆς Πάρου 30 ἔτη συνεχῶς ἀσκητεύων. Τὸ 886 μ.Χ. ὁ στρατηγὸς τοῦ Βυζαντίου Ἡμέριος μὲ στρατὸ καὶ τὸν Συμεών τὸν μεταφραστὴ διερχόμενος ἀπὸ νῆσο Πάρο εὔρε τὸν ἱερέα Συμεών καὶ ἔμαθον ἀπ' αὐτὸν τὸν βίον τῆς ὁσίας Θεοκτίστης (τὸν ὁποῖον συνέ-γραψε ὁ Μεταφραστής). Ὁ ναὸς ἑκατονταφυλιανῆς (100 πῦλες κατὰ τὴν παράδοσιν εἶχε) ἐκτίσθη τὸ 325 ὑπὸ Ἀγίας Ἐλένης, διαστάσεις (30x25x15) μέτρα καὶ ἱερὸν Βῆμα (12x9) μέτρα. Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς ἀράβων πειρατῶν Νίσυρις ἠθέλησε νὰ μεταφέρῃ τὸ μαρμάρينو κουβούκλιο Ἀγ.Τραπέζης (διαστάσ. 2x2,70x3 μέτρα ὕψος) δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς θύρας διότι παραδόξως ἠῦξανε. Κατέστρεψε τὴν θύραν καὶ τὸν τοίχον, πάλι..ὄμως ἠῦξανε.. θυμωθεὶς τὸ ἔθραυσε.. ἔτσι διεσώθη. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπνίγη. Τὸ λείψανον ἀγ.Θεοκτίστης ἀργότερα οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἰκαρίας τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν Πάρον καὶ ἔθαψαν εἰς ἀπόκρυφον τόπον, ἄγνωστον καὶ ἕως σήμερον.

9 ΝΟΕΜ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΕΥΣΤΟΛΙΑΣ ΣΩΠΑΤΡΑΣ· Ἡ Εὐστολία ἦτο ἀπὸ τὴ Ρώμη μοναχή. Ἦλθε εἰς Κων/πολι καὶ ἡ Σωπάτρα ἡ θυγατέρα τοῦ βασι-λέως Μαυρικίου ἔγινε μοναχὴ ὑποτασσομένη εἰς Εὐστολία. Μὲ βασιλικά χρήματα ἔκτισαν μονὴ καὶ συγκεντρώθηκαν πολλὰς μοναχάς. Ἡ Εὐστολία καλῶς ἀγωνισαμένη ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, διεδέχθη αὐτὴν ἡ Σωπάτρα γενομένη ἡγουμένη καὶ εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθάσασα, ἀπῆλθε εἰς Κύριον.

ΟΣΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ· Εἰς τοὺς χρόνους Λέοντος Σοφοῦ (866-912) ἦτο εἰς τὰ ἀνάκτορα μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Μαγίστρου καὶ Λογοθέτου. Ἐστάλη ἀπὸ τὸν βασιλέα πρέσβυς εἰς τοὺς Ἄραβας πειρατὰς κρήτης μὲ τὸν στρατηγὸ Ἡμέριον. Ἐπέτυχε ὥστε οἱ Ἄραβες νὰ πληρώνουν φόρο καὶ ἐπιστρέφοντες ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ μοναχὸς (διότι αὐτὴ τὴ χάρι ἐζήτησε ἀπὸ τὸν βασιλέα). Γενόμενος μοναχὸς ἀφιέρωσε ὅλη τὴ ζωὴ του καὶ συνέγραψε τοὺς βίους τῶν ἁγίων, μεταφράζοντας αὐτοὺς σὲ ἀπλή φράσι (διάλεκτο). Διὰ τοῦτο ὀνομάσθη «Μεταφραστής».

Ἐορτάζεται ὁ ἅγιος διότι τόσο ἐμόχθησε διὰ τὸν ΚΗΙΧ καὶ τοὺς ἁγίους.

ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΛΟΒΟΥ· (Κολοβὸς ἐλέγετο διὰ τὸ μικρὸ τοῦ ἀναστήματος).

Ἦγενε ὑποτακτικὸς εἰς Θηβαΐδα. Ὁ γέροντάς του, ἔδωκε κανόνα νὰ ποτίζῃ ἕνα ξερὸ ξύλο καρυδιάς κάθε ἡμέρα εἰς ἀπόστασι πολλῶν ὠρῶν, τὸ ὁποῖο ἐβλάστησε καὶ ἔκαμε καρύδια! Γενόμενος μέγας εἰς τὴν ἀρετὴν, οἱ μοναχοὶ τῆς Σκήτης ἔστειλαν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια εἰς τὴν πόρνη Παῖσια (αὕτη ἦτο παρθένος χριστιανή, οἱ γονεῖς τῆς εἶχον πανδοχεῖο διὰ φιλοξενία τῶν διερχομένων μοναχῶν ἀπὸ τὴν πόλιν. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἡ Παῖσια παρεσύρθη εἰς ἀμαρτίας ὥστε ἔγινε πόρνη). Ὁ ὄσιος ὠμίλησε εἰς τὴν Παῖσια καὶ ἐκείνη μετενόησε εὐθύς, ἀκολουθοῦσα αὐτόν. Ἐρχομένων νύκτα πρὸς τὴν ἔρημον, ἀπέθανε καθ' ὁδόν.

Ὁ ὄσιος εἶδε ἀγγέλους ν' ἀνεβάζουν τὴν ψυχὴ τῆς εἰς Οὐρανό. Προσευχομένου διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐὰν ἐσώθη, ἄγγελος τοῦ εἶπε· «Γνώριζε ἀββᾶ, ὅτι ἡ ὀλίγη ὥρα τῆς

μετανοίας της ἦτο ισάξιος τῶν πολλῶν ἐτῶν, διότι ἐξ ὅλης καρδίας κατενύγη». Ἔλεγε ὁ ὄσιος: Ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ ἐνάρετος δὲν μπορεῖ νὰ προκόψῃ εἰς μία ἡμέρα. Ἄς βάλῃ ἀρχὴ εἰς μία ἀρετὴ, ἔχων ὑπομονὴ μεγάλη εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων καὶ ἂς προσεύχεται μὲ ταπείνωσι καὶ δάκρυα νὰ τὸν ἐνισχύῃ ὁ Κύριος. Νὰ πολεμῇ τὸ κάθε πάθος μὲ τὴν ἀντίστοιχον ἀρετὴ π.χ. τὴν κοιλιοδουλεία μὲ νηστεία, τὴν φλυαρία μὲ τὴν σιωπὴ (ἔχοντας καὶ λίθον εἰς τὸ στόμα του ἕως νὰ νικήσῃ τὴν κακὴ συνήθεια...), τὴν ὑπερηφάνεια μὲ τὴν ταπείνωσιν (ἐργαζόμενος εὐτελεῖς ἐργασίας, φορῶντας ἀπλᾶ ἐνδύματα κλπ...).

Ἔλεγε: «τὸ ἐλαφρὺ φορτίον ἀφήκαμεν (δηλ. τὸ νὰ κατηγορῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας) καὶ βαστάζομεν τὸ βαρὺ φορτίον (τὸ νὰ δικαιώνομεν τὸν ἑαυτὸν μας)».

ΠΕΡΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΪΠΗΚΟΟΥ· Ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς Θεοτόκου εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἱερὰ μονὴ Δοχειαρίου Ἀγ. Ὁρους. Τὸ ἔτος 1646 διερχόμενος ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ὁ μοναχὸς (ὁ τραπεζάρης τῆς μονῆς) κρατῶν τὴν νύκτα δαδιά πρὸς φωτισμὸν ἄκουσε φωνὴ ἀπὸ τὴν εἰκόνα νὰ μὴ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μαυρίζει τὴν εἰκόνα μὲ τὸν καπνόν. Ἐνόμισε ἀνθρώπινη τὴν φωνὴ καὶ ἀπίστησε· μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀκούει πάλι· «᾿Ω μοναχὲ ἀμόναχε ἕως πότε θὰ καπνίζῃς τὴν ἐμὴν μορφήν μαυρίζων με ἀτίμως;» καὶ μὲ τὸν λόγον ἐτυφλώθη. Ἐμεινε ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας εἰκόνος τρία ἔτη προσευχόμενος νὰ συγχωρηθῇ καὶ κοιμώμενος ἐπάνω εἰς τὸ στασίδι, ἕως ὅτου ἤκουσε φωνὴ λέγουσα· «Ἴδου ἀπὸ σήμερον χαρίζω τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου, πρόσχε μὴ ἐπαναλάβῃς αὐτὸ διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ Κυρία τῆς μονῆς καὶ ταχέως (γοργῶς) ὑπακούω εἰς τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν». Διὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὠνομάσθη «Γοργοῦπήκος».

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ· Ἐγεννήθη τὴν 1-10-1846 εἰς τὴν Σηλυβρία Θράκης ἐκ γονέων Δήμου καὶ Μαρίας Κεφαλαῖ. Ἀπὸ μικρὸς ὅταν ἔμαθε καὶ ἔλεγε τὸν 50ον ψαλμὸ, ἐπανελάμβανε τὸν στίχο «διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου» πολλὰς φορές. 7ετῆς συνέρραπτε χαρτιά εἰς βιβλίον καὶ ἔγραψε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ παιχνίδια του ἔκανε κηρύγματα ὡς ἱεροκήρυξ. 14 ἐτῶν ἔρχεται εἰς Κων/πολὶ καὶ ἐργάζεται ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸ κατάστημα. Ἐπάνω εἰς τὰ δέματα ἔγραφε ρητὰ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον διὰ ψυχικὴ ὠφέλεια. Παράλληλα ἐμαθήτευσε εἰς τὸ σχολεῖο. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγα χρόνια προσελήφθη παιδονόμος εἰς τὸ σχολεῖον διδάσκων εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις. 20ετῆς εἰς τὸ χωριὸ Λιθίον Χίου διωρίσθη διδάσκαλος ἐπὶ 7 ἔτη. Τὴν 7-11-1876 ἔγινε μοναχὸς εἰς τὴν «Νέα Μονή» τῆς Χίου μὲ τ' ὄνομα Λάζαρος, ὑπηρετῶν ὡς γραμματεὺς. Τὴν 15-1-1877 ἔλαβε τὸ μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα γενόμενος μεγαλόσχημος μετωνομασθεὶς Νεκτάριος. Διάκονος ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Χίου Γρηγόριον. Πλούσιος ἐκ Χίου ὁ Ἰωάννης Χωρέμης μὲ ἕξοδά του ἔστειλε τὸν ἅγιον διὰ σπουδὰς. Ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον καὶ ἐπειδὴ ὁ Χωρέμης ἀπέθανε, μὲ ἔχων χρηματικὴ βοήθεια, ἐζήτησε βοήθεια ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιον ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸν ἅγιον εἰς Θεολογικὴ Ἀθηνῶν (1882-1885) καὶ ἐσπούδασε μὲ ὑποτροφία. Τὴν 23-3-1896 ἐχειροτονήθη εἰς Ἀλεξάνδρεια πρεσβύτερος εἰς τὸν πατριαρχικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ ὑπηρέτησε ὡς γραμματεὺς Πατριαρχείου καὶ ἱεροκήρυξ. Τὴν 15-1-1889 ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Πενταπόλεως ἀπὸ τὸν πατριάρχην Σωφρόνιο, τὸν Κερκύρας Ἀντώνιον καὶ Σινᾶ Πορφύριον. Οἱ ἀρετὲς τοῦ ἁγίου εἴλκυον τὸν λαὸν ὁ ὁποῖος ἔβλεπε αὐτὸν ὡς

ἄξιο λειτουργὸν καὶ κατάλληλον διὰ τὸν πατριαρχικὸ θρόνον. Ἄλλοι ἐκ φθόνου διέδιδον ὅτι θέλει νὰ γίνῃ Πατριάρχης.

Ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος ἐπίστευσε τὰς κατηγορίας καὶ ἀπεμάκρυνε τὸν ἅγιο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὁ ὁποῖος ἐδόξαζε τὸν Θεὸν διότι ἠξιώθη νὰ συκοφαντηθῇ. Ἦλθε τὸ 1889 εἰς Ἀθήνα μὲ σκοπὸ διὰ τὸ Ἅγιο ὄρος, ὁ ἐπίσκοπος Πατρῶν Δαμασκηνὸς ἔπεισε τὸν ἅγιον νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι διωρίσθη Ἱεροκῆρυξ τοῦ νομοῦ Εὐβοίας τὴν 15-2-1891. Τὸ 1883 μετετέθη εἰς νομὸ Φωκίδος ὡς ἱεροκῆρυξ διὰ ἓνα ἔτος. Τὴν 8-3-1894 ἀνέλαβε διευθυντὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς Ριζαρείου, διδάσκων μαθήματα καὶ ἱεουργῶντας πάντοτε εἰς τὸ παρεκλήσιον τῆς σχολῆς. Συχνᾶ ἐπεσκέπτετο τὸν ἐφημέριον εἰς τὸ μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Ἀθήνα. Μία ἡμέρα τοῦ εἶπε· «Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατανοήσῃ τὸν προορισμὸν του, ὅτι εἶναι κατὰ χάριν υἱὸς τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, περιφρονεῖ τὰ γήϊνα ἀγαθὰ.. ὑποφέρει ὁ ἐνάρετος ἄνθρωπος πειρασμοὺς καὶ ἐξευτελισμοὺς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, χαίρει ὅμως ἀπὸ καρδίας διότι ἔχει ἀνεπαυμένη τὴν συνειδήσιν του. Μισεῖ αὐτὸν ὁ κόσμος καὶ περι-φρονεῖ αὐτὸν ἀλλὰ θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀρετὴν του· ἀκόμη καὶ οἱ ἐχθροὶ του». Τὸ 1904 μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Μητροποίτου Ἀθηνῶν ἔκτισε τὴν μονὴ τῆς Ἁγ.Τριάδος εἰς τὴν Αἴγινα. Πρώτη ἡγουμένη ἔγινε ἡ τυφλὴ μοναχὴ Ξένη. Τὸ 1907 παραιτηθεὶς τῆς Ριζαρείου ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Μονή. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἁγίου εἰς τὴν μονή, ὁ ἐφημέριος Νικόλαος ἀπὸ τὴν Αἴγινα εἶδε τὸ ὄραμα ὅτι εὐρέθη εἰς μεγαλοπρεπῆ αἵθουσα ἐνώπιον τῆς Παναγίας μας ἡ ὁποία ἐβάσταζε τὸν ΚΗΙΧ, ἐπροσκύνησε καὶ ἠσθάνθη εἰς τὸ στόμα του γλυκεῖα δρόσον. Ἡ Θεοτόκος εἶπε εἰς τὸν ἐρχόμενον Νεκτάριον· «Ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἦλθα νὰ σὲ πάρω πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ σὲ ἀφῆκα διότι αἱ μοναχαὶ ἔχουν ἀνάγκη τῆς προστασίας σου». Αὐτὸ ἐφάνε-ρωνε τὴν ἰδιαίτερα φροντίδα τῆς Θεοτόκου διὰ τὸν ἅγιον, διότι τότε διέσωσε αὐτὸν ἀπὸ ἐπικίμδυνον νόσον. Εἰς τὴν μονὴ ἐτέλει καθήκοντα ἐφημερίου καὶ ἐργαζόταν εἰς διαφόρους χειρωνακτικὰς ἐργασίας. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Αἰ Παγκοσμίου Πολέμου ἠθέλησαν οἱ μοναχὲς νὰ ἀποθηκεύσουν σιτάρι, τρόφιμα κλπ, ὁ ἅγιος εἶπε· «ἐὰν κάμετε αὐτό, ἐξ ἅπαντος θὰ πεινάσωμεν». Καὶ πράγματι, δὲν ἐστερήθησαν τὰ ἀναγκαῖα. Ὅταν ἐλειτούργει μία φορὰ ὁ ἅγιος, ἡ μοναχὴ ἢ ὑπηρετοῦσα εἰς τὸν ναὸ ὡς ὑποδιάκονος εἶδε ὀφθαλμοφανῶς τὴν Θεοτόκον βαστάζουσα τὸν ΚΗΙΧ νὰ εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν ὠραία πύλη, ἐστάθη πλησίον τοῦ ἁγίου καὶ ἐκφωνηθέντος τοῦ ἐξαιρέτως τῆς παναγίας Ἀχράντου κλπ, ἔδωκε ἡ Θεοτόκος τὸν ΚΗΙΧ εἰς τὸν ἅγιον. Κατηγόρησαν τὸν ἅγιον εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν ἄνθρωποι φθονεροὶ καὶ πιστεύσας εἰς τὰς συκοφαντίας ἔστειλε ἀνακριτὰς εἰς τὴν μονὴν διὰ ἀνακρίσεις. Τὰ αὐτὰ ἔπραξε καὶ ὁ διάδοχος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου ὁ Μελέτιος Μεταξάκης.

Ἀσθενήσας ὁ ἅγιος ἀπὸ «προστάτη» ἐνάμιση ἔτος ὑπέμεινε ὀδυνηροὺς πόνους καὶ μόλις ὀλίγο πρὸ τοῦ θανάτου του ἐφάνερωσε αὐτό. Μὲ τὴν ἀσθένεια αὐτὴ ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴ Χρυσολεοντίσσης (μία ὥρα ἀπὸ μονὴ Ἁγ. Τριάδος) καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρας ἠσύχαζε προσευχόμενος γονυκλινῆς ἐνώπιον τῆς Εἰκόνας τῆς Ἁγ.Θεοτόκου. Ἐπιστρέφοντας κατέβη ἀπὸ τὸ ὑποζύγιον καὶ ὑψώσας τὰ χέρια του ἔκλαιε προσευχόμενος. Ἐπειτα λέγει εἰς τὴν συνοδεύουσα αὐτὸν μοναχὴ· «Ἄς εὐλογήσω διὰ τελευταία φορὰ τὸ μοναστηράκι μου καὶ τοὺς χριστιανοὺς τῆς Αἰγίνης διότι θὰ ἀπέλθω εἰς τοὺς οὐρανοῦς». Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἰσήχθη εἰς τὸ Ἀρεταίειον Νοσοκομεῖον τῶν Ἀθηνῶν καὶ παρέμεινε 50 ἡμέρας νοσηλευόμενος. Τὴν 8ην Νοεμβρίου ξημερώνοντας ἡ 9η τοῦ ἔτους 1920 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ἐτῶν 74. Εὐωδία ἐξῆλθε εἰς ὅλη τὴν αἵθουσα

τοῦ Νοσοκομείου μαρτυροῦσα τὴν ἀγιότητά του. Ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ προαύλιον τῆς μονῆς Ἁγ. Τριάδος. Μετὰ 5 μῆνας ἠθέλησαν νὰ οἰκοδομήσουν μαρμάρينو τὸν τάφο. ἡ ἡγουμένη Ξένη δὲν ἔθελε νὰ ἀνοιγῇ ὁ τάφος μήπως ἐξέλθῃ δυσωσμία. Ἐφάνη ἐν ὀράματι ὁ Ἅγιος εἰς μία μοναχὴ λέγων· «Τί κάνεις τέκνον;» Ἡ δὲ εἶπε· «Δι' εὐχῶν σας τίμιε πάτερ, καλὰ» -«Σκύψε νὰ σὲ σταυρώσω» εἶπε ὁ ἅγιος. Εὐλογήσας αὐτὴν εἶπε· «Μύρισέ με, βρωμῶ;» Ἡ μοναχὴ· «Σεβασμιώτατε πάτερ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ βρωμᾶτε, ποιὸς τὸ λέγει;» Ὁ ἅγιος· «Ἡ ἡγουμένη τὸ λέγει· κοίταξέ με λείπει τόποτε;» - καὶ ἔδειξε τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του. Ταῦτα διηγήθη ἡ μοναχὴ εἰς τὴν ἡγουμένη, ἥνοιξαν τὸν τάφον καὶ εὗρον τὸ ἅγιο λείψανο, σῶον, εὐωδιάζον, τὰ ἄμφιά του ἀκέραια, μετέφεραν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀγίου ἐπὶ 48 ὥρες ἕως ὅτου κατεσκευάσθη ὁ μαρμάρινος τάφος κὶ ἔθεσαν εἰς αὐτόν. Ἐπὶ 20 ἔτη, τὸ ἅγιο λείψανο ἔμεινε ἀδιάφθορο. Τὴν 2 Σεπτ. 1963 ἔγινε ἀνακομιδὴ καὶ ἐξῆλθε ἄρρηκτος εὐωδία. Ἡ ἐκκλησία ἀνεκέρηυξεν ἅγιον τὴν 20-4-1961.

10· ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΟΛΥΜΠΑ, ΡΟΔΙΩΝΟΣ, ΕΡΑΣΤΟΥ, ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ ΤΕΡΤΙΟΥ καὶ ΚΟΥΑΡΤΟΥ· Ἦσαν ἐκ τῶν 70 ἀποστόλων. Ὁ Ὀλυμπὰς καὶ Ροδίων, ἀκολουθοῦντες τὸν ἀπόστ. Πέτρον, ἀπεκεφαλίσθησαν εἰς Ρώμη ἐπὶ Νέρωνος τὸ ἔτος 54 μ.Χ. Ὁ Σωσίπατρος, ἦτο ἐπίσκοπος Ἰκονίου καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη. Ὁ Ἔραστος (Ρωμ. 16,21) ἔγινε ἐπίσκοπος Νεάδος καὶ ὁ Κουάρτος ἐπίσκοπος Βηρυττοῦ, ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ. Ὁ Τέρτιος ἔγινε ἐπίσκοπος Ἰκονίου.

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΟΡΕΣΤΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὰ Τύανα Καππαδοκίας, εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ὁμολογεῖ εἰς τὸν ἡγεμόνα Μάξιμο, δέρεται τόσον ὥστε.. ἐφαίνοντο τὰ σπλάχνα του. Ἐφέρθη εἰς ναὸ εἰδώλων καὶ φυσῆσας τὰ εἴδωλα συνετρίβησαν, φυλακίζεται, τρυπᾶται τοὺς ἀστραγάλους καὶ σύρεται κατὰ γῆς μὲ ἄγριο ἄλογο 20 μίλια ἕξω τῆς πόλεως Τύανα καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΙΛΟΥ· Ἐκ τῆς Περσίας ἦτο. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ στρατευθῇ εἶδε Θεϊκὴ ὀπτασία καὶ ἔγινε μοναχός, ἀσκητεύον εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ προφήτης Δανιὴλ εἶδε τὰς ὀπτασίας. Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος, πολλὰ κοπιάσας, ἐλέγχων τοὺς ἀσεβεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐδιώχθη. Ὅπως προεφήτευσε ἐτιμωρήθησαν ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἦλθε εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ δύο χρόνια καὶ πάλι ἐπέστρεψε εἰς Περσία. Ἐφόνευσεν ἓνα δράκοντα σφραγίσας αὐτόν μὲ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ. Ἐκτίσθη ἐκκλησία εἰς συγχώρησι τῶν θανατωθέντων ἀπειθῶν χριστιανῶν ὑπὸ βασιλέως. Εἰς τὴν τοπικὴν Σύνοδον γενομένη εἰς πόλιν Κτησιφῶντα, ὁ ἅγιος ἤλεγξε τὸν δικαζόμενο ἐπίσκοπον καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος τὸν ὕβριζε εἶπε εἰς αὐτόν· «ἐπειδὴ ἀδιόρθωτος μένεις, ἀντιλέγων εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ Θεοῦ, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἤδη σὲ ἔφθασε καὶ θὰ μείνης ἡμίξηρος ἀρκετὰ ἔτη, ὥστε καὶ οἱ ἄλλοι νὰ σωφρονισθοῦν». Μὲ τὸν λόγον ἔπεσε κεραυνός καὶ τὸν ἔκαμε ἡμιπαράλυτο, μετὰ 10 ἔτη ἀπέθανε.

Ἐθεράπευσεν τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως διὰ προσευχῆς, ἐξ ἀποστάσεως, μία γυναῖκα παραλύτου, δαιμονιζομένους, ἰάτρευσε καὶ ἓνα ἄδικο ἄνθρωπο μὲ τὴν προσευχὴν τὸν ἔκαμε λεπρόν. Ὅταν ὁ ἅγιος ἦτο μοναχός εἰς τὴν ἔρημον, μία ἡμέρα μὲ τοὺς δύο μαθητάς του ἔπεσαν εἰς τὰ δίκτυα τῶν κυνηγῶν τῶν υἰῶν τοῦ βασιλέως οἱ ὁποῖοι ἠρώτησαν τὸν ἅγιον ποῖος εἶναι. Εἶπε· «ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς εἶμαι καὶ ἐξῆλθον νὰ

κλαύσω τὰς ἀμαρτίας μου καὶ προσκυνῶ τὸν ΚΗΙΧ». Ἐκείνων λεγόντων ὅτι Θεὸς εἶναι ὁ ἥλιος καὶ πρέπει νὰ θυσιάσῃ, ὁ ἅγιος ἤλεγξε τὴν πλάνην των καὶ ἐδίδαξε ἐν συντομίᾳ τὸν ἀληθῆ Θεόν. Ἐβασάνισαν αὐτούς, τοὺς μαθητὰς ἀγίου ἐθανάτωσαν, ὁ ἅγιος εἶπε· «ἐπειδὴ ἀδίκως φονευόμεθα αὐριο τὴν ἴδια ὥρα θὰ ἀλληλοφονευθῆτε» καὶ ἀφοῦ ἐκτυπήθη μὲ βέλη παράδωκε τὴν ψυχὴν του. Οἱ υἱοὶ τοῦ βασιλέως -ὡς ὁ ἅγιος προεφήτευσεν- ἐνῶ ἐκυνηγοῦσαν μία ἔλαφο διερχομένη διὰ μέσου αὐτῶν ἐκτυπήθησαν μὲ λόγχας καὶ ἐφονεύθησαν.

11η· Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ· Ὁ ἅγιος ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμιανοῦ. Ἦτο ἐξ Αἰγύπτου καὶ ὑπηρετοῦσε εἰς τὰ Ῥουταλιανὰ τάγματα ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα Ἀργυρίσκο εἰς τὴν Κιουτάχεια (Κυτταμίω) τῆς Φρυγίας. Μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐκρύβη εἰς τὸ ὄρος τῆς Φρυγίας καὶ ἐπροσηύχετο. Δυναμωθεὶς ἀπὸ θεῖα ἀποκάλυψη, κατῆλθε ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ ἐν μέσῳ ἐορτῆς εἰδωλολατρῶν ἐκήρυξε τὸν Χριστόν. Βασανίζεται, δέρεται μὲ βούνετρα, ξέεται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, καίεται μὲ λαμπάδες, σύρεται κατὰ γῆς ἐπάνω εἰς σιδηρὰ τριβόλια καὶ ραβδίζεται. Τέλος ἀπεκεφάλισαν καὶ ἔκασαν τὸ ἅγιον λείψανον. Ἐνα μέρος τοῦ ἀγίου λειψάνου ἐκάη τὸ διασωθὲν μετέφεραν οἱ χριστιανοὶ καὶ ἐνεταφίασαν εἰς τὴν Αἴγυπτον (διότι αὕτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγίου). Ἐνας χριστιανὸς ἐρχόμενος εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ διανυκτέρευσε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖο. Ὁ ξενοδόχος διὰ νὰ τὸν ληστέψῃ ἐφόνευσε αὐτὸν καὶ ἀφοῦ ἔκοψε τὸ σῶμα του εἰς τεμάχια, ἔκρυψε αὐτὰ εἰς ζεμπίλιον. Ἐφάνη ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἔφιππος στρατιώτης καὶ ἐζητοῦσε τὸν φονευθέντα. Ὁ φονεὺς ἔλεγε ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε. Εἰσελθὼν ὁ ἅγιος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δωμάτιον εὔρε τὸ ζεμπίλιον, συναρμόσας τὰ μέλη τοῦ φονευθέντος, ἐπροσευχήθη καὶ ἀνεστήθη ὁ νεκρὸς. Ἐπέστρεψε ὁ φονεὺς τὰ κλαπέντα χρήματα ὁ ἅγιος ἔδωκε εἰς τὸν ἀναστηθέντα λέγων· «Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ πορεύου εἰς τὴν ὁδὸν σου». Τὸν φονέα ἀφοῦ ἔδειρε καὶ ἐσυμβούλευσε, ἐσυγχώρησε προσευχηθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἔγινε ἄφαντος.

ΑΓΙΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ· (Βίκτωρ, εἶναι λατινικὴ λέξις καὶ σημαίνει νικητής). Ἦτο στρατιώτης καὶ ἐμαρτύρησε εἰς τὴν Ἰταλία κατὰ τὸ ἔτος 160 μ.Χ. Μὴ δεχόμενος νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα, συντρίβουν τοὺς δακτύλους του, ἔρριψαν εἰς κάμινον καὶ ἐπὶ 3 ἡμέρας ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς, ἔδωκαν δηλητήριον καὶ ἤπιε ἀλλὰ δὲν τὸν ἔβλαψε. Ἀνασποῦν τὰ νεῦρα αὐτοῦ, βάλλεται εἰς λέβητα καιόμενον μὲ ἔλαιον, τυφλώνουν αὐτὸν καὶ κρεμοῦν κατακέφαλα 3 ἡμέρας, ἀφαιροῦν τὸ δέρμα του καὶ τότε παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

ΑΓΙΟΥ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ· Ἦτο διάκονος τοῦ ἐπισκόπου Οὐαλλερίου εἰς τὴν Αὐγουστόπολιν τῆς Ἰσπανίας τὸ ἔτος 235 μ.Χ. Ὁ ἄρχων Δατιανὸς ἐφυλάκισε εἰς τὴν πόλιν Βαλαντία, ἔπειτα βασανίζεται, ξέεται, καρφώνεται ἐπὶ σταυροῦ, ἐστρέβλωσαν τὰ μέλη του, ἔκαιον τὰς πλευράς του, κεντοῦν μὲ πυρωμένας βελόνας. ἔμεινε ἀβλαβῆς καὶ φυλακίζεται. Ἄγγελοι ἐπεσκέφθησαν αὐτὸν εἰς φυλακὴν καὶ προσευχηθεὶς παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 759 μ.Χ. εἰς Κων/πολιν ἐκ γονέων Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης εἰς χρόνους Βασιλέως Κοπρωνύμου (741-775). Ἐμαθήτευσε ρητορικὴ καὶ φιλοσοφία. Ὁ θεῖος τοῦ Θεοδώρου, ὁ ὄσιος Πλάτων (+4 Ἀπριλ.) παρεκίνησε αὐτὸν καὶ τὰ 3 ἀδελφία του καὶ τοὺς γονεῖς του καὶ ἔγιναν μοναχοί. Ἦλθον

εις τὸ ὄρος τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸν τόπον Βοσκήτιον εἰς οἰκογενειακὸ ἀγρόκτημα καὶ ἔκτισαν κελλία. Ἡ μητέρα τοῦ ἁγίου καὶ ἡ ἀδελφή του ἐμόνασαν εἰς γυναικεῖα μονή. Ἐκάρη μοναχὸς ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν θεῖο του, τὸν ὄσιο Πλάτωνα, ἀγωνιζόμενος μὲ ἄκρα ὑπακοή καὶ ταπεινώσει. Ἐκεῖ πλησίον ἔκτισαν τὴν μονή τῶν Σακκουδίων, ὁ ναὸς ἀφιερώθη εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου, ὁ Ἰωσήφ ἐψηφίσθη Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὑπομείνας ἐξορία, βασάνους καὶ φυλακὰς διὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τὸ 784 ὁ ἅγιος, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ταράσιο, ὁ Πλάτων ἀπεσύρθη εἰς ἡσυχαστήριον καὶ μετὰ τὸν θάνατό του τὸ ἔτος 795 ἐξέλεξαν τὸν Θεόδωρο, ἡγούμενον εἰς ἡλικίαν 35 ἐτῶν. Μετὰ δύο ἔτη ὁ βασιλεὺς Κων/νος ΣΤ΄ (781-797) ἀπέβαλε τὴν σύζυγό του Μαρία καὶ ἀνάγκασε αὐτὴ νὰ ἐγκλεισθῆ εἰς μοναστήριον καὶ νὰ γίνῃ μοναχή. Ἔλαβε εἰς βί γάμο (στεφανώσας αὐτὸν ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Καθαρῶν, Ἰωφῆφ) τὴν Κουβικουλαρία (θαλαμηπόλο) Θεοδότη (ἐξαδέλφη τοῦ ἁγίου Θεοδώρου). Ὁ ἅγιος ἠλεγξε τὴν πρानομία (διέκοψε καὶ τὸ μνημόσυνο τοῦ πατρ. Ταρασίου) τοῦ βασιλέως Κων/νου τοῦ ΣΤ΄ διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος Θεόδωρος δέρεται καὶ ἐξορίζεται εἰς Θεσ/νίκη διὰ ἓνα ἔτος (τότε ἔγραψε τοὺς ἀναβαθμοὺς τῆς ὀκτωήχου), ὁ Πλάτων φυλακίζεται εἰς Κων/πολι καὶ οἱ μοναχοὶ τῶν Σακκουδίων ἐξεδιώχθησαν. Τὸ ἔτος 797 ὁ βασιλεὺς ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, τὸν ἐτύφλωσαν καὶ ἐφόνευσαν τὴν Θεοδότη καὶ τὸ νεογέννητο υἱό του. Ἀπὸ τὸ 797 ἕως τὸ 802 ἡ Εἰρήνη ἐβασίλευσε, ἀνεκλήθησαν οἱ ἐξόριστοι, ἐπαύθη ὁ Ἰωσήφ (ὁ στεφανώσας τὸν βασιλέα), ὁ ἅγιος Θεόδωρος λόγῳ ἐπιδρομῶν τῶν Ἀράβων εἰς μονὴ Σακκουδίων μὲ τὴν μεσολάβησιν βασιλίσσης ἐγκατεστάθη εἰς τὴν μονὴ Στουδίου (εἰς Κων/πολι) καὶ συντόμως ἔφθασαν νὰ μονάζουν περὶ τοὺς χιλίους. Ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος (802-81) ἐξώρισε πάλι τὸν ἅγιο τὸ ἔτος 809 εἰς νῆσον Προποντίδος (γιὰ δύο ἔτη) διότι ἀντέστη εἰς τὴν παράνομον ἀποκατάσασιν τοῦ ἱερέως Ἰωσήφ (τοῦ τελέσαντος τὸν βί γάμο τοῦ βασιλέως) ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τοῦ Νικηφόρου Αἰ. Ἀνεκλήθη ἀπὸ τὴν ἐξορία τὸ 813 ὅταν ἐβασίλευσε ὁ Μιχαὴλ Ραγκαβῆς. Ὁ εἰκονομάχος βασιλεὺς Λέων Ἀρμένιος (813-820) ἐξώρισε τὸν ἅγιο τὸ 815 μ.Χ. εἰς λίμνη τῆς Ἀπολλωνιάδος διότι τὸν ἠλεγξε διὰ τὸν διωγμὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἔδειραν μὲ βούνευρα ἑκατὸ μαστιγώσεις καὶ ἀπὸ τὸ φρούριον Μετώπη εἰς λίμνη Ἀπολλωνιάδος ἐξορίζεται εἰς τὸ φρούριον Βονέτα καὶ τελικῶς εἰς τὴν φυλακὴ τῆς Σμύρνης (819). Τὸ ἔτος 820 ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ Τραυλὸς (820-829) ἔθεσε τέρμα εἰς τοὺς ἐξοριστοὺς, ὁ ἅγιος δὲν ἐπανῆλθε εἰς τὴν μονὴ Στουδίου διότι ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὴν Κων/πολι (δὲν ἐδέχθη τὴν σύγκλησι Συνόδου ἀπὸ ὀρθοδόξους καὶ εἰκονομάχους) καὶ ἦλθε εἰς τὴν μονὴ Κρήσκευτος εἰς κόλπον Νικομηδείας συγκεντρώσας τοὺς μαθητὰς του. Ἐπειτα μετεκινήθησαν εἰς νῆσον Πρίγκηπος (πλησίον Βυζαντίου). Τὴν 11-11-826 ἀφοῦ ὑπαγόρευσε τὴν διαθήκη του εἰς τὸν μαθητὴ του Ναυκράτιο τὸν ὁποῖον καὶ ὑπέδειξεν διάδοχόν του, εὐλόγησας τοὺς μαθητὰς του, Κυριακὴ μεσημέρι καὶ ψάλλοντας τὸν «ἄμωμον» (Ψαλμὸν 118) ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν στίχον· «Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι τῶν δικαιωμάτων Σου» ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τὴν 26-1-844 ἔφερον τὰ ἅγια λείψανά του εἰς τὴν μονὴ Στουδίου. Συνέγραψε, ὁ ἅγιος 561 ἐπιστολάς, κατηχήσεις, πανηγυρικοὺς λόγους -δογματικούς, κατὰ εἰκονομάχων, κανόνας, ὕμνους...

ΑΓΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΣ· Ἦτο χήρα γυνή, σύζυγος φονευθέντος στρατιώτου. Βλέπουσα τὸ μαρτύριον τοῦ Ἀγ. Βίκτωρος, ἐμακάρισε τὸν ἅγιον καὶ συλληφθεῖσα ὠμολόγησε. Ἐνῶ

βασανίζεται λέγει εἰς τὸν τύραννον· «Ἐκ θείας Προνοίας μου ἔδωκαν τὸ ὄνομα Στεφανίς, διὰ νὰ μου ὑπενθυμίξη, ὅτι πρέπει ν' ἀγωνισθῶ ἵνα λάβω ἀπὸ τὸν ΚΗΙΧ τὸν προορισθέντα δι' ἐμὲ στέφανον». Ἔδεσαν τὴν ἀγία εἰς τὰς κορυφὰς δύο δένδρων τὰ ὁποῖα ἐλύγισαν μὲ βία καὶ ἀφήσαντες τὰ δένδρα ἐλεύθερα ἔσχισαν αὐτὴν εἰς τὰ δύο καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

12· ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ Ἐλεήμονος Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας· Ἐγεννήθη τὸ 619 μ.Χ. εἰς Κύπρο, ἐκ γονέων Ἐπιφανίου (ἦτο ἑπαρχος Κύπρου) καὶ Κοσμίας. 15 ἐτῶν εἶδε εἰς ἓνα ὄραμά του μία ὠραία νέα λέγουσα ὅτι εἶναι ἡ πρώτη θυγάτηρ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως καὶ ἂν γίνῃ φίλος αὐτῆς θὰ τὸν ὑπάγη εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ ἅγιος ἐγνώρισε ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ εἰς τὸ πρῶτο πτωχὸ τὸν ὁποῖο συνήντησε ἔδωκε τὸ ἱμάτιό του, εὐθὺς εἶς ἄνδρας λευκοφορεμένος ἐφάνη καὶ ἔδωκε εἰς αὐτὸν 100 χρυσᾶ νομίσματα. Οἱ γονεῖς του διὰ τῆς βίας τὸν ἔπεισαν καὶ ἐνυμφεύθη, ἐγέννησε παιδιά ἀλλὰ μετὰ ὀλίγα ἔτη ἀπέθανον μαζί μὲ τὴν σύζυγό του. Διὰ τὰς ἀρετὰς του ἐχειροτόνησαν πατριάρχη Ἀλεξανδρείας εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Ἡρακλείου. Εὔρε μόνο 7 ὀρθοδόξους ναοὺς καὶ ἔκτισε 63 ναοὺς. Ἔκτισε νοσοκομεῖα, ξενοδοχεῖα, πτωχοκομεῖα καὶ ἔδιδε καθημερινὰ σιτηρέσια εἰς τοὺς πτωχοὺς. Κάποιος διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἅγιον ἀφοῦ ἔλαβε ἐλεημοσύνη ἀπὸ αὐτόν, ἄλλαξε ἐνδύματα καὶ ἔλαβε πάλι ἐλεημοσύνη, τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν τρίτη φορά. Ὁ διάκονος εἶπε ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος Ἅγιε Πάτερ καὶ σὲ ἠπάτησε. Ὁ ἅγιος εἶπε· «Δὸς διπλάσια μήπως εἶναι ὁ ΚΗΙΧ καὶ ἦλθε νὰ μᾶς δοκιμάσῃ». Εἶχε γράψῃ εἰς κατάλογο τοῦ Πατριαρχείου 7.500 πτωχοὺς καὶ ἔδιδον κάθε ἡμέρα εἰς αὐτοὺς ἐλεημοσύνη. Ἔλεγε· «Οἱ πτωχοὶ δύνανται νὰ μᾶς δώσουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διὰ τοῦτο ὀνομάζω αὐτοὺς Κυρίους». Εὐθὺς ὅταν ἀνῆλθε εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἔκτισε δύο μονῆς εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς Θεοτόκου καὶ ἐφρόντιζε διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν μοναχῶν. τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα ἐκάθητο ἔξω τῆς ἐκκλησίας διὰ νὰ ἔρχωνται οἱ χριστιανοὶ νὰ λέγουν τὰ προβλήματα των. Ἔλεγε ὁ ἅγιος· «Ἐὰν ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι ἔχομεν ἄδεια καὶ παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν μὲ αὐθάδεια μᾶς δίδει τὰ αἰτούμενα, πόσο μᾶλλον εἴμεθα χρεῶσται νὰ ἀκούωμεν τοὺς συνανθρώπους μας κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου». Ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται, ὑμῖν., Ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Νικήτας φθονήσας τὰς ἐλεημοσύνας τοῦ ἁγίου τοῦ ἐζήτησε τὰ χρήματα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ καὶ νὰ μὴ ἐξοδεύῃ δῆθεν ἄδικα, ἀσκόπως αὐτά. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν δύνανται νὰ δώσῃ τὰ ἀφιερωμένα εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ Νικήτας ἔλαβε τὰ χρήματα ἐκτὸς ὀλίγων καὶ ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖο συνήντησε ἀνθρώπους νὰ μεταφέρουν ἀγγεῖα μὲ μέλι (προσφορᾶ πρὸς τὸ πατριαρχεῖο) καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ στείλουν ὀλίγο μέλι. Ὅταν ἔνοιξαν τὰ ἀγγεῖα εὔρον αὐτὰ ἀντὶ μέλι χρυσὸν καὶ χρήματα. Ἐδόξασαν τὸ Θεὸ καὶ ὁ ἅγιος ἔστειλε εἰς τὸν Νικήτα ἓνα ἀγγελιο καὶ ἐπιστολὴ γράφων ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ἀνταπέδωκε ταχέως ἄλλα χρήματα ἀντὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔλαβε, ἀπὸ δὲ τὸ ἀγγεῖο θὰ βεβαιωθῇ. Ὁ Νικήτας ἐξέστη ἀπὸ τὸ θαῦμα καὶ ἐπέστρεψε τὰ χρήματα, ἐπὶ πλέ-ον δὲ καὶ 300 λίτρας χρυσοῦ καὶ πεσῶν εἰς πόδας ἁγίου ἐζήτησε συγχώρησι. Τὸ Πατριαρχεῖο εἶχε 13 πλοῖα, γενομένης ποτὲ τρικυμίας οἱ ναῦτες ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσα τὰ φορτία (ἀξίας 3.000 λιτρῶν χρυσοῦ) καὶ διὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν κατέφυγον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ ἅγιος συνομιλήσας μὲ αὐτοὺς εἶπε ὅτι· «δικό μου εἶναι τὸ ἁμάρτημα διότι ὑπερηφανευόμενοι εἰς τὰ ἀγαθὰ ὅπου ὁ Κύριος μου ἐδάνισε, ἐλπίζω ὅτι διὰ τὰς

ανάγκας τῶν πτωχῶν δὲν θὰ εγκαταλείψῃ ἡμᾶς ὁ Θεός». Μία ἡμέρα ἔδωκε ὁ ἅγιος ἐλεημοσύνη εἰς ἓνα πτωχὸν ὁ ὁποῖος εὐχαριστῶντας ἔλεγε ὅτι πάντοτε εἶμαι χρεοφειλέτης καὶ ἐντρέπομαι νὰ σὲ ἴδω κατὰ πρόσωπον. Ὁ ἅγιος εἶπε· «Σιῶπα, μὴ λέγεις τοιαῦτα, ἀκόμη δὲν ἔχουσα τὸ αἷμα μου διὰ σὲ καθὼς ὁ ΚΗΙΧ ἀπέθανε δι' ἡμᾶς». Ἕνας ἄρχων ἔστειλε εἰς τὸν ἅγιο ἓνα πολυτελὲς σκέπασμα ὡς δῶρο. Ὁ ἅγιος τὸ ἐπώλησε καὶ τὰ χρήματα ἔδωκε εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ ἄρχων ἀγόρασε αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καὶ τὸ ἐχάρισε πάλι. Ὁ ἅγιος ἐκ δευτέρου τὸ ἐπώλησε καὶ ἔδωκε τὰ χρήματα ἐλεημοσύνη, καὶ πάλι ὁ ἄρχων ἀγόρασε αὐτὸ καὶ ἐδώρησε εἰς ἅγιο ὁ ὁποῖος εἶπε· «Ἄς ἴδωμεν ποῖος θὰ νικήσῃ ἐγὼ νὰ τὸ πωλῶ ἢ ἐσύ νὰ τὸ ἀγοράζῃς καὶ νὰ τὸ χαρίζῃς εἰς ἐμέ...» Ἔλεγε εἰς ἓνα κήρυγμα, ὅτι εἰς μία πόλι τῆς Ἀφρικῆς ἦτο ἓνας πλούσιος ἄσπλαχνος, ἀνελεήμων, Πέτρος τ' ὄνομα. Ἕνας πτωχὸς ἐζήτησε ἐλεημοσύνη, ὁ Πέτρος δὲν ἔδιδε καὶ ἐθυμώθη διὰ τὴν ἐνόχλησι (τότε ἓνας ὑπηρέτης ἔφερε ἄρτους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου) ὥστε λαβῶν ἓνα ἄρτο ἐξεσφενδόνισε αὐτὸν κατὰ τοῦ πτωχοῦ ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὸν ἄρτο καὶ ἀνεχώρησε. Τὴν νύκτα ἐκείνη ὁ Πέτρος εἶδε ὀπτασία ὅτι εὐρέθη εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Θεοῦ. Οἱ δαίμονες ἔθεταν εἰς τὸν ἓνα δίσκο τοῦ ζυγοῦ ὡς φορτία τὰς ἀμαρτίας του, οἱ ἄγγελοι δὲν εἶχον οὐδὲν ἔργο ἀγαθὸ νὰ παρουσιάσουν παρὰ μόνο ἔθεσαν ἐκεῖνο τὸν ἄρτον (τὸν ὁποῖον ἔρριψε κατὰ τοῦ πτωχοῦ) εἰς τὸν ζυγὸ καὶ ἀντιστάθμισε τὰ ἀμαρτήματά του. Τοῦ εἶπον· «Ἔπαγε καὶ κάμε ἐλεημοσύνας διὰ νὰ μὴ σὲ πάρουν μετὰ θάνατον οἱ δαίμονες».

Ἐξύπνησε καὶ ἐνόησε τὴν ὀπτασία· τόσον ἔγινε ἐλεήμων ὥστε καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔδιδε εἰς πτωχοὺς. Ἔδωκε ποτὲ εἰς ἓνα ναυαγὸ τὸ ἐπανοφόριό του καὶ τὴν νύκτα εἶδε ἓνα νέον νὰ φορῇ αὐτὸ, λέγων ὅτι γυμνὸς ἦτο καὶ τὸν εὐχαριστῆ. Ἐξυπνήσας ὁ Πέτρος ἐσυλλογίζετο· «Ἐπειδὴ ὁ ΚΗΙΧ λαμβάνει διὰ τὸν ἑαυτοῦ ὅσα δίδονται εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἄς γίνω τελείως πτωχός...» Εὐθὺς συμφώνησε μὲ τὸν ἐπίτροπό του ὠρκίζων αὐτὸν νὰ μὴ μάθῃ οὐδεὶς τὴν ὑπόθεσιν (τοῦ εἶπε νὰ τὸν πωλήσῃ δοῦλον καὶ τὰ χρήματα νὰ τὰ δώσῃ ἐλεημοσύνη). Ἐπώλησε δοῦλον εἰς ἓνα χρυσοχόο καὶ ὑπηρετοῦσε μὲ προθυμία, κακοπαθῶν καὶ ὑβριζόμενος. Ὅταν ἐλυπεῖτο, ἐφαίνετο εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὁ Κύριος ἐνδεδυμένος τὸ ἐπανοφόριον του (τὸ ὁποῖο εἶχε δώσει ἐλεημοσύνη εἰς τὸν ναυαγὸ) κρατῶν καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἐπωλήθη δοῦλος, παρηγορῶντας τὸν Πέτρον. Μετὰ ἀπὸ ἔτη ἐνῶ ἔφερε τὸ φαγητὸ εἰς τὴν τράπεζα οἱ ἐπισκέπτες ἐγνώρισαν τὸν Πέτρον καὶ ἐνῶ συζητοῦσαν δι' αὐτόν, ἤκουσε αὐτὰ καὶ ἔφυγε. Εἰς τὴν ἐξώθυρα τῆς οἰκίας ἦτο ἓνας κωφὸς ὡς θυρωρὸς.

Τρέχοντας ὁ Πέτρος εἶπε εἰς τὸν θυρωρὸ· «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ ἄνοιξόν μου» καὶ μὲ τὸν λόγον ἐθεραπεύθη ὁ κωφὸς καὶ ἐδιηγεῖτο τὸ θαῦμα λέγων ὅτι εἶδε φλόγα πυρὸς νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου καὶ ὡς εἰσῆλθε εἰς τὰ αὐτιά του, εὐρέθη τὴν ὁμιλία του καὶ τὴν ἀκοή του. Ὁ Πέτρος ἀναχωρήσας ἔμεινε ἄγνωστος εἰς ἄγνωστον τόπον. «Ἀλοῖμονό μου ἔλεγε ὁ ἅγιος- τί μὲ ὠφελεῖ νὰ γνωρίζω τοὺς βίους τῶν ἁγίων καὶ νὰ μὴ μιμοῦμαι τὰς πράξεις αὐτῶν;» Μία ἡμέρα ἔφεραν εἰς τὸν ἅγιον ἓνα μοναχὸ ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε μαζὶ μὲ μία νέα εἰς τὴν πόλι. Διέταξε καὶ τὴν νέα, ἔδιωξαν, τὸν μοναχὸ ἀφοῦ ἔδειραν ἐφυλάκισαν εἰς φυλακὴ τοῦ Πατριαρχείου. Τὴν νύκτα εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του, τὸν μοναχὸν νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι ἔσφαλε ὡς ἄνθρωπος. Ἀφοῦ ἐξέτασε τὸν μοναχὸ ὁ ἅγιος καὶ ἔμαθε ὅτι ἦτο εὐνοῦχος ἔπεσε εἰς πόδας μοναχοῦ καὶ ἐζητοῦσε συγχώρησι. Ὁ μοναχὸς εἶπε ὅτι ἡ νέα ἦτο ἑβραία καὶ τὸν συνήντησε εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων εἰς Γάζα. Ἦθελε νὰ γίνῃ χριστιανὴ καὶ ἐπαρακαλοῦσε μὲ ὄρκους νὰ τὴν

πάρη μαζί του. Γνωρίζοντας ότι εἶναι εὐνοῦχος καὶ βλέπων τὴν εὐλάβεια αὐτῆς τὴν ὠδήγησε εἰς τὴν ἐκκλησία καὶ ἐβαπτίσθη καὶ ἐζήτησε μοναστήριον διὰ νὰ γίνῃ μοναχῆ. Ὁ ἅγιος ἀκούσας αὐτὰ ἐπρόσφερε χρήματα εἰς τὸν μοναχὸν διὰ ἐλεημοσύνη. Ἐκεῖνος εἶπε· «Ο ΕΧΩΝ ΠΙΣΤΙΝ, ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ, ΕΑΝ ΑΓΑΠΑ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΙΣΤΙ». Διδάσκοντας τὴν ὠφέλεια ἀπὸ τὰ μνημόσυνα διὰ τοὺς κεκοιμημένους -εἶπε· «Αἰχμαλώτισαν ἓνα Κύπριον οἱ Πέρσες καὶ οἱ συγγενεῖς του νομίζοντες ὅτι εἶναι νεκρὸς ἔκαμον 3 φορὰς τὸ χρόνο μνημόσυνα ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο εἰς τὴν φυλακὴ. Μετὰ 4 ἔτη ἐλευθερώθη καὶ ἐδιηγεῖτο ὅτι 3 φορές τὸ ἔτος (τὶς ἡμέρες ποὺ ἐγίνοντο δι' αὐτὸν τὰ μνημόσυνα) ἐφαίνετο εἰς τὴν φυλακὴ ἄγγελος καὶ ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὰ δεσμά, περιφέροντας αὐτὸν καὶ ἀναπαύων ψυχικῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἄλλος οὐδεὶς ἐκ τῶν φυλακισθέντων, τέλος ἐλευθέρωσε αὐτόν. Κάποιοι ἀνευλαβεῖς κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας ἐσυζητοῦσαν εἰς τὸν νάρθηκα. Ὁ ἅγιος ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε μαζί τους, ἐκεῖνοι ἐξεπλάγησαν· τοὺς εἶπε· «Μὴ θαυμάζετε, ὅπου εἶναι τὰ πρόβατα ἐκεῖ εἶναι καὶ ὁ ποιμὴν, ἢ θὰ ἔλθετε εἰς τὴν Θ.Λειτουργία ἢ ἄς καθίσω μαζί σας». Ἐκεῖνοι ἐδιορθώθησαν ἀπὸ τὴν κακὴ αὐτῆ συνήθεια. Μία ἡμέρα ὕβριζε ἓνας πτωχὸς τὸν ἅγιον, οἱ ἀκόλουθοι τοῦ πατριάρχου ἐζήτησαν νὰ τιμωρηθῆ ἀλλὰ ὁ ἅγιος εἶπε· «Ἀφῆστε τον νὰ μὲ ὑβρίζη, 60 ἔτη μὲ τὴν κακὴ μου ζωὴ ὑβρίζω κι' ἐγὼ τὸν Θεὸν» καὶ ἔδωκε εἰς τὸν πτωχὸν ἐλεημοσύνη. Ὃταν οἱ Πέρσες κα-τέλαβαν τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐτοιμάζετο ὁ ἅγιος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὁ ἡγεμὼν Νικήτας παρεκάλεσε αὐτόν νὰ μεταβοῦν μαζί εἰς Κων/πολι εἰς τὸν βασιλέα. Ὃταν ἔφθασαν εἰς τὴν Ρόδο μὲ τὸ πλοῖο, ἄγγελος ἐφάνη εἰς τὸν ἅγιον λέγων· «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων σὲ προσκαλεῖ εἰς τὴν μακαρίαν καὶ αἰώνιον πόλιν διὰ νὰ εὐραίνεσαι πάντοτε». Ἐδόξασε τὸν Θεὸν ὁ ἅγιος, ἀποχαιρετήσας τὸν Νικήτα ἐπῆγε εἰς τὴν πατρίδα του εἰς τὴν πόλιν Ἀμαθοῦντα ὅπου καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς ἡλικία 64 ἐτῶν. Ὃταν ἐνεταφίαζον ἐκεῖ ὅπου ἦσαν τὰ λείψανα δύο ἐπισκόπων, ἐσύρθησαν τὰ λείψανα αὐτῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐδέχθησαν τιμητικὰ εἰς τὸ μέσον τὸν ἅγιον. Πρὸ τοῦ θανάτου του ἤλθε καὶ ἐξωμολογήθη μία γυναῖκα ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ εἰπῆ κάποια ἁμαρτία της, εἶπε ὁ ἅγιος καὶ ἔγραψε εἰς ἐπιστολὴν τὴν ἁμαρτία καὶ ἐφύλαττε τὸ γράμμα. Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ ἁγίου ἐπῆγε ἡ γυνὴ εἰς τὸν τάφο καὶ ἔκλαιε 3 ἡμερόνυχτα ἄσιτος. Ἐφάνη ἐν ὄραματι ὁ ἅγιος καὶ τῆς ἔδωκε τὸ γράμμα. Εἶδε ἡ γυνὴ τὴν ἁμαρτία ἐσβησμένη καὶ ἔγραφε· «Διὰ Ἰωάννην τὸν δοῦλον Μου, ἐσυγχώρησα τὸ μέγα σου ἁμάρτημα». Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ ἁγίου ἓνας μοναχὸς ἐνάρετος εἶδε ὄραμα, ὅτι ἐξῆλθε ὁ πατριάρχης ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς μὲ λιτανεῖα, ἓνας νέος προσεκάλεσε αὐτόν εἰς τὸν βασιλέα καὶ μία ὠραιότατη κόρη λάμπουσα ὡς ὁ ἥλιος ἐστεφάνωσε τὸν ἅγιον καὶ ὠδηγοῦσε εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ... (Ἦτο ἡ ἐλεημοσύνη ὅπως εἶχε φανεῖ εἰς τὴν νεανικὴ ἡλικία τοῦ ἁγίου καὶ εἶχε ὑποσχεθῆ...)

ΟΣΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ· Ἦτο ἑπαρχος εἰς Κων/πολι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θεοδοσίου καὶ Ἀρκαδίου (379-408). Συμφωνήσας μὲ τὴ σύζυγό του καὶ τὰ τέκνα των νὰ μονάσουν, ἤλθον εἰς Αἴγυπτο καὶ ὁ Νεῖλος μὲ τὸν υἱὸ του ἔγιναν μοναχοὶ εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ἡ σύζυγός του μὲ θυγατέρα των εἰσῆλθον εἰς γυναικεία μονή. Οἱ βάρβαροι συνέλαβον αἰχμάλωτον τὸν υἱὸ τοῦ Νεῖλου θεόδουλο, ὁ ὁποῖος ἐλευθερώθη τελικὰ (ιδὲ +14 Ἰανουαρ.) ὁ πατέρας του ὁμως ἐλυπήθη καὶ ἐθρήνησε τὴν αἰχμαλωσίαν υἱοῦ του νικῶμενος ἀπὸ τὰς φυσικὰς φιλοστοργίας. Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ

συνέγραψε λόγους άσκητικούς και έπιστολάς. "Όταν ο Άρκάδιος έζήτησε από τον όσιο Νείλο νά προσευχηθῆ δια τήν κινδυνεύουσα Κων/πολι από θεομηνίας ο όσιος εἶπε: «Πῶς νά τολμήσω νά προσευχηθῶ δια τήν πόλιν όπου άξίζει νά τιμηρηθῆ διότι και τὸ έγκλημα προστατεύεται από νόμους και έξώρισε τὸν Ίωάννη τὸν Χρυσόστομον, τὸν στῦλον τῆς άληθείας;» και εις ἄλλη έπιστολήν του έγραφε εις τὸν Άρκάδιο: «Έξεδίωξας τὸν Ίωάννη ο μεγαλύτερον φῶς τῆς γῆς χωρὶς αίτια, έπηρεασθεις από φθονερούς έπισκόπους. Έλθὲ εις τὸν έαυτόν σου -διότι έστέρησας τήν έκκλησίαν τῆς άγιας διδασκαλίας του- άναγνώρισον τὸ σφᾶλμα σου και μετανόησον».

Έτελειώθη έν ειρήνη. Τά άγια λείψανα Νείλου και Θεοδούλου μετεκομίσθησαν εις Κων/πολι επί Ίουστίνου βασιλέως εις ναὸ Άγ. Άποστόλων.

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ. Ήτο άρχιστράτηγος εις τήν Δύσι, τὸς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνας. Ό Θεός τὸν έβοήθησε εις μία δύσκολη μάχη και ένίκησε. Πρὸ τῆς μάχης ένας πτωχὸς έζήτησε έλεημοσύνη από τὸν Μαρτῖνο και μῆ έχων ἄλλο ένδυμα έσχισε ένα μέρος από τῆ χλαμύδα του και ένέδυσσε αὐτόν, δίδων τρόφιμα. Εις τὸν ύπνον του εἶδε τὸν Κύριον νά τοῦ λέγη: «Έπειδὴ με έθρεψες πεινῶντα και γυμνὸν με ένέδυσσας, δια τοῦτο θά σοῦ χαρίσω τήν νίκην». Μετὰ τῆ νίκη άνεχώρησε και έγινε μοναχός. Μετὰ 7 ἔτη έχειροτονήθη έπίσκοπος Κωνσταντίνης Γαλλίας (σημερινή Τουρσ).

Άπέθανε ποτὲ κάποιος και ένας ἄδικος άνθρωπος δέν ἄφηγε νά τὸν θάψουν λέγων ὅτι τοῦ χρωστοῦσε 300 φλωρία. Μετὰ από φιλονεικία εἶπε ο άγιος: «Έάν άναστηθῆ και άποδείξη ὅτι δέν τοῦ χρωστᾶ τί θά συμβῆ;» Ό συκοφάντης εἶπε: «Νά άποθάνω έγῶ και νά ζήση αὐτός». Ό άγιος εἶπε: «Οὔτε ο νεκρὸς ἦτο ανάγκη νά άναστηθῆ, οὔτε έσύ νά κατέβης εις τὸν ἄδην ταλαίπωρε αλλά άφοῦ οὔτω θέλεις ἄς γίνη» και πλησιάσας τὸν νεκρὸν έπροσευχῆθη: «Κύριε ο Θεός ἡμῶν, ο μάρτυς τῆς άληθείας, ἡ άνάστασις τῶν νεκρῶν, ο μόνος γινώσκων τὰ βάθη τῶν καρδιῶν, πρόσταξον νά έγερθῆ ο νεκρὸς πρὸς άπόδειξιν τῆς άληθείας, ἵνα δοξάσωσί σε τὸν μόνον άληθινὸν Θεὸν ἡμῶν εις τοὺς αἰῶνας, Άμήν». Τότε ο νεκρὸς άνέστη! προσκυνήσας τὸν άγιον, ἤλεγξε τὸν συκοφάντη ο ὁποῖος έπεσε κάτω και άπέθανε.

Μία φορά ένας είδωλολάτρης έθανατώθη από ένα δράκοντα, ο άγιος άνέστησε αὐτόν, τὸν έβάπτισε, έκοινώνησε τὰ άχραντα Μυστήρια και διδάξας αὐτόν άπέλυσε έν ειρήνη. Άλλοτε άνέστησε τὸν νεκρὸ ὄνο ένὸς είδωλολάτρου και έκ τοῦ θαύματος έπίστευσαν χίλιοι περίπου χωρικοὶ και έβαπτίσθησαν. Έν ειρήνη έκοιμήθη.

13. Άγ. Ίωάννου Πατριάρχου Κων/πόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Έγεννήθη ο 354 εἰ; τήν Άντιόχεια, έκ γονέων Σεκούνδου άρχιστρατήγου και μητρὸς Άνθούσης. Μικρὸς έμεινε ὀρφανός από πατέρα. 18ετῆς έγινε χριστιανός, βαπτισθεις από τὸν πατριάρχη Άντιοχείας Μελέτιο. Έμαθήτευσε εις τὸν ρήτορα Λιβάνιον και φιλόσοφον Άνδρόνικον. Έν συνεχείᾳ έσπούδασε εις Άθήνα. Μία ἡμέ-ρα ο έπαρχος Άθηνῶν έκάλεσε εις έστίασι τοὺς φιλοσόφους και τὸν άγιον ο ὁποῖος έπῆγε πεζός και ὄχι με ἵππον ὅπως τοῦ έστειλαν. Ό είδωλολάτρης Άνθέμιος έλεγε ὅτι δέν πρέπει τόση τιμῆ εις ένα χριστιανό. Ό άγιος εἶπε: «ὄποιος εἶναι φιλόσοφος δέν αγαπᾶ τιμὰς και δόξα ανθρώπων» και ὡμολόγησε τήν πίστι του εις τὸν ΚΗΙΧ. Ένῶ ο Άνθέμιος άντέλεγε δια τοὺς θεούς του έπεσε καταγῆς δαιμονιζόμενος, ο άγιος προσευχηθεις έθεράπευσε αὐτόν και έβαπτίσθη χριστιανός μαζί με ἄλλους. Έρχόμενος εις Άντιόχεια, ἤθελε νά γίνη μοναχός

ἀλλὰ ἐπέισθη εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς μητέρας του νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τὸν θάνατό της. Τὸ 375 μ.Χ. ἐχειροτονήθη ἀναγνώστης, ὅταν ἀπέθανε ἡ μητέρα του ἐπῆγε εἰς τὸ πτωχότερο μοναστήριον τῆς περιοχῆς καὶ ἔγινε μοναχός. Ἐκεῖ ἔγραψε τοὺς περὶ Ἱερωσύνης καὶ παρθενίας καὶ κατανύξεως λόγους. Οὐδέποτε κατάκρινε ἢ ἀργολόγησε ἢ ἐψεύσθη. Τὶς νύκτες ἀγρυπνοῦσε κρεμάμενος (στηριζόμενος) εἰς κρεμαστῆρες. Ὁ μοναχὸς Ἡσύχιος εἶδε ὄραμα ὅτι ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ θεολόγος ἔδωκε εἰς τὸν Χρυσόστομον βιβλίον λέγων ὅτι τοῦ χαρίζεται ἡ γνῶσις τῆς ἐμηνείας τῶν Γραφῶν. Ὁ ἅγιος ἔλεγε, δὲν εἶμαι ἄξιος, ὁ Ἰωάννης σταυρώσας αὐτὸν καὶ ἀσπασθεὶς ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Ἡσύχιος ἔλεγε εἰς τοὺς μοναχοὺς· «Σιωπᾶτε ἀδελφοί μου, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθη (ὁ Χρυσόστομος) ὁ Ἰωάννης καὶ φεύγων τὴν τιμὴν ἀναχωρήσῃ». Ἡ φήμη τοῦ ἀγίου ἠϋξανε διότι οἱ πιστοὶ ἔτρεχον νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν του καὶ πολλοὺς ἀσθενεὶς ἐθεράπευσε. Ἑκατοντᾶδες χριστιανοὶ ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμά του καὶ ἔγιναν μοναχοί. Ἕνα λιοντάρι ἐκρύπτετο εἰς τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐθανάτωσε πολλοὺς γεωργοὺς. Ἔδωκε ὁ ἅγιος καὶ ἐτοποθέτησαν ἕνα σταυρὸν, τὴν ἐπομένη ἡμέραν τὸ λιοντάρι εὐρέθη νεκρὸ ἔμπροσθεν τοῦ Σταυροῦ. Ἔμεινε 4 ἔτη εἰς τὴν μονὴν καὶ δύο ἔτη μόνος του εἰς ἕνα σπήλαιον χωρὶς λυχνάρι καὶ στῶμα, δὲν ἐξάπλωσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐπειδὴ ἀρρώστησε ἀπὸ πόνους εἰς νεφρά, ἐπῆγε εἰς Ἀντιόχεια ὁ πατρ. Μελέτιος ἐχειροτόνησε διάκονο. Ἀποθανόντος τοῦ πατριάρχου ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴν του. Ὁ πατρ. Φλαβιανὸς διετάχθη ἀπὸ ἄγγελον νὰ χειροτονήσῃ τὸν Ἰωάννην ἱερέα. Ἐρχόμενος εἰς Ἀντιόχεια ὁ Φλαβιανὸς μὲ Ἰωάννην προϋπάντησαν πλήθη χριστιανῶν, κατὰ τὴν χειροτονίαν τὸ 383 μ.Χ. τοῦ ἐκάτεβη περιστερὰ καὶ ἐκάθισε εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐδίδασκε τὸ λαὸν, ἐθεράπευσε πάσχοντας, ἔγινε παράδειγμα ἐναρέτου ζωῆς. Μετὰ τὸν θάνατον πατρ. Κων/πόλεως Νεκταρίου, λαός, κληρὸς καὶ βασιλεὺς Ἀρκάδιος ἐψήφισαν τὸν Ἰωάννην διὰ πατριάρχη. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐδέχετο ὡς δῆθεν ἀνάξιος, οἱ κάτοικοι Ἀντιοχείας ἐστασίασαν καὶ ἔδιωξαν τοὺς ἀπεσταλμένους ἀπὸ Κων/πολι, μίαν ἡμέραν ὁ ἔπαρχος Ἀντιοχείας ἐκάλεσε τὸν ἅγιον ἔξω τῆς πόλεως δῆθεν νὰ τὸν συμβουλευθῇ καὶ ἀκουσίως ἔφεραν αὐτὸν εἰς Κων/πολι. Τὴν 15-12-397 ἐχειροτονήθη πατριάρχης, ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἐνώπιον βασιλέως καὶ λαοῦ ἐθεράπευσε δαιμονιζόμενον· πολλὰς δυσκολίας ἀντιμετώπισε. Τοὺς εἰδωλολάτρας, τοὺς αἰρετικούς, ἐτιμώρησε ἀναξίους κληρικούς, ὀργάνωσε φιλανθρωπία, ἱεραποστολή, ἔγραψε λόγους, ἐκήρυττε μὲ ἔργα καὶ μὲ λόγια καὶ ἔτρωγε χυλὸν ἀπὸ κριθᾶρι μόνος του. Ἦλθε ποτὲ κάποιος τοῦ παλατίου διὰ προσωπικὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἅγιον, ὁ μαθητὴς (Πρόκλος) τοῦ ἀγίου, ἦλθε διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ἀλλὰ καθὼς ἔγραφε ὁ ἅγιος, ἕνας ἄνθρωπος φαλακρὸς καὶ πλατυγένειος ἄνωθεν τῶν ὤμων του τοῦ ὠμίλει. Ὁ Πρόκλος δὲν διέκοψε, ὁ Πρόκλος ἔβλεπε τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἄνωθεν τοῦ ἀγίου ὅσας φοράς ἤρχετο εἰς τὸν ἅγιον ἀλλὰ πάλι δὲν διέκοψε αὐτούς. Τρεῖς νύκτες ἤρχετο ὁ ἄρχων τέλος ἔφυγε λυπημένος.. εἶπε ὁ πρόκλος τὸ ὄραμα τὸ ὁποῖον ἔβλεπε καὶ ὁ ἅγιος ἐγνώρισε ὅτι ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ γράψῃ ἐρμηνείαν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστ. Παύλου. Ἐμεσίτευσεν εἰς βασιλέα καὶ ἐτακτοποιήθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἄρχοντος ἐκείνου. Ἐτιμωροῦσε τοὺς ἀνάξιους ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι ἐδημιουργοῦσαν σκάνδαλα. Ἐπειδὴ ὑπῆρχον αἰρετικοὶ (οἱ Ἀρειανοί), ὁ ἅγιος Ἰωάννης κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Φώτων εἶπε εἰς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιον, ἐὰν θὰ ὑπομείνῃ νὰ τοῦ ρίψῃ τὶς ἀτίμους λίθους ἀνάμεσα εἰς τοὺς πολυτίμους λίθους τοῦ στέμματός του. Ὁ δὲ εἶπε ὅτι θὰ τὸ λάβῃ ὡς καταφρόνησιν. Τότε ὁ ἅγιος εἶπε· «ὁ ΚΗΙΧ ἀγανακτεῖ νὰ ὑπάρχουν οἱ μιανοὶ Ἀρειανοὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς χριστιανούς καὶ νὰ

βλασφημοῦν. Ἡ νὰ γίνουιν ὀρθόδοξοι ἢ νὰ ἐκδιωχθοῦν». Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη καὶ διέταξε αὐτὸ εἰς τοὺς Ἀρειανούς. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔφυγον ἄλλοι ἐλιθοβόλησαν τὸν εὐνοῦχο Βίρωνα διότι ἔψαλλε μὲ ὀρθοδόξους τροπάρια κατὰ τῶν Ἀρειανῶν καὶ ἀπέθανε ἔκτοτε μὲ διάταγμα ἀπηγόρευσε νὰ ψάλλουιν οἱ Ἀρειανοὶ εἰς τὴν Κων/πολιν. Διάκονος τοῦ ἁγίου ἐν ὥρᾳ λατρείας εἶδε γυναῖκα τινα εἰς τὸν γυναικωνίτη, ἔβαλε κατὰ τοῦ νοῦ κακὸν λογισμόν, κατὰ τὴν συνήθεια ἐπειδὴ δὲν εἶδε ὁ ἅγιος τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἰς τὴν Θ.Λειτουργία, ἀπεμάκρυνε τὸν διάκονο ἀπὸ τὴν λειτουργία καὶ διέταξε εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ἐτέθη δικτυωτὸ κιγκλίδωμα εἰς τὸν γυναικωνίτη. Κάποια γυναῖκα εἶχε ἅγιο ἄρτο τῶν αἰρετικῶν, κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θ.Κοινωνίας, ἔλαβε ἀνὰ χεῖρας (κατὰ τὴν συνήθεια τότε) τὸν ἄρτον τὸν Ἅγιον τῶν ὀρθοδόξων, κρυφὰ ὅμως ἐξήγαγε τὸν ἅγιον ἄρτο τῶν αἰρετικῶν καὶ ὅταν ἔβαλε εἰς τὸ στόμα τῆς ἔγινε λίθος...!! Ἐπίστευσε εἰς τὸ θαῦμα, ἔγινε ὀρθόδοξος καὶ ἐξομολογήθη τὸ συμβάν. Ὁ ἅγιος ἐφύλαξε (πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος) τὴν πέτρα ἐκείνη εἰς τὸ σκευοφυλάκιον. Ὁ ἀξιωματοῦχος Γαῖνᾶς ἐζητοῦσε μία ἐκκλησία διὰ τοὺς ὁμοπίστους τοῦ Ἀρειανούς. Ὁ ἅγιος ἤλεγξε τὸν Γαῖνᾶ καὶ τοῦ ἀπέδειξε ὅτι δὲν ὠφελεῖται ψυχικά, τὸν βασιλέα ἐπίσης ἤλεγξε ὅτι δὲν ἐξουσιάζει τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ πῶς θέλει νὰ χαρίσῃ ὅ,τι δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσία του. Ὁ Γαῖνᾶς ἐσιώπησε, μετ' ὀλίγον ἔκανε ἐπανάστασι μὲ τὸ στρατό του εἰς τὴν Μακεδονία, ὁ ἅγιος ἐπῆγε καὶ εὐρῶν αὐτὸν τὸν ἔπεισε καὶ ἔκανε εἰρήνη. Ἀργότερα ὅμως ἐπανεστάτησε πάλι καὶ ἐφονεύθη. Ὁ ἐπίσκοπος Εὐσέβιος (Οὐαλεντινουπόλεως) κατηγόρησε ἐγγράφως εἰς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τὸν ἐπίσκοπο Ἐφέσσου Ἀντωνῖνον. Ὁ ἅγιος ἠθέλησε νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ -λέγων ὅτι ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἀδίκως κατηγορεῖς θὰ καθαιρεθῆς- ἀλλὰ ὁ Εὐσέβιος δὲν ἐδέχετο. Ὁ ἅγιος ἔστειλε μητροπολίτας εἰς τὴν Ἐφεσσο ἵνα ἐξετάσουιν τὴν ὑπόθεσι.

Ἐπειδὴ ἐντὸς δύο μηνῶν ὁ Εὐσέβιος δὲν ἔφερε μάρτυρας κατηγορίας καθάρισαν τὸν Εὐσέβιο. Ἐν τῷ μεταξύ ἀπέθανε ὁ Ἀντωνῖνος, ὁ Εὐσέβιος ἐζητοῦσε νὰ συγχωρεθῇ διότι εἶχε μάρτυρας οἱ ὁποῖοι ἔδωκαν χρήματα εἰς Ἀντωνῖνον διὰ νὰ χειροτονηθοῦν. Ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὴν Ἐφεσσον, ἔγιναν ἀνακρίσεις καὶ καθήρεσε ἕξι ἐπισκόπους οἱ ὁποῖοι εἶχον χειροτονηθῆ προσφέροντες χρήματα. ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπον Ἐφέσσου τὸν διάκονόν του Ἡρακλείδην ἢ βασίλισσα Εὐδοξία ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατρικιο Θεοδώριχο δάνειο πολλῶν χρημάτων. Ὁ Θεοδώριχος ἐζήτησε τὴν βοήθεια τοῦ ἁγίου ὁ ὁποῖος ἔγραψε εἰς τὴν βασίλισσα καὶ τὸ ἐματαιώσε. Ἐπειδὴ ὁ Θεοδώριχος ἀφιέρωσε χρήματα εἰς τὴν Ἐκκλησία ἢ βασίλισσα Εὐδοξία ἐθυμώθη καὶ ἔγραψε ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἅγιον, ὅτι μεσολάβησε διὰ νὰ πάρῃ αὐτὸς τὰ χρήματα ἐνῶ ἐκείνη ἐφάνη ἀνώτερη καὶ δὲν τὰ ἔλαβε. Ὁ ἅγιος ἀπήντησε, «ὅτι ἐὰν ἀγαποῦσε αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ἔδιδε ἐλεημοσύνας καὶ μάλιστα τὴν πατρικὴν του περιουσία καὶ τῶρα νὰ ζητᾷ τὰ ξένα. Καταφρονεῖ τὸν πλοῦτο καὶ αὐτὸ διδάσκει καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. ὁ Θεοδώριχος μόνος του τὰ ἐχάρισε καὶ ἀφοῦ θέλεις νὰ πάρῃς τὰ χρήματά του, ποιήσον ὡς θέλεις ὁ κύριος εἶναι ὁ μισθαποδότης.. κατὰ τὰ ἔργα καθενός». Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ πλουσία χήρα Καλλιτρόπη, ἀδικηθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἐπαρχο τῆς πόλεως ὁ ὁποῖος ἀδίκως τῆς ἐπῆρε 500 φλωρία, ἐπῆγε εἰς τὴν βασίλισσα διὰ τὸ δίκαιόν της. Ἡ Εὐδοξία τοῦ ἀφαιρεῖ (ἀφοῦ συνέλαβε τὸν Ἐπαρχο) 8.800 φλωρία καὶ δίδει εἰς τὴν χήρα μόνον 36 φλωρία!! λέγουσα: « Αὐτὰ σὲ φθάνουν, ὕπαγε καὶ εἰρήνευε». Ὁ ἅγιος διέταξε καὶ ἐφυλάκισαν τὸν Παυλάκιο εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Πατριαρχείου, ἕως νὰ πληρώσῃ τὰ 500 φλωρία τῆς χήρας. Ἡ Εὐδοξία ἔστειλε 200 στρατιῶτας νὰ ἐλευθερώσουιν τὸν Παυλάκιο. Ἦλθον καὶ

εἶδον ἄγγελον μὲ ρομφαία εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς· ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι. Ἡ Εὐδοξία ἔστειλε τὸν ἄρχοντα Φουρμέντιο εἰς τὸν ἅγιον, ὁ ἀπήντησε ὅτι· «Οὔτε φιλόνομος εἶμαι, οὔτε τὰ σκάνδαλα ἀγαπῶ, μόνον δὲν δύναμαι νὰ παραβλέπω τὰ δάκρυα τῆς χήρας καὶ ἀγαπῶ τῆς ψυχὴν τῆς Εὐδοξίας ἵνα μὴ κολασθῆ μὲ τὶς ἀδικίες». Ὁ Παυλάκιος ἐπλήρωσε τὰ 500 φλωρία εἰς τὴν χήρα καὶ ἐλευθερώθη. Ἡ Εὐδοξία ἐμήνυσε εἰς τὸν ἅγιον νὰ παύσῃ τὸ πείσμα του, νὰ μὴ τὴν κατακρίνῃ εἰς τὰ κηρύγματα του καὶ νὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ κοσμικὰ πράγματα καθὼς καὶ ἐμεῖς λείπομεν ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικά. Ὁ ἅγιος ἀκούσας αὐτὰ εἶπε· «Ἐγὼ ἀπέχω ἀπὸ τὰ κοσμικὰ ὅσο ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ τόσον μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ βασιλικὲς ὑποθέσεις ὅσον τοὺς νεκρούς. Δὲν θὰ σιωπῶ τὰς παρανομίας ἐπειδὴ εἶμαι ποιμὴν. Τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας δὲν τὸ ἀναφέρω εἰς τὰ κηρυγματα μου ἀλλὰ ὁ ἔνοχος μόνος του πειράζεται». Οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς βασιλείας μετέφεραν αὐτὰ εἰς αὐτὴν λέγοντες καὶ τὸ ἐξῆς· «Ὁ Ἰωάννης μόνον τὸν Θεὸν φοβεῖται, τὰ δὲ ἄλλα τὰ ἔχει ὡς παίγνιον». Ἔτσι ἡ Εὐδοξία συμμαχησε μὲ τοὺς φθονοῦντας τὸν ἅγιον. Μὲ τὸν θεόφιλο πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, τρεῖς μητροπολίτας ἀπὸ τὴν Συρία, ἕνα διάκονο τὸν ὁποῖον ὁ ἅγιος εἶχε τιμωρήσῃ καὶ ἄλλους... Ὁ θεόφιλος καθήρεσε ἀδίκως τὸν ἱερέα Πέτρον (τὸν οἰκονόμον του) ὅτι δῆθεν συνέφαγε μὲ γυναῖκα αἰρετικῶν. Ὁ Πέτρος ἔφερε μάρτυρα τὸν Ἅγιο Ἰσίδωρο (ὁ ὁποῖος ἦτο ἱερεὺς χειροτονημένος ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο καὶ ἀσκήτευε εἰς τὸ Πηλούσιο ὄρος, πλησίον τοῦ δέλτα τοῦ Νείλου ὅτι ἡ γυναῖκα ἦτο χριστιανή. Ὁ θεόφιλος διὰ νὰ ἐκδικηθῆ εὔρε αἰτία μία δωρεὰ χρημάτων πρὸς τὸν Ἰσίδωρο καὶ ἐζητοῦσε ἐξηγήσεις. Ὁ Ἰσίδωρος ἀπελογήθη ὅτι τὰ χρήματα ἐδόθησαν εἰς μοναχοὺς ἐλεημοσύνη. Μὴ εὐρίσκων κατηγορίαν ὁ θεόφιλος, παρουσιάζει ἕνα ψευδὲς γράμμα εἰς τὴν Σύνοδο ποὺ κατηγοροῦσε τὸν Ἰσίδωρο ὅτι πρὶν 18 χρόνια ἔπραξε ἀρσενικοκίττα καὶ τὸ εἶχε λησμονήσῃ εἰς τὸ ἀρχεῖο του!! Δὲν ἐντρέπετο ὁ θεόφιλος κἂν τὸ γῆρας τοῦ Ἰσιδώρου (ἦτο 80 ἐτῶν τότε) καὶ ἔλεγε ἅς ἔλθῃ ὁ κατήγορός μου ἐδῶ, καὶ πῶς τόσα χρόνια δὲν ἤρχετο. Ἐπλήρωσε ὁ θεόφιλος ἕναν νέον νὰ ψευδομαρτυρήσῃ εἰς τὴν Σύνοδον ὅτι ἀμάρτησε εἰς τὸν ὄσιο μὲ ἀρσενικοκίττα, τελικὰ ὅμως ὁ νέος μετενόησε, ἐπέστρεψε τὰ χρήματα καὶ δὲν ἐμφανίστηκε εἰς τὴν Σύνοδο. Ὁ θεόφιλος καθήρεσε τὸν ἅγιο Ἰσίδωρο. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸν ἐχωρίσθησαν εἰς δύο παρατάξεις οἱ μοναχοὶ τῆς Νιτρίας. Οἱ μὲν ἐδέχοντο Θεὸν ἀνθρωπόμοσφον, οἱ δὲ ἀσώματον.

Ὁ θεόφιλος ἦτο μὲ τοὺς λέγοντας ἀσώματον τὸν Θεὸν καὶ ἀφώριζε τοὺς ἄλλους, διδάσκων νὰ μὴ τοὺς δέχωνται ὡς χριστιανούς. Οἱ μοναχοὶ τότε κατέβηκαν ἀπὸ τὴν ἔρημο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ ἀπειλητικὰς διαθέσεις. Ὁ θεόφιλος φοβηθεὶς ἐξῆλθε καὶ προϋπάντησε λέγων· «Εἶδον τὰ πρόσωπά σας ἅγιοι πατέρες ὡς πρόσωπα Θεοῦ». Ἔτσι εἰρήνευσαν.. Τέσσερις ἱερεῖς τοῦ Θεοφίλου, βλέποντες τὴν κακία αὐτοῦ, ἔφυγαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν ἔρημο εἰς ὄρος Νιτρίας μὲ τοὺς μοναχοὺς. Ὁ θεόφιλος μὲ τὴν ἐξουσία τοῦ ἡγεμόνος τοὺς κατεδίωξε ὡς αἰρετικούς Ὀριγενιστὰς καὶ καθηρημένους.

Ἐκεῖνοι ἐκρύβησαν, ἀλλὰ οἱ στρατιῶτες ἔκαυσαν πολλὰ κελλιὰ, ἀσκητήρια καὶ μοναχοὺς. Οἱ 4 οὗτοι ἱερεῖς ἐπῆγαν εἰς Κων/πολι καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τοὺς ἀνέπαυσε, ἔγραψε ἐπιστολὴν εἰς θεόφιλο διὰ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ. Ὁ θεόφιλος ἔστειλε ψευδοκατηγόρους εἰς τὸν βασιλέα διὰ νὰ τοὺς ἐκδιώξῃ ἀπὸ τὴν Κων/πολι. Ἐλαβε τότε ὁ βασιλεὺς ἐπιστολὴν τῶν μοναχῶν τῆς Νιτρίας ἀναφέρουσα τὰ ἐγκλήματα τοῦ θεοφίλου καὶ διέταξε οἱ 4 ἱερεῖς νὰ φυλακισθοῦν, ὁ θεόφιλος νὰ ἔλθῃ εἰς Κων/πολιν

νά δικασθῆ ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Διερχόμενος ἀπὸ Κύπρο ὁ Θεόφιλος παρέσυρε τὸν ἅγιο Ἐπιφάνιο (ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου) νά μεταβῆ εἰς Κων/πολι διὰ νά καθαιρέσουν τὸν Ἰωάννη ὡς ὠριγενιστὴν (αἰρετικόν). Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἡ βασίλισσα ἔλαβε διὰ τῆς βίας τὸ ἀμπέλι μιᾶς πτωχῆς χήρας. Ὁ ἅγιος ἔγραψε ἐπιστολὴ ἐλέγχων τὴν ἀδικίαν. Ἡ Εὐδοξία ἀπήντησε μὲ ὕβρεις λέγουσα ὅτι «ἀπὸ τὸ χωράφι ποὺ θὰ φάγη ὁ βασιλεὺς καρπὸ γίνεται βασιλικόν». Ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὸ παλάτι καὶ ἤλεγξε αὐτὴν κατὰ πρόσωπον διὰ τὴν ἀδικία καὶ ὁμοιάζει τῆς Ἰεζάβελ ποὺ ἔλαβε τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ναβουθαί... Ἡ Εὐδοξία ὕβρισε τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε ἦτο 29 Αὐγούστου (ἀποτομὴ Τιμίου προδρόμου), ὁ ἅγιος ἐξεφώνησε τὸν λόγον· «Πάλιν Ἡρωδιάς μαίνεται, πάλι ταράττεται, πάλι τὴν κεφαλὴ Ἰωάννου ζητεῖ κλπ...» Τὴν 14 Σεπτ. ὅταν ἦρχετο ἡ βασίλισσα εἰς τὴν ἐκκλησία διέταξε ὁ ἅγιος καὶ ἔκλεισαν τὴν θύρα καὶ δὲν εἰσῆλθε. Ἡθέλησε ἓνας εὐνοῦχος νά κτυπήσῃ τὸν ἅγιο, ἐξηράνθη ὅμως τὸ χέρι του. Ἡ Εὐδοξία ἐφοβήθη καὶ λέγουσα· «Ἴδετε τί ἀτιμίας ὑπομένω ἀπὸ τὸν πατριάρχη» ἔφυγε.

Ὁ εὐνοῦχος ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ τὸν ἅγιο καὶ ἰατρεύθη. Ἐρχόμενος ὁ Ἐπιφάνιος Κύπρου εἰς Κων/πολι (εἰς τὴ μονὴ προδρόμου ἔμεινε) ἐλειτούργησε χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ ἁγίου καὶ ἐχειροτόνησε Διάκονον... Ὁ ἅγιος τοῦ ἐπαρήγγειλε· «Λάβε τὸν κόπον ἅγιε ἀρχιεπίσκοπε Κύπρου καὶ ἔλθε νά σέ ἀπολαύσωμεν διότι σέ ἔχομεν ἐπιθυμίαν».

Ὁ Ἐπιφάνιος εἶπε ὅτι ἐὰν δὲν διώξη τοὺς κληρικούς τοῦ Θεοφίλου καὶ νά βεβαιώσῃ τὰ βιβλία του κατὰ Ὁριγένους δὲν κοινωνεῖ μαζί του.

Ὁ Χρυσόστομος εἶπε ὅτι ἐὰν δὲν μελετήσω τὰ βιβλία σου δὲν ἀποφασίζω. Ὁ Ἐπιφάνιος εἶπε εἰς τὴν Εὐδοξία· «ἐὰν σέ ἤλεγξε διὰ παράπτωμα καὶ θέλεις νά καθαιρεθῆ ὁ Ἰωάννης, ἐγὼ δὲν ἐπεμβαίνω». Ἡ βασίλισσα τότε ἐθυμώθη καὶ εἶπε· «Ἐὰν δὲν ἐξορισθῆ ὁ Ἰωάννης θὰ ἀνοίξω τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων...» Ὁ Ἐπιφάνιος εἶπε· «ἀθῶος εἶμαι ἀπὸ τοιαύτην ἄδικον κρίσιν... Ὁ ἅγιος ἔγραψε εἰς τὸν Ἐπιφάνιον· Ἀδελφὲ, ἤκουσα νά λέγουν ὅτι συνεφώνησας εἰς τὴν ἐξορία μου, ἀλλὰ γινώριζε ὅτι δὲν θὰ ἰδῆς τὸν θρόνον σου». Ὁ Ἐπιφάνιος ἀπήντησε· «Ἀθλητὰ Ἰωάννη ἄς σέ θλίβουν, ἐσὺ νίκα, δὲν θὰ φθάσης εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας σου». Ὅταν ἦλθε ὁ Θεόφιλος εἰς Κων/πολι συμμάχησε μὲ τὴν Εὐδοξία καὶ ὁ Ἀρκάδιος ἐπηρεσθεὶς ἔδωκε τὴν ἐξουσία νά κρίνῃ τὸν ἅγιον. Ἐγραψαν 40 κατηγορίες γιὰ τὸν ἅγιον ὅτι ἐχειροτόνησε εἰς μία λειτουργία 4 ἐπισκόπους, ὅτι ἐπώλησε τὰ μάρμαρα τῆς Ἀγ. Ἀναστασίας καὶ ἄλλα κειμήλια, ὅτι ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπον τὸν τυμβωρῦχο Ἀντώνιον, ὅτι ὁμιλεῖ μὲ γυναῖκα κατὰ μόνας εἰς τὸ πατριαρχεῖο, ὅτι ἐχειροτόνησε χωρὶς συμμαρτυρίας, ὅτι ἔδειρε τὸν ἐπίσκοπο Ἰσαάκιο καὶ ἄλλας ψευδοκατηγορίας.

Ὁ Θεόφιλος μὲ 45 ἐπισκόπους ὁμόφρονάς του συνεκρότησε Σύνοδο εἰς τὴν Δρυῖν τῆς Χαλκηδόνας (τὸ ἔτος 403 μ.Χ.). Ὁ ἅγιος μαζί μὲ 40 ἐπισκόπους δικούς του ἦτο εἰς τὸ πατριαρχεῖο. Καὶ οἱ 40 δὲν ἠθέλουν νά συλλειτουργήσουν μὲ αὐτοὺς τῆς μερίδος τοῦ Θεοφίλου. Ὁ ἅγιος ἔλεγε· «Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε συλλειτουργήσατε μὲ ἐκείνους διὰ νά μὴ γίνῃ σχίσμα, μόνον τὴν καθαίρεσίν μου νά μὴ ὑπογράφετε». Τότε ἦλθον ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοφίλου καὶ ἐζήτησαν νά ἔλθῃ ὁ Ἰωάννης νά ἀπολογηθῆ. Ὁ ἅγιος ἔστειλε 3 ἐπισκόπους καὶ εἶπον ὅτι· «θὰ ἔλθῃ ἐὰν παραμερίσουν τὸν Θεόφιλον ποὺ κατηγορεῖται διὰ ἐγκλήματα καὶ δὲν ἀπήντησε δι' αὐτὰ καὶ διότι ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει

νά δικάσῃ ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας τὸν Κων/πόλεως». Ἀφοῦ ἐφυλάκισαν τοὺς 3 ἐπισκόπους, οἱ 45 ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν τὴν καθαίρεσι, διέταξε ὁ βασιλεὺς τὴν ἐξορία

τοῦ ἁγίου, ὁ λαὸς ἐστασίασε διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν Θεόφιλον.. μὲ βασιλικὸ πλοῖο ὠδήγησαν τὸν ἅγιον πρὸς τὴν μαύρην θάλασσα. Ὁ πάπας Ρώμης Ἰνοκέντιος ἔγραψε ἐπιστολὴν (ἐλέγχων τὴν ἄδικον ἐξορίαν τοῦ Ἰωάννου, ὅτι ἤκουσε τὴν γυναῖκα του καὶ ἐξώρισε τὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης) καὶ ἀφώρισε τὸν Ἀρκάδιο. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξώρισαν τὸν ἅγιον ἔγινε σεισμὸς μέγας καὶ φόβος εἰς τὰ ἀνάκτορα ὥστε μετενόησε ὁ Ἀρκάδιος καὶ ἔγραψε ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἅγιον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὁ ἅγιος δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη εἰς τὴν ἐξορία (εἰς Πραΐνεστον), ἐπέστρεψε ἀλλὰ δὲν εἰσηλθε εἰς Κων/πολι. Ἔλεγε· «Ἄς ἔλθῃ Σύνοδος μεγαλυτέρα διὰ νὰ μὲ ἐξετάσῃ».

Πλήθη λαοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀνεβίβασαν τὸν ἅγιον διὰ τῆς βίας εἰς τὸν θρόνον τὴν 13 Νοεμβρ. (Μία ἡμέρα κράτησε ἡ ἐξορία αὐτή). Πάλι ἡ βασίλισσα μὲ τὸν Θεόφιλο ἐκίνησαν κατηγορίας κατὰ τοῦ ἁγίου ὁ ὁποῖος εἶχε προτείνει νὰ μεταθέσουν τὸν ἀνδριάντα τῆς Εὐδοξίας ἀπὸ τὰ πρόθυρα ναοῦ ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν ἀγορὰν διότι εἰς τὰς ἑορτὰς ἐσυγκεντρώνοντο ἐκεῖ καὶ ἐσύγχυζον μὲ τὰς φωνὰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους. Ὁ ἅγιος εἰς τὴν κατηγορίαν (ὅτι δὲν πρέπει οἱ δικαίως ἢ ἀδίκως καθηρημένοι νὰ γίνονται ἀκουστοὶ ὅταν ἐπιστρέψουν) ἔλεγε ὅτι μὲ βασιλικὴ διαταγὴ ἀδίκως ἐξωρίσθην καὶ πάλι μὲ βασιλικὴ διαταγὴ ἐπέστρεψα ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀρειανοὶ τὸ αὐτὸ ἔλεγον διὰ νὰ καθαιρέσουν τὸν Μέγα Ἀθανάσιο. Ἡ παράταξις τοῦ Θεοφίλου ἔλεγε ὅτι ὁ κανὼν αὐτὸς εἶναι τῶν ἁγίων καὶ ὄχι τῶν αἰρετικῶν. Λόγω τῶν συνεχιζομένων σκανδάλων ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν ἅγιον νὰ παύσῃ νὰ λειτουργῇ καὶ νὰ διδάσκῃ (ἦτο Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή). Ὁ ἅγιος ἀπήντησε ὅτι ὡς ποιμὴν δὲν παύει τὸ ἔργον του καὶ τὴν εὐθύνη θὰ τὴν ἔχῃ ὁ βασιλεὺς.

Οἱ ἀπεσταλμένοι βασιλέως διὰ τῆς βίας ἐξέ-βαλον τοῦ θρόνου τὸν ἅγιον καὶ ἀπομόνωσαν αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιό του εἰς τὸ πατριαρχεῖο. Τὸ Μεγάλον Σάββατο ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς ὅτι «Ὁ Ἰωάννης εἶναι ἄξιος ἐξορίας» εἶπε· «Ἀθῶος εἶμαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην». Ἐκεῖνοι ἔλεγον· «Εἰς τὴν κεφαλὴν μας ἡ καθαίρεσίς σου». Ἔστειλαν πλῆθος στρατοῦ νὰ διώξουν τὸν ἅγιον καὶ τοὺς ἱερεῖς ἀπὸ τὸ ναό, ἐνῶ γίνονταν προετοιμασίαι γιὰ τὴν βάπτισιν τῶν κατηχομένων. Θλιβερὰ ἔκτροπα ἔγιναν τότε. Τὰ Ἅγια Μυστήρια ἐχύθησαν καὶ κατεπατήθησαν... χτυπῶντας οἱ στρατιῶτες τοὺς ἡμίγυμνους ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀφοῦ ἐκοκκίνησαν μὲ τὰ αἵματα οἱ κολυμβῆθρες ἔδιωξαν αὐτούς. Ἡ διαταγὴ ἦτο· «Ὅποιος ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐξορία τοῦ Ἰωάννου νὰ θανατώνεται». Ὁ ἅγιος ὑψωσε τὰ χέ-ρια του καὶ εἰπὼν· «Εἰς χείρας Σου Κύριε παραδίδω τὸν λαόν, φύλαξον αὐτὸν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις» ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἁγίου ἐπλήρωσαν ἓνα δολοφόνο νὰ φονεύσῃ τὸν Ἰωάννη ἀλλὰ ὁ στρατὸς τὸν συνέλαβε καὶ ὠμολόγησε. Τὴν ἡμέρα τῆς ἐξορίας ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἐξῆλθε πῦρ καὶ ἡ φλόγα ἀπὸ τὴ σκεπὴ τοῦ ναοῦ ἔφθασε εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐκάησαν πολλὰ οἰκοδομήματα. Τὴν 20 Ἰουλίου τοῦ 404 κρυφὰ ἀπὸ τὸ λαὸ ὠδήγησαν οἱ στρατιῶτες τὸν ἅγιον (ἐπὶ ζώου καθήμενον) εἰς χωρίον Κουκουσὸ Ἀρμενίας. Πολλοὶ εἰδωλολάτρες ἐπίστευσαν ἀπὸ τὰ θαύματα καὶ τὴν διδασκαλίαν του, ἐχειροτόνησε ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι με-τέφρασαν τὴν Ἅγια Γραφή εἰς τὴν γλῶσσα τῶν Ἀρμενίων. Ἡ βασίλισσα ἔμαθε ὅτι ἔχει κάποια ἀνάπαυση καὶ ἀπὸ κακία διέταξε καὶ ἐξώρισαν μακρύτερα εἰς τὴν πόλιν Ἀραβισὸ καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρας εἰς τὴν Πιτυοῦντα (εἰς πρόποδας Καυκάσου. Οἱ στρατιῶτες ὀδηγοῦντες τὸν ἅγιον εἰς τὴν ἐξορία, ἐφέρθησαν βάνουσα,... τὸν ἔσυραν πεζόν, τροφή δὲν τοῦ ἔδιδον, εἰς σκιά δὲν ἐστάθμευον καὶ ὑπὸ βροχὴ ἐβίαζον αὐτὸν νὰ περιπατῇ.. Μία νύκτα οἱ ἀπόστολοι

Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἐφάνησαν εἰς ἅγιον καὶ τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, τοῦ ἔδωκαν νὰ φάγη κάτι διὰ νὰ μὴ χρειασθῆ ἄλλο τι ἕως νὰ φάγη μαζί των τὴν ἄφθαρτον τροφήν.

Ἄπέκαμε ἀπὸ ταλαιπωρίας καὶ δὲν ἔφθασε εἰς Πιτυοῦντα ἀλλὰ εἰς Κόμανα. Ἐκεῖ ἐστάθμευσαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Βασιλίσκου, ἐνεφανίσθη ὁ ἅγιος Βασιλίσκος λέγων «θάρσει, ἀδελφὲ Ἰωάννη, ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θέλει μᾶς ἐνώσει». Ὁ ἴδιος ἅγιος ἐφάνη καὶ εἰς τὸν ἐφημέριον λέγων νὰ ἐτοιμάσῃ τόπον διὰ τὸν Ἰωάννην. Ὅταν ἐξημέρωσε παρεκάλεσε ὁ ἅγιος τοὺς στρατιῶτας νὰ ἀναμείνουν ἐκεῖ, ἐκεῖνοι ἀπὸ πείσμα ἐβίαζον τὸν ἅγιον καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα ἐβάδιζαν καὶ τὸ ἔσπερας εὐρέθησαν... πάλι εἰς τὸν ναὸν μάρτυρος Βασιλίσκου. Ἐκείνη τὴν νύκτα ἀφοῦ ἐκοινώνησε τὰ ἅγια Μυστήρια εἶπε τὸ «Κύριε εἰς χείρας Σου παρατίθημι τὸ πνεῦμα μου» καὶ «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν» ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ (14 Σεπτ. 407), 63 ἐτῶν. Ἐτάφη ἐκεῖ εἰς τὸν ναόν. Ὁ τάφος τῆς Εὐδοξίας 30 ἔτη συνεχῶς ἔτρεμε ἕως τὸ ἔτος 438 τὴν ἡμέρα ἀνακομοιδῆς ἁγ. λειψάνου εἰς Κων/πολι. 6 ἔτη ἀρχιεράτευσεν. Σῶζονται 1447 λόγοι του καὶ 249 ἐπιστολαί.

ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ Κων/πόλεως, ἐξ εὐσεβῶν γονέων Κυριακοῦ καὶ Κυριακῆς, μικρὸς ἔμεινε ὀρφανὸς καὶ ἔγινε ράπτῃς. Παρασυρθεὶς ἠρνήθη τὸν ΚΗΙΧ καὶ μετανοήσας ἐπῆγε εἰς Ἅγιον Ὄρος (Ἰ.Μ.Λαύρας) ὅπου ἔγινε μεγαλόσχημος μοναχός. Μετὰ 12 ἔτη μετέβη εἰς Κων/πολι, ἐξωμολογηθεὶς εἰς τὸν πατριάρχη Διονύσιον εἶπε διὰ τὴν ἐπιθυμία του νὰ μαρτυρήσῃ. Ὁ πατριάρχης εἶπε· «Ὅταν θὰ ἀπέλθω εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος κάμε ὡς βούλεσαι καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ». Ὁ ἅγιος ἐφόρεσε ροῦχα ναύτου (διὰ νὰ μὴ συμβῆ διωγμὸς εἰς τοὺς ἐκεῖ μοναχοὺς ἀπὸ τοὺς Τούρκους), ἐκοινώνησε τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἁγία Σοφία ἐνώπιον Τούρκων ὠμολόγησε τὴν πίστιν του. Οἱ Τοῦρκοι, δὲν ἔδωσαν σημασία, εἶπαν «τρελλὸς εἶναι». Τὴν ἐπομένην ἡμέρα ἐπῆγε εἰς τὸν Βεζύρη καὶ ὠμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανός. Ἐκεῖνοι ἔδειραν αὐτὸν πολὺ καὶ ἔδιωξαν, ἐλθὼν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Γενιτσάρων ὠμίλησε περὶ Χριστοῦ κατακρίνων τὸν Μωάμεθ καὶ πάλι ἐξεδιώχθη. Ἐπέστρεψε εἰς τὸν Γαλατᾶ λυπημένος, ὅλη τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦσε προσευχόμενος νὰ ἀξιωθῆ τῆς καλῆς ὁμολογίας διὰ νὰ ξεπλύνῃ τὴν ἄρνησίν του. Τὴν ἐπομένην, Κυριακὴ πρῶτῃ ἐπῆγε εἰς τὸ τζαμί Τοσχανᾶ ὅπου νέος ἐτούρκευσε καὶ ὠμολόγησε τὸν Χριστόν. Συλλαμβάνεται καὶ φέρεται εἰς τὸν Βεζύρη ὁ ὁποῖος ἐξετάσας αὐτὸν διέταξε νὰ θανατωθῆ. Εἰς τὴν θύραν τοῦ πατριαρχείου τὸν ἀπεκεφάλισαν. Μετὰ 3 ἡμέρας τὸ ἅγιον λείψανον οἱ χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν εἰς τὴν νῆσον Χάλκης εἰς τὴν μονὴ τῆς Θεοτόκου (ὄπισθεν Ἁγ. Βήματος 13-11-1681).

14 Νοεμ.· Ἁγ. Ἀποστόλου Φιλίππου· Ἐκ τῆς Βησθαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας μαθητῆς ΚΗΧΙ ἐκ τῶν δώδεκα. Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἐξῆλθε εἰς τὸ κήρυγμα εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Βαρθολομαῖο καὶ τὴν ἀδελφὴν του Μαριάμνη. Ἐλθὼν ποτὲ εἰς Ἀθήνας ἀνέστησε ἕνα νεκρὸ παιδί, πολλοὶ ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίζοντο. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐζήτησαν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν ἀπόστολον ὁ ὁποῖος εἶπε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνάστασίν Του καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν Του. Εἷς Ἰουδαῖος ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ τὸν Φίλιππο ἀλλὰ ἐτυφλώθη, ὁ ἀπόστολος τὸν ἐθεράπευσε καὶ προσευχηθεὶς ἐκρήμνισε τὰ εἴδωλα καὶ τοὺς βωμοὺς ἕνας φοβερὸς σεισμός. Ὅλοι τότε ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν μόνο ἕνας

Ἰουδαῖος ἐβλασφήμη καὶ ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε. Ἐχειροτόνησε διὰ τὴν Ἀθήνα τὸν ἐπίσκοπο Νάρκισσο καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν χώρα τῶν Πάρθων. Ἐνισχυθεὶς ἀπὸ θεία ὀπτασία ἐνὸς ἀετοῦ μὲ χρυσαῖς πτέρυγας ἔλαβε δύναμι διὰ τὸ κήρυγμα. Ἐδίδαξε εἰς χώρα τῶν Κανδάκων καὶ εἰς τὴν πόλι Ἄζωτο ἐλθὼν ἐθεράπευσε μία τυφλὴ γυναῖκα τὴν Χαριτίνη ἡ ὁποία τὸν ἀκολούθησε εἰς τὸ κήρυγμα. Εἰς τὴν Ἱεράπολι ἐκινδύνευσε νὰ λιθοβοληθῆ ἀπὸ τὸν λαὸν ἀλλὰ ὁ ἄρχων τῆς πόλεως τὸν ἔσωσε, καὶ ἐβαπτίσθησαν ὅλοι τῆς οἰκογενείας του. Ἦλθον οἱ ἀσεβεῖς διὰ νὰ καύσουν τὴν οἰκίαν τοῦ ἄρχοντος, ὁ ἀπόστολος ἐξῆλθε πρὸς αὐτούς, ἐκεῖνοι τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν Ἐξαρχο Ἀρίσταρχο ὁ ὁποῖος ὕβριζε καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινε ἄλλαλος καὶ τυφλός. Ὁ λαὸς φοβηθεὶς ἐζήτησε νὰ θεραπεύσῃ τὸν Ἀρίσταρχο, ὁ Φίλιππος ἔλεγε ὅτι πρέπει νὰ πιστεύσουν καὶ ἄλλοι. Ἀνέστησε τότε τὸν νεκρὸν Θεόφιλο καὶ πάντες ἐθαύμασαν καὶ ἐπίστευσαν. (Ὁ Θεόφιλος ἔλεγε διὰ τοὺς δαίμονας ποὺ τὸν ἔσυραν εἰς τὸν ἄδη). Ὁ Ἀρίσταρχος κάνοντας τὸν σταυρὸν του καὶ ὁμολογῶν τὴν Ἁγία Τριάδα ἐθεραπεύθη καὶ ἐβαπτίσθη μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους χειροτονήσας ἐπίσκοπον καὶ ἱερεῖς ἔκτισε ἐκκλησίας καὶ συνεχίζων τὸ κήρυγμα εἰς τὰς πόλεις τῆς Φρυγίας συνελήφθη ἀπὸ ἀπίστους, ραβδίζεται καὶ τὸν σταυρώνουν μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο Βαρθολομαῖο. Τότε ἄρχισε ἡ γῆ νὰ τρέμῃ ἀπὸ σεισμό, οἱ σταυρωταὶ μετενόησαν καὶ ἐζήτησαν συγχώρησι ἀπὸ τοὺς ἀγίους· ἔτσι ἔπαυσε ὁ σεισμός. Ἐφάνη μία κλίμαξ ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου ἕως τὸν οὐρανόν. Εἶδον καὶ οἱ ἄπιστοι τὸ θεῖον αὐτὸ ὄραμα καὶ ὠμολόγησαν τὸν ΚΗΙΧ. Κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τὸν Βαρθολομαῖο, ὁ Φίλιππος δὲν ἐδέχθη καὶ προσευχόμενος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ (μὲ τὴν κεφαλὴ πρὸς τὰ κάτω) διὰ τοὺς χριστιανούς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Ὁ Βαρθολομαῖος ἀφοῦ ἐνεταφίασε τὸν Φίλιππο ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπον Ἱεραπόλεως τὸν Στάχυν καὶ ἐσυνέχισε μὲ τὴν Μαριάμνη τὴν ἀποστολικὴν περιοδεῖαν.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΩΝ/ΝΤΙΝΟΥ· Ἐκ τῆς νήσου Ὑδρας, γονέων Μιχαλάκη καὶ Μαρίνης. 18 ἐτῶν ἐπῆγε εἰς τὴν Ρόδο, συνελήφθη ἀπὸ τὸν Τοῦρκο ἄρχοντα καὶ παρασυρθεὶς ἀρνήθηκε τὸν Χριστόν, ἔγινε Τοῦρκος καὶ ὑπηρετοῦσε τὸν ἄρχοντα. Μετὰ 3 ἔτη μετενόησε καὶ ἀποφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ φανερώς, ἐξομολογηθεὶς εἰς ἓνα πνευματικὸν ἤκουσε τὴν συμβουλήν του, ὅτι ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς ἀνδρική ἡλικία τότε νὰ ἐμφανισθῆ εἰς τοὺς Τούρκους. Ἐφυγε καὶ 3 ἔτη παρέμεινε ὡς χριστιανὸς εἰς τὸ Κρίμι (Κριμαία). Ἐπιστρέφων εἰς τὴν Κων/πολι ὁ πατριάρχης Γρηγόριος τὸν ἔστειλε εἰς τὸ Ἅγιο ὄρος διὰ νὰ λάβῃ τὰς εὐχὰς τῶν ὁσίων Πατέρων. Ἐμεινε εἰς τὴν Ἱ.Μονὴ Ἰβήρων 5 μῆνας καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ρόδο ὁμολογεῖ εἰς τὸν ἡγεμόνα μὲ τὰ μοναχικὰ ἐνδύματα. Δέρεται, σύρεται εἰς τὶς πέτρες, φυλακίζεται, δέρεται μὲ 500 ραβδισμοὺς εἰς τὴν πλάτη καὶ τὰ πόδια ὥστε ἔπεσαν τὰ νύχια ἀπὸ τὶς σάρκες καὶ ἡ γῆ πλημμύισε ἀπὸ αἵματα. Λιπόθυμος φυλακίζεται· ἐναφανίσθη ὁ ΚΗΙΧ καὶ εὐλογήσας τὸν μάρτυρα ἰάτρευσε αὐτόν. Ἐθαύμασαν οἱ Τοῦρκοι ἰδόντες, ἐξετάζουν πάλι, ὁ μάρτυς ὠμολόγησε τὴν πίστιν του καὶ φυλακίζεται. Τὴν νύκτα φῶς μέγα ἐξ οὐρανοῦ ἔλαμψε εἰς τὴν φυλακὴ καὶ ἐλύθησαν τὰ δεσμὰ τοῦ ἀγίου. Ἐνας Τοῦρκος ἠθέλησε νὰ ραπίσῃ τὸν μάρτυρα ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔγινε μαῦρο.

Ἀπὸ τότε οὐδεὶς τὸν ἐπείραξε καὶ ἔμεινε 5 μῆνας εἰς τὴν φυλακὴν. 2-3 φορές τὸν μῆνα ἓνας χριστιανὸς ἔφερνε τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἐκοινωνοῦσε. Μία ἡμέρα διέταξαν τὸν μάρτυρα νὰ μεταφέρῃ πέτρες, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε διὰ νὰ τοὺς παρακινήσῃ εἰς τὸ

μαρτύριον. Ὁ Τοῦρκος ἐτραυμάτισε τὸν ἅγιο μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ ὀδηγηθεὶς εἰς τὸ κριτήριον ὠμοόγησε πάλι. Τὸν ἔφεραν εἰς τὴν φυλακὴ καὶ τὸν ἔπνιξαν. Οἱ χριστιανοὶ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸν ναὸ τῆς Θεοτόκου εἰς Βαρουσίον. Τὴν νύκτα ἔπεσε κεραυνὸς καὶ ἐθανάτωσε τὸν δῆμιον ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμᾶτο. Ὁ ἅγιος ἐμαρτύρησε τὸ ἔτος 1800.

ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ τοῦ Παλαμᾶ Ἐγεννήθη εἰς Κων/πολι. Ὁ πατήρ του ἦτο Συγκλητικὸς εἰς τὸν βασιλέα Ἀνδρόνικο Βί Παλαιολόγο καὶ ἐλέγετο Κωνσταντῖνος· εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς οὗ ἔγινε μοναχὸς μετονομασθεὶς Κωνσταντῖος. Ἡ μητέρα του Καλὴ τὸ ὄνομα, ἔγινε κ' αὐτὴ μοναχὴ, μὲ τὸ ὄνομα Καλλονή, πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς της. Ὁ πατήρ του, ἀποδώσας δίκαιον εἰς μία χήρα, ἐνῶ ἐκείνη τοῦ ἔδιδε χρήματα πρὸς εὐχαριστίαν, τῆς εἶπε· «Δὲν ἀνταμείβης καθὼς πρέπει τὸν εὐεργέτη σου, διότι μὲ τὴν μικρὴν αὐτὴ δωρεὰ μὲ ὑστερεῖς ἀπὸ ἡν μεγάλη δωρεὰ. Ἐὰν δηλ. δεχθῶ αὐτά, κατακρίνομαι ἀπὸ τὸν Θεόν, ὕπαγε εἰς τὸ καλὸ καὶ τὸν Θεὸν μὲν εὐχαρίστησον, ἐμὲ δὲ φιλοδώρησον μόνον μὲ εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον». Ἔλεγε ἄλλη φορὰ ὅτι δὲν συνηθίζει νὰ δείχνη τρυφερότητες καὶ συναισθηματισμοὺς μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ του διότι ἂν ἀποθάνη κάποιον πρόωρα νὰ ὑποφέρῃ μεγαλοψύχως τὴν στέρησίν του καὶ νὰ φανῇ φιλόθεος παρὰ φιλότεκνος. Ἀπέθανε ποτὲ ἓνα τέκνον του καὶ ἐδοξολογοῦσε τὸν Θεὸν καὶ ἐδίδασκε τὰ πρέ-ποντα εἰς τοὺς ἐρχομένους νὰ τὸν παρηγορήσουν. Συχνὰ ἐπισκέπτετο μοναστήρια καὶ πνευματικὸς διδασκάλους μὲ τὴν οἰκογένειά του. Μία ἡ-μέρα ἐταξίδευαν μὲ πλοῖον διὰ τὴν μονὴ Ἀγίου Φωκᾶ (εἰς τὸν Γαλατᾶ). Ἡ σύζυγός του καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ του ἔλεγον ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρουν κάτι φαγώσιμο μαζί τους. Ἐκεῖνος εἶπε· «Ἐχει ὁ Θεὸς» καὶ βυθίζοντας τὸ χέρι του εἰς τὴν θάλασσα ἔπιασε ἓνα ψάρι. Τότε εἶπε· «Ἰδοὺ καὶ ἡ τράπεζα τοῦ πατρὸς τὴν ὁποῖαν ἐκ τοῦ προχείρου ἐτοίμασε ὁ ΚΗΙΧ».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὅταν ἦτο 7 ἐτῶν ἐδυσκολεύετο εἰς τὰ μαθήματα, ἔβαλε κανόνα εἰς τὸν ἑαυτὸν του πρὶν ἀρχίσῃ τὴν μελέτη καὶ ἔκανε τρεῖς μεγάλες μετάνοιες προσευχόμενος εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ἐσπούδασε Γραμματικὴ - Ρητορικὴ, Φυσικὴ καὶ Λογικὴ. Ἡ ζωὴ οὗ ἦτο ἐγκράτεια, προσευχὴ, ταπείνωσι ὥστε πολλοὶ ἔλεγον, «τρελλὸς εἶναι»! Γλυκίσματα δὲν ἔτρωγε, συνήθως ἄρτον ἔτρωγε ἐνῶ ἦτο εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα. Πνευματικὸν εἶχε τὸν μητροπολίτην Φιλαδελφείας Θεόκλητον. 20 ἐτῶν ἀνεχώρησε γιὰ μοναχὸς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Διερχόμενος ἀπὸ τὸ Παπίκιον ὄρος (εἰς ἀνατολικὴν Μακεδονίαν) ἔμεινε ὀλίγους μῆνες μὲ τοὺς ἐκεῖ μοναχοὺς τῆς Σκήτης. Ὑπῆρχον μοναχοὶ ἐκεῖ αἰρετικοὶ οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ὅτι μόνον μὲ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» νὰ προσευχόμεθα καὶ ὄχι με τὴν εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με. Ὁ ἅγιος τοὺς εἶπε διὰ τὴν προσευχὴν τῶν πιστῶν (ἰδὲ Πράξεις Ἀποστόλων 4,31 ὅτι δὲν εἶπον τὸ Πάτερ ἡμῶν ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχὴν των καὶ ἐσαλεύθη ὁ τόπος διὰ τὴν προσευχὴν τοῦ Τελώνου ὁ ὁποῖος ἐδικαιώθη, δὲν εἶπε τὸ πάτερ ἡμῶν ἀλλὰ τὴν εὐχὴ ὁ θεὸς ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ».

Πολλοὶ αἰρετικοὶ ἀκούσαντες αὐτὰ μετενόησαν, ἓνας ἐξ αὐτῶν ἔστειλε φαγητὸν εἰς τὸν ἅγιο ἀλλὰ δὲν τὸ ἐδέχθη. Ἐρριψαν αὐτὸ εἰς ἓνα σκυλὶ καὶ εὐθὺς ἐνεκρώθη. Ἀναχωρήσας ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τοὺς δύο ἀδελφούς του ἔρχεται εἰς κελλίον τοῦ Γέροντος Νικηφόρου (πλησίον τῆς Ἰ.Μ. Βατοπεδίου Ἁγ. Ὄρους) καὶ ὑποτάσσεται. Μετὰ δύο ἔτη ἐνῶ προσηύχето, ἐν ἐγρηγόρει, τοῦ ἐφάνη ὁ Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγων ὅτι ἀπεστάλη ἀπὸ τὴν Θεοτόκον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διατὶ κράζει συνεχῶς τὴν εὐχὴν·

«Φώτισόν μου τὸ σκότος, φώτισόν μου τὸ σκότος»... Ὁ ὁσιος εἶπε· «Τί ἄλλο ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἔχω ἀνάγκη παρὰ νὰ ἐλεηθῆ καὶ νὰ φωτισθῶ ἀπὸ τὸν Θεόν;» Ὁ Ἁγ. Ἰωάννης· «Ἡ Δέσποινα τῶν ἀπάντων δι' ἐμοῦ ὀρίζει ὅτι θὰ σοῦ εἶναι βοηθός». Ὁ ὁσιος· «Εἰς τὴν παροῦσα ἢ τὴν μέλλουσα ζωή;» Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης λέγοντας· «Καὶ εἰς τὸν νῦν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα» ἔγινε ἄφαντος, γεμίζοντας τὴν ψυχὴ τοῦ ὁσίου οὐράνια χαρὰ. Ὄταν τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ γέροντάς του ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς τὴν Ἱ.Μ.Λαύρας. Ἐκεῖ ἓνα διάστημα 3 μηνῶν συνεχῶς ἔκανε ἀγρυπνία ὅλη τὴν νύκτα, μόνο ὀλίγο ἐκοιμᾶτο τὴν ἡμέρα. Μετὰ 3 ἔτη ἐπῆγε εἰς τὴν Σκήτη τῆς Γλασσίας (πλησίον Ἱ.Μ.Φιλοθέου) εἰς τὸν μοναχὸν Γρηγόριον ὁ ὁποῖος τοῦ ἐδίδαξε τὰ μυστικά τῆς καρδιακῆς εὐχῆς. Μετὰ δύο ἔτη λόγῳ κινδύνων ἀπὸ ἐχθρικὰς ἐπιθέσεις με' ἄλλους 12 μοναχοὺς ἦλθε εἰς Θεσ/νίκη με' σκοπὸ διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀλλὰ ὁ ἁγ.Δημήτριος ἐμφανισθεὶς ἐν ὁράματι εἰς τὸν ἅγιον εἶπε ὅτι εἶναι θέ-λημα Θεοῦ νὰ μείνη ἐκεῖ. Ἐδέχθη τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης βιαζόμενος ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς συνοδείας του καὶ πληροφορηθεὶς ἀπὸ τὸ χωρίον τοῦ ἀποστ. Παύλου ὅταν ἄνοιξε τὸ Εὐαγγέλιον εὔρε τὸ ἐξῆς· «Παῦλος, ἀπόστολος οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ» τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ὡς ἐκ Θεοῦ. Ἦλθον εἰς τὴν Σκήτη Βερροίας. Ὁ ἅγιος ἦτο τότε 30 ἐτῶν, ὅλη τὴν ἐβδομάδα ἦτο κατὰ μόνας ἡσυχάζων, μόνο Σαββατοκυριακὴ συνωμιλοῦσε.

Ὄταν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ μητέρα του (μοναχή), οἱ μοναχὲς ἦλθον εἰς τὴν Βέρροια καὶ ὁ ἅγιος ἐγκατέστησε αὐτὰς εἰς γυναικεία μονή. Ἐκεῖ ἐκοιμήθη ἡ ἀδελγὴ του, μοναχὴ Ἐπίχαρις, προειδοῦσα τὸν θάνατόν της πρὸ 10 ἡμερῶν καὶ προφητεύσασα τὸν θάνατο τοῦ μοναχοῦ Θεοδοσίου καὶ ὅτι ὁ ἅγιος θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἄθωνα. Ἐνας ἀπλοῦς μοναχὸς τῆς Σκήτης ὁ Ἰώβ ἀντέλεγε εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀγίου διὰ τὴν ἀδιάλειπτον προσευχήν. Ὁ ἅγιος ἐσιώπησε καὶ ὅταν ἦλθε εἰς κελλίον τοῦ ἐπροσευχήθη νὰ τὸν διδάξῃ ὁ Κύριος. Ἅγιος ἄγγελος φανεὶς εἰς τὸν Ἰώβ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃ ἀλλὰ νὰ πιστεύῃ καὶ νὰ ὁμολογῇ ὅτι ἄκουσε ἀπὸ τὸν θεῖον Γρηγόριον. Μετὰ 5 ἔτη λόγῳ ἐπιδρομῶν τῶν Ἀρμανιτῶν ἦλθε εἰς τὴν Ἱ.Μ.Λύρας εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγ. Σάββα. Εἶχε τὸ χάρισμα τῶν δακρύων καὶ διατήρησε σ' ὅλη τὴν ζωὴν του. Ἐνα ἔτος τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἄκουσε φλυαρίες εἰς τὴν ἐκκλησίαν· δὲν εἶπε τίποτα καὶ ἐπροσευχήθη ἐκ καρδίας θεῖον Φῶς περιέλαμψε αὐτὸν καὶ βλέπει τὸν ἡγούμενον Μακάριον με' ἀρχιερατικὴ στολὴ (μετὰ 11 χρόνια ἔγινε ἐπίσκοπος Θεσ/νίκης). Ἄλλοτε προσευχομένου τοῦ ἀγίου διὰ τοὺς μοναχοὺς, τοῦ ἐφάνη ἐν καιρῷ ἡμέρας ἡ Παναγία μας λέγουσα ὅτι θὰ φροντίζῃ διὰ τὴν συνοδεία του. Τὸ 3ον ἔτος παραμονῆς του εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγ. Σάββα ἐνῶ προσήχετο εἶδε ὅτι εἶχε ἓνα ἀγγεῖο γάλα καὶ ἀνέβληζε ὡς πηγὴ μεταβαλλόμενο εἰς εὐωδιάζοντα οἶνον. Ἐνας ἀξιωματικὸς τοῦ εἶπε· «Διατὶ ὧ Γρηγόριε δὲν μεταδίδεις ἀπὸ αὐτὸ εἰς τοὺς ἄλλους ἀλλὰ τὸ ἀφήνεις καὶ χύνεται; Αὐτὸ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἀναβλύζῃ!» Ὁ ἅγιος εἶπε ὅτι δὲν εἶναι ἱκανὸς δι' αὐτὸ καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἔχουν ἀνάγκη. Ὁ δὲ εἶπε· «Ἄν καὶ κατὰ τὸ παρὸν δὲν ζητοῦν αὐτὸ ἐκ πόθου, ἐσὺ κάμε τὸ χρέος σου, τὴν δὲ ἀπαίτησι τῆς καρποφορίας νὰ τὴν ἀφήσῃς εἰς τὸν ΚΗΙΧ καθ' ὅσον γνωρίζεις τὴν παραβολὴν τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντο». Ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν του ὁ ἅγιος ὅλη τὴν ἡμέρα ἔπασχε τὴν θεῖαν ἀλλοίωσιν. Ἦρχισε καὶ ἔγραψε τὸν βίον τοῦ ἁγ.Πέτρου τοῦ Ἄθωνίτου καὶ λόγον εἰς τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Ἐγινε ἡγούμενος εἰς Ἱ.Μονὴ Ἐσφιγμένου (Ἁγ. Ὀρους) ἡ ὁποία εἶχε 200 μοναχοὺς. Εὐλόγησε τὸ πιθάρι τοῦ ἐλαίου

παρουσία όλων τῶν μοναχῶν καὶ ὄλον τὸν χρόνον ἐκείνον δὲν ἐτελείωσε. Ἐπίσης ἔκανε ἀγιασμό εἰς τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας, τὰ πρώην ἄκαρπα δένδρα μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἐκαρποφόρησαν. Ὀλίγον χρόνον ἔμεινε ὡς ἡγούμενος, μετὰ ἐπέστρεψε εἰς τὸ ἡσυχαστήριόν του εἰς τὴν Ἱ.Μ.Λαύρας. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ Βαρλαάμ ἐκ τῆς Καλαβρίας Ἰταλίας ἦλθε εἰς Ἀγ.ὄρος καὶ ὑποκρινόμενος τὸν ὀρθόδοξο ἔγινε μοναχός. Ἐγραψε λόγους κατὰ τῶν Λατίνων χρησιμοποιοῦντας φιλοσοφίαις Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος. Ὁ ἅγιος ἤλεγξε τὰ σφάλματα τοῦ Βαρλαάμ ὁ ὁποῖος ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς Κων/πολι.

Ἄρχισε νὰ κατηγορῆ τὴν νοερὰ προσευχή, ὀνομάζων τοὺς μοναχοὺς αἰρετικούς κ.ἄ... καὶ ἐπῆγε εἰς Θεσ/νίκη συνεχίζων νὰ ταρασῆ τὴν ἐκκλησία. Οἱ μοναχοὶ τῆς Θεσ/νίκης ἔγραψαν εἰς τὸν Ἅγιον Γρηγόριον ὁ ὁποῖος ἦλθε εἰς Θεσ/νίκη προσπάθησε μὲ λόγια νὰ πείσῃ τὸν Βαρλαάμ, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπεῖθετο ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀλήθεια, ἔγραψε ὁ ἅγιος λόγους ἀναιρῶντας τὴν ψευτοδιδασκαλία τοῦ Βαρλαάμ καὶ ἐλέγχων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ὅτι ὑβρίζει τὸν Θεὸν καὶ θέλει νὰ γίνῃ διδάσκαλος διὰ νὰ δοξάζεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους κ.ἄ... Ὁ Βαρλαάμ διὰ νὰ ξεφύγῃ τοὺς ἐλέγχους τοῦ ἀγίου διόρθωσε ὀλίγο τοὺς λόγους του κί ἔθεσε τίτλο «Κατὰ Μασσαλιανῶν». Ὁ ἅγιος ἔγραψε σύνολο 9 λόγους κί ἀνέτρεψε τὰς κακοδοξίας ταύτας ἐντὸς τριῶν ἐτῶν πού παρέμεινε εἰς Θεσ/νίκη. Κατὰ τὴν ἀγρυπνία τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου ἐνῶ οἱ μοναχοὶ ἀγρυπνοῦσαν ὁ ἅγιος ἡσύχαζε εἰς τὸ κελλί του ἀγρυπνῶντας καὶ προσευχόμενος μὲ τὸ κομβοσχοῖνι του. Ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος λέγων «Καλὴ μὲν ἡ νοερὰ προσευχή ἐπειδὴ καθαρίζει τὴν καρδιά καὶ ἀξιώνει θείων ἀποκαλύψεων, ὅμως εἰς κάποιους καιροὺς εἶναι ἀναγκαῖα ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰς κοινὰς προσευχάς· λοιπὸν ὕπαγε εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας εἰς τὴν ἐκκλησία διότι χρειάζονται τὴν ἐπιστάσια σου» καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ἐπιστρέψας ὁ ἅγιος εἰς τὸ ἅγιον ὄρος ἔδειξε τὰ συγγράματά του εἰς τὴν διοικοῦσα ἀρχὴ τῶν μοναχῶν καὶ ἀφοῦ οἱ Γέροντες ἐμελέτησαν αὐτὰ τὰ ἐπικύρωσαν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀγίου μοναχῆ, Θεοδότῃ ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἐτοιμαθάνατη. Ὁ ἅγιος προεῖπε ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν καὶ θὰ τὴν ἴδουῖν.

Ἡ Θεοδότῃ παρέμεινε 8 ἡμέρες ἄσιτος καὶ ἄφωνος καὶ ὅταν ἦλθε ἀπὸ τὸ Ἅγ.ὄρος ὁ Ἅγιος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τὸ πρόσωπόν της ἔλαμψε ἀπὸ Θεῖο φῶς.

Ὁ Βαρλαάμ ἐλθὼν εἰς Κων/πολιν ἔπεισε τὸν πατριάρχη καὶ σύνοδο, ὥστε καταδίκασαν μὲ ἐπιτίμια τὸν ἅγιον καὶ τοὺς διδασκάλους τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἐκάλεσαν ἐγγράφως πρὸς ἀπολογία εἰς τὴν Κων/πολι. Εὐθύς ὁ ἅγιος μὲ τοὺς μοναχοὺς Ἰσίδωρον, Μάρκον καὶ Θεόδωρον ἔρχεται εἰς Κων/πολι. Ἐκάλεσε τὸν φίλον του μοναχὸ Δαυῖδ ἐκ Θράκης, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν συνασκητὴ του Διονύσιο καὶ ἄλλους ἔφθασαν εἰς Κων/πολι. Ὁ ἡσυχαστὴς οὗτος ὁ Διονύσιος δὲν ἐγνώριζε τὸν ἅγιον, εἶδε ὀπτασία ὅτι ὅλοι οἱ μοναχοὶ μὲ τὸν ἅγιον Γρηγόριον (Παλαμᾶ) εὐρίσκοντο εἰς ναὸν Βλαχερνῶν. Τότε κάποιοι λαμπροφορεμένοι νέοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ὠραία πύλη καὶ ἐνέδυσαν τὸν Ἅγιον Γρηγόριον μίᾳ λαμπρᾷ στολῇ δίδοντας καὶ ράβδο μὲ τὴν ὁποῖα ὁ ἅγιος ἐξεδίωξε ἀπὸ τὸ ναὸ ἐν πλῆθος ἀπὸ ἄσχημα ἀνθρωπάρια. Ἐπειτα οἱ λαμπροὶ ἐκεῖνοι νέοι ἀνεβίβασαν τὸν ἅγιο εἰς τὸν θρόνον καὶ ἐφώνασαν «τρὶς» τὸ «ἄξιος». Ταῦτα ἦσαν προσκυνήματα διὰ τίς νίκαις κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ τὴν χειροτονία τοῦ ἀγίου εἰς ναὸν Βλαχερνῶν. Ἐγινε σύνοδος εἰς τὴν ἀγία Σοφία καὶ ὁ Βαρλαάμ καταδικάζεται. Ὑποκρίνεται ὅμως ὅτι μετανοεῖ καὶ φεύγει εἰς τοὺς Λατίνους. Κληρονόμος τῆς πλάνης τοῦ Βαρλαάμ ἐμφανίζεται τώρα ὁ Ἀκίνδυνος, τὴν ψευδοδιδασκαλία τοῦ ὁποῖου ἐλέγχει ὁ ἅγιος δημοσίως. Ὁ Ἀκίνδυνος ὑπογράφει

υποκριτικά ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου εἶναι σύμφωνος μὲ τῶν ἀγίων (σώζεται καὶ νῦν ἡ ὁμολογία του αὐτῆ) ἀλλὰ συνεχίζει τὴν κακόδοξον διδαχὴν του. Διὰ τοῦτο συγκροτεῖται νέα Σύνοδος, ὑπερμαχεὶ ὑπὲρ ἀληθείας ὁ ἅγιος καὶ ὑπογράφεται ὁ «Τόμος» δηλ. βιβλίον ποῦ περιέχει ὅλη τὴν ὑπόθεσιν. Μετ' ὀλίγον ὁ Πατριάρχης συμφωνεῖ μὲ τὸν καταδικασθέντα Ἀκίνδυνο καὶ ἐπιτίθεται κατὰ ἁγίου καὶ ὀρθοδοξίας μὲ κατηγορίας. Ὁ λαὸς σχίζεται εἰς δύο παρατάξεις καὶ φυλακίζουν τὸν ἅγιον ὡς αἷτιον δῆθεν τῶν ταραχῶν τοῦ λαοῦ! Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως χειροτονεῖ διάκονο τὸν ἀναθεματισθέντα Ἀκίνδυνο. Ἡ βασίλισσα Ἄννα συνήργεισε καὶ ἐδιώχθη ὁ Ἀκίνδυνος μὲ ὁμόφρονάς του διότι ὁ λαὸς θὰ τὸν ἐφόνευε. Ὁ ἅγιος ἔμεινε εἰς φυλακὴν 4 ἔτη, ὑποφέρων καὶ γράφων κατὰ τῆς κακοδοξίας τοῦ Ἀκινδύνου. (Ὁ ἅγιος Σάββας ὁ Βατοπεδινὸς εἶδε ὄπτασίαν ὅτι εὐρέθη εἰς μεγάλη ἐκκλησία μὲ πλῆθος λαοῦ. Ἀρχιερεῖς ἐξῆλθον ἀπὸ Ἁγίου Βῆμα ἐστάθησαν εἰς τὸν δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν χορὸν τῶν ψαλτῶν. Ἐνας Ἱεροδιάκονος ἀνοίξας τὸ βιβλίον ἀνέγνωσε· «Ἀκίνδυνον τὸν λαλήσαντα βλασφημίας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας του ΚΗΙΧ τὸν προδότη τῆς ὀρθοδοξίας, τὸν νέον Ἄρειον τὸν πολέμιον τῆς ἀληθείας ἀνάθεμα». Ὅλοι τότε ἐβόησαν, «ἀνάθεμα»! Καθὼς ἐφώναξε κ' ὁ ἅγιος «ἀνάθεμα» ἤλθε νὰ χειροτονήσῃ Ἀρχιεπίσκοπο Θεσνίκης τὸν Νικηφόρο Γρηγορᾶ (ὄπαδὸν τοῦ Ἀκινδύνου). Ὁ λαὸς διεμαρτυρήθη, ὁ πατριάρχης ἔγραψε ἀπολογία ἀντίθετον μὲ τὸν «Τόμον» τὸν ὁποῖον εἶχε ὑπογράψει ἐνωρίτερον. Ἡ βασίλισσα ἐκάλεσε Σύνοδο καὶ καθήρεσαν οἱ Ἀρχιερεῖς τὸν πατριάρχη, ἐχειροτόνησαν πατριάρχη τὸν Ἰσίδωρο καὶ τὸν ἅγιο Μητροπολίτη Θεσνίκης. Ὅταν ἀπέθανε ὁ Ἀνδρόνικος Παλαιολόγος, ὁ υἱὸς του Ἰωάννης ἦτο ἀνήλικος καὶ ἐβασίλευε ἡ μητέρα του Ἄννα. Ὁ πατριάρχης Ἰωάννης ἐβοηθοῦσε νὰ βασιλεύσῃ ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος καὶ ὄχι ὁ νόμιμος διάδοχος ὁ Ἰωάννης Κατακουζηνὸς. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος εἶχε φιλίαν μὲ τὸν Κατακουζηνὸν διὰ τοῦτο ὁ πατριάρχης τὸν ἐφυλάκισε. Τελικὰ ἐβασίλευσε ὁ Κατακουζηνὸς καὶ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του γυναῖκα εἰς τὸν Ἰωάννη Παλαιολόγο. Εἰς τὴν Θεσνίκην δὲν εἶχον εἰρηνεύσει διότι ἤθελον τὸν Παλαιολόγο. Ἔτσι ὁ ἅγιος ἤλθε εἰς τὸ ἅγιον ὄρος. Ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων Στέφανος εἶχε εἰσβάλλει εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, ἐπρότεινε εἰς τὸν ἅγιο Γρηγόριον νὰ ἔλθῃ εἰς Βουλγαρίαν ὑποσχόμενος χρήματα. Ὁ ἅγιος εἶπε ὅτι ὅπως ὁ σπόγγος κρατᾷ ὀλίγον ὕδωρ κἂν εἰς τὸ πέλαγος βουτηχθῆ· οὕτω καὶ ἐγὼ ἂν ὅλα τὰ πλοῦτη χαρίσης μόνον τὰ ἀναγκαῖα θὰ λάβω. Ὁ πατριάρχης Κων/πόλεως κ' ὁ βασιλεὺς ἔστειλαν τὸν ἅγιο εἰς τὴν Θεσνίκην. Οἱ διοικηταὶ τῆς Θεσνίκης ἤθελον νὰ μὴ μνημονεύῃ ὁ ἅγιος τοὺς βασιλεῖς διότι ζητοῦσαν ἀποζημίωσιν διὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος μὲ ψῆφο τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν Λῆμνον. Γενομένης πανούκλας, ἐλιτάνευσαν καὶ ἔπαυσε τὸ θανατικὸν εἰς τὸν τόπον. Μαθόντες αὐτὸ οἱ Θεσσαλονικεῖς ἤλθον εἰς Λῆμνον καὶ ἔφεραν τὸν ἅγιον μὲ τιμὰς εἰς Θεσνίκην. Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν οἱ ψάλτες ἔψαλλον τὸν Ἀναστάσιμον κανόνα (δὲν ἦτο αὐτὸ εἰς τὸ πρόγραμμα ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀναστάσιμος καιρὸς ἦτο). Οἱ πρῶν ἐχθροὶ καὶ συκοφάντες τοῦ ἁγίου ἤλθον καὶ ἔλαβον συγχώρησιν ἀπὸ τὸν ἅγιον. Οἱ ἐπίσκοποι Γάνου ὁ Γρηγορᾶς καὶ ὁ Δεξιὸς ἐδίδασκον τὰ πιστεύω τοῦ Βαρλαάμ. Ὁ Κατακουζηνὸς κ' ὁ πατριάρχης Κάλλιστος ἐκάλεσαν ἐγγράφως τὸν ἅγιον εἰς Κων/πολιν. Ἐγινε Σύνοδος παρόντος τοῦ βασιλέως κ' ἀρχόντων, διήρκεσε 5 ἡμέρας, πλήθη ἡσυχαστῶν, μοναχῶν καὶ λαοῦ. Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος καὶ πάλιν ἀνεδείχθη ὁ ὑπέρμαχος θεολόγος, ὑπεραθλητὴς κατὰ τῶν αἰρετικῶν. Ἐπιστρέφων εἰς Θεσνίκην ὁ ἅγιος ὁ Ἰωάν. Παλαιολόγος τὸν ἐμπόδισε νὰ εἰσέλθῃ διότι εἶχε ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ πενθεροῦ του διότι ἔστειψε βασιλέα τὸν υἱὸν

του (ὁ πατριάρχης Κάλλιστος μὴ συγχωρῶν αὐτό, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ἅγ. Φιλόθεο Κόκκινον). Ὁ ἅγιος ἐξ ἀνάγκης ἐπέστρεψε εἰς τὸν Ἰθωνα (Ἰθ. ὄρος) διὰ 3 μῆνες κί' ὅταν εἰρήνευσαν τὰ πράγματα ἦλθε εἰς Θεσ/νίκη. Κατὰ τὴν ἀγρυπνία τῆς 8 Σεπτ. (Γενέσιον Θεοτόκου) εἰς γυναικεία μονὴ πλησίον Θεσ/νίκης ἢ τυφλὴ μοναχὴ Ἐλεοδώρα κατὰ τὴν λειτουργίαν (ὡς ἄλλη αἰμορροῦσα τοῦ Εὐαγγελίου) ἔπιασε τὰ ἄμφια τοῦ ἁγίου καὶ τὸ πρωτὶ ἐθεραπεύθη. Μετὰ ἓνα ἔτος ἐρχόμενος ὁ ἅγιος ὡς πρέσβυς τοῦ Ἰωάν. Παλαιολόγου εἰς Κων/πολι εἰς τὸν Κατακουζηνὸ διὰ νὰ κάνουν εἰρήνη συλλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ μεταφέρεται εἰς τὴν Ἀσία ὡς δοῦλος. Εἰς τὴν Προῦσα, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐρωτοῦν χλευαστικὰ πῶς ὁ Θεὸς γεννᾷ χωρὶς γυναῖκα τὸν Χριστό. Ὁ ἅγιος εἶπε ὅτι ἐσεῖς πιστεύετε τὴν Θεοτόκον Παρθένον· Ὁ Πατὴρ γεννᾷ τὸν λόγον Του ἄσωμάτως καὶ θεοπρεπῶς. Καὶ ἀφοῦ τὸ Κοράνιο διδάσκει ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ κρίνη εἰς τὴν Βί Παρουσία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ εἶναι Θεὸς τῶν πάντων διότι περὶ τοῦ Μωάμεθ δὲν γράφει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ οἱ Προφῆτες, ἐνῶ ὅλοι περὶ τοῦ Χριστοῦ προφητεύουν καὶ ἐπληρώθησαν.

Δὲν ἀγαποῦμε τὸν Μωάμεθ διότι ὁ ΚΗΙΧ εἶπε νὰ μὴ δεχθοῦμε ἄλλον ἔως τὴν Βί παρουσία Του. Ἐνα χρόνο ἔμεινε εἰς τοὺς τόπους τῆς Μ. Ἀσίας ὁ ἅγιος παρηγορῶντας τοὺς ὑποδουλωμένους χριστιανούς καὶ ἐλευθερώθη ἀφοῦ κάποιοι χριστιανοὶ ἐπλήρωσαν εἰς τοὺς Τούρκους. Ὅταν ἔφθασε μὲ πλοῖο εἰς Κων/πολι οἱ πιστοὶ ἤκουσαν ἀοράτως ἀγγελικοὺς ὕμνους. Ἐγραψε λόγους κατὰ Λατίνων, περὶ Ἰθ. Πνεύματος, ἔκανε διαλέξεις εἰς τὰ ἀνάκτορα κατὰ τῶν αἰρετικῶν Βαρλαάμ - Ἀκινδύνου καὶ ἐπέστρεψε εἰς Θεσ/νίκη. Τὸν ἱερομόναχον Πορφύριον ἀσθενοῦντα, ἐθεράπευσε σφραγίσας αὐτὸν μὲ τὴν δεξιὰ του σταυροειδῶς λέγων τὸ τροπάριον· «Σταυρούμενος Δέσποτα τοῖς μὲν ἡλοῖς τὴν ἀρὰν τὴν καθ' ἡμῶν ἐξήλειψας, τῇ δὲ λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας» καὶ «Ἰᾶταί σε ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστός». Ἰάτρευσε καὶ παιδίον πάσχων ἐπὶ 15 μῆνας ἀπὸ αἰμορροῖαν καὶ ἄλλα θαύματα ἐτέλεσε, ἦτο πρᾶος, πάντοτε ἐν κατανύξει, τύπος ἀληθινοῦ ποιμένος.

Κατὰ παρακίνησιν τοῦ πατριάρχου ἔγραψε λόγους κατὰ τοῦ Νικηφόρου Γρηγορᾶ καὶ περὶ Θεότητος. Προγνώρισας τὸν θάνατό του -(ἓνα ἔτος ὑπέ-μεινε βαρεῖα ἀσθένεια ἀλλὰ βιάζων ἑαυτὸν ἐλειτούργει καὶ ἐδίδασκε..)- Τὴν 14 Νοεμ. 1359 ἐκοιμήθη ὅπως εἶχε ἀναγγεῖλει ὁ Ἰθ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εἰς αὐτόν. Οἱ τελευταῖες του λέξεις ἦτο «Τὰ ἐπουράνια» «εἰς τὰ ἐπουράνια» καὶ τὸ κελλίον του ἐγένετο ἀπὸ θεῖον Φῶς ὅπως ἐδιηγήθησαν δύο εὐλαβεῖς, οἱ παρευρισκόμενοι ἐκεῖ ἔβλεπον τὴν ὑπερφυσικὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου τοῦ ἁγίου. 12,5 ἔτη ἐποίμανε τὴν ἐκκλησίαν, 63 ἐτῶν ἀνεπαύθη. Ἐνας ἔγκλειστος μοναχὸς τῆς Λαύρας τοῦ Ἰθ. ὄρους εἶδε εἰς ὄραμα ὅτι εὐρέθη εἰς Σύνοδον Ἀρχιερέων εἰς τὴν Ἁγία Σοφία (Κων/πολι). Οἱ πατέρες ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψουν καὶ ἐζήτησαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ἰθ. Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶ. Ὁ διάκονος εἶπε ὅτι συνομιλεῖ μὲ τὸν βασιλέα. Ὅταν ἐτελείωσε ἡ συνομιλία ἦλθε ὁ ἅγιος εἰς τὴν Σύνοδο τῶν πατέρων καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ τιμὰς καὶ ἐκάθισαν μεταξὺ Ἰθ. Βασιλείου, Ἰθ. Χρυσόστομου Ἀφ. Γρηγορίου θεολόγου, Μεγάλου Ἀθανασίου κ.ἄ.. λέγοντες ὅτι «Τὰ κατὰ διαφόρους καιροὺς θεολογηθέντα ἀπὸ αὐτοῦ, εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους ὁ ἅγιος μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὀρθῶς ἐξήγησε εἰς τοὺς λόγους του» καὶ ἡ Σύνοδος ἔλαβε τέλος.

15η Ἁγίων Γουρία - Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου· Ὁ Γουρίας ἦτο ἀπὸ τὴν πόλιν Σαργοκητίαν Ἐμέσσης Ἀντώνιον, ραβδίζονται, φυλακίζονται, κρεμοῦν ἀπὸ τὴν μία χεῖρα καὶ δένουν εἰς πόδας βαρεῖς λίθους. Μετὰ ἀπὸ ὧρες φυλακίζου ἐπὶ 4 μῆνας ὑποφέροντες ἀπὸ πείνα, δίψα καὶ ἀλύσεις τῶν δεσμῶν. Καὶ πάλιν κρεμοῦν τὸν Ἅγιον Σαμωνᾶν κατακεφαλῆς ἀπὸ τὸ ἓνα πόδι ἐπὶ 3 ὧρες ἕως τὸ γόνυ ἐξαρθρωθεῖς. Ἔπειτα ἐκτὸς τῆς πόλεως μὲ τὸν Ἅγιον Γουρία ἀπεκεφάλισαν. Ὁ Ἀβίβος ἦτο διάκονος κατὰ τοὺς χρόνους βασιλέως Λικινίου ἀπὸ τὴν Ἐμεσσα Συρίας διδάσκων τὸν λόγον τοῦ κυρίου. Ἐβασανίσθη ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Λυσανία, ραβδίζόμενος, ξεόμενος, τέλος ἔκαυσαν εἰς τὸ πῦρ τὸ 316 μ.Χ. Ἐνεταφιάσθη μὲ τὰ ἅγια λείψανα Γουρία-Σαμωνᾶ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἀθλησάντων.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ καὶ ΘΕΟΔΩΡΑΣ· Ἐκ τῆς Θράκης ποιμὴν προβάτων ἦτο, ἔγινε στρατιώτης, ἔπειτα Κόμης, τέλος βασιλεὺς εἰς Κων/πολι τὸ 518 μ.Χ. Ἀποθανούσης τῆς συζύγου του Εὐφημίας ἔλαβε τὴν Θεοδώρα. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐθεσπίσθη νὰ ψάλλεται εἰς θεία λειτουργία Μ.Πέμπτης τὸ «τοῦ δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ», εἰς τὰς ἄλλας ἡμέρας «οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες κλπ..». Ἐβασίλευσε 9 ἔτη.

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΛΠΙΔΙΟΥ, ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ καὶ ΕΥΣΤΟΧΙΟΥ· Ὁ Ἅγιος Ἐλπίδιος ἦτο ἔμπιστος τῶν μυστικῶν τῆς Βουλῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Ὁμολογήσας τὸν ΚΗΙΧ ἐνδύεται τρίχινον φόρεμα ἔχον σιδηρὰ σουβλία, ραβδίζεται, καίεται μὲ βραστό νερό, ποτίζεται θειάφι καὶ ἄσφαλτο, δένεται μὲ τὸν Ἅγιο Εὐστόχιο καὶ Μάρκελλο εἰς ἄγρια ζῶα τὰ ὅποια ἔμεινα ἀκίνητα. Συντρίβουν χεῖρας καὶ πόδας τῶν ἁγίων καὶ κατέκαυσαν εἰς τὸ πῦρ. Ἐνεταφίασαν εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος. Τότε ὁ ΚΗΙΧ ἦλθε μετὰ ἀγγέλων καὶ ἀσπασθεῖς τοὺς ἁγίους τὸν Εὐτόχιο καὶ Μάρκελλον μετέβηκε εἰς ἄγνωστον τόπο, τὸν Ἐλπίδιο ἀνέστησε διὰ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ δευτέρα φορά. Συνέλαβε αὐτὸν ὁ Ἰουλιανός, ἐβασάνισε, ἔκαυσε τέλος εἰς τὴν κάμινον ὅπου ἀφῆκε τὸ πνεῦμα του εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ.

16η Τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου·

Ματθαῖος ἐρμηνεύεται δεδωρημένος ἢ πρόσταγμα Ὑψίστου. Ἦτο ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου. Εἶδε αὐτὸν ὁ ΚΗΙΧ καθήμενον εἰς τὸ τελώνιον (Τελώνης ἦτο τὸ ἐπάγγελμά του) εἶπε· «Ἀκολούθει μοι» καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ (ιδεὲ Ματθ. Θί,9-10). Ἐγραψε τὸ Εὐαγγέλιόν του εἰς τὰ Ἑβραϊκὰ (40-41 μ.Χ.), ἐδίδαξε τοὺς Ἰουδαίους, Πάρθους καὶ Μήδους. Ὄταν ἔλαβε κληρὸν ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι γιὰ τοὺς τόπους τοῦ κηρύγματος, ἀνέβη εἰς ἓνα ὄρος καὶ ἀσκήτευσεν μονοχίτων καὶ αἵθριος. Ἐφανέρωθη εἰς αὐτὸν ὁ ΚΗΙΧ ὡς παιδίον, τοῦ ἔδωσε ράβδο λέγων νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν φυτεύσῃ εἰς τὸ ἁγίασμα εἰς Μυρμήνη καὶ θὰ γίνῃ δένδρον, οἱ καρποὶ του θὰ ἔχουν μέλι καὶ πηγὴ ὕδατος θὰ ἀναβλύζῃ ἀπὸ τὴν ρίζα του. Οἱ ἄνθρωποι δοκιμάζοντες αὐτὰ θὰ παύσουν τὰς παρανομίας. Πορευόμενος πρὸς Μυρμήνη συνήνησε τὴν βασίλισσα Χουλβᾶνα μὲ τὸν υἱὸν της καὶ τοὺς ἐθεράπευσεν διότι ἦσαν δαιμονιζόμενοι. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Πλάτων ὑπεδέχθη μὲ τιμὰς τὸν ἀπόστολον. Ὄταν ἐφύτευσε τὴν ράβδον εὐθύς ἔγινε δένδρον μὲ φύλλα καὶ καρποὺς μέλιτος καὶ πηγὴ εἰς τὴν ρίζα του. Ὅσοι ἐγεύοντο, ἐγίνοντο πραιεῖς. Ὁ ΚΗΙΧ ἐνισχύει

τὸν ἀπόστολον λέγων νὲ μὴ φοβηθῆ διότι ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπιβουλεύεται. Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε στρατιώτας νὰ συλλάβουν τὸν ἀπόστολο ἀλλὰ ἐτυφλώθησαν, ἔστειλε καὶ ἄλλους οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸν ΚΗΙΧ ὡς παιδίον νὰ λάμπη ὡς ὁ ἥλιος. Ἔφυγον ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἐλθὼν ὁ βασιλεὺς νὰ συλλάβῃ τὸν ἀπόστολον ἐτυφλώθη. Ἐζητοῦσε συγχώρησι, ὁ ἀπόστολος τὸν ἰάτρευσε. Ὁμως ὁ ἀχάριστος βασιλεὺς διέταξε νὰ καύσουν τὸν ἀπόστολο. Ἐκάρφωσαν κατὰ γῆς καὶ ἄναψαν πῦρ ἐπάνω του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔκαυσε. Οἱ ἄπιστοι βλέποντας τὸ θαῦμα ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ὁ βασιλεὺς ἔβαλε τὰ εἶδωλα εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐπροσευχῆθη εἰς αὐτά. Τὰ εἶδωλα ἐκάησαν καὶ τὸ πῦρ ἐπήδησε παραδόξως διὰ νὰ καύσῃ τὸν βασιλέα. Ὁ ἅγιος διὰ προσευχῆς τὸν ἔσωσε καὶ εἰπὼν· «Κύριε εἰς χεῖρας Σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου» ἐτελεύτησε. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ἔβαλαν τὸ ἅγιο λείψανο εἰς σιδερένια θήκη καὶ νᾶ τὸ ρίξουν εἰς τὴν θάλασσα καὶ ἐὰν μείνῃ ἀβλαβὲς θὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Θεόν. Τούτου γενομένου, ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν Ἐπίσκοπο λέγων ὅτι εἰς τὸν δεῖνα τόπον θὰ εὔρουν τὸ λείψανό του. Ἦλθον ἐκεῖ καὶ ἔλαβον τὴν σιδερένια λάρνακα μὲ τὸ ἅγιο λείψανο ἢ ὁποῖα ἔπλεε ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ἐπίστευσαν ὅλοι. Ὅταν ἐβάπτιζε ὁ ἐπίσκοπος τὸν βασιλέα, φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἶπε νὰ τὸν ὀνομάσῃ ὄχι Φουλβιανὸ ἀλλὰ Ματθαῖον. Καὶ ὁ λαὸς ἐβαπτίσθη ἀφοῦ κατὰστρεψε τὰ εἶδωλα. Ὁ ἅγιος δι' ὀράματος εἶπε εἰς τὸν ἐπίσκοπο νὰ χειροτονήσῃ τὸν βασιλέα ἱερέα καὶ τὸν υἱὸν του διάκονο καὶ μετὰ 3 ἔτη θὰ ἔλθῃ εἰς κύριον. Ὅταν ἀπέθανε ὁ ἐπίσκοπος Πλάτων, τὸν διεδέχθη ὁ Ματθαῖος (ὁ πρῶην βασιλεὺς ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο καὶ Ὑρτάκος κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου. Τὸ εὐαγγελίον του μετέφρασε εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὁ Ἱεροσολύμων Ἰάκωβος.

17· Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρείας·

Ὁ ἅγιος ἔζησε εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Αὐρηλιανοῦ μὲ εὐσέβεια ἂν καὶ οἱ γονεῖς του ἦσαν ἄπιστοι. Ὅταν ἐσπούδαζε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια, κάποιοι ἀσεβεῖς παρεκίνησαν μία πόρνη ἢ ὁποῖα ἦλθε καὶ ἐζητοῦσε τὸν μισθὸν τῆς διὰ τὴν ἁμαρτία τὴν ὁποῖα δῆθεν ἔπραξε μαζί της. Ὁ ἅγιος δὲν ἐταράχθη, ἀλλὰ μὲ πραότητα τὴν ἀντιμετώπισε δημοσίᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖνη δαιμονισθεῖσα ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἀφοῦ ἐπροσευχῆθη ὁ ἅγιος, ἐθεραπεύθη καὶ ὁμολογοῦσε φανερὰ τὴν συκοφαντία. Μαθητεύσας εἰς τὸν Ὀριγένη, μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του, ἦλθε εἰς τὴν ἔρημο καὶ ἔγινε μοναχός. Ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὸν ἐδίδαξαν τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ ἐπίσκοπος Ἀμασειᾶς Φαίδιμος ἐχειροτόνησε τὸν ἅγιον ἐπίσκοπο Νεοκαισαρείας ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο ἀπῶν (ἐκρύπτετο διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν χειροτονίαν) καὶ ἔστειλε τὸ ἔγγραφο χειροτονίας, ὀρκίζοντας αὐτὸν εἰς τὸν Θεὸν νὰ ὑπακούσῃ. Ὁ ἅγιος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔμεινε προσευχόμενος ζητῶντας νὰ μάθῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τοῦ ἐφάνη εἰς ὄπτασίᾳ ἢ Θεοτόκος ἢ ὁποῖα εἶπε εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη νὰ τὸν διδάξῃ τὸ ζητούμενον. Ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐδίδαξε τὸν ἅγιον περὶ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐρχόμενος ὁ ἅγιος εἰς Νεοκαισάρεια διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπισκοπὴν διανυκτέρευσε εἰς ναὸ εἰδώλων προσευχόμενος ὅλη τὴν νύκτα. Τὸ πρῶτ' ὁ ἱερεὺς εἰδώλων ἤκουσε ἀπὸ τοὺς δαίμονας ὅτι ὁ ἅγιος τοὺς κατεδίωξε. Ἐρωτήσας ὁ ἱερεὺς τὸν ἅγιον, ἔμαθε ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἔχουν ἐξουσία κατὰ τῶν δαιμόνων. Ἐγραψε ὁ ἅγιος εἰς χαρτὶ· «Σατανᾶ εἴσελθε» κ' ὅταν ἔβαλε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ ναὸ ὁ ἱερεὺς εἰδώλων, τότε τοῦ ἀπήντησαν οἱ δαίμονες. Ἐκ τούτου ἐπίστευσε, ἐβαπτίσθη χριστιανός καὶ ἔγινε μαθητὴς τοῦ ἁγίου. Ἐλθὼν ὁ ἅγιος εἰς τὴν πόλιν Μουσώνιον, ἐδίδασκε καὶ πολλοὶ ἔγιναν χριστιανοί.

Γενομένου σεισμοῦ ἔπεσαν ὅλα τὰ κτίρια ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τότε ἐστερεώθησαν εἰς τὴν πίστι.

Δύο ἀδελφοὶ ἐφιλονικοῦσαν διὰ μία λίμνη-μερίδιον πατρικῆς κληρονομίας. Ἐπειδὴ δὲν ἔπαυον οὔτε ἤκουον τοῦ ἁγίου ἐπροσευχήθη καὶ ἐξηράνθη ὡς γῆ ἡ λίμνη. Ὅταν ὁ ποταμὸς Λῦκος ἐπλημμύριζε καὶ οἱ χωρικοὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν ἅγιον, ἦλθε καὶ ἐφύτευσε τὴν ράβδο του εἰς τὴν ὄχθη, διατάζων τὸν ποταμὸ νᾶ μὴ πλημμυρίσῃ πλέον. Ἡ ράβδος αὐτὴ ἔγινε θεία δυνάμει δένδρον καὶ ἐν συνεχείᾳ ὄρος καὶ ἔκτοτε ἐμποδίζει τὴν πλημμύρα ποταμοῦ. Εἰς τὴν πόλι Κόμανα ἐχειροτόνησε ἀρχιερέα ἕνα εὐλαβῆ πτωχὸ τὸν Ἀλέξανδρον. Δύο ἐβραῖοι διὰ νὰ περιπαίξουν τὸν ἅγιον ὁ ἕνας ἔκαμε τὸν νεκρὸ, ὁ ἄλλος δῆθεν θρηνηῶντας ἐζήτησε ἕνα ῥοῦχο διὰ ἐνταφιασμό. Ὁ ἅγιος ἔδωκε τὸ μανδύα του καὶ ἔφυγε...ἐλθὼν ὁ ἐβραῖος εἰς τὸν φίλον του, τὸν εὔρε κατ' ἀλήθεια νεκρὸ καὶ τὸν ἔθαψε. Ὅταν οἱ εἰδωλολάτρες ἔψαξαν παντοῦ καὶ εἶπον· «οὐδένα εὔρομεν παρὰ μόνον δύο δένδρα» ὁ Θεὸς ἐφύλαξε τοὺς δούλους του καὶ ἐφαίνοντο ὡς δύο δένδρα. Ἀπὸ τὸ θαῦμα ὁ προδότης ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη χριστιανός. Μία ἡμέρα ὁ ἅγιος ἐλθὼν εἰς ἔκστασι εἶδε τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Τρωαδίου εἰς ἄλλη μακρινὴ πόλι καὶ τὸ εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του. Ὁ διάκονός του ἦλθε εἰς τὴν πόλι καὶ ἔμαθε διὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγ. Τρωαδίου. Μετὰ τὸ διωγμὸν ἐπέστρεψε εἰς τὴν Νεοκαισάρεια, ποιμαίνων τὸ λαὸ προεγνώρισε τὸ τέλος του, εἶπε νὰ τὸν θάψουν εἰς ξένο τάφον διὰ νὰ γίνῃ εἰς τοὺς ἐρχομένους διδασκαλία ὅτι δὲν εἶχε μετὰ θάνατον ἴδιον τάφον ὡς πάροικος εἰς τὴν πρόσκαιρον τούτη ζωὴ. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 17 Νοεμβρ. 275 μ.Χ. Ἔγινε ἐπίσκοπος τὸ ἔτος 240 μ.Χ. ὅταν ἦλθε εἰς ἐπαρχία Νεοκαισαρείας εὔρε μόνον 17 χριστιανούς καὶ ὅταν ἀπέθανε ἀπέμειναν μόνον 17 εἰδωλολάτρες. Ἐνα χρόνον εἰς μία εἰδωλολατρικὴ ἑορτὴ ἔπεσε θανατικὸ ὥστε μόνον ὅπου εἰσῆρχετο ὁ ἅγιος ἔπαυε. Τὸν παρακαλοῦσαν καὶ ἤρχετο εἰς οἰκίας των, ἐπίστευον καὶ ἐβαπτίζοντο.

ΟΣΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ τοῦ ζωγράφου. Ἔγινε μοναχός, ἀγιογράφος καὶ ἱερεύς. Τὸν ἔστειλαν εἰς Ῥώμη καὶ ἐβοήθησε εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ αἰρετικῶν. (Ἴδε εἰς πρακτικὰ 7ης Οἴκουμ. Συνόδου). Ἀγιογράφησε (νωπογραφία) τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων Ἀναργύρων. Ἀσθενῆς γυνὴ ἔξυσε ἀπὸ τὴν ἀγιογραφία χρῶμα καὶ ἤπιε μὲ ὕδωρ, εὐθὺς ἰατρεύθη.

ΑΓΙΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ πατριάρχ. Κων/πόλεως· Τὸ ἔτος 458 μ.Χ. ἐχειροτονήθη πατριάρχης Κων/πόλεως μετὰ τὸν πατρ. Ἀνατόλιον. Δὲν ἐχειροτονοῦσε κανένα ἐὰν δὲν ἐγνώριζε τὸ ψαλτήριον ἀπ' ἔξω... Μὲ τὴν προσευχὴν του ἐξήρανε τὸ χέρι ἐνὸς ζωγράφου καὶ ἀφοῦ μετενόησε τὸν ἰάτρευσε διότι ἐζωγράφησε τὸν ΚΗΙΧ ὡς τὸν Δία (μὲ μαύρα γένεια κλπ). Ἐγραψε εἰς τὸν ἅγιον Ἐλευθέριον διὰ ἕνα ἄτακτο κληρικόν του· «Ἄγιε μάρτυς Ἐλευθέριε ὁ στρατιώτης σου ζῆ ἀτάκτως ἢ νὰ τὸν διορθώσης ἢ κόψῃ τὴν ζωὴν του». Τότε ὁ κληρικὸς ἐκεῖνος ἐτελεύτησε. Τὸ ἔτος 459 συνεκάλεσε σύνοδο 81 ἐπισκόπων καὶ ἔγραψε ἐγκύκλιον κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν. Τὸ ἔτος 460 ἐκτίσθη ἡ Μονὴ Στουδίου, εἰς αὐτὴν μετέφερε ἐκ τῆς Μονῆς Ἀκοιμήτων χιλίους μοναχοὺς. Πατριαρχεύσας 13 ἔτη τῷ 471 μ.Χ. ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἄγγελου Ζαχαρίου σκυτοτόμου καὶ Ἰωάννου· Ὁ Ἰωάννης ἦτο λαϊκός, εὐσεβὴς χριστιανός μὲ θεάρεστα ἔργα. Μία νύκτα ἐπῆγε εἰς Ἁγία Σοφία (ναὸ Κων/πόλεως) καὶ

έστάθη έξω τῶν θυρῶν προσευχόμενος. Ἦλθε τότε ἓνας σεμνὸς ἄνδρας (ὁ Ζαχαρίας), κυκλωμένος ἀπὸ θεῖο φῶς, ἔκλινε τὰ γόνατα, ἐπροσευχήθη καὶ σταυρώσας τὴν θύρα ναοῦ ἄνοιξε αὐτομάτως, εἰσῆλθε εἰς ἔσωτερικὸ ναοῦ ἔμεινε ὀλίγο προσευχόμενος, ἔπειτα ἐξῆλθε καὶ αἱ θύρες ἐκλείσθησαν θεία δυνάμει. Ὁ Ἰωάννης ἔβλεπε αὐτὰ, ἀκολουθῶντας τον ἔφθασε εἰς μικρὰ πτωχικὴ οἰκία (τότε τὸ θεῖο ἐκεῖνο φῶς ἀφανὲς ἐγένετο ἀπὸ τὸν Ζαχαρία). Εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν οἰκία Ζαχαρίου (ὁ ὁποῖος μὲ τὴν γυναῖκα του ἐζοῦσε ἐκεῖ ἦτο ὑποδηματοποιὸς καὶ ράπτῃς δερμάτων) καὶ ἔπεσε εἰς πόδας του ζητῶν νὰ μάθῃ περὶ αὐτοῦ. Ὁ Ζαχαρίας ἔλεγε φαντασία εἶδες καὶ τὰ παρόμοια.. ἄρνούμενος ὅ,τι συνέβη πρὸ ὀλίγου. Ὁ Ἰωάννης ὠρkiζε αὐτὸν εἰς Θεὸν νὰ φανερώσῃ τὴν ἀρετὴ του, τέλος ὁ Ζαχαρίας τοῦ ἐφάνέρωσε ὅτι μὲ τὴ σύζυγό του ζεῖ ἐν παρθενίᾳ, τὰ μισὰ χρήματά του δίδει ἐλεημοσύνη εἰς πτωχοὺς καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα ζοῦν ἀσκητικὰ μὲ νηστείας, ἀγρυπνίας καὶ προσευχάς. Ἀποχαιρετίσας ὁ Ἰωάννης ἀνεχώρησε διὰ οἰκία του. Ὁ Ζαχαρίας φεύγων τὴν ἀνθρωπίνῃ δόξα, ἔφυγε μὲ τὴν γυναῖκα του εἰς ἄγνωστον τόπον.

ΟΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ· Εἰς τὸ Γερροντικὸν διαβάζουμε περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶπε τὰ κάτωθι· «Ὡσπερ ὁ νεκρὸς οὐκ αἰσθάνεται τινος, οὐδὲ κρίνει τινα, οὕτω καὶ ὁ ταπεινόφρων οὐ δύναται κρίνει ἄνθρωπον, κὰν ἴδῃ αὐτὸν προσκυνοῦντα εἰδῶλα». Ἐρώτησε τον Ἀββὰ Λούκιο λέγων· θέλω ξενιτεῦσαι -ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ἐὰν μὴ κρατήσῃς τὴν γλῶσσα σου, δὲν εἶσαι ξένος, ὅπου καὶ ἂν ἀπέλθῃς. Πάλι ἐρώτησε· θέλω φυγεῖν τοὺς ἀνθρώπους. Εἶπε ὁ Λούκιος· Ἐὰν μὴ πρότερον κατορθώσῃς τὴν ἀρετὴν μὲ ἀνθρώπους, οὐδὲ κατὰ μόνας δύνασαι... κλπ. Οὗτος ὁ ἅγιος εἶχε πολλὰ δάκρυα ὅταν προσηύχετο. Ἕνας μαθητὴς του ἐρώτησε ἐὰν πρέπει ὁ μοναχὸς νὰ κλαίῃ εἰς προσευχὴ του. ὁ ἅγιος εἶπε· «Ναὶ τέκνον, αὐτὸ ζητεῖ ὁ Θεός».

ΟΣΙΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ· Οὗτος ἦτο μοναχὸς εἰς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου εἰς Ἅγιον ὄρος ἔχων το διακόνημα του δοχειάρη (δηλ. εἰς ἀποθήκη τροφίμων). Συνέβη ἔλειψις ἐλαίου, θέλων νὰ φυλάξῃ αὐτὸ διὰ τὰς κανδήλας ἐκκλησίας, ὑστεροῦσε τὸ ἔλαιο εἰς τοὺς μοναχοὺς. μία ἡμέρα εὔρε τὸ πιθάρι τοῦ ἐλλείου νὰ ξεχειλίζῃ καὶ ἔτρεχε ἕως ἔξω. Ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεὸ καὶ τὴν Θεοτόκον διὰ τὸ θαῦμα αὐτό. Ἡ ἁγία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἢ ὁποῖα εὐρίσκεται ἐκεῖ ὀνομάζεται «Δοχειάρισα». Ὁ ὄσιος Γεννάδιος ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

18ῃ· ΑΓΙΩΝ Μαρτύρων Πλάτωνος καὶ Ῥωμανοῦ· Ὁ ἅγ. Πλάτων ἐγεννήθη εἰς Ἄγκυρα τῆς Γαλατίας τὸ 296 μ.Χ. ἀπὸ γονεῖς χριστιανούς. Ὁμολόγησε τὴν πίστι του εἰς ἡγεμόνα Ἀγριππῖνο, δέρρεται μὲ βούνευρα ἀπὸ 16 ἄνδρας, κάθε πληγὴ του ἰατρεύετο ἀπὸ τὸν Θεὸ, φυλακίζεται 7 ἡμέρες, πάλι μαστιγώνεται ἐπάνω σὲ καιόμενον σιδερένιον κρεβάτι. Ἐπειδὴ ἔμεινε ἀβλαβῆς καὶ εὐωδίαζε πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν ΚΗΙΧ. Θέτουν πυρωμένες σφαῖρες ἀπὸ σίδηρο εἰς μασχάλας του.. τόσο ἐκαίετο ὥστε ἔβγαινε καπνὸς ἀπὸ τὸ στόμα του, ἐπροσευχήθη ὁ ἅγιος καὶ ἔγινε φοβερὸς σεισμὸς ἐφοβήθησαν οἱ ἄπιστοι ἀλλὰ συνεχίζουν τὰ μαρτύρια, ἐνῶ τὸν γδέρνουν ἐπῆρε ὁ ἅγιος ἓνα κομμάτι κρέας του καὶ τὸ ἔρριψε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνος λέγων· «Φάγε αἰμοβόρε ἀνθρώπινα κρέατα». Ὁ ἡγεμὼν τὸν παρακινεῖ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, φυλακίζεται γιὰ 18 ἡμέρες, τοῦ δίδουν ἄρτο, ὁμολογεῖ πάλι καὶ τέλος ἀποκεφαλίζεται.

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ· Ἦτο εἰς χρόνους Μαξιμιλιανοῦ τὸ 305 μ.Χ. ἐκράτησε τὸν ἄρχοντα Ἀσκληπιάδην εἰς τὴν θύρα τοῦ ναοῦ τῶν εἰδώλων λέγων ὅτι «τὰ εἶδωλα δὲν εἶναι θεοί». Τὸν δέρρουν εἰς τὸ στόμα καὶ μαστιγώνουν. Ἐρώτησαν ἓνα μικρὸ παιδί «Ποῖον Θεὸν πρέπει νὰ λατρεύουν» καὶ ἐκεῖνο εἶπε· «Τὸν θεὸ τῶν χριστιανῶν». Μαστιγώνουν τὸ παιδί ἐνώπιον τῆς μητέρας του, ἐζήτησε ὕδωρ ἀλλὰ ἡ μητέρα του τοῦ ἔλεγε· «Παιδί μου ἔχε ὑπομονή, μὴ πίνης ἀπὸ τὸ πρόσκαιρο τοῦτο ὕδωρ ἀλλὰ θὰ πιῆς τὸ οὐράνιο ζῶν ὕδωρ». Ἀποκεφαλίζουν τὸ παιδί, τοῦ ἁγίου ἔκοψαν τὴ γλῶσσα καὶ ὠμιλοῦσε πάλι!! δοξολογῶν ὃν Θεὸν. Τέλος ἔπνιξαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Τοῦ ἁγίου διακόνου Ῥωμανοῦ· Ἐκ τῆς Παλαιστίνης, εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Διοκλητιανοῦ, εἰς Ἀντιόχεια ἐλθὼν, Ὁμολόγησε, κόπτουν τὴν γλῶσσα του ἀλλὰ ὠμιλοῦσε πάλι καὶ χωρὶς γλῶσσαν. Βασανίζουν καὶ τέλος τὸν ἔπνιξαν.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΖΑΚΧΑΙΟΣ (διάκονος εἰς ἐκκλησίᾳ Γαδεῖρων - νήσου τῆς Ἰσπανίας) καὶ ΑΛΦΑΙΟΣ· Τιμωρίας πολλὰς ὑπομείναντες διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν διὰ ξίφους τελειοῦνται.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (+1750)· Ἦτο ἀπὸ τὴν Παραμυθία Ἡπείρου. Ἐνῶ ἐπήγαινε διὰ θερισμὸν μετὰ τὴν ἀδελφὴν του, τοῦρκοι ἐπετέθησαν διὰ νὰ ἀμαρτήσουν μετὰ τὴν ἀδελφὴν του. Συμπλακεῖς μαζί τους, ἡ ἀδελφὴ του ἐξέφυγε, ἐκατηγόρησαν αὐτὸν εἰς τὸν Πασᾶ ὅτι ἔδωκε λόγον νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ μάρτυς τὸ ἀρνεῖτο καὶ ὠμολόγησε ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀποθάνῃ χριστιανός· «Χριστιανὸς ἐγεννήθην καὶ χριστιανὸς ἀποθνήσκω» ἔλεγε. Τὸν δέρρουν, φυλακίζουν, τοῦ ὑπόσχονται ἐπίγεια ἀγαθὰ... ὁ μάρτυς ἔλεγε· «ἐγὼ ἔχω ἀσυγκρίτως καλύτερα οὐράνια, αἰώνια ἀγαθὰ». Ὁ υἱὸς τοῦ Πασᾶ ἐρχόμενος κρυφὰ εἰς φυλακὴν νὰ ὁμολήσῃ μετὰ τὸν ἅγιον, εἶδε δύο ἀγγέλους πλησίον τοῦ Ἀναστασίου, ἔπεσε κάτω ἔμβορος, οἱ ἄγγελοι ἀνεχώρησαν καὶ ἐδίδασκε ὁ μάρτυς τὸν Μουσαῖ (αὐτὸ ἦτο τ' ὄνομά του) τὴν ἀληθινὴν πίστιν, νὰ πιστεύῃ κρυφὰ καὶ νὰ προσεύχεται διὰ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ πατέρας του, ὁ πασᾶς, καὶ θανατώσῃ τοὺς χριστιανούς καὶ ὁ ΚΗΙΧ θὰ οἰκονομήσῃ διὰ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς του. Οἱ Τοῦρκοι ἀπεκεφάλισαν ἔξω τῆς πόλεως τὸν Ἀναστάσιον, ἓνα θεῖον φῶς ἐφαίνετο ἄνω τοῦ ἁγίου λειψάνου. Ἐφανερώθη ὁ ἅγιος εἰς τὸν πασᾶ ὅταν ἐκοιμᾶτο καὶ μετὰ ἀπειλὴν τοῦ εἶπε νὰ δώσῃ τὸ λείψανόν του εἰς τὸ ἐκεῖ μοναστήρι. Ἔτσι ἔπραξε, ἦλθον οἱ μοναχοὶ καὶ ἐνεταφίασαν μετὰ τιμὰς εἰς τὴν μονὴν τὸν ἅγιον. Ὁ Μουσαῖς (υἱὸς τοῦ πασᾶ) ζοῦσε ὡς κρυπτοχριστιανός, ἦλθε κρυφὰ εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου προσευχόμενος ὅπου εἶδε τὸν ἅγιον νὰ τοῦ λέγῃ «Μὴ λυπᾶσαι ἀδελφέ, ἀλλ' ὕπαγε εἰς τὸν δρόμον σου καὶ θὰ λάβῃς τὸ ποθούμενον». Ἦλθε εἰς οἰκίαν του καὶ ἐκοιμήθη. Ἄγγελος Κυρίου ἦλθε καὶ ἀφοῦ ἄνοιξαν οἱ πόρτες αὐτομάτως, ἐπήρε τὸν Μουσαῖ καὶ τὸν ἔφερε ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς εἰς μία πηγὴν ὅπου ἦτο ἓνας μοναχὸς καὶ λέγοντάς του νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν μοναχόν, ὁ ἅγγελος ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Μουσαῖς μετὰ τὸν Μοναχόν ἦλθον εἰς Πελοπόννησον εἰς μία ἐκκλησίαν εἰσῆλθον, εἶχε λύπη διὰ τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ τοῦ κόσμου. Ὅταν προσκυνοῦσε τὴν εἰκόνα Θεοτόκου ἤκουσε ἡ φωνὴ τῆς Παναγίας μας νὰ τοῦ λέγῃ· «Μὴ λυπᾶσαι διὰ τὰ πρόσκαιρα ποῦ ἀφῆκες, διότι ὁ Υἱός μου ἔπαθε πολλὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, εὐφραίνου ὅτι πολλῶν ἀγαθῶν ἔχεις νὰ ἀξιωθῆς εἰς τὴν

βασολείαν τῶν οὐρανῶν». Καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ΚΗΙΧ τὰ αὐτὰ λόγια ἄκουσε. Ἀπὸ τὴν Πάτρα ὁ μοναχὸς ἔστειλε τὸν Μουσαῖ σὲ γνωστούς του χριστιανούς εἰς Βενετία, ἐκεῖ ἐβαπτίσθη ὁ ὄνομάσθη Δημήτριος. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἦλθε εἰς Κέρκυρα καὶ ἔγινε μοναχὸς μετ' ὄνομα Δανιήλ. Ἦλθε εἰς Κων/πολι, ἔχων πόθο νὰ μαρτυρήσῃ, ἀλλὰ οἱ χριστιανοὶ τὸν ἔπεισαν καὶ ἐπέστρεψε εἰς Κέρκυρα διὰ νὰ μὴ γίνῃ αἰτία διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν, ἢ ὁμολογία του. Ὁ Δανιήλ εἰς Κέρκυρα ἔκτισε ναὸ τῆς θεοτόκου καλούμενον Μυρτιά - σώζεται καὶ σήμερα καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

19· Τοῦ ἁγίου προφήτου ΑΒΔΙΟΥ (ἰδὲ Γί Βασιλ. 18,3-4).

Ἄβδιοῦ ἐρμηνεύεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ δοῦλος Κυρίου. Κατήγετο ἀπὸ Συχέμ τῆς βαθαχαράμ, ὑπηρετοῦσε εἰς τὸν βασιλέα Ἀχαάβ καὶ βασιλέα Ὀχοζία. Ὁ Ἄβδοῦ εἶναι ὁ τρίτος πεντηκόνταρχος τὸν ὁποῖον δὲν κατέκαυσε διὰ πυρὸς ἐξ οὐρανοῦ (ὅπως τοὺς δύο ἄλλους) ὁ προφήτης Ἡλίας. Ἦγινε μαθητῆς τοῦ προφ. Ἡλιοῦ καὶ πολλὰ ἐπροφήτευσεν, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἄγ. μάρτυρος ΒΑΡΛΑΑΜ· Ἦτο ἐκ τῆς Ἀντιοχείας Συρίας γέρον ὠμολόγησε εἰς τὸν ἄρχοντα, ἐδάρη με βούνευρα, ἐξερίζωσαν ὄνυχάς του, βιαίως ἔθεσαν κάρβουνα εἰς τὸ χερί του καὶ λιβάνι (ἄνωθεν τοῦ βωμοῦ) ὥστε καιόμενος νὰ τὰ ρίψῃ αὐτὰ καὶ νὰ φανῇ ὅτι ἐθυσιάσεν εἰς τὰ εἶδωλα. Τόσο ἀκλόνητος ὑπέμεινε ὥστε ἐκρατοῦσε αὐτὰ μέχρι ποῦ ἔλιωσαν οἱ σάρκες χειρὸς του καὶ ἔπεσε τὸ πῦρ κάτω (δηλ. τὰ κάρβουνα). Κατὰ τὴν βάσανον αὐτῆ ὁ ἅγιος παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Οἱ ἅγιοι Χρυσόστομος καὶ Βασίλειος τὸν ἐτίμησαν μετὰ ῥητορικὰ ἐγκώμια.

ΑΓΙΟΥ ΑΖΗ· Ἦτο στρατιώτης ἀπὸ τὴν Ἰσαυρία εἰς χρόνους Διοκλητιανοῦ, ἀφήσας τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἀσκήτευσεν εἰς ἐρήμους καὶ πολλὰ ἐθαυματούργησεν. Τὸν συνέλαβαν 150 στρατιῶται τοῦ ἄρχοντος Ἀκυλίνου, καθ' ὁδὸν ἐδίψησαν οἱ στρατιῶτες μετὰ προσευχὴν ὁ ἅγιος ἀνέβλυσε ὕδωρ, ὅλοι ἐπίστευσαν. Κατὰ τὰ βασανιστήρια διεφυλάχθη ἀβλαβῆς ἀπὸ τὸ πῦρ, ἢ γυνὴ καὶ θυγάτηρ Ἀκυλίνου ἐπίστευσαν καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτὰς μετὰ ἅγιον Ἄζη καὶ τοὺς 150 στρατιώτας.

ΑΓΙΟΥ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ· Ἐκ τῆς πόλεως Μαγιδῶ Παμφυλίας, τὸ ἔτος 272 ὠμολόγησε εἰς τὸν βασιλέα Ῥώμης Αὐρηλιανὸν, ἐνῶ βασανίζεται βοᾷ τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βοήθει μοι» καὶ εὐθύς φωνὴ ἀνωθεν «Μὴ φοβοῦ ἐγὼ γὰρ εἰμὶ μετὰ σοῦ». Οἱ δήμιοι εἶδον ἄγγέλους γύρω ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἐπίστευσαν, ὠμολόγησαν καὶ τοὺς ἔρριψαν εἰς θάλασσαν. Ὁ ἅγιος βάλλεται εἰς καιόμενον χάλκινον βουῖν ὁ ὁποῖος ἐψυχράνθη, μετὰ τὴν προσευχὴν του τὰ εἶδωλα συνετρίβησαν, καρφώνουν εἰς κεφαλὴν του καρφιά, τὸν βάλλουν εἰς πυρῶμένο τηγάνι ἀλλὰ μένει ἀβλαβῆς καὶ λέγει καὶ εἰς ἄλλους νὰ ἔλθουν. ὅταν ἐκεῖνοι ἐμβῆκαν εἰς τηγάνιον καὶ δὲν ἐκαίοντο, ἔκραζον «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν» ἔκοψαν τὴν γλῶσσαν τοῦ ἁγίου, τὸν δέρουν τέλος καὶ τὸν ἀποκεφαλίζουν ἔξω τῆς πόλεως.

20 Νεμ. Προεόρτια «Εἰσοδίων» Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἁγίου Γρηγορίου Δεκαπολίτου· Ἐγεννήθη τὸ 837 εἰς τὴν Εἰρηνούπολι Δεκαπόλεως (τῆς Ἰσαυρίας τῆς Μ. Ἀσίας, ὑπάρχει καὶ ἡ Δεκάπολις τῆς Παλαιστίνης) ἐκ γονέων Σεργίου καὶ Μαρίας. Εἰς

έφηβική ηλικία ήθελσαν οί γονεῖς του νά τόν νυμφεύσουν, ἀλλά κρυφά ὁ ἅγιος ἔφυγε καί ἔγινε μοναχός. "Όταν ἀπέθανε ὁ πατήρ του, ἡ μητέρα του, ἤλθε εἰς μονή, τόν ἐπαίνεσε διὰ τήν ἀφιέρωσί του εἰς τόν Θεόν, τοῦ ἐζήτησε νά ὑπάγη εἰς ἄλλη μονή ὅπου ἐμόναζε ὁ ἀδελφός του. Ὑπήκουσε, ἐλθών εἰς μονή διαπίστωσε ὅτι ὁ ἡγούμενος ἦτο αἰρετικός, τόν ἤλεγξε δημοσία οἱ μοναχοὶ ὅμως τόν ἔδιωξαν βιαίως ἀπό τήν μονή. ἐπῆγε εἰς ἄλλη μονή καί ἀγωνισθεῖς ἐκεῖ 14 ἔτη, ἔλαβε εὐλογία καί ἀσκήτευσεν εἰς ἕν σπήλαιον. Ἐκεῖ ὁ ἅγιος ἔδωσε μεγάλους ἀγῶνας μέ τούς δαίμονας ἀλλά ἡ θεία χάρις διεφύλαξε, τόν ἰάτρευσε ἀπό τήν ἀσθένεια τῆς αἰμορροΐας καί τον διέταξε νά ξενιτευθῆ διὰ ψυχικό του ὄφελος. Διῆλθε τήν Ἔφεσο μέ σκοπὸ νά ἐλέγξη τοῦ εἰκονομάχου εἰς Κων/πολι, ἔφθασε εἰς Πρικόνησο φιλοξενηθεῖς ἀπό πτωχὸ χριστιανό. Ἐμποδίσθη ἀπό κάποιον συμβάν νά ὑπάγη εἰς Κων/πολι, ἐπῆγε εἰς πόλι Αἴνο, ἐκεῖ νέος -κινούμενος ἀπό δαίμονας- ἔδειρε τόν ἅγιο, ὁ ὁποῖος τόν συνεχώρησε καί βαδίζων ἀπό Χριστόπολι - Θεσνίκη -Κόρινθο, ἐπῆγε εἰς τὸ Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ χριστιανοὶ τινες τοῦ ἔδωκαν χρήματα διὰ τὰ ἔξοδά του, ὁ ἅγιος ἐφάνέρωσε ὅτι εἶναι ἀπό ἀδικίας καί εἶπε καί τὸ ὄνομα τοῦ ἀδίκου. Μετέβη εἰς Ῥώμη μέ τήν προσευχή του ἔσωσε κάποιον πού ἔπεσε εἰς θάλασσα καί ἐκινδύνευε νά πνιγῆ. Ἐμενε κρυμμένος 3 μῆνες εἰς ἀσκητικὸ κελλί, ἐθεράπευσε ἕνα δαιμονιζόμενον ὁ ὁποῖος τόν ἐφάνέρωσε. Φεύγων τήν ἀνθρώπινη δόξα ἤλθε εἰς Σικελία καί ἠσύχαζε εἰς κάποιον πύργο. Οἱ δαίμονες ἔκαιον τήν ψάθα ὅπου ἐκοιμᾶτο καί μετεμορφώνοντο ὡς μεγάλες μύγες καί ἐμπόδιζαν εἰς προσευχή του. Πλησίον ἦτο ἕνα πορνεῖο τὸ ὁποῖο ὁ ἅγιος τὸ μετέτρεψε εἰς γυναικεῖα μονή. Πολλοὺς ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε. Ἐρχόμενος εἰς Θεσ/νίκη ἔμενε εἰς μονή ἀγίου Μηνᾶ, ἄλλοτε εἰς ναὸ διανυκέρειε εὐχόμενος, μονοχίτων, τρεφόμενος μέ ἐλεημοσύνας πιστῶν. Προεῖπε εἰς πολλοὺς τόν θάνατό τους. Τόση προσοχή -νῆψι εἶχε λέγεται ὅτι οὔτε εἰς ὕπνο του ἐνυπνιάσθη. Τόν ἐχειροτόνησαν ἱερέα, πάντα ταπεινός, ἀπαρρησίαστος εἰς τὰς συνομιλίας. Ἡσθένησε ἀπό λιθίασι, ἐζήτησε ἀπό τόν Θεὸ νά τοῦ δώσῃ ὑδρωπικία (ἀσθένεια) ὥστε νά πρισθῆ καί νά σαπίσῃ τὸ σῶμα του, τὸ ὁποῖο ἔγινε. Μέ πολὺ κόπο ἐπῆγε εἰς Κων/πολι, προεῖπε τόν θάνατό του καί ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ..

Πατριάρχου πρόκλου (Κων/πόλεως) ἦτο μαθητὴς τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου μικροῦ (408μ.Χ.). Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κυζίκου, ὁ λαὸς δὲν τόν ἐδέχθη διότι εἶχε τόν ἐπίσκοπον Δαλμάτιον. Μετὰ τόν θάνατον πατριάρχου Μαξιμιανοῦ, ἐχειροτονήθη πατριάρχης Κων/πόλεως, πατριαρχεύσας 12 ἔτη καί 3 μῆνας. Ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἁγίου Δασίου· Ἐζησε κατὰ τοὺς χρόνους βασιλέως Μαξιμιανοῦ (298 μ.Χ.) εἰς Δορύστολον (ἡ σημερινὴ βουλγαρικὴ πόλις Σιλίστρια). Οἱ εἰδωλοάτρεις ἐθυσίαζον κάθε χρόνο ἕνα στρατιώτη εἰς Θεὸ Κρόνο. Διάλεξαν τόν Δάσιον καί παρεκίνουν κατὰ τὸ ἔθιμο νά πορνεύσῃ. Τοὺς εἶπε ὁ Δάσιος καλύτερα νά ἀποθάνω χριστιανὸς παρά ν' ἀμαρτήσω. Τὸν ἀποκεφάλισαν διὰ ξίφους καί ἔλαβε τὸ μαρτυρικὸ στέφανο.

Ἁγίων μαρτύρων Εὐσταθίου -Θεσπεσίου -Ἀνατολίου· Ἐζησαν τὸ 300 μ.Χ. εἰς χρόνους βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἀπὸ Γάγγρα Γαλατίας ἦσαν υἱοὶ Φιλοθέου καί Εὐσεβίας. Ὁ Φιλόθεος ἦτο ἔμπορος φορεμάτων μέ τόν Ἀνατόλο ἐδιδάχθησαν εἰς Ἀντιόχεια ἀπὸ τὸν ἁγ.Λουκιανὸν (+15 Ὀκτ.) καί ἐβαπτίσθησαν χριστιανοί. Ὁ Εὐστάθιος καί Θεσπέσιος

ἔγιναν χριστιανοὶ ἀπὸ ἀγ. Ἄνθιμο Νικομηδείας (+3 Σεπτ.). Ὁ Φιλόθεος ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ὁ Εὐστάθιος διάκονος. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων των συλλαμβάνονται οἱ ἅγιοι ὁμολογοῦν, βασανίζονται, φυλακίζονται, ἄγγελος τοὺς ἐλευθερώνει, ρίπτονται εἰς θηρία... μένουσιν ἀβλαβεῖς, ξέονται μὲ ὀνύχια σιδηρᾶ, φυλακίζονται, ἄγγελοι πάλι τοὺς θερεύουσιν. Ὁδηγοῦντας αὐτοὺς διὰ τὰ ἀποκεφαλίσουσιν παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των, οἱ δὴμίονοι ἀπέκοψαν κεφαλὰς των ἀπὸ νεκρὰ σώματα.

21 Νοεῖ· Τὰ εἰσόδια τῆς Ἁγίας Θεοτόκου (Ἵπεραγίας Δεσποίνης Ἡμῶν)·

Ἡ ἁγία Ἄννα ἦτο ἄτεκνος, καὶ κέτευε τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ σώφρονος Ἰωακείμ μὲ νηστείας καὶ δεήσεις νὰ τύχη τῆς αἰτήσεως καὶ νὰ ἀφιέρωσιν εἰς Θεὸν τὸ παιδί. Ἔτεκε τὴν ὕπεραγία Θεοτόκο καὶ τριετὴ ἔφερε εἰς ναὸ Σολομῶντος καὶ ἀφιέρωσε αὐτήν. Ἐμείνε 12 ἔτη εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἢ Θεοτόκος τρεφομένη ὑπὸ ἀγγέλου ξενοπρεπῶς καὶ διέμεινε ἕως τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

22 Νοεῖ· Ἁγ. Ἀποστόλου Φιλήμονος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀπφίας - Ἀρχίππου - Ὀνήσιμου καὶ Ἁγίας Κιλικίας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐχειροτόνησε τὸν Φιλήμονα ἐπίσκοπον Γάζης (εἰς χρόνους βασιλείας Νέρωνος. Ὁ Φιλήμων μὲ Ἄρχιππο καὶ Ἀπφία ἐδίδασκε εἰς Κολοσσᾶς Φρυγίας ὅπου ἐθυσίαζαν οἱ ἄθεοι εἰς Ἄρτεμιν, βασανίζονται οἱ ἅγιοι, ὁ Ἄρχιππος ἐτέθη εἰς λάκκο χωσθεὶς ἕως τῆς μέσης, ἐκεντήθη μὲ βελόνες τέλος τὸν ἐλιθοβόλησαν. Ὁ Φιλήμων καὶ Ἀπφία βασανισθέντες ἐτελείωσαν τὸ δρόμον τοῦ μαρτυρίου. Ὁ Ὀνήσιμος ἦτο δοῦλος τὸν ἔστειλε ὁ ἑπαρχὸς Τερτύλος εἰς Ῥώμην εἰς Ἀπ. Παῦλον. Μετὰ τὸ μαρτύριον Ἀποστ. Παύλου ὠμολόγησε ὁ Ὀνήσιμος, δέρρεται, συνετρίβησαν τὰ πόδια του καὶ ἐτελειώθη.

ΑΓΙΑΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Βαλλεριανοῦ καὶ Τιβουρτίου· Ἠθλήσαν εἰς Ῥώμην τῷ 230 μ.Χ., ἡ Κιλικία ἦτο ἐκ Ῥώμης ἐκ γονέων ἀπίστων, κρυφὰ ἔγινε χριστιανή, τὴν ὑπάνδρευσαν χωρὶς νὰ θέλῃ μὲ τὸν εἰδωλολάτρην Βαλλεριανὸν. Μετὰ τὸ γάμον, πρὶν κοιμηθῶσιν ἡ Κιλικία τοῦ εἶπε ὅτι φυλάττει παρθενία καὶ θὰ τὸν θανατώσῃ ἄγγελος ἂν τὴν ἀγγίσῃ. Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶς ὡς ἀδελφὴ σου - τοῦ εἶπε - θὰ σοῦ φανερώσῃ ὁ Θεὸς τὴ χάριν Του. Ὁ Βαλλεριανὸς ἐδέχθη καὶ ἐπῆγε εἰς ἐπίσκοπον Οὐρβανὸν. Ἐνῶ ἐκατηχεῖτο ἀπὸ ἐπίσκοπον (223-233 μ.Χ.) εἶδε ἕνα γέροντα μὲ λαμπρὰ ἱμάτια νὰ τοῦ δίδῃ χρυσὸ βιβλίον καὶ ἔγραφε· «Εἶς Θεὸς - μία πίστις, ἕν βάπτισμα». Ὁ Βαλλεριανὸς ἐφώνησε· «Τὰ πιστεύω μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν» τότε ὁ γέροντος ἐκεῖνος ἔγινε ἄφαντος. Ἐβαπτίσθη χριστιανός, ἦλθε εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν εὗρε συνομιλοῦσαν μὲ ἄγγελον ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδωκε δύο στεφάνους μὲ ἄνθη λέγων· «Λάβετε καὶ φυλάξατε χωρὶς μολυσμὸν ψυχῆς καὶ σώματος ἀπὸ τὸν παράδεισον· ἀπὸ τὸν ΚΗΙΧ, ποτὲ νὰ μὴν ἐλαττωθῆ ἢ εὐωδία τους, οὔτε νὰ μαραθοῦν, μόνον νὰ τὰ δείχνετε σ' ὅσους πιστεύουσιν. Ζήτησε Βαλλεριανὸν ὅποια χάριν θέλεις ἐπειδὴ ἐπίστευσες εἰς Κιλικίαν». Ὁ Βαλλεριανὸς εἶπε· «Ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσῃ ὁ ἀδελφός μου». Ὁ ἄγγελος εἶπε· «καὶ ὁ ΚΗΙΧ αὐτὸ ἐπιθυμεῖ καὶ θὰ γίνῃ». Τότε ἦλθε ὁ Τιβούρτιος (ἀδελφός) καὶ ἐρώτησε γιὰ τὴν εὐωδία. Τοῦ εἶπαν ὅτι εἶναι τῶν στεφάνων τοῦ ΚΗΙΧ κλπ.. τὸν ἐδίδασαν τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἐβάπτισε χριστιανὸν καὶ πολλάκις εἶδε τὸν ἄγγελον Θεοῦ. Ὄταν ὁ Δαλμάτιος ὁ ἑπαρχὸς ἔκαμε διωγμὸν, ἡ Κιλικία - Βαλλεριανὸς καὶ Τιβούρτιος ἔθαπτον τὰ λείψανα μαρτύρων,

τούς ἐφυλάκισαν, οἱ φύλακες ἐδιδάχθησαν τὸν χριστιανισμό καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἐλθὼν νύκτα ἐβάπτισε 400. Τὴν ἀγία ἔβαλα εἰς λέβητα θερμοῦ ὕδατος, ἔμεινε βλαβής, ὁ δῆμιος τὴν ἀθανάτωσε μὲ 3 μαχαιριές. Ἦλθαν χριστιανοὶ νὰ τὴν θάψουν κὶ τὴν εἶδαν νὰ προσεύχεται. Τοὺς εἶπε· «Ἐζήτησα χάρι ἀπὸ ΚΗΙΧ νὰ ζήσω καὶ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια. Τρεῖς ἡμέρες τοὺς ἐδίδασκε ἐλάμβανον αἷμα ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς καὶ ἰατροῦντο ἀσθενεῖς καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴ τῆς. Τὸν Τιβούρτιο καὶ Βαλλερειανὸ ἀπεκεφάλισαν, ἄγγελοι ψάλλοντας ἔλαβαν τὰς ψυχὰς των εἰς οὐρανὸ. Τοῦτο εἶδον οἱ δῆμιοι καὶ ἐπίστευσαν. Ἡ ἀγία Κιλικία ἔφερε πάντα μαζί τῆς ἓνα μικρὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο, τὰ λείψανά τῆς, ἀνευρέθησαν τὸ 1599 μ.Χ. εἰς ἀνασκαφὰς εἰς κατακόμβη Καλλίστου εἰς Ῥώμη.

ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ· Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἦτο, ἐζοῦσε εἰς Σκυθούπολι Παλαιστίνης. Ἦτο μοναχὸς καὶ ἀναγνώστης εἰς ἐκκλησία, ἐρμήνευε εἰς Συριακὴ γλῶσσα καὶ ἐθερέπευε δαιμονιζομένους, βασανίζεται καὶ ὁμολογεῖ εἰς τὴν Καισάρεια, ἀρνεῖται νὰ θυσιάσῃ λέγων τὸ ὁμηρικὸν λόγον· «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη εἶς κοίρανος ἔστω, εἶς βασιλεὺς καὶ εἶς Θεὸς καὶ ποιητὴς τῶν ὄλων» τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ἁγίου Μενίνου· Εἰς χρόνους βασιλέως Δεκίου, ἦτο ἀπὸ Κολωνία Ἑλλησπόντου, τὸ ἐπάγγελμα κναφεὺς (βαφεὺς ἱματίων). Κατὰ τὸν διωγμὸ, φυλακισμένοι χριστιανοὶ προσήυχοντο ἵνα ὁ Θεὸς τοὺς ἐλευθερώσῃ καὶ νὰ πιστεύσουν οἱ ἄθεοι. Εὐθύς οὐράνιο φῶς ἤστραψε καὶ ὁ ΚΗΙΧ τοὺς εἶπε· «Μὴ φοβᾶσθε διότι ἐγὼ εἰμὶ μεθ' ὑμῶν. Ἐξέλθετε καὶ κηρύττετε πανταχοῦ τὴν δύναμί μου». Ἐλύθησαν τὰ δεσμὰ τους, ἀνοιξαν οἱ θύρες φυλακῆς καὶ ὁ ΚΗΙΧ ἀνελήφθη. Οἱ φύλακες ὅταν εἶδον, κλειδωμένας τὰς θύρας καὶ χριστιανούς νὰ εἶναι ἔξω ἐξεπλάγησαν. Ὁ Μένινος ἐνῶ ἐργαζόταν ἤκουσε θεῖα φωνή· «Μένινγε ἐλθὲ εἰς Ἐμὲ καὶ θέλω σοὶ δώσει χάριν πολλήν». Ἐφοβήθη ἀλλὰ συνέχισε τὴν ἐργασία του, διὰ δευτέρα φορὰ ἤκουσε τὸ ἴδιο. Ἦτοιμάσθη καὶ συνήνησε τὸν ἄρχοντα νὰ καλῆ τὸν λαὸ εἰς θυσίας. Τότε ὁ Μένινος ἄρπαξε τὴν βασιλικὴ διαταγὴ τὴν ἔσκισε, ἐποδοπάτησε τὰ γράμματα λέγων· «Ἐν ὀνόματι τοῦ ΚΗΙΧ ἐπιβαίνω ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκο καὶ καταπατῶ τὰ παράνομα βασιλικά προστάγματα». Τὸν βασανίζουν. δέρρεται ξέεται ὥστε καὶ τὰ ἐντόσθιά του ἐφάνησαν, κόβουν τὰ δάκτυλά του καὶ τρέχει ἀντὶ Αἴμα Γάλα. Φυλακίζεται, ὅταν ἀπεκεφάλισαν εἶδον οἱ παρεστῶτες ὡς μία καθαρὰ τρυγῶν ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἀνέβη εἰς οὐρανόν. Τότε ἐπὶ ὥρα ἐβόησαν· «Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Μενίνου». Ὁ ἄρχων διέταξε καὶ ἄφησαν ἄταφο διὰ νὰ ἴδουν ἐὰν τὸν θάψῃ ὁ Θεός. Τὴν νύκτα ἦλθον οἱ ἀδελφοὶ Μενίνου -ὅταν οἱ φύλακες ἐκοιμῶντο- καὶ ἔλαβαν τὸ λείψανο. Ἐφάνη καθ' ὕπνο εἰς ἓνα ἀδελφὸ του ὁ ἅγιος λέγων· «Γιατὶ δὲν ἐπήρατε τὴν κεφαλὴ μου διὰ τῆς ὁποίας ὠμολόγησα τὸν ΚΗΙΧ;» Ἦλθον οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἓνα φωτεινὸ ἄστρο ἔδειξε τὸν τόπον ὅπου τὸν εἶχαν ρίξει οἱ δῆμιοι, ἔλαβαν δὲ αὐτήν. Ἦθέλησαν οἱ ἀδελφοὶ του νὰ τὸν ἐνταφιάσουν μακρύτερα ἀλλὰ ἐφάνη ὁ ἅγιος καὶ τοὺς εἶπε· «ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεσθε νὰ μὲ ἐνταφιάσετε πρὸς δόξαν τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ».

ΟΣΙΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ· Ἐλέγετο καὶ Ξανθόπουλος ἐπειδὴ ἐμόναζε εἰς Ἱ.Μ. Παντοκράτορος (μονὴ Ξανθοπούλου) εἰς Ἅγιο ὄρος εἰς τὸ ἡσυχαστήριον Ἁγ. Ὀνουφρίου ἐξωθεν τῆς μονῆς, ὕστερον τὸ 1350 ἔγινε πατριάρχης Κων/πόλεως. Ὅταν ἀπεσύρθη τῆς πατριαρχείας μὲ τὸν συμμοναστή του Ἰγνάτιο ἐκ Κων/πόλεως ἔγραψαν περὶ νοεραῶς

προσευχῆς εἰς τὴν «Φιλοκαλία», ἀναφερόμενα μὲ τὸ ὄνομα Καλλίστου Τηλικούδη ἢ Καταφυγιώτου (Καταφυγιώτης ὠνομάσθη ἀπὸ τὴν Ἱ.Μονὴ Θεοτόκου «Καταφυγὴ» εἰς νομὸν Ἔρτης ὅπου ἀσκήτευσεν).

ΟΣΙΟΥ ABBA Ἰησοῦ Ἰσραηλίτης, ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὸν τόπον ἁγίου Εὐσεβίου (+ 15 Φεβρ.) καὶ ἀσκήτευσεν ἐκεῖ 38 ἔτη, ἀνυπόδητος, οὐδέποτε ἐξάπλωσε ἐπὶ κλίνης, ὅλας τὰς νύκτας ἀγρυπνοῦσε ὄρθιος ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων. Προεστῶς πολλῶν μοναχῶν, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἁγ. Κλήμεντος ἐπισκόπου Βουλγαρίας· Τὸ ἔτος 842 ἢ κατ' ἄλλους τὸ 862 ἐγεννήθη εἰς Βουλγαρία, ἐγένετο μοναχὸς, συνεργὸς τῶν ἁγ. Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου τῶν ἱεραποστόλων καὶ ἐκήρυξε εἰς Βουλγαρία. Ἀπὸ τὸν ἅγιον Μεθόδιο (ὁ ὁποῖος ἀπὸ πάπα Ῥώμης Ἀνδριανὸν ἐγένετο ἐπίσκοπος Μωράβου καὶ Βουλγαρίας) ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἰλλυρικοῦ καὶ Ἀχρίδος. Ὁ ἅγιος εἰς τὴν Ἀχρίδα ἐκτίσεν μονὴν εἰς ἅγιον Παντελεήμονα, ἀσκήτευσεν ἐκεῖ, ἐγγράψεν τὰ συγγράμματά του καὶ ἐκεῖ ἐτάφη, κοιμηθεὶς ἐν εἰρήνῃ. Ἐβάπτισεν τὸν ἄρχοντα Βουλγαρίας Βορίση καὶ υἱὸν τοῦ Μιχαήλ. Ἐγραψεν καθαρώτερα, σαφέστερα τὸ ἀλφάβητον εἰς Σλαβονικὴν γλῶσσαν καὶ μετέφρασεν τὴν ἁγία Γραφήν εἰς Σλαβονικὴν, ἐγραψεν κανόνας, λόγους ἑορτῶν, βίους ἁγίων.

23· Ἁγ. Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Ἰκονίου· Ἰησοῦ ἀπὸ Καππαδοκίας, ἐλθὼν εἰς χώραν Κυκαόνων ἀσκήτευσεν εἰς σπήλαιον, ἐκτίσεν ἐκκλησίαν εἰς Ὑπερ. Θεοτόκον. Ἀπέκτησεν πολλοὺς μαθητὰς, μετὰ ἀπὸ 40 ἔτη μοναχικῆς ζωῆς (ὅταν ἀπέθανεν ὁ ἐπίσκοπος πόλεως) ἄγγελος ἐνεφανίσθη καὶ εἶπε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ψήφισεν ἐπίσκοπον. Ὁ ἅγιος ἐζήτησεν νὰ συμπροσευχηθοῦν διὰ νὰ βεβαιωθῆ. Εἰσῆλθον εἰς ναὸν, ἀφοῦ ἄνοιξαν μόνες τοὺς οἱ θύρας, ἔλαμψε θεῖον φῶς, ἦλθον πολλοὶ ἄγγελοι, τὸν ὁδήγησαν εἰς τὸ ἱερόν, τοῦ ἔδωκαν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, προσευχήθησαν διὰ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ ὁ Θεός, λέγοντας τὸ «εἰρήνη σοι» ἀνεχώρησαν. Ὅταν ὁ ἅγιος συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκστασιν εἶχε ἤδη παρέλθει ὥρα καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπε ἀπὸ χάρι. Ἐφθασαν τότε ἐκεῖ 7 ἐπίσκοποι οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀποκαλύψεως Θεοῦ διατάχθησαν καὶ τὸν χειροτόνησαν ἐπίσκοπον Ἰκονίου τὸ ἔτος 344. Τὸ ἔτος 381 ἔλαβεν μέρος εἰς Βί Οἴκουμ. Σύνοδον, 150 πατέρων εἰς Κων/πολιν κατὰ Μακεδονίον - Εὐνομίου. Ἐστειλεν ὁ βασιλεὺς ἄμαξα διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ. Εἰς ὅποιαν ἐκκλησίαν ἐπήγαινε ὁ ἅγιος ἄνοιγαν μόνες τοὺς αἱ θύρας καὶ ἄγγελος Κυρίου ἐνίσχυεν. Ὁ αἰρετικὸς Εὐνόμιος ὁμιλῶν μὲ ἅγιον δὲν ἐπέιθετο, ἔμεινε ἄφωνος καὶ ὅπως προεφήτευσεν ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος δὲν ἔφθασεν εἰς τὴν σύνοδον, ἀσθενήσας μὲ πυρετό. Ὅταν ἐπῆγεν εἰς βασιλέα Θεοδόσιον ἐθυμίασεν αὐτὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατίου μὲ κάρβουνα εἰς τὸ χεῖρ του ἀναμμένα τὰ ὅποια ἔφερε ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον καὶ εἶχε εἰς τὸ μανδύγιόν του. Εἶπε· «Χαίροις μεγαλειότατε» εἰς δὲ βασιλόπαιδα Ἀρκάδιον εἶπε· «Χαίροις καὶ σὺ παδίον». Ὁ βασιλεὺς ἐθύμωσεν διὰ τὴν καταφρόνησιν τοῦ υἱοῦ του τότε ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε· «Ἀγανάκτησες δι' αὐτό; πόσο μᾶλλον ἀγανακτεῖ ὁ Θεὸς ὅταν ὑβρίζουν οἱ αἰρετικοὶ τὸν ΚΗΙΧ» καὶ τοῦ ὠμίλησεν διὰ τὸν κίνδυνον τῶν αἰρετικῶν. Ὁ βασιλεὺς ἐκατανύχθη καὶ κατεφίλει τὸν ἅγιον καὶ τὸν ἐκράτησεν πολλὰς ἡμέρας μαζί του, τοῦ εἶπε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι χάρι θέλει. Ὁ ἅγιος ἐζήτησεν νὰ κτίσῃ ὁ βασιλεὺς 2 ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ Ἁγ. Ἰωάν. Βαπτιστοῦ. Ἐδωκεν ὁ βασιλεὺς Σταυρὸν χρυσοῦ μὲ τίμιον ἔξυλον καὶ ἐπέστρεψεν ὁ ἅγιος ὁδοιπορῶν νῆστις εἰς Ἰκόνιον. Ὁ βασιλεὺς

ἔκτισε 3 ναοὺς, τοὺς αἰρετικούς ἐτίμωρησε, τὸν ἀρχηγόν των, τὸν Εὐνόμιο ἐπόμπευσε μέσω τῆς πόλεως ἐπὶ καμήλου καὶ κατήσχυνε. Τοὺς 3 ναοὺς ἐγκαινίασε ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ μετὰ 2 ἔτη ποὺ ἐκοιμήθη τὸν ἐκήδευσε ὁ Ἱερὸς Ἀμφιλόχιος. Τὸ 383 ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος.

Ἁγ. Γρηγορίου Ἀκραγαντίνων· Ἐζησε εἰς χρόνους βασιλ. Ἰουστινιανοῦ Ῥινοτμήτου (685), ἦτο ἀπὸ χωρίο Πρακτώρια τῆς Ἀκραγαντίνων Σικελίας, γονέων Χαρίτωνος καὶ Θεοδότης χριστιανῶν. Ἀπὸ μικρὸς σὲ δύο χρόνια ἔμαθε τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἀκολουθῶν καὶ τὸ ψαλτήριον, 12 ἔτων ἔγινε ἀναγνώστης, 18 ἐτῶν εὐχομένου νὰ εὐδοκήσῃ Κύριος νὰ υπάγῃ προσκύνημα εἰς Ἱεροσόλυμα, ἄγγελος ἐλθὼν τοῦ εἶπε ὅτι εἰσήκουσε ὁ Θεὸς καὶ νὰ υπάγῃ εἰς τὸ λιμάνι ὅπου ἀναχωροῦσε πλοῖον. Ὄταν ἔφθασαν εἰς Καρθαγένην (Τύνιδα) εἰς τὸ ναὸ Ἁγ. Ἰουλιανοῦ 3 μοναχοὶ τὸν ἐφώνησαν ἐξ ὀνόματος καὶ τοῦ εἶπον ὅτι πηγαίνουν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Κύριος τοὺς εἶπε νὰ τὸν πάρουν μαζί τους. Ὀδοιποροῦντες ἔφθασαν, ὁ ἅγιος ἔμεινε εἰς πατριάρχην Μακάριο ὁ ὁποῖος τὸν χειροτόνησε διάκονο. Οἱ 3 μοναχοὶ ἐπέστρεψαν καὶ ὅταν εἶδον τὴν μητέρα του εἰς Ἀκράγαντα νὰ κάμῃ μνημόσυνο (ἐνόμιζε ὅτι ἀπέθανε) τῆς ἀνήγγελεν τὰ καθέκαστα. Ὁ Γρηγόριος ἐπῆγε εἰς Καρθαγένην εἰς μοναχὸν ἐρημίτην Μάρκον τ' ὄνομα, προορατικὸν καὶ υπετάγη 4 ἔτη καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ Ῥητορικὴν καὶ Φιλοσοφίαν διότι ἦτο δάσκαλος. Ἐπειτα ἐλθὼν μετ' εὐλογία Μάρκου εἰς Ἱεροσόλυμα δι' ἓνα ἔτος καὶ μετὰ Ἀντιόχεια καὶ Κων/πολιν ὅπου μετέφρασε τοὺς λόγους Ἁγ. Ἰωάν. Χρυσοστόμου. Ἐμείνε εἰς τὸν πατριάρχην Κων/πόλεως Γεώργιον ἀγωνιζόμενος υπεράνθρωπα, ἔτρωγε χόρτα κ' αὐτὰ ἀνὰ μερικὰς ἡμέρας... Ἐγραψε λόγους κατὰ αἰρετικῶν. Εἰς σύνοδον τὸ 680μ.Χ. κατὰ Μονοθελητῶν ἔλαβε μέρος καὶ κατήσχυνε αὐτούς. Φεύγων τὰς ἀνθρωπίνους δόξας ἦλθε εἰς Ῥώμην διὰ προσκύνημα ὑποσχόμενος εἰς βασιλέα καὶ πατριάρχην ὅτι ἐπιστρέφει σύντομα. Ἐμείνε εἰς μονὴν Ἁγ. Σάββα εἰς Ῥώμην, τότε ἀποθανόντος ἐπισκόπου Ἀκραγαντίνων ἐφάνέρωσε ὁ Θεὸς αὐτόν. Εἰς τὸν πάπα-Ῥώμης καὶ τὸν χειροτόνησε. Ὄταν διάβαζε τὸ Εὐαγγέλιον περιστρεφόμενος ἀπὸ τὸ ἱερὸ βῆμα ἦλθε καὶ ἐκάθησε εἰς κεφαλὴν του. Μετὰ 3 ἔτη ἦλθον οἱ γονεῖς του καὶ τὸν εἶδαν, προσεκύνησε κατὰ γῆς αὐτούς, ἔκλαυσαν καὶ ἐχάρησαν. Ὁ λαὸς πόλεως τὸν ὑπεδέχθη ψάλλον «Ἁγιος ὁ Θεός», ἐθεράπευε κάθε ἀρρώστια ὥστε ἔφερναν τοὺς ἀσθενεῖς ἔξω ἀπὸ τὸ κελλίον του ἢ ὅπου διήρχετο, τοὺς εὐλογοῦσε καὶ ἰατροῦντο. Ὁ Σαβῖνος καὶ Κρήσκης (αἰρετικοὶ) συκοφαντοῦσαν τὸν ἅγιον (ἠθέλαν τὸν αἰρετικὸν Λεύκιον νὰ χειροτονήσῃ) καὶ παρεκίνησαν κάποια Εὐδοκία δίδοντας χρήματα νὰ εἰπῇ ὅτι ἐπόμπευσε μετ' αὐτοῦ. Ὄταν ἦτο ὁ ἅγιος εἰς τὸ ναὸν ἔβαλαν τὴν Εὐδοκίαν εἰς δωμάτιον ἁγίου καὶ ἐφώνησαν τὸν λαὸν νὰ ἴδῃ. Οἱ ἄρχοντες ἐφυλάκισαν τὸν ἅγιον, ἄγγελος τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά, τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἡ Εὐδοκία κητοροῦντας τὸν ἅγιον ἐδαιμονίσθη. Τὸν ἔστειλαν εἰς πάπα Ῥώμης καὶ ἐκεῖ ἐφυλάκισαν. Τῆς νύκτας δύο ἀπόστολοι ἦλθον καὶ τὸν ἄλυσαν ἀπὸ τὰ δεσμά, ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον υἱὸν τοῦ δεσμοφύλακος. Μετὰ ἓνα ἔτος τὸν ἔστειλε ὁ πάπας εἰς βασιλέα Ἰουστινιανὸν διὰ νὰ κρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τὸν σπαθάριο Μαρκιανόν, 3 ἐπισκόπους (Ἀγκύρας -Κυζίκου καὶ Κορίνθου) κ' συνεκρότησεν σύνοδον εἰς Σικελίαν εἰς ναὸν Ἁγ. Ἰππολύτου μετ' 150 ἐπισκόπους -μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς (οἱ κατήγοροι ἦσαν 110 κληρικοὶ καὶ λαϊκοί). Ὁ ἅγιος ἐθεράπευσε τὴν Εὐδοκίαν ἢ ὅποια εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ σύνοδος τοὺς αἰρετικούς ἐφυλάκισε καὶ ἐξώρισε, ὁ ἅγιος παρεκάλει νὰ μὴ τιμωρηθοῦν, τότε ἔγινε σφόδρα θύελλα, καπνὸς μαῦρος ἐκ τῆς

γῆς ἐμαύρισε τὰ πρόσωπα τῶν κατηγορῶν, τῶν Κρήσκευτος καὶ Σαββίνου τὰ χεῖλη ἐστράβωσαν καὶ ὠμιλοῦσιν ἀνάρθρως ὁ πάπας διέταξε νὰ γίνουν δοῦλοι καὶ οὐδείς ἐκ τῶν ἀπογόνων των νὰ ιερωθῆ. Ἡ Εὐδοκία ἔγινε μοναχή, ὁ ἅγιος ἔκτισε ἄλλη ἐκκλησία διότι τὴν ἐμίανε ὁ αἰρετικὸς Λεύκιος.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ, ΟΠΤΑΣΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΙΝΟΣ ΩΦΕΛΙΜΟΣ· Οὗτος ἐζοῦσε εἰς χρόνους Μεγ. Κων/νου βασιλέως, γνωστὸς ἦτο τοῦ βασιλέως διὰ τὴν ἐργασία του, ἀλλὰ ἡ ζωὴ του ὄχι ἀρεστὴ εἰς τὸ Θεό. Εἶδε μία νύκτα ὅτι πρόσφερε ἓνα δῶρο τέχνης εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἐνῶ ὠμίλει μαζί του, ἔλαβε ὁ βασιλεὺς τὸ ξίφος διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ. Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐκόπη ὁ λαϊκός του, ἐξύπνησε μὲ πολὺ φόβο καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ ὅτι κατὰ φαντασία συνέβη. Ἔμεινε ἀδιόρθωτος ὅμως. Μετὰ καιρὸν ἀρρώστησε, παρακαλοῦσε τὸ Θεό, βλέπει ἐν ὁράματι ὅτι εὐρέθη εἰς δικαστήριον καὶ ἐδίκαζε ἓνας βασιλεὺς ὅστις φοροῦσε κί' ἀρχιερατικὴ στολή, πλησίον του ἦσαν πολλοὶ ἱεροπρεπεῖς. Ὅπισθεν τοῦ κριτηρίου ἦτο σκοτεινὸς λάκκος· λέγει εἰς Ἰωάννη· «Ἄραγε γνωρίζεις ποῖος εἶμαι ἐγώ;» Ὁ Ἰωάννης λέγει· «Γνωρίζω Δέσποτα ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ σαρκωθείς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ὅπως αἱ θεῖαι Γραφαὶ λέγουν». Ὁ ΚΗΙΧ εἶπε· «Ἐὰν γνωρίζῃς Ἐμὲ καὶ τοὺς μετ' Ἐμοῦ συγκαθεζομένους πῶς ἐλησμόνησας τὴν ἀπειλήν τὴν ὁποῖαν σοῦ ἀπηύθυνε ὁ βασιλεὺς Κων/νος ἢ δὲν ἐννοεῖς;». Τότε ἀπήντησε· «Ἐννοῶ Δέσποτα καὶ λείψανα τοῦ φόβου ἔχω εἰς τὴν ψυχὴ μου». Ὁ ΚΗΙΧ· «Τότε διατὶ ἐπιμένεις εἰς τὰ κακά; Γνώριζε ὅτι ἐγὼ ἤμην, πού σέ ἔφερον εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην βάσανον καὶ ὄχι ὁ βασιλεὺς Κων/νος». Διέταξε νὰ τὸν ρίξουν εἰς σκοτεινὸ ἐκεῖνο λάκκο. Ἐνῶ ὠθοῦσαν τὸν Ἰωάννη πρὸς τὸ λάκκο, ἐφώνασε εὐχόμενος τὴν Θεοτόκον. Εὐθύς ἐμφανίσθη ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μεσιτεύουσα εἰς ΚΗΙΧ. Ὁ Κύριος διέταξε τότε λέγων· «Ἄφετε αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ διὰ τὴν παράκλησιν τῆς Μητρός Μου» καὶ ἐξυπνήσας, ἄλλαξε ζωὴν, θεαρέστως πολιτευόμενος καὶ ἐκοιμήθη πλήρης εἰρήνης.

24· Ἄγ. ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ Ἐπισκόπου Ῥώμης· Ἕλληνας ἦτο ἐκ τῆς Ῥώμης, τρίτος ἐπίσκοπος μετὰ τὸν Λῆνον καὶ Ἀνέγκλητον συνεργοὺς Ἀποστόλου Παύλου. Εἰς χρόνους Δομετιανοῦ (81-96 μ.Χ) εἰς Ῥώμη ἔζη ὁ Σισίνιος φίλος βασιλέως, ἐπειδὴ ἡ Θεοδώρα σύζυγος Σισινίου ἔγινε ἀπὸ τὸν ἅγιο χριστιανή, ἠθέλησε νὰ τὴν συλλάβῃ ὅταν ἐκκλησιάζετο ἀλλὰ θεία δυνάμει ἐμποδίσθη νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἔμεινε κωφὸς καὶ τυφλός. Ἐκάλεσαν τὸν ἅγιο Κλήμη καὶ ἐθεράπευσε αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευσε. Ἡ Θεοδώρα ἐνῶ προσευχόταν διὰ ἄνδρα τῆς ἡλικίας γέρων σεβάσμιος λέγων· «Διὰ ἐσέ, ἐθεραπεύθη ὁ ἄνδρας σου, διὰ νὰ ἀγιασθῇ ὁ ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα καθὼς ὁ Παῦλος εἶπε» καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Σισίνιος ἐπίστευσε, καὶ ἐβαπτίσθη χριστιανὸς μὲ ὄλους τοὺς συγγενεῖς τῶν σύνολον 423 ἄνθρωποι. Ὁ Τραϊανὸς βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν ἅγιο εἰς ἔρημο φρούριο τῆς Κριμαίας, ἐκεῖ ἦσαν καὶ 2.000 χριστιανοί, ἐξόριστοι, ἐργαζόμενοι εἰς λατομεῖα μαρμάρων. Εὐχομένου τοῦ ἁγίου (διότι δὲν εἶχον ἀρκετὸν ὕδωρ) εἶδε κρανίον ἐν ὁράματι καὶ ἔδειξε τὸν τόπον ὅπου ἔσκαψαν καὶ εὐρέθη πολὺ ὕδωρ. Σ' ἓνα ἔτος ἔκτισε 75 ἐκκλησίες. Ὁ Ἀφειδιανὸς ὁ ἀπεσταλμένος βασιλέως, πολλοὺς ἐβασάνισε καὶ ἐθανάτωσε. Τὸν ἅγιο Κλήμη τὸν ἐβύθισε εἰς θάλασσα μὲ ἄγκυρα εἰς τὸ λαϊμό. Ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἔκλειον εὐχόμενοι εἰς τὴν παραλία ἔγινε τὸ ἐξῆς θαυμαστό. Ἡ θάλασσα ἐσύρθη ὀπίσω 3 μίλια, εἰσῆλθαν καὶ εἶδον μεγάλο λίθον λατομημένον εἰς Ἐκκλησίαν μὲ τὴν χάρι Του, ἐντὸς ναοῦ, ἦτο τὸ ἅγιο λείψανον καὶ πλησίον τοῦ ναοῦ ἡ ἄγκυρα. Ἡθέλησαν

νά τὸ μεταφέρουν εἰς τὴ ξηρὰ ἀλλὰ φωνὴ οὐρανόθεν εἶπε νὰ τὸν ἀφήσουν ὅπου ὁ Κύριος τὸν ἐναταφίασε. Κάθε ἔτος εἰς τὴ μνήμη του ἐπὶ μία ἐβδομάδα ὑποχωροῦσε ἡ θάλασσα καὶ ἐορτάζουν οἱ πιστοί. Πολλοὶ ἀσθενεῖς τὶς ἡμέρες αὐτὲς πίνοντας ὕδωρ θαλάσσης ἰατρεύθησαν. Μία χρονιά εἰς μνήμη ἁγίου ἔμεινε μικρὸ παιδί εἰς τὸ ναό, ὅταν ἡ θάλασσα ἐπέστρεψε, ἔκλαιον οἱ γονεῖς του διότι ἐνόμιζαν πὼς ἐπνίγη. Τὴν ἄλλη χρονιά εὐρέθη τὸ μικρὸ παιδί ἐντὸς ναοῦ, χαίρων καὶ λέγων ὅτι ὁ ἅγιος τὸ ἔτρεφε καὶ τὸ διεφύλαττε.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας· Ὁ Διοκλητιανὸς (284-305) συνέλαβε τὸν ἅγιο καὶ τὸν ἔφερε εἰς Νικομήδεια. Πρῶτα ἐφυλάκισαν αὐτὸν εἰς Ἀλεξάνδρεια, ὁ λαὸς ἐξηγέρθη καὶ δὲν ἄφηνε νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ φυλακὴν. Ὁ αἰρετικὸς Ἄρειος ἔβαλε μεσίτας διὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃ ὁ ἅγιος, ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἀναθεμάτιζε καὶ ἀφώριζε αὐτόν. Εἶπε εἰς τὸν Ἀχιλλὰ καὶ Ἀλέξανδρο ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ τέλος του, ὅτι ὁ Ἀχιλλὰς θὰ γίνῃ διάδοχός του καὶ μετὰ αὐτοῦ ὁ Ἀλέξανδρος. Εἶδα - ἔλεγε - τὸν ΚΗΙΧ ἐν ὄραματι, ἡλικίας 12 ἐτῶν καὶ τὸν χιτῶνα τοῦ σχισμένον, λάμποντα ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἠρώτησα· Ποῖος Κύριε τὸν χιτῶνα Σοῦ ἔσχισε; καὶ εἶπε ὁ ΚΗΙΧ ὅτι ὁ Ἄρειος μὲ ἐγύμνωσε μὲ τὶς κακόδοξες διδασκαλίαις του καὶ νὰ μὴ κοινωνῆτε μαζί του. Εἶδοποίησε ὁ ἅγιος μὲ ἓνα χριστιανὸν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ βασιλέως νὰ ἔλθουν νύκτα κρυφὰ εἰς τὸν ὀπίσθιον τοῖχο φυλακῆς καὶ νὰ τρυπήσουν τὸν τοῖχον διὰ νὰ τὸν λάβουν. Οὕτως ἔγινε, συνέβη νὰ γίνεταί βροχὴ, χάλαζα καὶ θύελλα κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν καὶ δὲν ἀντελήφθησαν οἱ χριστιανοὶ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ ἁγίου. Τὸν ὠδήγησαν εἰς τόπον «βουκόλον» ὅπου καὶ ὁ Εὐάγγελ. Μάρκος ἐμαρτύρησε διὰ νὰ θανατώσῃ αὐτόν. Μία παρθένος ἐκεῖ πλησίον ἐπροσηύχετο καὶ ἤκουσε ἄνωθεν φωνήν· «Πέτρος τέλος μαρτύρων» τὸ ὅποιον ἐπληρώθη εἰς ὀλίγον ὅταν ἐβασίλευσε ὁ Μ. Κων/νός, ἔπαυσε τοὺς διωγμούς. Ἦλθον εἰς τόπον μαρτυρίου μία γερόντισσα καὶ μία παρθένος φέρουσαι σινδόνας, ὁ ἅγιος εἶπε καὶ τὰ ξάπλωσαν κατὰ γῆς, ἐγονάτισε, ἀλλὰ ἐφοβοῦντο οἱ στρατιῶτες νὰ τὸν θανατώσῃ. Εὐλαβοῦντο τὴν ἀρετὴν του. Τὸ πρῶτον ἔβαλαν 5 χρυσᾶ φλωριά νὰ τὰ λάβῃ ὁποῖος θανατώσῃ τὸν ἅγιον. Ἐνας ἐνίκηθη ἀπὸ φιλαργυρίαν καὶ τὸν ἀπεκεφάλισεν τὸ ἔτος 311 μ.Χ. Τὸ ἅγιον λείψανον πολλὴ ὥρα ἐστάθη παραδόξως ὄρθιον!! Ἐνεταφίασαν εἰς τόπον «Λευκάδα» εἰς κοιμητήριον ποῦ ἔκτισε ὁ ἴδιος. Πρὸ τοῦ ἐναφιάσῃ ἐκάθισαν τὸ ἅγιον λείψανον εἰς ἀρχιερατικὸν θρόνον διότι ὅσο ζοῦσε ὁ ἅγιος οὐδέποτε ἐκάθισεν, διότι ἔβλεπε θεῖον φῶς ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀπὸ χαρᾶς καὶ φόβου ἐκάθητο εἰς τὸ ὑποπόδιον τοῦ θρόνου.

Ἄγ. Μάρτυρος Θεοδώρου ἐξ Ἀντιοχείας· Ὅταν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης διέταξε νὰ μεταθέσῃ ἀπὸ πόλιν Δάφνην τὰ ἅγ. λείψανα Βαβύλας καὶ τῶν σὺν αὐτῶν μαρτύρων, οἱ βαστάζοντες χριστιανοὶ αὐτὰ, ἔψαλλον τὸ «Αἰσχυρῶς πάντες οἱ προσκυνοῦντες τοῖς γλυπτοῖς». Συνέλαβον τὸν ἅγιον (ἦτο ἐκ τῶν ψαλλόντων) ὁμολογεῖ, δέρρεται, ξέεται, φυλακίζεται, τέλος τὸν ἐλευθέρωσαν διὰ νὰ μὴ λογισθῇ νίκη ὁ θάνατός του ἁγίου. Ἐρωτηθεὶς ἔλεγε· «Εἰς τὴν ἀρχὴν μαρτυρίου ἐπονοῦσα, ἔπειτα ἦλθε ἅγιος ἄγγελος ἐνισχύων με, σφογγίζων τὸν ἰδρώτα μου μὲ μανδήλιον, ἐλυπήθηκα ὅταν ἔπαυσαν τὰ βάσανα». Διὰ ξίφους τὸν ἀπεκεφάλισαν.

25· Ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης· Ἐξ Ἀλεξανδρείας, γονέων Κώνσταντος ἢ Κέστου (ἦτο βασιλεὺς τοῦ τόπου ἐκεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς βασιλέως Μαξεντίου) ὡραία εἰς κάλλος σώματος καὶ σοφία. 18 ἐτῶν εἶχε μάθει ὅλους τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, Λογική, Ῥητορική, Φιλοσοφία, Ἱατρική, ὥστε ἡ φήμη τῆς ἔφθασε παντοῦ. Ἠγάπησε τὴν παρθενικὴ ζωὴ καὶ ὅταν τὴν ἐζητοῦσαν διὰ γάμο ἔλεγε ἂν δὲν εὐρεθῆ ὁ καλύτερός της εἰς σοφία, πλούτη καὶ ὡραιότητα δὲν ὑπανδρεύεται. Ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐπῆγε εἰς ἓνα μοναχὸ εἰς τὴν ἔρημο ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε ὅτι γνωρίζει Νυμφίον ὁ ὁποῖος τὴν ὑπερβαίνει εἰς ὅλα καὶ συντόμως τὴν ἐδίδαξε περὶ τοῦ ΚΗΙΧ. Ἐρώτησε ἡ ἁγία! Ἐὰν μπορεῖ νὰ ἴδῃ τὸν ΚΗΙΧ. Τῆς ἔδωσε μία εἰκόνα Θεοτόκου μὲ ΚΗΙΧ καὶ εἶπε νὰ προσεύχεται ὅλη τῆ νύχτα. Προσευχομένη ἡ ἁγία εἶδε ὄραμα τὴν Θεοτόκο βαστάζουσα τὸν ΚΗΙΧ ὁ ὁποῖος ἀπεστρέφετο αὐτὴν ὡς ἄσχημον καὶ ἀκάθαρτον, ἡ Θεοτόκος ἐπαρεκάλεσε τὸν ΚΗΙΧ νὰ δείξῃ εἰς Αἰκατερίνα τι νὰ πράξῃ διὰ νὰ ἀξίωθῆ νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ ΚΗΙΧ εἶπε· «Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν μοναχὸ καὶ ὅτι τὴν συμβουλεύσῃ νὰ πράξῃ». Ἦλθε εἰς τὸν μοναχό, ἐκατηγήθη καὶ σύντομα ἐβαπτίσθη. Ἐνῶ προσήχθετο, νηστεύουσα ἐφάνη πάλι ἡ Θεοτόκος μὲ ΚΗΙΧ ὁ ὁποῖος τὴν εἶδε μὲ ἀγάπη καὶ εἶπε εἰς Παναγία μας ὅτι εἶναι καθαρὴ εἰς τὴν ψυχὴ καὶ ὡραία καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ἡ Ἁγία ἔλεγε γονυκλινῆς κλαίουσα ὅτι δὲν εἶμαι Δέσποτα ὑπερένδοξε ἀξία νὰ βλέπω τὴν βασιλεία Σου, ἀξίωσέ με νὰ εἶμαι δούλη Σου. Ἡ Θεοτόκος εἶπε εἰς Υἱὸν τῆς καὶ ὁ ΚΗΙΧ ἔδωκε εἰς Αἰκατερίνα δακτυλίδι. Ἐξύπνησε καὶ εἶδε ὅτι ἀληθινὰ ἐφοροῦσε τὸ δακτυλίδι.

Ὁ βασιλεὺς Μαξέντιος ἔκαμε θυσίας εἰς τὰ εἰδῶλα 130 πρόβατα καὶ διέταξε ὅλοι νὰ θυσιάσουν. Τότε ἡ ἁγία ἦλθε καὶ ἤλεγξε δημοσίᾳ τὸν βασιλέα, φοβηθεὶς ὁ Μαξέντιος νὰ μὴ νικηθῆ εἰς τὴν συζήτησιν, εἶπε ὅτι δὲν εἶναι πρέπον νὰ ὀμιλῆ μὲ γυναῖκας. Τὴν ἐφυλάκισε καὶ ἐκάλεσε 150 φιλοσόφους διὰ νὰ ὀμιλήσουν δημοσίᾳ μὲ ἁγία περὶ Χριστοῦ καὶ εἰδώλων καὶ ἐὰν νικήσουν θὰ τιμῆσιν αὐτοὺς πλουσίως, ἐὰν νικηθοῦν θὰ φονεύσῃ αὐτούς. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐνίσχυσε τὴν ἁγία εἰς τὴν φυλακὴ λέγων· «Μὴ φοβοῦ ἡ δούλη Κυρίου, ὁ Κύριος θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ νικήσῃς τοὺς 150 φιλοσόφους, πολλοὶ θὰ πιστεύσουν διὰ σου καὶ θὰ λάβετε τὸ στέφανο τοῦ μαρτυρίου». Κατὰ τὸν δημόσιον διάλογον ἁγίας μὲ σοφούς, ὠμίλησε ὁ ἀρχηγὸς τῶν φιλοσόφων, ἡ ἁγία τὸν ἀπεστόμωσε, ἀπέδειξε τὴν ματαιότητα τῶν εἰδώλων καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ὅταν ἐκεῖνος ἐνικήθη, οἱ ἄλλοι δὲν ἠθέλησαν νὰ συζητήσουν, δὲν εἶχαν τι νὰ εἰποῦν ἐμπρὸς εἰς τὴν σοφία τῆς ἁγίας.. Ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ τοὺς καύσουν, ἐκεῖνοι ὑπέπεσαν εἰς τὰ πόδια ἁγίας καὶ ἐζήτησαν νὰ βαπτισθοῦν διότι ἐπίστευσαν. Τοὺς εἶπε· «Τὸ πῦρ θὰ γίνῃ διὰ ἐσᾶς καὶ βάπτισμα καὶ κλῖμαξ διὰ τὸν Οὐρανό, ἐσταύρωσε αὐτοὺς εἰς τὸ μέτωπο μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ». Ἡτὸ 17 Νοεμβρίου καὶ τοὺς ἔκαυσαν, 150 φιλοσόφους, τὰ ἅγια λείψανά τους ἔμειναν σώα. Μὲ κολακεῖες ἠθέλησαν νὰ πείσουν τὴν ἁγία νὰ θυσιάσῃ εἰς εἰδῶλα, ἀλλὰ ματαίως. Δέρνουν μὲ βούνευρα, φυλακίζουν τὴν ἁγία, ἐπισκέπτεται ἡ βασίλισσα τὴν ἁγία, διότι εἶδε εἰς ὄραμα τὴν ἁγία ἐν μέσῳ λευκοφορεμένων παρθένων νὰ τὴν στεφανώσῃ μὲ χρυσὸ στεφάνι ἀπὸ τὸν ΚΗΙΧ. Ἐπεσε εἰς τὰ πόδια τῆς ἁγίας ἡ βασίλισσα, ἡ ἁγία τῆς εἶπε· «βλέπω νὰ σὲ στεφανώσουν ἄγγελοι μετὰ 3 ἡμέρας ὕστερα ἀπὸ βασανιστήρια πού θὰ ὑπομείνῃς θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν ΚΗΙΧ». Ἐδίδαξε καὶ τὸν στρατοπεδάρχη Πορφυρίωνα καὶ 200 στρατιῶτες οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν καὶ ἀνεχώρησαν. Ὁ Κύριος ἔστειλε μὲ περιστέρι κάθε ἡμέρα τροφὴ εἰς τὴν ἁγία, κί ὁ ἴδιος τὴν ἐπεσκέφθη μὲ ἀγγέλους λέγων· «Μὴ δειλιάσῃς ἀγαπημένη μου θυγατέρα, ἐγὼ εἶμαι μαζί σου, μὲ τὸ μαρτύριό σου πολλοὶ θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ

άξιωθής πολλή δόξα».

Ὁ βασιλεὺς τὴν ἐκάλεσε πάλι εἰς ἐξέτασι, ἀποροῦσε γιατί δὲν εἶχε ἐξαντληθῆ χωρὶς τροφή. Ἡ ἀγία εἶπε ὅτι: «Ὁ Χριστὸς μὲ ἔτρεφε..» Ἐκαμαν μία μηχανὴ μὲ 4 ξύλινους τροχοὺς, εἰς τὴν περιφέρειαν κοπτερὰ σίδερα, οἱ δύο τροχοὶ ἐστρέφοντο δεξιά, καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀριστερά, ὥστε ρίχνοντας τὴν ἀγία εἰς τὸ μέσον νὰ κοπῆ κομμάτια. Ἐρριψαν τὴν ἀγία εἰς τροχοὺς δεμένη ἄγγελος διέλυσε τὴν μηχανὴ αὐτή, ἔλυσε τὴν ἀγία, οἱ τροχοὶ ἐκυλίθησαν πρὸς τοὺς ἀπίστους καὶ ἐπλήγωσαν θανάσιμα αὐτούς. Ὁ λαὸς ἐδόξαζε τὸν Θεὸς, ἡ Αὐγούστα ὠμολόγησε εἰς τὸν βασιλέα τὴν πίστι τῆς καὶ ἤλεγξε αὐτὸν διὰ τὴν ἀσέβειά του. Ἀφοῦ ἐβασάνισαν τὴν βασίλισσα, ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς τῆς, τέλος τὴν ἀπεκεφάλισαν τὴν 23 Νοεμβ. Ὁ Πορφυρίων νύκτα τὴν ἐνεταφίασε καὶ τὸ πρωῖ μὲ τοὺς στρατιώτας τοῦ λέγει εἰς τὸν βασιλέα ὅτι εἶναι χριστιανοὶ καὶ ἤλεγξε τὸν βασιλέα ἐνῶ οἱ στρατιῶτες οὐδεμία ἀπάντησι ἔδωσαν εἰς τὸν βασιλέα. Ἀπεκεφάλισαν αὐτούς. Τὴν ἐπομένη (25 Νοεμβρ.) ἔφεραν τὴν ἀγία ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀφοῦ ἐπροσευχῆθη νὰ φυλάξῃ σῶο τὸ λείψανό τῆς ὁ Θεὸς καὶ νὰ μὴ τὸ εὕρουν οἱ ἄπιστοι, τὴν ἀπεκεφάλισαν. Ἔτρεξε γάλα ἀντὶ αἷμα, εὐθύς ἄγγελοι ἐπῆραν τὸ ἅγιο λείψανον καὶ τὸ ἐκήδευσαν εἰς κορυφὴν τοῦ ὄρους Σινά. Ἀργότερα ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς μοναχοὺς ὄπου καὶ σήμερα ὑπάρχει (εἰς Ι.Μ. Ἁγ. Αἰκατερίνης τοῦ Σινά) ἄφθαρτο τὸ ἅγιο λείψανόν τῆς.

ΑΓΙΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Σκυθία υἱὸς τοῦ Γορδιανοῦ εἰς χρόνους Δεκίου-Οὐάλλεριανοῦ στρατιώτης. Εἰς μία μάχη ἄγγελος τὸν ἐνίσχυσε λέγων ὅτι θὰ νικήσῃ καὶ ὅτι θὰ μαρτυρήσῃ, τοῦ ἔδωσε ἕνας ξίφος ὁ ἄγγελος καὶ μὲ αὐτὸ ἐφόνευσε τὸ στρατηγὸν τῶν ἐχθρῶν τὸν Ῥήγαν. Ἐκαμαν τότε τὸν Μερκούριο ἀρχιστράτηγον καὶ μὲ τὴν ἐπίγειον δόξα ἐλησμόνησε τὸν ΚΗΙΧ. Ἐφάνη ἄγγελος καὶ τὸν ὠνείδησε διὰ τὴν ἀχαριστίαν του, ὅτι προτιμᾷ τὴν πρόσκαιρον ἀπόλευσιν ἀπὸ τὰ αἰώνια.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα δὲν ἠθέλησε νὰ θυσιάσῃ, λέγων ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς τὴν ζώνην του. Φυλακίζεται, ἄγγελος πάλι ἦλθε καὶ τὸν ἐνισχύει, βασανίζεται, κρεμᾶται καὶ ξέεται, κόπτεται μὲ μαχαίρας, ἄλλοι τὸν ἔκαιον, τὸν φυλακίζουν λιπόθυμο, ἄγγελος τὸν θεραπεύει, ἐξεπλάγησαν ὅταν εἶδον αὐτὸν ὑγιῆ.

Σουβλίζεται μὲ πυρωμένα σίδερα, κρεμᾶται κατακέφαλα μὲ λίθον εἰς τὴν κεφαλὴν, ραβδίζεται. Ὁδηγήσαν αὐτὸν εἰς Καισάρεια Καππαδοκίας διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὀλίγον πρὸ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ ἁγίου, τοῦ ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τοῦ ἔδωκε θάρρος, εἶπε νὰ συγχωρήσῃ τοὺς βασανιστάς του ὁ ἅγιος, κί ὅποιος ἐορτάζει τὸ μαρτύριόν του νὰ ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. 100 ἔτη μετὰ τὸ μαρτύριόν του διὰ προσευχῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἐφόνευσε τὸν βασιλέα Ἰουλιανὸν Παραβάτη ἐνῶ πολέμοισε εἰς τὴν Περσία.

ΟΣΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ τοῦ ἠσυχαστοῦ· Ἀπὸ περιοχὴ Μαύρης Θαλάσσης, 7ετῆς ἄφησε τοὺς γονεῖς του καὶ ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ τῆς Γαλατίας. Ἐπειτα εἰς Ἁγίους τόπους ὡς προσκυνητῆς. Εἰς Ἀντιόχεια ἐλθὼν ἀσκήτευσεν ἐγκλειστος μὲ ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας. Ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον Δανιὴλ ὁ ὁποῖος ἔμεινε μαζὶ τοῦ γενόμενος μοναχός. Τυφλοὺς καὶ ἄλλους ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε. 99 ἐτῶν ἀπῆλθε εἰς Κύριον.

26· Ὁσίου Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου· Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀνδριανούπολιν τῆς

Παφλαγονίας, ἀρχὰς τοῦ βου μ.Χ. αἰῶνος εἰς χρόνους βασιλέως Ἡρακλείου. Ἡ μητέρα τοῦ ὅταν ἦτο ἔγκυος εἶδε ὄραμα ὅτι ἐβάσταζε ἓνα ἀρνίον ἔχον εἰς τὰ κέρατά του λαμπάδας κ' ἐφώτιζε ὅλη τὴν οἰκίαν. Μετὰ τῆς γέννησι τοῦ ὀσίου εἶδε πάλιν ὄραμα ὅτι ἦλθε ὁ λαὸς ψάλλοντας καὶ προσκύνησε τὸ νεογέννητον. Τριετὴς ὀρφάνεψε ἀπὸ πατέρα ἢ μητέρα του τὸν ἔδωκε εἰς τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, Θεόδωρον, ἐνῶ ἦτο ἀκόμῃ παιδί καὶ τὸν ἀνέθρεψε. Τὸν ἐχειροτόνησε διάκονον καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Ἀλύπιος ἠθέλε νὰ γίνῃ μοναχός, ἢ μητέρα του, ὅταν τῆς τὸ εἶπε ἐχάρηκε καὶ τὸν παρεκίνησε δίδοντας τὴν εὐχή της. Ὅταν ἀνεχώρησε διὰ τὰ ἀσκητήρια τῆς Ἀνατολῆς, ὁ ἀρχιερεὺς μαθὼν αὐτό, ἔτρεξε καὶ τὸν ἐπρόφθασε εἰς τὰ Εὐχάϊτα. Τὸν ἔπεισε νὰ ἐπιστρέψουν. Ὑπήκουσε λυπούμενος ὁ ὄσιος. Τῆς νύκτα Θεϊκὴ φωνὴ τὸν ἐνίσχυσε λέγουσα· Μὴ λυπῆσαι διότι ἐπιστρέφεις, ὅπου κ' ἂν ζήσῃ κανεὶς μὲ εὐσέβεια ἐκεῖ εἶναι τὰ ἱεροσόλυμα καὶ «οἱ Ἅγιοι τόποι». Ἀνέβη ὁ ὄσιος εἰς τὸ ἐκεῖ ὄρος (Ἀνδριανουπόλεως) καὶ ἔσκαπτε διὰ ὕδωρ, δὲν εὕρισκε, ὑπνώσας ἐκ τοῦ κόπου, εἶδε εἰς ὄραμα ἓναν ἄνθρωπον νὰ τοῦ δείχνῃ τὸν ὅπου ἔσκαψε καὶ εὔρε πηγὴν. Ἐζήτησε ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα νὰ κτίσῃ ἐκεῖ ἐκκλησίαν καὶ ἀσκητήριον, ἔστειλε ἀνθρώπους τοῦ ὁ ἐπίσκοπος καὶ ἔφραξαν τὴν πηγὴν διὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ Ἀλύπιος πλησιέστερα. Βλέποντας ὁ Ἀλύπιος τὰ ἐμπόδια ἀπεφάσισε νὰ ἀνεβῆ εἰς ἓνα στυλοῦ. Συμβουλευθεὶς μοναχούς, τοῦ εἶπαν καὶ ἔκτισε καλύβαν εἰς τὴν ἔρημον πλησίον εἰδωλολατρικῶν μνημείων καὶ ἔμεινε 2 ἔτη ἀγωνιζόμενος καὶ ἐτοιμαζόμενος διὰ ὑψηλότερα ζωὴν. Ἐκεῖ πλησίον ὑπῆρχε στυλοῦ λίθινος ὑψηλὸς καὶ ἄνωθεν εἶχε ἄγαλμα ταυρολέοντος. Λαβὼν Σταυρόν, εἰκόνα τοῦ ΚΗΙΧ, ἀνέβη μὲ σκάλα καὶ μὲ σιδηροῦν λωστὸ συνέτριψε τὸ ἄγαλμα καὶ ἔστησε τὸ Σταυρὸν καὶ εἰκόνα. Ὅταν ἐκοιμήθη εἶδε δύο ἄνδρες ὡς ἱερεῖς νὰ τοῦ λέγουν· «Καιρὸν σὲ περιμέναμε Ἀλύπιε νὰ εὐθύνης τοὺς τόπους τούτους καὶ θὰ κτίσῃς ναὸν τῆς ἁγίας Εὐφημίας»

Ἐγερθεὶς ὁ ὄσιος ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ. Τότε ἐφάνησαν πάλιν οἱ δύο ἱεροπρεπεῖς, ὁ ἓνας ἐθυμιάτιζε τὸν τόπον, ὁ ἄλλος ἔψαλλε· «Ὡσαννὰ - ὡσαννὰ (δηλ. σῶσον Κύριε) εἰς τοῦτο τὸ θυσιαστήριον». Ἐπῆγε ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἔλαβε μαζὶ του καὶ τὸν Ἀλύπιον. Εἰς τὴν Χαλκηδόνα ἐκρύβη ὁ Ἀλύπιος εἰς τὸν ναὸν ἁγίας Βύσσης. Τοῦ ἐφανερῶθη ἡ ἁγία Εὐφημία καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, κ' ὅτι θὰ τοῦ ἐλαφρύνῃ τὸν κόπον ὁδοιπορίας. Ἐπέστρεψε ὁ ὄσιος, ἔχων πάντα κατὰ νοῦν τὴν ὠραιότητα τῆς ἁγίας εἰς τὴν μνήμην τῆς ὁποίας ἔκτισε ναὸν. Οἱ δαίμονες προσπαθοῦσαν νὰ κρημνίσουν τὸν ναὸν, ὅταν ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ ἔπαυσαν οἱ δαιμονικοὶ πειρασμοί. Ἐπὶ δύο ἔτη ἀσκήτευσεν εἰς Καλύβην ἐγγὺς τοῦ στύλου, πολλοὶ ἤρχοντο διὰ νὰ εὐλογηθοῦν. Κατεσκεύασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κίονος καλύβαν, τόσο μικρὰ πού δὲν ἠδύνατο νὰ ξαπλώσῃ. Ντὸ 30 ἐτῶν τότε. Μία ἡμέρα οἱ δαίμονες τὸν ἐλιθοβόλησαν, τὸν ἐπλήγωσαν καὶ ἔσπασαν τὰ σανίδια τῆς καλύβης του. Ὁ ὄσιος ἐκρήμισε καὶ τὴν σκεπήν. οἱ δαίμονες ἔφυγον κρίζοντες· «ὁ Ἀλύπιος μᾶς διώχνει καὶ δὲν γνωρίζομεν πού νὰ ὑπάγωμεν». Ἡ μητέρα τοῦ ὀσίου ἔκτισε κελλὶ ἐγγὺς τοῦ στύλου καὶ μὲ τὸ ἐργόχειρό της ἐτρέφοντο. Κάποτε τῆς ἔδωκε ὁ ὄσιος ἓνα νόμισμα διὰ νὰ ἀγοράσῃ τροφίμα καὶ ἐκείνη τὸ ἔδωκε ἐλεημοσύνη!

Ἐχάρηκε ὁ ὄσιος καὶ τὴν εὐλόγησε. Δύο ἀρχόντισαι ἢ Εὐφημία καὶ ἢ Εὐβούλη ἔγιναν μοναχαὶ μαζὶ μὲ τὴν συγγενὴν τοῦ ὀσίου Μαρίαν. Ὁ ὄσιος τοὺς ἔδωκε πρόγραμμα προσευχῆς καὶ ζωῆς καὶ νὰ μὴν ὁμιλήσουν ποτὲ μὲ ἄνδρας. Ἡ μητέρα του δὲν ἠθέλε νὰ γίνῃ μοναχή, ἔλεγε ὅτι εἶναι ὑπηρέτρια. Εἶδε ἓνα ὄραμα ὅτι ἐμποδίσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς

σύναξι παρθένων πού ἔψαλλαν. Ἐνόησε αὐτὸ καὶ ἐδέχθη τὴν κουρά. Ἦρχοντο πολλοὶ καὶ ἐμόναζον, ἔτσι ἐκτίσθη ἡ ἀνδρική μονὴ ἐγγὺς τοῦ στύλου. Ὁ λαὸς ἔβλεπε συχνὰ ἓνα οὐράνιο φῶς, στήλη πυρὸς ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁσίου. Ὁ ὁσιος συνεχῶς ἔψαλλε κλαίων· «Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ Μυστικοῦ σήμερον κλπ..». Ὁ Σταυρὸς ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε ἄνωθεν τοῦ στύλου, πρὶν κατέβῃ τὸ οὐράνιο φῶς, ἐκινεῖτο καὶ ἔτρεμε, προμυνεύοντας τὸν ἐρχομὸ του. Ἡ βασίλισσα εἶδε αὐτὸ ὀφθαλμοφανῶς καὶ ἐζήτησε τὸν Σταυρὸ (δίδοντας ἀργύρια) νὰ τὸν ἔχη εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὁ ὁσιος τῆς εἶπε ὅτι σὲ λίγο θὰ κοιμηθῇ καὶ τότε νὰ τὸν πάρῃ. Πολλὰς προφητείας εἶπε καὶ ἀσθενείας ἐθεράπευε. Πάντοτε ἐν κατανύξει κλαίων!.. Μία φορὰ ἔδωσε σ' ἓνα πτωχὸ καὶ τὸ παλιόρασὸ του, μένοντας ἔτσι εἰς τὸ κρῦο.. ἕως ὅτου μαθητὴς τοῦ ἔδωσε ἄλλο. Ἐνα χειμῶνα ὁ πάγος τοῦ ἔφερε ἀναπηρία - παράλυσι εἰς τοὺς πόδας του, πού ἦτο ὅλο πληγὴς ἀπὸ τὶς ὀρθοστασίες εἰς προσευχάς! Ὁ ὁσιος συνέχισε καθιστός, εἰς τὸ ἓνα πλευρὸ τὸν ὑπερ φύσιν ἀγῶνα του!.. ἐπὶ 14 ἀκόμη ἔτη. Καὶ 53 ἔτη στυλῆτος ὀρθιος, αἰθριος κατὰ φύσεως δαιμόνων! Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ 100 ἐτῶν τῷ 608 ἔτος εἰς χρόνους βασιλείας Ἡρακλείου. Ὁ λαὸς ἐπὶ 9 ἡμέρες ἀγρύπνησε ψάλλοντας καὶ ἐνεταφίασαν τὸ ὁσιακὸ λείψανό του!

ΑΓΙΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Παφλαγονία. Ἀπὸ μικρὸς ἔγινε μοναχός, ὡς ἀστήρ ἔλαμψε μὲ ὅλας τὰς ἀρετάς. Ἐπειτα ἀνεχώρησε εἰς ἔρημον εἰς σπήλαιον τῶν ὀρέων τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔτρεφε αὐτὸν ἄγγελος. Πολλοὶ ἤρχοντο καὶ ἐλάμβανον ὠφέλεια πνευματική. Ἐνα χειμῶνα κάποια γυναῖκα κρυφὰ ἄφησε τὸ μωρὸ τῆς ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιό του. Ὁ ὁσιος παρεκάλεσε τὸ μωρὸ καὶ ἀνέβλυσαν γάλα τὰ στήθη του καὶ τὸ ἔθρεψε ἕως τὸ δώση νὰ τὸ ἀναθρέψουν. Ἔλαβε χάρισμα νάναι προστάτης παιδιῶν. Στεῖραι γυναῖκες μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἐγέννησαν παιδιά. Τόσα ἦσαν τὰ θαύματά του ὥστε τὴν εἰκόνα του καὶ κανδήλα τοῦ ἔκαιγαν ἐνῶ ζοῦσε. Προγνώρισε τὸν θάνατό του, τὸ πρόσωπό του κατὰ τὴν κοίμησίν του ἔλαμψε ὡς ἥλιος.

ΑΓ. ΑΚΑΚΙΟΥ (ἐν τῇ κλίμακι)· Ἦτο ὑποτακτικὸς εἰς θυμῶδη γέροντα εἰς μονὴ τῆς Ἀσίας. Ὑπέφερε ὕβρεις, κτυπήματα, πληγὰς. Μετὰ 9 ἔτη ἐκοιμήθη. Ὁ Γέροντάς του λυπηθεὶς ἐρώτησε διακριτικὸν πνευματικὸν ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι δὲν πιστεύει πὼς ἀπέθανε. Ἦλθον μαζί εἰς τὸν τάφον του καὶ ἐρώτησε· «Ἀδελφὲ Ἀκάκιε ἀπέθανες;» Ὁ δὲ ἅγιος Ἀκάκιος ἀπήντησε· «Πὼς εἶναι δυνατὸν ὅσιε πάτερ ν' ἀποθάνῃ ἄνθρωπος ἐργάτης τῆς ὑπακοῆς;» Ὁ Γέροντάς του ἔκτισε καλύβη πλησίον τοῦ τάφου καὶ ἐξομολογεῖτο λέγων· «Φόνον ἔπραξα συγχωρήσατέ μοι». Τοῦ ὁσίου Ἀκακίου τὸ ἅγιο λείψανο διαφυλάχθη ἄφθαρτον. Ἐν ἔτος οἱ μοναχοὶ ἐξῆλθον εἰς θερισμό, ἔμεινα δύο, ἓνας ἀσθενὴς καὶ ὁ διακωνῶν. Ἀπέθανε ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος ἔθεσε τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ ὁσίου Ἀκακίου. Τὴν ἐπομένην εὔρε τὸν νεκρὸν ἔξω τοῦ τάφου, τὸν τοποθέτησε πάλι ἐντὸς τοῦ τάφου λέγων· «Ἄγιε Ἀκάκιε σὺ ἦσους πάντα ὑπήκοος πὼς τώρα ἔγινες παρήκοος καὶ ὑπερήφανος; Καὶ ρίπτεις ἔξω τοῦ τάφου τὸν μοναχόν; Ἡ ἄφες αὐτὸν ἢ σὲ ἐκβάλλω ἀπ' τὸν τάφον». Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ Ἀκακίου θαυματουργικὰ ἔγινε ἄφαντο.

ΙΑΚΩΒΟΥ τοῦ ἀναχωρητοῦ· Ἦτο ἀσκητὴς, εἰς τὸ ὄρος πλησίον τῆς πόλεως Κύρου χωρὶς καλύβη, σκεπάσματα κλπ.. Ζοῦσε ἀναχωρητικὴ ζωὴ! Ὅταν ἠσθένησε ἦλθον πλήθη

λαοῦ διὰ νὰ λάβουν τὸ ἁγ.Λεῖψανό του. Ὁ ὄσιος ὑπέμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς νὰ ὑπάγῃ διὰ σωματικὴν ἀνάγκην ἐντρεπόμενος τὸ πλῆθος. Ἔσωθεν ἐφοροῦσα ἀλυσίδες καὶ σίδερα, ἔτρωγε βρεγμένη φακῆ μία φορὰ τὴν ἡμέρα. Ἐνα χειμῶνα τρία ἡμερονύκτια ἦτο σκεπασμένος κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι, προσευχόταν γονατιστός, ὡς συνήθως!

Οἱ γείτονες τὸν εὔρον ἀφοῦ μετετόπισαν καὶ ἐκαθάρισαν τὰ χιόνια.

Ἔδωρ σταυρώνοντάς το, μὲ τὸ δεξι τοῦ χέρι, ἐθεράπευε κάθε ἀρρώστια. Ἀνέστησε ἕνα παιδίον!! Ἐνεφανίσθη ὁ δαίμονας ὡς αἰθίοψ καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρας ὁ ὄσιος ἔμεινε νῆστις εὐχόμενος. Ἐνας μοναχὸς τοῦ ἔφερνε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα ὕδωρ. Ὁ σατανᾶς μεταμορφωμένος εἰς τὸ σχῆμα τοῦ ὀσίου τοῦ ἔχυνε τὸ ὕδωρ καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐκινδύνευσε ἀπὸ τὴν δίψα ὁ ὄσιος. Μετὰ 15 ἡμέρας εἶπε εἰς διακονητή. «Νὰ μὴ μοῦ δώσης τὸ ὕδωρ, ὅσον καὶ ἂν σου τὸ ζητῶ, παρὰ μόνο ὅταν ἔλθῃς ἐδῶ». Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ!.

ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΩΝΟΣ τοῦ μετανοεῖτε Ἔτὸ υἱὸς ἄρχοντος, Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Ἀρμενία. Ὅταν ἄκουσε τοῦ «Ὅστις ἀφῆκε πατέρα ἢ μητέρα ἕνεκεν ἐμοῦ 100πλασίονα κληρονομήσει καὶ ζωὴν αἰώνιον κλπ.» Ἀποφάσισε καὶ ἔφυγε μοναχός. Ὑπερέβαλλε μὲ ταπεινώσει καὶ σκληραγωγία. Ὁ πατέρας του τὸν ζητοῦσε, ὁ ὄσιος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Μονὴ περιερχόμενος ἀπὸ τόπο εἰς τόπον λέγοντας· «ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ» (ἀπὸ αὐτὸ ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμία). Ἦλθε καὶ εἰς Κρήτη καὶ εἰς Πελοπόννησο εἰς τὴν Λακωνία ὅπου ἔκτισε δύο ναοὺς ἕναν εἰς ἀγορὰς πόλεως Σπάρτης καὶ τὴν Μονὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ κατὰ τὰ ἔτη 970-992. Ἐκοιμήθη ἐκεῖ ἐν Κυρίῳ τῷ 998 μ.Χ.

Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χίου (+1807 μ.Χ.)· Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωριὸ Πιθνοῦ Χίου, γονέων Παρασκευὰ καὶ Αὐγερούς. Ἀπὸ 9 μηνῶν ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ μητέρα. Ὅταν μεγάλωσε ἔμαθε ξυλογλυπτική, μὲ τὸν διδάσκαλό του ἐργάστηκε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Νικολάου εἰς τὰ ψαρά. Ἐρχόμενος εἰς Καβάλα συνελήφθη νὰ κλέπτῃ καρπούζια, φοβηθεὶς ἔγινε Τοῦρκος - Ἀχμέτ τὸ ὄνομα. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἦλθε εἰς οἰκία του, ὁ πατὴρ τοῦ κλαίοντας τοῦ εἶπε· «Καλύτερα νὰ ἀποθάνῃς παρὰ, εἰς τέτοια ἀθλιότητα, νὰ τουρκεύσῃς..» καὶ τὸν ἔστειλε εἰς Κυδωνίας Μ.Ἀσίας. Ἔτὸ τότε 10 ἐτῶν. Ἐργαζόταν εἰς ἀγροὺς τινὸς χριστιανοῦ. 20ετῆς ἀρραβωνιάστηκε, ὁ ἀδελφὸς τῆς νύμφης τὸν ἐπρόδωσε εἰς Τοῦρκους (διότι ἐφιλονείκησαν γιὰ καποιο δάνειο). Ὁμολόγησε ὅτι μικρὸς μὲ τῆ βία τούρκευσα, ἀλλὰ πάντοτε χριστιανὸς ἤμουν! Τὸ ὄνομά μου εἶναι Γεώργιος καὶ μ' αὐτὸ θὰ ἀποθάνω. Τὸν φυλικίζου γιὰ 17 ἡμέρες. Τὴν 24η Νοεμβρίου ἀπεφασίσθη νὰ τὸν θανατώσουν. Ἱερεὺς τὸν ἐξωμολόγησε καὶ τὸν ἐκοινωνήσε τὰ ἅγια Μυστήρια! Τὴν 25ην οἱ χριστιανοὶ ἀγρυπνοῦσαν εὐχόμενοι διὰ ἐνίσχυσίν του. Ἄλλοι ἦλθον εἰς τόπον καταδίκης! Οἱ Τοῦρκοι διεσκόρπισαν τὰ πλῆθη. Ὅταν ἔψαλλαν τὴν Λητὴν ἔτρεξε χριστιανὸς ποὺ εἶδε τὸ μαρτύριό του καὶ ἐφώνησε· «Τετέλεσται» λέγοντας τὰ τοῦ μαρτυρίου. Ἦλθαν καὶ ἔλαβαν ἄλλοι αἶμα, ἄλλοι χῶμα δι' εὐλογία· 22 ἐτῶν ἐμαρτυρήσε. Ἐλεγε συνεχῶς τὴν εὐχὴ· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με». Τὸν τυφέκισαν, ἔπεσε γονατιστός καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν. Ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ Ἁγ.Βῆμα τοῦ ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

27η ΑΓ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ· Ἔτὸ ἄρχων Ἀσύριος εἰς πόλιν Βηθλαβὰ Περσίας ἐπὶ

βασιλέως Ἰσδιγέρδη Αἰ. Νικηθεὶς ἀπὸ φιλοδοξίας ἠρνήθη τὸν ΚΗΙΧ. Ἡ μητέρα τοῦ καὶ ἡ σύζυγός του τὸν ἤλεγξαν ὅτι δὲν θάχουν πλέον ἐπικοινωνία μαζί τους. Μετανοήσας, ὠμολόγησε εἰς βασιλέα! Ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ κόψουν ὅλους τοὺς ἀρμούς καὶ ἀρθρώσεις. Συνήχθη ὁ λαός... ὁ ἅγιος ἀπλωσε τὸ χέρι του εἰς τὸ ἄμῳνι. Ἐπειδὴ ἔκλαιων τοὺς παρηγόρησε λέγων· «Μὴ μὲ κλαίετε, τὸν ἑαυτὸν σας νὰ κλάυσετε».. κόβοντάς του ἓνα τὰ δάκτυλα καὶ τὰς παλάμας, εὐχόμενος ἔλεγε διὰ τὸ καθένα· «Δέξαι Κύριε τὸν πρῶτο κλάδο τοῦ δένδρου Σου.. ὅπως ἡ ἄμπελος κλαδεύεται, δυναμώνει, ἔτσι κι ἐγὼ θὰ παραστῶ σῶος εἰς τὴν Βί παρουσία». Σὲ κάθε κοπτόμενο μέλος ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ὅταν ἔκοψαν τοὺς μηρούς, ἐπόνεσε κι ἔκραξε· «Χριστέ μου, βοήθησόν μοί». Οἱ δῆμιοι του εἶπον· «Ἄς σὲ σώσῃ ὁ Θεός σου». -ὁ ἅγιος· «ῶ! ἀνόητοι, δὲν ζητῶ αὐτό, ἀλλὰ διὰ νὰ φανῆ ὅτι ἔχω σάρκα ἐπόνεσα, πρὶν ὁ νοῦς μου ἦτο ὅλος εἰς τὸν Χριστὸν καὶ δὲν πονοῦσα.. καταλύσατε τὸν παλαιὸ οἶκο τῆς σαρκός μου διὰ νὰ ἀνακαινισθῆτε καὶ γίνεσθε ἁγιοὶ καὶ ἀκατάβλητοι. Τέλος ἀπεκεφάλισαν. Εἰς δάκτυλός του εὐρίσκετε εἰς Ι. Μονὴ Πάτμου!

ΟΣΙΟΥ ΠΙΝΟΥΦΡΙΟΥ· Ἦτο ἱερεὺς ἠγούμενος κοινοβίου εἰς Πανεφῶ Αἰγύπτου. Κρυφίως ἔφυγε καὶ ἐνεδύθη κοσμικά, ἦλθε εἰς κοινόβιο Ταβενησιωτῶν καὶ 3 ἔτη διακονοῦσε κηπουρός. Οἱ μαθηταὶ του, τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ τὸν ἐπέστρεψαν, ὁ δὲ ἀνάψας ἀπὸ πόθο ταπεινώσεως ἐπῆγε κρυφίως εἰς Μονὴ Παλαιστίνης. Πάλι τὸν ἐπανέφεραν οἱ μαθηταὶ του. Ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

ΟΣΙΟΥ ΝΑΘΑΝΑΗ· Γράφει τὸ Λαυσαϊκὸ ὅτι ὁ διάβολος τὸν ἐξέβαλε ἀπὸ τὸ ἀσκητήριό του ὅπου ἐμόναζε. Ὁ ὄσιος ἔθεσε εἰς ἑαυτὸν κανόνα καὶ ἔμεινε ἔγκλειστος 37 χρόνια!.. δὲν ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν θύρα τῆς καλύβης του.

Σύναξις Ῥωσικῆς εἰκόνας Θεοτόκου 3ΘανεΘυε=σημεῖον, ἐν Νόβγκοροϋτ τῷ 1170 μ.Χ.

28η ΟΣΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ τοῦ Νέου (Ὁμολογητοῦ)· Ὁ πατριάρχης Γερμανὸς εὐλόγησε τὴν ἔγκυο μητέρα τοῦ Ἄννα λέγων· «ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ το ἐν τῇ κοιλίᾳ τέκνο σου διὰ πρᾶσβειῶν τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου». Ἐνα πῦρ ἐξῆλθε τότε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατριάρχου. Τὸν ἐβάπτισε ὁ πατριάρχης κι ὠνόμασε Στέφανον. Ὁ ὄσιος ζοῦσε Θεοσεβῶς, μελετῶντας πατερικὰ κείμενα.

Τὸ 726 ἔτος μὲ τὴν εἰκονομαχίαν ὁ Λέων Ἰσαυρὸς ἐξώρισε τὸν ἅγιο Γερμανὸν, οἱ γονεῖς τοῦ ὀσίου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Κων/πολι καὶ ἐπῆγαν εἰς ὄρος Αὐξεντίου εἰς Βιθυνίαν, ἐκεῖ παρέδωσαν τὸν 16 ἐτῆ Στέφανον εἰς τὸν Προορατικὸν Γέροντα Ἰωάννην, ὅπου ἐν συνεχείᾳ ἔγινε μοναχός. Ὅταν ἀπέθανε ὁ πατήρ του, ἔδωκε τὴν περιουσίαν τοῦ εἰς πτωχοὺς, τὴν μητέρα του καὶ ἀδελφὴν τοῦ ἔστειλε εἰς μονήν. Τριάντα ἐτῶν ἔγινε ἠγούμενος, μετ' ὀλίγον ἀφήνοντάς ἀντικαταστάτην τὸν μοναχὸν Μαρίνον (εἶχε περίπου 20 μοναχοὺς ἢ μονήν) ἐγγὺς εἰς σπήλαιον ἀσκήτευσεν. Τὸ ἔτος 741 ἄρχισαν ἰσχυρότεροι διωγμοὶ ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Λέωντος τὸν Κων/νον τὸν Εἰ.

Τὸ 754 μ.Χ. ἐκάλεσε σύνοδον ἀπὸ 338 κληρικοὺς -ἐπισκόπους ποὺ ἐψήφισαν μὲ τὸν αἰρετικὸν πατριάρχην Ἀναστάσιον, κατὰ τῶν ἁγ. εἰκόνων. Ἐστειλαν δῶρα εἰς 2 τὴν Μονὴν τοῦ ὀσίου ὁ ὁποῖος δὲν τὰ ἐδέχθη, ἐλέγχοντας λέγων· «Ἐλαιὸν ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου..» καὶ ἀναθεμάτισε τὰς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου. Τοὺς ἐξεδίωξαν οἱ εἰκονομάχοι ἀπ' τῆς μονῆς καὶ ἐπὶ ἕξι ἡμέρας τοὺς ἐκλείσαν.

του καὶ ἔφερε ἀπὸ Νικομήδεια τοὺς 370 οἱ ὅποιοι δὲν ἐθυσίαζον εἰς τὸ ναὸ τῆς Ἰσιδος, διὰ τοῦτο τοὺς ἐθανάτωσε. Ὁ Παράμονος ἤλεγξε τὸν ἄρχοντα κι' ὠμολόγησε Χριστὸν· κεντᾶται μὲ λόγχες, τρυπᾶται μὲ ὀξέα καλάμια καὶ τέλος ἐθανάτωσαν αὐτόν.

Ἁγίων Τιμοθέου καὶ Θεοδώρου τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 361 μαρτύρων ἐν Τιβεριουπόλει· Οὗτοι ἐμαρτύρησαν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου (361 μ.Χ.). Οἱ Θεόδουλος καὶ Ταπανὸς εἰς τὴν Μακεδονία ἔθραυσαν μία νύκτα τὰ εἶδωλα, ὠμολόγησαν, τοὺς ἔδεσαν ἐπάνω σὲ σιδερένια φλεγόμενα κρεββάτια. Οἱ ἅγιοι ὑπομένοντες, ὡς δροσερόν ἐφαίνετο τὸ πλάγιασμα καὶ πειράζοντες τὸν ἄρχοντα εἶπον· «Ἐὰν ἐπιθυμῆς, ὦ ἄρχων, νὰ χορτάσης ἀπὸ τὰ ἐψημμένα κρέατά μας, διέταξε νὰ μᾶς στρέψουν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό, διὰ νὰ μὴ φανῶμεν ἄνοστοι ὡς ἡμιψημμένοι». Λέγοντας αὐτὰ παρέδωκαν τὴν ψυχὴν των. Οἱ, Τιμόθεος, Κομάσιος, Ἐτιμάσιος, Θεόδωρος ἤλθον ἀπὸ τὴν Νίκαια εἰς Θέσ/νίκη καὶ μετὰ εἰς τὴν Τιβεριούπολιν (τὴν νῦν Στρώμνιτσα - νοτίως τῶν Σκοπίων). Ὁ Τιμόθεος ἔγινε ἐκεῖ ἐπίσκοπος, ὁ Κομάσιος καὶ Εὐσέβιος ἦτο μοναχοί. Ὁ Θεόδωρος ἦτο ἐπίσκοπος εἷς ἐκ τῶν 318 πατέρων τῆς Αἰ Οἴκουμ. Συνόδου, πρῶτος ἐπίσκοπος εἰς Τιβεριούπολι. Οἱ, Πέτρος, Ἰωάννης, Σέργιος, Θεόδωρος καὶ Νικηφόρος ἦσαν ἱερεῖς μαζί μὲ τοὺς διακόνους Βασίλειον καὶ Θωμᾶν εἰς τὴν Τιβεριούπολι. Οἱ, Δανιὴλ - Ἱερόθεος, Χαρίτων, Σωκράτης ἦτο μοναχοί. Οἱ 361 ἀπεκεφαλίσθησαν. Ὁ ἱερεὺς Πέτρος ἐλέγξας δριμύτερον τοὺς ἀσεβεῖς, κόπτουν τὸ χέρι του καὶ ρίπτουν εἰς τοὺς κύνας. Γυναίκα τυφλὴ ἐκ γενετῆς, ἔλαβε τὴν ἁγ.χεῖρα καὶ ἔφερε εἰς οἰκίαν τῆς. Καθὼς ἐφίλη αὐτήν, εὐθύς ἀνέβλεψε. Τὴν ἁγ.χεῖρα τὴν ἔφερε εἰς τὸν ναὸ ἁγίας Ἀναστασίας καὶ ἀπεθησαύρισε ἐκεῖ.

ΑΓΙΟΥ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ· Τῷ 270 μ.Χ. ἀπὸ Λυκαονία Καππαδοκίας ἦτο, μετέφερε σίτον εἰς Γαλατίαν, τὸν συνέλαβαν, ὠμολόγησε εἰς ἄρχοντα Φίληκα, δέρρεται, σπαθίζεται, ρίπτεται εἰς κλίβανο ἀλλὰ διεφυλάχθη ἀβλαβῆς, τοῦ ἐκάρφωσαν καρφιά εἰς τὴν κεφαλὴν, χεῖρας καὶ πόδας καὶ τὸν βίαζαν νὰ τρέξῃ 30 στάδια. Οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του.

ΟΣΙΟΥ ΠΙΤΥΡΟΥΝ· Ντὸ μαθητῆς τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, προεστὼς εἰς τὸ Ὄρος τῆς Θηβαΐδος πολῶν μοναχῶν. Ἐθεράπευε ἀρρώστους καὶ δαιμονιζομένους. Τὸ φαγητὸ του ἦτο πάντοτε ἀλεύρι μὲ ὕδωρ καὶ τοῦτο Κυριακὴ καὶ Πέμπτη (δὶς τῆς ἐβδομάδος).

30η ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ πρωτοκλήτου· Ἦτο ἀλιεὺς ἀπ' τὴν Βησθαΐδὰ Γαλιλαίας, ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, υἱὸς τοῦ Ἰωνά. Ὁ Πέτρος εἶχε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀριστοβούλου ἀδελφοῦ τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα. Ὁ ἀπόστ. Ἀνδρέας προέκρινε τὴν παρθενίαν. Ἐγινε μαθητῆς τοῦ Προδρόμου. Ὄταν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἔλαβε τὸν Ἀνδρέα καὶ Ἰωάννη καὶ ἐπῆγε εἰς ΚΗΙΧ λέγων τὸ «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ..» τότε ἀφέντες τὸν Πρόδρομο ἔγιναν μαθηταὶ Χριστοῦ. Ἔτρεξε ὁ Ἀνδρέας εἰς Πέτρον καὶ εἶπε «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν».. καὶ ἔγινε καὶ ὁ Πέτρος μαθητῆς ΚΗΙΧ καὶ τὰ λοιπὰ γνωστὰ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπειδὴ πρῶτος ἐκλήθη εἰς τὴν διδασχὴ Κυρίου ὠνομάσθη πρωτόκλητος. Μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ἔπεσε κλῆρος νὰ κηρύξῃ εἰς Βιθυνία, Κων/πολι, Νικομήδεια, Νίκαια, ἕως Μαύρη θάλασσα.. καὶ εἰς Ἑλλάδα. Περιῆλθε κηρύττων, θεραπεύων ἀρρώστους, χειροτονῶντας καὶ κτίζοντας ἐκκλησίας. Συνήνητησε τὸν ἀπόστ.

Παῦλο εἰς Ἱεροσόλυμα, τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη εἰς τὴν Ἐφεσσο, εἰς τὴν Σινώπη εὔρε φυλακισμένο τὸν ἀπόστ. Ματθία, προσευχηθεὶς ἔσπασαν τὰ δεσμά του καὶ ἄνοιξαν οἱ θύρες φυλακῆς. Ὁ Ματθίας ἐλευθερώθηκε. Συνέλαβαν οἱ ἄπιστοι Σινωπεῖς, ἔδερναν τὸν ἀπ. Ἀνδρέα, ἔσυραν κατὰ γῆς καὶ ἔρριψαν αὐτὸν μισοπεθαμένον εἰς σκουπιδότοπο ἔξω τῆς πόλεως. Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἐφάνη, τὸν ἐνίσχυσε καὶ τοῦ ἐθεράπευσε ἓνα δάκτυλο τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχαν κόψει. Οἱ Σινωπεῖς ἰδόντες αὐτὸν ὑγιῆ ἐπίστευσαν πολλοί. Ὅταν ἀνέστησε νεκρὸ παιδί ὅλοι ἐπίστευσαν.. Μετὰ ἔλαβε μέρος εἰς σύνοδο ἀποστόλων εἰς Ἱεροσόλυμα (ἰδὲ Πράξ. 15ον Κεφαλ.). μετὸν ἀπόστ. Ματθία καὶ ἀπόστ. Θαδδαῖο ἐκήρυξαν ἕως τὴν Μεσοποταμία. Εἰς τὴν Κων/πολι ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο τὸν Στάχυν, εἰς Ἡράκλεια Θράκης ἐχειροτόνησε τὸν Ἀππελή, συνεχίζοντας τὸ κήρυγμα ἦλθε εἰς Πάτρα, ἐθεράπευσε τὸν ἀσθενῆ Σώσιον καὶ διέμεινε εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἰάτρευσε τὸν δοῦλο τῆς Μαξιμίλας τῆς γυναικὸς τοῦ ἡγεμόνος Αἰγεάτου καὶ τὴν ἀσθενοῦσα Μαξιμίλα, καθὼς καὶ ἄλλους τυφλοῦς, λεπρούς, παραλύτους.. Ἐπίστευσε καὶ ὁ Αἰγεάτης καὶ πολλοί, ἔκτισαν ναό.

Ἰάτρευσε τὸν Στρατοκλῆ ἀδελφὸν Αἰγεάτου ὁ ὁποῖος ἐδαιμονίζετο, καὶ ἐβαπτίσθη. Ἐπειδὴ ἡ Μαξιμίλα δὲν ἤθελε νὰ ἔχη σχέσεις μετὸν Αἰγεάτη διότι ἀκόμη δὲν εἶχε βαπτισθῆ, ὁ Αἰγεάτης ἐφυλάκισε τὸν Ἀπόστολο. Ἦλθον εἰς φυλακὴ ἡ Μαξιμίλα καὶ ὁ Στρατοκλῆς μετὸν προσευχὴν ὁ ἅγιος ἄνοιξε τὴν θύρα.. ἐχειροτόνησε τὸν Στρατοκλῆ ἐπίσκοπο.. ἔπειτα δι' εὐχῆς τοῦ ἀποστόλου ἔκλεισε πάλιν ἡ θύρα. Ἐπειδὴ ἡ Μαξιμίλα ἔμεινε πιστὴ εἰς Χριστόν, ὁ ἡγεμὼν διέταξε τὴν σταύρωσιν τοῦ ἁγίου. Ὅταν τὸν ἐσταύρωσαν ὁ λαὸς ἤθελε νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπὸ Σταυρό, ὁ ἅγιος τοὺς παρηγόρησε καὶ ὅτι οὕτω ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποθάνῃ καὶ παράδωκε τὴν ψυχὴν τοῦ 80 ἐτῶν. Ὁ Αἰγεάτης δαιμονισθεὶς ἐκρημνίσθη εἰς τόπον «ψηλὰ ἀλώνια» καὶ κακῶς ἀπέθανε. Ὁ βασιλεὺς Κωνστάντιος, μετὰ καιρὸν ἔστειλε τὸν τοπάρχην Αἰγύπτου Ἀγ. Ἀρτέμιο μετὰ δῶρα καὶ παρέλαβε μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἀντιρρήσεις τὸ ἅγ. Λεῖψανο τοῦ ἀποστόλου (ἀφοῦ κατεσκευάσθη ὑδραγωγεῖο ἀπὸ Παναχαϊκὸ ὄρος ἕως Πάτραν μετὰ κρατικὰ ἔξοδα) καὶ ἔφερε εἰς Κων/πολι. Μετὰ 500 ἔτη ἐπέστρεψε εἰς Πάτρα τὴν ἁγία Κάρα ὁ βασιλεὺς Βασίλειος Μακεδὼν (867-886) καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἕως χρόνους Θωμᾶ Παλαιολόγου ὅστις φεύγων τὸν Μωάμεθ Βί πού κυρίευσε τὴν Πελοπόννησο (1460 ἔτος) ἐπορεύθη εἰς Πάπα καὶ κατέθεσε τὴν ἅγ. Κάρα εἰς τὸ Βατικανό.

ΑΓ. ΦΡΟΥΜΕΝΤΙΟΥ (310-380)· Εἰς χρόνους Μεγάλου Κων/νοῦ, ἓνας φιλόσοφος μετὰ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Αἰδέσιο καὶ Φρουμέντιο μετέβη εἰς Ἰνδίας διὰ νὰ γράψῃ ἱστορίαν, βάρβαροι τοὺς ἐπώλησαν εἰς τὸν βασιλέα Ἰνδίας δούλους. Ὁ βασιλεὺς εἶδε αὐτοὺς ἀξιούς καὶ ἔκαμε οἰκονόμους. Μετὰ 3 χρόνια τοὺς ἐλευθέρωσε. Ὁ Αἰδέσιος ἦλθε εἰς Τύρον εἰς τὴν πατρίδα των. Ὁ Φρουμέντιος ἦλθε εἰς Ἀλεξάνδρεια ἐγνωρίσθη μετὰ Μέγα Ἀθανάσιον καὶ τὸν ἐχειροτόνησε Ἀρχιερέα ἀποστείλας αὐτὸν εἰς Ἰνδία. Ὁ Φρουμέντιος τόσα θαύματα ἐτέλεσε καὶ μετὰ διδασκαλίαν του εἰς ὀλίγα ἔτη ὅλη τὴν Ἰνδία ἐβάπτισε χριστιανούς. Ὁ βασιλεὺς ἐθαύμαζε διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ ἐρωτοῦσε πόθεν ἡ τοιαύτη χάρις, ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι δῶρον τῆς ἱερωσύνης καὶ ὅτι ἔχει τὰς εὐχὰς τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου εἰς τὸ ἀποστολικὸν χάρισμα.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ·

1η Προφήτου Ναούμ· Ναοὺμ ἐρμηνεύεται ἀνάπαυσις ἢ παράκλησις εἰς πάντας. Ἦτο ἐκ

τῆς φυλῆς Συμεών, ἐγεννήθη εἰς Ἐλκεσὲμ τῆς Βαταρεῖμ 5ος π.Χ. αἰών. Ἐπροφήτευσεν τὴν καταστροφήν Νινευῖ (40 ἔτη μετὰ τὸ κήρυγμα Ἰωνά, οἱ Νινευῖται ἐπανῆλθον εἰς πρότερον ἀμαρτίας, οἱ Βαβυλώνιοι τοὺς αἰχμαλώτισαν καὶ ἔκαψαν τὴν πόλιν. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΟΣΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ τοῦ νέου· Ἦτο ἀξιωματοῦχος, ἐγκαταλείψας τὰ γῆινα ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς κοινόβιο εἰς Κίον Βιθυνίας εἰς διάφορα διακονήματα. Ὁ ἡγούμενος δοκιμάζοντας τὴν ὑπομονὴν του δὲν τοῦ ἔδιδε οὔτε ροῦχα οὔτε ὑποδήματα. Ἀπέκαμε ἀπὸ τοὺς κόπους... εἶδε ὄραμα ἄνδρα λαμπρὸν βαστάζοντα ζυγὸν εἰς τὰ ἀριστερὰ ἦτο αἰ ἀμαρτίαι του καὶ δεξιὰ τοῦ ζυγοῦ ἔθεσε τὴν ἀξίνη ὅπου ξερρίζωνε τὰ χόρτα εἰς τὴν μονή. Ὁ ζηγὸς ἔκλινε δεξιὰ! Τοῦ εἶπε· «Ἰδοὺ ὁ Κύριος ἐδέχθη τοὺς κόπους σοῦ καὶ ἔγινε ἴλεως τῶν ἀμαρτιῶν σου» μετὰ καιρὸν ὁ ἡγούμενος τοῦ εἶπε κατ' ἰδίαν. «Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ πληρῶσῃ τὸν μισθὸν σου, διὰ τὰς ψυχὰς ὅσας ὠφέλησας μετὰ τὴν κατὰ Θεὸν πολιτεία σου καὶ τελεία ὑπακοή σου». Καὶ ἀπὸ τότε τοῦ ἔδιδε ὅτι εἶχε ἀνάγκη!

ΑΓ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ· Ἐκ τῆς Ἀμνείας Παφλαγονίας, ἦτο εὐσεβὴς, πλούσιος μὲ γυναῖκα Θεοσεβῶ καὶ υἱοὺς Ἰωάννην, Ὑπατία καὶ Εὐανθία. Ἐδίδε πολλὰς ἐλεημοσύνας. Ὁ Κύριος ἐπέτρεψε ὡς ὁ Ἰὼβ νὰ πειρασθῆ, ἀπὸ 12.000 πρόβατα καὶ κτήματα, συστυχία καὶ κλέπτες.. δὲν τοῦ ἔμειναν παρὰ μόνον ἡ οἰκία του καὶ ὀλίγα κτήματα. Μία ἡμέρα ἐψόφησε τὸ βόδι τοῦ γείτονά του, ὁ ἅγιος τοῦ χάρισε τὸ δικό του, εἶπε εἰς γυναῖκα του ὅτι τοῦ ἔφυγε. Ὁ υἱὸς τοῦ ἔμαθε τὴν ἀλήθεια καὶ τότε ὄλοι ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ ἀγίου. Ὁ γείτονας εἶπε εἰς ἅγιον· «Διὰ τίς ἀμαρτίες μου νὰ δεχθῶ τὸ βόδι σου, ὁ Θεὸς ἐθανάτωσε τὸ δικό μου, ἰδοὺ ἔφερα τὸ δικό σου» Ὁ ἅγιος τὸν ἔπεισε νὰ πάρῃ καὶ τὸ ἄλλο διότι δῆθεν θὰ ἔφευγε εἰς τόπον μακριά. Ἡ οἰκογένειά του ἐλυπεῖτο, ὁ ἅγιος τοὺς παρηγοροῦσε λέγων ὅτι ἔχει χρήματα κρυμμένα καὶ δὲν θὰ δυστυχήσουν. Τότε κατὰ βασιλικὴν διαταγὴν οἱ ἄνδρες ἐστρατεύθησαν κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν. Ἐνὸς στρατιώτου ἐψόφησε τὸ ἄλογό του ὁ ἅγιος ἔδωσε τὸ δικό του. Μία φορὰ τοῦ ζήτησε κάποιος τὸ μοσχάρι τοῦ διότι ὅπου ἔδιδε ἐλεημοσύνη ἐπλήθυναν αἱ εὐλογίαι. Τὸ ἔδωσε, ἡ ἀγελάδα ζητοῦσε τὸ μοσχάρι της, ἡ γυναῖκα τοῦ ἔλεγε· «Ἀσπλαχνε δὲν λυπῆσαι τὴν ἀγελάδα πού τὴν ἐχώρισες ἀπ' τὸ παιδί της!.. ὁ ἅγιος ἔδωκε τὴν ἀγελάδα! Ἐγινε πείνα, ἐδανείσθηκε 6 κιλά σιτάρι. Ἦλθε πτωχὸς καὶ τοῦ ζητοῦσε ἓνα κιλό. Ἡ γυναῖκα τοῦ εἶπε· «Δός μας ἀπὸ ἓνα κιλό μερίδιο τοῦ καθενός μας καὶ τὸ ὑπόλοιπο δῶστο ὅπου θέλεις». Ὁ ἅγιος ἔλεγε· «ἐγὼ δὲν ἔχω μερίδιο» καὶ ἔδωσε δύο κιλά τοῦ πτωχοῦ καὶ συνέχισε νὰ τοῦ δίδῃ τρίτο κιλό. Ἡ γυναῖκα τοῦ πειράζοντάς τον εἶπε· «δός του καὶ τὸ σακκί». Καὶ τὸ ἔδωσε ὅλο. Ὁ πτωχὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ μεταφέρει, ὁ ἅγιος τοῦ ἔδωσε τὸν ὄνον του διὰ νὰ τὸ μεταφέρῃ. Ἡ Θεοσεβῶ ἐδανείσθη ἓνα ψωμί καὶ ἔφαγον ἄγρια λάχανα. Κάποιος τοῦ ἔδωσε ἐλεημοσύνη ἓνα σακκί σιτάρι.. Ἡ Θεοσεβῶ ἔκαμε τῆ διανομῆ. Ὁ ἅγιος τὸ μερίδιό του τὸ ἔδωκε ἐλεημοσύνη.. ἀφοῦ δὲν εἶχε τί νὰ μοιράσῃ ἔδιδε ἐλεημοσύνη μέλι ἀπὸ τὰ μελίτσια του. Τέλος καὶ τὰ ἐνδύματά του διαμοίρασε. Τότε ἐβασίλευσε ἡ Εἰρήνη καὶ Κων/νος ὁ υἱὸς της (780-797). Ἐζήτησαν ἀπ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορίαν κόρη ἑνάρετο καὶ ὠραία διὰ τὸν Κων/νο. Ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως ἐζήτησαν τὴν κόρη τοῦ ἀγίου φιλαρέτου, τὴν Μαρία, τὴν Εὐανθία ἐστεφανώθη ἓνας Πατρίκιος. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀγίου ἔλαβον ἀξιώματα καὶ πλοῦτη καὶ κατοίκησαν εἰς τὴν Κων/πολι. Μία ἡμέρα εἶπε ὁ ἅγιος νὰ ἐτοιμάσουν τράπεζα διὰ τὸν βασιλέα..

Όταν έτοιμασαν έκάλεσε 200 πτωχούς, ανάπηρους, γέροντας.. τελειώνοντας τὸ φαγητό, έπεσαν εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου ὅλοι οἱ οἰκεῖοι του καὶ τοῦ ζητοῦσαν συγχώρεσιν διότι τὸν ἐλύπησαν εἰς τὸ παρελθόν. Ὁ ἅγιος ἐδίδαξε· «Ἴδου ὁ ΚΗΙΧ ὅταν εἰς Εὐαγγέλιόν του λέγει ὅτι εἶδε 100πλασίονα ..τὸ ἔκαμε». Τοὺς εἶπε καὶ ἔδωσαν καὶ χρήματα εἰς τοὺς ανάπηρους κλπ κι' ἔφυγαν εὐχαριστημένοι. Πράγματι τὸν Οὐράνιον Βασιλέα εὐφράνε καὶ εὐχαρίστησε ἡ τράπεζα τῶν 200 αὐτῶν πτωχῶν!! Ὁ ἅγιος εἶχε τρία πουγγία ὅμοια, τὸ ἐν μὲ φλουρία, τὸ ἄλλο μὲ ἀργύρια καὶ τὸ τρίτο μὲ χάλκινα καὶ τὰ ἐκράτει ὁ δοῦλος του. Ὅταν ἤρχετο πτωχός, προσευχόταν νοερῶς καὶ ὅ,τι τὸν φώτιζε ὁ Θεὸς προσέφερε ἐλεημοσύνη. Μὲ πολὺ βία ἐδέχθη τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάτου. Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἐγνώρισε τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του. Ἐπῆγε εἰς γυναικεῖα μονὴ καὶ ἀγόρασε μνημα λέγοντας ὅτι σὲ 10 ἡμέρες θ' ἀποθάνη. Ἡσθένησε, εἶπε (εἰς οἰκεῖους του) ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸν προσκαλεῖ (ἐνόμιζον γιὰ ἐπίγειο βασιλέα).. εἰς υἱὸν τοῦ Ἰωάννη προφήτευσεν ὅτι θ' ἀποκτήσῃ 7 παιδιὰ.. ὅπως καὶ ἔγινε, εἰς τὸν δεύτερον υἱὸν τοῦ εἶπε ὅτι 24 ἐτῶν θ' ἀποθάνη, αὐτὸς ἔγινε μοναχὸς καὶ 24 ἐτῶν μὲ καλὴ μετάνοια ἐκοιμήθη. Εἰς θυγατέρα καὶ ἐγγονὰς τοῦ εἶπε ὅτι θὰ μείνουν παρθένες.. ὅπως καὶ ἔγινε.. ἐμόνασαν εἰς μονὴ Θεοτόκου καὶ μετὰ 12 ἔτη ἀγώνων ἐκοιμήθησαν καὶ αἱ δύο σὲ μία ἡμέρα. Εἶπε· «Τῆς Φιλοξενίας, παιδιὰ μου, μὴ ἐπιλανθάνεσθε, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ φυλακισμένους ἐπισκέπτεσθε. Χῆρες καὶ ὀρφανὰ βοηθεῖστε, ξένων πραγμάτων μὴ ἐπιθυμεῖτε. Τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν μὴ παραλείπετε, ὅπως ἐμὲ βλέπατε νὰ πράττω ἔτσι κι' ἐσεῖς νὰ πράττετε». Εὐχόμενος αὐτὰ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε. Ἄρχισε νὰ λέγῃ τὸν 100 ψαλμόν· Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσσομαι Σοὶ Κύριε κλπ. Μία θεῖα εὐωδία τότε ἐξεχύθη σ' ὅλο τὸ δωμάτιο. Ἐπειτα εἶπε τὸ «Πιστεύω» καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴ του.

Ἀνανίου Πέρσου· Ἀπὸ πόλιν Ἀρβήλ Περσίας, ὑπέμεινε πολλὰ βάσανα διὰ ΚΗΙΧ. Ὅλιγο πρὶν παραδῶσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ εἶπε· «βλέπω κλίμακα ἢ ὁποῖα φθάνει ἕως τοῦ οὐρανοῦ καὶ δύο φωτοειδεῖς ποὺ μὲ προσκαλοῦν λέγοντας, ἐλθὲ εἰς ἡμᾶς καὶ σὲ ὀδηγοῦμεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ φωτός κι' εὐφροσύνης». Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

2α Προφήτου Ἀββακούμ· Ἀββακούμ ἐρμηνεύεται ἐναγκαλισμός, ἔγερσις. Ἦτο ἐκ τῆς φυλῆς Συμεῶν, υἱὸς Σαφάτ, τὸν βον αἰῶνα π.Χ. προφήτευσεν τὴν αἰχμαλωσίαν λαοῦ εἰς Βαβυλῶνα. Ὅταν ἦλθε ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐκρύβη εἰς Ὀστρακίνην (χώρα μετὰ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας). Ὅταν ὁ λαὸς ἦτο εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτος, ἐνῶ κρατοῦσε τὸ φαγητὸ διὰ τοὺς θεριστάς τῶν ἀγρῶν του. Προεῖπε τὴν καταστροφὴν ναοῦ ἀπὸ Ῥωμαίους, τὸ σχίσμα καταπετάσματος κ.ἄ.. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐτάφη εἰς Ἐχελέ.

Ὀσίων Ἰωάννου, Ἡρακλαίμονος, Ἀνδρέου, Θεοφίλου (τῶν ἐρημιτῶν)

Ἦσαν χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν Ὁξύριγγον. Ἐγιναν μοναχοὶ εἰς τὴν ἔρημον καὶ μετὰ εἰς ὑπακοὴν Γέροντος ἐπὶ ἐν ἔτος ἕως ὅτου ἐκοιμήθη. Συνέχισαν ἐπὶ 60 ἔτη τὸ μοναχικὸ πρόγραμμα κακουχούμενοι, ὑπομένοντες.. ἐσθίοντες ὀπώρας καὶ ὕδωρ δις τῆς ἐβδομάδος. Ὅλη τὴν ἐβδομάδα ἠσύχαζον μόνοι τῶν εἰς τὰ σπήλαιά τῶν τὸ Σάββατο καὶ Κυριακὴ ἐσυναπτόντο καὶ ἅγιος ἄγγελος ἐκοινωνοῦσε τὰ Ἅγια Μυστήρια. Ὁ ὄσιος Παφνούτιος ἦτο αὐτόπτης μάρτυς καὶ συνέγραψε τὸν βίον τῶν.

ΑΓΙΑΣ ΜΥΡΟΠΗΣ· Ἀπὸ τὴν Ἐφεσσο. Ὁρφανὴ ἀπὸ πατέρα. Ἀπὸ μικρὴ ἐπήγαινε εἰς τὸν τάφον τῆς ἁγίας Ἑρμιόνης (ἐορτάζει 4η Σέπτ. ἦτο θυγατέρα ἀποστολ. Φιλίππου) ἐμάζεψε μύρον τὸ ὁποῖο ἀνέβλυζε ἀπὸ τὸν τάφον κι' ἔβλεπε εἰς πιστοὺς -διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Μυρόπη. Κατὰ τὸν διωγμὸ Δεκίου (250 μ.Χ.) ἐπῆγε εἰς Χίο. Ὅταν ἔρριψαν τὸν ἅγιον Ἰσίδωρον εἰς χαράδρα ἢ ἁγία Μυρόπη τὸν ἐνεταφίασε. Ἡ ἁγία διὰ νὰ μὴ τιμωρηθοῦν οἱ φύλακες, ἐπαρουσιάστηκε καὶ ὠμολόγησε. Ὁ ἄρχων ἠρώτησε· «Πῶς τόλμησες νὰ πράξης αὐτό;» -Ἡ ἁγία· «Καταφρονοῦσα καὶ καταπτύουσα τῆς σῆς ταλαιπωρίας καὶ ἀθεότητος». Τὴν ῥαβδίζουν.. τὴν σύρουν ἀπὸ τὰ μαλλιά εἰς τὴν πόλιν,... καὶ τὴν φυλακίζουν.

Τὴν νύκτα φῶς ἔλαμψε εἰς τὴν φυλακὴ καὶ ἅγιοι ἄγγελοι μὲ τὸν Ἅγιον Ἰσίδωρον ἤλθον ψάλλοντες τὸν Τρισάγιον ὕμνον. Εἶπε ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος· «Εἰρήνη σοί, ἠγγικε ἡ δέησίς σου πρὸς Θεόν, ἰδοὺ νῦν ἔρχη μεθ' ἡμῶν καὶ θὰ λάβῃς τὸν ἠτοιμασμένον σοὶ στέφανον.

Ἡ ἁγία παράδωκε τὴν ψυχὴν της, ἢ φυλακὴ ἐπλημμύρισε εὐωδία, ὁ φύλακας ἰδὼν αὐτὰ ἐπίστευσε, κι' ἐμαρτύρησε. Ἐνεταφιάσθη ἐπισήμως μὲ ἄδεια τοῦ ἄρχοντος.

ΟΣΙΟΥ ΚΥΡΙΑΛΛΟΥ τοῦ Φιλεώτου· Ἐκ τοῦ χωρίου Φιλέα ἐγγὺς Κων/πόλεως. Εἰς ἅγιον βάπτισμα ὠνομάσθη Κυριακός, ἐχειροτονήθη ἀναγνώστης, ἀπὸ μικρὸν παιδαριόγεροντα τὸν ἔλεγον, διότι ὅλα του τὰ ἔργα, τὰ λόγια τοῦ κι' οἱ λογισμοὶ τοῦ εἶχαν τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. 20ετῆς ἐνουμφεύθη, ἀπέκτησε υἱὸν καὶ ἔπεισε τὴν σύζυγόν του νὰ παρθενεύσουν. Ἐνήστευαν, Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ ξηροφαγοῦσαν (τρώγοντας παξιμάδι καὶ νερὸ τὸ ἐσπέρας). Σὺν τῷ χρόνῳ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἔτρωγε (ὅλες τὶς ἡμέρας παξιμάδι καὶ νερὸ) καὶ τὸ Σαββατοκύριακόν μόνον φαγητό. Θέλοντας νὰ μονάσῃ, δοκίμασε νὰ ὑπακούσῃ εἰς πλοίαρχον ἐπὶ 3 ἔτη.. ἐκτελῶντας ὅποιαδήποτε ὑπηρεσία ἀγόγγυστα προσευχόμενος ἀδιάλειπτα. Ὅταν εἶχε πονηροὺς λογισμοὺς ἐκτυποῦσε τοὺς μηρούς του ἢ ὠμούς του μὲ ξύλον ἢ σχοινί. Οἱ ναῦτες τὸν εἶδαν μίαν φορὰ νὰ κτυπᾷ τὸ πρόσωπόν του καὶ κλαίοντας δυνατὰ τοὺς εἶπε· «Ἐὰν καὶ ἐσεῖς εἶχατε ὅσες ἀμαρτίες ἔχω θὰ ἐκλαίγατε περισσότερο». Οἱ γνωστικοὶ ἀναστέναξαν καὶ εἶπον· «Ἀλλοίμονο εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀναισθήτους διότι καταναλῶμε τὰς ἡμέρας μας εἰς ματαιότητος». Τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ ἐργάζεται,.. νὰ ἀναπληρῶνουν ἐκεῖνοι τὴν ἐργασία κι' ἐκεῖνος νὰ προσεύχεται. Ἐδέχθη διότι ἀπὸ ἐξάντλησι οὔτε εἰς τὰ ἰστία ν' ἀνέβῃ δὲν ἠδύνατο. Ἐλθὼν εἰς οἰκίαν τοῦ εἶπε εἰς σύζυγόν του ἢ νὰ ὑπάγω εἰς μονὴ ἢ νὰ μένω ἐδῶ ἀργὸς λόγῳ ἀσθενείας μου. Τοῦ εἶπε· «μεῖνε καὶ ὁ Θεὸς θὰ οἰκονομήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν». Ἐκτίσε μικρὸν κελλί ἐγγὺς οἰκίας του καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔμεινε προσευχόμενος. Ἐδιόρθωνε δίκτυα ἀλιέων. Ἐλαβε τὸ χάρισμα τῶν δακρύων. Τὰς νύκτας ἐξήρχετο ἐκεῖ εἰς τὴν λίμνην Δέρκων ἀγρυπνῶντας καὶ αὐτομεμφόμενος· Ἄφες τὰ ἄνω, ἀκάθαρτε διότι εἶσαι ὑπερήφανος καὶ κάτελθε εἰς τὸν ἄδην νὰ ἴδῃς τοὺς ὁμοίους σου μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συναριθμηθῇς μετ' ὀλίγον ἐλεεινέ». Ἄλλοτε ἐφρόντιζε ἀσθενεῖς καὶ ἔλεγε· Ἐὰν κανεὶς εἰδῇ ἢ ἀκούσῃ κάτι ποὺ λυπεῖ τὸν ἀδελφόν του καὶ λυπηθῇ ἢ καρδιὰ τοῦ κι' αὐτὸ θὰ τὸ λογαριάσῃ ὁ Θεὸς ἐλεημοσύνη. Ὅμοίως ἂν τὸν ὑβρίσῃ καὶ ὑπομείνῃ». Μία ἡμέρα ἤλθε ὁδοιπόρος ζητῶν τὸν Κυριακὸν τὸν Ἐλεήμονα!..ὁ ὄσιος ἀπορῶν εἶπε· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κυριακός, ποῖος δὲ εἶναι ὁ ἐλεήμων δὲν γνωρίζω, πῶς τὸ λέγεις αὐτό;» Ἐκεῖνος εἶπε· «Περιέπεσα εἰς πειρασμοὺς καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ μοῦ δείξῃ σκέπη σωτηρίας. Ἐφάνη κάποιος ἔφιππος λέγων·

«Μὴ λυπεῖσαι ὁ Θεὸς σὲ φροντίζει. Ὑπαγε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυριακοῦ τοῦ Ἐλεήμονος κί' αὐτὸς θέλει ἀναπαύσει σέ».. καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ὁ ὄσιος τὸν ἐδέχθη τὸν ἐφιλοξένησε πλένοντάς καὶ τοὺς πόδας. Μία ἡμέρα παίζοντας τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς ἐκτύπησε μὲ λίθον καὶ ἐτύφλωσε τὸν δεξιὸ ὀφθαλμὸ τῆς κόρης τοῦ. Ἡ μητέρα ὕβριζε.. ὁ ὄσιος δὲν ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ κελλί του, εὐχαριστοῦσε τὸν ΚΗΙΧ καὶ κλαίοντας ἐμέμφετο ἑαυτὸν ὡς αἴτιον. Ἡ γυναίκα τοῦ τὸν ἔλεγε σκληροκάριον.. ὁ ὄσιος τὴν εἰρήνευσε νοουθετῶν καταλλήλως. Κάθε Παρασκευὴ ὁδοιπορῶν 32 μίλια ἐπήγαινε εἰς Ναὸν Βλαχερνῶν ἐπροσκυνοῦσε καὶ ἐπέστρεφε. Μία περίοδο πεῖνας ἐξεκίνησε ἄσιτος διὰ τὸν ναὸν Βλαχερνῶν, καθ' ὁδὸν ἀπέκαμε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βαδίση, ἐνῶ προσευχόταν εἶδε ἔμπροσθέν του ἄρτο καὶ κανάτιον ὕδατος. Προσεποιεῖτο πολλὰς φορὰς τὸν μωρὸν καὶ ἀνόητο καὶ ἄλαλον. Ἐφοροῦσε σιδερένιες ἀλυσίδες ὁ μοναχὸς Ἰλαρίων τοῦ εἶπε ὅτι κινδυνεύει ἀπὸ κενοδοξία. Ὁ ὄσιος εἶπε· «Μισῶ κόπον πού προξενεῖ ζημίαν» καὶ ἀφήρσε αὐτὰς λέγων· «Ἴδου ἐλύθη ὁ κύων ἐκ τῶν σιδηρῶν». Ὁ Ἰλαρίων μὲ γράμμα τοῦ τὸν ἔστειλε εἰς τὴν Ἄννα Κομνηνὴ (μητέρα τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ 1081-1118) ἡ ὁποία δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη βασίλισσα. Ἐλθὼν ὁ ὄσιος, ἀνέγνωσε ἡ Ἄννα τὸ γράμμα, ἔπεσε εἰς πόδας τοῦ ζητοῦσα εὐλογία, ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος ἐγονάτισε ζητῶν τὴν εὐχὴ τῆς. Ἡ Ἄννα ἐπέμενε. Ὁ ὄσιος εἶπε· «Ὁ Κύριος ν' ἀξιῶση νὰ ἀπολαύσης τὰ ἀγαθὰ τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ καὶ νὰ ἴδῃς υἱοὺς υἱῶν σου νὰ ἐξουσιάζουν πόλεις καὶ ἔθνη». Ἡ εὐχὴ τοῦ ἐξεπληρώθη μετὰ ταῦτα. Ἡ Ἄννα ἐζήτησε ν' ἀκούσῃ λόγον σωτηρίας κατὰ τὴν δύναμί τῆς ὁ ὄσιος· «Ὅσο κανεῖς εἶναι δοῦλος τῶν παθῶν δὲν λογίζεται δοῦλος τοῦ Θεοῦ». Τὴν ἐδίδαξε περὶ ἐλεημοσύνης καὶ «ὅποιος εἶναι ἀμελής εἰς τὰ μικρά, πιστεῦε ὅτι εἶναι ἀμελής καὶ εἰς τὰ μεγάλα, προφυλάττου ἀπὸ τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δὲν πίπτεις εἰς τὰ μεγάλα». Εὐλογήσας αὐτὴν καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἀπῆλθε, ἀφοῦ ἡ Ἄννα τὸν ὅρκισε νὰ λάβῃ χρήματα, τὰ ὅποια ἔδωκε ἐλεημοσύνης. Ἦλθε ποτὲ νὰ ἰδῇ τὰ ὀλίγα ἀμπέλια τοῦ καὶ τοὺς ἐργάτες πού ἠργάζοντο ἐκεῖ. Ἰδὼν ἀπὸ μακρόθεν ὅτι δὲν ἐργάζονται, ἐκάθισε κί' αὐτὸς τρεῖς ὥρες. Ὁ λογισμὸς του, ἔλεγε νὰ τοὺς ἐλέγξῃ διατὶ ἀναπαύονται, ὁ ὄσιος ἐμέμφετο ἑαυτῷ λέγων· «Ἐὰν πιστεύης ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει τὴν πρόνοιάν σου διατὶ φροντίζεις ἐσὺ; Ἐνὸς ἐστὶ χρεία!! Καὶ σὺ φροντίζεις πὼς θὰ καρποφορήσῃ τὸ ἀμπέλι σου καὶ δὲν φροντίζεις τὴν ἄκαρπη ψυχὴ σοῦ τρισάθλιε;» Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μιχαὴλ ἔγινε μοναχὸς εἰς Ῥώμη ὠνομάσθη Ματθαῖος, ἔκτισε μονὴ καὶ συνήθροισε μοναχοὺς. Συχνὰ ἔρχετο εἰς Ῥώμη εἰς μονὴ αὐτή.. μετ' ὀλίγον ἔγινε μοναχὸς μετονομασθεὶς ἀπὸ Κυριακός, Κύριλλος, ἔκτισε κελλί κοντὰ εἰς μονὴ ἀδελφοῦ τοῦ καὶ ἠσύχαζε, μόνο Σάββατο=Κυριακὴ καὶ ἑορτὰς ἤρχετο εἰς τὴν Θ. Λειτουργία. Τρία ἔτη ἔμεινε τελείως ἐγκλειστος εἰς οὐδένα ὠμίλησε πλὴν τοῦ διακονητοῦ, ἐργόχειρο ἔπλεκε ἐπανω καλύμματα μάλλινα. Ἐδωσε εἰς ἕνα ἔμπορον τὸ ἐργόχειρό του, νὰ τὰ πωλῆσῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ σίτον, ἐκεῖνος λησμόνησε, ἐπέστρεψε καὶ τοῦ ζητοῦσε συγχώρησι, ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε· «ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ αὐτό».. εἶδε εἰς ὄραμα ἄνδρα λαμπρὸν νὰ τοῦ λέγῃ· «διατὶ ἔδωκες εἰς τὸν δεῖνα καὶ ὄχι εἰς ἐμὲ διὰ νὰ σὲ τρέφω ἄνευ κόπου;» Ἀπὸ τότε ὁ ἅγιος ἔδιδε δωρεὰν εἰς τοὺς πτωχοὺς λέγων· «δῶσε διὰ νὰ λάβῃς», ἄλλοτε ἄφηνε ἔξω ἀπὸ τῆς μονῆς διὰ νὰ πάρῃ ὅποιος ἔχει ἀνάγκη. Εἶχε ἀποστηθίσῃ τὸ μισὸ ψαλτήρι, τὸ ἔδωσε τὸ ψαλτήρι σὲ κάποιον πού τὸ ἠθέλε πτωχόν. Τὴν νύκτα ἔψαλλε τὸ μισὸ ψαλτήρι ἀπέξω καὶ ἔκαμε καὶ 500 μετάνοιες, ὅταν ἐκοιμήθη εἶδε ἕνα λαμπρὸ νεανία νὰ τὸν ξυπνᾷ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ «γιατὶ δὲν ψέλνεις;» ὁ ὄσιος τοῦ ἀπήντησε «ὄσους

ψαλμούς γνωρίζω τους εἶπα»!!). Ὁ φανεῖς τὸν ἐδίδαξε καὶ τὸ ὑπόλοιπο ψαλτήρι καὶ ἔψαλλον (ἀνέγνωσαν) τὸ ψαλτήρι ὅλο δύο φορές. Ἀπὸ τότε ἐγνώριζε (ἔμαθε θαυματουργικὰ) ὅλο καὶ τὸ ἐρμήνευε εἰς τοὺς μοναχοὺς. Τὸν ἐπεσκέφθη ὁ υἱὸς τοῦ 19 ἐτῶν νὰ τὸν ἰδῆ. Ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε «ἂν θὰ μείνης μοναχὸς θὰ μὲ ἰδῆς, ἀλλοιῶς ὄχι» Ὁ υἱὸς τὸν ἠρώτησε ἂν ἔλθῃ ἢ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφή του θὰ τοὺς ἰδῆ; ὁ ὄσιος· «Ναί, ἔξω ἀπὸ τῆς θύρας τῆς μονῆς». Ἐφώνησε αὐτές, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθε, λέγοντας ὅτι προτιμῶ νὰ εἶμαι μὲ τὸν Χριστὸν καὶ ὄχι μαζί σας. Ὁ υἱὸς τοῦ ἔμεινε μοναχός.. σὲ 40 ἡμέρες ἔγινε ἡ κουρά του καὶ ἀφοῦ ἀρρώστησε ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, ἔχοντας σύνολον 18 μῆνας εἰς τὸ σχῆμα. Λόγω πολέμου ἐπῆγε εἰς μονὴ εἰς τὴν Μαύρη θάλασσα καὶ ἠσύχαζε εἰς κελλί ἐγγὺς μονῆς. Κάποτε ὁ ἠγούμενος τὸν ἤλεγξε φθόνω κινούμενος, ὁ ἅγιος ἀταράχως αὐτομεμφόμενος ἐδέχθη τὴν ἐπιτιμήσεις. Εὐλογῶντας τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς του, ἔδιδε εἰς ἀσθενεῖς καὶ ἐθεραπεύθησαν. Ἕνας μοναχὸς τοῦ ἐξομολογήθη· «Ἦμουν εἰς τὸ κελλί μου, λυπούμενος διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ξαφνικὰ μοῦ ἦλθον πολλὰ δάκρυα καὶ δύο ἡμερόνυχτα δὲν ἐπεθύμησα νὰ φάγω.. ἐθερμάνθη πολὺ ἡ καρδιά μου καὶ ἐθρηνοῦσα πικρῶς ἀλλὰ καὶ μὲ γλυκύτητα μαζί. Τότε εἶπα εἰς τὸν φύλακα ἄγγελό μου, σὲ ὀρκίζω εἰς Θεόν, φύλαξόν με μὲ περισσοτέρα ἐπιμέλεια διότι κινδυνεύω νὰ χαθῶ, ἐπειδὴ ματαίως ἔζησαν καὶ ἐσὺ ματαίως μὲ φυλάττεις».

Μέτ' ὀλίγον ὡσάν νὰ κοιμήθηκα, εἶδα λευκὸ χέρι καὶ μὲ ἐρράπισε εἰς τὸ δεξιὸ μάγουλο,... τὸ πρόσωπό μου εὐωδίαζε μία ἐβδομάδα καὶ δὲν ἤθελα νὰ φάγω τίποτε, ἐκ δαιμόνων εἶναι ἢ ἐκ Θεοῦ;» Ὁ ὄσιος μετὰ ἀπὸ σύντομη προσευχὴ ἀπήντησε ὅτι εἶναι ἐκ Θεοῦ διότι αἱ δαιμονικαὶ ἀλλοιώσεις δὲν ἔχουν εἰρήνη.

Μία φορά μετὰ τὴν ὥρα προσευχῆς, εὐωσίασε ὁ τόπος καὶ μία ἀγγελικὴ φωνὴ ἔψαλλε «Διελευσόμεθα ἐν τόπῳ σκηνῆς θαυμαστής» (Ψαλμ.). Μέτ' ὀλίγον διεπίστωσε ὅτι ἕνας ἀσθενὴς μοναχὸς ἐξεψύχησε. Προγνώρισε τῇ νίκῃ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ κατὰ Νορμανδῶν εἰς τὴν Σικελία. Συνέβη μία φιλονικία μεταξὺ ἠγουμένου καὶ μοναχῶν. Ὁ ὄσιος τοὺς εἰρήνευσε λέγοντας ὅτι ὅποιος δὲν ἔχει τὸν ἑαυτό του ἁμαρτωλὸ ζητεῖ δικαίωμα ἢ κατακρίνει ἄλλους καὶ ὁ ἀπειθὴς καὶ ἀντιλέγων συμφιλιοῦται μὲ τὸν διάβολον. Ἕνας μοναχὸς τοῦ εἶπε· «ὁ γιατρὸς εἶπε πρέπει νὰ τρώγω πρωτὶ-πρωτὶ σῦκα» ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε διὰ τὸν ἀληθινὸ ἰατρὸ ΚΗΙΧ. - Σήμερα Παρασκευὴ τί ἐφάγατε; - ὁ μοναχός, Ἁγιοζώμιον (δηλ. Κρεμμύδια βραστὰ μὲ μυρωδικά). -Στενάξας ὁ ὄσιος εἶπε· «Ἀλλοίμονό μας, δὲν εἶναι αὐτὸ ἁγιοζώμιον ἀλλὰ γαστριμαργοζώμιον, ἐνθυμεῖσαι εἰς τὸ Γεροντικὸ τὸν Ἀββᾶ πὺ ἐτρῶγε ὕδωρ ἄλας καὶ παξιμάδι εἰς τὴν Σκήτη καὶ ἐπετιμήθη διότι τρώγει ζωμόν; Νὰ μὴ τὸ ὀνομάζετε εἰς τὸ ἐξῆς ἁγιοζώμιον διότι ὑβρίζετε τοὺς πατέρας. Τὸ πλῆθος φαγητῶν γεννᾷ πονηροὺς λογισμοὺς καὶ αἰσχρὰ ἐνύπνια. Ὁ ὄσιος φοροῦσε σανδάλια μόνον τὸν χειμῶνα, ἦτο μονοχίτων καὶ δὲν ἐπλένετο, ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ δεξιὸ πλευρὸ ἢ καθήμενος, στρῶμα εἶχε ἕνα ψαθίον καὶ σκέπασμα ἕνα δέρμα ἄρκτου. Ἐπὶ 50 συνεχῆ ἔτη δὲν ἔφαγε ἐψημένον φαγητό, οὔτε οἶνο ἢ σταφυλᾶς. Συνήθιζε νὰ Τρώγῃ κυδώνια. Ἐλεγε· Τὰς Δεσποτικὰς ἐορτὰς δὲν καταλύω διότι εἶμαι ἀσθενὴς καὶ μετὰ δὲν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ. Εἰς τὸν ὕπνον ἔλεγε· «ἐλθὲ δοῦλε κακὲ». Ἀπὸ ὅταν ἔγινε μοναχός δὲν παρήλθε ἡμέρα χωρὶς δάκρυα καὶ 18 χρόνια (ἔλεγε) ἔχω πὺ ὅποτε θελήσω κλαίω. Ὅταν κανεὶς κάτι τὸ ἀποκτᾷ χωρὶς κόπο, δὲν τὸ ἀγαπᾷ μὲ πόθο καὶ διὰ τοῦτο τὸ καταφρονεῖ, ἐπειδὴ νομίζει ὅτι εὐκόλα τὸ ἀποκτᾷ. Κάποιος μαθητὴς τοῦ ἱερέως τοῦ εἶπε πὺς μία φορά ἀκούοντας ἐξομολογήσεις ἐγλυκάνθη ἡ καρδιά του καὶ τὸ σῶμα ἐθερμάνθη ἐκ τοῦ πειρασμοῦ, κιᾶ ἔβαλε κάρβουνα εἰς τοὺς μηροῦ του καὶ ἐκάηκε. Ὁ

ὄσιος· Μὲ τὴν κακοπάθεια θεραπεύεται ὁ Θεὸς καὶ ὅτι μὲ τὰ ΔΑΚΡΥΑ ἀνταποδίδεται τὸ φιλόανθρωπον. Ὁλίγη θλίψις διὰ τὸν Θεὸν εἶναι καλύτερη ἀπὸ μεγάλο ἔργο χωρὶς θλίψι. Πρὶν τὸ φαγητὸ τοῦ ἔλεγε τοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν Παναγία μας καὶ Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἔκαμε μετανοίας. Εὐσεβῆς ἔλεγε δὲν εἶναι ὁ ἐλεὼν πολλοὺς ἀλλὰ ὁ μὴ ἀδικῶν οὐδένα καὶ ὅποιος δὲν τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς ἀδικεῖ τοὺς καλοὺς. Λυχνάρι δὲν ἐχρησιμοποιοῦσε ποτέ, ἔλεγε ὅτι ὁ λύχνος εἶναι σημεῖον ἐχόντων φωτεινὴν ζωὴν, ἐγὼ ἔπραξα καὶ πράττω ἔργα ἄξια σκότους διὰ τοῦτο κάθομαι εἰς τὸ σκότος καὶ κλαίω τὰς ἀμαρτίας μου. Τὸν ἐπεσκέφθη ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος Κομνηνὸς μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του. Ὁ ὄσιος εἶπε· «Ἐφθασε εἰς τὰ βασιλεία ἢ ὑπόκρισις τῶν λόγων μου καὶ τῶν ἔργων μου; Ἐσὺ μὲν διὰ τὴν κατὰ Θεὸν ταπεινώσί σου, τιμᾶς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον ἐγὼ ὁ ἐλεεινὸς τί θὰ ἀπολογηθῶ καὶ τί θὰ ἀνταποδώσω εἰς ἐσὲ διὰ τὸν τόσον κόπον ὅπου ἔλαβες καὶ ἦλθες;» Ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε τί νὰ κάμη διότι δὲν ἔχει μνήμη Θεοῦ μὲ τις φροντίδες ποὺ ἔχει καὶ ἐζήτησε τὰς εὐχὰς του. Ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε· «Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν ὅλοι ἀπαθεῖς, ὅμως δύνανται ὅλοι νὰ σωθοῦν καὶ νὰ φιλιωθοῦν μὲ τὸν Θεόν (Ἁγ. Κλίμακας) καὶ «ὁ ἐν τῶν κόσμῳ κατορθώσας ὀλίγα καλὰ ὑπερέβη τὸν εὐρισκόμενον εἰς ἐλευθερία καὶ δὲν κατόρθωσε ὅλα τὰ καλὰ» (Ἁγ. Γρηγόριος Θεολόγος) καὶ ὅτι ἡ Ῥαὰβ ἢ πόρνη ἐδικαιώθη μὲ τὴν φιλοξενία. Μνήμη Θεοῦ εἶναι πόνος καρδίας ὑπὲρ εὐσεβείας γενόμενος καὶ ἀληθῆς βασιλεὺς εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐξουσιάζει τὰ πάθη του. Ἐρωτήσας ὁ βασιλεὺς τίνος εἶναι ἡ μονὴ ὁ ὄσιος εἶπε· «Ἡ ἐκκλησία ἦτο ἀπὸ προγόνους ἡμῶν, ὁ ἀδελφὸς μου μὲ ἰδίους κόπους συνέστησε αὐτήν». Ὁ βασιλεὺς μὲ χρυσόβουλον ἐδώρισε τὸν τόπον εἰς τὴν μονήν. Ὁ Ἀλέξιος ἦτο φιλομόναχος, ἐζήτησε τὰς εὐχὰς τῶν καὶ ὠμίλει μὲ αὐτοὺς ὄρθιος μὲ σταυρωμένας χεῖρας εἰς τὸ στήθος. Συχνὰ ἔλεγε· «Κάθε ἀγαθὸ τὸ ὅποιο μου ἐχάρισε ὁ Θεός, πιστεύω ὅτι διὰ τῶν εὐχῶν τῶν Γερόντων ἐγένετο καὶ τὴν πίστιν μου τὴν ὁποῖαν ἔχω εἰς αὐτούς». Ἄφησε ὁ βασιλεὺς 5 λίτρας χρυσοῦ, ἀλλὰ οἱ μοναχοὶ τὰ ἐμοίρασαν εἰς πτωχοὺς μαζὶ μὲ ἄλλα ἀντικείμενα τῆς μονῆς λέγοντες· «Μήπως μᾶς δοκιμάζει ὁ Θεός!» Μετὰ ἀπὸ ἡμέρας κάποιοι μοναχοὶ εἶπον· «Ποὺ εἶναι ἀββᾶ τὰ ἑκατονταπλασίονα; Ἴδου διεμοιράσαμε ὅλα!» Εἶπε ὁ ὄσιος, νουθετῶν, νὰ μὴ ὀμιλοῦν ὡς ἄφρονες, ἀλλὰ νὰ ἐλπίζουν εἰς Θεόν. Μεθ' ἡμέρας ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Παλαιολόγος τοὺς ἔδωκε πολὺ ἐλεημοσύνη. Ὁ ἅγιος τοὺς ἐκάλεσε λέγων· «Ἴδέτε ὀλιγόπιστοι εἰς τί ἐδιστάσατε; Λάβετε γῆιν τὰ τῆς γῆς διὰ τὰς ἀνάγκας σας καὶ τὰ λοιπὰ δώστε ἐλεημοσύνη ἵνα εὔρετε ἔλεος!» 96 ἐτῶν ἠσθένησε. 60 ἔτη μὲ ἄρτο καὶ χόρτα!.. ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπεσκέφθη, ἡ βασίλισσα τοῦ ἔδωσε μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ χέρια νὰ φάγη βασιλικά φαγητά. Ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς ἐὰν πρέπει νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, ὁ ὄσιος προσευχηθεὶς ὀλίγο τοῦ ἀπήντησε· «Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς κατάλληλος, ἀργότερα θὰ εὐδοκήσῃ ὁ Θεός». Ἀργότερα τὸ 1097 τοὺς ἐνίκησε. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ἔκτισαν ἐκ θεμελίων νέα ἐκκλησία διότι ἦτο παλαιά. Ὁ ὄσιος προσέφερε ἓνα πρόβατο εἰς τοὺς κτίστας, ἓνας ἐξ αὐτῶν ἐγόγγυζε καὶ δὲν ἔτρωγε διότι ἦταν ἀδύνατο, οἱ ἄλλοι τοῦ εἶπαν νὰ μὴ ἀποστρέφεται τὴν εὐλογία τοῦ ἀγίου, ὁ ἀχάριστος οὗτος ἔπεσε κάτω δαιμονιζόμενος καὶ τὸ πρόσωπό του ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω. Ὁ ὄσιος εὐλόγησας ὕδωρ τὸν ἐθεράπευσε. Ἀπὸ 93 ἐτῶν ἕως 99 σχεδὸν ἦτο κατάκοιτος ἀπὸ ἐξάντλησι. Συχνὰ ἤρχετο ὁ Ἰωάννης Σεβαστός καὶ συνομιλεῖ πνευματικά (ἦτο ἀνηψιὸς τοῦ βασιλέως). Τοῦ ἔδειξε ὁ δαίμων φαντασία ὅτι δῆθεν ἦλθε ὁ Σεβαστὸς καὶ ὁ ἱερεὺς ἔστησε ἀγία Τράπεζα, ἀντιμῆνσιο..κλπ καὶ

έλειτουργοῦσε. Δὲν ἄκουε ὁ ὄσιος καθαρὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ Ἄπόστολο παρὰ μόνο τὰς ἀποκρίσεις «ΑΜΗΝ», Κύριε ἐλέησον...κλπ. Εἶδε ὁ ὄσιος ὅτι ἐκοινώνησαν οἱ ἐλθόντες καὶ ὁ Σεβαστός. Ὁ ὄσιος δὲν ἐκοινώνησε, ὡς ἀνάξιος καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἐὰν εἶναι θέλημά Σου Κύριε νὰ κοινωνήσω ἅς μου τὸ εἰπῆ ὁ Σεβαστός.. Τέλος ἔφυγαν ὅλοι.. ὁ ὄσιος ἐφώνησε ἕνα μαθητὴ του καὶ ἐρωτοῦσε διὰ τὴν Θ.Λειτουργία κρατῶντας τὸ δισκοπότηρο. Ὁ μαθητὴς του « Ἀπώλεσας τὸν νοῦ σοῦ Ἀββᾶ; αὐτὸ πού κρατᾶς εἶναι τὸ «ποτήριο πού πίνεις»! Ὁ ὄσιος δὲν ἐγνώριζε τί πράγματι εἶχε συμβῆ. Ἐφερα τὸν διακριτικὸ Γέροντα Νικόλαο Κατασκεπανὸ ὁ ὁποῖος συνέγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ ὁσίου τοῦ ἐξήγησε γιὰ τὴν φαντασία τῶν δαιμόνων καὶ ὅτι ἐὰν κοινωνοῦσε θὰ ἔχανε τὰ λογικά του. Ὁ ὄσιος ἐζήτησε συγχώρησι ἀπ' ὅλους. Ὅταν ἐκοινώνησε τὸ πρόσωπό του ἔγινε ὡς πῦρ. Παρὰ τὸ γῆρας ὁ ὄσιος κρατοῦσε νηστείας.

Ἄπο 90-92 ἐτῶν εἷς ἑορτὰς ἔτρωγε βρασμένο φαγητὸ ἀλλὰ ἀνέλαιο, ἕως τὰ 99 ἔτρωγε καὶ ἔλαιο καὶ ἰχθύς. 96 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

3η Προφήτου Σοφονίου· 6ος αἰῶνας π.Χ. ἐκ τῆς φυλῆς Συμεών, ἀπὸ Ἀαβάραθα, διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Ἰωσίου ἐπροφήτευσεν τὴν ἄλωσι Ἱερουσαλήμ...τὴν κλῆσι ἐθνῶν εἰς ἐκκλησία καὶ ὅτι ὁ ΚΗΙΧ κριτὴς, κατὰ τὰ ἔργα ἐκάστου.

Σοφονίας ἐρμηνεύεται, Σκοπιὰ Κυρίου, ἢ ὁ συνιεὶς κρυπτά.

Θεοδώρου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας· Ῥαβδίζεται, τὸν ἐστεφάνωσαν μὲ ἀκάνθινο στέφανον, τὸν ἔρριψαν εἰς θάλασσα καὶ διεσώθη θαυματουργικά, τέλος ἀποκεφαλίζεται, ἐνεταφιάσθη εἰς Ἀλεξάνδρεια.

Θεοδώρου τοῦ Κυπρίου· Ἦτο μοναχός. Τόση ἀκτημοσύνη εἶχε ὥστε εἰς τὴν κλίνη τοῦ εἶχε πέτρες. Προεγίνωσκε τοὺς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἐπὶ ἔτη προσεποιήτο τὸν σαλόν. Πολλοὺς ὠφέλησε μὲ τὴν ζωὴ καὶ διδασκαλία του. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Θεοδούλου τοῦ Ἐπάρχου· Ἦτο πατρίκιος καὶ ἔπαρχος εἰς τὸν βασιλέα Μέγα Θεοδόσιον. Ἀπέθανε ἡ γυναίκα του, διεμοίρασε τὴν περιουσία του εἰς πτωχοὺς.. ἐπῆγε εἰς Ἐδεσσα (πρώην Ἰουστινούπολις καὶ Καλλιρόη -νῦν Ὀρφά) καὶ ἔγινε μοναχός. Ἐπειτα ὡς στυλίτης ἔζησε 30 ὀλόκληρα χρόνια. Ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ μὴ τρώγη φαγητὰ ἀλλὰ κάθε Κυριακὴ μετελάμβανε τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἀντίδωρο μόνο. Ἐπολεμήθη ἀπὸ λογισμοὺς καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δείξῃ μὲ ποῖον ὁμοιάζει εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἦκουσε θεῖα φωνὴ ὅτι εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν Κορνήλιον (μίμον) εἰς Δαμασκόν. Ἐπῆγε καὶ τὸν συνήτησε, ἔπεσε εἰς πόδας του καὶ ἐζητοῦσε εὐχὴ τοῦ καὶ νὰ μάθῃ τὴν πολιτεία του. Ὁ Κορνήλιος τοῦ εἶπε ὅτι ἦτο εἰς τὰ θέατρα καὶ χοροὺς ἢ ἐργασία του, μετενόησε καὶ ζεῖ μὲ μετάνοια καὶ ἐλεημοσύνας. Ὅτι ἐκείνη τὴν περίοδο μία περιφανὴς γυνὴ εἶχε τὸν ἄνδρα της εἰς τὴν φυλακὴν διότι χρεωστοῦσε 400 νομίσματα. Ἐγὼ εἶχα 230 ἐπώλησα τὰ κοσμήματα -χρυσὰ καὶ φορέματα καὶ συγκέντρωσα τὰ 400 νομίσματα καὶ ἔδωσα εἰς γυναίκα καὶ ἐλευθέρωσε τὸν ἄνδρα της. Ὁ Θεόδουλος δοξάζων τὸν Θεὸν ἐπέστρεψε καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ἐπισκόπου Κολωνίας· Ἐγεννήθη 8 Ἰανουαρίου 454 ἐπὶ βασιλείας Μαρκιανοῦ, εἰς Νικόπολι Ἀρμενίας. Ὅταν ἀπέθαναν οἱ γονεῖς τοῦ Ἐγκράτιος καὶ

Εύφημία, διεμοίρασε τὰ υπάρχοντά του, ἔκτισε ναὸν εἰς Θεοτόκον καὶ ἐμόνασε εἰς Κοινόβιο. 28ετῆς ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κολωνίας (εἰς Ἀρμενία) - Ἀνατολικὴ Μικρὰ Ἀσία. Μετὰ 9 ἔτη κρυφίως ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε εἰς Λαύρα Ἁγίου Σάββα εἰς Παλαιστίνη (τῷ 491). Ὁ ὄσιος Σάββας χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ τοῦ ἀνέθεσε διακονήματα ἀρχοντάρη - μάγειρος, μετὰ τοῦ ἔδωκε εὐλογία νὰ ἡσυχάζῃ εἰς κελλί ἐκτὸς μονῆς ὅλη τὴν ἐβδομάδα, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα, οὔτε νὰ τρώγῃ οὔτε νὰ πίνῃ, μόνο Σαββατοκύριακο νὰ εὐρίσκειται εἰς τὶς ἀκολουθίας καὶ τράπεζα. Τὸ 496 ἔτος τὸν πῆγε ὁ ὄσιος Σάββας εἰς τὸν πατριάρχη Ἡλία διὰ νὰ τὸν χειροτονήσῃ ἱερέα. Ὁ Ἰωάννης ἐξομολογήθη εἰς Ἡλία καὶ τὸν ὥρκισε νὰ μὴ τὸν ἀποκαλύψῃ. Ὁ Ἡλίας εἶπε εἰς ὄσιον Σάββα ὅτι ὁ Ἰωάννης ἱερεὺς δὲν γίνεται. Ὁ Ἰωάννης ὁδοιποροῦσε ποτέ, ἐλιποθύμησε, ἀρπαγῆς αἶθριος θαυματουργικὰ εὐρέθη εἰς τὸ κελλί του - 5 μίλλια ἀπόστασι. Τὸ ἔτος 503 ἔφυγε κρυφὰ καὶ ἀσκήτεψε ἐξ ἔτη εἰς ἔρημο Ῥουβὰ τρεφόμενος μὲ χόρτα. Ὅταν ἦλθαν οἱ Πέρσες ἐκρήμνησαν τὰ κελλία τῶν μοναχῶν, εἰς τὸ κελλί Ἰωάννου ἦτο ἕνας λέων καὶ ἔδιωξε τοὺς στρατιώτας. Γυνὴ ἐκ Καππαδοκίας ποὺ ἦτο διάκονος τῆς ἐκκλησίας Κων/πόλεως Βασιλείνα ἠθέλε νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς ἄνδρα καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Μὲ τὸ προορατικὸ τοῦ χάρισμα ὁ Ἰωάννης ἐγνώρισε αὐτὸ καὶ τὴν εἰδοποίησε νὰ μὴν ἔλθῃ, τῆς ἐφάνη καθ' ὕπνον καὶ τὴν συνεβούλευσε αὐτὰ ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ. Ὅτε ἦτο 104 ἐτῶν ἐφύτευσε ἕνα ξηρὸ σύκο, ἐγγὺς τοῦ ἀσκητηρίου τοῦ ἀνάμεσα σὲ πέτρες. Οὔτε χῶμα, οὔτε ὑγρασία εἶχε ἐκεῖ. Εἶπε εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ «ἐὰν βλαστήσῃ, θὰ μοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς ἀνάπαυση εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα.. καὶ ὧ τοῦ παραδόξου.. ἐρρίζωσε καὶ μετὰ καιρὸν ἐποίησε τρία σῦκα τὰ ὁποῖα ἀσπαζόμενος ὁ ἅγιος ἔφαγε μὲ τοὺς ἀδελφούς ὁμοῦ. Ὅταν ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος Σάββας ὁ Ἰωάννης ἦτο 84 ἐτῶν καὶ εἶχε κανόνα μόνον Σάββατο-Κυριακὴ νάναι εἰς Λαύρα. Ἦτο Πέμπτη -ἐλυπεῖτο διότι δὲν θὰ ἦτο εἰς κηδεῖα. Ὁ ὄσιος Σάββας καθ' ὕπνον τὸν ἐπαρηγόρησε· «Μὴ λυπῆσαι, ἂν καὶ ἐχωρίστηκα εἰς τὴν ἐπίγειαν ζωὴ ἀπὸ ἐσέ ὅμως κατὰ πνεῦμα εἶμαι πάντα μαζί σου. Ὁ Ἰωάννης τοῦ ζήτησε νὰ μεσιτεύσῃ νὰ ἔλθῃ κοντά του, ὁ ὄσιος εἶπε· Ὁ Θεὸς θέλει νὰ μείνῃς ἐκεῖ ὡς στήριγμα εἰς τοὺς μοναχοὺς διότι θάρθη ἐπιδρομὴ Ἀράβων εἰς τὴ μονὴ καὶ θὰ ὑπάγῃ εἰς Λαύρα». Ἀργότερα ἔζησε ὡς ἐγκλειστος εἰς μικρὸ κελλί τῆς Λαύρας. Εἶδε ὄραμα ὅτι εὐρέθη εἰς Βηθλεὲμ καὶ πῶς οἱ ἄγγελοι ἔλαβον τὴν ψυχὴν ἀποθνήσκοντος. Διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπῆγε εἰς Βηθλεὲμ καὶ εὔρε τὸν νεκρὸν ὅπως εἶδε εἰς τὸ ὄραμα. Μία φορὰ οἱ μαθηταὶ τοῦ εὐρισκόμενοι πέραν Ἰορδάνου εἰς διακονία, ὅταν ἐπετέθη λέων ἐφάνη ὁ Ἰωάννης καὶ τοὺς ἔσωσε, ὅταν τὸν συνήνησαν πρῶτος ὁ ὄσιος εἶπε· «Εἶδατε πῶς βρέθηκα εἰς τὴν ἀνάγκη σας; Πολὺ δεήθηκα εἰς Κύριον νὰ σᾶς ἐλεήσῃ. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔτρωγε στάκτη τοῦ θυμιατοῦ εἰς τὸ φαγητό του. Ὁ μαθητὴς του τὸν εἶδε κι' ἐλυπήθη. Ὁ ὄσιος τὸν παρηγόρησε, ὅτι καὶ ἄλλοι μοναχοὶ τὸ αὐτὸ πράττουν ὡς λέγει Δαυῖδ «σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον». Τὸ 558 ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ἐπεσκέφθη τὸν ἅγιον μία φορὰ χριστιανὸς μὲ ἕναν αἰρετικὸ. Ὁ ὄσιος εἶπε· «Εἰς ἐσέ ὡς εὐσεβῆ δίδω εὐλογία, εἰς αὐτὸν ὅχι ἕως νὰ ἀρνηθῇ τὴν πλάνη τοῦ Σεβήρου. Ἐπεσαν εἰς τὰ γόνατα, ὁ ὄσιος τὸν δίδαξε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἀναθεματίσῃ τὴν αἵρεσι Σεβήρου. Τούτου γενομένου, ἐπέστρεψαν πάλι κι' ὁ ὄσιος τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς ἡσπάσθη.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ· Μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον πατριάρχου Παρθενίου Γί (+24 Μαρτίου) ἐγκατεστάθη οὗτος πατριάρχης διὰ Τουρκικῆς ἐξουσίας τῷ 1657. Μετὰ 12

ἡμέρας ὑπερίσχυσαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ἐξέλεξαν τον ἀπὸ προύσσης Παρθένιον Δί τὸν Γαβριήλ ἔθεσαν εἰς θρόνον Προύσσης. Μετὰ δύο ἔτη ἐβάπτισε ἐβραῖον, κατηγορήθη ὅτι ἐβάπτισε Τοῦρκον, ὠμολόγησε τὴν ἀλήθεια, φυλακίζεται, βασανίζεται, τέλος ἀγχόνη τελειοῦται.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΓΕΛΗ· Κατήγето ἀπὸ τὸ Ἄργος Πελοποννήσου, ἦτο πρακτικὸς ἰατρός. Εὕρισκόμενος εἰς Ἐφεσσο Μ. Ἀσίας ἐφιλονίκησε μὲ ἀσεβῆ Γάλλο διὰ τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ μονομαχήσουν, αὐτὸς μὲ ξύλο κί ὁ Γάλλος μὲ μάχαιρα διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξη τὴν δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Ἦλθαν μαζὶ εἰς τὸν πρόξενον κί ἔλαβον ἄδεια ὥστε ὁ νικητὴς νὰ μὴ διωχθῆ ὡς φονεύς. Μετὰ ὁ Ἀγγελῆς ἐπῆγε εἰς πνευματικὸν νὰ ἐξομολογηθῆ, ἀλλὰ δὲν ἐπαίσθη νὰ παύσῃ τῆς μονομαχίας. Ἐκοινώνησε τὰ Ἅγ. Μυστήρια καὶ ἔλεγε· «Μέ τὴν μονομαχία αὐτὴ θὰ δείξω εἰς τοὺς ἀπίστους τὴν δύναμιν τῆς ἀληθοῦς πίστεώς μου. Ὅταν ἦλθε ἡ διορισμένη ὥρα, ὁ Γάλλος ἐφοβήθη καὶ δὲν ἐμφανίσθηκε, ὁ Ἀγγελῆς ἐπῆγε εἰς τὸν πρόξενον νὰ ἀναγκάσῃ τὸν φυγάδα νὰ μονομαχήσουν. Ἄφοῦ ὁ Γάλλος ἐφοβήθη ἡ φήμη ἐξῆλθε παντοῦ καὶ ὁ Ἀγγελῆς ἐτιμᾶτο ὡς νικητὴς. Ἀπὸ τότε ἔμενε εἰς τὴν οἰκίαν του (μόνον δύο φίλοι του τὸν ἔβλεπαν) καὶ ἐσκέπτετο νὰ μαρτυρήσῃ. Εἶχε ὑπερηφάνους λογισμοὺς ὅτι ἡ πολλὴ πίστις του, ἐφόβησε τὸν Γάλλο, ἐπλανήθη ὑπὸ δαιμονικῶν σκέψεων ὥστε νὰ τουρκεύσῃ διὰ νὰ λάβῃ ἀφορμὴ νὰ μαρτυρήσῃ!! Τὸ 1813 Σάββατο Λαζάρου ἐκουσίως ἐπῆγε καὶ ἐδέχθη περιτομὴ -ἔγινε Τοῦρκος..- μέτ' ὀλίγον ἄρχισε νὰ δίδῃ ἀφορμὰς, ἐπυροβόλησε δῆθεν νὰ φονεύσῃ ἕνα φίλον του. Οἱ τουρκικὲς ἀρχεὲς τὸν ἔδιωξαν ὡς τρελλό. Ἦλθε εἰς τὴν Χίο καὶ ὅπου ὑπῆρχε ναός.. εἰσήρχετο βρέχων τὸ ἔδαφος μὲ δάκρυα! Ἄλλους παρακαλοῦσε νὰ εὐχωνται δι' αὐτόν.. ἄλλους ποὺ τὸν ἐγκωμιάζαν τοὺς ἀπειλοῦσε καὶ ὕβρισε. Μία ἡμέρα ἐρράπισε ἕνα μεθυσμένο χριστιανὸ ποὺ φλυαροῦσε. Τὴν ἐπομένη τοῦ εἶπε· «Τὸν δαίμονα ποὺ ἐκαθόταν εἰς τὰ χεῖλη σου καὶ ἐφλυαροῦσε αὐτόν ἔδειρα!!» Ἡμέρα τουρκικῆς ἐορτῆς (ράμαζανίου) ἐζητοῦσε ὕδωρ.. ὁμολογῶν ὅτι εἶναι χριστιανός, ἕνας τοῦρκος τὸν ἔδειρε ἀνηλεῶς, ὁ Ἀγγελῆς ἐπῆγε εἰς τὴν θύρα τοῦ τουρκικοῦ δικαστηρίου ἀλλὰ οὐδεὶς τοῦ ἔδωσε σημασία, ἂν καὶ τοὺς προκαλοῦσε τρώγοντας ἄρτο. Συχνὰ ἦρχετο εἰς τάφον Ἱεράρχου Ἅγ. Μακαρίου καὶ κλαίοντας κρούων τὴν κεφαλὴν κατὰ γῆς· «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ καθὼς ὠδήγησας τοὺς νεομάρτυρας Πολύδωρον, Θεόδωρον, Δημήτριον καὶ ἄλλους ἐξωμότας εἰς μετάνεια, ἐνίσχυσόν με τὸν ἀνάξιον εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως». Μία ἡμέρα ἀγόρασε μία ὄρνιθα, λέγει· «Ποιὸς δύναται μ' ἕνα χτύπημα νὰ κόψῃ τὴν κεφαλὴ της;» Εἶς τὴν ἔκοψε. Τότε ὑψώσας τὰ χεῖρα του εἰς Οὐρανὸ ἐφώνησε· «Οὕτω Χριστέ μου νὰ χωρισθῆ ἡ κεφαλὴ μου ἀπὸ τὸ σῶμα μὲ μία σπαθιά» καὶ ἔρριψε μακριὰ τὴν ὄρνιθα. Ὅλοι ἐγνώρισαν ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος διὰ τὸ μαρτύριον. Μετὰ ἐξ μηνῶν ὁμολογοῦσε δημοσίᾳ ὅτι ἐχλευάσθη ὑπὸ δαιμόνων, ἐγνώρισε τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένεια, μετανοεῖ καὶ κλαίει πικρῶς τὴν ἄρνησί του. Ὅταν ἔρριψε τὴν ἐλπίδα τοῦ ὄλη εἰς Θεὸν τότε ἠξιώθη τοῦ ποθουμένου. Οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν διότι ἐξύρισε τὰ γένεια του καὶ ὁμολογεῖ τὴν πίστιν του. Τὸν φυλάκισαν.. ἐδικάσθη καὶ ὠρισαν τὸν τρόπον ἀποκεφαλισμοῦ. Τὴν 3-12-1813 εἰς τόπον Βουνάκι ἀποκεφαλίζεται μὲ τὴν πρώτη σπαθιά. 3 ἡμέρες ἔμεινε ἐκεῖ τὸ ἁγ. Λείψανον. Οἱ χριστιανοὶ ἐλάμβανον αἷμα, τρίχας.. δι' ἁγιασμό. Οἱ Τοῦρκοι ἔρριψαν τὸ ἁγ. Λείψανον εἰς θάλασσα καὶ δὲν τὸ εὗρηκαν οἱ χριστιανοί.

4η ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑΣ! Μονογενής θυγάτηρ τοῦ τοπάρχου Ἡλιουπόλεως Διοσκόρου. Ἐγεννήθη εἰς χωρίον Γελασό (εἰς Κοίλη Συρία-πρόποδας ἀντιλιβάνου) ἐπὶ βασιλείας Μαξιμιανοῦ (284-350). Ἐπειδὴ ἦτο ὠραία τὴν περιόρισαν εἰς πύργον διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι. Δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρευθῆ. Εἰς λουτρὸν ποῦ ἔκτιζε ὁ πατήρ της καὶ διέταξε νὰ γίνουν δύο παράθυρα, ἡ ἅγια εἶπε καὶ ἔκαμαν τρία παράθυρα. Εἰς τὰ μάρμαρα ἐσημείωσε τὸν Τίμιον Σταυρὸν μὲ τὸ δάκτυλό της καὶ ἐχαράχθη θεῖα δυνάμει! Ἐπιστρέφοντας ὁ πατήρ τῆς ἐθυμώθη διὰ τὴν πίστιν τῆς ἁγίας καὶ ὁμολογία της εἰς Τριαδικὸν Θεόν. Ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ κατεδίωξε διὰ νὰ τὴν φονεύσῃ. Ἐφυγε εἰς τὸ ὄρος, μία πέτρα ἐσχίσθη καὶ τὴν ἐδέχθη ὡς ἄλλοτε τὴν πρωτομάρτυρα Θέκλα. Ὁ Διόσκορος ἐρώτησε δύο ποιμένας. Ὁ εἷς τοῦ εἶπε σωτήριον ψεῦδος ὅτι δὲν εἶδε τίποτε, ὁ ἄλλος τοῦ ἔδειξε τὴν ὁδόν. Τότε τὰ πρόβατά του εὐθύς, ἔγιναν κύνθαιοι καὶ ἔμειναν μέχρι τέλους πέριξ τοῦ τάφου τῆς ἁγίας. Τὴν εὔρε ὁ Διόσκορος, δέρροντας καὶ σύροντας ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν ἔφερε εἰς οἰκίαν του, καὶ παρέδωκε εἰς ἡγεμόνα Μαρκιανὸν διὰ νὰ τὴν βασανίσῃ. Ἡ ἅγια οὔτε εἰς κολακίαις ἐκάμφθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, οὔτε ἐπτοήθη τὰ μαρτύρια. Δέρρεται μὲ βούνευρα γυμνή, τρίβουν τὰς πληγὰς μὲ τρίχινα.. τὴν φυλακίζουν. Ὁ ΚΗΙΧ ἐλθὼν εἰς φυλακὴν τὴν ἐθεράπευσε. Μία εὐσεβῆς γυναίκα ἡ Ἰουλιανή, εἶδε αὐτά, ἐπίστευσε καὶ ἀπεφάσισε νὰ μαρτυρήσῃ. Ὅταν εἶδαν τὴν ἅγια θεραπευμένη, ὁ ἡγεμὼν ἔλεγε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν ἐθεράπευσαν. Καίεται μὲ λαμπάδας, ξεσχίζεται μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια, ἡ Ἰουλιανὴ ὁμολογεῖ κί αὐτὴ καὶ τὴν κρεμοῦν, ξέουν τὰς σάρκας της καὶ τὴν καίουν μὲ λαμπάδας. Ἐκοψαν τοὺς μαστοὺς τῆς ἁγίας Βαρβάρας καὶ Ἰουλιανῆς. Ἡ Ἰουλιανὴ φυλακίζεται, ἡ ἅγια περιφέρεται γυμνή εἰς πόλιν καὶ θεατριζομένη δέρρεται. Προσευχομένης νὰ σκεπάσῃ ὁ Θεὸς τὴν γύμνωσίν της, ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ ἐπὶ χερουβικοῦ ἄρματος, ἄγγελοι τὴν ἐνέδυσαν λαμπρὰ στολὴν καὶ ἔγινε ὅλη ὑγιής. Ὁ πατήρ τῆς ἁγίας παρακολουθοῦσε τὰ μαρτύριά της, ἔλαβε τὸ ξίφος διὰ νὰ τὴν θανατώσῃ ὁ ἴδιος. Ἡ ἅγια χαίρουσα βιάδιζε πρὸς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου προσευχήθη εἰς Κύριον ὅποιος μνημονεύσῃ τὸ μαρτύριόν της νὰ μὴ τὸν ἐγγίσῃ νόσος. Φωνὴ οὐράνιος ἠκούσθη προσκαλοῦσα αὐτὴν καὶ Ἰουλιανὴν εἰς αἰώνιον χαρὰν καὶ ὅτι εἰσακούσθη ἡ αἴτησις εὐχῆς της. Ἀπεκεφαλίσθησαν τὸ ἔτος 290 μ.Χ. ὁ πατήρ της, ἐπιστρέφων εἰς οἰκίαν τοῦ κατεκάη ἀπὸ κεραυνό. Ὁ εὐσεβῆς Οὐαλεντῖνος ἐνεταφίασε αὐτήν.

Ὁσίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ· Ὁ πατήρ τοῦ Σέργιος ἦτο πρωτοσύμβουλος τοῦ Τούρκου διοικητοῦ τῆς Δαμασκοῦ τοῦ Ἀβδουλ Μελέκ. Οἱ Τοῦρκοι συνέλαβαν αἰχμαλώτους χριστιανούς καὶ ἓνα μοναχὸν Κοσμᾶ ἀπὸ Ἰταλία καὶ θά τὸν ἐθανάτωναν. Ὁ Κοσμᾶς ἔκλαιε διότι τόσα χρόνια ἐσπούδαζε τόσες ἐπιστῆμες καὶ δὲν ἔχει μαθητὴν νὰ ἀφήσῃ τῆ σοφία του. Ὁ Σέργιος τὸν ἔλαβε εἰς οἰκίαν του ὡς διδάσκαλον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννη καὶ τὸν Κοσμᾶ ἐξ Ἱεροσολύμων (ὀρφανὸν παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχε υἱοθετήσῃ). Ὁ μοναχὸς Κοσμᾶς ἀφοῦ ἐπὶ ἔτη ἐδίδασκε τὸν Ἰωάννην καὶ Κοσμᾶ, ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον ζωῆς του εἰς Λαύρα Ἀγ.Σάββα. Ὅταν ἀπέθανε ὁ Σέργιος, οἱ Τοῦρκοι ἀκουσίως ἔκαναν τὸν Ἰωάννην πρωτοσύμβουλον εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατέρα του. Ὁ ἅγιος ἔγραψε ἐπιστολὰς ἐλέγχοντας τὸν εἰκονομάχον Λέοντα Ἰσαυροῦ. Ὁ Λέων ἐπλαστογράφησε ἐπιστολὴν τοῦ ἁγίου ὅτι δῆθεν ζητοῦσε ἀπὸ βασιλέαν Λέοντα νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Τούρκων τῆς Δαμασκοῦ, διότι εἶχαν ἐξασθενήσῃ εἰς στρατό. Μαθὼν ὁ Τοῦρκος ἄρχων διέταξε καὶ τοῦ ἔκοψαν τὸ δεξιὸν χεῖρ καὶ τὸ ἐκρέμασαν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ παραδειγματισμόν. Τὸ

βράδυ έζητησε άπ' τόν άρχοντα νά ένταφιάση τó χέρι του διά νά έλαφρώσουν οί πόνοι του. Λαβών τήν χείρα του, είς τόν ναόν τής οίκίας του, έγονάτισε έμπροσθεν τής "Αγ.Εικόνας Θεοτόκου και παρακαλούσε νά τοῦ ίατρεύση τήν χείρα λέγων «Δέσποινα Πάναγνε Μήτερ, ή τόν Θεόν μοῦ τεκοῦσα, διά τās θείας εικόνας ή δεξιά μοῦ έκόπη. Οὐκ άγνοεῖς τήν αίτίαν διά τήν όποίαν ό βασιλεύς Λέων έξεμένη. Πρόφθασον τάχος και ίασαί μου τήν χείρα. Ή Δεξιά τοῦ Ύψίστου ή άπό σοῦ σαρκωθεῖσα πολλές ποιεί τās δυνάμεις τής σής μεσιτείας. Τήν δεξιάν μου και ταύτην νῦν ίασάτω λιταῖς Σου, ως άν Σους ὕμνους οὗς δοίης και τοῦ Σοῦ Σαρκωθέντος, έν ρυθμικαῖς άρμονίαις συγράψηται Θεοτόκε, και συνεργός χρηματίση τής όρθοδόξου λατρείας, δύνασαι γάρ όσα θέλεις ως τοῦ Θεοῦ Μήτερ οὔσα». Ταῦτα εύχόμενος μετά δακρύων ως νά έκοιμήθη τοῦ έφάνη και βλέπει τήν Θεοτόκον λέγουσα· «Ίδού ίατρεύθη ή χείρ σου, ποιήσον αύτήν κάλαμον γραμματέως όξυγράφου ως μοι ὕπεσκέθης». Και ὦ του Θαύματος! Ή χείρ του ἦτο ὕγιής! Όλη τήν νύκτα έψαλλε εύχαριστῶντας Παναγίαν!.. Έξέστησαν πάντες και δέν έπίστευαν έλεγαν ότι οί δήμιοι άπό άλλον έκοψαν τó χέρι. Ό άγιος τούς έδειξε τó σημεῖον κοπής μία γραμμή τριγύρω, όμολογῶντας τó θαῦμα. Ό ήγεμῶν έζητησε συγχώρησι και τόν έλευθέρωσε. Ό άγιος διεμοίρασε περιουσία του, έλευθέρωσε τούς δούλους του και ἦλθε είς μονή "Αγ.Σάββα (Παλαιστίνη) διά μοναχός. Ό Γέροντάς του τοῦ έθεσε κανόνα νά μή κάνη τίποτε χωρίς τó θέλημά του, νά σιωπᾷ πάντοτε, έκτός μεγάλης ανάγκης νά μή όμιλήση. Μέτ' όλίγον διά νά τόν δοκιμάση τόν έστειλε νά πωλήση ζεμπύλια είς τήν Δαμασκó σέ άκριβή τιμή. Ό πρώην εύγενής και ένδοξος εύρέθη τώρα ρακένδυτος, άλλουστος είς τήν άγορά. Οί άγορασταί τόν ὕβριζαν διά τήν άκριβή τιμή.. είς πρώην δοῦλος τοῦ τελικά τά άγόρασε. Ήπέθανε μοναχός είς Λαύρα, ό άδελφός τοῦ θανόντος παρεκάλεσε τόν άγιο νά συνθέση ένα τροπάριο, ώρκίζοντάς τον είς Θεό. Ό άγιος έγραψε το· «Πάντα ματαιότης τά ανθρώπινα όσα οὐχ ὕπάρχει μετά θάνατον κλπ..» Ό Γέροντάς του τόν έδιωξε ως παρήκοον. Ό άγιος ζητοῦσε συγχώρησι αλλά δέν τοῦ έδιδε, τέλος τοῦ εἶπε νά καθάριση όλας τās άκαθαρσίας τής Λαύρας με τά χέρια του και τότε θά τόν συγχωρήση. Ό άγιος άρχισε τήν καθαρíoτητα, βλέποντας ό Γέροντας τήν ὕπακοή του και ταπεινώσή του τόν ήσπάσθη χαίρων και συνεχώρησε. Ό Ίωάννης έκλαιε διότι τόν έγκωμιάζαν. Ό κανόνας του νά σιωπᾷ. Ήφάνη ή Θεοτόκος είς τόν Γέροντά του και εἶπε νά άφήση τόν Ίωάννη νά όμιλή διότι θά ὕπερβῆ τó ψαλτήριο τοῦ Δαυῖδ με καινά άσματα, χερουβικους ὕμνους μιμούμενος, όρθοτομήσει δόγματα και στηλιτεύσει αίρέσεις. Μετά τήν όπτασία αύτή ό Γέρων έβαλε μετάνοια είς τόν Ίωάννη λέγων «ὦ τέκνον ὕπακοής Χριστοῦ άνοιξον τó στόμα σου και λάλει ό,τι τó "Αγ. Πνεῦμα φωτίζει τήν καρδιά σου. Ό άγιος συνέθεσε κανόνας είς έορτάς, είς άγίους, λόγους είς Δεσποτικάς και Θεομητορικάς έορτάς και άλλους πνευματικούς λόγους. Μαζί τοῦ έγραψε ὕμνους και άθλοῦσε ό άγιος Κοσμᾶς τόν όποῖο έχειροτόνησε ό πατριάρχης Ίεροσολύμων βιαίως έπίσκοπο Μαῖουμά τόν δέ Ίωάννη έχειροτόνησε πρεσβύτερο, όστις άνεπαύθη έν ειρήνη 104 έτῶν και έτάφη είς Μονή.

ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ πολυβότου· Ήχειροτονήθη έπίσκοπος Πολυβότου (=πόλις έγγυς Συννάδων Φρυγίας) ήλεγξε τόν εικονομάχο Λέοντα Ίσαυρο. Οί άγαρηνοί είχαν αίχμαλώτους χριστιανους είς τó Άμόριο Φρυγίας, ό άγ.Ίωάννης θαυματουργικά τούς έτιμώρησε και τούς άνάγκασε νά έλευθερώσουν αυτούς. Ήν ειρήνη άνεπαύθη. "Εως και σήμερα σωζεται άφθαρτο τó άγ.Λείψανό του.

Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ· Ἦτο ἀπὸ χωρίο Μπεζούλια Ἀγράφων, γονέων εὐσεβῶν Σοφρωνίου καὶ Μαρίας. Ἐκάρη μοναχὸς νέος, εἰς μονὴ Θεοτόκου (Κρυερὰς πηγῆς), ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ἔπειτα ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου. Ὁ μητροπολίτης Λαρίσης Διονύσιος, ἐπείσθη εἰς ὑποσχέσεις Εὐρωπαίων καὶ ἐπανεστάτησε τῷ 1601 κατὰ τούρκων. Ἀπέτυχε, διέφυγε εἰς Ἰταλία ὠργάνωσε τῷ 1611 νέα ἀτυχή ἐξέγερσι. Εἰς τὰ Ἰωάννινα μὲ 800 χωρικοὺς εἰς πόλεμον συνελήφθη καὶ τὸν ἔγδαραν ζωντανόν. Ἡ ἐκκλησία κατεδίκασε ζώντα ἀκόμη τὴν ἀνάμειξί του εἰς πόλεμον. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸν ἦλθε ὁ Σεραφεῖμ εἰς Φανάριον φέρων φόρους, τὸν συνέλαβαν διότι τὸν φθονοῦσαν διὰ τὰς ἀρετάς του, τὸν κατηγοροῦσαν ὡς ἐπίβουλο καὶ ἀποστάτη, τὸν φυλακίζουν, δέρρεται, ἔθεσαν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ μεγάλης πέτρα, ἐπότισαν ὕδωρ μὲ χολή, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν σουβλίσουν βαδίζοντας εἰς τόπον καταδίκης γυνὴ Ἀράβισσα τὸν ὕβριζε.. ὁ ἅγιος σιωποῦσε, μὲ ἰλαρὸν βλέμμα παρατηρῶν αὐτήν.. ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ κεφαλὴ της καὶ 15 ἔτη ποὺ ἔζησε ἀκόμη ἀμετανόητη οὕτω ἦτο! Εἰς τὴν ἀγορὰν πόλεως τὸν ἐσουβλίσαν, τὸ ἅγιο λείψανό του τὸ ἄφησαν κρεμάμενον διὰ σωφρονισμό, ἀλλὰ δὲν ἠλοιώθη, οὔτε εἶχε δυσσομία.. ἐπὶ τόσες ἡμέρες!.. Ἐκοψαν τὴν κεφαλὴ του καὶ μὲ ἄλλα κεφαλὰς κακούργων, οἱ Τοῦρκοι, ἔφεραν εἰς Τρίκαλα καὶ βαλόντες εἰς κοντάρια τὰ ἔστησαν πρὸς δυσμὰς. Τοῦ ἁγίου ἢ κεφαλὴ ἐστρέφετο μόνη της.. πρὸς ἀνατολάς! Ὁ ἠγούμενος μονῆς ὁσίου Βησσαρίωνος εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, ἐπλήρωσε ἕνα χριστιανὸ Ἀλβανὸ διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν ἁγία κεφαλὴ. Οὗτος νύκτα ἐλθὼν, τὸν κατεδίωξαν οἱ φύλακες, φεύγων εἰς μίαν γέφυρα τοῦ Πηνειοῦ ἔρριψε τὴν ἁγία κάρα εἰς τὸν ποταμὸ. Οἱ φύλακες τὸν ἄφησαν. Ἡ κεφαλὴ ἐκρατήθη εἰς ξυλίνους φράκτας ἀλιέων καὶ ἐφάνη στήλη πυρὸς ἕως οὐρανὸ καὶ ψαλμωδίας ἤκουσαν. Καὶ τὴν ἐπομένη τὸ ἴδιο θαῦμα εἶδον οἱ ἀλιεῖς.. τὴν ἔλαβαν καὶ τὴν ἔδωσαν εἰς ἠγούμενο Μονῆς Βησσαρίωνος ἀργότερα ἐπεστράφη εἰς Μονὴ Κρυερὰς Πηγῆς, ὅπου σώζεται.

5η ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ τοῦ ἠγιασμένου· Ἐγεννήθη τὸ 439 εἰς Μουταλάσκι Καππαδοκίας, γονέων Ἰωάννου-Σοφίας. 5ετῆς ἀνετρέφετο ἀπὸ θεῖο τοῦ Ἑρμεία διότι οἱ γονεῖς του, μετεκόμισαν εἰς Ἀλεξάνδρεια διὰ στρατιωτικὴ ὑπόθεσι. Ἐπειδὴ ἡ θεία του ἦτο κακὸτροπος ἔμεινε εἰς τὸν θεῖον τοῦ Γρηγόριου, ἂν καὶ παιδί εἶχε φρόνησι γέροντος. Εἰς μονὴ Φλαβιανῶν (εἰς πατρίδα του) ἔγινε μοναχός. Τόση ἐγκράτεια εἶχε, ποὺ ὅταν ὁ λογισμὸς του τοῦ εἶπε φάγε ἕνα μῆλο, ἐργάζεσαι εἰς τὸν κῆπον καὶ κουράζεσαι... ὁ ὄσιος ἔθεσε κανόνα καὶ σὰ ὅλη του τὴν ζωὴν δὲν ἔφαγε μῆλο. Μία φορὰ μοναχὸς τίς,, ἔβαλε τὰ ροῦχα του νὰ στεγνώσουν εἰς τὸν φοῦρνο, ὁ ἄρτοποιός, ἔβαλε πύρ.. ὁ ὄσιος Σάββας εἰσῆλθε εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐξέβαλε τὰ ροῦχα χωρὶς νὰ καή!.. Ἐζήτησε αὐλογία νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, ὁ ἠγούμενος ἠρνεῖτο, ἅγιος ἄγγελος τοῦ εἶπε καὶ τὸν ἄφησε. Ἦτο τότε 18 ἐτῶν κι' εἶχε 10 ἔτη μοναχός. Ἐλθὼν εἰς τὸν Ἅγιον Εὐθύμιον, ἐγονάτισε ζητῶντας νὰ τὸν δεχθῆ, τὸν ἔστηλε εἰς Μονὴ ὁσίου Θεοκτίστου ἕως ὅτου φυτρώσουν τὰ γένεια του καὶ καὶ στερεωθῆ πνευματικά. Ὅταν ἐπῆγε εἰς Ἀλεξάνδρεια διὰ ὑπόθεσι πατρικῆς τοῦ περιουσίας, οἱ γονεῖς τοῦ ἠθέλαν νὰ γραφῆ εἰς τὸν στρατὸ ὡς ἀξιωματοῦχος ὅπως κι' ὁ πατήρ του. Ὁ ὄσιος ἀπήνησε ὅτι δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀγαπήσω περισσότερον ἐσᾶς ἀπ' τὸν Θεόν. Τοῦ ἔδωσαν χρήματα.. ἔλαβε μόνο τρία χρυσᾶ νομίσματα διὰ νὰ μὴ τοὺς στενοχωρήσῃ κι' ἐπέστρεψε εἰς μονή. Μετὰ 10 ἔτη ἀπέθανε ὁ Θεόκτιστος κι' ἔγινε ὁ Λογγῖνος ἠγούμενος, ὁ ὄσιος Σάββας ἦτο τότε 30

έτων, ἐζήτησε νὰ ὑπάγη εἰς τὴν ἔρημο. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου, εἰς σπήλαιον εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς Μονῆς ἄρχισε τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας νηστεύοντας ὅλη τὴν ἐβδομάδα, ἔπλεκε ἐργόχειρο 50 σφυρίδας ἐβδομαδιαίως καὶ Σάββατο καὶ Κυριακὴ παρευρίσκετο εἰς μονὴ καὶ κοινωνοῦσε. 5 ἔτη συνέχισε αὐτὸ τὸ πρόγραμμα. Ὁ μέγας Εὐθύμιος τὸν ὠνόμαζε παιδαριογέροντα καὶ μὲ τὸν Δομετιανὸν τὸν ἔπαιρνε μαζί του τὴν περίοδο μετὰ τὰ θεοφάνεια ἕως τῶν Βαΐων εἰς τὴν ἔρημο πέραν τῆς νεκρᾶς θαλάσσης. Ἐνα ἔτος λιποθύμισε ὁ ὄσιος Σάββας καὶ ὁ ὄσιος Εὐθύμιος διὰ προσευχῆς ἐξήγαγε ὕδωρ ἀπὸ τὴν ἔρημο, 35 ἐτῶν ἦτο ὁ ὄσιος Σάββας ὅταν ἦλθε εἰς ἔρημον Ἰορδάνου. Οἱ δαίμονες φανερὰ ἄρχισαν νὰ τὸν πολεμοῦν. Εἰς τὸ σπήλαιό του ἐφιλοξένησε 4 ἀγαρηνοὺς προσφέροντας ρίζας μελεαγρίων καὶ καρδίας καλάμου.. Μετὰ ἀπὸ ἡμέρας τοῦ ἔφεραν ἄρτους, τυρί, φοίνικας. Ὁ ὄσιος ἔλεγε· «Οὐαὶ ἀχάριστη ψυχὴ, οἱ βάρβαροι διὰ μικρὰν ὠφέλεια, τόσο πλουσίως σοῦ ἀνταπέδωσαν... ἐγὼ τόσα χαρίσματα ἔλαβα ἀπὸ τὸν Θεόν, ποία ἐντολὴ ἐφύλαξα, τί θὰ ἀπολογηθῶ εἰς Κύριον!» Ὁ μοναχὸς Ἄνθος συνασκήτεψε μὲ τὸν ὄσιο Σάββα, ἦλθαν βάρβαροι νὰ τοὺς ἀποκτείνουν, οἱ ὄσιοι εὐχόμενοι· «Οὔτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὔτοι ἐν ἵπποις, ἐμεῖς ἐν ὀνόματι Κυρίου..κλπ., κί' ὦ τοῦ θαύματος ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε ἕναν, οἱ ἄλλοι ἔφυγαν καὶ οὐδέποτε τοὺς ἐνόησαν. Μετὰ 4 ἔτη (ἦτο τότε 40 ἐτῶν) εἶδε ἐν ὁράματι γυναῖκα μὲ λαμπρὰ στολὴ νὰ τοῦ λέγῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ σπήλαιο ἀνατολικά τοῦ χειμάρου καὶ θὰ τοῦ στείλῃ τὴν ἐξ ὕψους βοήθεια. Τὸ σπήλαιο ἦτο ἀπότομο καὶ στηριζόμενος εἰς σχοινίον τὸ ὁποῖο ἐκρέμασε ἀνέβαινε,, ὕδωρ μετέφερε ἀπὸ ἀπόστασι 15 σταδίων, τρεφόμενος μὲ χόρτα. Ἐφώτισε ὁ Θεὸς Ἰσμαηλίτας καὶ τὸν εὐλαβήθησαν καὶ τοῦ ἔφερναν τροφίμα. Ἐπὶ πέντε ἔτη συνέχισαν οἱ φοβεροὶ δαιμονικοὶ πειρασμοί, μετὰ ἐδέχετο μοναχοὺς κτίζοντας κελλιὰ, ἐκκλησία.. ὁ Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψε τόπον ποὺ ἔχει ὕδωρ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἕως καὶ σήμερα. Ἄλλη φορὰ ἦτο εἰς τὸν χεῖμαρο λέγων ψαλμός, εἶδε πύρινον στῦλο ἕως τὸν οὐρανόν, ἦλθε καὶ εὔρε ἕνα σπήλαιο ὡς ἐκκλησία, ἀνεπλήρωσε ὅτι ἀπὸ τὴν φύσιν ἐλείπετο καὶ ἔκαμε ναό, κάθε Κυριακὴ συνήγοντο ἐκεῖ. Εἰς τὴν ὀροφὴν σπηλαίου ἔκαμε ἀπόκρυφο κελλίον διὰ νὰ ἡσυχάζῃ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐπήγαινε ἐσωτερικὰ εἰς ναό. Τὸν ἐσυκοφάντησαν κάποιοι μοναχοὶ ὅτι εἶναι ἀνάξιος διὰ ἡγούμενος καὶ ἐμποδίζει πολλοὺς νὰ ἱερωθοῦν. Ὁ πατριάρχης Σαλοῦστρος ἐνώπιον τῶν κατηγορῶν τοῦ τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα καὶ εἶπε· «Ἴδου ἔχετε καθηγούμενο τὸν ὁποῖο ἐψήφισε ὁ Κύριος..» ἦτο τότε 35 ἐτῶν, ἔτος 491. Μετὰ τὴν ἑορτὴ ὁσίου Εὐθυμίου ἕως Βαΐων ἀσκήτεψε εἰς ἔρημο, κάποτε ἔπεσε εἰς λάκκο αἰθάλης καὶ ἐκάη ἢ ὄψις του, δὲν μποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ, ἔγινε ἀγνώριστος, θεῖα δύναμις τὸν ἐθεράπευσε. Ὁ μαθητὴς Ἀγάπιος ἐνώπῃ ἐκοιμᾶτο εἰς λέων τὸν ὄσφραίνετο. Ὁ ἅγιος μὲ προσευχὴν τὸν ἔδιωξε καὶ τὸν μαθητὴν τοῦ ἐνουθέτησε νὰ μὴ νικᾶται ἀπ' τὸν ὕπνον. Τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴ δὲν ἔτρωγε τίποτε, μόνο Σαββατοκύριακο ὅταν κοινωνοῦσε. Ὁ ὄσιος μὲ τὸν μαθητὴν τοῦ Ἀγάπιον εὔρον εἰς σπήλαιον τοῦ Ἰορδάνου ἀσκητὴ προορατικὸν ποὺ 42 ἔτη δὲν εἶδε ἄνθρωπο, ζοῦσε μὲ τελεία ἀκτημοσύνη, συνομίλησαν κί' ἔλαβον εὐχὴν του. Μὲτ' ὀλίγον ἐπιστρέφοντες τὸν εὔρον γονατιστὸν εἰς στάσιν προσευχῆς καὶ νεκρόν, τὸν ἐνεταφίασαν εἰς τὸ σπήλαιον. Ἡ μητέρα τοῦ ὁσίου ἦλθε κί' ἔγινε μοναχὴ, ἀσκητεύουσα ἐγγὺς τοῦ ὁσίου καὶ μὲτ' ὀλίγον ἐκοιμήθη. Τὰ χρήματά της ἐξόδευσεν εἰς οἰκοδομήσιν τῆς Λαύρας. Μοναχὸς τις μεταφέρων ξύλα οἰκοδομήσεως μὲ ζῶα, ἐλιποθύμησεν ἀπὸ δίψα, εἶπε· «Διὰ πρεσβειῶν τοῦ Σάββα τοῦ Σοῦ δούλου Κύριε βοήθησόν μοι» τότε! Ἐγένετο νεφέλη δροσίζουσα καὶ ὀδηγοῦσα ἕως τὴν μονήν. Εἰς τὸ ὄρος Καστελλίου (20

στάδια από Λαύρα) κατώκουν δαίμονες. Ὁ ὄσιος ἐλθὼν ἔμεινε μία Ἁγία Τεσσαρακοστή, ῥάνας τὸν τόπον μὲ ἔλαιο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τόσον ἐπολεμήθη ἀπὸ Δαίμονας ὥστε ἐσκέφθη νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἐφάνη ἐνθαρρύνοντας νὰ ὑπομείνῃ ἕως τέλος. Οἱ δαίμονες μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ ἔκραζον ὅτι ἐνίκηθησαν, ἐπειδὴ εἶχε ὁ ὄσιος μέτ' αὐτοῦ τὴν θεία βοήθεια! Ὡς κόρακες οἱ δαίμονες ἀνεχώρησαν, τινὲς ποιμένες εἶδον αὐτά. Ἐκεῖ ὁ ὄσιος ἔκτισε ναὸ καὶ κελλιά. Ὁ ἡγούμενος εἰς τὰ κοινόβια τῆς Βηθλεὲμ Μαρκιανὸς εἶδε ἄγγελο πού τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Σάββα τὰ χρειαζόμενα, ὅπως καὶ ἔκαμε, τοῦ ἔστειλε τρόφιμα. Εἰς τὸ Καστέλλιο ἀσκήτευαν ἔμπειροι μοναχοί, γιὰ τοὺς νεωτέρους ἔκτισε εἰς τὰ βόρεια μέρη Λαύρας ἕως ὅτου νὰ μάθουν ὅλο τὸ ψαλτήριον καὶ τὰς τάξεις τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος. Ἀγενεῖους δὲν ἐδέχετο εἰς Λαύραν. Ὁ ὄσιος Θεοδόσιος ἦτο προεστὼς τῶν κοινοβιατῶν κί ὁ ὄσιος Σάββας τῶν ἀναχωρητῶν κατὰ τὴν εὐλογία τοῦ πατριάρχου Σαλουστίου. Ὁ πατριάρχης Ἡλίας οἰκοδόμησε μονὴ ἐγγὺς πατριαρχείου, ὁ ὄσιος Σάββας ἔδωσε χρήματα εἰς μοναχοὺς καὶ ἔκανε τὴ μονὴ του ἀρχονταρῖκι εἰς Λαύρα, ἄγνωστος τοῦ ἔδωσε ἐλεημοσύνη 170 χρυσᾶ φλωρία. Ἐκτισε ὁ ὄσιος Σάββας διὰ τοὺς προσκυνητὰς ξενῶνας εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰς πύργον Δαυῖδ εἰς Ἱεριχώ καὶ εἰς Καστέλλιον. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε δύο κτίστες τὸν Θεόδουλο καὶ Γελάσιο ἔκτισαν μεγαλύτερον ναὸ εἰς τιμὴν Θεοτόκου καὶ ἐγκαινίασε ὁ πατριάρχης Ἡλίας. Ὅσο ἐπλήθυναν οἱ μοναχοὶ τόσο καὶ οἱ κακώτροποι δημιουργοῦσαν σκάνδαλα, διὰ τοῦτο ὁ ὄσιος ἀνεχώρησε εἰς τὰ μέρη Γαδάρων εἰς σπήλαιον ἀσητεύων διὰ νὰ κατευνάσῃ τὸν φθόνον αὐτῶν. Μία ἡμέρα εἰς λέων ἐδάγκασε τὰ ἱμάτιά του καὶ τὸν ἔσυρε ἔξω. Ὁ ὄσιος ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν ὄρθρον, τὸ θηρίον παραμέρισε. Ὅταν τελείωσε τὴν προσευχὴν ὁ ὄσιος εἶπε· «Τὶ κοπιὰς νὰ μὲ διώξης, μᾶς χωρᾶ καὶ τοὺς δύο τὸ σπήλαιον, ἢ ἡσύχαζε ἢ φύγε, διότι ἐγὼ ἐπλάσθην κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ». Τότε ὁ λέων ἔφυγε. Ἐπειδὴ συγκεντρώθηκε κί ἐδῶ πλῆθος μοναχῶν, ἄφησε προεστῶτα εἰς αὐτοὺς τὸν μαθητὴ τοῦ Ταράσιο καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν Λαύρα. Εὗρε ὅμως γέροντάς τινος νὰ τοῦ ἐναντιώνονται, ἔτσι ἀνεχώρησε εἰς Νικόπολι καὶ κάτω ἀπὸ μία ξυλοκερατιὰ ἔμενε. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἔκτισε μία καλύβα ἐκεῖ καὶ τοῦ ἔφερνε τὰ χρειώδη τρόφιμα. Οἱ συκοφάντες τοῦ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν πατριάρχη ἄλλον ἡγούμενον λέγοντες ὅτι θὰ τὸν κατασπάραξε λέων!! Ὁ πατριάρχης δὲν τοὺς ἐπίστευσε, τοὺς εἶπε· «Ὑπομείνατε ὀλίγον ἕως ὅτου ὁ ΚΗΙΧ τὸν φανερῶσῃ. Μὲτ' ὀλίγον ἦλθε εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ ὄσιος καὶ ἰδὼν ὁ πατριάρχης ἐχάρη, τὸν ἀνάγκασε νὰ μείνῃ εἰς Λαύρα, στέλνοντας γράμμα εἰς μοναχοὺς νὰ τὸν δεχθοῦν μὲ τιμᾶς καὶ νὰ διώξουν τοὺς κακώτροπους. Οἱ κακώτροποι τότε ἔλαβαν δικέλια καὶ ἐκρήμνισαν ἐκ θεμελίων τὸν πύργον πού εἶχε οἰκοδομήσει ὁ ὄσιος καὶ ἔρριπτον τὰ ξύλα καὶ λίθους εἰς τὸν χεῖμαρον, ἔκλεψαν ῥᾶσα καὶ ἄλλα καὶ ἐπήγαν εἰς τὴν μονὴν Σουκά. Ὁ ἡγούμενος Ἀκυλῖνος δὲν τοὺς ἐδέχθηκε, ἐπήγαν εἰς κάποια κελλιά εἰς τὸν χεῖμαρον Θεκῶο καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ὀνομάζοντες ταῦτα Λαύρα. Ὁ ὄσιος τοὺς ἔστειλε τρόφιμα, ἐκεῖνοι ἔλεγον ὅτι δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ἡσυχάσουν. Ὁ ὄσιος μὲ τὸν πατριάρχη συνεργαζόμενος τοὺς ἔκτισε ἐκεῖ ναὸ καὶ ἔδωκε τὸν μαθητὴ τοῦ Ἰωάννη (ἀπ' τὴν Ἑλλάδα) ἡγούμενον ὁ ὅποιος εἶχε χάριν τῆς προφητείας. Μοναχὸς Ἰάκωβος μὲ ἄλλους ὁμοίους τοῦ ὑπερηφάνους ἐπῆγε, εἰς τὸν τόπον Ἐπτάστομον καὶ ἔκτιζε Λαύρα λέγοντας ὅτι ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ ὀσίου! Ὁ ὄσιος τὸν ἐπεσκέφθη τὸν ἐνουθέτησε ὅτι δὲν εἶναι κατὰ Θεὸν νὰ γίνῃ ἡγούμενος πρὶν παιδαγωγῆσῃ ἑαυτόν. Ὁ ὄσιος ἔφυγε καὶ ὅπως ἐπροφήτευσεν ὁ Ἰάκωβος ἔμεινε μὲ 7 μῆνες πυρετό, μετενόησε, τὸν ἔφεραν βαστακτὸν εἰς τὸν ὄσιον.

Τὸν συνεχώρησε καὶ ἔγινε καλά, τοῦ ἔδωσε κανόνα νὰ μὴ ἐπισκεφθῆ τὴν μονὴ ποὺ ἔκτιζε. Ὁ πατριάρχης διέταξε καὶ ἐχάλασαν τὴν μονὴ ταύτη τῆς παρακοῆς ἐκ θεμελίων. Εἰς Ἰάκωβο ἔδωσε διακόνημα μαγειρίου, μία ἡμέρα ἐμαγεύειρε περισσότερα κουκιά καὶ τὸ πλεόνασμα ἔρριξε εἰς σκουπίδια. Ὁ ὄσιος κρυφὰ τὰ μάζεψε, τὰ ἐξήρανε καὶ τὰ ἐμαγεύειρε, τοῦ ἔκανε τραπέζι.. ἐρωτῶν ἐὰν τοῦ ἀρέση... ὁ Ἰάκωβος εἶπε, νοστιμώτερο φαγητὸ δὲν ἔφαγα. Ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε ὅτι τὰ μάζεψε ἀπὸ τὰ σκουπίδια καὶ μία χύτρα φαγητὸ δὲν γνωρίζει νὰ μαγειρεύῃ καὶ πὼς θὰ γίνῃ ἡγούμενος! Ὁ δαίμων πορνείας ἐπέιραξε τὸν Ἰάκωβο τόσον πολὺ τὸν ἀποπλάνησε ὥστε ἔκοψε τὰ παιδογόνα τοῦ μόρια. Ὁ ὄσιος τὸν ἔδιωξε, πάλι τὸν ἐδέχθη χάριν μεσιτείας τοῦ ὀσίου Θεοδοσίου. Τοῦ ἔδωσε κανόνα νὰ μείνῃ ἐγκρατὴς εἰς κελλὶ καὶ νὰ μὴ ὀμιλῇ εἰς οὐδένα. Τόση μετάνοια ἔδειξε ποὺ θεῖα ὀπτασία ἐπληροφόρησε τὸν ὄσιο Σάββα, τὸν συγχώρησε καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἐγγὺς τῆς Λαύρας εἰς ἀσκητήριον ἔμεινε ὁ μοναχὸς Ἀνθιμος ἐκ Βηθανίας ἐπὶ 30 ἔτη ἔγκλειστος, ἀρρώστησε, ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε νὰ τὸν πάρουν εἰς τὴν Λαύρα, ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε. Ἐμεινε ὑπομένων! Μία νύκτα ἄκουσε ὁ ὄσιος Θεῖας ὑμνωδίας μὲ ὅλη τὴν ἀδελφότητα μὲ θυμιάματα καὶ λαμπάδας ἐπήγαν καὶ τὸν ἐκήδευσαν. Ὁ μοναχὸς Ἀφροδίσιος ἐκτύπησε ἓνα μουλάρη καὶ ἐψόφησε. Ὁ ὄσιος τοῦ ἔθεσε κανόνα νὰ μείνῃ ἔγκλειστος. 30 ἔτη ἔμεινε πλέκων 3 σταυροδάς ἡμερησίως, χωρὶς πῦρ, οὔτε ἔλαιον καὶ οἶνον ἐδοκίμασε, ἔλαβε χάριν προφητείας. Προγνώρισε τὸν θάνατόν του. Ὁ ὄσιος Σάββας τὸν ἔστειλε εἰς τὸν Θεοδόσιον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ μὲ ἐπιστολή, τοῦ ἔγραφε ὅτι τοῦ στέλνει τὸν Ἀφροδίσιον σάρκα ποτὲ φοροῦντα καὶ νῦν μὲ τῆς χάρι τοῦ Θεοῦ ἄγγελον. Εὐρισκόμενος ὁ ὄσιος εἰς ἔρημον Ῥουβὰ εὗρε λέοντα ποὺ εἶχε ξύλον καρφωθῆ εἰς τὸ πόδι του καὶ ὑπέφερε. Ὁ ὄσιος ἐξέβαλε τὸ ξύλον καὶ ὁ λέων τὸν μετέφερε ὡς ὑποζύγιον. Ὁ Φλάιος μὲ ὄνο ἔκαμε ὑπηρεσίας εἰς Λαύρα, ἔδιδε τὸν ὄνο εἰς τὸν λέοντα ὁ ὁποῖος ἐδάγκανε τὸ σχοινίον καὶ τὸν ἔβοσκε ὅλη τὴν ἡμέραν, τὸν ἐπότιζε καὶ τὸν ἔφερνε εἰς τὴν Μονῆ. Μία ἡμέραν ὁ Φλάιος ἐπὶ ὄνο ἔφαγε τὸν ὄνον. Ὁ Φλάιος ἐπῆγε εἰς τὴν πατρίδα του. Ὁ ὄσιος Σάββας πολὺ ἀναζητήσας εὗρε αὐτὸν καὶ τὸν ἐπέστρεψε. Τότε ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ὑπερασπιζόμενος τοὺς Μονοφυσίτας ἐξώριζε ὀρθοδόξους καὶ τὸν πατριάρχην Ἠλία, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸν ὄσιο μὲ ἄλλους μοναχοὺς εἰς Κων/πολι. Οἱ φρουροὶ τοῦ παλατίου ἰδόντες τὸν 73 ἐτῶν ῥακένδυτον γέροντα δὲν τὸν ἄφησαν νὰ εἰσέλθῃ. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐκάλεσε, ὅταν εἰσῆρχετο ὁ ὄσιος, εἶδε ὁ βασιλεὺς προπορευόμενον ἅγιον ἄγγελο. Ὁ ὄσιος Σάββας εἶπε ὅτι ἦλθε νὰ προσκυνῆσῃ τὴν εὐσέβειάν του, νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ τὴν Εἰρήνην Ἐκκλησίας καὶ τότε θὰ τοῦ χαρίσῃ νίκας κατ' ἐχθρῶν ὁ Θεός. Ὁ βασιλεὺς ἐπέισθη καὶ ὁ πατριάρχης Ἠλίας ἐπανῆλθε εἰς τὸν θρόνον, ἐχάρισε 1000 φλωρία διὰ τῆς μονῆς. Οἱ μονοφυσίται πάλιν ἔπεισαν τὸν βασιλέα καὶ ἐξώρισε τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ἠλία καὶ εἰς Ἀντιόχεια ἀντὶ τοῦ ὀρθοδόξου Φλαβιανοῦ, ἀνεβίβασαν εἰς θρόνον τὸν αἰρετικὸν Σεβῆρον. Ὁ ὄσιος Σάββας ἐσύναξε 11.000 μοναχοὺς ἀπ' ὅλα τὰ περίχωρα καὶ ἔδιωξαν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ βασιλέως (μὲ τὸν στρατὸ) ἀναθεματίζοντας τοὺς αἰρετικούς. Ὁ πατριάρχης Ἠλίας ὀμολόγησε παρησίαν «ὄστις φρονεῖ τὰ τοῦ Σεβήρου, Εὐτυχοῦς, Νεστορίου, ἀνάθεμα ὁ μὴ φυλάττων τὰ δόγματα τῶν 4 Οἴκουμ. Συνόδων ἀνάθεμα. Ὁ Δοῦξ φοβηθεὶς τὸν ὄχλον ἔφυγε. Ὁ ἀνηψιὸς βασιλέως Ὑπάτιος ἔγραψε ἐπιστολήν εἰς βασιλέα ἐξηγῶντας τὴν ὀρθότητα τῆς ἐξεγέρσεως τῶν μοναχῶν. Ὅταν ἐξώρισαν τὸν πατριάρχην τὸν πατριάρχην Ἠλία ἔγινε 5 ἔτη πείνα, δὲν ἔβρεξε καθόλου. Ὁ ὄσιος ἦταν προεστὼς ἐπτά

μοναστηριῶν. Ὁ διακονητὴς εἶπε ὅτι δὲν θάχουν πρόσφορα τὴν Κυριακὴ νὰ λειτουργήσουν. Ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Κύριος δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ. Πρὶν ἔλθῃ ἡ Κυριακὴ ἔφθασαν 30 φορτῖα μὲ τρόφιμα! Ὁ ὄσιος μὲ τοὺς μαθητὰς τοῦ Στέφανο καὶ Εὐθάλιο ἐπεσκέφθησαν τὸν πατριάρχη Ἡλία εἰς ἔξορία. Ἐσυναντῶντο κάθε ἀπόγευμα καὶ συνέντρωνον. Μία ἡμέρα δὲν ἐξῆλθε ὁ Ἡλίας ἀπὸ τὸ κελλί του, ἔμεινε ὁ ὄσιος νῆστις. Τὸ μεσονύκτιον ἐξῆλθε ὁ πατριάρχης λυπημένος ἀναγγέλων ὅτι ἀπέθανε ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος καὶ τὴν δεκάτην ἡμέραν θὰ παραστῶ κί ἐγὼ εἰς τὸ φρικῶδες βῆμα τοῦ ΚΗΙΧ διὰ νὰ δικασθῶμεν. Εἶδε ἐν ὁράματι κεραυνοὶ νὰ κτυποῦν τὸν βασιλέα καὶ νὰ τὸν θανατώνουν.. ἐντὸς 10 ἡμερῶν, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ Ἡλίας.

Ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος ἀνέλαβε κί ἔφερε εἰρήνην εἰς ἐκκλησίαν. Ὁ Ἅγιος Σάββας περιερχόμενος τὰ μέρη Καισαρείας καὶ Σκυθουπόλεως ἐδίδασκε τὰ ὀρθὰ δόγματα, καὶ στηρίζων τοὺς ὀρθοδόξους. Ὁ βασιλεὺς ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὸν ὄσιον εἰς ἔρημον καὶ συνωμίλουν. Θεράπευσε τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως τὴν Ἡσυχία. Τότε οἱ Σαμαρεῖτες ἐπανεστάτησαν καὶ ἐψήφισαν βασιλέα τὸν Ἰουλιανό, θανατώσαντες πολλοὺς χριστιανούς. Βασιλικὸς στρατὸς ἐπέβαλε τάξι, φονεύσας τὸν Ἰουλιανό. Ἐκατηγόρησαν τὸν ὄσιο εἰς βασιλέα ὅτι οἱ Παλαιστίνιοι ἦτο αἴτιοι τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἔστειλε τὸν ὄσιο εἰς Κων/πολι διὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ. Ὁ βασιλεὺς εἶδε ἐν ὁράματι τὸν ὄσιο Σάββα, λαμπρὸν καὶ στεφανωμένο. Τὸν ὑπεδέχθη μὲ τὸν πατριάρχη Ἐπιφάνιο μὲ τιμᾶς, ἔπασσε εἰς τὰ πόδια του, ἔλαβε τὴν εὐχή του, καταφιλῶν αὐτόν. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐζήτησαν τὴν εὐχή του διὰ νὰ ἀποκτήσουν τέκνο. Ὁ ὄσιος δὲν ἔβλεπε, εἶπε ὅτι ἂν γεννήσῃ τέκνο θὰ ἀνακαινίσῃ τὴν αἵρεσιν τοῦ Σεβήρου. Ὁ ὄσιος ἐζήτησε νὰ μὴ πληρώνουν φόρο τόσα ἔτη οἱ Παλαιστίνιοι διὰ τὰς καταστροφὰς ποὺ ἔκαναν οἱ Σαμαρεῖτες καὶ νὰ ἀνακαινισθοῦν οἱ κατεστραμένοι ναοί. Νὰ κτισθῇ νοσοκομεῖο εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ξενῶνας διὰ προσκυνητὰς καὶ νὰ κτισθῇ πύργος εἰς τὴν Λαύρα διὰ νὰ προστατεύονται οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τοὺς πειρατὰς. Ὁ βασιλεὺς τὰ αἰτήματα αὐτῶν τὰ ἐκπλήρωσε. Ὁ ὄσιος ἀσθενῆς, γέρων, ὑπακούων εἰς τὸν πατριάρχη Πέτρο διὰ νὰ ἔχη κάποια ἄνεσι, ἦλθε εἰς τὸ πατριαρχεῖο. Μὲτ' ὀλίγον εἶδε ὀπτασίαν ποὺ τοῦ φανέρωσε τὸν θάνατό του. Εἶπε καὶ τὸν ἐπανεφέραν εἰς τὴν Λαύρα του, ἐψήφισε διάδοχο τὸν Μελιτά, νουθετήσας καὶ εὐλογήσας τοὺς μαθητὰς του, 94 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Εἶς τινα ἐπιδρομὴ ἀράβων τὸ ἅγιο λείψανό του ἐφυγαδεύθη εἰς Κων/πολι. Τὸ 1206 ἐκλάπη ἀπὸ Λατίνους. Ἐφανερῶθη ὁ ὄσιος εἰς τὸν πάπα Παῦλο ΣΤ΄ καὶ ἀπειλητικὰ τὸν διέταξε νὰ τὸν στήλῃ εἰς τὴν Λαύρα του. Εἰδοποίησαν τὸν πατρ. Βενέδικτο Ἀ΄ καὶ ἐπιτροπὴ μετέβη εἰς Ἱταλίαν καὶ παρέλαβε μὲ ἐπισημότητα τὸ ὀσιακὸ λείψανον. Τὸ ἀεροπλάνο τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1965 ὥρα 10 ἔφθασε εἰς ἀερολιμένα Ἑλληνικοῦ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος καὶ κληρὸς μὲ λαὸν ἐπροσκύνησαν. Τὴν ἐπομένη μετεφέρθη εἰς Ἱεροσόλυμα. Σήμερον εὐρίσκεται ἄφθαρτον εἰς τὴν Λαύρα του. Ἀξίον προσοχῆς εἶναι ὅτι ὁ ὄσιος ἀνεχώρησε προτοῦ γίνῃ ἢ μετ' ὀλίγον (Δέκ. 1965) προδοτικὴ πρᾶξις ἄρσεως ἀναθεμάτων εἰς Λατίνους!

Ἅγιου μάρτυρος ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ· Βλέποντας μαρτύρια χριστιανῶν, εἰσηλθε αὐτόκλητος εἰς τὸ στάδιον βοῶντας· «Εὐρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν, ἐμφανῆς ἐγενόμην τοῖς μὴ, ἐπερωτῶσι (Ἡσαίου 65 Κέφ.). Χριστιανὸς εἰμὶ καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύω, τὰ εἶδωλα καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ταῦτα ἀναθεματίζω καὶ ἀποστρέφομαι. Ἐδάρη πολλά.. τέλος ἀπέτεμαν τὴν κεφαλὴν του.

ΟΣΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ τὴν Βιτώλια Γιουγκοσλαβίας. Πρὶν οἱ Τοῦρκοι κυριεύσουν τὸν τόπο ἐκεῖ, ἐν ὁράματι ἡ Παναγία εἶπε εἰς μητέρα του νὰ λάβῃ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὸν Νεκτάριον καὶ νὰ κρυφθοῦν. Ὁ πατὴρ τοῦ Νεκταρίου μὲ τὴν ἄδεια τῆς συζύγου τοῦ ἔλαβε τὰ δύο τέκνα του καὶ εἰς τὴν ἐγγὺς μονὴ τῶν Ἀρχαγγέλων ἐκάρη μοναχὸς μὲ τ' ὄνομα Παχώμιος. Ἐνα ἔτος ἔφερον οἱ χωρικοὶ σίτον οἶνον κλπ.. εἰς τὴν ἑορτὴ Κοσμᾶ - Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων μετὰ τὴν τράπεζα ἐλθὼν ὁ Παχώμιος νὰ πλύνῃ δοχεῖον οἶνου, αὐτὸ παραδόξως εὐρέθη πλήρες οἶνου. Ὁ Νεκτάριος ἦλθε εἰς Ἄγιον ὄρος εἰς τὸν Γέροντα Διονύσιον (Ἰάγαρι ὀνομαζόμενον πρῶην συγκλητικόν) ποῦ διέμενε εἰς Καρυὰς μὲ τὸν Γέροντα Φιλόθεον, προορατικὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος ἰδὼν τὸν Νεκτάριον τὸν ἐφώναξε κατ' ὄνομα, λέγων ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψε τὰ κατ' αὐτόν. Εἰς ἐκ τῆς συνοδείας φθονήσας τὸν Νεκτάριον, ἔλεγε ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ. Τὸν ἔστειλαν διὰ ἓνα διάστημα εἰς τὸν πρῶτον τοῦ Ἀγίου ὄρους τὸν Δανιήλ. Ὅταν ἀπέθανε ὁ Φιλόθεος ὁ Διονύσιος Ἰάγαρις μὴ θέλων νὰ μείνῃ μὲ τὸν φθονερὸν ἀδελφὸν ἔλαβε τὸν Νεκτάριον καὶ ἐπήγαν εἰς τὸ μονύδριον τῶν Ταξιαρχῶν. Ὁ μισάδελφος ἐκεῖνος μοναχὸς ἔφυγε εἰς τὸν κόσμον καὶ εἶχε κακὸ τέλος. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ Διονύσιος, ὁ Νεκτάριος ἔμεινε ἀγωνιζόμενος καλῶς, ὁ Θεὸς ἐπέστρεψε ἀσθενείας σώματος διὰ νὰ τὸν στεφανώσῃ. Τὸ 1500 ἔτος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Μετὰ 4 ἔτη εὐρέθη σῶον, τὸ ἅγιον λειψανόν του. Ἐκτίσαν ναὸ καὶ τὸν τάφο εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ Ναοῦ, ἀγιογραφήσαντες τὴν εἰκόνα του.

6η Ἀγίου ΝΙΚΟΛΑΟΥ·

Ἀπὸ τὰ Πάταρα τῆς Λυκίας, ἀπὸ νήπιο ἐθήλαζε τὴν Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ μία φορὰ τὴν ἡμέρα μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου. Διεκρίνετο ἀπὸ μικρὸς διὰ τὴν σωφροσύνην του. Ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν, ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος. Ὁ ἐπίσκοπος Μυρέων κατὰ τὴν χειροτονία τοῦ ἁγίου προεφήτευσε λέγων ὅτι θάνατι παρηγορία διὰ τοὺς λυπηθέντας, θὰ ποιμάνῃ καλῶς τὸ ποιμνίόν του, πεπλανημένους θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς νομὰς εὐσεβείας, καὶ σωτὴρ θὰ ἀναφανῆ εἰς τοὺς κινδυνεύοντας. Ὁ θεῖος τοῦ ἁγίου εἶχε οἰκοδομήσει μονή, ὁ ἅγιος ἐμόνασε εἰς αὐτήν (Νέα Σιών ὀνομαζομένη) γενόμενος εἰς τοὺς ἄλλους μοναχοὺς παράδειγμα ἀρετῶν. Ἀποθανόντων τῶν γονέων τοῦ διεμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς πτωχοὺς. Κάποιος πτωχὸς εἶχε τρεῖς θυγατέρες ὠραῖες, μὴ ἔχοντας χρήματα διὰ νὰ ὑπανδρεύσῃ αὐτή, ἔβαλε κατὰ νοῦ νὰ ἐκδίδῃ αὐτὰς εἰς πορνεῖο κ' οὕτω νὰ οἰκονομῇ τὰ πρὸς τὸ ζην. Ὁ ἅγιος κρυφὰ νύκτα, ἔρριψε χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὴν οἰκία τοῦ πτωχοῦ. Ὁ δὲ λαβὼν χαίρων καὶ κλαίων, εὐχαρίστησε Θεόν, ὑπάνδρευσε τὴν πρώτην τοῦ θυγατέρα. Ὁ ἅγιος ἐκ δευτέρου ρίπτει χρυσίον, ὁμοίως ὁ πτωχὸς ὑπάνδρευσε καὶ τὴν Δευτέρα θυγατέρα του. Ἐρχόμενος ὁ ἅγιος κρυφὰ, τρίτην φορὰν, ὁ πτωχὸς ἦτο ἄγρυπνος περιμένοντας νὰ μάθῃ ποιὸς τὸν εὐεργετὴ, ἀκούσας θόρυβον, τρέχει καὶ ἰδὼν τὸν ἅγιον Νικόλαον πίπτει εἰς πόδας του, εὐχαριστῶντας τὸν ὡς λυτρωτὴ καὶ σωτῆρα. Ὁ ἅγιος τὸν ὠρκισε νὰ μὴ τὸν φανερώσῃ. Ἐρως ἡσυχίας κατέλαβε τὸν ἅγιον, καὶ ἀναχωρεῖ διὰ Ἄγίους τόπους. Κατὰ τὸ ταξίδι προφήτευσεν τρικυμία (εἶδε τὸν διάβολον νὰ κόβῃ μὲ μαχαίρι τὰ ἱστία καὶ νὰ ταράσῃ ὅλο τὸ πλοῖον). Ἐγινε μεγάλη λαίλαπα, μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἔπαυσε ἡ τρικυμία. Εἰς ναύτης ἔπεσε ἀπ' τὸ κατάρτι καὶ ἔκειτο ὡς νεκρὸς, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ ὁ ἅγιος ἐποίησε ὑγιῆ. Ἐρχόμενος εἰς ναὸ Γολγοθᾶ αἱ θύρες τοῦ ναοῦ αὐτομάτως ἄνοιξαν καὶ εἰσῆλθε.

Παρέμεινε αρκετό χρόνο εις τὰ προσκυνήματα ἁγίων Τόπων, θεῖα νεύσει ἐπέστρεψε πάλι εις τὸν τόπον του. Ἀποθανόντος τοῦ ἐπισκόπου Μυρέων, συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ ἐκλογήν νέου ἐπισκόπου. Θεῖα ἀγγελία τοὺς μηνύει, ὅτι τὸν πρῶτον πού θὰ ἴδουν νὰ ἔρχεται εις τὸν ναὸν νὰ χειροτονήσουν. Ἐρχομένου τοῦ ἁγίου, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ὄρθρου εις ναόν, ὁ ἐντεταλμένος τὸν ἐρωτᾷ πῶς ὀνομάζεται, ὁ ἅγιος ἀπαντᾷ· «Νικόλαος ἀμαρτωλὸς Δέσποτα, τῆς ἀγιότητός σου δοῦλος». Τὸν ὀδήγησε εις ἐπισκόπους καὶ φυλακίζεται, μὲ ἄλλους χριστιανούς, ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον. Ὁ Μέγας Κων/νός, ἔπευσε τοὺς διωγμοὺς ἀπεφυλακίσθη ὁ ἅγιος καὶ συνέχισε τὸ ποιμαντικὸ τοῦ ἔργον. Εἰς τὴν πρώτην Οἰκουμην. Σύνοδον, ὑπερμαχεῖ, ζήλω θείῳ κινούμενος, ῥαπίζει τὸν Ἀρειον, διὰ τοῦτο φυλακίζεται. Ὁ ΚΗΙΧ ἐμφανίζεται εις φυλακὴν μὲ τὴν Παναγία μᾶς δίδων εις αὐτὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἡ θεοτόκος ὠμοφόριον. Ἐγένετο λιμὸς εις Λυκίαν, ἐμφανίζεται ὁ ἅγιος σ' ἓναν πού μετέφερε μὲ τὸ πλοῖο τοῦ σίτον, δίδει τρία χρυσοῦ νομίσματα λέγων νὰ φέρῃ τὸν σίτον εις τὰ Μύρα. Ὁ δὲ ἀφυπνισθεὶς, εὐρέθη βαστάζων τὰ νομίσματα, ἔφερε τὸ ἐμπόρευμα ὅλο τοῦ σίτου εις τὰ μύρα. Μὲ τὴν προσευχὴν του τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος κατέπεσε. Οἱ δαίμονες ἔκραξαν διαμαρτυρόμενοι πού νὰ ὑπάγουν. Ὁ ἅγιος ἔλεγε· «ὑπάγετε εις τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον». Εἰς τὴν Φρυγίαν εἶχον ἔλθει ἐκ Μολδοβλαχίας οἱ Ταϊφάλοι καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐκεῖ. Οὗτοι ἐπαναστάτησαν κ' ἀνεκήρυξαν ἰδικὸ τῶν βασιλέα. Ὁ Μ. Κων/νός ἔστειλε τρεῖς στρατηγούς μὲ στρατὸ διὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύσουν. Λόγω κακοκαιρίας ἐστάθμευσαν εις τὰ Μύρα. Οἱ στρατιῶται ἔκλεπτον ἤλθε ὁ ἅγιος καὶ ἤλεγξε τοὺς τρεῖς στρατηγούς οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλον τάξιν εις τὸ στρατό.

Ὁ διοικητὴς Εὐστάθιος δωροδοκηθεὶς κατεδίκασε τρεῖς συγγενεῖς του εις θάνατον, ἔτρεξε ὁ ἅγιος καὶ μόλις ἐπρόφθασε τὸν δήμιον πρὶν τοὺς ἀποκεφαλίσῃ, τοὺς ἐλευθέρωσε, ἐλέγχοντας τὸν Εὐστάθιο, ὁ ὁποῖος ἔπεσε εις τὰ γόνατα ζητῶν συγχώρησι. Οἱ 3 στρατηγοὶ Νεπωτιανός, Οὔρσοι, Ἐρπυλίω, εἰρήνευσαν τοὺς Ταϊφάλους, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τοὺς ἐτίμησε. Κάποιοι φθονεροὶ ἐσυκοφάντησαν τοὺς τρεῖς στρατηγούς διὰ μέσου τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου Ἀβλαβίου ὅτι ἐτοιμάζουν τοὺς Ταϊφάλους διὰ ἐπανάστασιν. Ὁ Ἀβλάβιος δωροδοκηθεὶς ἐφυλάκισε τοὺς τρεῖς στρατηγούς χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τοῦ βασιλέως. Ὁ Ἀβλάβιος ἔπεισε μὲ ψεύδη τὸν βασιλέα νὰ ὑπογράψῃ τὴν θανατικὴν καταδίκην των. Ἀκούσαντες οἱ τρεῖς στρατηγοὶ ὅτι αὐριο θανατώνονται, ὅλη τῇ νύκτα ἐπροσεύχοντο εις Ἅγιον ὁ ὁποῖος ἐφάνη εις Μ. Κων/νὸ καὶ τὸν διλέταξε νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ διότι θὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν. Ἐρωτῶν ποῖος εἶναι ὁ ἅγιος εἶπε· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀρχιερεὺς Μυρέων Νικόλαος» ὁ βασιλεὺς εὐθύς ἤλεγξε τὸν Ἀβλάβιον, ὁ ὁποῖος ὁμολογοῦσε ὅτι εἶδε τὸν ἅγιον Νικόλαον νὰ τὸν φοβερίζῃ. Ὅταν ἔφερον ἐνώπιον βασιλέως τοὺς στρατηγούς, εἶπον ὅτι ἐδέοντο εις Ἅγιον ὅλη τῇ νύκτα, νὰ τοὺς σώσῃ. Οἱ τρεῖς στρατηγοὶ ζήτησαν ἄδεια νὰ γίνουν μοναχοί. Ὁ Μ. Κων/νός τοὺς ἔδωκε ἄδεια, προσφέροντας χρυσοῦν Εὐαγγέλιον καὶ θυμιατήριον χρυσοῦν καὶ μεγάλας λαμπάδας νὰ δώσουν εις Μύρα Λυκίας. Ναυτικοὶ κινδυνεύοντες ἐπεκαλοῦντο τὸν ἅγιον. Ἐφάνη ὁ ἅγιος κρατῶντας τὸ τιμόνι λέγων· «Μὴ φοβεῖσθε ἐγὼ εἶμαι μαζί σας μὲ ζητήσατε καὶ ἤλθα εις τὴν βοήθειάν σας». Μὲτ' ὀλίγον ἔγινε γαλήνη κ' ὁ ἅγιος ἄφαντος. Ἐκεῖνοι ἤλθον εις τὰ Μύρα, ἔπεσον εις τοὺς πόδας ἁγίου εὐχαριστοῦντες, ὁ δὲ εὐλογήσας τοὺς ἐδίδαξε ψυχωφελῆ. Τὸ ἔτος 330 ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Ἐνα ἔτος ἐρχόμενοι χριστιανοὶ εις τὴν μνήμη του, ὅταν ἀπεβιβάζοντο εις τὸ πλοῖον ὁ δαίμων ὡς γραία τοὺς ἔδωκε ἐλαιοδοχεῖο διὰ νὰ ἀνάψουν τὴν κανδήλα τοῦ

ἀγίου. Ἐνῶ ἔπλεον ἀμέριμνοι οἱ χριστιανοί, ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν πλοίαρχον λέγων νὰ ρίψη τὸ ἐλαιοδοχεῖο ἐκεῖνο εἰς τὴν θάλασσα, διότι εἶναι τέχνη δαίμονος νὰ καὴ ἡ ἐκκλησία μου, καὶ μὴ φοβηθεῖτε, ὅτι φοβερὰ θὰ γίνουν». Πράγματι, ἔρριψαν τὸ ἐλαιοδοχεῖο εἰς θάλασσα καὶ ἐγένετο δυσωδία μεγάλη καὶ φλόγες καὶ τρικυμία, μετὰ ἔγινε γαλήνη. Ἐνας χριστιανὸς ἀπὸ Κων/πολι προτοῦ ταξιδέψει ἐπῆγε εἰς τὸν ναὸν ἀγίου, προσευχηθεὶς, ἀπεβιβάσθη τοῦ πλοίου. Τὴν νύκτα ἐξ ἀτυχήματος περιπλεχθεὶς εἰς τὰ ἱστία ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσα. Οἱ ναῦται λόγῳ σκότους καὶ τρικυμίας δὲν ἠδύναντο νὰ βοηθήσουν. Ὁ δὲ κράξας· «Ἄγιε Νικόλαε βοήθει μοι» εὗρέθη εἰς τὴν οἰκίαν του. Χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ συνέχισε νὰ φωνάζῃ. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἔτρεξαν καὶ εἶδον τὸ θαῦμα. Ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του ἔτρεχε θαλάσσιο ὕδωρ. Ἐδιηγήθη τὸ συμβάν καὶ ὅλοι ἐδόξαζον τὸν Θεόν, κί ὁ βασιλεὺς μαθῶν, τὸν ἐκάλεσε καὶ ἔμαθε τὸ θαυμάσιο τρόπο διασώσεώς του. Ὁ λαὸς βοῶντας το· «Μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου» ἐποίησε λιτανεῖα καὶ ἀγρυπνία. Ὁ ἅγιος ἐγεννήθη τὸ 275 μ.Χ. τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἐκ γονέων Θεοφάνους καὶ Νόννας.

Νεομάρτυρος Νικολάου· Ἐγένετο εἰς τὴν Σμύρνη κάποιον σκάνδαλον καὶ εὐρεθεὶς οὗτος εἰς θυμὸν εἶπε νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν, ὁ δὲ ἔλεγε· «Μὴ γένοιτο ἐγὼ ν' ἀρνηθῆ τὸν ΚΗΙΧ». Τὸν δέρρουν, ὁ ἅγιος ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ. (ἔλεγε τὴν εὐχή συνεχῶς) φυλακίζεται καὶ δις τὴν ἡμέραν ραβδίζεται. Οὗτος ὑπομένει τὸ μαρτύριον ἄσιτος. Τοῦ κάμουν περιτομὴ διὰ τῆς βίας. Ὁ Νικόλαος ἔλεγε· «Χριστιανὸς εἶμαι, Τοῦρκος δὲν γίνομαι». Τὸν κρέμασαν εἰς ἀγχόνῃ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔρριψαν τὸ ἅγιον λείψανον εἰς θάλασσα τὸ ἔτος 1657. Κάποιοι Γάλλοι τὸ ἀνέσυραν καὶ τὸ ἔφεραν εἰς Γαλλίαν.

7ῃ Ἁγίου ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Μεδιόλανα Γαλλίας τῷ 340 μ.Χ. Ὁ πατὴρ του, Ἄμβρόσιος κί αὐτὸς ἦτο ἑπαρχος εἰς Γαλλίας. Ἀπέθανον οἱ γονεῖς του καὶ ἔμεινε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀδελφὴ ἢ ὅποια ἔζη παρθενικὴ ζωὴ. Ὁ βασιλεὺς Οὐαλλεντιανὸς τὸν διώρισε δικηγόρον εἰς τὸ παλάτι καὶ ἔδωκε τὴν ἡγεμονίαν εἰς Μεδιόλανα κί ὅλη Ἰταλία νὰ ἐξουσιάζῃ ὅχι ὡς αὐστηρὸς κριτὴς ἀλλὰ ὡς ἐπίσκοπος. Ὁ λόγος οὗτος ἔγινε προφητεία, διότι ἀποθανόντος τοῦ ἐπισκόπου Μεδιολάνων Αὐξεντίου ἐγένετο σύγχυσις μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν γιὰ τὴν ἐκλογή. Ὁ λαὸς ἤθελε τὸν Ἄμβρόσιο. Ἐνῶ συζητοῦσαν διὰ τὸν ὑποψήφιον μίαν περισσότερὰ ἦλθε καὶ ἐκάθισε εἰς τοὺς ὦμους του. Ὅλοι ἐθεώρησαν αὐτὸ ὡς Θεοσημεῖον. Ὁ Ἄμβρόσιος ὡς ἀνάξιος τὴν νύκτα ἀνεχώρησε κρυφά, περιπατοῦσε ὅλη τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρωτὶ παραδόξως εὗρέθη ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῶν Μεδιολάνων ἦτο 1ῃ Δέκ. Τὸν ἔφεραν οἱ χριστιανοὶ εἰς Μητρόπολιν καὶ ἀνέφεραν εἰς τὸν βασιλέα. Ἐβαπτίσθη καὶ χειροτονηθεὶς κατὰ τὴν τάξιν τὴν 7ῃ Δέκ. ἔλαβε τὴν ἀρχιερατικὴν χάριν (374 μ.Χ.).

Μέτ' ὀλίγον ἤλεγξε τὸν βασιλέα διὰ ἀταξίας ἀρχόντων, ὁ εὐσεβέστατος Οὐαλλεντίνος ἐδέχθη τὸν ἔλεγχον καὶ ἐπήνεσε τὸν ἅγιον ὡς ζηλωτὴ τῆς εὐσεβείας. Βασιλεύσας 18 ἔτη, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ, ἀφήνοντας διαδόχους τὸν Οὐάλη (ἔγινε ἀρειανὸς καὶ εἶχε κακὸ τέλος, νικηθεὶς κατεκάη εἰς ἀχυρῶνα ὅπου ἐκρύβη) τὸν Γρατιανὸν καὶ Οὐαλλεντίνον τὸν νέον. Ὁ εὐσεβὴς Γρατιανὸς διὰ τὰς ἀνδραγαθίας τοῦ Μ. Θεοδοσίου, τὸν διώρισε ἀρχινάυαρχο. Μὲ ὄπλον τὸν Σταυρὸν ἐνίκησε τοὺς βαρβάρους. Τὸν ἔστεψαν βασιλέα εἰς

Ἄνατολή, ὁ Γρατιανὸς ἐκυβέρνησα τὴν Δύσιν, ἀμφότεροι ἐφρόντιζαν νὰ ἀφανίσουν τοὺς αἰρετικούς Ἀρειανούς. Ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος ἐνήστευε ὅλη τὴν ἐβδομάδα μόνο τὸ Σαββατοκύριακο ἔτρωγε. Ὅλη τὴν περιουσία τοῦ διαμοίρασε εἰς πτωχοὺς καὶ τὴν ἐκκλησίαν. Τόση συμπάθεια εἶχε, πού ὅταν τοῦ ἐξομολογοῦντο θανάσιμον ἁμαρτία, ἔκλαιγε ἐπὶ πολὺ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γρατιανοῦ τυραννικὸς ἐβασίλευσε ὁ Μάξιμος. Ὁ Θεοδόσιος εἰς πόλεμο τὸν ἐφόνευσε καὶ διώρισε βασιλέα τὸν υἱὸν τοῦ Γρατιανοῦ (τὸν Οὐαλλεντιανό). Εἰς Θέσ/νίκη ἐγένετο στάσις καὶ ἐφόνευσαν τοὺς ἄρχοντας. Ὁ Θεοδόσιος νικηθεὶς διέταξε καὶ ἐφόνευσαν 7.000 λαοῦ, μαζί ἦτο καὶ ἀνεύθυνοι. Ὁ Ἅγιος μαθῶν τοῦτο πολὺ ἔκλαυσε. Ὅταν ἦλθε ὁ βασιλεὺς καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ναόν, ὥρα Θ.Λειτουργίας, ὁ ἅγιος τὸν ἐμπόδισε, ἐλέγχοντάς τον δημόσια. Ὁ βασιλεὺς ἐπέστρεψε εἰς τὰ ἀνάκτορα κλαίων, ἐξομολογούμενος εἰς ἄρχοντα Ῥουφίνο ἔλεγε ὅτι ἡ θύρα τῆς ἐπιγείου καὶ ἐπουρανίου ἐκκλησίας εἶναι κλειστὴ δι' ἐμέ. Ὁ Ῥουφῖνος ἐπῆγε εἰς ἅγιον κ' ἐζήτησε νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ὁ Ἀμβρόσιος δὲν ἐδέχετο. Ὁ βασιλεὺς ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ δεχθῇ τὰ ἐπιτίμια. Ἐστάθηκε εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ καὶ παρακαλοῦσε νὰ συγχωρεθῇ. Ὁ ἅγιος νομίζων ὅτι ἐξουσιαστικὰ θέλει νὰ εἰσέλθῃ τοῦ εἶπε: «πῶς τολμᾷς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὅταν καταπατᾷς τὸν θεῖον Νόμον; ὁ δὲ παρεκάλει μὲ ταπεινώσει νὰ τὸν συγχωρήσῃ διότι μετανοεῖ. Ὁ ἅγιος συνέχισε νὰ ἐλέγχῃ: «Ποία μεταμέλεια ἔδειξες; Μὲ ποία φάρμακα ἐθεραπεύθης; Ὁ βασιλεὺς: «Ἰδικὸν σοῦ ἔργον Δέσποτα νὰ δείξῃς τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δώσης τὰ φάρμακα». Ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε καὶ ὑπέγραψε τότε νόμο ὅταν ἀποφασισθῇ θάνατος διὰ τινὰ παραβάτην μετὰ ἓνα μῆνα νὰ ἐκτελεῖται ἢ ἀπόφασις. Τὸν συγχώρησε. Ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθε εἰς τὰ γόνατα καὶ πρηνῆς, τύπτων τὸ στήθος του καὶ κεφαλὴν καὶ κλαίων ἔλεγε τὸν ψαλμόν: «ἐκκολήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχὴ μου κλπ. Ὅταν εἰσῆλθε εἰς τὸ ἅγιο Βῆμα διὰ νὰ κοινωνήσῃ, τοῦ ἐμήνυσε ὁ ἅγιος μὲ τὸν Ἀρχιδιάκονο ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς κοσμικοὺς ἀλλὰ μόνο ἱερεῖς, καὶ νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ βασιλεὺς εἶπε ὅτι κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Βυζαντίου εἰσῆλθε. Εἰς Κων/πολι εἰς τινὰ ἑορτὴν ὅταν ὁ πατριάρχης Νεκτάριος τοῦ εἶπε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἱερὸν διὰ νὰ κοινωνήσῃ ὁ βασιλεὺς ἠρνήθη, λέγων ὅτι ἐδιδάχθη ἀπὸ Ἁγ. Ἀμβρόσιον τὴν διαφορὰ κοσμικοῦ (βασιλέως) ἀπὸ ἱερέα. Ἡ βασίλισσα Πλακίλλα ἔργω καὶ λόγῳ ἐτήρει τὸν θεῖον νόμον ὑπηρετῶντας ἀσθενῆς καὶ πάσχοντας, ὑπενθυμίζουσα εἰς βασιλέα νὰ μὴ εἶναι ἀχάριστος ἀλλὰ νὰ ἐνθυμῆται ποῖος ἦτο. Ἐπέβαλε ὁ Θεοδόσιος φόρους διότι εἶχε πόλεμο. Οἱ Ἀντιοχεῖς ἐστασίασαν, δὲν ἐδέχοντο αὐτό, ἔσυραν τὸν ἀνδριάντα τῆς βασιλίσσης ἐμπαικτικῶς εἰς τὴν πόλιν. Ἐθυμώθη ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε τὸν Ἐλλέβιχο καὶ Καισάριο (ἄρχοντας) μὲ ἐπιστολὰς ἀπειλῶντας ὅτι θὰ καύσῃ τὴν πόλιν των. Οἱ Ἀντιοχεῖς ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τῶν μοναχῶν. Εἷς ἐνάρετος ἡλικιωμένος ἀσκητῆς ἦλθε καὶ συνήνησε τοὺς ἄρχοντας. Ἦσαν ἔφιπποι. Ἔσυρε ἓναν ἀπὸ τὰ ἱμάτια καὶ τοὺς εἶπε νὰ πεζεύσουν ἀπὸ τὰ ἄλογα. Τοὺς εἶπε νὰ εἴπουν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι δὲν εἶναι μόνο βασιλεὺς ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, τοὺς ἀνδριάντας πάλι δύνανται νὰ κατασκευάσουν, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς οὔτε μία τρίχα τῶν φονευθέντων καὶ νὰ παύσῃ νὰ μὴ παροργίζῃ τὸν Θεόν. Ὁ βασιλεὺς τελικὰ εἰρήνευσε, λέγων ὅτι κατ' αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ στρέψουν τὸν θυμὸν τῶν κ' ὄχι εἰς γυναῖκα του. Μοναχὸς τίς, 40 ἔτη εἰς ἡσυχία, τρεφόμενος μὲ χόρτα, δὲν εἶδε ἄνθρωπο. Ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ φανερώσῃ μὲ ποῖον εἶναι ὁμοῖος εἰς τὴν βασιλεία Του. Ἄγγελος τοῦ ἐφάνέρωσε ὅτι, μὲ τὸν βασιλέα Θεοδόσιο. Ἐκεῖνος μὲ παράπονο προσευχόταν γιατί νὰ συναριθμηθῇ μ' ἓνα κοσμικὸ βασιλέα. Πάλι ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε τὸ ἴδιο. Τότε ἐπῆγε ὁ

μοναχός εις τὸν Θεοδόσιον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη καὶ τὸν ἐτίμησε ὡς φιλομόναχος. Ὁ ἄσκητὴς τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ εἰπῆ γιὰ τὴν πνευματικὴ τοῦ ἐργασία. Ὁ Θεοδόσιος ὡς ταπεινὸς ἐμέμφετο ἑαυτὸν. Τέλος ἀφοῦ ἔμαθε τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἀγγέλου, τὸν ὠρκίσε νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς ἄλλος ὅ,τι ἀκούσῃ. Εἶπε ὅτι 33 ἔτη ποῦ βασιλεύει μόνον τὰ τρία πρῶτα ἔτη εἶχε σχέσεις μέχρι ν' ἀποκτήσουν διάδοχο, μετὰ παρθενεύουν ζοῦν ὄχι ὡς σύζυγοι, ἀλλὰ ἀδελφικά, φοροῦντες ἔσωθεν τρίχινά κι' ἔξω βασιλικά ἐνδύματα, Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ δὲν τρώγουν τίποτε, ἐργάζεται καλλιγραφία καὶ μ' αὐτὰ τὰ χρήματα τοῦ ἐργοχειροῦ ζοῦν, τὰ ἄλλα τὰ δίδουν ἐλεημοσύνας, κρυφὰ τὶς νύκτες ὑπηρετεῖ ἀσθενεῖς μὲ τὰ χέρια του. "Ὅταν κάθεται εἰς τὸ ἵπποδρόμιο, δὲν προσέχει τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ τὸν θάνατο καὶ αἰώνιο κόλασι συλλογίζεται. Καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν ἐγέλασε ποτέ. Ὁ ἄσκητὴς ἀκούων αὐτά, ἔκλαυσε ἀκούων τὸν Θεόν. Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος κατηχήθη καὶ ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν Ἁγ. Ἀμβρόσιο. Ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος κάποια φορὰ ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν Ῥώμη εἰς οἰκίαν πλουσίου. Τοὺς ἠρώτησε ἐὰν ἔχουν θλίψεις. Εἶπαν, ὄχι, πλοῦτη, δόξα καὶ δωρεὰς πολλὰς τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός. Ὁ ἅγιος εἶπε εἰς τοὺς κληρικούς του, νὰ φύγωμε γρήγορα ἀπ' τὸ καταραμένο ἐκεῖνο σπίτι, μόλις ἀπεμακρύνθησαν ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε τὴν οἰκίαν καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἶπε ὁ ἅγιος Ὅποιος ἔχει θλίψεις εἶναι μαζί του ὁ Θεός καὶ τὸν παιδεύει διὰ τὰ μικρὰ τοῦ ἀμαρτήματα διὰ νὰ τὸν δοξάσῃ ὕστερα. Ἐθεράπευσε μία γυναίκα παράλυτη. "Ενας αἰρετικὸς εἶδε ἄγγελον νὰ ὠμιλῆ εἰς τὰ ὦτα του ἀγίου ὅταν ἐδίδασκε, μετενόησε καθὼς καὶ πολλοὶ ὁμόφρονές του. "Ἄλλοι τὸν ἐσυκοφαντοῦσαν ὅτι μὲ μαγείας κάνει θαύματα. Ὁ Κρεσκόβιος διὰ κάποιο παράπτωμα ἐκρύβη εἰς ναόν, ὁ ἡγεμὼν Σηλίικων διέταξε καὶ τὸν συνέλαβον βιαίως. Ὁ ἅγιος ἐθυμώθη καὶ προσευχήθη νὰ τιμωρηθοῦν οἱ ἄδικοι. Οὕτω ἐγένετο. Λεοπαρδάλεις ξαφνικὰ εἰς τὴν ἀγορὰ κατεσπάραξαν τοὺς ὑπευθύνους, ὁ ἡγεμὼν φοβηθεὶς ἐλευθέρωσε τὸν Κρεσκόβιο. Ἐβάπτισε τὴν εἰδωλολάτρισσα βασίλισσα τῶν Μαρκομάνων. "Ὅταν ἀρρώστησε τὸν ἐπεσκέφθη ὁ ἡγεμὼν καὶ εἶπε· «παρεκάλεσε τὸν Θεόν νὰ ζήσης ἀκόμη διὰ ὠφέλεια τοῦ λαοῦ», ὁ ἅγιος εἶπε δὲν ἐκπειράζω τὸν Κύριον ἀλλὰ ὅ,τι εἶναι θέλημά Του ἅς γίνῃ. Δύο διάκονοί του, ἔλεγαν συζητῶντας, ποῖος θὰ γίνῃ ἐπίσκοπος. Ὁ ἅγιος γνωρίζων ἐκ πνεύματος ἀγίου ἐφώνασε, θὰ γίνῃ ὁ Συμπλίκιος ὁ ἡγούμενος τῆς τάδε μονῆς. Τὴν παραμονὴ τοῦ Πάσχα 4η Ἀπριλ. Τοῦ 397 σὲ ἡλικία 57 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ἐορτάζεται τὴν 7η Δέκ. τὴν ἡμέραν χειροτονίας του.

Ἁγίου ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ· Ἐκ Συρίας Μεσοποταμίας, νέος ἔγινε μοναχός. Εἰς τὸν ἄρχοντα Ἐλεύσιον ὁμολογεῖ, καίγεται μὲ λαμπάδας, μὲ βώλους σιδηροῦς πεπυρωμένους εἰς μασχάλας, θέτουν ἀγκίδας εἰς μύτη του, ὅταν ἐρρίφθη εἰς πεπυρωμένο χάλκινον τάπητα, εὐθὺς ἔγινε ψυχρός, τίθεται εἰς χάλκινον βοῦν καὶ καίγεται, ὅμως παραμένει σῶος. 80 ἄνδρες ἐπίστευσαν. Ὁ δήμιος θέλων νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, ἔπεσε νεκρός. Οὐδεὶς ἄλλος δήμιος τόλμησε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ὁ μάρτυς προσευχηθεὶς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του.

ΟΣΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ τοῦ ὑποτακτικοῦ· Ὑποτακτικὸς ἦτο ὅταν μὲ ἄλλους διέλυον πίσσα καὶ ἐπειδὴ ἔχυνετο ἀπὸ τὸν λέβητα, ἔβαλε τὸ χεῖρ του καὶ ἀνακάτεψε αὐτήν, χωρὶς νὰ καῆ, οὔτε κἂν δὲν ἐμαύρισε ἡ χεῖρα του. Ὅλοι ἐξέστησαν. Ὁ Παῦλος ἔλεγε ἑαυτὸν γῆν καὶ σπονδόν. Μία φορὰ ὁ ἡγούμενος μὲ τινὰς μοναχοὺς προσευχήθησαν νὰ φανερώσῃ ὁ

Θεός τὴν ἀρετὴ τοῦ Παύλου. Ὁ Θεός, ὅταν ἐκοιμήθησαν τοὺς ἠξίωσε νὰ εὐρεθοῦν εἰς ὠραῖο παράδεισο καὶ εὖρον ἐκεῖ τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος τοὺς ὑπεδέχθη λέγων· ἐπειδὴ ἠθελήσατε νὰ ἔλθετε ἐδῶ ἦλθα καὶ ἐγώ, στείλατε ἄλλον μοναχὸ εἰς τὴν διακονία μου διότι δὲν θὰ μὲ ξαναειδῆτε. Ἐκεῖνοι ἔλαβαν, ἄνθη, βότανα καὶ ἐξυπνήσαντες ἐκρατοῦσαν αὐτὰ πραγματικῶς εἰς τὰ χέρια των. Ὁ Παῦλος ἐπῆγε προσκύνημα εἰς Ἱεροσόλυμα, μετὰ εἰς ὄρος τῆς Κύπρου ἀσκήτευσεν μερικὰ χρόνια. Εἰς Κων/πολι ἐρχόμενος θεῖα φωνὴ τοῦ εἶπε· «ἀνάβηθι εἰς ὄρος καὶ τελεύτα». Εἰς τὸ ἐγγὺς ὄρος Παρηγορία ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ἄγιων 300 μαρτύρων ἐν Ἀφρικῇ· Ἐπὶ βασιλείας Ζήνωνος (474 μ.Χ.) εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ ἀρειανοῦ ἄρχοντος Βανδάλων Ὀνωρίχου ὁ ὁποῖος διέταξε οἱ χριστιανοὶ νὰ ἀναβαπτίζονται εἰς τὸ αἰρετικὸ βάπτισμα. Οἱ 300 οὗτοι εἰς Καρχηδόνα ἐμαρτύρησαν ἐξ αὐτῶν δύο τοὺς ἐπρίονισαν, ἐξήκοντα ἱερέων λογίων ἔκοψαν ἐκ ρίζης τὴν γλῶσσα, ἀλλὰ ἐκείνη ὠμίλουεν χωρὶς γλῶσσας. Εἰς ἐξ αὐτῶν ὑποδιάκονος Ῥεπερᾶτος, εἰς τὸ παλάτιο τοῦ Ζήνωνος ὠμίλει χωρὶς γλῶσσα, ὡς βεβαιοῖ ὁ ἁγ.Γρηγόριος ὁ διάλογος. Κάποιος ἄλλος ποὺ ἔπεσε εἰς πορνεία, ἐστερήθη τῆς θείας χάριτος καὶ δὲν ὁμιλοῦσε. Ὁ Μέγας Ἰουστινιανὸς καὶ Γαζαῖος Αἰνεῖας γράφουν ὅτι εἶδον τὰ παράδοξα αὐτὰ νὰ ὁμιλοῦν οἱ μάρτυρες χωρὶς γλῶσσα.

8η Ὁσίῳ ΠΑΤΑΠΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Θήβας Αἰγύπτου, νέος ἔγινε μοναχὸς καὶ ἔλαμψε μὲ ἀρετάς. Φεύγων τὴν ἀνθρωπίνην δόξα ἦλθε εἰς Κων/πολι καὶ ἔμενε εἰς ναὸ Βλαχερνῶν. Ἰάτρευσε τυφλὸν ἐκ γενετῆς καὶ ἄλλον ἀσθενοῦντα ἀπὸ ὑδρωπικία. Δαιμονιζόμενον ἐθεράπευσε καὶ γυναῖκα μὲ καρκίνο. Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τὰ Γεράνεια ὄρη (Κορίνθου), ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ ναό. Τὸ 1904 γενομένης ἀνακαινήσεως εὐρέθη τὸ ὀσιακὸν λείψανον ἀκέραιον, εὐωδιάζον. Εἰς τὴν μονὴ αὐτὴ ἀσκήτευσεν ὁ Νίκων ὁ Νέος καὶ ἡ ἁγία Ὑπομονή (+23-3-1449) σύζυγος τοῦ Ἰωάννου Ηὶ Παλαιολόγου.

Τῶν 6 ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα·

α) Σωσθένους (ἐπισκόπου Κολοφῶνος- εἰς Ἰωνία Μ.Ἀσίας), β) Ἀπολλῶ (ἐπισκόπου Καισαρείας), γ) Ἐπαφριδίτου (μετὰ τὸν Σωσθένη ἦτο ἐπίσκοπος Κολοφῶνος), δ) Καίσαρος (ἐπισκόπου Κορώνης -εἰς Μεσσηνία Πελοποννήσου), ε) Κηφᾶ καὶ στ) Τυχικοῦ.

9η Σύλληψις Ἁγ. Ἀννης.

Ὁ Θεὸς ἀπέστειλε ἄγγελον εἰς Ἰωακείμ ὁ ὁποῖος προσηύχετο εἰς τὸ ὄρος καὶ εἰς Ἄννα ποὺ προσευχόταν εἰς τὸν κῆπον καὶ προανήγγειλε ὅτι θὰ συλλάβῃ ἢ στεῖρα καὶ γηραιὰ Ἄννα. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος συνελήφθη ἐκ σπέρματος Ἰωακείμ.

Προφήτιδος ΑΝΝΗΣ μητρὸς προφήτου ΣΑΜΟΥΗΛ.

Ἐκ τῆς πόλεως Ἀρμαθαίμ τῆς φυλῆς Ἐφραΐμ. Ἐπειδὴ ἦτο στεῖρα ὁ σύζυγός της Ἐλκανὰ ἐνυμφεύθη καὶ τὴν Φεννάνα ἡ ὁποία ὠνειδίριζε τὴν Ἄννα. Ἐνα ἔτος εἰς τὴν Σηλωμ προσέφερον θυσίας, ἡ Ἄννα ἔλαβε διὰ χειρὸς Ἥλεϊ ἱερέως μία μερίδα θυσίας (ὡς ἄτεκνος) ἐνῶ ἡ Φεννάνα δύο μερίδας. Ἐλυπήθη καὶ ἔμεινε εἰς ναὸν προσευχομένη διὰ νὰ τῆς δώσῃ ὁ Θεὸς τέκνον καὶ νὰ τὸ ἀφιερῶσιν εἰς ναόν. Ὁ Ἥλεϊ τὴν εὐλόγησεν λέγων ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐκπληρώσῃ τὸ αἶτημά της. Συνέλαβε καὶ ἔτεκε τὸν Σαμουήλ, ὅταν

μεγάλωσε αφιερώθη εις ναὸν καὶ ὑπηρετήσε εις τὰ ναοῦ διακονήματα φορῶντας τὸ Ἐφουδ τὸ ὁποῖον μόνο ὁ Ἀρχιερεὺς ἐφοροῦσε. Ἡ Ἄννα ἔτεκε ἀκόμη 3 υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας.

Ἄσιου Στεφάνου· Ἐζησε εις τοὺς χρόνους τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου. Ἐκ γονέων Ζαχαρίου καὶ Θεοφανῶς. Ἐμενον εις τὸ Ζεῦγμα Κων/πόλεως. Ἡ Θεοφανῶ ἂν καὶ ἔγγυος ἔτρωγε μόνο χόρτα καὶ ὕδωρ. Ὄταν ἐγεννήθη ὁ Στέφανος ἐτυπώθη εις τὸ στῆθος τοῦ φωτεινὸς Σταυρός. Ὄταν ἡ μητέρα τοῦ ἔτρωγε περισσότερο καὶ ἐχόρταινε τότε τὸ μικρὸ δὲν ἤθελε νὰ θηλάσῃ καὶ τρεῖς καὶ τέσσερες ἡμέρες ἔμεινε νηστικό. Ὁ πατὴρ τοῦ ἐχειροτονήθη προσβύτερος, ὁ Στέφανος ἔγινε ἀναγνώστης. Μετὰ τὸν θάνατον πατρὸς του, 18ετῆς κλείεται εις τὸν ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου προσευχόμενος τρώγων μόνο λάχανα. Μία νύκτα τοῦ ἐφάνη ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸν εὐλόγησε λέγων «Εἰρήνη σοί, καλὴ εἶναι αὕτη ἡ ἀρχὴ τῆς προθυμίας σου, ὁ ΚΗΙΧ νὰ σὲ ἐνδυναμώσῃ». Μετὰ τρία ἔτη ἐγκατεστάθη εις τὸν ναὸν Ἁγ. Ἀντύπα, ὁ ἅγιος Ἀντύπας τοῦ ἐφάνη λέγων «Εἰρήνη σοί, τέκνον, ψάλλε μοί, δὲν θέλω σὲ ἐγκαταλείψει». Ἐτρωγε ὁ ὄσιος μία ἢ δύο φορές τὴν ἐβδομάδα κραμβολάχανο. Τὸν ἐχειροτόνησαν ἱερέα. Τὸ ἔτος 879 ἀπὸ σεισμὸ ἐσχίσθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγ. Ἀντύπα, ὁ ὄσιος εἰσῆλθε εις ἓνα τάφο θολωτὸ καὶ ἐπὶ 12 ἔτη ἔμεινε ἀγωνιζόμενος. Ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῦ ἔπεσαν τὰ μαλλιά - γένεια καὶ τὸ δόντια τοῦ ἐξησθέησαν. Ἐξῆλθε ὡς νεκρός, ἐνεδύθη τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα. Εἰς τὰς δεσποτικὰς ἑορτὰς μόνον ἐλειτουργοῦσε, μετὰ τὴν ἀπόλυσι ἔτρωγε ἐν ξηρὸ σύκο καὶ ὀλίγο ὕδωρ. 73 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

10 ἁγ. ΜΗΝΑ Καλλικελάδου, ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΕΥΓΡΑΦΟΥ· Ὁ βασιλεὺς Μαξιμῖνος (307-313) βασιλεύων εις Ἀνατολήν με ἔδρα τὴν Ἀντιόχεια ἐκίνησε διωγμὸ. Ἔστειλε εις Ἀλεξάνδρεια τὸν Μηνᾶ (ἦτο ἐξ Ἀθηνῶν, βασιλικὸς σύμβουλος καὶ κρυπτοχριστιανός) καὶ ὡς ἐπίτροπος τοῦ Μαξιμίνου εἰρήνευσε τὸν λαό. Ἐδίδασκε φανερὰ τὴν χριστιανικὴ πίστι καὶ ἐθεράπευε με προσευχὴ του τοὺς ἀσθενεῖς. Πολλοὶ ἐπίστευσαν. Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τὸν ἔπαρχο Ἐρμογένη (ἦτο Ἀθηναῖος) ὁ ὁποῖος ἐφυλάκισε τὸν Μηνᾶ. Ἐπειτα τὸν ἔφερε εις τὸ κριτήριον καὶ 4 ὥρες ὁμολογοῦσε Χριστὸν ὁ Μηνᾶς ὁ λαὸς ἐφώναζε, εις τὸν Ἐρμογένη νὰ μὴ ἀμφιβάλῃ διότι εἶδαν ὅλοι τὰ θαύματα. Ὁ Ἐρμογένης ἐφυλάκισε πάλι τὸν Μηνᾶ. Ὁ Μηνᾶς ψάλλοντας ψαλμοὺς, ὠδηγήθηκε τὴν ἐπομένη εις τὸ θέατρο τοῦ ἔκοψαν με μαχαίρια τίς σάρκες ἀπὸ τὰ πέλματα. Ἐστάθηκε ὄρθιος ὁ ἅγιος ψάλλων «ὁ πούς μου ἐστὶ ἐν εὐθύτητι». Τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσα, τὸν ἐτύφλωσαν καὶ ἐφυλάκισαν. 3ην ὥρα νυκτὸς ἦλθε ὁ ΚΗΙΧ τὸν ἐνεθάρυνε, εὐλογήσας αὐτὸν κατέστησε ὄλον ὑγιῆ, εἶπε ὅτι καὶ ὁ Ἐρμογένης θὰ πιστεύσῃ διότι ἔχει συμπάθεια πρὸς τοὺς πένητας καὶ φυλάττει σωφροσύνη χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Ἐρμογένης τῆ νύκτα μετενόησε καὶ ἐσκέπετο νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ λείψανον τοῦ Μηνᾶ ἐνδόξως με μεγαλοπρεπῆ κηδεῖα.

Ἦλθον οἱ στρατιῶται εις τὴν φυλακὴ καὶ βλέπουν δύο ἄνδρας λαμπροὺς με ὄπλα φροροῦντας τὸν ἅγιον β ὁ ὁποῖος ἔψαλλε «Ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιάς θανάτου οὐ φοβηθήσομαι κακά». Οἱ στρατιῶται ἐπίστευσαν, ἔρριψαν τὰ ὄπλα των καὶ ἐβόησαν «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν». Ἦλθον καὶ ἄλλοι στρατιῶτες, ἐπίστευσαν καὶ ἐκεῖνοι, ὁ ἅγιος με ὄλους τοὺς πιστεύσαντας ἦλθε εις τὸ θέατρο. Ὅλοι ἐθαύμασαν. Ὁ ἔπαρχος ἐζήτησε νὰ ἀκούσῃ λόγον Θεοῦ. Ὁ ἅγιος καθὼς ἐδίδασκε δύο ἄγγελοι τὸν

έστεφάνωσαν. Τὸν εἶδε αὐτὸ ὁ ἑπαρχος, ἐπίστευσε καὶ κατεφίλη τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου. Ὅλος ὁ λαὸς ἐπίστευσε. Εὐρέθησαν ἐκεῖ 13 ἐπίσκοποι παρόντες, εἶχον ἔλθῃ διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν ἁγῶνα τοῦ μάρτυρος. Ἐβαπτίσθη ὁ Ἑρμογένης καὶ ἐχειροτονήθηκε κατὰ τὴν τάξιν ἐπίσκοπος. Καὶ ὁ λαὸς ἐβαπτίσθη καὶ ἔκτισαν ναό. Ὁ βασιλεὺς μὲ 10.000 στρατὸ ἦλθε εἰς Ἀλεξάνδρεια, διέταξε καὶ ἔφεραν γυμνοὺς τοὺς ἁγίους ἐνώπιόν του εἰς τὸ θέατρο, Ἅγιοι ἄγγελοι ἐνεθάρρουναν τοὺς ἁγίους νὰ μὴ φοβηθοῦν καὶ ὅτι θὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Θεός. Ὁ Ἑρμογένης εἶπε ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀποθάνῃ καὶ ὅτι πρῶτα ἐδίωκε τοὺς χριστιανούς, εἶδε τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγ.Μηνᾶ ὅταν τοῦ ἔκοψαν τὰ πέλματα, τὴν γλῶσσα καὶ τὸν ἐτύφλωσαν καὶ τὴν ἐπομένη τὸν εἶδε ὑγιῆ καὶ ἐπίστευσε. Καὶ ἄλλα εἶπε κατὰ τῶν ψευδοθεῶν. Ὁ Μαξιμῖνος διέταξε καὶ τοῦ ἔκοψαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ νὰ τὰ ψήσουν ἐμπρὸς του εἰς ἐσχάρα, νὰ σχίσουν τὴν κοιλία του νὰ χυθοῦν τὰ ἐντόσθιά του καὶ τὸ σῶμα τοῦ νὰ ριφθῆ εἰς ποταμόν. Ὁ Ἑρμογένης ὑπέμεινε τὸ μαρτύριο, ἔβλεπε καιόμενα τὰ μέλη του καὶ ἔλεγε· «Μακάριος ἐγὼ ὅτι πρῶτα ἐθυσίαζα εἰς τὰ εἰδῶλα καὶ σήμερον δέχεται ὁ ΚΗΙΧ θυσία τὰ καιόμενα χάριε μου καὶ πόδια». Ἀφοῦ ἔσχισαν τὴν κοιλία του, τὸν ἔρριψαν εἰς ποταμό. Τὸν ἁγ.Μηνᾶ εἰς φυλακὴ τὸν ἐκρέμασαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ εἰς πόδας τοῦ λίθο μέγα, ἐξηθρώθησαν τὰ μέλη του καὶ ἀπέθανε. Ἄγγελοι ἀνέσυσσαν τὸν Ἑρμογένη ἀπὸ ποταμό, τὸν ἐθεράπευσαν ἦλθον μαζὶ εἰς φυλακὴ καὶ ἀνέστησαν τὸν ἅγιο Μηνᾶ καὶ ἔμειναν μαζὶ τοὺς ἕως τὸ πρῶτῃ ὁμολοῦντες περὶ ἐπουρανοῦ βασιλείας. Τὸ πρῶτῃ τὴν ὥρα ποὺ ὁ βασιλεὺς ὁμιλοῦσε εἰς τὸν λαόν κατὰ τοῦ ΚΗΙΧ καὶ ἁγίων, ἐφάνησαν οἱ ἅγιοι. Ὁ λαὸς ἐβόησε· «Εἶς ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Χριστός» τότε ὁ Εὐγραφοὸς ὁ γραμματεὺς τοῦ ἁγ.Μηνᾶ ἐπήδησε εἰς τὸ μέσον λέγων· «Εἶμαι κι' ἐγὼ χριστιανός, ἀναθεματίζω τὰ εἰδῶλα, καὶ εἶμαι ἔτοιμος διὰ τὸν Χριστὸν ν' ἀποθάνω. Ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη καὶ ἐθανάτωσε μὲ τὸ ξίφος τοῦ τὸν Εὐγραφο. Ὁδήγησαν τοὺς ἁγίους εἰς τόπον καταδίκης, ἔκαμαν εὐχὴ περὶ εἰρήνης Ἐκκλησίας καὶ λαῶν καὶ ὅποιος ζητᾷ τὴν βοήθειά τους νὰ εἰσακούεται. Τoὺς ἀπεκεφάλισαν. Ὁ ἅγιος Μηνᾶς εἶχε ζητήσει νὰ φέρουν τὰ λείψανά του εἰς Κων/πολι. Ὁ Μαξιμῖνος διέταξε καὶ τοὺς ἔβαλαν εἰς σιδηρᾶ θήκη καὶ τὰ ἐβύθισαν εἰς θάλασσα. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος ἡ σιδηρᾶ θήκη πλέουσα ἔφθασε εἰς Βυζάντιο. Ἄγγελος εἶπε εἰς τὸν πατριάρχη ὅτι εἰς τὸν τόπον «Ἀκρόπολις» ἔρχονται τὰ ἁγ.Λείψανα Μηνᾶ καὶ Ἑρμογένους ἀπὸ Ἀλεξάνδρεια. Ἦλθε λαὸς καὶ κληρὸς μεσάνυκτα, μία φωτεινὴ στήλη ἀνέβαινε ἕως οὐρανοῦ, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ κιβωτίου δύο ἄγγελοι καὶ πλέοντας τὸ κιβώτιον ἔφθασε εἰς τὴν ἀκτὴ. Οἱ ἄγγελοι εἶπον εἰς πατριάρχη ποὺ νὰ φυλάξῃ τὰ ἁγ.Λείψανα γιὰ λίγο καιρὸ ἕως νὰ παρέλθῃ ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως καὶ ὕστερα πὺς νὰ τιμῆσῃ αὐτά, Τὰ ἁγ.Λείψανα τὰ ἔκρυσαν εἰς τινα ναό. Ὁ Μαξιμῖνος νικηθεὶς τὸ 313 μ.Χ. ἀπὸ τὸν Λικίνιο εὐρισκόμενος εἰς Ταρσόν, ἐχύθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἄγγελοι ἔδερναν καὶ εἰς ἁγ. Ἄγγελος τὸν ἐφόνευσε. Μετὰ τὸν θάνατό του, ὁ πατριάρχης ἐνεταφίασε τὰ ἁγ. Λείψανα εἰς τὸ τεῖχος τῆς «ἀκροπόλεως». Μετὰ 400 ἔτη εὐρέθησαν! (ἰδὲ τὴν 17 Φέβρ. ἀνακομιδῆ).

Ἄγ. Μάρτυρος Γέμελου· Ἦτο ἐξ Ἀγκύρας, ἤλεγξε τὸν βασιλέα Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτη (361 μ.Χ.) εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ἀγκύρας. Τὸν ἔζωσαν μὲ σιδερένια ζώνη πεπυρωμένη, ἀπὸ τὴν καύσιν ἔτρεχε ὑγρὸν εἰς τὴν γῆν, τὸν κεντοῦν μὲ βελόνας καὶ αἰχμηρὰ ξύλα. Ὁ ἅγιος ὑπομένει, ἐλέγχει καὶ ὑβρίζει τὸν βασιλέα. Τίθεται εἰς τηγάνιον μὲ ἔλαιον καὶ ῥητίνην καὶ δέρρεται μὲ σιδηρᾶ ῥαβρία. Τότε ὦ! τοῦ θαύματος! Ἐβρεξε καὶ ἔσβυσε τὸ

πῦρ. Καρφώνουν με καρφιά τὴν κεφαλὴ του, ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὴν κεφαλὴ τὸν γδέρνουν, ἐφαίνετο θέαμα ξένον καὶ φοβερόν!.. ὠμιλοῦσε εἰς τὸν λαόν. Τὸν ἐλευθέρωσαν. Ἐπῆγε καὶ ἐβαπτίσθηκε. Ὅταν ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα ἦτο ὄλος ὑγιής! Τότε ἠκούσθη φωνὴ οὐράνιος νὰ λέγη· «Μακάριος εἶσαι Γέμελε διότι πολλὰ ἐκοπίασας». Τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐσταύρωσαν.

Ἰοσίου Θωμᾶ Δεφουρκινοῦ· Ἐζησε εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ (886-912), ἦτο ἐκ Παφλαγονίας. Τὸν ἔκαμαν ἠγούμενο εἰς μονὴ κοντὰ εἰς Σαγγάριον ποταμόν. Μετὰ ἔτη ἀφήσας διάδοχον, ἦλθε εἰς ἔρημον τόπον ἀσκητεύων χωρὶς στέγη καὶ χρειώδη. Οἱ μαθηταὶ του τοῦ ἔκτισαν κελλίον. Ὁ ὄσιος κλῖνας γόνατα προσηύχето νὰ ἔλθουν ἀδελφοὶ πρόθυμοι νὰ εὐαρεστήσουν Θεόν. Ἦλθον δύο εὐλαβεῖς κοσμικοὶ καὶ ἐζήτησαν νὰ μονάσουν. Τοὺς ἐκούρευσε μοναχοὺς μὲ ὀνόματα Πέτρον καὶ Παῦλον. Ὁ διάβολος τρία ἔτη τοῦ ἔστειλε κώνωπας, οὔτε ν' ἀναπνεύση δὲν ἠδύνατο ἀπὸ τὸ πλῆθος. Εὐχαριστοῦσε τὸν Κύριον, ζητῶντας λύσιν τοῦ κακοῦ. Ἐφυγαν τὰ κουνούπια καὶ ἦλθον μύγες μεγάλες καὶ πολὺ τὸν ἐνοχλοῦσαν. Μετὰ ἔφυγαν καὶ ἦλθαν μυρμύγγια καὶ ἐπὶ ἐννέα ἔτη τὸν πείραζαν. Μετὰ ἦλθαν φίδια πολλὰ, ὅμως δὲν τὸν ἔβλαπταν. Ἐπὶ 11 (ἕνδεκα) χρόνια ὁ ὄσιος ὑπέμεινε καὶ αὐτό. Μία φορὰ κατὰ τὴν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας ἕνας φοβερὸς δράκων ἐστάθη εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐφαίνετο ὡς βοῦς. Εἰς τὸ τέλος θείας Λειτουργίας ὁ ὄσιος ἐνδευμένος τὰ ἱερατικά εἶπε· «ὦ! θηρίον, τώρα θὰ ἔλθῃ ἡ ἀπώλειά σου, διὰ τῆς θείας προνοίας ἀκολούθησόν μοι» ὁ δράκων δαγκάσας τὸ ἄμφιό του ἀκολουθοῦσε, φθάνοντας εἰς χαράδρα, εὐχήθη ὁ ὄσιος καὶ ὁ δράκων ἔπεσε ἐντὸς φάραγγος καὶ οἱ δύο λόφοι ἔπεσαν κί' αὐτοὶ καὶ κατέχωσαν καὶ ἐφαίνετο ὁ τόπος πεδιάδα καὶ τὰ φίδια ἦλθον εἰς τὸν τόπον αὐτό, ἔφυγαν ὅλα ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ ἐψόφησαν εἰς τὸν τόπον ὅπου κατεχώθη ὁ δράκων. Ἦλθον τότε πτηνὰ καὶ τὰ κατέφαγον. Ἀπὸ τότε ὁ ἅγιος ἔλαβε χάρισμα προορατικό. Ἐπεδίδετο εἰς σκληροτέραν ἄσκησιν. Ὁ Λέων ὁ Σοφός (886μ.Χ.) τοῦ ἔστειλε σφραγισμένο γράμμα ζητῶν λύσιν κάποιου προβλήματος. Ὁ ὄσιος ἀπήντησε προτοῦ νὰ τὸ φέρῃ ὁ βασιλικὸς ὑπηρετῆς καὶ ὅταν ἦλθε ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ἔδωσε τὴν γραπτὴ ἀπάντησι λέγοντας· «Ἄρκεϊ τοῦτο εἰς σὲ τέκνον, ἄρκεϊ, εἰς δὲ τὸν Θεὸν ἢ περὶ τούτου φροντίς καὶ πρόνοια. Ἐπειτα ὁ ἅγιος ἐλθὼν εἰς δύσβατο τόπον τὸ ὑπόλοιπον βίον του ὡς ἔγκλειστος -μόνο ὁ διακονητῆς του τὸν ἔβλεπε- ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἰοσίου Δανιὴλ τοῦ στυλίτου· Ἐζησε εἰς χρόνους βασιλέως Λέοντος Μακέλλη (457-474). Ἦτο ἀπὸ Σαμόσατα μεσοποταμίας, γονέων Ἠλία καὶ Μάρθας ἡ ὁποία ἦτο στεῖρα. Ἐνῶ προσηύχето διὰ νὰ τῆς δώσῃ ὁ Θεὸς τέκνον, εἶδε ἐν ὁράματι ὅτι δύο φωστῆρες ὡς δίσκοι στρογγυλοῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἦλθον ἕως τὴν κεφαλὴ τῆς. Συνέλαβε καὶ ἔτεκε τὸν Δανιὴλ τὸν ὁποῖον τὸν ἀφιέρωσαν εἰς τὸ μοναστήρι ἀπὸ 5 χρονῶν. Ὁ ἠγούμενος δὲν τὸν ἐκράτησε, ἦτο μικρός, ὅταν ἔγινε 12 ἐτῶν, τὸν ἐδέχθη. Μία φορὰ ὁ ἠγούμενος διερχόμενος ἀπὸ Ἀντιόχεια εἶχε μαζί του καὶ τὸν Δανιὴλ, τότε ὁ ὄσιος Συμεὼν ὁ στυλίτης -ὅταν ἀνέβηκε μὲ τὴν κλίμακα ὁ Δανιὴλ- τὸν εὐλόγησε προφητεύων τὸ μέλλον του. Εἶπε· «Ἀνδρίζου τέκνον, διότι πολλοὺς πόνους θὰ ὑπομείνης διὰ τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ νικήσῃς ἕως τέλους τὸν σατανά». Ὅταν ἀπέθανε ὁ ἠγούμενος οἱ μοναχοὶ ἤθελαν τὸν Δανιὴλ, αὐτὸς κρυφὰ ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς Συμεὼν τὸν στυλίτη. Ὁ Συμεὼν τὸν ἠμπόδισε νὰ ὑπάγῃ προσκύνημα εἰς Ἁγ. Τόπους λόγῳ

κινδύνων από πειρατάς.

Ὁ Δανιήλ δὲν ἔκανε ὑπακοή καὶ ἐξεκίνησε -καθ' ὁδὸν τοῦ ἐφάνη μοναχὸς ὅμοιος μὲ Συμεὼν στυλίτη καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ὑπάγη εἰς Βυζάντιο. Τοῦ ἐφάνη καὶ Δευτέρα φορὰ εἰς τὸν ὕπνο τοῦ λέγοντας ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι εἰς κάθε τόπο, καὶ νὰ ὑπάγη εἰς Βυζάντιο. Ὁ Δανιήλ κατενόησε ὅτι εἶναι ὁ Συμεὼν ὁ στυλίτης, ἦλθε εἰς τὸν τόπον Ἀνάπλου (τοῦ Βυζαντίου) καὶ εἰς ναὸ εἰδώλων ἔμεινε ἀγωνιζόμενος, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Τὸν ἐσυκοφάντησαν εἰς πατριάρχη Ἀνατόλιο, ὁ πατριάρχης τὸν ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐτίμησε, ὅταν ἀρρώστησε μὲ τὴν εὐχή τοῦ Δανιήλ ὁ Ἀνατόλιος ἰατρεύθηκε. Ἐλεγε· «Εὐχαριστῶ τοὺς συκοφάντας διότι ἔγιναν αἰτία νὰ σὲ γνωρίσω». Ἐννέα ἔτη ὁ Δανιήλ ἔμεινε εἰς τὸν ναὸ εἰδώλων. Εἶδε ὄραμα τὸν Συμεὼν στυλίτη μὲ δύο λαμπροὺς νέους νὰ τὸν καλῆ ἀπὸ ὑψηλὸ στῦλο νεφέλης. «Ἀνάβηθι Δανιήλ πρὸς μὲ» ὁ Δανιήλ ἀπήντησε, δὲν δύναμαι. Οἱ νέοι ἐκεῖνοι τὸν ἀνεβίβασαν ὁ Συμεὼν τὸν εὐλόγησε. «Ἀνδρίζου Δανιήλ καὶ ἴστασο γενναίως». Ἐγνώρισε ὁ Δανιήλ ὅτι ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ γίνῃ στυλίτης. Τότε τελεύτησε ὁ ὄσιος Συμεὼν ὁ στυλίτης, ὁ μαθητὴς τοῦ Σέργιος, ἦλθε εἰς Κων/πολι διὰ νὰ δώσῃ τὸ κουκούλιον τοῦ ὀσίου εἰς τὸν βασιλέα, ὅμως δὲν τὸν εὐρῆκε διότι ἀπουσίαζε ὁ βασιλεὺς. Ἐρχόμενος εἰς ὄσιο Δανιήλ, ἄκουσε γιὰ τὴν ὄρασι καὶ ἔδωκε εὐλογία τὸ κουκούλι τοῦ ὀσίου Συμεὼν. Ὁ Σέργιος εἶδε καὶ ὀπτασία νὰ εἰπῆ εἰς τὸν Δανιήλ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ νὰ ἐτοιμασθῆ πρὸς ἀγῶνα τρανότερον. Εἶδε ὁ Σέργιος ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς ἀγροὺς -μία περιστερὰ πού ἐκάθισε εἰς τόπον τινα. Ὅταν ἐπλησίασε ἢ περιστερὰ ἔγινε ἄφαντος. Ὅταν εἶπε αὐτὰ ὁ Σέργιος εἰς τὸν Δανιήλ, ὁ ὄσιος εἶπε νὰ τοῦ κατασκευάσουν στῦλον εἰς τὸν τόπον αὐτὸν καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸν στῦλον δοξολογῶν τὸν Θεὸν καὶ ἀρχίζοντας τὴν ἄθλησι αὐτή. Ὁ πατριάρχης Γενάδιος διέταξε νὰ τὸν κατεβάσουν ἀπ' τὸ στῦλο καὶ τὸν ἐπετίμησε ὡς παρήκοο. Ὁ ἄρχων Γελάνιος ἠθέλε νὰ καταστρέψῃ τὸν στῦλον, τότε ἔγινε τόση χάλαζα ὥστε καὶ τὰ φύλλα τῶν ἀμπελώνων ἔπεσαν. Ὅταν κατέβαινε τὴν σκάλα ὁ ἅγιος, εἶδε ὁ Γελάνιος τοὺς πόδας τοῦ πληγωμένους ἀπὸ ὀρθοστασία, τοῦ ζήτησε συγχώρησι καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀνεβῆ πάλι εἰς τὸν στῦλον, εἶπε καὶ τοῦ ἔκαμαν ὑψηλότερον καὶ στερεώτερον στῦλον. Ἐθεράπευσε ἕναν δαιμονιζόμενον ὁ ὁποῖος ἔμεινε κοντὰ εἰς τὸν ὄσιον καὶ ἔγινε μοναχός. Πολλοὺς δαιμονιζομένους ἐθεράπευσε, ὅπως καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ ἐπισκόπου Κοτταείου Ἀλεξάνδρα. Τὸ ἔτος 467 μ.Χ. ὁ βασιλεὺς Μακέλλης ἦλθε καὶ παρεκάλεσε τὸν ἅγιον νὰ εὐχηθῆ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς τέκνον. Ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε· «Μὴ λυπῆσαι ἢ βαίλισσα τὸ ἐρχόμενο ἔτος τὴν τάδε ἡμέρα θὰ ἀποκτήσῃ τέκνον». Πράγματι, ἢ προφητεία ἐξεπληρώθη ἀκριβῶς. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ τοῦ ἔκτισαν καὶ δεύτερο στῦλο. Ἡ βασίλισσα Εὐδοκία, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Οὐαλεντιανοῦ Γ' ἐπεσκέφθη τὸν ὄσιον καὶ παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ μέρη της (τὰ Ἱεροσόλυμα). Ὁ ὄσιος τὴν εὐλόγησε λέγων ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταβαίνῃ ἐπὶ τόπο εἰς τόπον ὡς ἀκατάστατος. Κάποιοι αἰρετικοὶ ἀπὸ Κων/πολι ἔδωκαν χρήματα εἰς μίαν πόρνη (τὴν Βασιανή) νὰ συκοφαντήσῃ τὸν ἅγιον ἢ τὸν μαθητή του. Ἡ πόρνη μὲ πολυτελεῖ ἐνδύματα ἦλθε κάτω ἀπὸ τὸν στῦλο καὶ ἐνοχλοῦσε τὸν ὄσιο. Μετὰ ἀπὸ ἡμέρας ἔφυγε ἄπρακτε, κατηγόρησε τὸν ὄσιο ὅτι τῆς ζήτησε δῆθεν ὁ Δανιήλ νὰ ἀνεβῆ εἰς τὴν κλίμακα πρὸς αὐτὸν ἀλλὰ ἐκείνη ἔφυγε. Λέγοντας αὐτὰ ἐδαιμονίστηκε, ὠμολόγησε τὴν ἀλήθεια, ζήτησε συγνώμη ἀπὸ ὄσιο, ὁ ὁποῖος τὴν ἐθεράπευσε καὶ ἔζησε πλέον μὲ σωφροσύνη. Ὁ ὄσιος εἶπε εἰς τὸν πατριάρχη νὰ κάνουν δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα λιτανεῖα (διότι προέβλεπε ὀργὴν παρὰ Κυρίου) ὥστε ὁ Θεὸς νὰ τοὺς παιδεύσῃ ὀλιγώτερο. Ὁ πατριάρχης Γενάδιος

ἀπεφάσισε -παρακινούμενος ἀπὸ βασιλέα- νὰ χειροτονήσῃ ἱερέα τὸν Δανιήλ. Ἦλθε καὶ ζητοῦσε νὰ τοποθετήσῃ τῆ σκάλα διὰ νὰ συνομιλήσῃ. Ὁ ὄσιος προγνωρίζων τὸν σκοπὸν τοῦ εἶπε· «Ματαίως σ' ἔβαλε σὲ κόπο ὁ βασιλεὺς». Ὁ πατριάρχης μὲ ἱερεῖς τοῦ καὶ διακόνους ἄρχισε ὑπαίθρια, θεῖα λειτουργία, ἐτέλεσε μυστήριον τῆς ἱερωσύνης, ὁ λαὸς ἐφώναζε, «ἄξιος, ἄξιος». Ἔτσι χωρὶς τῆ θέλησί του χειροτονήθηκε ὁ ὄσιος. Τέλος ὡς ταπεινὸς ἐδέχθη καὶ ἐκοινώνησε τὰ ἅγια Μυστήρια. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἦλθε καὶ γονυκλινῆς ἐζήτησε τὶς εὐχὰς τοῦ ὀσίου. Τοῦ ἔκτισε καὶ ἄλλο στῦλο καὶ τὸν ὠνόμασε Διχθάδιο. Ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ ὄσιος τὴν ἄς (πρώτη) Σεπτεμβρίου ἔγινε μεγάλη Πυρκαϊὰ καὶ πολλοὶ ἐκάησαν, οἰκίας καὶ ναοὺς κατέστρεψε τὸ πῦρ. Ἐτρεξαν πλήθη λαοῦ, κάτωθεν τοῦ στύλου καὶ ἐζήτουν βοήθεια ἀπ' τὸν ἅγιο, τοὺς εἶπε· «δὲν κάνατε προσευχὰς ὅπως σᾶς προεῖπα τοὺς» εἶπε νὰ προσεύχωνται ὀλονύκτιοι καὶ ὅτι σὲ 7 ἡμέρες σβύνει τὸ πῦρ.

Μετὰ ἀπὸ βαρυχειμωνιά ὅταν οἱ στῦλοι ἔπαθαν ζημίας, ὁ βασιλεὺς ἔδωσε ἐντολὴ καὶ τοὺς ἐδιόρθωσαν, καθὼς ἦτο ἔφιππος ἔπεσε ἀπ' τὸ ἄλογό του, μὲ τὶς προσευχὰς τοῦ ὀσίου ἐσώθη. Ὁ βασιλεὺς Γουβέζιος τῶν Λαζῶν (ἀνατολικά Εὐξείνου Πόντου) ἦλθε μὲ τὸν βασιλέα Μακελλῆ εἰς τὸν ὄσιον ὁ ὁποῖος τοὺς συνεβίβασε καὶ ἔκαμαν εἰρήνη. Ἐνα χειμῶνα ἀπὸ τὴν πολὺ παγωνιᾶ εὐρήκαν τὸν ὄσιο κρυσταλλομένο, λιπόθυμο. Τὸν ἔρραντισαν μὲ ζεστὸ νερο καὶ συνῆλθε λέγων· «Διατὶ μὲ ἐξυπνήσατε; ἐκοιμώμουν γλυκύτατα. Πρὶν λίγο ζήτησα ἀπὸ τὸν Κύριον βοήθεια καὶ ἐκοιμήθηκα. Ὁ βασιλεὺς ἦλθε καὶ ἐζητοῦσε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πολλὴ σκληραγωγία, ταῦτα ἔλεγε κλαίων. Ὁ ὄσιος ἐδέχθη καὶ ἔκαμαν ἄνωθεν αὐτοῦ μικρὰ στέγη. Ὁ βασιλεὺς κατ' ἐντολὴν τοῦ ὀσίου ἔφερε τὸ ἅγιο λείψανο ἀπὸ Ἀντιόχεια, ἔκτισε ἐγγὺς τοῦ στύλου ἐκκλησία καὶ κελλιὰ διὰ τοὺς προσκυνητάς. Ἐνας αἰρετικὸς κρατοῦσε ψάρι ψητὸ καὶ ἔλεγε· «Ἴδου ὁ ἐγκρατὴς Δανιήλ ἔτρωγε ἀπ' αὐτό. Ὀλη του ἡ οἰκογένεια ἐδαιμονίσθη, τοὺς ἔφεραν εἰς ὄσιο καὶ ἐθεραπεύθησαν. Ἐκεῖνοι ἔκαμαν ἀργυρᾶ εἰκόνα καὶ ἑαυτοὺς ἱστόρησαν εἰς τοὺς πόδας του, ὁμολογοῦντες τὸ θαῦμα. Κάποιος Ἐδρανὸς ἐκ χώρας Γαλατῶν μὲ τοὺς φίλους τοῦ Τίτου καὶ Ἐδρανὸ ἔγιναν μοναχοὶ εἰς τὸν ὄσιον, παρ' ὅτι ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐζητοῦσε διότι εἶχον ἀξιώματα. Ὁ Τίτος μία ἐβδομάδα ἐπρόσεχε τὴ τρώγῃ ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε· «τρώγω ὅσο νὰ μὴ τρώγω». Ἔτσι ὁ Τίτος μιμούμενος τὸν ὄσιον νήστευε, ἀγρυπνοῦσε κρεμόμενος (στηριζόμενος) εἰς κραμαστῆρες ἀπὸ τὶς μασχάλας. Εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἐπάνω εἰς σανίδιο εἶχε βιβλίον καὶ ἐδιάβαζε ἕως νὰ κοιμηθῇ. Ὅσο ὕπνο ἐλάμβανε,... στηρίζοντας τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ σανίδιο. Ὅταν ὁ αἰρετικὸς βασιλεὺς Βασιλίσκος ἄρπαξε τὴν βασιλείαν ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν ὀρθόδοξο πατριάρχη τὸν ὁποῖον ἐφύλαττον λαὸς καὶ μοναχοί, ἔγραψε εἰς τὸν ὄσιον Δανιήλ ὅτι ὁ πατριάρχης ἦτο αἴτιος τῶν ταραχῶν. Ὁ ὄσιος τοῦ ἀπήντησε ἐλέγχοντας καὶ ὑβρίζοντας αὐτόν, λέγων ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βασιλείαν. Ὁ πατριάρχης τοῦ ἔστειλε μεσίτας ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλους οἱ ὁποῖοι κλαίοντες γονατιστοὶ τὸν παρεκάλουν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθεια. Εὐχομένου τοῦ ὀσίου ἤκουσε φωνὴ οὐρανόθεν νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ στύλου ἵνα ὑπάγῃ καὶ πάλιν ἐπιστρέφει. Ὁλος ὁ λαὸς ὑπεδέχθη τὸν ὄσιον ὁ ὁποῖος ἤλεγχε τὸν βασιλέα ὀνομάζοντάς τον «Νέο Διοκλητιανό». Ὁ βασιλεὺς ἔφυγε λέγοντας· «Ἴδου σοὺ χαρίζω τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας, ποιήσον ὡς θέλεις».

Ἐνας λεπρὸς ἐφώνησε· «δοῦλε τοῦ Θεοῦ Δανιήλ, ἐλέησόν με καὶ θεράπευσόν με τὸν ταλαίπωρον. Ὁ ὄσιος· «Διατὶ ἀφήκες τὸν Θεόν; ζητεῖς ἀπὸ ἄνθρωπο ὁμοιοπαθῆ ἴασι; Ἐὰν πιστεύῃς δύνανται καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ νὰ σοὺ δώσουν βοήθεια». Τοῦ εἶπε νὰ

λουσθῆ εἰς τὴν θάλασσα καὶ τότε ὁ λεπρὸς ἔγινε καλά. Ὁ ὄσιος βασταζόμενος διότι δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίση, ἐπορεύετο πρὸς τὸν βασιλέα. Κάποιοι Γότθοι ἀπὸ τὸ παράθυρό του τὸν περιέλασε λέγων· «Ἴδου κι' ὁ νέος ὑπάτος». Παρευθὺς ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἀπέθανε. Ἴδων αὐτὸ ὁ βασιλεὺς ἐφοβήθη καὶ δὲν ἐδέχθηκε τὸν ὄσιον εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὁ ὄσιος τίναξε τὸ χῶμα τῶν ποδῶν του καὶ ἔφυγε παρ' ὄλον ὅτι ὁ βασιλεὺς μετενόησε καὶ τὸν ζητοῦσε. Ὅταν ἐπῆγε εἰς τὸ πατριαρχεῖο, κάποιον μεγάλο φίδι ἦλθε καὶ περιεπλέχθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀσίου, ὁ ὁποῖος τὸ διέταξε νὰ ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ βλάψῃ κανέναν, τὸ φίδι ἔφυγε πρὸς τὸν τοῖχον καὶ διερράγη. Εὐλόγησε τὴν εὐσεβῆ Ῥαῖδα ἢ ὁποῖα ἀπέκτησε τέκνον ὡς προεῖπε ὁ ὄσιος. Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐνεδύθη ἀπλὰ ἱμάτια καὶ ἐζήτησε συγχώρησι ἀπὸ ὄσιο ὁ ὄσιος ὡς προορατικὸς τὸν ἐγνώρισε, ἂν καὶ ἦτο μετεμφιεσμένος, τὸν ἔδιωξε μὲ ὑβρεῖς, ἐλέγχοντας τὸν δημοσίως. Τελικὰ ἐβασίλευσε ὁ Ζήνων.

Προγνώρισε τὸν θάνατό του ὁ ὄσιος, ἔγραψε τὴν τελευταία τοῦ διατάξι νουθετῶν τοὺς μοναχοὺς του. Τρεῖς ἡμέρες πρὶν τὸν θάνατόν του ἦλθον εἰς τὸν στῦλον προφηταί, ἀπόστολοι νάρτυρες, ὄσιοι καὶ ἄγγελοι καὶ τὸν ἠσπάζοντο, τὸν προσέταξαν νὰ λειτουργήσῃ καὶ μετέδωκε θεῖα κοινωνία καὶ εἰς ὅσους ἦσαν ἄξιοι. Καὶ ὁ πατριάρχης ἦτο ἐκεῖ καὶ εἰς δαιμονιζομένους ὁ ὁποῖος μόνος ἔβλεπε καὶ ἔλεγε κατ' ὄνομα τοὺς ἀγίους ποὺ ἤρχοντο ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὸν ὄσιον. Ἐλεγε ὅτι τὴν 3ῃ ὥρᾳ ὑπάγη εἰς Κύριον ὁ Δανιὴλ καὶ ὅτι ἐξήρχετο τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα ἀπ' ἐμοῦ. Καὶ οὕτως ἔγινε. Ἡ Ῥαῖς φιλοτίμως ὑπηρετήσῃ πρὸς τὴν ταφὴν. Κατεβίβασαβ εὐλαβικὰ ἀπᾶ τὸ στῦλον τὸ ἅγ. Λείψανον τὸ ἔθεσαν εἰς μολιβδίνη θήκη ὡς ἐζήτησε ὁ ὄσιος λέγων· «Ἐὰν ἔλθουν οἱ βασιλεῖς διὰ νὰ μὲ βάλουν εἰς πολυτίμον θήκην νὰ μὴ τοὺς ἀφήσετε ἀλλὰ ἢ πιστοτάτη Ῥαῖς ἃς τὸ ἐνταφιάσῃ ὡς βούλεται». Τὴν ὥρᾳ τοῦ ἐνταφιασμοῦ ὁ ἥλιος ἔλαμψε πρὸ λαμπρᾶ, ἐφάνησαν τρεῖς (3) σταυροὶ μὲ ἄστρα ἄνωθεν τοῦ ἁγ. Λειψάνου καὶ μία λευκὴ περιστρεφά πετοῦσε ἄνωθεν. Ὁ πατριάρχης ἐνεταφίασε τὸ ἅγ. Λείψανον, ἔθεσε ἐπάνω τοῦ λειψάνου, λείψανα τῶν ἐν Βαβυλώνι ἁγ. Τριῶν Παιδῶν κατ' ἐντολὴν ὀσίου διὰ νὰ προσκυνῆ ὁ λαὸς αὐτά, φεύγων καὶ μετὰ θάνατον τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν.

Ἐζῆσε 80 ἔτη καὶ τρεῖς μῆνες. Ἐκοιμήθη τῷ 490 μ.Χ.. Τὰ μαλλιά τοῦ 4 πήχεις (περίπου 2 μέτρα μῆκος) εἰς 4 πλοκάμους χωρισμένα καὶ τὰ γένεια τοῦ μακριὰ χωρισμένα εἰς δύο μέρη.

Ὁσίου Λουκᾶ τοῦ στυλίτου· Ἦτο ἀπὸ τὴν Φρυγία, ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ Λεκαπηνοῦ (920-944) καὶ Κων/νοῦ Πορφυρογέννητου (913-959). Οἱ γονεῖς τοῦ ὠνομάζοντο Χριστόφορος καὶ Καλή. Ἐπειδὴ εἰς τὸν πόλεμον μὲ Βουλγάρους διεσώθη θαυματουργικῶς ἔγινε μοναχός. Τόσο βιαστής ἦτο, ἐνήστευε ὅλη τὴν ἐβδομάδα καὶ τὴν Κυριακὴν ἔτρωγε. Συνήθη τροφὴ τοῦ ἦτο τὰ ὠμὰ λάχανα. Ἐχειροτονήθη ἱερεύς, εἰς ἡλικία 24 ἐτῶν εἰς τὴν μονὴν Ζαχαρίου εἰς τὸ ὄρος Ὀλύμπου τῆς Μ. Ἀσίας. Τρία χρόνια εἶχε τὸ διακόνημα τοῦ κελλαρίτου. Εἰς τὸ στόμα τοῦ εἶχε ἕνα μικρὸ χαλίκι (πέτρα) διὰ νὰ μὴν ὀμιλῆ, συννεοεῖτο γραπτῶς. Κάθε νύκτα ἀγρυπνοῦσε ἔξω ἀπὸ τῆς μονῆς εἰς τὴν κουφάλα ἐνὸς δένδρου. Ἐπειτα εἰς τὸ χωριὸν Λάγαινα γίνεται χοιροβοσκός. Καὶ μετὰ 2,5 ἔτη ἀσκητεύει σ' ἕνα σπήλαιον. Ἐπειτα ἔρχεται εἰς τὴν πατρίδα του καὶ τρία χρόνια ἐπὶ ἐνὸς στύλου 12 πήχεων ἀγωνίζεται τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας.

Ἐπιστρέφει εἰς Κων/πολιν καὶ εἰς τὴν Χαλκηδὸνα εἰς τὰ κτήματα Εὐτροπίου ἐπὶ 45

συνεχῆ ἔτη ὡς στυλίτης ἕως τὴν 11-12-980, ὅπου ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ΑΕΙΘΑΛΑΣ καὶ ΑΚΕΜΨΕΗΣ ᾤσαν ἀπὸ Περσία. Ὁ Ἀειθαλᾶς ἦτο ἱερεὺς εἰδώλων, ἐπίστευσε εἰς τὸν Χριστόν, διότι ἐθεραπεύθη ἀπὸ ῥύσι αἵματος, μόνο μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγη εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῶν χριστιανῶν. Ἐβαπτίσθη, ὡμολόγησε, τὸν ἐβασάνισαν, τοῦ ἔκοψαν τὸ αὐτὶ καὶ τέλος ἀπεκεφάλισαν. Ὁ Ἀκεμψεὴς ἦτο διάκονος, ὡμολόγησε καὶ ἀπεκεφάλισθη.

Ὁσίου ΛΕΟΝΤΙΟΥ τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ ᾤητο ἀπὸ Μονεμβασιά Σπάρτης, ὁ πατὴρ τοῦ ἦτο ἐξουσιαστὴς Πελοποννήσου κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀνδρονικοῦ Παλαιολόγου. Ἐσπούδασε ὅλας τὰς ἐπιστήμας καὶ φιλοσοφίαν. Ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς τοῦ, ἔφυγε ἀπὸ Κων/πολι καὶ ἦλθε εἰς τὴν πατρίδα τοῦ καὶ ἐνουμφεύθη. Ἡ μητέρα τοῦ ἔγινε μοναχή. Ὁ Λεόντιος ἀπέκτησε τρία τέκνα, ἡ σύζυγός τοῦ τοῦ ἔδωκε ἄδεια νὰ γίνῃ μοναχός. Κατ' ἀρχὰς ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς κάποιον ἀσκητὴν ὄνομα Μενίδην, ἔπειτα ἀσκήτευσε εἰς Ἅγιον ὄρος, μετὰ ἐπέστρεψε εἰς Πελοπόννησον. Ὁ θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψε νὰ ὑπάγη εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀχαΐας Κλωκὸ καὶ ἐκεῖ ἔμεινε πολλὰ χρόνια. Οἱ υἱοὶ τοῦ Κων/νοῦ Παλαιολόγου Θωμᾶς καὶ Δημήτριος, ἔκτισαν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἀσκήτευσε ὁ ὄσιος ναὸ εἰς Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ καὶ μονὴ εἰς ὁποῖαν ἐδώρισαν κειμήλια Τίμιον Ξύλον κλπ ἅγια λείψανα καὶ θεαρέστως πολιτευόμενος ὁ ὄσιος, ἔγινε αἷτιος σωτηρίας εἰς πολλούς. Προγνώρισε τὸ τέλος τοῦ, εἶδε ἁγίους ἀγγέλους νὰ τὸν προσκαλοῦν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐκοιμήθη εἰρηνικά 75 ἐτῶν καὶ ἐτάφη εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου ἀσκήτευε. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ὁ ἐπίσκοπος Πατρῶν Ἰωακείμ, ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἀνακομιδὴ λειψάνων τοῦ ὁσίου, καὶ ἔγινε σεισμὸς ὥστε ἐσεισθῆ τὸ σπήλαιον. Φοβηθέντες δὲν συνέχισαν. Ἔως σήμερον δὲν ἔχει γίνῃ ἀνακομιδὴ.

ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κύπρον τὸ ἔτος 270, ἐνουμφεύθη ἀπέκτησε τέκνα ἀπέθανε ἡ σύζυγός τοῦ, ὁ ἅγιος ἐζοῦσε ὀσίως. ᾤητο ταπεινός, φιλόξενος ποιμὴν προβάτων. Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Τριμυθοῦντος Κύπρου. Μία φορὰ ἔγινε ἀνομβρία καὶ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν πεῖνα. Προσευχομένου τοῦ ἁγίου γέμισε ὁ οὐρανὸς σύνεφα καὶ ὅταν τὰ δάκρυά τοῦ ἔσταξαν εἰς τὴν γῆν ἔβρεξε! Κάποιος πτωχὸς ἐζήτησε ἀπὸ πλούσιον ὀλίγον σίτον, ὁ πλούσιος τὸν ἔδιωξε, ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε· «Θὰ ἴδῃς τὸ σπίτι σοῦ γεμᾶτο καὶ θὰ σὲ παρακαλῆ νὰ πάρῃς σίτον». Ἐκείνη τὴν νύκτα ἔγινε πλημύρα καὶ τοῦ πλουσίου ὁ σῖτος ἐχύθη εἰς τοὺς δρόμους. Ἐκεῖνος ὡς δῆθεν ἐλεήμων ἔλεγε εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ λάβουν ὅσο θέλουν. Ἔτσι ἐπαληθεύθη ὁ λόγος τοῦ ἁγίου. Ἔνας γεωργὸς ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πλούσιον αὐτὸν σίτον δανεικὸ διὰ νὰ σπεῖρη. Ἐκεῖνος χωρὶς χρήματα δὲν τοῦ ἔδιδε. Ἦλθε ὁ πτωχὸς εἰς τὸν ἅγιον, ὁ ἅγ.Σπυρίδων τὸν παρηγόρησε καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα χρυσοῦν ὄφιν νὰ τὸ δώσῃ ἐνέχυρον καὶ νὰ λάβῃ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται. Ὁ πτωχὸς τὸ ἐπῆγε εἰς τὸν πλούσιον, ἐδανείστηκε σίτον, ἐκείνη τὴν χρονίαν ἔκαμε πλούσια σοδιὰ ἐπλήρωσε τὰ χρέη τοῦ καὶ ἔφερε τὸν χρυσοῦν ὄφιν εἰς τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ εἰς Θεὸν ἐζήτησε νὰ γίνῃ ὁ χρυσὸς ὄφιν, ὅπως πρῶτα ἀπὸ ὄφιν εἰς χρυσὸ εἶχε μεταβληθῆ. Καὶ εὐθύς! Τὸ ἄψηχον χρυσὸ ἔγινε ζωντανὸς ὄφιν. Ἄλλη φορὰ εἶχε πλημμυρίσῃ ὁ ποταμὸς μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἔσταμάτησε ὁ ποταμὸς καὶ διῆλθε χωρὶς νὰ βραχῆ. Εἰς τὴν Αἰ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς κεραμίδι λέγοντας· «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς» καὶ εὐθύς πῦρ ἀνέβη

πρὸς τὰ ἐπάνω, ἔπειτα λέγων· «καὶ τοῦ Υἱοῦ» ὕδωρ ἔρρευσε πρὸς τὰ κάτω, καὶ πάλι λέγων· «καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἔμεινε τὸ χῶμα εἰς τὸ χέρι του. Ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος ποὺ ὑπερασπιζόταν τὸν αἰρετικὸ Ἄρειο ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθηκε. Ἐπέστρεψε εἰς τὴν Κύπρο καὶ εὔρε τὴν θυγατέρα του τὴν παρθένον Εἰρήνη ἀποθαμμένη. Μία γυναίκα ἐζητοῦσε ἕνα χρυσὸ κόσμημα τὸ ὁποῖον ἔδωκε νὰ τὸ φυλάξῃ ἡ Εἰρήνη. Ὁ ἅγιος δὲν τὸ εὔρισκε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἦλθε εἰς τὸν τάφον καὶ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ἐρώτησε τὴν Εἰρήνη ποῦ ἔβαλε τὸ κόσμημα. Ἐκείνη ἀπήντησε· «Εἰς τὸν τάδε τόπον» ὁ ἅγιος εἶπε· «κοιμήθητι τέκνον, ἕως τὴν κοινήν Ἀνάστασιν». Εὔρε τὸ κόσμημα τὸ ἔδωκε εἰς τὴν γυναίκα. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος ἀσθενήσας ἐδέετο τοῦ Θεοῦ. Εἶδε εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἄγγελον νὰ τοῦ δείχνῃ ἀνάμεσα εἰς πλῆθος ἐπισκόπων δύο οἱ ὁποῖοι μόνον αὐτοὶ ἤμποροῦν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ἦλθον ἐνώπιόν του οἱ ἐπίσκοποι. Ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἦλθε μὲ τὸν φίλον τοῦ Τριφύλιον εἰς τὰ ἀνάκτορα, μὲ ταπεινὴ ἐνδυμασία. Εἰς φρουρὸς ἐρράπισε καὶ ἔδιωξε τὸν ἅγιον. Ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἔστρεψε καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου του. Ὁ φρουρὸς ἐζήτησε συγχώρησι. Ὁ βασιλεὺς προσέπεσε εἰς τὸν ἅγιον ὑποκλῖνας τὴν κεφαλὴν τοῦ ζητῶν εὐχὴν. Εὐλογήσας ὁ ἅγιος μὲ τὴν ἁγίαν δεξιὰν του τὸν βασιλέα, εὐθὺς ἰατρεύθη. Τοῦ εἶπε νὰ εἶναι συμπαθὴς καὶ νὰ εὐεργετῇ καὶ νὰ μὴ δεχθῇ τίποτε τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύει ἢ Ἐκκλησία. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐβίασε νὰ λάβῃ χρυσάφι, ὁ ἅγιος πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν πατρίδα του τὸ ἐμοίρασε ἐλεημοσύνας. Ὁ βασιλεὺς μαθὼν αὐτὸ ἐχάρη καὶ ἔκαμε νόμον οἱ κληρικοὶ νὰ μὴ πληρώνουν φόρον. Εἰς τὴν Ἀντιόχεια (ὅπου ἐθεράπευσε τὸν βασιλέα) γυνὴ τις ἔφερε τὸ νεκρὸ βρέφος τῆς. Ὁ ἅγιος τὴν ἐσπλαχνίσθη, γονάτισε, εὐχόμενος, καταβρέχοντας τὴν γῆν μὲ τὰ δάκρυά του καὶ ἀνέστησε αὐτό. Ἡ μητέρα τοῦ βρέφους ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς λιποθύμησε καὶ ἀπέθανε. Ὁ διάκονος Ἀρτεμίδωρος παρεκάλεσε τὸν ἅγιον, ὁ ὁποῖος εὐχηθεὶς λέγει εἰς τὴν νεκράν· «Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἀνάστηθι» καὶ ὦ! τῶν θαυμασίων Σοῦ Κύριε!! Ἡ νεκρὰ ἀνέστη. Ὁ ἅγιος εἶπε εἰς τὸν διάκονόν του καὶ τὴν γυναίκα νὰ μὴ γνωρίζῃ κανεὶς ὅσο ζῆ διὰ τὸ θαῦμα αὐτό, ἐκεῖνοι μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ ἐφάνέρωσαν. Μία φορὰ ἕνας βοσκὸς ἐπῆγε νὰ ἀγοράσῃ αἴγας ἀπὸ ἅγιον. Ὁ ἅγ. Σπυρίδων τοῦ εἶπε νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖ τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰς λάβῃ. Βλέπων ὁ βοσκὸς ὅτι ὁ ἅγιος δὲν ἐνέτρησε τὰ χρήματα, ἄφησε ὀλιγώτερα κατὰ τὴν ἀξίαν μιᾶς αἰγός. Ὄταν ἀνεχώρησε ὁ βοσκὸς ἐπέστρεψε ἡ αἴξ (ὡς νὰ ἐγνώριζε ὅτι ἦτο ἀπλήρωτη) καὶ εἰσῆλθε εἰς τὴν μάνδρα. Τοῦτο ἐγίνε τρεῖς φορές, τέλος ὁ βοσκὸς διὰ τῆς βίας ἐπ' ὧμου τὴν ἐπῆρε. Τὸ ζῶο μὲ τὰ κέρατά του τὸν ἐκτυποῦσε. Ὁ ἅγιος τοῦ λέγει· «Τέκνον, μήπως ἐλησμόνησες νὰ τὴν πληρώσῃς καὶ διὰ τοῦτο δὲν σ' ἀκολουθεῖ; Ἐκεῖνος ζήτησε συγχώρησι, ἐπλήρωσε καὶ ἡ αἴγα ἀκολουθοῦσε. Εἰς τὸ χωρίον Ἐρυθρὰ τῆς Κωνσταντίας (ἐπαρχίας Κύπρου) τελουμένου ἐσπερινοῦ εἶπε εἰς τὸν ψάλτη νὰ ψάλλῃ συντομώτερα διότι εἶναι κουρασμένος. Ἐκεῖνος ἔψαλλε ἀργὰ ἀπὸ ἀνθρωπαρέσκεια μᾶλλον, τὸν ἐπετίμησε καὶ ἐγίνε ἀφωνος καὶ ἐτελείωσε μόνος του ὁ ἅγιος τὸν ἐσπερινόν. Μὲ τίς παρακλήσεις τῶν χωρικῶν τὸν ἐσυγχώρησε καὶ ἐπανῆλθε ἡ φωνὴ του ὅχι καλλίφωνος ὡς πρότερον ἀλλὰ μέτρια διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύεται. Ἄλλη φορὰ ὅταν ἔψαλλε ἐσπερινὸν ἠκούσθη ἄνωθεν ψαλμωδία πολλῶν ἀγγέλων νὰ ἀποκρίνονται. «καὶ τῷ πνεύματί Σου» καὶ «Κλεριε ἐλέησον» πολὺ γλυκεῖα καὶ ἐναρμόνιος φωνή. Οἱ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ πλησίον, ἤκουσαν, ἦλθαν εἰς τὸν ναὸν καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἄνθρωπος ἦτο, μόνον ὁ ἅγιος καὶ ὁ διάκονος. Ἄλλοτε τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας ἐτελείωνε, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ ἐξεχείλησε ἔλαιον καὶ ἔτρεχε ὥστε ἐγένισαν

δοχεῖα.

Εἰς πολλοὺς προέλεγε τὰς κρυφὰς σκέψεις των καὶ διόρθωνε αὐτούς. Εἶχε αἰγοπρόβατα διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν, μία νύκτα ἤλθαν κλέπται ἀλλὰ θεῖα δυνάμει ἐδέθησαν ἀοράτως ἀκίνητοι. Τὸ πρῶτ' ὁ ἅγιος τοὺς ἔλυσε μὲ τὴν ἀύχην του, τοὺς νουθέτησε νὰ μὴ κλέπτουν καὶ τοὺς χάρισε καὶ δύο κριοὺς διὰ τὴν ὀλονύκτιον ἀγρυπνία των. Ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας λιτανεύοντας μὲ ὄλους τοὺς ἐπισκόπους -κλῆρο καὶ λαό, ἔπεσαν τὰ εἶδωλα καὶ συνετριβήσαν. Ἐνα μόνον ἔμενε ὄρθιον παρὰ τὰς προσευχάς. Ἄγγελος εἶπε εἰς πατριάρχην νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα. Μόλις ἔφθασε ὁ ἅγιος Σπυρίδων εἰς τὸ λιμάνι ἐκρημνίσθη τὸ εἶδωλον ἐκεῖνο καὶ ἔγινε χῶμα. Ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας δὲν ἐγνώριζε τὴν ἄφιξιν τοῦ ἁγίου, μαθῶν διὰ τὴν ἀόρατον καταστροφήν τοῦ εἰδώλου εἶπε· «Νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι ἤλθε ὁ μέγας Σπυρίδων» καὶ τὸν προϋπάντησαν μὲ τιμᾶς. Μίαν φορὰ εἰς καιρὸν θερισμοῦ μὲ ἐργάτας ἐθέριζε καὶ ὁ ἅγιος τὰ χωράφια του, τότε ἔπιπτον σταγόνες ὡς δρόσος μόνον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου (καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἄλλους). Ἐθεσε τὴν χεῖρα του εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐφύτρωσαν τρίχες ξανθαὶ καὶ μαῦραι. Ὁ ἅγιος τοὺς ἐξήγησε ὅτι σύντομα χωρίζεται ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τιμήσῃ μὲ δόξαν τὴν τελευτὴν μου, ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι θὰ κάμουν μεγάλη ἐορτὴ τὴν ἡμέραν αὐτή. Σὲ ἡλικίαν 78 ἐτῶν τὸ 348 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Μέχρι τὸν 70ν αἰῶνα τὸ σῶμα ἁγίου λείψανό του ἦτο εἰς τὴν πατρίδα του, μετὰ διὰ τὸν κίνδυνον τῶν βαρβάρων μετεφέρθη εἰς Κων/πολιν. Τὴν 14-5-1489 τὸ ἅγ. Λείψανον μετεκόμισε εἰς παραμυθία Ἡπείρου ὁ ἱερεὺς Γρηγόριος Πολύευκτος καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ ἴδιος μετεκόμισε εἰς Κέρκυραν εἰς τὸν συμπολίτην καὶ πρόσφυγα ἱερέαν Γεώργιον Καλοχαιρέτην. Ὑπάρχουν δωρητήρια καὶ συμβόλαια, διαθήκες ἀπὸ γονεῖς εἰς κληρονόμους. Τὸ 1527 ἔκτισαν ναὸν καὶ ἔθεσαν τὸ ἅγ. Λείψανον. Ἐπὶ Ἐνετοκρατίας ὁ Ἀντιναύαρχος Ἀνδρέας Πιζάνης διοικητὴς τῆς Κερκύρας ἠθέλησε νὰ τοποθετήσῃ καὶ λατινικὸν θυσιαστήριον ὥστε μαζὶ μὲ ὀρθόδοξον λειτουργίαν νὰ τελεῖται καὶ λατινικὴ λειτουργία μὲ ἄζυμα. Δύο φορές τοῦ ἐφανερώθη εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τὸν διέταξε νὰ παύσῃ αὐτό. Ὁ Πιζάνης δὲν τὸ ἐπίστευε, ἐνόμιζε ὅτι ἦτο δαιμονικὸν ὄνειρον. Μία νύκτα ἐξεράγη ἡ πυριτιδαποθήκη τοῦ φρουρίου καὶ ἐφονεύθησαν πολλοὶ Λατίνοι. Ὁ Πιζάνης μὲ τὸν Λατίνον θεολόγον (τὸν ὁποῖον συνεβουλεύετο) εὐρέθησαν νεκροί. Ὄλιγον πρὶν τὴν ἔκρηξιν ὁ φύλαξ εἶδε τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα νὰ πλησιάζῃ μὲ ἀναμμένην δάδα εἰς τὸ φρούριον καὶ ἕνα ἄλλος εἶδε τρεῖς φλόγες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ κωδονοστάσιον τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου καὶ εἰσῆλθον εἰς ἀποθήκην φρουρίου καὶ ἡ πυριτιδαποθήκη ἐξεράγη. Ἐκεῖνη τὴν νύκταν συνέβησαν αὐτὰ 12 Νοεμ 1718 κεραυνὸς κατέκαυσε τὴν οἰκίαν τοῦ Πιζάνου, χωρὶς νὰ βλάβῃ ἄλλο κτίριον. Τὰ ἀναρίθμητα θαύματα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος τίς διηγήσεται; «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ»!!

ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ τῆς Ἀλάσκας· Ἐγεννήθη εἰς Σερποῦχοβ (νοτίως Μόσχας) τὸ 1756. 16 ἐτῶν ἐκάρη μοναχὸς εἰς μονὴν Ἁγ. Σεργίου εἰς Πετρούπολιν. Εἶχε μία πληγὴ κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, ἐνῶ ἀγρυπνοῦσε εὐχόμενος, ἡ Θεοτόκος τὸν θεραπεύει. Μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια μονάζει εἰς μονὴν Βαλαὰμ εἰς λίμνην Λάντογκα. Ὁ ἡγούμενος Ναζάριος τοῦ δίδει εὐλογία νὰ ζῆσῃ σὰν ἐρημίτης εἰς τὸ δάσος. Εἰς τὴν μονὴν ὁ ὄσιος πηγαίνει μόνον τὶς μεγάλας ἐορτὰς νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ κοινωνήσῃ. Ὁ ὄσιος ἀπὸ τότε ἔλαβε τὸ χάρισμα τῶν δακρύων.

Τὴν 22-1-1794 μὲ 7 ἄλλους κληρικούς ξεκινᾷ γιὰ ἱεραποστολή. Μετὰ ἀπὸ περιπετειῶδες ταξίδι τὴν 24 Σέπτ. Φθάνει εἰς νῆσον Κόντιακ Ἀλάσκας. Τὸ 1796 ὁ ἐπίσκοπος Ἀλάσκας Ἰωάσαφ καὶ οἱ συνεργάτες τοῦ χάνονται εἰς τὴν παγωμένη θάλασσα. Ὁ ὄσιος εἰς τὸ νησί Σπρούς (κοντὰ εἰς Κόντιακ) ἀρχίζει τοὺς ἀγῶνες. Ζωὴ σκληρὴ! Ἔνα μικρὸ κελλὶ μ' ἕνα παρεκλήσι καὶ λίγο μακρύτερα ἕνα μικρὸ ὀρφανοτροφεῖο. Φορεῖ ἕνα χιτῶνα ἀπὸ δέρμα ἐλαφιοῦ, ἕνα μπαλωμένο ῥάσο, ἄλλοτε ἀνυπόδυτος ἢ μὲ δερμάτινα σανδάλια..

Τὸ κρῦο ἔφθανε ἕως ἐξήντα ὑπὸ τὸ μηδέν! Φορεῖ κατάσαρκα ἀλυσίδες βάρους ὀκτῶ κιλά.. τρέφεται συνήθως μὲ λαχανικά, εἶναι στοργικὸς πατήρ γιὰ τοὺς Ἀλεούτους (τοὺς ἰθαγενεῖς), ἐλέγχει τοὺς Ῥώσσοις διοικητὰς καὶ ἐμπόρους γιὰ τὶς ἀδικίες των πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς. Τὸ οἰκοτροφεῖο τὸ ἀναλαμβάνει ἡ Ῥωσσίδα Σοφία Βλάσοβα. Λειτουργεῖ ὁ ἴδιος καὶ κηρύττει. Οἱ ἐργάτες τῆς Ῥωσσοαμερικανικῆς ἐταιρείας - μεταλλείων κλπ. Τὸν ἔχουν πνευματικὸ τοὺς πατέρα. Ὁ διοικητὴς Συμεὼν Γιακόφσκυ μὲ υἱὸ τοῦ καὶ κόρη τοῦ γίνονται μοναχοί. Ἐρχεται ὁ ἱεροκῆρυξ ἅγιος Ἰννοκέντιος Βενιαμίνωφ καὶ δίδει νέα ζωὴ εἰς τὴν δράσι των. Οἱ ἀρκοῦδες, οἱ σκίουροι καὶ ἐρμῖνες ζοῦν ἀρμονικὰ μὲ τὸν ὄσιον.

Μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ σβύνη τὴν πυρκαγιὰ τοῦ δάσους καὶ γίνεται γαλήνη εἰς θάλασσα ὅταν τοποθετεῖ εἰς τὴν ἀκτὴ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Προφήτευσεν πῶς μετὰ τριάντα (30) χρόνια ἀπὸ θάνατό του, πού ὅλοι πού τὸν γνωρίζουν θάχουν πεθάνει, καὶ μόνο ἕνας μαθητὴς του θὰ ζῆ πτωχὸς καὶ γερασμένος, ὅτε κάποιος θὰ τὸν θυμηθοῦν. Τὸ 1867 ὅπως προεῖπε γίνεται λόγος εἰς μονὴ Βαλαάμ. Τὸ 1935 ὁ ἱερομόναχος Γεράσιμος ἐπῆγε εἰς Ἀλάσκα καὶ ἐγκατεστάθηκε. Ὅταν ἔφθασε γονάτισε εἰς τὸν τάφον τοῦ ὀσίου Γερμανοῦ καὶ εἶπε· «Χριστὸς Ἀνέστη πάτερ Γερμανέ» -εὐθὺς ἐκ τοῦ τάφου ἐξεχύθη εὐωδία. Σὲ μερικὲς μεγάλες ἐορτὲς εἶδε ὁ ὄσιος ἀγγέλους νὰ βυθίζουν τὸ σταυρὸ εἰς τὴν θάλασσα. Ἀσθενεῖς ἤπιαν νερὸ θαλάσσης καὶ ἐθεραπεύθησαν. Προεῖπε τὴν κοίμησι μητροπολίτου Μόσχας, ἕνα χρόνον ἐνωρίτερον, καὶ τὴν ἄφιξι τοῦ Ἰννοκέντιου. Τὸ 1834 ἦτο τυφλὸς ὁ ὄσιος. Ὁ πλοίαρχος Ῥάγκελ τὸν ἐπεσκέφθη καὶ καὶ ὁ ὄσιος τὸν ἐφώνησε κατὰ ὄνομα ἀποκαλῶντας ναύαρχο. Ὁ Ῥάγκελ εἶχε πάρει προαγωγή (βαθμὸ τοῦ ναυάρχου) καὶ δὲν τὸ ἐγνώριζε. Μία νύκτα κάποιος κακὸτροπὸς ὄρμησαν εἰς τὸ κελλί του, ὁ ἕνας μὲ τσικουρί κατὰστρεψε τὸ πάτωμα. Ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε ὅτι μ' αὐτὸ θὰ πεθάνῃ. Σὲ λίγο καιρὸ κάποιος τὸν σκότωσε μὲ τσεκούρι. Προγνώρισε τὸ θάνατό του μία ἐβδομάδα πρὶν. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐνῶ διάβαζε τὴν ἀγία Γραφή, τὸ κελλί γέμισε ἄκτιστο -θεῖο Φῶς καὶ ἕνα φωτοστέφανο σχηματίστηκε γύρω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ του. Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ νησί εἶδαν μία φωτεινὴ στήλη μὰ ὑψώνεται εἰς τὸν οὐρανὸ. Λόγω τρυκιάς οὔτε ἱερεὺς δὲν ἦλθε. Ὁ ταπεινὸς καὶ ἀφανὴς δὲν ἐπιθυμοῦσε ἀνθρώπινη τιμὴ. Τὸ ἁγ.Λεῖψανό του ἔμενε ἕνα μῆνα εἰς τὸ κελλί τοῦ ἄταφο χωρὶς ἴχνη ἀποσυνθέσεως. Ὅταν τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ καὶ ὁ πάτερ Γεράσιμος τὸν ἐκήδευσαν σταμάτησε ἡ τρικυμία καὶ ἐφάνη ὁ ἥλιος. Τὸ 1935 εὐρέθησαν εἰς τὸν τάφο του, ὁ σκοῦφος του, οἱ ἀλυσίδες μὲ Σταυρὸ. Τὸ 1970 εἰς Καλιφόρνια ἐκτίσθη μονὴ εἰς μνήμην ὀσ. Γερμανοῦ.

ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΥΝΕΤΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Ῥώμην τὸν 3ον αἰῶνα, ἀναγνώστης εἰς ἐκκλησίαν. Ὁμολόγησε εἰς βασιλέα Αὐρηλιανό, δέρρεται, τίθεται εἰς πυρακτωμένη ἐσχάρα, ἤκουσε θεῖα φωνὴ καὶ ἐνδυναμώθη, καὶ ἔβρεξε θαυματουργικὰ καὶ ἔσβυσε τὸ πῦρ,

έφυλάχθη άβλαβής. Τόν έρριψαν εϊς βαθύ λάκκο πού εϊχε κοπτερά, όρθια ξύλα, ένώ κατεκόπη, θεϊά δυνάμει εύρέθη ύγιής και τόν άποκεφαλίζουν.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Άρχιεπι. Άεροσολύμων Άμαρτύρησε εϊς χρόνους του Δεκίου εϊς τόν άρχοντα τής καισαρείας Παλαιστίνης. Εϊς τó θέατρον γυμνός τά θηρία δέν τόν έβλαψαν. Προσευχήθηκε και παρέδωκε τήν ψυχή του. Ό άγιος διεδέχθη εϊς τόν Άρχιερατικόν θρόνον τόν Νάρκισον (185-213 μ.Χ.).

Όσίου ΙΩΑΝΝΟΥ μητροπολίτου Ζιχνών Κατά τούς χρόνους τών εύσεβών βασιλέων Άνδρονίκου Βς(1282-1328) και Άνδρονίκου Γί (1328-1341). Δύο έτών έμεινε όρφανός. Ό θεϊός του μοναχός Άωαννίκιος τόν άνέθρεψε και τόν έκούρευσε μοναχόν, και έχειροτονήθη ιερεύς. Οί χριστιανοί τής Ζίχνης τόν έζήτησαν δια έπίσκοπον. Ό θεϊός του έδέχθη νά γίνη έπίσκοπος αλλά μετά τόν θάνατόν του νά έπιστρέψη εϊς τήν μονή. Ούτω έγένητο. Μετά τόν θάνατο του Άωαννίκιου ό Άωάννης έμεινε εϊς μονή Προδρόμου εϊς τó Μενοίκιο όρος (=βορειώς τών Σερρών) άνήγειρε νέο καθολικό τó όποίο και σήμερα σώζεται, τήν τράπεζα. Χρήματα έλαβε δωρεάς από βασιλέα Άνδρόνικο και βασιλέα Σερβίας Κράλλη.. Έκτισε μετόχι εϊς Σέρρας και έξασφάλισε αυτά όλα τά έργα με χρυσόπουλα βασιλικά και σιγγίλια, άφιερώματα και κανονισμούς. Άνεπαύθη έν ειρήνη εϊς βαθύ γήρας.

13 Άγιών Εύστρατίου, Αύξεντίου, Εύγενίου, Μαρδαρίου και Όρέστου

Έπί βασιλείας Διακλητιανού-Μαξιμιανού (284-305) έμαρτύρησαν οί άγιοι τó 296 μ.Χ. Ό Εύστράτιος ήτο από τήν Άράβρακα Καππαδοκίας, ήτο Δούξ (έδιώριζε τούς γραμματεϊς) άφησε τήν ζώνη εϊς τήν έκκλησία Άραβράκων συλλογιζόμενος έν άν ό ιερεύς Αύξέντιος τήν λάβη εϊς χείρας του τότε θά όμολογήση. Ό Αύξέντιος έλαβε τήν ζώνη, ό Εύστράτιος ένώπιον του τυράννου Λυσίου όμολογεϊ, καίεται, τρίβεται τās πλευράς με τρίμματα τούβλων, θεϊά δυνάμει έγινε ύγιής, ό Εύγένιος έπίστευσε, όμολογεϊ με ύποδήματα σηδερένια με καρφιά τόν αναγκάζουν νά τρέχη. Ό Μαρδάριος, έπαινεϊ τήν ύπομονή του Εύστρατίου. Η γυναίκα του Μαρδαρίου τόν παρακινούσε εϊς μαρτύριον. Ό Αύξέντιος άπεκεφαλίσθη, ό Μαρδάριος τρυπηθείς τούς άστραγάλους κρεμάται κατακέφαλα, τρυπάται με όξειας σούβλας, καιόμενος παραδίδει τó πνεύμα του.

Κόπτουν τήν γλώσσα του Εύγενίου και συντρίβοντας με ράβδια τά πόδια του, παραδίδει τήν ψυχή του. Ό Όρέστης έγινε γνωστός από τόν χρυσοϋν Σταυρόν πού φορούσε, όμολογεϊ εϊς τόν ήγενόνα Άγρικόλαν. Ό Εύστράτιος εύρισκόμενος φυλακή έκοινώνησε Άγια Μυστήρια από τόν έπίσκοπο Σεβαστείας. "Αγ.Βλάσιον (+11 Φέβρ.). "Όταν ήκουσε τήν άπόφασι ότι θά τόν καύσουν εϊπε μεγαλοφώνως τήν εύχήν «Μεγαλύνων μεγαλύνω Σέ Κύριε ότι επείδες έπί τήν ταπείνωσί μου κλπ» (ιδέ εϊς Μεσονυκτικό του Σαββάτου) και εισήλθε εϊς τήν φλεγόμενην κάμινον και έτελειώθη. Ό Όρέστης άπλωθείς εϊς σιδερένιο καιόμενο κρεβάτι έτελειώθη. Διηγείται ό Μαλαξός Νικόλαος εκ Ναυπλίου ότι εϊς τó μετόχι (τής Νέας Μονής εϊς τήν Χίον) τών άγιών τούτων, ένα χειμώνα λόγω χιονιού δέν ήλθαν παρά λίγοι πιστοί εϊς τόν έσπερινό. Τó πρωϊ μόνος του ό ιερεύς, άρχισε τόν όρθρον έφάνησαν πέντε άνθρωποι πού όμοίαζαν με τούς άγίους, οί δύο εϊς τόν δεξιό χορό οί άλλοι δύο άριστερά και ό άγιος Όρέστης

κανοναρχοῦσε. Ἐψαλλον μελωδικώτατα, ὁ ἱερεὺς ἐθαύμαζε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ὅταν ἔκαμε ἀνάγνωσι συναξαρίου ὁ Ὁρέστης διαβάζοντας ὅτι ὁ Ἀγρικόλας διέταξε νὰ ἀπλωθῇ σιδηρᾶ κλίνη καὶ ὁ Ὁρέστης ἐδειλίασε, ἀντὶ ἐδειλίασε, διόρθωσε καὶ ἐδιάβασε ἐμειδίασε. Ὁ ἅγιος Εὐστράτιος τοῦ εἶπε· «Διατὶ ἀλλάζεις τὸ ῥῆμα καὶ δὲν λέγεις τὸ γεγραμμένο;» Ὁ Ὁρέστης ἀναγνώσας πάλι εἶπε τὸ «ἐμειδίασε» τρόπον τινὰ ἐντρεπόμενος. Τότε ὁ Εὐστράτιος μὲ δυνατὴ φωνὴ λέγει· «Ἀνάγνωσον τὸ γεγραμμένον διότι δὲν ἐμειδίασες ἀλλὰ ἐδειλίασας». Καὶ τότε οἱ ἅγιοι ἔγιναν ἄφαντοι, ὁ ἱερεὺς ἐξεπλήττετο ἐπὶ ὦραν διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἁγίων, ἦλθον μερικοὶ χριστιανοὶ καὶ ἐτελέσθη ἡ θεία λειτουργία. Δόξα τῶν θαυμάτων Σοῦ Κύριε!!

Ἁγίας ΛΟΥΚΙΑΣ τῆς παρθένου· Ἦτο ἀπὸ Συρακούσας τῆς Σικελίας, ἀρραβωνιασμένη. Ἡ μητέρα τῆς εἶχε αἰμορροΐα, ἦλθον εἰς Κατάνη εἰς τὸ Ἅγ.Λεῖψανο ἁγ.Ἀγάθης διὰ προσκύνημα. Ἡ Λουκία εἶδε ὄραμα τὴν ἁγ.Ἀγάθην νὰ τῆς λέγῃ ὅτι ἡ μητέρα της θὰ θεραπευθῇ καὶ ὅτι αὕτη θὰ μαρτυρήσῃ. Ἡ Λουκία ὁμολογεῖ εἰς τὸν ἡγεμόνα, τὴν ὁδήγησαν εἰς πορνεῖο ἀλλὰ ἡ θεία χάρις τὴν διεφύλαξε, οἱ στρατιῶται δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὴν κινήσουν ἀπὸ τὴν θέσιν της, οὔτε νὰ τὴν καύσουν, διὰ τοῦτο τὴν ἀπεκεφάλισαν.

ΟΣΙΟΥ ΑΡΗ· Περὶ τοῦ ὁσίου τούτου γράφει εἰς τὸν Εὐεργετικὸν τὴν ἀπάντησι ποῦ ἔδωκε εἰς ἐρωτῶντα μοναχὸ πὼς νὰ σωθῇ, νὰ τρώγῃ κάθε βράδου ἄρτο καὶ ἄλας καὶ τὸν ἐπόμενο χρόνο εἰς τὸν ἴδιον μοναχὸ τοῦ ἔδωκε κανόνα νὰ νηστεύῃ ὁμοίως τρώγων κάθε δευτέρα ἡμέρα ἄλας καὶ ἄρτον. Ὅταν ὁ ἀββᾶς Ἀβραάμ τοῦ εἶπε, διατὶ εἰς ἄλλους θέτεις ἐλαφρὺ ζυγὸ ἐνῶ εἰς αὐτὸν τὸν μοναχὸν τόσο βαρὺ φορτίο ἀπήντησε· «Οἱ μοναχοὶ ὅπως μοῦ ζητοῦν ἀπαντῶ εἰς αὐτούς, ἐνῶ αὐτὸς κάμει ὑπακοὴν καὶ προθύμως πράττει ὅ,τι κατὰ δύνάμιν του τοῦ λέγω.

Ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ ἐν Λάτρῳ (8ος αἰών)· Ἦτο ἀπὸ Κων/πολι στρατηγὸς καὶ πατρίκιος εἰς τὴν τοποθεσίαν Κιβυρροιωτῶν (ἀνάμεσα εἰς μιλῆτου, Λαοδικείας, Ἀταλείας καὶ Πάταρα). Ὅταν ὁ διοικητὴς στόλου, γενομένης τρικυμίας ἐπνίγησαν ὅλοι καὶ ὅλα τὰ πλοῖα ἐβυθίσθησαν, μόνος αὐτὸς διεσώθη καὶ ἀνεχώρησε εὐθύς διὰ μοναχός. Ἐπεδόθη εἰς μεγάλους ἀσκητικούς ἀγῶνας, ὑπακοῆς, κακοπαθείας (ἐφοροῦσε σιδερένιες ἀλυσίδες) καὶ τρίχινο χιτῶνιο μὲ ἀγρυπνίας καὶ χάρισμα δακρύων. Κατὰ θεῖα ἐντολὴ ἐπῆγε εἰς μονὴν Κελλιβάρων εἰς τὸ ὄρος τοῦ λάτρου (ἐγγὺς Μιλίτου) (ἡ λέξις Λάτρος ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς λέξεως λατρεία). (Μεγάλα μοναστήρια ἦσαν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Λάτρου, ἀνεπτύχθη τὸν 10-11ον αἰῶνα μοναστικὸ κέντρο. Ὁ βασιλεὺς Ῥωμανὸς Λεκαπηνός (919-944) προσέφερε μεγάλας δωρεάς. Κυριωτέρα μονή (τὸ πρωτᾶτον τοῦ Λάτρου) ἦτο ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου (ἢ τοῦ Στύλου), ἰδρύθηκε τὸ ἔτος 490 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ ὁσίου Παύλου τοῦ Νέου τοῦ Στυλίτου (+955 μ.Χ.). Ἄλλαι μοναὶ ἦσαν τῆς «Καρύας», τῶν «Εἰρηνοῦντων», τοῦ «Ἁγ. Ἰωάννου», τῶν «Ἀσωμάτων», τοῦ «Δυσικοῦ» τῶν «Κισσῶν» τῶν ««δύο βουνῶν» κ.ἄ. Ἐφάμιλλον μοναστικὸ κέντρο τῶν Μετεώρων, Ἁγ. Ὅρους, Ὀλύμπου Βυθινίας, Σινὰ κλπ. Διετέλεσε ἡγούμενος μερικὰ ἔτη. Μὲ τὴν προσευχὴν του, μία φορὰ, σταυρώνοντας ἓνα δηλητηριῶδες φίδι τὸ ἐθανάτωσε. Μετὰ ἀνεχώρησε εἰς ἔρημον τόπον ἀσκητεύων εἰς φωλεὰς ἀγρίων θηρίων τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο ὡς ἄρνια. Οἱ μοναχοὶ τὸν ἐπανεφέρον εἰς τὴν μονὴν καὶ ἔμεινε ἔγκλειστος εἰς μικρότατον κελλίον, τὸν ἔβλεπαν μόνον Κυριακὴ καὶ ἑορτὰς ποῦ ἐκάθητο

καὶ εἰς τράπεζα διὰ φαγητό. Τέλος ἐτρέφετο ὑπὸ ἀγγέλου καὶ χάριν θαυμάτων ἔλαβε. Κάποτε σταυρώσας μὲ τὴν ῥάβδο του τὰ πικρὰ ὕδατα τὰ μετέβαλε εἰς γλυκύτατα. Προεΐδε τὴν τελευτὴν του, ἐσύναξε ὅλους τοὺς μοναχοὺς, νουθετήσας καὶ εὐλογήσας, ἐγονάτισε καὶ δακρῦσας παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Ὅταν ἐπεχείρησε κάποιος νὰ ἀνοίξη τὸν τάφο του, ἔμεινε παράλυτος. Μὲ τὶς παρακλήσεις τῶν μοναχῶν ὁ ὄσιος τὸν ἐθεράπευσε.

14η ἀγίων ΘΥΡΣΟΥ, ΛΕΥΚΙΟΥ, ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ, ΑΡΡΙΑΝΟΥΑ καὶ 4 Πρακτόρων (=σωματοφυλάκων)

Ἦθλησαν ἐπὶ δεκίου εἰς τὴν Νικομήδεια, εἰς τὸν ἡγεμόνα Κουμβρίκιο. Ὁ Λεύκιος ξέεται καὶ ἀποκεφαλίζεται. Ὁ Θύρσος δέρρεται συντρίβουν τοὺς ἀστραγάλους, κεντοῦν μὲ βελόνας τοὺς ὀφθαλμούς του, χύνουν βραστὸ μολύβι εἰς τὸ στόμα του, διεφυλάχθη ἀβλαβῆς. Μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ κρημνίζονται τὰ εἶδωλα. Ὅταν κατακέφαλα βάλλεται εἰς ἀγγεῖο ὕδατος τὸ ὁποῖον ἐρράγη. Τὸν ρίπτουν ἀπὸ ὕψος εἰς σουβλερὰ καρφιά καὶ σίδηρα ἀλλὰ θεῖα δυνάμει σώζεται. Ὁ Θύρσος κλείεται εἰς σακκὸν καὶ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσα διὰ νὰ πνιγῆ. Ἄγγελος τὸν σώζει. Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ συντρίβει τὰ εἶδωλα. Τὰ θηρία δὲν τὸν κατασπαράζουν, δέρρεται...ὑπομένει..ἐλκύει εἰς τὴν πίστιν τὸν ἱερέα τῶν εἰδώλων Καλλίνικον.. ὅστις προσευχηθεὶς εἰς ΚΗΙΧ ἔπεσον τὰ εἶδωλα καὶ συνετρίβησαν. Τέλος ἀποκεφαλίζεται. Ἐνῶ οἱ δήμιοι θέλουν νὰ πριονίσουν τὸν Θύρσον τὸ πριόνι μένει ἀκίνητον. Φωνὴ Οὐράνιος ἠκούσθη προσκαλοῦσα τὸν ἅγιον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὁ μάρτυς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Ὁ Ἀπολλώνιος ἐμαρτύρησε εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἦτο ἀναγνώστης εἰς τὴν Ἀντιόχην Θηβαΐδος. Ἐπειδὴ ἐδειλίασε εἰς τὰ μαρτύρια ἔδωκε χρήματα καὶ τὰ ἐνδύματά του εἰς τὸν Φιλήμονα ὁ ὁποῖος ἔπαιζε συραύλιον νὰ ἐνδυθῆ τὰ ἱμάτιά του καὶ ἀντὶ αὐτοῦ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα. Ὁ Φιλήμων ἐνδυθεὶς τὰ ἱμάτια τοῦ Ἀπολλωνίου ἐπίστευσε καὶ ὁμολογεῖ Χριστόν. Ὁ ἄρχων ὀνειδίεζε αὐτὸν ὅτι εἶναι ἀβάπτιστος καὶ ἀδίκως ὀνομάζεται χριστιανός, προσευχηθεὶς ὁ Φιλήμων ἔβρεξε βροχὴ μόνον ἐπάνω εἰς αὐτὸν καὶ ἐγένετο αὐτὸ θεῖο βάπτισμα καὶ αἰτούμενος ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ ἀφανισθοῦν τὰ συραύλια (τὰ μουσικὰ ὄργανα ποῦ ἔπαιζε).

Τότε, ἔπεσε πῦρ οὐράνιο καὶ κατέκαυσε αὐτὰ εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀπολλωνίου. Κόπτουν τὰ νεῦρα ποδός του καὶ τὸν σύρουν εἰς τὴν πόλιν. Τοξεύουν τὸν Φιλήμονα ἀλλὰ τὰ βέλη δὲν τὸν κτυποῦν, ἕνα βέλος ἐτύφλωσε τὸν ἄρχοντα. (Ὁ Φιλήμων τοῦ προφήτευσεν ὅτι θὰ θεραπευθῆ ἂν λάβῃ χῶμα ἀπὸ τὸν τάφο του -πράγματι λαβὼν χῶμα ἐθεραπεύθη καὶ ἐπίστευσε μαζί μὲ τοὺς 4 σωματοφύλακας. Ὁ Διοκλητιανὸς διέταξε καὶ τὸν ἔδεδσαν καὶ τὸν κατέχωσαν εἰς ἕνα λάκκον, καὶ ἔστησε τὸν θρόνον τοῦ ἐπάνω τοῦ λάκκου λέγων, «ἄς ἔλθῃ ὁ Θεὸς τοῦ Ἀρριανοῦ νὰ τὸ ἐκβάλλῃ ἐκ τοῦ λάκκου». Ἐπιστρέφων ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ ἀνάκτορα βλέπει τὸν Ἀρριανὸν ἔμπροσθέν του, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ τὰ σίδηρα μὲ τὴν πέτραν ποῦ εἶχαν δέσει τὸ μάρτυρα κρεμασμένα εἰς τὸ βασιλικὸ κρεβάτι. «Ἐγὼ εἶμαι -τοῦ λέγει- ὁ Ἀρριανὸς ποῦ ἔβαλες εἰς τὸ χάσμα..». Ὁ βασιλεὺς ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ ἐκπληξι. Διέταξε καὶ τοὺς ἔβαλαν εἰς σάκκους μὲ ἄμμο καὶ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσα. Ἐνα δελφίνι μετέφερε τὰ ἅγια λείψανά των εἰς τὴν ἀκτὴ Ἀλεξανδρείας. Οἱ χριστιανοὶ τὰ παρέλαβαν καὶ τὰ ἐνεταφίασαν εἰς πόλιν Ἀντιόχεια Αἰγύπτου καθὼς ἐκέλευσε οὐράνιος φωνή.

15· Ἱερομάρτυρος ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Ῥώμης ἀπὸ εὐγενεῖς καὶ πλούσιους γονεῖς, ὁ

πατήρ του ἦτο ὕπατος, ἡ μητέρα τοῦ Ἀνθέα ἦτο μαθήτρια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἀπὸ μικρὸς ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, ἡ μητέρα τοῦ ἔδωκε τὸν μικρὸ Ἐλευθέριο εἰς τὸν ἐπίσκοπο Ῥώμης Ἀνίκητο. Ἐμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, 15ετῆς ἔγινε διάκονος, 17 ἐτῶν ἱερεὺς καὶ 20 ἐτῶν ἐπίσκοπος. Συνελήφθη ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Φίληκα ὅταν ἐδίδασκε εἰς τὸ ναό. Ὁ Φίληκας πιστεύει καὶ βαπτίζεται ὑπὸ τοῦ ἀγίου. Ὁμολογοῦν εἰς τὸν βασιλέα Ἀνδριανό. Εἰς καιόμενον χάλκινο κρεβάτι τοποθετοῦν τὸν ἅγιον, φυλάττεται ἀβλαβῆς ψάλλων τὸν 144ον ψαλμό. Ἐπειτα βάλλεται εἰς ἐσχάρα πυρός, ἐσβέσθη τὸ πῦρ καὶ ἐψυχράνθη ὁ σίδηρος. Καὶ εἰς τηγάνιον μὲ ξύγγι-κερί καὶ πίσσα τὸν βράζουν, ἀλλὰ οὐδὲν κακὸ ἔπαθε. Ὁ ἔπαρχος Κορέμων εἶπε εἰς τὸν τύραννον νὰ ρίψουν τὸν ἅγιον εἰς χάλκινον κλίβανον μὲ σουβλερὰ σίδηρα ἔσωθεν, Προσευχομένου τοῦ ἀγίου νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, ὁ Κορέμων ἐπίστευσε καὶ ἤλεγξε τὸν βασιλέα. Ἐθυμώθη ὁ βασιλεὺς καὶ διέταξε καὶ ἔβαλαν εἰς τὸν πυρωμένο κλίβανον τὸν Κορέμωνα ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἀβλαβῆς, τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν. Ὅταν ἔρριψαν τὸν ἅγιον εἰς τὸ πῦρ ἔσβυσε, ὁ λαὸς ἔκραζε· «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν». Τὸν φυλακίζουν χωρὶς νὰ τοῦ δίδουν φαγητό. Μία περισσότερὰ τοῦ ἔφερνε τροφή, τὸν δένουν εἰς ἄγρια ἄλογα νὰ τὸν σύρουν εἰς πετρώδη τόπον. Τὰ ζῶα ἔγιναν ἡμέρα, ἄγγελος τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά, τὸν ἐκάθισε εἰς τὴν ἄμαξα καὶ τὸν ἔφερε εἰς τὸ πλησίον Ὅρος. Ὅταν ὁ ἅγιος δοξολογοῦσε τὸν Θεόν, τὰ ἄγρια θηρία ἤρχοντο εἰς αὐτόν. Ἦλθαν στρατιῶτες νὰ τὸν συλλάβουν, τὰ ἄγρια θηρία ὤρμησαν νὰ τοὺς ξεσχίσουν. Ὁ ἅγιος τὰ διέταξε νὰ μὴ βλάψουν κανέναν. Τὸν συνέλαβαν τὸν ἔρριψαν εἰς τὰ λιοντάρια τὰ ὅποια ὡς ἡμέρα ἀρνία ἐφαίνοντο καὶ εὐλαβοῦντο αὐτόν. Τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν τὸ ἔτος 126 μ.Χ. Τὴν μητέρα του ἐπειδὴ ἐνηγκαλίσθη τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ της, τὴν ἐθανάτωσαν.

Ὁσιομάρτυς Σωσάνης ἦτο ἀπὸ Παλαιστίνην, πατὴρ Ἕλληνας-μητρὸς Ἑβραίας. Ἐβαπτίσθη χριστιανὴ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Σιλβανό. Ἀποθανόντων τῶν γονέων της, ἐνεδύθη ἀνδρικὰ καὶ μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης, ἐκοινοβίασε εἰς ἀνδρική μὴν πλησίον Ἱεροσολύμων. Διὰ τὰς ἀρετάς της τὴν ἐψήφισαν ἡγούμενον. Μετὰ ἀπὸ 25 ἔτη συκοφαντεῖται ὅτι ἐπεχείρησε νὰ βιάσῃ κάποια μοναχή. Ἡ Σωσάνα ἐζήτησε δύο παρθένους καὶ δύο διακόνισσας καὶ κατὰ μόναν ἔδειξε εἰς αὐτὰς ὅτι εἶναι γυναίκα. Οἱ πάντες ἐξεπλάγησαν. Εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἐλευθερουπόλεως ἦλθε αὐτόκλητος καὶ μὲ τὴν αὐχὴ τῆς ἐκρήμισε τὰ εἶδωλα. Ὅταν ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς της, θεῖα δυνάμει ἔγιναν σῶοι, ὑγιεῖς, οἱ δῆμοι ἐπίστευσαν, καὶ ὁμολογήσαντες ἔλαβον διὰ ξίφους τὸν μαρτυρικὸν στέφανον. Ἐχυσαν λυωμένο μολύβι εἰς τὸ στόμα τῆς Σωσάνας, ἔμεινε ἀβλαβῆς, δέρρεται καὶ κατακαίεται, οὕτω παρέδωκε τὸ πνεῦμα της.

Ὁσίου Παύλου τοῦ Νέου τοῦ ἐν Λάτρῳ

Ἐγεννήθη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κων/νου τοῦ Πορφυρογέννητου, εἰς πόλιν Ἐλαίαν τῆς Περγάμου ἐκ γονέων εὐσεβῶν Ἀντιόχου καὶ εὐδοκίας (ἦσαν ἀπὸ τὸ γένος Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου). Ὅταν ἔμεινε ὀρφανός, ἔγινε βοσκός. Ὁ ἀδελφός του (μοναχὸς Βασίλειος) ἀσκήτευσεν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Λάτρου, κατὰ θεῖα ἀποκάλυψη τοῦ εἶπε καὶ ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς τὸν μοναχὸν Πέτρον. Μία φορὰ εἰς τὴν ὥραν ἀγρυπνίας ἐκοιμήθη, ὁ Γέροντας τὸν ἐρράπισε. Ἀπὸ τότε ὁ Παῦλος ἔγινε προθυμώτατος καὶ ἀγωνιστής. Ἀποθανόντος τοῦ Γέροντος Πέτρου ἦλθε εἰς τὸ ὄρος Λάτρου καὶ ἔζησε ὡς ἐρημίτης τρώγων βελανίδια ὡμὰ καὶ χόρτα. Πάντοτε ἔκλαιγε. Ἐκτίσεν ναόν εἰς τὴν

Ἅγ. Τριάδα, θαυματουργὸς ὑπάρχων, ἀπὸ ξηρὸ τόπο μὲ προσευχὴ ἐξήγαγε ὕδωρ.

Ὄταν ἐσήκωνε τὰ χέρια του εἰς προσευχὴ λαμπάδες πυρός, ἀνέβαινον φλογίζουσαι ἕως οὐρανοῦ. Ἄγγελος συγκατοικοῦσε μαζί του, τὸν ἐφύλαττε καὶ φανερώς ὁμιλοῦσε μὲ τὸν ἅγιον διὰ τὴν πολλὴν τοῦ καθαρότητα. Ὄταν κάποια ἡμέρα ἐπεθύμησε τυρὶ ὁ ἄγγελος του τὸ ἔφερε. Ἄλλη φορὰ τοῦ ἔφερε τρία μαρούλια, καὶ τὴν βακτηρία του ποῦ ἔχασε, τοῦ τὴν ἔφερε. Ἦτο εὐσπλαχνος, γλυκύς, ἱλαρός, μικρὸς εἰς τὸ σῶμα, φαλακρὸς γένειο μικρὸ ἀλλὰ πλατὺ καὶ κιτρινωπός. Ἐθεράπευε κάθε εἶδος ἀσθένεια, ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς, ἐδημιούργησε ἰσχυρὸ μοναστικὸ κέντρο. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸ 955 μ.Χ. ὁ δὲ τάφος τοῦ ἀνέβλυσε μύρα.

Ἅγ. Βάκχου τοῦ Νέου· Ἐζησε εἰς τὴν Παλαιστίνῃ τὸν 8ον αἰῶνα, ὁ πατὴρ τοῦ ἔγινε Τοῦρκος καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν ἀσέβεια. Μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μητέρας τοῦ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὴν Ἱ.Μονὴ Ἅγ.Σάββα, μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε τῆς Μονῆς κατ' ἐντολὴν τοῦ ἡγουμένου διότι ἐφοβεῖτο τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι τὸν εὐρῆκαν καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν τὸν ἀπεκεφάλισαν. Ἡ μητέρα τοῦ ἁγ.Μάρτυρος Βάκχου ὅλα τὰ παιδιὰ της, πλὴν ἑνός, τὰ ἔπεισε καὶ ἔγιναν χριστιανοί.

16η Τοῦ προφήτου Ἁγγαίου· Ἁγγαῖος ἐρμηνεύεται ἑορτὴ ἢ ἑορτάζων. Ἦτο ἐκ τῆς φυλῆς Λευῖ, ἐγεννήθη εἰς Βαβυλῶνα κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν. Προφήτευσεν 36 ἔτη. Τῷ 470 π.Χ. ἐτάφη εἰς τοὺς τάφους τῶν Ἱερέων.

Ἁγίου Μαρίνου· Ἦτο συγκλητικὸς εἰς τὸν βασιλεῖα Καρίνο. Τὸ ἔτος 283 ὁμολογεῖ, δέρρεται μὲ ξυλῖνας σπάθας, τίθεται εἰς πεπυρωμένη ἐσχάρα καὶ εἰς λέβητα βραστοῦ ὕδατος, ἀλλά.. τὸ πῦρ μετεβλήθη εἰς δρόσον. Καὶ εἰς τὰ θηρία τὸν ρίπτουν, μένει ἀβλαβής. Εἰσερχόμενος δῆθεν νὰ θυσιάσῃ, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ πίπτουν ὅλα τὰ εἶδωλα. Τὸν ἀποκεφαλίζουν, παρόντες ἦσαν καὶ οἱ γονεῖς του οἱ ὁποῖοι ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ ἐχαίροντο διὰ τὸ μαρτύριον τοῦ υἱοῦ των.

Ἁγίας ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ συζύγου βασιλέως Λέοντος Σοφοῦ· Ἦτο ἀπὸ Κων/πολι ἀπὸ βασιλικὸ γένος γονέων Κων/νου Ἰλλουστρίου καὶ Ἄννης ἢ ὁποῖα ἦτο στεῖρα καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς προσευχὰς ἀπέκτησε τὴν Θεοφανῶ. Ὁ βασιλεὺς Βασίλειος Μακεδῶν ἔδωκε τὴν Θεοφανῶ σύζυγον εἰς τὸν υἱὸ τοῦ Λέοντα. Ἐξωτερικὰ φοροῦσε ἢ Θεοφανῶ τὴν βασιλικὴν στολήν, ἔσωθεν τρίχινα καὶ ράκη, ἐγκρατευομένη, ἀγρυπνοῦσα, μὲ ἐλεημοσύνας εἰς μονὰς, ὀρφανὰ, πτωχοὺς. Οὐδέποτε προσφώνησε καὶ τὸν πλέον ἄσημο καὶ ταπεινὸ χωρὶς τὸ «Κύριε», οὔτε ὠρκίσθη, οὔτε ἐψεύσθη, πάντοτε ἦτο προσευχομένη καὶ πενθοῦσα. Ἐκοιμᾶτο ὄχι εἰς τὴν βασιλικὴν κλίνην ἀλλὰ εἰς τὸ δάπεδο εἰς ἓνα ψάθινο στρῶμα. Οὐδέποτε ἐκοιμήθη χωρὶς δάκρυα, ἀγαποῦσε τὸ ψαλτήρι, ἀποστήθιζε καὶ ἔψαλλε ἀδιάλειπτα ψαλμούς. Ἐκ τῆς κοκοπαθείας ἀσθένησε, προγνώρισε τὸν θάνατό της καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Τὸ ἅγιον λείψανόν της εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὸ πατριαρχεῖον Κων/λεως σῶον, ἀδιάφθορον.

Ἅγ. ΜΟΔΕΣΤΟΥ πατριάρχ. Ἱεροσολύμων· Ἐγινε μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς ὅσ. Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου. Τὸ 614 ὁ βασιλεὺς Περσίας Χοσρόης Β' καταέλαβε Ἅγ.Τόπους, ἔκαυσε πολλὰ μέρη αἰχμαλώτισε τὸν πατριάρχη Ζαχαρία καὶ τὸν Τίμιον

Σταυρόν. Ὁ Μόδιστος οὗτος ἀνέλαβε τοποτηρητῆς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Ἄνοικοδόμησε τὸν κατεστραμμένο ναὸ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἄλλα προσκυνήματα. Ἐγινε ἡ παρηγορία τῶν πιστῶν. Τὸν βοηθοῦσε καὶ ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰωάννης Ἐλεήμων. Τὸ 628 ἐπανῆλθε εἰς τὸν θρόνον ὁ πατριάρχης Ζαχαρίας, τὸ 632 ἐκοιμήθη καὶ ὁ ἁγ. Μόδεστος ἀνέλαβε τὴν πατριαρχικὴν διοίκησιν ἕως 16 Δέκ. 634 ὅτε ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

17η Προφήτου ΔΑΝΙΗΛ καὶ τριῶν ΠΑΙΔΩΝ· Ὁ Δανιὴλ ἦτο ἐκ φυλῆς Ἰούδα, ἐγεννήθη εἰς Βηθαβαρά, νήπιο ὠδηγήθη εἰς αἰχμαλωσίαν Βαβυλῶνος. Οἱ τρεῖς παῖδες ἦσαν υἱοὶ τοῦ βασιλέως Ἐζεκιου, ὠδηγήθησαν εἰς αἰχμαλωσίαν. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐξέλεξε ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους τὸν Δανιὴλ, τὸν μετωνόμασε Βαλτάσαρ, τοὺς Ἀνανία, Ἀζαρία καὶ Μισαήλ μετωνόμασε Σερδάχ, Μισάχ, Ἀβδεναγῶ, τοὺς εὐνούχισαν καὶ διέταξε νὰ τρώγουν βασιλικά φαγητὰ καὶ νὰ μαθαίνουν τὴν Χαλδαϊκὴν γλῶσσαν. Ὁ Δανιὴλ καὶ τρεῖς παῖδες ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιευνοῦχο νὰ μὴ τρώγουν κρέας καὶ τὰ εἰδωλόθητα ἀλλὰ ἄρτον καὶ ὄσπρια. Ἀφοῦ τοὺς ἐδοκίμασε δέκα ἡμέρας καὶ εἶδε ὅτι μὲ τὰ ὄσπρια δὲν ἐξησθένησαν, τοὺς ἐπέτρεψε νὰ συνεχίσουν τὴν νηστείαν των. Μετὰ τρία ἔτη ὁ βασιλεὺς εὔρε αὐτοὺς μὲ σοφία ὑπὲρ τοὺς ἄλλους παῖδας. Τὸν Δανιὴλ διώρισε λογιστὴν τῶν βασιλικῶν εἰσοδημάτων, τοὺς 3 παῖδας ἄρχοντας εἰς ἐπαρχίας. Ὁ Δανιὴλ ἔκρινε δικαίως καὶ ἀθώωσε τὴν Σωσάννα (Αἰ Κεφ. Δανιήλ).. Ἐξήγησε τὰ ὄνειρα τοῦ Ναβουχοδονόσωρος ὅπως διαβάζομε εἰς τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Δανιήλ. Ὅταν ἔστησε ὁ βασιλεὺς τὴν χρυσοῦν εἰκόνα του εἰς τὴν παιδιάδα Δεηρά, ἐπειδὴ οἱ 3 παῖδες δὲν προσεκύνησαν, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν κάμινο πυρός. Ὁ Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος διεφύλαξε αὐτοὺς, οἱ παῖδες ἔψαλλαν τὴν γνωστὴν ᾠδὴν διξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ καλοῦντες ὅλη τὴν κτίσιν εἰς ἕκαστον. Ὁ βασιλεὺς ἐπανεφέρει εἰς τὰ ἀξιώματα, διοικητὰ τῶν αἰχμαλώτων Ἰουδαίων. Ὁ Δανιὴλ δὲν ἐρρίφθη εἰς τὴν κάμινον διότι τὸ ὄνομα του Βαλτάσαρ ἦτο ὄνομα θεοῦ τῶν Βαβυλωνίων, ἔτσι οἰκονόμησε ὁ Θεὸς διὰ νὰ φανῇ ὅτι τὸ θαῦμα διασώσεως τὸ ἔκαμε τὸ εἶδωλο. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὑπερηφανευθεὶς ἐτρελλάθηκε (καθὼς τοῦ ἐξήγησε τὸ ὄνειρο τοῦ δένδρου ποὺ ἐσκέπαζε ὅλην τὴν γῆν καὶ ἀνεπαύοντο καὶ ἐτρέφοντο ὅλα τὰ θηρία γῆς καὶ πετεινὰ κλπ...). ἐπανῆλθε εἰς τὸν θρόνον του, ἐβασίλευσε συναλικά 43 ἔτη. Μετὰ ἐβασίλευσε 18 ἔτη ὁ Εὐυλμερωδάχ, ἔπειτα ὁ Νιγλίσσαρος 20 ἔτη, καὶ ὕστερα ὁ Βαλτάσαρ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐγινε ἡ ἄλωσις Βαβυλῶνος ὑπὸ Μηδοπερσῶν, τὴν νύκτα ὅπου ἐβεβήλωσαν τὰ ἱερὰ σκευὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἀόρατο χερί ἔγραψε τὴν λέξιν εἰς τὸν τοῖχον· «Μανή, Θέκελ, Φάρες». Ὁ Δανιὴλ καὶ τρεῖς παῖδες καὶ ἐπὶ βασιλείᾳ Δαρείου ἔμειναν εἰς τὰ ὑψηλὰ διοικητικὰ ἀξιώματα. Λόγω φθόνου τῶν ἄλλων ἀρχόντων, ἐρρίφθη εἰς λάκκον τῶν λεόντων διεφυλάχθη σῶος, καὶ οἱ συκοφάντες τοῦ ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς λέοντες καὶ τοὺς κατεσπάραξαν. Ὁ Δανιὴλ ἐπροφήτευσεν 70 ἔτη, προεῖπε καὶ τὸν ἀκριβῆ χρόνον τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ βασιλεὺς Κῦρος μετέφερε τὴν προτεύουσα ἀπὸ τὰ Ἐκβάτανα εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ὁ Δανιὴλ ἀπεκάλυψε τὴν ἀπάτη τῶν ψευδοϊερῶν τοῦ Βηλ οἱ ὅποιοι ἔτρωγον τὴν θυσίαν. Καὶ τὸν μέγα ὄφι τὸν ὁποῖο προσκυνοῦσαν ὡς θεὸν ἐθανάτωσε ζυμώσας ἄρτους μὲ πίσσα καὶ τρίχας. Ἐξηγέρθη ὁ λαὸς καὶ τὸν ἔρριψαν γιὰ 6 ἡμερονύκτια εἰς λάκκον λεόντων. Ὁ προφήτης Ἀββακούμ ἄρπαγεις ὑπὸ ἀγγέλου του ἔφερε φαγητό. (ἀπόστασις πείπου 900 χιλιομέτρα) καὶ τὸν ἐπέτρεψε ὁ ἄγγελος πάλιν εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ὁ Δανιὴλ, 80 ἐτῶν ἐτελείωσε ἐν εἰρήνῃ

καὶ ἐτάφη εἰς Βαβυλῶνα. Ἡ ἁγία Ἐλένη μετέφερε τὰ ἅγια λείψανά του ἀπὸ Ἱεροσόλυμα εἰς Κων/πολι. Οἱ 3 παῖδες (κατὰ τὸν ἅγ. Συμεῶν μεταφραστή), ἐκοιμήθησαν ἐν εἰρήνῃ. Κατ' ἄλλους -ὅπως ὁ Συναξαριστὴς γράφει (ἴσως ἀπὸ ἀπόκρυφες πηγές) οἱ τρεῖς παῖδες ἐτελειώθησαν μαρτυρικά, τοὺς ἀπεκεφάλισαν, αἱ κεφαλαὶ τῶν προσεκολλήθησαν εἰς τὰ σώματά των, ἄγγελος μετέφερε εἰς τὸ ὄρος Γεβὰλ καὶ ἔκρυψε κάτωθεν πέτρας. Κατὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ ΚΗΙΧ ἀνεστήθησαν καὶ πάλι ἐκοιμήθησαν.

Ἄσίου Δουνάλε· Ἦτο ἄρχων εἰς τὴν Ἰσπανία, ἀφῆκε δόξα καὶ πλοῦτη καὶ εἰς τὴν Ῥώμη ἔγινε μοναχός. Μετὰ εἰς τὴν Κων/πολι συνομιλεῖ μὲ Κων/νὸ καὶ Ῥωμανὸ Πορφυρογεννήτους τὸ 919 ἔτος οἱ ὁποῖοι τὸν ἔστειλαν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χριστόδουλος ἔκειρε αὐτὸν μεγαλόσχημον καὶ ὠνόμασε Στέφανον. Οἱ Σαρακηνοὶ συλλαμβάνουν αὐτόν, δέρρουν.., τέλος ἀπέθανε εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὰ βασανιστήρια τῶν Τούρκων.

Ἄγ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ἀρχιεπ. Αἰγίνης· Ἐγεννήθη τὴν 21-6-1457 εἰς τὴν Ζάκυνθο ἐκ γονέων Μωκίου Σιγούρου καὶ Παυλῖνας Βαλβίου. Νέος ἔγινε μοναχός εἰς τὴν μονὴ Στροφάδων (εἰς Νότιο μέρος Ζακύνθου), ἐχειροτόνησαν ἱερέα. Διερχόμενος ἀπὸ Ἀθήνα διὰ προσκύνημα εἰς Ἄγ. Τόπους, συνατήσας τὸν ἐρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐδέχθη καὶ τὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπον εἰς τὴν τότε χηρεύουσα Αἴγινα. Ἐποίμανε μὲ σύνεση καὶ ἀγάπη τὸν λαὸ του, τὸ 1589 ἀφήσας διάδοχο ἔρχεται εἰς Ζάκυνθο, μὲ πατριαρχικὸ γράμμα ἔμεινε τοποτηρητὴς τῆς Ζακύνθου ἕως ὅτου ἐψήφισαν νέον ἐπίσκοπον. Ἐπειτα ἦλθε εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶναι ἡ μονὴ Θεοτόκου τῆς Ἀντιφωνήτριας ἀσκητεύων μὲ πᾶσαν κακοπάθειαν. Ἡ κλίνη τοῦ εἶχε αἰχμηρὰς πέτρας. Κάποιος ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸ του, ἔφθασε εἰς τὸν ἅγιο, μὴ γνωρίζοντας ὅτι εἶναι ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, καὶ ἐζήτησε νὰ τὸ κρύψῃ διότι τὸν καταδιώκουν. Ὁ ἅγιος ἔκλαυσε λέγων· «τί σοῦ ἔφταιξε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!..», ὄχι μόνον δὲν ἔδειξε κακία ἀλλὰ τὸν παρηγόρησε καὶ τὸν ἔκρυψε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του οἱ ὁποῖοι ἦλθον σὲ λίγο ὀπλισμένοι καὶ ἐρωτοῦσαν γιὰ τὸν φονέα. Ὅταν ἐκεῖνοι ἔφυγαν ἐφανερῶθι εἰς τὸν φονέα ὅτι ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, τὸν συγχώρεσε, τὸν συνεβούλευσε, τοῦ ἔδωσε τροφή καὶ χρήματα καὶ τὸν συνώδευσε ἕως τὴν θάλασσα. Κάποτε ἔβρεχε ῥαγδαίως ὁ διάκονός του ἔλεγε νὰ ἀναβάλλουν, ὁ ἅγιος ξεκίνησε καὶ οὐδόλως ἐβράχησαν. Διέβησαν πλημμυρισμένο ποταμό, ἀφοῦ διαχωρίσθησαν τὰ ὕδατα -ὅπως εἰς τὴν διάβασιν Ἐρυθρὰς θαλάσσης μὲ Μωϋσῆ- εἶπε εἰς τὸν διάκονό του, νὰ μὴ φανέρωσι εἰς οὐδένα αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅσο εἶναι εἰς τὴν ζωὴ. Τυμπανιαῖον σῶμα νεκροῦ, δι' εὐχῆς διέλυσε. Εὐλογήσας πτωχοὺς ἀλιεῖς, ἐψάρευσαν πολὺ ἀλιεῖα. Πολλὰς προοράσεις εἶπε -Τὴν 17-12-1524 ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς τὴν μονὴ Στροφάδων. Εἰς τὴν ἀνακομιδὴ ἁγ. Λειψάνου εὐρέθη σῶον, ἀδιάφθορον καὶ θαυματουργεῖ καθ' ἐκάστην.

18· Ἄγ. Σεβαστιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Ἦτο ὁ ἅγιος ἀπὸ Μεδιόλανα (Μιλᾶνο) Ἰταλίας. Ὁ Μαρκελῖνος καὶ Μᾶρκος ἀδελφοὶ πλούσιοι ἦτο φυλακισμένοι δύο ἔτη καὶ ἐνῶ θὰ ἐκάμπτοντο εἰς τὰ δάκρυα τῶν γονέων των, ὁ Σεβαστιανὸς τοὺς ἐμπόδισε, ὁμολογῶντας τὸν ΚΗΙΧ! Τὸν Τραγκυλίνο ὠδήγησε εἰς θεογνωσία καὶ αὐτὸς τὸν ἔπαρχον. Ὁ ἐπίσκοπος Γάϊος τὸν Μαρκελίνον καὶ Μᾶρκον ἐχειροτόνησε διακόνους, τὸν

Τραγκυλίνο (τὸν πατέρα των) ἐχειροτόνησε πρεσβύτερον. Ὁ ἅγ. Σεβαστιανὸς σκοπεύεται (κατ' ἐντολή τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ) μὲ βέλη καὶ ἔγινε τὸ σῶμα τοῦ ὄλο ὡς ἐχῖνος πεπυκνωμένον ἀπὸ βέλη. Συντρίβονται τὰ μέλη του καὶ κοπτόμενος τὰ μέλη τοῦ τελειοῦται. Οἱ Μᾶρκος καὶ Μαρκελῖνος λογχεύομενοι τελειοῦνται.

Ἅγ. ΕΥΒΙΟΤΟΥ· Ἦτο ἀπὸ κώμη Πωκετοῦ τοῦ ὀψικίου Μ. Ἀσίας. Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἐδάρρη, ἐρρίφθη εἰς τὸ πῦρ ἀλλὰ ἔμεινε ἀβλαβής, πολλοὶ ἐπίστευσαν. Ὁ ἡγεμὼν Κυζίκου Λεόντιος βασανίζει τὸν ἅγιο, συντρίβουν μὲ λίθους τὸ στόμα του, ξέεται, ρίπτεται εἰς θηρία ἀλλὰ αὐτὰ ἡμερεύουν. Φυλακίζεται, μετὰ ἀπὸ 20 ἡμέρες ἐλευθερώνεται διότι ὁ Μ. Κων/νος ἐπολεμοῦσε κατὰ Μαξιμιανοῦ. Ἐζησε ἀκόμη 5 ἔτη καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Μιχαὴλ Συγγέλου τοῦ Ὁμολογητοῦ· Ἐξ Ἱεροσολύμων, μετὰ τὸν θάνατο πατρὸς τοῦ ἔγινε μοναχὸς καὶ ἡ μήτηρ του καὶ ἀδελφὸς τοῦ μοναχαί. Ἐχειροτονήθη ἱερεύς, ἔπειτα ἡσυχάζει εἰς σπήλαιον. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων τὸν καθιστᾷ Σύγγελον καὶ ἔστειλε αὐτὸν μὲ τοὺς μαθητὰς τοῦ Θεόδωρο καὶ Θεοφάνη εἰς τὸν Λέοντα Ἀρμένιον τὸν εἰκονομάχον, ἐλέγχοντες αὐτόν, ὁ Μιχαὴλ μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Τραυλὸ ἐξορίζεται εἰς μονὴ Πλουσιάδος. Ἀπὸ τὴν κακοπάθεια ἐτυφλώθη καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐκυρτώθη. Τὸ ἔτος 842 παρεκινήθη ἀπὸ τὴν βασίλισσα Θεοδώρα νὰ γίνῃ πατριάρχης, δὲν ἐδέχετο καὶ ἔγινε ὁ ἅγ. Μεθόδιος. Ὁ ἅγ. Μιχαὴλ διορίζεται ἡγούμενος εἰς μεγάλη μονὴ Κων/πόλεως καὶ 85 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Περὶ τοῦ Θεοδώρου καὶ Θεοφάνους τῶν Γραπτῶν (μαθητῶν τοῦ ὁσίου Μιχαὴλ) γράφεται εἰς τὸν βίον αὐτῶν.

18 Δεκ· Ἀγίου Μοδέστου· Μόδεστος ἐρμηνεύεται κόσμιος, εὐτακτος. Ἐγεννήθη εἰς Σεβάστεια τὸ 298, ἐκ γονέων Εὐσεβίου- Θεοδούλης. Ἡ μητέρα του ἦτο στεῖρα, μὲ προσευχὰς μετὰ ἀπὸ 40 χρόνια γάμου καὶ ἐνῶ ἦτο φυλακὴ εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐγέννησε τὸ Μόδεστο. Παρεκάλεσαν τὸν Θεὸ καὶ ἔλαβε τὰς ψυχὰς των, ἔγιναν μάρτυρες κατὰ τὴν προαίρεσιν. Κάποιος Συγκλητικὸς ἀνέλαβε καὶ ἀνέθρεψε τὸν μικρὸ Μόδεστο, 13 ἐτῶν ἔγινε χριστιανός. Ἐπῆγε εἰς τὸν τάφο τῶν γονέων τοῦ καὶ παρακαλοῦσε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία. Κάποιος χριστιανὸς χρυσοχόος τὸν εὗρηκε καὶ τὸν ἔφερε εἰς τὴν Ἀθήνα. Ὁ Ἀρχιερεὺς ὅταν τὸν ἐβάπτισε εἶδε στυλο πυρὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἕως τὴν κεφαλὴν Μοδέστου. Μετὰ τὴν βάπτισή του ἰάτρευσε τὸν ἀδελφὸ τοῦ χρυσοχοῦ ποὺ ἐδαμονίζετο. Τὴν περιουσίαν ποῦ τοῦ ἀφῆκε ὁ πατριὸς του, τὴν ἔδωκε εἰς πτωχοὺς. Ἐζοῦσε ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, βόσκοντας πρόβατα καὶ ἀσκητικῶς διάγων. Κάποιοι χρυσοχοὶ ἀπὸ φθόνον τὸν ἐπῆραν μαζὶ τοὺς διὰ ἐμπόριον εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ἐπώλησαν εἰς ἕνα ἄπιστον καὶ 7 ἔτη ὑπέμεινε πολλὰ, ἐργαζόμενος ὡς δοῦλος. Ὁ ἄπιστος αὐτὸς ἔγινε χριστιανός, μετὰ τὸ θάνατό του ἐπῆγε εἰς Ἁγίους Τόπους. Εἰς κάποια περιοχὴ ἐγγὺς Ἱεροσολύμων ἔβοσκε βόδια. Ὁ πατριάρχης Πλάτων ἀπέθανε, ὁ λαὸς συνηθροίσθη διὰ τὴν ἐκλογὴν νέου πατριάρχου. Κατὰ τὸ ἔθιμον, ἔκλειναν τὰς θύρας τοῦ ναοῦ καὶ ὅποιος τις ἀνοιγε μὲ τὴν προσευχὴν του, ἐκεῖνον χειροτονοῦσαν. Κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν τότε εὗρέθη ὁ Μόδεστος καὶ καθὼς ὁ ἅγιος ἐπλησίασε, ἀνοιξαν αἱ θύραι μόναι των, τότε τὸν ἐχειροτόνησαν, ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς ἰατρικῆς τῶν ζώων. Ἐνὸς γεωργοῦ, ἐτάραξε ὁ διάβολος τὰ ζῶα του (τὰ βόδια) καὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς. Κλαίων ὁ γεωργὸς ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ ἀγίου ὁ ὁποῖος ἐσήκωσε

τὰ ζῶα. Μόλις ἀνεχώρησε τὰ βόδια πάλι ἔπρασσαν κάτω, ἦλθε καὶ πάλι τὰ ἐσήκωσε, καὶ ἔδεσε εἰς τὸν ζυγὸν τὴν ζώνην τοῦ λέγοντας εἰς τὸν γεωργὸν νὰ μὴ φοβᾶται. Ὁ διάβολος ἐφώνησε· «Μὲ ἀδικεῖς Μόδεστε, αὐτὸς ὁ γεωργὸς ἔπραττε ὅ,τι μοῦ ἀρέσει, τώρα ποῦ ἐπίστευσε εἰς σὲ μὲ ἀπαρνήθη, ἐφάνηκε ἀχάριστος διότι πολλάκις τὸν ἐβόηθησα ὅταν μὲ παρεκάλεσε». Ὁ ἅγιος τὸν ἐπετίμησε τὸν σατανὰ καὶ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνο. Ἄλλη φορὰ ἀνέστησε τὸ μοσχάρι ἐνὸς πτωχοῦ. Τὸν συκοφαντοῦσαν ὅτι εἶναι μάγος, οἱ πιστοὶ ὁμολογοῦσαν τὴν ἀγιότητά του, ἐγένετο φιλονεικία καὶ ὅταν ὁ ἅγιος μὲ τὴν εὐχή τοῦ ἐθανάτωσε ἓνα μεγάλο φίδι (=δράκοντα) ὅπως ἐκεῖνοι τοῦ τὸ ἐζήτησαν, τότε ἐπίστευσαν. Οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἐκατηγόρησαν εἰς τὸν βασιλέα. Ὅταν οἱ στρατιῶτες τὸν συνέλαβαν καὶ ὠδηγοῦσαν εἰς βασιλέα, ἓνας γεωργὸς ζητοῦσε νὰ τὸν ἐλεήσει διότι ψοφοῦν τὰ βόδια του. Ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε· «ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ΚΗΙΧ κάνοντας τὸν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κάλεσον ἐπ' ὀνόματί μου τὸν Κύριον, διὰ θεραπεία τῶν βοδιῶν σου. Ἐὰν ἐορτάζεις τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης μου θὰ εἶμαι πάντα μαζί σου». Ἔδεσαν τὸν ἅγιο εἰς ἄγρια μουλάρια νὰ τὸν σύρουν εἰς πετρώδη μέρη, ὅμως διεφυλάχθη ἀβλαβής. Πάλι τὸν ἔδεσαν καὶ συρόμενος ἔλεγε· «Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, τότε οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ». Ἐνας βοσκὸς τοῦ ἐζήτησε ν' ἀποκτήσῃ μοσχάρι. Ὁ ἅγιος διέταξε τὰ μουλάρια καὶ ἐσταμάτησαν εὐλόγησε τὸν βοσκὸν νὰ τοῦ χαρίζῃ ὁ Θεὸς κάθε χρόνο ἓνα ζευγὸς βοδιῶν, ὕστερα ἐπετίμησε τὰ μουλάρια καὶ τὸν ἐπέστρεψαν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐξεκίνησαν. Ὁ βασιλεὺς βλέποντας ὅτι ἔμεινε ἀβλαβής, τοῦ ἐκάρφωσαν καρφιά εἰς τὰ πόδια καὶ τὸν βίαζαν νὰ βαδίζῃ, δέρνοντάς τον καὶ ἔχοντας κατὰ γῆς ἀπλώσει τριβόλια σιδηρᾶ. Ἐμεινε ἀβλαβής. Οἱ Ἑβραῖοι, ἔλαβον ἄδεια ἀπὸ τὸν βασιλέα, τὸν ὠδήγησαν ἔξω τῆς πόλεως, ἐλιθοβολοῦσαν τὸν ἅγιο ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ μεσημέρι, οἱ λίθοι ἐγύριζαν πίσω. Ὁ ἥλιος τότε ἐσκοτίσθη -τὸν ἔρριψαν εἰς λέβητα βρασμένου -λυωμένου μολυβιοῦ ἐπὶ ἕξι ἡμέρες. Ἐμεινε ἀβλαβής. Ἀναψαν πῦρ διὰ νὰ τὸν καύσουν ἀλλὰ ἐσβέσθη. Πάλι τὸν ἐράντιζαν μὲ βραστό μολύβι, ἀλείφοντάς τον μὲ πίσσα τὴν κεφαλὴ του, ὠδηγήθηκε εἰς τόπον ἀποκεφαλισμοῦ. Προσευχήθη νὰ ἔχη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὅποιος ἐορτάζει τὴν μνήμη του καὶ ἀσθένειες νὰ μὴν ἐγγίζουσιν τὰ ζῶα του. Ἀπεκεφαλίσθη 97 ἐτῶν, ἐπατριάρχευσε 38 ἔτη.

19· Ἄγ. ΒΟΝΙΦΑΤΙΟΥ καὶ ΑΓΛΑΪΑΣ τῆς Ῥωμαίας· Ἡ Ἀγλαΐα ἦτο γυνὴ Συγκλητική, θυγάτηρ τοῦ Ἀνθυπάτου Ῥώμης Ἀκακίου. Ὁ Βονιφάτιος ἦτο οἰκονόμος τῆς καὶ γραμματεὺς, συνεφθίρετο ἀμαρτάνοντας κάθε ἡμέρα μὲ τὴν Ἀγλαΐα, ἦτο ὅμως ἐλεήμων καὶ συμπαθής. Εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ (290 μ.Χ.) ἔστειλε ἡ Ἀγλαΐς τὸν βονιφάτιον εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς νὰ φέρῃ ἄγ. Λείψανα διὰ νὰ κτίσουσιν ναοὺς εἰς μνήμη τῶν μαρτύρων διὰ νὰ εὕρουν ψυχικὴ ὠφέλεια. Λαβὼν ὁ Βονιφάτιος συνοδεῖα ὑπηρετῶν, χρήματα διὰ ἀγορὰ λειψάνων καὶ ἐλεημοσύνας εἰς πτωχοὺς καὶ μύρα ἀρμόδια διὰ τιμὴ τῶν ἁγίων εἶπε εἰς τὴν Ἀγλαΐα -κτὰ τὴν ὥρα ἀναχωρήσεως- Ἐὰν φέρουσιν τὸ δικὸν μοῦ λείψανον θὰ τὸ τιμωρῶ ὡς ἁγίου»; Ἡ Ἀγλαΐς τοῦ εἶπε νὰ παύσῃ τὰ ἀστεῖα διότι δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ βλέπουν τὰ ἅγια λείψανα. Ὁ Βονιφάτιος συνεσθανόμενος τὴν ἀμαρτωλὴν ζωὴν του, εἰς ὅλο τὸ ταξίδι ἐνήστευε καὶ προσευχόταν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς Ταρσὸν Κιλικίας, εἶδε μάρτυρας καὶ εἰσῆλθε εἰς τὸ στάδιον, ἀσπαζόμενος πόδας καὶ χεῖρας αὐτῶν καὶ παρακαλῶντας νὰ εὐχηθοῦν δι' αὐτόν. Τὸν συνέλαβαν, ὁμολογεῖ Χριστόν, ἐκάρφωσαν καλάμια εἰς τὰ νύχια του, καὶ ἐνῶ τὸν ἐβασάνιζαν οἱ δήμιοι ἐπίστευσαν καὶ ἔκραξαν· «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν, καὶ

ἡμεῖς πιστεύομεν», κατέστρεψαν τὸν βωμὸ εἰδώλων καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν ἄρχοντα ὅστις διέφυγε. Ὅταν ἔβαλαν τὸν Βονιφάτιο εἰς λέβητα βρασμένης πίσσης, τὸ πῦρ διελύθη. Τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν καὶ ἔτρεξε αἷμα καὶ γάλα! Οἱ ὑπηρέτες του, βλέποντας τὴν ἀργοπορία του, ἐνόμιζον ὅτι εἰς κάποιον οἰνοπωλεῖο ἢ πορνεῖο θὰ εἶναι, .. ἐρευνήσαντες εὔρον τὸ λείψανό του. Ὅταν ἔνωσαν τὴν κεφαλὴ του εἰς τὸ σῶμα, ἤνοιξε ὁ ἅγιος τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδε αὐτοὺς μὲ ἰλαρὸ βλέμμα. Ἀγόρασαν ἀντὶ 500 χρυσῶν φλουρίων τὸ ἅγιο λείψανο καὶ ὅταν ἤρχοντο εἰς Ῥώμη ἄγγελος ἐφάνη εἰς Ἀγλαΐδα λέγων νὰ προὔπαντήσῃ τὸν πρῶτον δοῦλον της καὶ νῦν ἀδελφὸ τῶν ἀγγέλων καὶ ὑπηρέτη ΚΗΙΧ!! Ἐξῆλθε καὶ προὔπάντησε μὲ τιμάς, τοῦ ἔκτισε ναό, ἔζησε ζωὴ θερμοτάτης μετανοίας καὶ ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, ἐνεταφίασαν εἰς τὸ ναὸ Ἀγ.Βονιφατίου.

Ἀγ. ΓΡΗΓΕΝΤΙΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς μεδιόλانا Ἰταλίας, ἐκ γονέων Ἀγαπίου καὶ Θεοδότης. Χειροτονεῖτε διάκονος. Ὁ ἀπόστ. Πέτρος φανεῖς ἐν ὁράματι τοῦ ἐφανέρωσε τὸ μέλλον του ὡς ἐπίσκοπος Αἰθιοπίας. Ἐπεσκέφθη τὴν Κων/πολιν (προσκύνημα) ἐπὶ βασιλείας Ἰουστίνου ἈΨ(518-527 μ.Χ.), ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρεια ὁ πατριάρχης Προτέριος τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα καὶ κατ' ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀγ.Μάρκου ἔστειλε τὸν Γρηγέντιο (ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο) εἰς τὴν Αἰθιοπία. Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς Ἀβραάμιος ἐπίεζε τοὺς Ἑβραίους νὰ γίνουιν χριστιανοί, ἐζήτησαν δημοσίᾳ διάλεξι περὶ πίστεως. Ὁ ἅγ.Γρηγέντιος εἰς 4 συνεχεῖς διαλέξεις εἰς τὴν πλατεῖα Θρέλετρον παρουσία βασιλέως καὶ χιλιάδων πιστῶν καὶ Ἑβραίων ἐνίκησε τὸν νομοδιδάσκαλο τῶν Ἑβραίων Ἐρβάν ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸν Χριστὸν καὶ τότε θὰ πιστεύσῃ. Ὁ ἅγιος ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγον βαλῶν τρεῖς μετανοίας, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας του εἰς οὐρανόν, εὐχόμενος εἰς ΚΗΙΧ ὅπως ἐμφανισθῇ νὰ τὸν ἴδουιν οἱ Ἑβραῖοι. Ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ βροντὴ κατ' ἀνατολάς, ἄνοιξε ὁ οὐρανὸς καὶ ἐπὶ φωτεινῆς νεφέλης ὁ ΚΗΙΧ ἔξαστράπτων, ἐστάθη 200 πῆχεις ἄνωθεν τοῦ λαοῦ. Ἐκρατοῦσε βιβλίον εἰς τὸ ἀριστερὸ χεῖρ, τὸ δεξιὸ πρὸς ἑαυτὸν ἐστραμένο. Τρόμος καὶ εὐροσύνη ἐπέπεσε καὶ ἐξεπλήττοντο ἄφωνοι. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐχτυποῦσαν τὰ στήθη των ὁ ἅγιος εἶπε· «Παρατήρησε ὧ Ἐρβάν, τὸ φοβερὸ τοῦτο μυστήριον διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἡ μεγάλη σοῦ ἔρευνα καὶ συζήτησις καὶ πιστευσον ἄνευ ἀμφιβολίας ὅτι Ἐῖς ἅγιος, εἶς κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς Ἀμὴν. Ὁ Ἐρβάν σιωποῦσε ὁ Κύριος εἶπε· «Διὰ τὴν μεγάλην παράκλησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου φαίνομαι εἰς ἐσᾶς ἐνώπιόν σας, ἐγὼ ὁ σταυρωθεὶς ἀπὸ τοὺς πατέρας σας». Ὁ Κύριος ἀνελήφθη οἱ Ἰουδαῖοι ἔπεσον εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐτυφλώθησαν. Οἱ χριστιανοὶ ἔκραζον τὸ Κύριε ἐλέησον, ὁ Ἐρβάν εἶπε· Ἐὰν ὁ Θεὸς τιμωρεῖ πὼς εἶναι ἀγαθός; Ὁ ἅγιος· «Διὰ τὰς ὑβρεῖς σας καὶ ἀπιστία σᾶς ἐτυφλώθητε, ἐὰν βαπτισθῆτε θὰ ἴδετε. Ὁ Ἐρβάν· Ἐὰν βαπτισθοῦμε καὶ δὲν βλέπομε; ὁ ἅγιος· Ἄς βαπτίσω ἕνα καὶ ἐὰν δὲν ἀναβλέψῃ μὴ βαπτίζεσθε. Γενομένης τῆς βαπτίσεως ὁ Ἑβραῖος ἀνέβλεψε καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεόν. Τότε ἐβαπτίσθησαν 5.000 Ἑβραῖοι (πέντε χιλιάδες). Ὁ βασιλεὺς ἔγινε ἀνάδοχος τοῦ Ἐρβάν ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη λέων. Ἐγένετο νόμος ὅπως οἱ νεοβαπτισθέντες μὴ δίδουιν ἢ λαμβάνουιν νύμφας ἀπὸ Ἑβραίους ἀλλὰ ἀπὸ χριστιανικὰς οἰκογενεῖας. Ὁ βασιλεὺς Ἀβράμιος εὐσεβῶς κυβερνήσας συμβουλευόμενος τὸν ἅγιον ἐπὶ 30 ἔτη ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη τὸ 522 ἔτος. Μὲτ' ὀλίγον ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγέντιος.

20· Ἀγ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ τοῦ Θεοφόρου· Ἦτο ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ἐπὶ βασιλείας Τραϊανοῦ.

Όταν ἦτο 7 ἐτῶν, ὁ ΚΗΙΧ ἐνῶ ἐδίδασκε ἔλαβε τὸν Ἰγνάτιον καὶ εἶπε· «Ὅστις δὲν ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτό του ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἐγινε μαθητῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τῷ 68 μ.Χ. Ὁ Θεοδώρητος γράφει ὅτι ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Ἀπόστ. Πέτρο. Συνελήφθη καὶ ὠμολόγησε εἰς τὸ θέατρον Ἀντιοχείας ἐνώπιον τοῦ Τραϊανοῦ. Οἱ στρατιῶται τὸν ἐβίαζαν νὰ εἰπῇ «Κύριος Καῖσαρ» ὁ ἅγιος ἔλεγε· «Εἶμαι χριστιανός» ὁ Τραϊανὸς τὸν ἔστειλε εἰς τὴν Ῥώμην νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὰ θηρία, διὰ νὰ μὴ λάβουν οἱ χριστιανοὶ τὰ λείψανά του. Διερχόμενος ἀπὸ Σμύρνη τὸν ὑπεδέχθη ὁ ἅγ. Πολύκαρπος καὶ πλήθη χριστιανῶν. Ἔς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸ Κολοσσαῖο, ὁμολογῶν Χριστόν, εἶπε ὅτι ποθεῖ νὰ ἀποθάνῃ διὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὸν Κύριον, ἐπειδὴ εἶναι σῖτος Αὐτοῦ καὶ ἀλέθεται ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τῶν θηρίων διὰ νὰ γίνῃ ἄρτος καθαρός. Οἱ λέοντες τὸν κατεσπάραξαν ἐκτός ἀπὸ τὴν καρδιά του. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαρτυρίου ὁ ἅγιος ἔλεγε συνεχῶς τὴν εὐχή· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,, κλπ..» οἱ στρατιῶτες ὅταν τὸν ἐρώτησαν γιατί λέγει αὐτό, ὁ ἅγιος ἀπήντησε ὅτι λέγει αὐτὸ ποὺ ἔχει εἰς τὴν καρδιά του. Ὅταν ἔσχισαν τὴν καρδιά του οἱ στρατιῶτες εὗρον γραμμένο μὲ χρυσᾶ γράμματα· «Ἰησοῦς Χριστός». Ὅ,τι λείψανα ἀπέμειναν ποὺ δὲν τὰ κατέφαγον οἱ λέοντες οἱ χριστιανοὶ τὰ ἐνεταφίασαν καὶ ἀργότερα τὰ ἔφεραν εἰς Ἀντιόχεια (ἡ ἀνακομιδὴ ἐορτάζεται 29 Ἰανουαρίου). Οἱ χριστιανοὶ ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα ἀγρυπνοῦντες. Ἐφάνη ὁ ἅγιος ἐν ὁράματι εὐλόγησε αὐτούς, καταφιλῶν καὶ παρηγορῶν αὐτούς. Ἄλλοι τὸν εἶδον ἰδρωμένον νὰ προσεύχεται διὰ τὴν σωτηρία τῆς πόλεως. Ὁ ἅγιος τόσον μέγας ἦτο καὶ ἐταπεινοῦτο. Εἰς ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς Τραλλησίους γράφει· «Μήπως δὲν ἠθέλα καὶ μυστικώτερα νὰ γράψω; ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως σᾶς βλάψω διότι νήπιοι εἴσθε. Διότι ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὰ ἐπουράνια, τὰς ἀγγελικὰς τάξεις καὶ τὰ μυστήρια τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Ἄν καὶ τοσαῦτα γνωρίζω μαθητῆς εἶμαι ἀκόμη τῶν Ἀποστόλων, πολλὰ μοῦ λείπουν ἀκόμη» πρὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἔλεγε· «Πῦρ καὶ Σταυρός, θηρίον συστάσεις, ἀνατομαί, διαιρέσεις, σκορπισμοὶ ὀστέων, ἀλεσμός ὄλου τοῦ σώματος καὶ κόλασις τοῦ διαβόλου, ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθω, μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστόν ἐπιτύχω. Καλὸν ἐμοὶ ἀποθανεῖν διὰ ΚΗΙΧ. Ἐκεῖνον ζητῶ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποθανόντα καὶ ἀναστάντα, μὴ ἐμποδίσητε μοὶ εἰς ζωὴν φθᾶσαι, Ἰησοῦς γὰρ ἐστὶν ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν. Μὴ θελήσετε μὲ μὴ ἀποθανεῖν διὰ Χριστόν. Ὁ ἐμὸς ἔρωσ ἐσταύρωται. Οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ φιλοῦντι. Ὑδωρ ζῶν, ἀλλόμενον ἐν ἐμοὶ ἔσωθεν μοὶ λέγοι· «Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα». Οὐχ ἠδομαι τροφὴ φθοράς, οὐδὲ ἠδοναὶς τοῦ βίου τούτου. Ἄρτον τοῦ Θεοῦ θέλω, ἄρτον οὐράνιον, ἄρτον Ζωῆς, ὁ ἔστι σὰρξ Χριστοῦ καὶ πόμα θέλω τὸ πόμα Αὐτοῦ, ὁ ἔστιν ἀγάπη ἄφθαρτος καὶ ἀένναος ζωὴ. Πιστεύσατέ μοι ὅτι τὸν Ἰησοῦν φιλῶ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ παραδοθέντα. Ἐμαρτύρησε τὸ ἔτος 104 μ.Χ.

ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΚ ΘΑΣΟΥ· Ἐκ τοῦ χωρίου Μαρίας νήσου Θάσου. 14 ἐτῶν ἐργάζεται εἰς Γαλατὰ (Κων/πολι) εἰς ῥαφεῖο. Μία ἡμέρα ἐφιλονίκησε μὲ ἐβραῖο ὁ ὁποῖος τὸν κατηγόρησε εἰς Τούρκους ὅτι ὑβρίζει τὴν πίστι των. Ὁ Ἰωάννης ὁμολογεῖ, βασανίζεται καὶ τέλος ἀποκεφαλίζεται τὸ 1652 μ.Χ. Ἐνεταφιάσθη εἰς τόπον Μπέγιογλου.

21η Ἁγ. Ἰουλιανῆς

Ἐπὶ βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ὁ ἄρχων Νικομηδείας Ἐλεύσιος ἠρραβωνίσθη τὴν ὥραία καὶ φιλάρετο Ἰουλιανῆ. Ὁ πατήρ της ἦτο ἀσεβής. Ἡ Ἰουλιανῆ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν γάμο εἶπε εἰς τὸν Ἐλεύσιον ὅτι ἐὰν γίνῃ ἐπαρχος τῆς πόλεως τότε ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν

λάβη γυναίκα του. Ὁ Ἐλεύσιος ἀγόρασε τὴν θέσιν καὶ τὴν ἐζητοῦσε εἰς γάμον. Ἡ Ἰουλιανὴ τοῦ παρήγγειλε ὅτι ἂν δὲν γίνῃ χριστιανὸς αὐτὸ ἀποκλείεται. Ὁ Ἐλεύσιος τὴν ἐφυλάκισε, ἀφοῦ μὲ κολακεῖες δὲν ἄλλαζε γνώμη, τὴν δέρρουν, τὴν ἐκρέμασαν ἀπὸ τρίχας κεφαλῆς, ἀνεσπίασθη τὸ δέρμα καὶ ἀνέβησαν τὰ φρύδια πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο, ἐφαίνετο ἐλεεινὸ τὸ θέαμα. Ἐβαλαν πυρωμένα σίδηρα εἰς μασχάλας, πλευρὰ καὶ μηροῦς, κατεκάη ὅλη μία πληγὴ ἔγινε, τὴν φυλακίζουν. Ἐνῶ προσευχόταν ὁ διάβολος ὡς ἄγγελος τὴν προέτρεπε νὰ θυσιάσῃ διὰ νὰ μὴ ἀφανισθῇ τὸ σῶμα της καὶ ὁ Θεὸς θὰ τὴν συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκός. Ἡ ἀγία κράζουσα πρὸς Κύριον ἤκουσε οὐράνια φωνὴ νὰ ἔξη θάρρος καὶ ὅτι ὁ ΚΗΙΧ εἶναι μαζί της. Ὁ δαίμων ὠμολόγησε τὴν κακία του ὅτι αὐτὸς τὴν Εὐὰ καὶ τὸν Κάϊν ἠπάτησε ἕως τὸν Ἰούδα ἔκαμε προδότη. Ἡ ἀγία ἐθεραπεύθη καὶ ἐλύθη ἀπὸ τὰ δεσμά, τὴν ἔρριψαν εἰς κάμινο ἢ ὅποια ἔσβησε. 500 ἄνδρες ἐπίστευσαν, ὠμολόγησαν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν, μαζί μς 130 γυναῖκες. Τὴν ἔβαλαν εἰς λέβητα βρασμένον μολυβδιοῦ, διεφυλάχθη ἀβλαβῆς. Τέλος τὴν ἀπεκεφάλισαν. Ῥωμαία γυνή, Σοφία τ' ὄνομα, ἔλαβε τὸ ἅγιον λείψανον εἰς τὴν πατρίδα τῆς ἔκτισε ναό, θεῖα δίκη ἦλθε εἰς Ἐλεύσιον, ταξιδεῦον ἔγινε ναυάγιο, μόνος αὐτὸς διεσώθη μὲ σανίδα, ἐλθὼν εἰς ξηρὰ ἔγινε δεῖπνον θηρίων (κατεφάγη ὑπ' αὐτῶν). Ἡ ἀγία 18 ἐτῶν ἐμαρτύρησε μεταξὺ 185-305.

Ἄγ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ· Ἦτο βοσκὸς προβάτων εἰς τὰ Μύρα Λυκίας. Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Δεκίου, ὁ ἄρχων Ἀσκληπιὸς κατεδίωκε τὸν Διοσκορίδη, ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν ἔκρυψε καὶ παρέδωσε ἑαυτὸν. Ὁμολογεῖ, δέρρεται πολὺ εἰς κοιλία ὥστε ἐσχίσθη σύρεται ἐπὶ σιδηρῶν τριβολίων καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴν του.

22· Ἄγ. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας· Ἐζοῦσε εἰς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ, εὐγενῆς καὶ ὠραία ἐκ Ῥώμης. Ὁ πατὴρ τῆς Πραιξετᾶτος τὴν ἔστειλε εἰς τὸν ἐνάρετο διδάσκαλο Χρυσόγονο καὶ τὴν ὑπάνδρευσε ἀκουσίως μὲ τὸν εἰδωλόατρη Ποπλίωνα. Ἡ ἀγία ἐφύλαττε παρθενία προφασίζομένη ἀσθενείας, ἔδιδε ἐλεημοσύνας καὶ βοηθοῦσε τοὺς φυλακισμένους χριστιανούς. Τὴν ἐφυλάκισαν, ἡ ἀγία ἔγραψε κρυφὰ εἰς τὸν Χρυσόγονο νὰ προσευχηθῇ διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ, ἐκεῖνος ἀπήντησε νάχη ὑπομονή, σὲ λίγο ἀποθνήσκει ὁ Ποπλίων. Πράγματι ἐστάλη πρέσβυς εἰς Περσία καὶ καθ' ὁδὸν ἐφονεύθη. Ἡ ἀγία ἐλευθερώθη ὁ Χρυσόγονος ὠμολόγησε καὶ ἀπεκεφάλισαν, ἔρριψαν τὸ λείψανόν του εἰς θάλασσα. Ἐκεῖ πλησίον ἦσαν αἱ ἀδελφαὶ Ἀγάπη, Χιονία, Εἰρήνη μὲ τὸν ἱερομόναχον Ζωῖλο ὁ ὁποῖος κατὰ θεῖα ἀποκάλυψι ἔλαβε τὸ λείψανον Χρυσόγονου καὶ ἔκρυψε εἰς τὸ κελλί του. Μετὰ 30 ἡμέρας τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγ. Χρυσόγονος λέγων ὅτι ἡ Ἀγάπη, Χιονία, Εἰρήνη θὰ μαρτυρήσουν σὲ 9 ἡμέρας, ἔρχεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἀναστασία νὰ τὰς ἐνθερύνῃ. Σὺ ἐτοιμάσου ν' ἀπολαύσῃς τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῶν κόπων σου. Καὶ ἡ Ἀναστασία εἶδε ὁμοία ὀπτασία καὶ ἦλθε προσεκύνησε τὸ ἅγ. λείψανον καὶ μὲ τὰς παρθένους ἦλθαν εἰς Νίκαια καὶ Νικομήδεια ὁμολογοῦσαι Χριστόν. Ὁ Δουκλίτιος ἐφυλάκισε αὐτὰς ἐρχόμενος μεθυσμένος εἰς φυλακὴν διὰ νὰ ἀμαρτήσῃ μὲ τὰς παρθένους εὐρέθη εἰς ἓνα μαγειρεῖο καὶ ἔγινε ὄλος μαῦρος, ἐπέστρεψε εἰς τὸ ἀνάκτορόν του σ' αὐτὰ τὰ χάλια ὡς δαιμονισμένος. Ὅταν διέταξε νὰ τὰς γυμνώσῃ τὰ ἐνδύματά των ἐκόλλησαν θαυματουργικῶς καὶ δὲν ἠδύναντο οἱ δῆμιοι νὰ τὰ ξεσχίσουν, ὁ Δουκλίτιος ἐτυφλώθη. Ἀνέλαβε ὁ ἑπαρχος Σισίνιος διέταξε νὰ καύσῃ τὴν Ἀγάπη καὶ Χιονία, ἔκαμαν τὸ σταυρὸν τους, εἰσῆλθον εἰς τὴν κάμινο, ὁ Θεὸς ἔλαβε

τάς ψυχάς των, τὸ πῦρ ἔκαυσε τὰ λείψανά των. Τὴν Εἰρήνη ἐνῶ στρατιῶτες τὴν ὠδηγοῦσαν εἰς πορνεῖο, ἅγιοι ἄγγελοι μὲ ἐμφάνισι στρατιωτῶν τὴν ἔφεραν εἰς τὸ ὄρος. Ὁ Σισίνιος ἔτρεχε ἔφιππος ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ, ἐμποδίζετο ἀπὸ θεῖα δύναμι. Εἰς στρατιώτης ἐτόξευσε τὴν Εἰρήνη καὶ ἀπέθανε. Ἡ ἁγ. Ἀναστασία ἐνεταφίασε τὸ λείψανό της, τὴν συνέλαβαν καὶ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἀπήντησε ὅτι τὴν πατρικὴ τῆς περιουσία τὴν ἔδωκε εἰς πτωχοὺς. Ὁ εἰδωλολάτρης Οὐλπιανὸς προσπαθῶντας νὰ ἀσελγήσῃ μαζί τῆς ἐτυφλώθη καὶ μὲ πόνους ἀπέθανε. Ἐλευθέρωσαν τὴν ἁγία, ἦλθε εἰς ἄλλο τόπον καὶ εὔρε τὴν φυλακισμένη Θεοδότῃ τὴν ὁποῖαν ἐνεθάρυνε. Ἡ Θεοδότῃ ὁμολογεῖ εἰς τὸν ἄρχοντα Βυθινίας, ἔφεραν τὰ παιδιὰ τῆς Θεοδότῃς καὶ τὰ ῥαβδίζουν ἐνώπιόν της, ἐκεῖνα δὲν θυσιάζουν εἰς τὰ εἶδωλα. Ὅταν ἓνας ἀσεβὴς ἠθέλησε νὰ ἀμαρτήσῃ μὲ Θεοδότῃ ἄγγελος τὸν ἐρράπισε καὶ ἔτρεχαν αἵματα ἀπ' τὴν μύτη του. Ἡ Θεοδότῃ μὲ παιδιὰ τῆς ἐτελειώθησαν διὰ πυρός. Ἡ φυλακισμένη Ἀναστασία ἔβλεπε κάθε βράδυ τὴν Θεοδότῃ καὶ ἐχαίρετο. Ὅταν ἔδεσαν τὴν ἁγία εἰς λέμβο καὶ τὴν ἐτρύπησαν διὰ νὰ βυθιστοῦν εἰς τὴν θάλασσα τότε ἡ ἁγ. Θεοδότῃ ἐκράτησε τιμόνι καὶ τοὺς ἔφερε ἕως τὴν ξηρά. Ἦσαν ὁμοῦ εἰς τὴν λέμβο 120 κατάδικοι, ἐπίστευσαν καὶ ὠμολόγησαν. Τέλος τὴν ἁγία ἔκαυσαν. Ἡ εὐσεβὴς Ἀπολλωνία ἔλαβε τὸ λείψανό της καὶ ἐνεταφίασε κτίζοντας καὶ ναό. Ὁ Αὐτοκράτωρ Λέων Αἰ (457-474) μετεκόμισε τὸ ἁγ. Λείψανο εἰς Κων/πολι καὶ ἐκτίσθη ναὸς εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς ἁγίας.

ΑΓΙΟΥ ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥ· Ἦτο ἐκ Ῥώμης, ὁ διδάσκαλος τῆς ἁγίας Ἀναστασίας. Ἐνῶ ἦτο φυλακισμένος διὰ τὴν πίστι του, τοῦ ἔγραψε ἡ ἁγία νὰ εὔχεται ὥστε ὁ ἄνδρας τῆς Πούπλιος νὰ γίνῃ χριστιανὸς νὰ ζήσῃ καὶ νὰ σωθῇ ἂν δὲν γίνῃ νὰ ἀποθάνῃ διὰ νὰ μὴ ἀσωτεύῃ μὲ εἰδωλολάτρας. Ὅταν ἐπνίγη ὁ Πούπλιος ἡ Ἀναστασία ἐξόδευσεν τὰ χρλήματα τῆς εἰς ἐλεημοσύνας καὶ ἐσκέπτετο τοὺς φυλακισμένους μάρτυρας. Ὁ Χρυσόγονος ὠμολόγησε εἰς Διοκλητιανὸ καὶ ἀπεκεφαλίσθη.

ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΟΤΗΣ· Χριστιανὴ ἀπὸ Νίκαια Βυθινίας. Συζοῦσε μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία Φαρμακολύτρια καὶ τὰ τρία τέκνα της. Ὁμολόγησαν Χριστὸν καὶ ἡ Θεοδότῃ μὲ τὰ 3 τέκνα τῆς ἐστάλησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Βυθινίας οὗτος διέταξε καὶ τοὺς ἔκαυσαν εἰς κάμινον πυρός.

23· Τῶν ἁγ. Δέκα μαρτύρων (ἐν ΚΡΗΤΗ)· Ὁ Θεόδουλος, Σατορῖνος, Εὐπόρος, Γελάσιος καὶ Εὐνικιακὸς ἦσαν ἀπὸ Γόρτυνα Κρήτης, ὁ Ζωτικὸς ἀπὸ Κνωσσό, ὁ Ἀγαθόπους ἀπὸ Πάναρμο, ὁ Βασιλείδης ἀπὸ Κυδωνία, ὁ Εὐάρεστος καὶ Μόμπιος ἀπὸ Ἡράκλειο. Τριάκοντα ἡμέρες βασανίζονται ἀπὸ τὸν ἀνθύπατο Κρήτης τὸν Δέκιον, δέρονται, ξέονται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, λιθοβολοῦνται. Τέλος εἰς τὸν τόπον Ἀλώνιον τοὺς ἔφεραν καὶ ἐφιλονεῖκουσιν οἱ ἅγιοι ποῖος θὰ ἀποκεφαλίσθῃ πρῶτος. Ὁ Θεόδουλος ὡς νεώτερος διὰ νὰ μὴ φοβηθῇ ἀπεκεφαλίσθη πρῶτος. Ψάλλοντες οἱ ἅγιοι τὸν 121 ψαλμὸν κ' εὐχόμενοι διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος των ἀπὸ τὸ σκοτὸς τῆς ἀθεΐας, ἐδέχθησαν τὸν ἀποκεφαλισμὸν τὸ ἔτος 250. Χριστιανοὶ τοὺς ἐνεταφίασαν. Ἀργότερα ὁ πατριάρχης Παῦλος εὔρε τὰ λείψανά του ἄφθαρτα, τὰ μετέφερε εἰς Κων/πολι καὶ τὰ ἐνεταφίασε ἐκεῖ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἰανουάριον ὠνόμασε ὁ Ρωμαῖος βασιλεὺς Νουμὰς πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Ἰανοῦ ("Ἀγαλμα μὲ δυὸ πρόσωπα, γηραλέον συμβολίζον τὸ παλαιὸν ἔτος καὶ νεάζον (σημαῖνον τὸ ἐρχόμενον ἐνιαυτόν). "Ἄλλη μορφή τοῦ Ἰανοῦ ἐπαρίστανε μὲ 4 πρόσωπα τὶς 4 ἐποχὲς εἰς δεξιὰ τοῦ κρατοῦσε τὸ γράμμα «Τ» (δηλ.300). εἰς τὸ ἀριστερὸ τὸ «ξέ» δηλ. τὰς 365 ἡμέρας. Ὁ Λογγῖνος ὁ Γραμματικὸς ἐρμηνεύει τὴν λέξι Ἰανουάριον αἰωνοάριον δηλ. αἰῶνος πατέρα.

1· Περιτομὴ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· Κατὰ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο (Λευϊτ. 12,2-3). Κατὰ Ἁγίους Ἀναστάσιον Σιναΐτην, Ἐφραίμ Σῦρον, Ἐπιφάνιον Κύπρου περιέτεμε ὁ Ἰωσήφ τὸν Ἰησοῦν ἐφύλαξε ἢ Θεοτόκος τὴν ἀκροβυστίαν ὡς ἱερὸν κειμήλιον (διαφθορᾶς ἀπάσης ἀνώτερον) καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει Του προσέλαβε αὐτό. Ταῦτα λέγει καὶ ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος Βουλγαρίας. Τὴν 8ην ἡμέρα καὶ ὄχι 5η ἢ 10η διότι 8 εἶναι οἱ αἰῶνες τοῦ παρόντος κόσμου ("Ἀγ.Γρηγόριος Θεολόγος).

Σήμερον π.χ. ἔχομεν 5508+1982..=ὅπως ἡ περιτομὴ κόπτει ἄχρηστον μέλος τοῦ μορίου οὕτω καὶ τὸ βάπτισμα περιτέμνει τὴν ἁμαρτία. Ἡ περιτομὴ σύμβολο ἦτο τῆς στερήσεως σωματικῶν ἡδονῶν. Οἱ Λατίνοι ἐψεύδοντο ὅτι ἐσώζετο εἰς τὴν πόλι Καβίλινο ἢ ἀκροβυστία ΚΗΙΧ. Ὁ Καρδινάλιος Γάστος τὴν 19-4-1707 ἔσπασε τὸ κιβώτιο εἰς τὸ ὄποιο ἐφύλατον!! καὶ εὔρε ἄμμο καὶ χαλίκι. Σήμερα ἐξακολουθοῦν νὰ διαδίδουν ψεύδη ὅτι εἶναι εἰς τὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Λατερινοῦ.

ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ· Ἀπ' τὴν Καισάρεια Καππαδοκίας ἐγεννήθη τὸ 329 ἐξ εὐσεβῶν γονέων Βασιλείου καὶ Ἐμμελείας, εἶχε ἀδελφούς, Πέτρον, Γρηγόριον, Ναυκράτη καὶ τὴν Μακρίνα. Ὁ Πέτρος ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας, ὁ Γρηγόριος ἐπίσκοπος Νύσσης καὶ ἡ Μακρίνα ἐορτάζει +19 Ἰουλίου. Ὁ πατήρ του ἦτο ἱερεὺς καὶ διδάσκαλος. Ὁ Βασίλειος ἐσπούδασε εἰς τὴν Κων/πολι εἰς τὸν ρήτορα Λιβάνιο, καὶ εἰς Ἀθήνα συνεδέθη φιλικὰ μὲ τὸν συμμαθητὴ τοῦ Γρηγόριο Ναζιανζηνό. Ἦτο παράδειγμα λιτότητος, σωφροσύνης. Ὁ ρήτωρ Εὐβουλος πρακινηθεὶς ἀπ' τὸ βίο ἁγ.Βασιλείου ἔγινε χριστιανός. Ἐσπούδασε ἀρχαίους σοφοὺς -λογικὰ - μαθηματικὰ κλπ. Τῷ 355 ἐπέστρεψε εἰς Καισάρεια καὶ ἠσχολήθη ὡς δικηγόρος.

Ἡ ἀδελφὴ του τὸν παρεκίνησε νὰ γίνῃ μοναχός. Περιηγήθη Αἴγυπτον - Συρία - Μεσοποταμία, εἰς τὸν Πόντο εἶχον κτήματα ἢ ἀδελφὴ τοῦ εἶχε κτίσει Παρθενῶνα καὶ ἦτο ἡγουμένη. Ἐγγὺς τῆς μονῆς εἰς ἔρημον τόπον πλησίον τοῦ ποταμοῦ «Ἴρι» ἄρχισε τὴν μοναχικὴν ζωὴ. Ἦλθε καὶ Γρηγόριος καὶ συνασκήτευσεν μελετώντας καὶ ἐκαλλιεργοῦσαν κῆπο. Ἐκεῖ ζοῦσε ἀσκητής, ἐρημίτης ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ναυκράτης ὅστις ἀλιεύων εἰς τὸν ποταμὸν ἐπνίγει. Εἰς τὴν Ἀντιόχεια ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ πατριάρχου Ἀντιοχείας, τότε ἔγραψε ἐξήγησιν εἰς Παροιμίας Σολομῶντος.

Διερχόμενος ἀπὸ Καισάρεια (διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἐτοιμαθῆναι πατέρα του) ἄγγελος εἶπε εἰς τὸν ἐπίσκοπο Εὐσέβιο ὅτι ἔρχεται ὁ διάδοχός του καὶ εἰς τὸν τάδε τόπον νὰ τὸν προῦπαντήσουν. Οὕτως ἔγινε τὸν διώρισε ἱεροκήρυκα εἰς τινα ναὸν καὶ ἐχειροτόνησε πρεσβύτερο. Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἐκστρατεύων κατὰ Περσῶν συνήντησε εἰς Καισάρειαν τὸν Μέγα Βασίλειον τὸν πάλαι συμμαθητὴν του εἰς Ἀθήνα, ὁ βασιλεὺς τοῦ ζήτησε δῶρο ἀπ' ὅτι ἔτρωγε, ὁ ἅγιος τοῦ προσέφερε 3 κριθίνους ἄρτους,

ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωκε θυμωθεὶς ἓνα μάτσο χόρτο. Ὁ ἅγιος· «Ἐγὼ σᾶς πρόσφερα ὅ,τι τρώγω, ἡ Μεγαλειότης σᾶς εὐηρεστήθητε νὰ μὲ ἀνταμείψετε μὲ τὴν τροφήν ποὺ συνηθίζετε νὰ τρώγετε». Ὁ Ἰουλιανὸς εἶπε· Ὅταν ἐπιστρέψω νικητὴς θὰ τοὺς τιμωρήσω. Ὁ ἅγιος εἶπε εἰς τὸ λαὸ κι ἐνήστευσαν 3 ἡμέρας, ὁ ἴδιος ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος Διδύμου προσευχόμενος εἶδε ἀγγέλους κύκλω τοῦ ὄρους καὶ γυναῖκα ἐπὶ θρόνου δόξης λέγουσα· «Καλέσατε τὸν Μερκούριον ἵνα φονεύσῃ τὸν ἐχθρὸ τοῦ Υἱοῦ μου Ἰουλιανό». Ἦλθε ὁ ἅγιος μὲ τὰ ἄρματά του καὶ λαβὼν τὴν ἐντολὴ ἀπῆλθε, μετὰ ἔδωκε ἡ Θεοτόκος βιβλίον εἰς τὸν Ἀγ.Βασίλειον μὲ τὴ δημιουργία κτίσεως κόσμου καὶ ἀνθρώπου. Εἰς ἀρχὴν ἔγραφε τὸ «εἶπέ» καὶ εἰς τὸ τέλος τὴ λέξι «σώσει». (Ἦταν ἡ θεία εὐλογία διὰ τὴν ἐρμηνία εἰς «ἑξαήμερον» κλπ ποὺ ἔγραψε ὁ ἅγιος). Μετὰ τὸ ὄραμα αὐτὸ ἐπῆγε ὁ ἅγιος εἰς τὸ ναὸ τοῦ ἁγ. Μερκουρίου καὶ διεπίστωσε ὅτι θαυματουργικὰ ἀπουσίαζε τὸ ἅγιον λείψανον καὶ τὰ ἄρματά του. Τὴ νύκτα ἐκείνη ἐφονεύθη ὁ Ἰουλιανὸς κτυπηθεὶς οὐρανόθεν ἀπ' τὸν Μερκούριον. Ὁ βασιλεὺς ξεψυχώντας ἐβόησε τὸ «Νενίκηκάς με Ναζωραῖε». Ἔκτισε ὁ ἅγιος Νοσοκομεῖα, Πτωχοκομεῖα, Γηροκομεῖα, συνήντησε ψυχρότητα ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο, ἦλθε εἰς πόντον ἀσχολούμενος μὲ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῶν ἐκεῖ μονῶν.

Ὁ βασιλεὺς Οὐάλλης 364 μ.Χ. ὡς ἀρειανιστὴς ἔκαμε διωγμὸν κατὰ χριστιανῶν, ὁ λαὸς ἐζήτησε τὸν Μέγα Βασίλειον καὶ ἐπανῆλθε εἰς Καισάρεια μὲ τὸν Γρηγόριον καὶ ἠγωνίζοντο μὲ κηρύγματα καὶ συγγραφὰς κατὰ Ἀρειανῶν καὶ ἄλλων αἰρετικῶν.

Τὸ 370 μ.Χ. ἐκοιμήθη ὁ ἐπίσκοπος Εὐσέβιος καὶ ὁ λαὸς ἐξέλεξε τὸν ἅγιον εἰς τὸν θρόνον. Τόσα ἔργα ψυχοφελῆ ἔγιναν τότε!.. Ἀπὸ τότε ἤρχισαν οἱ δίσκοι εἰς ἐκκλησίαν (ἐλεημοσύνες) ἀπηγορεύοντο αἱ αἰσχροὶ παραστάσεις θεάτρων καὶ τὰ ἄσεμνα τραγούδια. Τὴν λειτουργίαν τοῦ ἁγ. Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου ἀπ' τὰ ἑβραϊκὰ μετέφρασε (ὅπως καὶ νῦν σώζεται) ὁ ἅγ. Κλήμης ἐπίσκ. Ρώμης - μαθητὴς Ἀποστ. Πέτρου. Ὁ Μ.Βασίλειος ἐπροσευχήθη καὶ εἶδε ὄπτασίαν τὸν ΚΗΙΧ μὲ ἁγ. Ἀποστόλους νὰ λειτουργῇ συντέμνων τὰς εὐχὰς τοῦ Ἰακώβου. Ἔτσι συνέγραψε τὴν νῦν εὐρισκομένην Θείαν λειτουργίαν του, ὁ ἁγ.Βασίλειος. Ἀλληλογραφοῦσε μὲ τὸν Μέγα Ἀθανάσιον καὶ Δάμασον Ρώμης διὰ εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν ἐκκλησιῶν, διότι ὁ Οὐάλλης ὁ βασιλεὺς διήρесе τὴν ἐπαρχίαν εἰς δύο καὶ εἰς τὰ Τύανα ἦτο ἐπίσκοπος Ἀρειανός. Ἐστάλη ἀντιβασιλεὺς διὰ νὰ πείσῃ τὸν Βασίλειον νὰ γίνῃ Ἀρειανὸς ἐνῶ ἡδη ἀρκετοὶ ἱερεῖς εἶχον δεχθῆ τὰ τοῦ Ἀρείου φρονήματα. Ὁ ἅγιος ἀπήντησε ὅτι δὲν ἀρνεῖτε τὴν πίστιν του. Πάντοτε ὁ αὐτὸς θὰ μένη.

Ὁ Οὐάλλης ἐπῆγε εἰς τὸ ναὸ ὅπου λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος. Προσηλθε νὰ δώσῃ πρόσφορον, οὐδεὶς ἱερεὺς λάμβανε. Συζητώντας ὁ βασιλεὺς μὲ ἅγιον ἔμεινε ἐκπληκτὸς καὶ ἐχάρισε τὰ καλύτερα κτήματά του ποὺ εἶχε εἰς Καππαδοκίαν. Ἡ γυνὴ τοῦ Οὐάλλης κι αὐλικοὶ τὸν ἔπεισαν νὰ ἐξορίσῃ τὸν ἅγιον. Αἰφνιδίως ὁμοῦς ἠσθένησε ὁ υἱὸς τοῦ Γαλάτης καὶ ἡ βασίλισσα εἶδε τρομερὰ ὄνειρα, ἐθεώρησαν αὐτὰ ὡς θεῖα τιμωρία, ἐκάλεσε τὸν Βασίλειον εἰς ἀνάκτορα, τοὺς εἶπε ὅταν βαπτισθῆ θὰ θεραπευθῆ.

Ἐβάπτισαν τὸ παιδί μὲ Ἀρειανούς ἱερεῖς καὶ μετὰ τὴν βάπτισιν ἀπέθανε. Ἦθέλησε νὰ ὑπογράψῃ τὸ διάταγμα ἐξορίας ἀλλὰ ἔσπασαν πολλοὶ κάλαμοι καὶ τὸ χεῖρ τοῦ ἔτρεμε. Ἀνέβαλε τὴν ἐξορίαν.

Ἐχειροτόνησε τὸν Μέγα Γρηγόριον τὸν θεολόγον ἐπίσκοπον εἰς τὰ Σάσιμα. Τοῦ ἄρχοντος Προτερίου τὴν 15έτιδα θυγατέρα τοῦ ἠθέλε διὰ γυναῖκα του εἶς ὑπηρέτης. Ἐπῆγε εἰς τινὰ μάγον καὶ ἠρνήθη ἐγγράφως τὸν ΚΗΙΧ καὶ κατὰ συμβουλήν τοῦ μάγου καὶ

ἐπῆγε εἰς μνήματα εἰδωλολατρικὰ τῆ νύκτα, ἦλθον οἱ δαίμονες καὶ ἐνώπιον τοῦ Σατανᾶ ἠρνήθη τὸν Χριστὸν καὶ ὅτι δέχεται νᾶναι αἰωνίως μαζί τους. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ νέα ἐκείνη ἐζήτει νὰ ὑπανδρευθῆ ἢ θὰ αὐτοκτονήσῃ. Ὁρμοῦσε νὰ κρεμασθῆ. Τὴν ὑπάνδρευαν, ὁ γαμπρὸς οὔτε τὸν Σταυρὸν τοῦ ἔκαμε οὔτε ἐκκλησία πήγαινε, τοὺς εἶπε γιὰ τὴν ἄρνησίν του, τὸν ἔφεραν εἰς ἅγιον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔθεσε κανόνα νὰ νηστεύσῃ 3 ἡμέρας καὶ κλεισμένος εἰς ἓνα δωμάτιον νὰ προσεύχεται. Οἱ δαίμονες τὸν ἔσερναν. Ὁ ἅγιος τοῦ ἔδωσε ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ τοῦ εἶπε νὰ συνεχίσῃ νὰ προσεύχεται ἐγκλειστος. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας τοῦ εἶπε· «Μὲ τὰς εὐχὰς σᾶς Τίμιε Πάτερ, τώρα δὲν βλέπω ὀφθαλμοφανῶς τοὺς δαίμονας μόνο τὰς ἀπειλὰς των καὶ φωνὰς ἀκούω». Συνέχισε οὕτω 40 ἡμέρες, τὴν 40ην εἶπε ὅτι εἶδε τὸν ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον του νὰ μονομαχῆ μὲ τὸν διάβολον καὶ νὰ τὸν νικᾷ. Ὁ ἅγιος ἐκάλεσε τὸν λαὸν εἰς ἀγρυπνία. Εἰσερχομένου τοῦ ἁγίου νὰ λειτουργήσῃ, ὁ νέος ἐκεῖνος ἐφώναζε ὅτι τὸν σύρουν οἱ δαίμονες νὰ τὸν ἀρπάξουν ὁ ἅγιος εἶπε· «Ἀναίσχυντοι μιαιοῖ, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀπώλειά σας θέλετε κ' αὐτὸν τὸν νέον»; Ὁ λαὸς ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ δαίμονος· «Μὴ ἀδικεῖς Βασίλειε, μόνος του ἦλθε ἰδοὺ ἡ ἐγγραφὸς ὁμολογία». Ὁ ἅγιος ἐπιτιμώντας τὸν δαίμονα εἶπε· «Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς μου δὲν θὰ κατεβάσῃ ὁ λαὸς τὰ χέρια τοῦ ἔως ν' ἀποδώσῃ τὸ ἐγγραφόν. «Ὑψωσε τότε ὁ λαὸς τὰ χέρια καὶ ἔκραζον τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Μετὰ ἀπὸ πολλὰς ὥρας τὸ χαρτί (ὁμολογία) κατερχόμενον σιγά-σιγά ἐπὶ τοῦ ἀέρος ἔως χειρῶν τοῦ ἁγίου τὸ ἔσχισε, τὸν νέο ἐμύρωσε μὲ Ἄγ. Μύρον καὶ ἀπέλυσε ἐν εἰρήνῃ. Ὁ ἱερεὺς Ἀναστάσιος ἔζη μὲ τὴν Θεογνωσίαν ἐν παρθενίᾳ ἐπὶ 40 ἔτη, ὁ λαὸς ἔλεγε αὐτὴν στεῖρα, ἔλαβον ἓνα λεπρὸν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ κρυφὰ τὸν ἐθεράπευσον. Διήρχετο ὁ ἅγιος ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ Ἀναστάσιος γνωρίσας ἐξ Ἁγίου Πνεύματος εἶπε τὴν τάδε ὥρα νὰ ἐτοιμάσῃ ἡ πρεσβυτέρα θυμιάματα- λαμπάδες διὰ προϋπάντησι ἁγίου. Ἐλθὼν ὁ Βασίλειος προσεφώνησε αὐτὴν ἀδελφὴν Ἀναστασίας, ἐκείνη προσέπεσε εἰς πόδας τοῦ ζητοῦσα εὐχή. Εὐλογήσας αὐτὴν εἶπε εἰς Ἀναστάσιον νὰ ὁμολογήσῃ δι' ὠφέλεια παρισταμένων τὰς ἀρετὰς του. Ἐκεῖνος σιωποῦσε, ὁ ἅγιος ζήτησε νὰ ἀνοίξῃ τὸ δωμάτιον τοῦ λεπροῦ, ὁ Ἀναστάσιος ἠρνεῖτο ὅτι δῆθεν χῶρος μολυσμένος - ἀποχωρητηρίου εἶναι καὶ δὲν ἀνοίγε. Σταυρώσας τὴν θύραν ἠνοιξε αὐτὴν καὶ τοῦ εἶπε· «διατὶ κρύπτεις τοιοῦτον θησαυρόν;» - Εἶναι θυμώδης - ἔλεγε ὁ Ἀναστάσιος, ἐφοβούμην νὰ μὴ εἶπῃ βλάσφημον λόγον. Ὁ ἅγιος ἔμεινε ὅλη τὴν νύκτα προσευχόμενος μὲ τὸν λεπρὸν καὶ τὸν ἐξήγαγε τὸ πρωὶ ὑγιᾶ. Ὁ ἅγ. Ἐφραὶμ ὁ Σύρος εἶδε ἐν ὁράματι στύλον πυρὸς ἔως οὐρανοῦ καὶ φωνὴν λέγουσαν· Ἐφραὶμ - Ἐφραὶμ ὅπως ὁ στύλος πυρός, εἶναι ὁ Μ. Βασίλειος. Ὁ Ἐφραὶμ μὲ ἓνα μαθητὴν τοῦ διερμηνεῖα ἐπῆγε εἰς Καισάρειαν ἐορτὴ τῶν Φώτων, τὸν εὔρε νὰ ἱεουργῆ μὲ λαμπρὰ ἐνδύματα, ἐσκέπτετο ὅτι ματαίως ἐκοπίασε, ὁ Μ. Βασίλειος προγνωρίσας τοῦτο μ' ἓνα διάκονόν του τὸν ἐκάλεσε, ὁ Ἐφραὶμ ἐξεπλάγη καὶ ἀπήντησε ὅτι δὲν μᾶς γνωρίζει ὁ ἀρχιερεὺς, ξένοι εἴμεθα. Πάλιν ἐπέστρεψε ὁ διάκονος ἀσπαζόμενος τοὺς πόδας τοῦ ἁγ. Ἐφραὶμ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἠσπάσθησαν καὶ ἐκάθισαν. Ἐζήτησε ὁ ἅγ. Ἐφραὶμ νὰ ὁμιλήσῃ ἐλληνικὰ. Ἐπροσευχήθησαν ὁμοῦ ἐπὶ πολὺ ὥρα, ὁ Μ. Βασίλειος εἶπε· «Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἔστω μετὰ σου καὶ λάλησον ἐλληνιστί». Τότε ὠμίλησε ὁ Ἐφραὶμ ἐλληνικὰ καὶ ὁ Βασίλειος συριστί (Συριακά). Ἐμεινε 3 ἡμέρες, κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Μ. Βασίλειος ἐχειροτόνησε τὸν ἅγ. Ἐφραὶμ ἱερέα καὶ τὸν διερμηνεῖα διάκονον. Οἱ Ἀρεινοὶ ἔπεισαν τὸν βασιλέα Οὐάλλη καὶ ἐχώρισε τὴν ἐπαρχίαν Καππαδοκίας εἰς τὰ δύο καὶ τὴν πόλιν Τύανναν ἔκαμε ἔδραν Ἀρειανοῦ ἐπισκόπου ἢ δὲ κεντρικὴν ἐκκλησίαν Καισαρείας ἔλαβον

διὰ βίας οἱ ἀρεινοί. Ὁ Μ. Βασίλειος ἦλθε αὐτοπροσώπως εἰς Κων/πολι καὶ ἔλαβε ἄδεια γραπτὴ ἀπ' τὸν βασιλέα νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσι. Πρότεινε στοὺς αἰρετικούς νὰ σφραγίσουν τὸν ναὸ κι' ὅποιος μὲ προσευχὴ τὸν ἀνοίξῃ νὰ τὸν ἔχη.

Οἱ ἀρειανοὶ 3 ἡμέρας μὲ εὐχὰς καὶ λιτανεῖας οὐδὲν κατόρθωσαν. Ὁ ἅγ. μετὰ ἀγρυπνίαν εἰς τὸν ἐγγὺς ναὸν Ἁγ. Διομήδους ἐλθὼν μετὰ τοῦ κλήρου καὶ λαοῦ ἐνώπιον τῶν αἰρετικῶν σταυρώσας τὴν θύρα καὶ εἰπόντος· «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἰς τοὺς αἰῶνας» παρευθὺς συνετρίβησαν αἱ ἀλύσεις καὶ ἠνοίγησαν αὐτομάτως αἱ θύραι.. Οἱ ὀρθόδοξοι ἔλαβον τὸν ναὸ! Τὸ θαῦμα ἐορτάζεται τὴν 19ην Ἰανουαρίου. Μία ἄσωτος γυνὴ μετενόησε, ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ ἐξομολογηθῆ ἔγραψε σὲ χαρτὶ τὰς ἀμαρτίας τῆς κλαίουσα ἐζήτη ἀπ' τὸν ἅγιο συγχώρησι. Ὁ ἅγιος προσευχήθη καὶ μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία εὐρέθη ὁ χάρτης ἄγραφος, μόνον μία ἀμαρτία εἶχε μείνει γραμμένη. Τὴν ἔστειλε εἰς τὸν ἅγ. Ἐφραίμ, ἡ γυνὴ ἤκουσε ἀπὸ τὸν Ἐφραίμ ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος πρέπει νὰ προσευχηθῆ ὅπως παρεκάλεσε καὶ διὰ τὶς ἄλλες ἀμαρτίες τῆς καὶ νὰ συντομεύσῃ διότι μόλις τὸν προφθάνῃ! Ἡ γυνὴ εὔρε τὸν Μ. Βασίλειον νεκρὸν, εἰς τὴν κηδεῖα, ἔρριψε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ λείψανόν του παραπονουμένη καὶ ἐδιηγήθη τὴν ὑπόθεσίν της. Εἷς κληρικὸς ἐξετύλιξε τὸ χαρτὶ - ὦ τῶν θείων Σου Κριμμάτων Κύριε!..- καὶ εὔρε αὐτὸ λευκόν. Ὑπῆρχε ἰατρός Ἑβραῖος εἰς Καισάρεια προγνωρίσας ὁ ἅγιος τὴν μεταστροφὴν τοῦ τὸν ἐκάλεσε καὶ συνωμιλοῦσιν. Ὁ ἰατρός ἔλεγε ὅτι ἕως τὸ βράδυ ἀποθνήσκει, ὁ ἅγιος τοῦ ἔλεγε θὰ ζῶ καὶ αὐριο, τελικὰ ὑπεσχέθη ὅτι ἂν ζήσῃ θα πιστεύσῃ καὶ γίνεταί χριστιανός. Ὁ ἅγιος ἐσηκώθη τὴν ἐπομένη, τὸν ἐβάπτισε μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειάν του καὶ ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰωσήφ Ἰωάννης. Καθίσας ἐπὶ τῆς κλίνης ἐδίδασκε τοὺς παρεστώτας ἠρώτησε· Πότε ἀποθνήσκω κύριε Ἰωάννη; Ἀπήντησε· Ὅταν ὀρίσης Δέσποτα ἅγιε! καὶ τότε παρέδωκε τὴν ψυχὴν του ὁ Μ. Βασίλειος. Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ὁ θεολόγος συνέγραψε ἐπιτάφιο λόγον καὶ μετὰ 2 ἔτη ἐκφώνησε ἐπὶ τοῦ τάφου του. Τὸ 370 μ.Χ. ἀνηγέρθη νοσοκομεῖο-ὄρφανοτροφεῖο (ἡ Βασιλειάδα) συντηρούμενον ἐκ τῶν προσόδων τῶν βασιλικῶν κτημάτων τοῦ Οὐάλλενος. 8 ἔτη ἐποίμανε τὸ λαόν, ἦτο ὑψηλός, ξηρός, ὀλιγόσαρκος-μελανός τὴν ὄψιν, ὀφρύδια στρογγυλὰ ἐμφάνισις συλλογιζο- μένου ἀνθρώπου.

2· ΙΑΝ. ΑΓΙΟΥ ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΥ Ρώμης· Ἦτο ἐκ Ρώμης μαθητὴς τοῦ σοφοῦ ἱερέως Καρίωνος. Ὁ Σίλβεστρος ἐφιλοξενοῦσε τὸν ἱερέα Τιμόθεον ἐξ Ἀντιοχείας. Οἱ ἀσεβεῖς τὸν ἐθανάτωσαν διότι ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Ὁ Σίλβεστρος ἐφύλαξε τὸ λείψανόν του εἰς οἰκίαν του, καὶ μὲ ἄδεια ἐπισκόπου ἔκτισε ναὸν εἰς τὸν μάρτυρα Τιμόθεον. Ὁ ἑπαρχὸς τὸν συνέλαβε διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς εἰδῶλα καὶ ἐφυλάκισε. Ὁ Σίλβεστρος τοῦ εἶπε· «ἄφρων, ταύτη τὴν νυκτὶ τὴν ψυχὴ σου ἀπαιτοῦσι ἀπὸ σοῦ». Καὶ οὕτω γέγονε. Τρώγων ὀψάρια ὁ ἑπαρχὸς ἐπνίγη, ὁ Σίλβε-στρος ἐλευθερώνεται. 30ετὴ τὸν χειροτονοῦν διάκονο, τὸ ἔτος 314 μετὰ τὴν κοίμησιν ἀρχιεπ. Μιλτιάδου ἀνέλαβε τὸν θρόνον, ἔγραψε νόμους ἐκκλησιαστικοῦ, νὰ μὴ ἐμπορεύονται οἱ κληρικοὶ ἵνα μὴ νηστεύουν οἱ πιστοὶ τὰ Σάββατα, ἐκτὸς Μ. Σαββάτου. Τότε τὴν αἰ ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ὠνόμαζον τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης τὴν δευτέρα, τὴν τρίτην τοῦ Ἄρεως, τὴν τετάρτην τοῦ Ἑρμοῦ, τὴν πέμπτην Διός, Ἀφροδίτης τὴν ἕκτην, Κρόνου τὴν ἑβδόμη. ὠνόμασε ὁ ἅγιος τὴν πρώτην ἡμέραν ΚΥΡΙΑΚΗ, δευτέρα, τρίτη κλπ.. Εἰς τὸ ὄρος Ταρπηΐου σ' ἓνα σπήλαιον ἦτο φοβερὸς δράκων, ὁ λαὸς τοῦ ἐζήτησε διὰ νὰ πιστεύσῃ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ὁ ἅγιος Σίλβε-στρος μὲ τοὺς χριστιανούς ἐνήστευσεν 3 ἡμέρας εὐχόμενοι, ὁ ἀπόστ. Πέτρος εἰς

ὄραμά του εἶπε νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὴν θύρα τοῦ σπηλαίου καὶ νὰ τὴν σφραγίσῃ μὲ ἄλυσσο λέγων νὰ μὴ ἀνοίξῃ ποτὲ ἕως ἡμέρας Κρίσεως. Οὕτω ἔπραξε ὁ ἅγιος καὶ ἐπίστευσαν. Τότε ἡ ἀγία Ἐλένη ἦτο εἰς τὴν Βυθινία. Τότε Ἰουδαῖοι ἦλθον καὶ ἐζητοῦσαν νὰ διαλεχθοῦν μὲ χριστιανούς. Ἡ ἀγία ἔγραψε εἰς τὸν Μ.Κων/ντίνον καὶ αὐτὸς ἀπήντησε νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ρώμη. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον 12 Φαρισαίους καὶ μέτ' αὐτῶν τὸν μάγο Ζαμβρὴ καὶ μὲ ἁγ.Ἐλένη ἦλθον εἰς Ρώμη καὶ ὁ ἁγ.Σιλβέστρος ἐδέχθη νὰ ὁμιλήσουν καὶ αὐτὸς μόνος. Τοῦ ἐπρότεινον νὰ ὁμιλήσουν μόνο ἀπὸ Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ ἁγ. ἀπήντησε. Naί, διότι νικηθέντες δὲν θάχετε ἄλλην ἀπολογίαν.

Ἐγένετο ἡ συζήτησις ἐνώπιον τοῦ Μ. Κων/ντίνου, ὁ Ζαμβρῆς εἶπε· «Μὲ τὰ λόγια μᾶς νικᾷ ὁ Σιλβέστρος ἃς ἔλθωμε εἰς τὰ ἔργα. Ἐζήτησε καὶ ἔφεραν ἓνα ἄγριο ταῦρο (στρατιῶτες ἐκράτουν μὲ σχοινία). Κάτι ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ζώου κί ὁ ταῦρος ἔπεσε νεκρός. Ὁ ἅγιος εἶπε· Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Σατανᾶ τὸ ἐθανάτωσες, ὅποιος τὸ ἀναστήσῃ νὰ πιστεύσουν! Οἱ Ἑβραῖοι νομίζοντες ἀδύνατη τὴν ἀνάστασι ὑπεσχέθησαν ἐὰν ἀναστηθῇ ὁ ταῦρος νὰ βαπτισθοῦν. Ὁ ἅγιος ἐκλινε γόνατα εὐχόμενος καὶ τὸ ζῶο ἀνεστήθη, ὁ Μ. Κων/ντίνος ἰδὼν τὸ θαῦμα προσεκίνησε τὸν ἅγιον, ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι ἔγιναν χριστιανοί!

Ἱερομάρτυρος ΘΕΑΓΕΝΟΥΣ· Ἦτο ἐπίσκοπος εἰς Πάριον (ἐγγὺς Λαμψάκου), ὠμολόγησε εἰς τὸν ἄρχοντα Ζηλικίνθιο, ἐδάρη καὶ ἐρρίφθη εἰς θάλασσα. (4ος αἰών).

Ἁγ. Βασιλείου ἐξ Ἀγκύρας· Εἰς χρόνους βασιλέως Ἰουλιανοῦ Παραβάτου 361 μ.Χ. ὠμολόγησε εἰς ἄρχοντα Σαντορίνο, ξεσχίζουσαν σάρκα του, φέρουσαν εἰς Κων/πολι, τεντώνεται ὥστε ἐξηρωθῆσαν οἱ ἄρμοι χειρῶν καὶ ὤμων του, ἀφαιροῦν λωρία δέρματος, κεντᾶται μὲ σίδηρα πυρωμένα καὶ τέλος εἰς θηρία ὅπου παρέδωκε ψυχὴ του.

Νεομάρτυρος Γεωργίου· Ἦτο ἀπὸ Γεωργία (=Ἰβηρία). Ἦγοράσθη δοῦλος καὶ ἐκεῖ ἐτούρκευσε. 70 ἔτη ἔμεινε ἐργαζόμενος εἰς ἐργαστήριον ἀνύπανδρος. Μία ἡμέρα προσῆλθε εἰς Κριτὴ καὶ ὠμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανός. Κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Εἰς τόπον Πάρμα-Καλέ τῆς Μυτιλήνης τὸ 1770 ἀπηγχονίσθη.

Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶβ (1759-1833)· Ἐγεννήθη εἰς πόλιν Κούρσκ Ρωσσίας τὴν 19-7-1759. Εἰς βάπτισμα ὠνομάσθη Πρόχορος. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰσίδωρος Μοχίν ἦτο ἐργαλάβος ἀπέθανε 43 ἐτῶν. Ἡ μητέρα τοῦ Ἀγάθη, ἦτο πιστὴ καὶ ἐργατικὴ.

Ὁ Πρόχορος 7 ἐτῶν ἔπεσε ἀπ' τὸ καμπαναριὸν τῆς ἐκκλησίας, θαυματουργικὰ ἐσώθη. Μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια ἀρρώστησε βαριά, ἡ Θεοτόκος εἰς ὄνειρό του, τοῦ ὑποσχέθηκε ἰατρειᾶ. Ἐκείνη τὴν ἡμέραν λιτάνευεν τὴν εἰκόνα Θεοτόκου ἢ Ἀγάθη κατέβασε τὸν υἱὸν τῆς καὶ ὅταν προσεκύνησε τὴν εἰκόνα ἔγινε καλά. Ὅταν μεγάλωσε μὲ 5 φίλους τοῦ πῆγε προσκύνησε εἰς τὸ Κίεβο, ὁ στάρκετς Δοσίθεος τοῦ εἶπε νὰ μονάσῃ εἰς τὸ Σαρῶβ.

Ἐπέστρεψε ζητῶν τὴν εὐχὴ τῆς μητέρας τοῦ μετὰ ὁδοιπορίᾳ 600 χιλιομέτρων τὴν 20-11-1778, 19 ἐτῶν ἡλικία ἔφιασε εἰς Σαρῶβ. Ἀνέλαβε διάφορα διακονήματα, πρόθυμος, χαρούμενος καὶ ὑπομονετικὸς.

Ἀρρώστησε καὶ 3 ἔτη ἦτο κλινῆρης ἀπὸ ὑδρωπικία. Δὲν ἠθέλησε ἰατρό, μόνο

έξομολογήθηκε και κοινωνήσε. Τότε ή Θεοτόκος μαζί με τους 'Αποστόλους 'Ιωάννη και Πέτρο ήλθε και λέγοντας το «Αὐτός εἶναι ἀπό τή γενιά μας» ἀκούμπησε τὸ δεξί της εἰς τὸ μέτωπο και με τὸ σκῆπτρο ἄγγιξε τὸ δεξί τοῦ πόδι. Ἐγινε ὑγιής.. Μετὰ 8 ἔτη παραμονῆς ἐκεῖ - τὴν 13-8-1786 - ἐκάρη μοναχὸς με τὸ ὄνομα Σεραφεῖμ και μετὰ 2 μῆνες διάκονος. Παραμονές ἐορτῶν και Κυριακῶν ἀγρυπνοῦσε ὅλη τὴ νύχτα εἰς τὴν ἐκκλησία. Μία Μ. Πέμπτη εἰς τὴ Θ.Λειτουργία ὅταν μετὰ τὸ «Κύριε σῶσον τοὺς εὐσεβεῖς...» εἶπε τὸ «και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων» εἶδε τὸν ΚΗΙΧ με στρατιᾶς ἀγγέλων νὰ εὐλογῇ τὸν λαό. Τρεῖς ὥρες ἔμεινε ἄφωνος μ' αὐτὴ τὴν ἔκστασι. 3 Σέπτ. 1793 ἐχειροτονήθη ἱερεὺς.

Καθημερινὰ λειτουργοῦσε και αὐξανόταν ὁ πόθος του γιὰ τὴν ἔρημο. Ἐκαμε μία καλύβη εἰς τὸ δάσος και ἀγωνιζόταν. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἡγουμένου, τὴν 20-11-1794 σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν ἀνεχώρησε νὰ ζήσει ὡς ἐρημίτης - 6 χιλίομ. ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μονή. Ἡ ἴζμπα του (=καλύβη) ἔνα δωμάτιο, μία σόμπα, κούτσουρο γιὰ κάθισμα, μία στάμνα, μία εἰκόνα Θεοτόκου (τὴν Οὐμιλένιγιε), ἕνας μικρὸς λαχανόκηπος και λίγες κυψέλες. Αὐτὴ ἦτο ἡ περιουσία του. Τὸν τόπο ὠνόμασε Ἅγιον ὄρος, τὰ περὶχωρα Ἱερουσαλήμ, Ναζαρέτ, Ἰορδάνη, Θαβλῶρ κλπ.. Ἐδιάβαζε καθημερινὰ τὸ εὐαγγέλιο. Εἶχε ἀποστηθίσει πολλοὺς ψαλμοὺς και τροπάρια, εἰς τὸν τόπο ποὺ ὠνόμασε Ναζαρέτ, ἔψαλλε τοὺς χαιρετισμοὺς εἰς Θεοτόκο. Τίς «ὦρες» (3η, 6η, και 9η) τίς ἔψαλλε εἰς τὸν Γολγοθά. Προσευχή, νηστεία, μοναξιά και ἐγκράτεια - ἔλεγε-σηματίζουν τὸ ἄρμα ποὺ μᾶς ἀνεβάζει εἰς οὐρανό.

Τὸ Σαββατοκύριακο ἐρχόταν εἰς Μονὴ ὅπου κοινωνοῦσε. Ἐπαιρνε ἀρχικὰ ψωμί ἀπὸ τὴ μονή, ἀργότερα οὔτε ψωμί οὔτε λαχανόκηπο! Μάζευε τὸ χόρτο «αἰγοπόδιο» τὸ ξέραινε και τὸ ἔφτιανε σουπά. Οἱ λύκοι, ἀρκοῦδες, ἀλεποῦδες ἡμέρωσαν και ἦτο φίλοι μαζί του. Ἐθεσε κανόνα ἀπολύτου σιωπῆς, ὅσοι τὸν συναντοῦσαν δὲν ὀμιλοῦσε. Οἱ δαίμονες μία νύχτα τοῦ ἔρριξαν εἰς τὸ δωμάτιό του ἕνα μεγάλο κορμὸ δένδρου!.. Χρειάστηκαν 8 ἄτομα νὰ τὸν σύρουν ἔξω. Ὅταν ὁ διάβολος ἄρχισε νὰ τὸν πολεμᾷ με λογισμοὺς βλασφημίας ὁ ὅσιος μετὰ τὴν δύσι ἡλίου γονάτιζε σὲ μία πέτρα στὸ δάσος και προσευχόταν ὅλη τὴ νύχτα. Τὴν ἡμέρα συνέχιζε τὸ πρόγραμμά του εἰς τὸ κελλί του. Ὁ Μαραθῶνιος αὐτὸς κράτησε 1.000 νύχτες. Οἱ δαίμονες ἔκαμαν πιὸ ἄγρια ἐπίθεσι. Τοῦ ἔστειλαν 12-10-1804 τρεῖς ληστὰς, τὸν χτύπησαν με τσεκούρι εἰς τὸ κεφάλι, τοῦ ζητοῦσαν χρήματα, χτυπώντας με γροθιές και κλωτσές τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο.

Μοναχοὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴ Μονή, ὅλος πληγῆς - αἵματα. 8 ἡμέρες δὲν ἔφαγε τίποτα οὔτε ἤπιε. Οἱ γιατροὶ εἶδαν σπασμένα πλευρά, ρωγμὴ εἰς τὸ κρανίο.. Τότε ἐν ὀράματι εἶδε τὴν Θεοτόκο με ἀποστ. Πέτρο και Ἰωάννη, ἐπανελάβε το «Αὐτὸς εἶναι ἀπ' τὴ γενιά μας» ὁ ὅσιος ἔμεινε 4 ὥρες εἰς ἔκπληξι δοξάζοντας τὸν Θεόν! Ἦταν ὑγιής! Σηκώθηκε ἔφαγε, περπάτησε. Σὲ 5 μῆνες ἐπέστρεψε εἰς ἀσκητήριό του, ὅμως περπατοῦσε σκυφτὸς στηριζόμενος εἰς ράβδο του ἢ τὸ τσεκούρι του. Ὑπερασπίστηκε εἰς τὴ δίκη του τοὺς ληστὰς «ἂν τοὺς τιμωρήσετε -εἶπε- θὰ φύγω ἀπὸ τὴ Σάρωβ».

Ἀθώωθηκαν, ὅμως ἡ Θεία δίκη ἐνήργησε. Ἐγινε πυρκαϊὰ και ἐκάηκαν τὰ καλύβια τῶν ληστῶν, ἐκεῖνοι μετανοημένοι ζήτησαν και ἔλαβαν γονατιστοὶ συγχώρησι. Ὁ ὅσιος σιωπώντας συνέ-χισε ἀγῶνας. «Ἀπόκτησε τὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνη και χιλιάδες γύρω σου θὰ εὗρουν τὴν σωτηρία». Ὁ ὅσιος δὲν πῆγαινε εἰς τὴ μονή διὰ νὰ κοινωνήσῃ. Κάθε Κυριακὴ ἕνας νέος μοναχὸς τοῦ ἔφερνε λίγη τροφή. 2 χρόνια δὲν ὠμίλησε σὲ κανένα. Ὁ ἡγούμενος τὸν κάλεσε ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μονὴ ἢ νὰ παρευρίσκειται Κυριακῆς και ἐορτές. Τὴν 8-5-1810 ἐπέστρεψε και ἔμεινε ἐγκλειστος. Τὸ

κελλι αυτό δεν είχε, μόνο μία εικόνα και καντήλι άκοίμητο έμπροσθεν εικόνας Θεοτόκου, ένα φέρετρο σκαλιστό από δρυών. Ο μοναχός Παῦλος μία φορά την ημέρα του έφερνε πάντα το ίδιο φαγητό· λίγο άλεύρι από βρώμη άποξηραμένο και λάχανο τουρσί, τὸ έπαιρνε γονατιστός με σκεπασμένο τὸ πρόσωπό του. Κάθε ημέρα διάβαζε ένα ευάγγελιο, Παρασκευή και Σάββατο Πράξεις Άποστόλων και Έπιστολές Παύλου. Έσχολίαζε δυνατά, οί μοναχοί έξω απ' τὸ κελλι τοῦ άκουγαν και ώφελοῦντο.

Αυτό κράτησε 16 χρόνια. Μία φορά ζήτησε από τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δείξει τὴ χαρὰ τῶν άγιών. Μετά από 5 ημερόνυχτα προσευχή τὸν άξίωσε ὁ Κύριος τοιαύτη εύλογία. Μετά 5 χρόνια τὸ 1815 ζήτησε ὁ έπίσκοπος νὰ τὸν ιδῆ. Ὁ ὄσιος δεν άνοιξε. Πέρασαν 5 χρόνια άκόμη, άνοιξε τὴν πόρτα, τὸν έβλεπαν χωρὶς νὰ ὀμιλῆ. Πέρασαν άλλα 5 χρόνια, άρχισε νὰ ὀμιλῆ συμβουλευοντας. Ὁ κλειστός χῶρος τοῦ προξενοῦσε πονοκεφάλους. Ζήτησε από τὸ Θεὸ νὰ σταματήσει τὸν έγκλεισμό. 25-11-1825 ἡ Θεοτόκος τοῦ έφάνη και εἶπε νὰ γυρίσει εἰς έρημο.

Έπέστρεψε... έκλαιγε με πονεμένους και χαιρόταν με εύτυχεῖς. Καλημέρα χαρά μου! -Χριστὸς Άνέστη!- συνήθιζε νὰ λέγη. Ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ Μεγαλύτερη χαρὰ απ' ὅλες τὶς χαρές. Με τὸ προορατικὸ τοῦ χάρισμα βοηθοῦσε ὄσους τοῦ ζητοῦσαν βοήθεια. Σὲ άλλους ὅ,τι τοὺς έπροφήτευσε εκπληρώθηκε. Ὁ Μιχαήλ Μαντούρωφ άνάπηρος ζήτησε και τὸν έφερον εἰς τὸν ὄσιο. Ὁ ὄσιος μετά από άρκετὴ ὡρα προσευχῆς τὸν έχρισε με λάδι κανδηλιοῦ και έγινε καλά. Κατ' έντολή τοῦ ὀσίου έπώλησε ὅλη τὴν περιουσία του και έγινε κτίτωρ τῆς μονῆς πὸν άργότερα έκτισε ὁ ὄσιος. Ἡ εύσεβῆς χήρα Άγάθη με τὴν κόρη τῆς πήγαινε προσκύνημα εἰς τὸν Σάρωβ. 12 χιλιομ. άπόσταση από τὴ Μονή (εἰς θέσι -χωριὸ Ντιβέχιεβο) εἶδε εἰς ὕπνο τὴν Θεοτόκο νὰ τῆς λέγη νὰ χτίσει εκεί πέτρινη έκκλησία (με τὴν ὀνομασία Παναγία Καζάν) και νὰ άφιερωθῆ εκεί. Σὲ λίγο άπέθανε ἡ κόρη της, έπώλησε ὅ,τι περιουσία εἶχε έμεινε σπίτι τοῦ έφημερίου τοῦ Ντιβέγιεβο. Τὸ 1778 άρχισε τὸ χτίσιμο τοῦ ναοῦ, έκτισαν και 3 κελλιά γιὰ τὶς τρεῖς πρῶτες μοναχές πὸν ἦλθαν. Ἡ Άγάθη έγινε μεγαλόσχημη λίγο πριν τὸ θάνατό της με τ' ὄνομα Άλεξάνδρα. 13-6-1789 έκοιμήθη έν Κυρίω. Τὸ 1823 ὁ άγιος έκάλεσε τὸν Μαντούρωφ τοῦ έδωσε ένα πάσαλο και τοῦ εἶπε νὰ τὸν τοποθετήσει σ' ένα χωράφι λίγο μακριά απ' τὴ Μονή τοῦ Ντιβέγιεβο. Τὴν έπομένη χρονιά τὸν έστειλε πάλι με 4 πασάλους νὰ τοὺς καρφώσει εἰς τὰ άκρα τοῦ χωραφιοῦ. Έκεῖ άργότερα έκτίσθηκε ἡ Μονή. Ὁ ὄσιος έλεγε· «Δεν έκαμα οὔτε βῆμα χωρὶς τὴ θέλησι τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Πρῶτα άρχισε ἡ οἰκοδόμησι ἐ-νὸς μύλου. Ὁ ιδιοκτήτης τοῦ χωραφιοῦ έδώρισε ένα οἰκόπεδο. Έχτισαν κελλιά, άποθήκη κλπ χώρους. Σὲ 3 χρόνια ἦσαν 73 μοναχές. Ἡ νέα Ξένη Πούτκωφ ζοῦσε εύτυχισμένη με γονεῖς της έτοιμαζόταν νὰ ὕπανδρευθῆ. Ὁ ὄσιος τῆς εἶπε ὅτι θέλημα Θεοῦ εἶναι νὰ γίνη μοναχή.. Ὅταν τῆς έλεγε αυτά, άκτινοβολοῦσε τὸ πρόσωπό του θεῖο φῶς. Ἡ 17ετής Έλένη Μαντούρωφ ζοῦσε άμαρτωλή ζωὴ μία νύχτα εἶδε τὸν διάβολο ὡς δράκοντα έτοιμο νὰ τὴν καταβροχήσει. Τότε φώναξε τὴν Θεοτόκο νὰ τὴν σώσει και θὰ γίνη μοναχή. Ὁ δράκων έξαφανίστηκε.

Ἡ Έλένη ζητοῦσε απ' τὸν ὄσιο νὰ μείνη μοναχή και εκείνος τῆς έλεγε ὅτι εἶναι γιὰ γάμο. Έπέστρεψε σπίτι τῆς κλαίοντας. Τρία χρόνια τὴν δοκίμαζε μετά τὴν έδέχθη. Μετά ένα μήνα έκάρη μοναχή και ὅταν ἡ νέα άδελφότης εἶχε 7 παρθένες τὴν έκαμε ἡγουμένη. Ὁ έφημέριος πατήρ Βασίλειος Σαντόφσκυ, έξομολογοῦσε τὶς μοναχές και λειτουργοῦσε εἰς τὸν ναὸ Γεννήσεως ΚΗΙΧ τὸν ὀποῖο έκτισαν τὸ 1829. Ἡ Θεοτόκος εἶπε εἰς τὸν ὄσιο «Τιμᾶς τὸν Υἱὸ Μου κ' έμένα με ξεχνᾶς»· ὁ ὄσιος ζήτησε απ' τὸ

Μαντούρωφ τὴ γνώμη του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε καὶ ἔγινε τὸ ὑπόγειο κάτωθεν ναοῦ ἄλλος ναὸς εἰς Θεοτόκον. Εἰς τὸ κτῆμα 30 στρέμματα, γύρω γύρω ἄνοιξαν τάφρο βάθους 2 μέτρων καὶ τὸ χῶμα ἔρριψαν ὥστε νὰ γίνῃ ὑψωμα 2 μέτρων καὶ ἐφύτευσαν φραγκοσταφυλιές. Ἐλεγε ἡ Θεοτόκος θὰ περάσῃ καὶ θὰ ἀφήσῃ τὰ ἴχνη της. Ὅπως τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ Κίεβο, ἔτσι καὶ τὸ Ντιβέγιεβο εἶναι ἰδιοκτησία τῆς Θεοτόκου. Ἡ Μαρία Μελιούκωφ 13 ἐτῶν πῆγε εἰς μονή. Βοηθώντας εἰς τὸ κτίσιμο μονῆς τὴν χτύπησε μία πέτρα καὶ ἀπέθανε (ἦτο τότε 19 ἐτῶν). Ἐστειλε ὁ ὁσιος ἕνα φέρετρο δρυὸς πολλὰ κεριά καὶ παρήγγειλε νὰ τὴν ἐνταφιάσουν μὲ τὸ μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα ὡς μοναχὴ Μάρθα -«ἐγὼ τὴν ἔκειρα μεγαλόσχημη τώρα ὀνομάζεται μητέρα Μάρθα. Εἷς τὸν ἀδελφὸ της ὁ ὁσιος εἶπε «χαρὰ μου, ἡ ἀδελφὴ σοῦ Μάρθα εἶναι ἐμπρὸς εἰς τὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ, προσεῦχται γιὰ ἐσᾶς, ὅταν περνᾶς ἀπ' τὸν τάφο της νὰ κάνῃς μετάνοια ζητώντας τὴν πρεσβεία της. Σ' αὐτὴν τὴν Μάρθα ἐμπιστευόταν ὁ ὁσιος τὰ ὀράματά του καὶ τὶς προφητεῖες γιὰ τὸ μέλλον εἰς τὸν ἄλλο κόσμον -ἔλεγε- θάνατι ἡγουμένη τοῦ Ντιβέγιεβο καὶ μνηστὴ μου εἰς τὴν αἰωνιότητα». 12 μοναχὲς μὲ βάρδιες νύχτα-ἡμέρα ἀκατάπαυστα ἐδιάβαζαν τὸ ψαλτήρι, εἰς τὸ ναὸ τῆς Θεοτόκου (τὸν ὑπόγειο) καὶ πρὶν τὴν Κυριακάτικη Θ.λειτουργία Παράκλησι εἰς Θεοτόκο.

Ὅταν θὰ μένετε πιστὲς σ' αὐτὰ ἡ Παναγία μας θὰ ἀγρυπνᾷ, διαφορετικὰ θάχετε «δυσκολίες». Εἰς τὴν μονὴ αὐτοῦ «τοῦ Μύλου» ἔστειλε ὁ ὁσιος μόνο παρθένες. Ἐδωσε ἀπλὸ τυπικόν. Προέτρεπε εἰς τὴν συχνὴ θεῖα Κοινωνία μὲ κατάλληλη ἐτοιμασία. Ὁ Μαντούρωφ ζοῦσε μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἄννα μὲ φτώχεια. Οὔτε λάδι δὲν εἶχε τὸ κανδήλι τους. Ἡ Ἄννα ἔκλαιγε. Ξαφνικὰ τὸ κανδήλι ἄναψε μόνο τοῦ ξεχυλίζοντος λάδι. Ἡ Ἄννα φώναξε· Συγχώρεσέ με ἅγιε Σεραφεῖμ, ποτὲ δὲν θὰ παραπονεθῶ. Ἦταν Γερμανίδα μὲ δυσκολία διάβαζε τὰ Ρώσικα καὶ καθόλου τὰ Σλαβονικά. Ὁ ὁσιος τῆς ἔδωκε τὸ βίον ἁγ.Ματρῶνας καὶ ἐπέμενε νὰ τὸν διαβάσῃ. Ἡ Ἄννα θαυματουργικὰ ἐδιάβαζε!... Ὅταν ἀρρώστησε πάλι ὁ Μαντούρωφ ἡ μοναχὴ Ἐλένη (ἀδελφὴ του) πῆγε καὶ ζήτησε ἀπ' τὸν ὄσιο νὰ προσευχηθῇ. Ὁ ὁσιος τῆς ζήτησε νὰ πεθάνῃ κείνη ἀντὶ γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς διότι τὸν χρειάζεται ἀκόμη γιὰ τὴν μονή. Εἶπε «νάναι εὐλογημένο» ἀλλὰ σὲ λίγο φώναξε ὅτι φοβᾶται τὸ θάνατο. Ὁ ἅγιος τῆς εἶπε· «Δὲν εἶναι χαρὰ μου γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα φόβος ἀλλὰ εὐτυχία». Τὴν τρόμαξε ὁ μελλοντικὸς θάνατος τοῦ ἁγίου, εἶχε εἰπεῖ· Δὲν θέλω νὰ ζήσω ἂν πεθάνῃ ὁ μπατιούσκα Σεραφεῖμ. 25-5-1832 ἐκοιμήθη εἰρηνικά. Ὁ ἅγιος ἔλεγε εἰς τὶς μοναχὲς. «Εἶναι ἁμαρτία νὰ κλαῖτε, πρέπει νὰ χαρῶμαστε». Ἡ Θεοτόκος τὸν ἐπεσκέφθη προσφωνώντας τον· Μοῖ Λιουμπίμτσε δηλ. ἐκλεκτὲ μοῦ ζήτα μοῦ ὅ,τι θέλεις καὶ ὁ ὁσιος ζήτησε νὰ σωθοῦν ὅλες οἱ μοναχὲς.

Ἡ Παναγία εἶπε ἀπ' τὶς 1.000 μοναχὲς ποὺ θὰ συγκεντρωθοῦν μόνο 3 δὲν θὰ σωθοῦν. Ἡ Θεοτόκος εἶχε ἐμφανισθῇ εἰς τὸν ὄσιο, 10 φορές. Τὴν 24-3-1831 ἡ μοναχὴ Εὐπραξία ὑπῆρξε μάρτυς τῆς δεκάτης ἐμφανίσεως, εἶδε οὐράνιο φῶς, ἤκουσε ἀγγελικοὺς ὕμνους, τὸ κελλὶ πλημμύρισε εὐωδία, ὁ ὁσιος ἐγονάτισε καὶ μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια ἐφώναξε· «ὦ εὐλογημένη Παρθένε Ἄχραντε Δέσποινα Μητὲρ Θεοῦ»! Δύο ἅγγελοι ἐπροπορεύοντο κρατώντας κλαδιὰ φοινίκων, ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης Θεολόγος καὶ ἀκολουθοῦσαν 12 παρθένες -Μεγαλομάρτυρες. Ἡ Εὐπραξία ἔπεσε λιπόθυμη. Ἡ Θεοτόκος τὴν ἀνεσήκωσε καὶ συνωμίλησε πολὺ μὲ τὸν ὄσιο. Μόνο τὶς τελευταῖες λέξεις ἐνεθυμεῖτο· «Ἐκλεκτὲ μου, σὲ λίγο θάσαι μαζί μας» - (γλοπο Ηωδεμισ γθνυ). Ὁ Νικόλας Μοτοβίλωφ ἦτο παράλυτος ἐπὶ τρία χρόνια οὐδεὶς ἰατρὸς τὸν ἔθεράπευσε. Τὸν ἔφεραν μὲ φορεῖο. Ὁ ὁσιος τὸν ἐρώτησε ἐὰν πιστεῖ εἰς

τὸν ΚΗΙΧ καιτην ἸΑειπάρθενο Θεοτόκον καὶ ὅτι δύναται καὶ τώρα ὁ ΚΗΙΧ νὰ δώσῃ τὴν ὑγεία του. Ὁ Νικόλας εἶπε· «Ναὶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ». Ὁ ὄσιος τὸν ἀναήκωσε καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζει.

Ἦταν ὑγιής! Μία χιονισμένη Πέμπτη ὁ Μοτοβίλωφ καθιμένος δίπλα εἰς τὸν ὄσιο σὰ ἓνα κορμὸ δένδρου ἤκουσε τὸν ὄσιο νὰ τὸν διδάσκῃ· «Ὁ σκοπὸς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ νηστεία, προσευχὴ -ἐλεημοσύνη κλπ ἀποτελοῦν τὰ μέσα. Μόνο ὅ,τι καλὸ γίνεται ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ ἀποδίδει καρποὺς Ἁγ. Πνεύματος. Ἡ ζωὴ εἶναι πνευματικὸ ἐμπόριο ἀποκτήσεως αἰωνίων ἀγαθῶν μέσῳ τῶν γηίνων ἀγαθῶν. Οἱ 5 μωρὲς παρθένες δὲν εἶχαν εἰς τὴν ψυχὴ τους τὸ Ἁγ. Πνεῦμα. Φίλε τοῦ Θεοῦ Μοτοβίλωφ εἴσθε εὐτυχῆς πού συνομιλεῖτε μαζί μου, τί θὰ λέγατε ὅμως γιὰ μιὰ συνομιλία μὲ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ; Θάθελα νὰ εὐρήσκατε καὶ ἐσεῖς τὴν πηγὴ τῆς χάριτος καὶ νὰ ἀναρωτιεσθε κάθε στιγμή. Ἐχω τὸ Ἁγ. Πνεῦμα μαζί μου ἢ ὄχι; Ἄν ναί, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἂν ὄχι, νὰ εὐρῆ γιατί τὸν ἐγκατέλειψε καὶ νὰ διορθωθῆ μὲ τὴ μετάνοια. Ὁ ὄσιος ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὸν ὦμο του. Τότε ὁ Μοτοβίλωφ εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ φωτίζει ὅπως ὁ ἥλιος. Εἶδε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα ὅπως ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς του μέσα εἰς τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς θείας δόξης αἰσθάνθηκε χαρὰ καὶ εἰρήνη μεγάλῃ εἰς τὴν ψυχὴ του, εὐωδίασε ἀνώτερη ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀρώματα καὶ μία θερμότητα ψυχῆς ἐνῶ ἔξω τὸ χιόνι συνέχιζε... ὁ ὄσιος τοῦ ἐξήγησε ὅσο αὐτὰ καὶ ὅτι δὲν δόθηκε μόνο γι' αὐτόν (δηλ. τὸν Μοτοβίλωφ) ἀλλὰ δι' αὐτοῦ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Ἄς προσέχωμε διὰ νὰ μὴ τιμωρηθοῦμε ὅπως ὁ ὀκνηρὸς δοῦλος πού ἔκρυψε (εἰς τὸ εὐαγγέλιον τὸ τάλαντον). Ὁ Θεὸς δὲν ξεχώριζε τὸ καλὸ τοῦ πλησίον μας ἀπὸ τὴν Δόξα Του. Διότι λέγει· «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Ὁ Μοτοβίλωφ ἔγραψε αὐτὲς τὶς σημειώσεις ἐδημοσιεύθησαν τὸ ἔτος 1903. Τὸ τέλος τοῦ ὀσίου ἐπλησίαζε. Τὴν 1-1-1833 μετὰ τὴν Θ. Κοινωνία ἀποχαιτέτησε καὶ εὐλόγησε ὅλους τοὺς μοναχοὺς, τὴν ἡμέραν ἐδεχόταν προσκυνητὰς, τὸ βράδυ ἔψαλλε Πασχαλινούς ὕμνους. Τὸ πρῶτὸ ὁ μοναχὸς Παῦλος αἰσθάνθηκε μυρωδιὰ καπνοῦ, χτύπησε τὴν πόρτα, δὲν ἀπαντοῦσε, ἔσπασαν τὴν πόρτα καὶ ἔσβησαν τὴ φωτιά. Ὁ ὄσιος γονατιστὸς μὲ τὸ εὐαγγέλιον ἀνοικτὸ ἐμπρὸς του, ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα Θεοτόκου (τὴν Οὐμλένιγε) εἶχεν ἀναπαυθῆ ἐν Κυρίῳ. Τὸ εἶχε ἀπὸ χρόνια προφητεύσει· «ὁ θάνατός μου, θὰ γίνῃ γνωστὸς μὲ φωτιά». 8 συνεχεῖς ἡμέρες τὸ λείψανό του ἐτέθη εἰς προσκύνημα. Ἡ Μονὴ τοῦ Καζάν (Ντιβέγιεβο) εἶχε 113 μοναχῆς.

Δίπλα ἡ «Μονὴ τοῦ Μύλου» (οἱ ὀρφανὲς τοῦ ὀσίου ὅπως ἔλεγε) εἶχε 125 Παρθένας μοναχῆς. Ὁ μοναχὸς Ἰβάν Τυχόνωβ μὲ ραδιουργίες τὸ ἔτος 1842 κατῶρθωσε νὰ γίνῃ συγχώνευσι τῶν δὺ κοινοβίων σὲ μιὰ μονή. Ὁ ἐπίσκοπος Νεκτάριος ἐπέβαλε μὲ ἀπειλὲς τὴν ἡγουμένη Λουκία ἐνῶ μόνο 40 ἀπ' τὶς 500 μοναχῆς τὴν ἤθελαν. Ὁ Μοτοβίλωφ ἔφθασε μέχρι τὸν Τσάρο καὶ ἐπανέφεραν τὴν πρώτη ἡγουμένη (Ἐλισάβετ). Σὲ λίγα χρόνια ἔφθασε ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναζουσῶν τὶς χίλιες. Ὁ ὄσιος εἶχε ἀφήσει εἰς τὴ Μονὴ κλειστὸ γράμμα γιὰ τὸν Τσάρο Νικόλαο Βί ὁ ὁποῖος ἐνήργησε γιὰ ἀνακομοιδῆ -ἀγιοποιήσι τοῦ ὀσίου. Ὁ ὄσιος μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸν προέτρεπε νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον του. Εἶχε εἰπῆ ὁ ἅγιος· «Τὸν Τσάρο πού θὰ μὲ δοξάσῃ θὰ τὸν δοξάσω», ὁ Τσάρος ἠξιώθη νὰ λάβῃ μαρτυρικὸν τέλος μὲ τὴν οἰκογένειά του.

19-7-1903 ὁ Τσάρος ἔφθασε εἰς τὸ Σάρωβ, ἔψαλλαν τότε πασχαλινούς ὕμνους ἐν μέσῳ καλοκαιριοῦ -ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ ὄσιος. Οἱ ἅγιοι μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο, δὲν μᾶς λείπει -ἔλεγε ὁ ὄσιος- παρὰ μόνο ἡ ἀποφασιστικότητα. «Ίησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» ΑΜΗΝ.

Ἄσσια ΙΟΥΛΙΑΝΗ τοῦ Λαζαρέγιεβο Ρωσίας ἡ Μυροβλύτης.

KENO KENO KENO KENO

3 ΙΑΝ· Προφήτου Μαλαχίου· Ἐκ φυλῆς Λευῖ, ἐγεννήθη εἰς Σοφερὸν κατὰ τὴν ἐπιστροφή ἀπὸ Βαβυλώνιο αἰχμαλωσία, τὸ ὄνομα τοῦ ἐρμηνεύεται ἄγγελος - ὅταν ἐπροφήτευσεν οἱ ἄξιοι ἔβλεπον ἄγγελο νὰ τοῦ ὁμιλῇ.

Ἄγιος Μάρτυρος ΓΟΡΔΙΟΥ· Ἦτο στρατιωτικὸς ἐπὶ κεφαλῆς 100 στρατιωτῶν, ἐκ Καισαρείας Καππαδοκίας. Ἐγκαταλείψας τὰ πρόσκαιρα, ἔζη ἀσκητικὰ εἰς τὰ ὄρη, κατελθὼν εἰς πόλιν ἐκήρυττε Χριστόν. Πολλοὶ ἐπίστευσαν. Τὸ 314 μ.Χ. ἐπὶ Λικινίου ὠμολόγησε καὶ ἀπεκεφαλίσθη.

ΟΣΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΡΗ· Τὸν Εἰ αἰῶνα. Πολιοῦχος τῶν Παρισίων.

- Ὁσιος Πέτρος ὁ Σημειοφόρος -τῆς Ἀτρώας-

- Ὁσιος Ἀκάκιος κτίτωρ Λαύρας τῆς Θεοτόκου τοῦ Μυρσινῶνος ἐν Λάτρῳ (βορείως Μιλήτου Μ. Ἀσίας, 12ος αἰών.

- Ἄσσια Θωμαῖς ἡ θαυματουργός, ἐκ Λέσβου -Κων/πολις 10ος αἰών-

4η Σύναξις 70 Ἀποστόλων· Εἰς ἐπιστολάς του ὁ ἀπ. Παῦλος ἀριθμεῖ ἄνω τῶν 50 ἀποστόλων οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ποὺ ἐξέλεξε ὁ ΚΗΙΧ. Πάντες οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα μ' ἐν κοινὸ ὄνομα ἑβδομήκοντα, ὀνομάζονται ἴσως διὰ νὰ φυλαχθῇ ἡ τάξις καὶ σέβας τοῦ ἀριθμοῦ ὅπου ἐξέλεξε ὁ ΚΗΙΧ οὕτω καὶ ὁ Εὐάγγ. Ἰωάννης λέγει μετὰ Ἀνάστασί Του· «Θωμᾶς εἶς τῶν 12 οὐχὶ ἐκ τῶν δώδεκα».

4-5 ΙΑΝ. Ἄσίου ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ· Ἠγουμένου ἐν Κουκούμῳ Σικελίας - 8ος αἰών.

Ἄσιου Εὐθυμίου· Ἠγουμένου Ι.Μ.Βατοπεδίου Ἁγ. Ὁρους (δεθέντος μὲ ἄλυσσο καὶ βυθισθέντος εἰς θάλασσα) τῶν δὲ 12 μοναχῶν ἀπηγχομισθέντων (εἰς τοποθεσία ἐγγὺς μονῆς Φουρκοβούνη) τὸ ἔτος 1285.

Μαρτύρων Ζωσίμου μοναχοῦ καὶ Ἀθανασίου κομενταρησίου (=ἀξιωματοῦχος φύλαξ ἐγγράφων).

Ὁ Ζώσιμος ἦτο ἐκ Κιλικίας. Ὁμολόγησε εἰς τὸν ἄρχοντα Δομετιανό, καίεται μὲ πυρωμένα σίδηρα, τὸν βράζουν εἰς λέβητα βορβόρου μένει ἀβλαβής. Τότε εἶς λέων μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ ὁμίλει διὰ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο. Ὁ Ἀθανάσιος τὸν ἀκολούθησε εἰς τὴν ἔρημο καὶ ἐβαπτίσθη. Ἐσχίσθη μία πέτρα παραδόξως καὶ ἐμβάντες οἱ Ζώσιμος καὶ Ἀθανάσιος

παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των.

Ἰσσίας Ἀπολλιναρίας συγκλητικῆς· Εἰς χρόνους Λέοντος Μακέλλη, 5ος αἰών, θυγάτηρ Ἀνθεμίου διοικητοῦ Ρώμης. Ἐκ νεότητος ἠγάπησε τὴν παρθενία. Ἐρχομένη μὲ δούλους της εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ προσκύνημα, τοῦ χάρισε τὴν ἐλευθερία των, μετὰ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς Ἀλεξάνδρεια ἐλθοῦσα ἐκρύπτετο εἰ ἕλος ἀσκητεύουσα ὡς ἄλλη ἁγ.Μαρία Αἰγυπτία. Τὸ δέρμα τῆς ἔγινε ἀπὸ δῆγματα κωνώπων καὶ ἥλιον ὡς χελώνης.

Ἐπειτα εἰς Σκήτη ὑποκρινομένη τὸν εὐνοῦχο Δωρόθεο μὲ εὐλογία τοῦ ὁσίου Μακαρίου ἔμεινε ἔγκλειστη εἰς κελλί. Ἐθεράπευσε τὴν δαιμονισμέ-νη ἀδελφή της.. μὲτ' ὀλίγο ἔμεινε ἔγκυος, τότε ἐκάλεσαν τὸν Δωρόθεον εἰς Ρώμη. Ἡ ὁσία ἀπέδειξε ὅτι εἶναι γυνή καὶ πάντες ἐθαύμασαν. Ἐμεινε ὀλίγον εἰς γονεῖς τους, ἐπιστρέψασα.. Ὄταν τελεύτησε ἔγνωσαν ὅτι ἦτο γυνή καὶ οἱ μοναχοί.

Ἰσοιμάρτυρος ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ· Ἐκ χωρίου Κάμπροβα Τυρνάβου (πατὴρ Δετζίου μετέπειτα μοναχοῦ Δανιήλ) -μητὴρ Ἄννης. Εἰς βάπτισμα ὠνομάσθη Ματθαῖος, ἔμαθε εἰς τὸ σχολεῖο Βουλγαρικά. 8 ἐτῶν τὸν ἔδειραν οἱ γονεῖς καὶ εἶπε ὅτι θὰ γίνῃ Τοῦρκος. Οἱ Τοῦρκοι δὲν πρόφθασαν νὰ τοῦ κάνουν περιτομή. Ὄταν μεγάλωσε εἰς μονὴ Χιλανδαρίου Ἄγ. Ὄρους ἔγινε μοναχὸς μὲ ὄνομα Μανασσῆς, ἐχειροτονήθη διάκονος, συλλογιζόμενος τὴν ἄρνησί του ἤλθε εἰς σκήτη Ἰβήρων εἰς παπα-Νικηφόρον καὶ ἐξομολογήθη. Παρεκάλει νὰ τὸν δεχθῆ ὅπως τοὺς ὀσιομάρτυρας Εὐθύμιο, Ἰγνάτιο, Ἀκάκιο. Ἐμεινε ἀγωνιζόμενος τρώγων κάθε 2 ἢ τρεῖς ἡμέρας παξιμάδι καὶ ὀλίγων ὕδωρ. Ἐπειτα ἔτρωγε μόνο Σαββατοκύριακο. Ἐκαμε 3.500-4.000 (ἕως τέσσερες χιλιάδες) μεγάλες μετάνοιες, ἀναρίθμητα δέ, σταυρωτὰ κομβοσχοίνια μὲ μικρὰς μετάνοιες-Ἀγρυπνία- δάκρυα - εὐχή!!.. ὦ τοῦ «τριπλόκου σπαρτίου» εἰς 4 μῆνας ἔφαγε 2 ὀκάδες σταφίδες... τόση ἐγκράτεια. Ἐκάρη μεγαλόσχημος μὲ τὸ ὄνομα Ὀνούφριος. Συνοδευόμενος ἀπ' τὸ μοναχὸ Γρηγόριο Πελοποννήσιο ἤλθε εἰς Χίο τὴν νύκτα 1ης Ἰανουαρίου εἶδε ὄραμα τάγμα Ἱερέων καὶ Ἀρχιερέων καὶ στρατιωτῶν νὰ τοῦ λέγουν· «ὁ βασιλεὺς σὲ ζητεῖ». Ὁ Ὀνούφριος δὲν ἠθέλε νὰ ὑπάγῃ.

Τέλος τὸν ὠδήγησαν καὶ προσεκύνησε, ὁ βασιλεὺς εἶπε· «ὁ τόπος αὐτοῦ εἶναι ἔτοιμος» καὶ ἔδειξε ἄλλον τόπον φωτεινότερο. Ἐξομολογηθεὶς αὐτὰ εἰς πατέρα Γρηγόριον, τὸν ἐπετίμησε διότι ὑπερηφανεύθη τοῦ εἶπε· «Ἀντὶ ν' ἀκούσωμε νέον μάρτυρα θ' ἀκούωμε ἐκ δευτέρου ἄρνηση Χριστοῦ». Ἐστάθη ὁ Ὀνούφριος κατὰ μόνας εἰς προσευχὴν ἕως ὅτου ἠσθάνθη θεῖαν ἀλλοίωσιν. Εἰς ναὸν τὴν ἐπομένη προσκυῶν εἰκόνας ἔκλαυσε γοερῶς. Ὁ πατὴρ Γρηγόριος τὸν ἐπετίμησε ὅτι ἀπὸ ὑπερηφάνεια πρᾶττει αὐτὸ διὰ νὰ φανῆ ἢ κατάνυξις του.

Ὁ Ὀνούφριος ἔβαλε μετάνοια κλαίων ἐφόρεσε κόκκινα ἐνδύματα, πράσινο σαρίκι (τουρκικὴ ἀμφίεσι) ἀφοῦ ἐχρίσθη μὲ χρίσμα καὶ ἐκοινώνησε μὲ ἁγ.ἄρτο καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τοῦρκο κριτή, ὠμολόγησε χριστιανὸς ποδοπατώντας τὸ σαρίκι καὶ κατὰ τοῦ ψευδοπροφήτου Μωάμεθ λαλῶν.

Ἐδάρη καὶ φυλακίζεται τὴν 9η ὥρα -παρασκευὴ 4-1-1818- ἐτῶν 32 ἀπεκεφαλίσθη. Τὸ λείψανό του ἐρρίφθη εἰς θάλασσα, ἄγνωστο πού κατήντησε.

5η Ἄγ. ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΥ καὶ ΘΕΩΝΑ·

Ὁ Θεόπεμπος ἦτο ἐπίσκοπος τὸ 290 μ.Χ., εἰς βασιλέα Διοκλητιανὸ ὠμολόγησε,

έρριφθη εἰς φοῦρνο, ἔμεινε ἀβλαβής, ἐτύφλωσαν τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν του, ἦπιε δηλητήρια καὶ ἔμεινε ἀβλαβής. Ὁ Θεωνὰς ὁ κατασκευάσας τὰ δηλητήρια ἐπίστευσεν τὸν ἔχωσαν ζωντανὸν εἰς τὸ χῶμα καὶ ἔλαβε στέφος μαρτυρικό. Τὸν Θεόπεμπτον ἀπεκεφάλισαν.

ΟΣΙΑΣ ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΗΣ· Τὸν 4ον αἰῶνα. Οἱ πρόγονοὶ της ἀπὸ Μακεδονία μετήκοισαν εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ἡ ὁσία ἀγάπησε τὴν παρθενία. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων της μετὴν τυφλὴ ἀδελφὴ της ἦλθε εἰς τόπον Ἠρώου (Ἀλεξανδρείας) καὶ ἐκάρη μοναχὴ ἀγωνιζομένη μετὰ μεγάλην κακοπάθειαν. Ἡ ἀρετὴ τῆς συγκέντρωσε πολλὰς μοναχάς. Ἡ διδασκαλία της καὶ ζωὴ της εἰς γυναικεῖο μοναχισμόν ἐφάνη ὅτι ὁ Ἅγ. Ἀντώνιος εἰς ἄνδρας. Ἦτο ἡγουμένη πλήθους μοναζουσῶν. Εἰς τὸ γῆρας τρία καὶ ἥμισυ ἔτη ὑπέμεινε πόνους-πυρετόν (ἐπληγώθη ἀπὸ ἀσθένειαν εἰς πνεύμονα) ἐσάπησε ἓνα δόντι καὶ ἔγινε πληγὴ εἰς τὸ στόμα ὥστε τόση δυσωδία ἦτο ὥστε αἱ ἀδελφαὶ ἐθυμιάτιζον διὰ νὰ τὴν πληιάσουν. Ἡ ὁσία ἔβλεπε φανερὰ τὸν διάβολον. Τελικὰ ἐδέχθη ἰατρὸν ἀπὸ ταπεινώσει καὶ διὰ νὰ μὴ ἀσθενήσουν αἱ μοναχαὶ ἀπὸ δυσωδία.

Οὕτε νὰ κοιμηθῆ δὲν ἠδύνατο ἀπὸ τοὺς πόνους. Προεῖπε ὅτι τὴν τάδε ὥρα σὲ τρεῖς μῆνες θὰ ἀποθάνῃ. Ἡ ὁσία συγκλητικὴ εἶχε κεκρυμμένον τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον ἕξ ἔτη εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅτε τὸν ἐδίωκον οἱ Ἀρειανοὶ νὰ τὸν θανατώσουν.

Νεομάρτυρος Ρωμανοῦ· Ἐκ Καρπενησίου, ἀγράμματος, ἦλθε προκύνημα εἰς Ἅγ. Τόπους, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατριάρχην εὐλογία νὰ μαρτυρήσῃ, δὲν τοῦ ἔδωκε, ἐλθὼν εἰς Θεσσαλονίκηκὴν ὠμολόγησε εἰς τὸν Τοῦρκο Κριτὴν, τὸν ἔδειραν, ἀφήρσαν λωρῖδες δέρματος, ἔσχισαν τὰς παρειᾶς του. Τοῦρκος πλοίαρχος τὸν ἔλαβε κωπηλάτην εἰς πλοῖον του. Χριστιανοὶ ἐπλήρωσαν καὶ ἐλευθερώθη. Ἐπῆγε εἰς Καυσοκαλύβια Ἅγ. Ὁρους καὶ ἠγωνίζετο μετὰ τὸν ὄσιον Ἀκάκιον, ὁ Ρωμανὸς μόνον τὸ μαρτύριον διελογίζετο. Ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε εἰς τὸν Ἀκάκιον ὅτι εἶναι θέλημά Του νὰ μαρτυρήσῃ. Ἐκάρη μεγαλόσχημος, ἐπῆγε εἰς Κων/πολιν ἔσυρε ἓνα σκυλὶ μετὰ σχοινίον εἰς ἀγορὰν διὰ νὰ προκαλέσῃ τοὺς Τούρκους, ἐρωτηθεὶς εἶπε· «Τρέφω τὸ σκυλὶ καθὼς οἱ χριστιανοὶ τοὺς Τούρκους». Ἐθύμωσαν καὶ τὸν ἔδειραν, τὸν ἔρριψαν εἰς ἓνα ξεροπήγαδον καὶ ἔμεινε 40 ἡμέρας χωρὶς τροφήν. Τὸν ἀνέσυραν, ἐπειδὴ ἔπτυσεν τὸν χότζαν τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν μόνος του ἐπρότεινε χωρὶς φόβον. Ὅταν ἀπεκεφάλισαν 3 ἡμέρας οὐράνιον φῶς ἐφώτιζε τὸ ἅγ. λείψανον.

Ἄγγλοι ἀγόρασαν 500 γρόσια τὸ λείψανόν του καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὴν 16ην Φεβρουαρίου ὁ Συναξαριστὴς ἀναφέρει τὸν ἅγιον αὐτὸν μετὰ ἄλλο διόστιχον. Ὁ ἅγ. Νικόδημος δὲν ἀναφέρει ἡμερολόγιον μαρτυρολογίου του.

Ὀσίου Γρηγορίου (ἐν Ἀκρίτῃ μονῇ Χαλκηδόνος-Κων/πολιν)· Ἦτο ἐκ Κρήτης γονεῶν Θεοφάνους - Ἰουλιανῆς, ποιμὴν προβάτων. Νέος 14 ἐτῶν ἔγινε μοναχὸς εἰς τὴν Σελεύκειαν. 26 ἐτῶν ἐπῆγε προσκύνημα εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐλθὼν εἰς Ρώμην ἐκάρη Μεγαλόσχημος. Τὸ ἔτος 811 μ.Χ. εἰς τόπον Ἀκρίτῃ ἐγκλειστος εἰς βαθὺν λάκκον θρησκῶν τὴν εἰκονομαχίαν ἀνυπόδητος, μὲν ἓνα ἔνδυμα, κοιμώμενος εἰς ψάθα, τρώγων κάθε 2-3 ἡμέρας. Εἰς τὸν κῆπον τοῦ ἐντὸς μεγάλου πιθαρίου ἔμβαινε καὶ ἀνεγίνωσκε ὅλον τὸ ψαλτήριον, κάθε ἡμέραν.

Ἵοίου Φωστηρίου· Ἐκ χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς ἦτο, ἀσκήτευσεν εἰς τὰ ὄρη θαυματουργὸς ὑπάρχων, ἐτρέφετο παρ' ἀγγέλου, ὅταν εἰς τράπεζά του ἐκάθηντο περισσότεροι τότε ὁ ἄγγελος ἔφερεν τόσους ἄρτους ὅσοι καὶ οἱ προσκυνηταί. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐτελεῖτο ἕως ὅτου προσῆλθον ὑποτακτικοί-μαθηταί του καὶ τότε ὁ Θεὸς τὸν προσέταξε νὰ μὴ λαμβάνη ἀπὸ ἀνθρώπους τίποτε ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐργοχείρου αὐτῶν νὰ τρέφονται.

6η Ἵγια Θεοφάνεια· «Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων Σου.

Εἰς διαταγὰς Ἀποστόλων γράφει ὅτι ἐβαπτίσθη 10η ὥρα νυκτός. Κατὰ Εὐσέβιο ἦτο ἡμέρα Τρίτη.

Ρωμανοῦ ἱερομάρτυρος (ἐκ Σπάρτης)

- Δημηνίτσα -Κων/πολις 1695 ἔτος,

7η Σύναξις τοῦ Τιμίου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· Τὸ λείψανό του ἐτάφη εἰς πόλιν Σεβαστή. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς ἔφερε τὴν χεῖρα του εἰς Ἀντιόχεια. Οἱ εἰδωλολάτρες ἔκαμον ἀνθρωποθυσίαι εἰς δράκοντα (τόν εἶχον ὡς Θεόν). Ὁ κλῆρος ἔπεσε εἰς χριστιανὸν διὰ νὰ θυσιάσῃ τὴν κόρη του. Ἐζήτησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ Προδρόμου, ἔκοψε μὲ ὀδόντας του τὸν ἀντίχειρα τοῦ λειψάνου. Μαζὶ μὲ τὴν κόρη τοῦ ἔρριψε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρίου καὶ ἐθανατώθη εὐθύς. Ἐπίστευσαν καὶ ἔκτισαν ναὸν εἰς μνήμην Ἰωάννου Προδρόμου. Κάθε ἔτος τὴν 14 Σέπτ. ὑψώνετο καὶ ἡ χεὶρ τοῦ Ἰωάννου. Καὶ ἐὰν ἐτέντωνε τοὺς δακτύλους ἐφάνερωνε καρποφορία, ἂν ἔκλεινε ἔδειχνε ὅτι τὸ ἔτος θὰ ἔχῃ ἀκαρπία. Ἐπὶ βασιλείᾳ Πορφυρογεννήτου τὸ ἔτος 1957 τὴν ἡμέρα Θεοφανείων μετεκομίσθη εἰς Κων/πολι. Σήμερον ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Προδρόμου εὐρίσκεται εἰς μονὴ Διονυσίου εἰς Ἁγ. Ὀρος.

Νεομάρτυρος Ἀθανασίου· Ἐξ Ἀτταλείας, εὐρισκόμενος εἰς Σμύρνη «ἡμέραν τινα εἶπε τὸ «λαῖλαλά» (=δοξολογία Θεοῦ εἰς τὰ Τουρκικά). Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔφεραν εἰς κριτὴ λέγοντες ὅτι ἔγινε Τοῦρκος. Ραβδίζεται, φυλακίζεται καὶ ἀποκεφαλίζουν τὸ ἔτος 1700.

Μνήμη θαύματος Τιμίου Προδρόμου· Τὸ ἔτος 1740 εἰς Ἀττική Χίου ἀπεφάσισαν οἱ Τοῦρκοι νὰ μετατρέψουν τὸ ναὸ Προδρόμου εἰς Τζαμί. Τότε τὴν 6-1-1740 ἦτο τὸ ραμαζάνι, οἱ ἀγάδες ὅταν ἐπήγαν εἰς τὸ ναὸ ἔγινε μέγας σεισμός. Οἱ ἕξι ἀγάδες ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν κ' ὁμοῦ συζητοῦσαν σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν, ὁ εἰς μόνον διαφωνοῦσε. Τότε ὦ τοῦ παραδόξου! ἔπεσε ἡ θολωτὴ στέγη καὶ ἐθανάτωσε τοὺς 5, ἐσώθη μόνον ὁ εἰς ὁ διαφωνῶν (ὁ εὐλαβέστερος) καὶ ἐπὶ 30 ἔτη (ὅσο ἔζησε ἀκόμη ἐκήρυττε τὸ θαῦμα). Τὸ πλοῖο ποὺ μετέφερε τὴν Τουρκικὴ ἀλληλογραφία σχετικὴ μὲ τὸ ναὸ, ἐβυθίσθη.

8η Ἵοσία Δομνίκα· Ἡ ὁσία Δομνίκα ἦτο ἀπὸ Καρχηδόνα. Ἦλθε εἰς Κων/πολι μὲ 4 παρθένους. Ὁ Πατριάρχης Νεκτάριος ἀπὸ θεῖα ἀποκάλυψιν τὴν ἐβάπτισεν. Ἐγίνε μοναχὴ, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Ἰοσίου Γεωργίου Χοζεβίτου· (ὑπάρχει καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χαζεβίτης, ἐορτάζει τὴν 3ῃ Ὀκτωβρίου). Ὁ Γεώργιος ἦτο ἐκ Κύπρου. Ὁ ἀδελφός του Ἡρακλείδης ἦτο μοναχός εἰς Λαύρα Καλαμῶνος (εἰς Ἰορδάνη). Ἔμεινε ὀρφανός, νέος ἦλθε εἰς Λαύρα Καλαμῶνος, ἦτο ἀγένειος, τὸν ἔστειλαν εἰς μονὴ Χοζεβά. Ἔμεινε ὑποτακτικὸς εἰς σκληρόν γέροντα, μετέφερε ὕδωρ ἀπὸ τὸν χεῖμαρο ἐπειδὴ καθυστεροῦσε τοῦ ἔκρυσσε τὸ ράσο του, εἰσελθὼν εἰς μονὴ ὁ προεστὼς πού τόλμησε νὰ τὸν ραπίσῃ διὰ τὴν ἀργοπορία ἐξηράνθη τὸ χεῖρι του. Ὁ δὲ πεσὼν κατὰ γῆς ἐζήτησε συγχώρησι. Ὁ Γεώργιος ἔλεγε νὰ βάλῃ μετάνοια εἰς τάφους τῶν μοναχῶν. Τούτου γενομένου ἐθεραπεύθη. Ὅλοι τὸν τιμοῦσαν. Φοβηθεὶς τὴν κενοδοξία ἐπῆγε εἰς τὴν Λαύρα Καλαμῶνος, μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀσκήτεον εἰς τόπον «παλαιὰ ἐκκλησία» οὐδέποτε ἐμαγεύρευαν, ἔπαιρναν τὰ ἀποφάγια - χαλασμένα φαγητὰ τῆς Λαύρας. Ἐνας γεωργὸς ἀπὸ Ἰεριχῶ ἔφερε τὸ νεκρὸ παιδί του εἰς ζεμπίλι καὶ ἄνωθεν εἶχε κάποιους καρπούς. Ὁ Ἡρακλείδης ἰδὼν ἐταράχθη, ὁ Γεώργιος εἶπε· «μὴ λυπῆσαι πάτερ, ἃς προσευχηθῶμεν ἃς παραβλέψῃ τὰς ἀμαρτίας μᾶς ἀνιστὰ τὸ παιδίον, ἂν ὄχι καλοῦμεν τὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέγομεν ὅτι εἰς τοιαῦτα μέτρα δὲν ἐφθάσαμε». Ἐπροσευχήθησαν καὶ ἀνέστη τὸ παιδίον, ὤρκισαν τὸν πατέρα νὰ μὴ εἶπῃ εἰς κανένα. Ὁ ἀββᾶς Ἡρακλείδης 70 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Ὁ Γεώργιος ἐχειροτονήθη διάκονος. Μία φορὰ λέων ἔξωθεν τοῦ κελλίου τοῦ ἐξηπλώθη ὁ ὄσιος τὸ θηρίο τὸ ἔσπρωχνε ἀλλὰ δὲν ἔφευγε, διέταξε καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ ψηλαφώντας τοὺς ὀδόντας τοῦ ἔλεγε· ὧ ὀδόντες ὡς πάσσαλος σαλευόμενος» τὸ θηρίο ἔφυγε. Ὄταν ἀπέθανε ὁ ἡγούμενος ἐγένετο ταραχὴ καὶ διχόνοια διὰ ἀνάδειξι νέου ἡγουμένου. Ἐλαβε πληροφορία ἐκ Θεοῦ καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν μονὴ του, εἰς τὸ κελλί του, τόσο ἀκτῆμων, τίποτε δὲν εἶχε συνέρραπτε ἀπὸ ράκη τὰ ἐνδύματά του, ἔτρωγε παξιμάδι καὶ ἀποφάγια ἀπὸ τὴν τράπεζα. Ἡμέρα τινα ἐκάθητο (ὡς συνήθιζε ἐπὶ πέτρας) καὶ ἐθερμαίνετο. Ἐπροσήυχετο διὰ τὸν λαόν. Ἦκουσε θεῖα φωνὴ νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἰεριχῶ καὶ θὰ ἴδῃ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων.

Ἐλθὼν εἶδε πλῆθος στρατοῦ νὰ πολεμοῦν. Ὁ ὄσιος ἔκλαυσε τὴν ἀνευλάβει τοῦ λαοῦ.

Μέτ' ὀλίγο ἦλθε ἡ Περσικὴ ἐπίδρομὴ καὶ τόσα κακὰ ἔγιναν, τὸν ὄσιον οἱ Πέρσαι δὲν τὸν ἔκακοποίησαν. Ὁ μαθητὴς του Ἀντώνιος ὁ συγγραψὸς τὸν βίον του, τὴν ἐσπέρα τοῦ θανάτου τοῦ ὀσίου (εἶχε ἔλθῃ πλῆθος προσκυνητῶν) καθυστεροῦσε λόγῳ διακονίας ἂν καὶ τὸν ἐζήτησε ὁ ἀββᾶς Γεώργιος. Τὸν εἰδοποίησε νὰ μὴ λυπᾶται νὰ τελειώσῃ τὴν διακονία του, τὸν περιμένει. Ὄταν ἦλθε τὸν ἐφίλησε, καὶ στραφεὶς ἀνατολικά εἶπε τρίς «ἔξελθε ψυχὴ μου τώρα, ἐν Κυρίῳ ἔξελθε». Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀνεπαύθη.

Τῶν ἀγίων Ἰουλιανοῦ, Βασιλίσσης, Κελσίου καὶ Ἀντωνίου· Ὁ Ἰουλιανὸς μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Βασίλισσα ἐζοῦσαν εἰς Ἀντινοῦπολι τῆς Αἰγύπτου (290 μ.Χ.). Ἡ Βασίλισσα ἔγινε μοναχὴ καὶ ὁ Ἰουλιανὸς ἡγούμενος δώδεκα χιλιάδων μοναχῶν. Ὁ ἡγεμόνας ἔκαυσε τὴν μονὴν του, τὸν ἔδειραν, συνέτριψαν τὰ κόκκαλά του σφίγγοντες μὲ ἀλύσσους. Τυφλὸς δῆμιος ἰατρεύθη καὶ ὁμολογήσας ἐμαρτύρησε. Ὁ Ἰουλιανὸς ἀνέστησε ἕνα νεκρὸ καὶ ἐπίστευσαν 20 στρατιῶτες μὲ τὸν υἱὸν ἡγεμόνος τὸν Κέλσιο.

Ὁ Κέλσιος ὁ ἀναστηθεὶς Ἀναστάσιος, ὁ ἱερεὺς Ἀντώνιος ρίπτονται εἰς βραστὸ ὕδωρ ἀλλὰ μένουν ἀβλαβεῖς. Ἡ σύζυγός ἡγεμόνος καὶ ἄλλοι ὁμολογοῦντες ἐνώπιον ἄρχοντος ἔπεσαν κατὰ γῆς τὰ εἶδωλα καὶ ὁ ναὸς ἐβυθίσθη. Τοὺς ἔρριψαν εἰς πῦρ ἀλλὰ ἔμειναν σῶοι. Τοῦ Κελσίου ἔγδαραν τὴν κεφαλὴν, Ἀντωνίου ἐξώρισαν ὀφθαλμούς, τὴν

μητέ-ρα Κελσίου έκρέμασαν, τούς λοιπούς έρριψαν εις θηρία, έμειναν άβλαβεΐς, και άπεκεφάλισαν.

Ίερομάρτυρος ΚΑΡΤΕΡΙΟΥ· Ο Καρτέριος ήτο ιερεύς και διδάσκαλος εις Καισάρεια. Εις τόν διωγμό του ήγεμόνος Ούρβανοϋ 290 μ.Χ. έφοβήθη και εκρύβη. Ο ΚΗΙΧ του έφάνη λέγων «Ύπαγε ω Καρτέριε έφανέρωσον έαυτόν εις τούς ζητοϋντας σε, έγώ ειμι μετά σου διότι πολλά θα πάθης δι'έμέ, και πολλοί θα πιστεύσουν και θα σωθοϋν». Έφανερώθη ώμολόγησε, με την προσευχή του εκρήμνησε τó είδωλο, τόν έδειραν 16 στρατιώτες, του αφαιροϋν τά νύχια ποδών και χειρών, ξεσχίζουν τά σωμα του με σιδηρά όνύχια, τότε θεΐος άγγελος τόν έθεράπευσε. Τρυποϋν άστραγάλους του τó στήθος του με πυρωμένα σίδηρα, εις φυλακή του έφάνη ό ΚΗΙΧ και τόν έθεράπευσε. Του εκρέμασαν εις χείρας και πόδας πέτρας και τόν δέρουν.

Καΐουν τās πλευράς του με λαμπάδας, εις στόμα του χύνουν βρασμένο μολύβι. Εις τó πυρ ριφθεις έμενε άβλαβής. Τέλος έβραΐος τόν έθανάτωσε με άκόντιο. Άπ' την πληγή έτρεξε ύδωρ πολύ και έσβυσε τó πυρ, έπειτα έρευσε αίμα, παράδωκε την ψυχή του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΙΟΣ· Ήσαν από την Λιβύη, ώμολόγησαν, ξέονται, έδέχθησαν πυρ εις τά μετάφρενα και κεντούμενοι με σουβλία παρέ-δωκαν ψυχάς των.

Πατριάρχου ΚΥΡΟΥ· Ήτο έγκλειστος μοναχός. Ο βασιλεύς Ίουστινιανός Βί ρινότμητος τó έτος 705 άνεβίβασε εις πατριαρχ. Θρόνον διότι του είχε προφητεύσει ότι θα γίνη βασιλεύς. Τó έτος 711 ά-πέθανε εις έξορίαν έν ειρήνη, (έξη έτη έπατριάρχευσε).

Πατριάρχου ΑΤΤΙΚΟΥ· Ήτο εκ Σεβαστείας Άρνευείας. Έκυβέρνησε από 406-425. Την 7-6-421 έβάπτισε την Άθηναΐδα και μετωνόμασε Εϋδικία - την βασίλισσα σύζυγο του Θεοδοσίου του μικροϋ και έστεψε αυτούς.

Όσίου ΑΓΑΘΩΝΟΣ· Είχε μεγάλη διάκριση για να τόν δοκιμάσουν όταν έρώτησαν εάν είναι πόρνος, φλύαρος κλπ.. άπήντησε Ναί. Όταν του είπον ότι είναι αίρετικός έξανέστη διαμαρτυρόμενος και έξηγών ότι έδέχθηκε τīs κατηγορίες διότι του προξενουϋν ώφέλεια ψυχής ένω ή αίρεσι χωρίζει από τόν Θεόν. Οϋτος ό όσιος φθάσας εις τέλεια άγάπη έλεγε· «ήθελα να εϋρω λεπρόν να του δώσω τó σωμα μου και να λάβω τó δικό του. Έζησε τόν Ε' αΐώνα.

Όσιομάρτυρος ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ· (Λαύρα Σπήλαιον του Κιέβου 1094 έτος)

Όσίου Γρηγορίου του έγκλειστου· (Λαύρα Κιέβου ΙΓ-ΙΔ αΐών)!

Όσίου Παΐσιου ήγουμένου Ι.Μονής Άγίας Σκέπης εις Οϋγκλιτς Ρωσσίας.

9 ΙΑΝ. Άγ. ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ· Ήτο στρατιώτης τó 255 μ.Χ. από Μελιτινή Άρμενίας. Έκήρυξε τόν Χριστόν ή γυναΐκα του έθρήνει δι' αυτόν αλλά ό Πολύευκτος δέν έλύγισε, έμεινε πιστός εις την πίστι. Έθανάτωση με ξίφος. Εΐναι ό πρϋτος μάρτυς τής Μελιτινής.

9 ΙΑΝ. 'Οσίου ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ' 'Ητο από Ταρσία τῶν ὀπτημάτων γονέων Γεωργίου καὶ Μεγέθους. 'Εγεννήθη 808 ἔτος. 20ετῆς εἰς μονὴ Αὐγάρων εἰς 'Όρος 'Ολύμπου ἔγινε μοναχός. 'Επὶ 75 συνεχῆ ἔτη ἀγωνιζόμενος εἶχε μόνο ἓνα τρίχινο (ὀλιγοστός), ὕπνος του..καθήμενος!... 'Ανέλαβε ἠγούμενος. Κατὰ τὴν εἰκονομαχίαν ἀφῆκε τὴ μονὴ τοῦ καὶ ἔζησε εἰς πατρίδα του. Μετὰ τὴν 'Αναστήλωση τῶν Εἰκόνων ἐπανῆλθε. Πολλὰ θαύματα ἐπετέλεσε προγνωρίσας τὸν θάνατό του ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

10 ΙΑΝ. "Αγ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Νύσσης' (311-376). 'Αδελφός τοῦ Μ. Βασιλείου. Τὸ 372 ἐγένετο ἐπίσκοπος Νύσσης. 'Ο Οὐάλλης τὸν ἐξώρισε, τὸ 378 ὁ Μέγας Θεοδόσιος τὸν ἀνεκάλεσε ἀπὸ ἐξορίαν. Εἰς Βί Οἴκουμ. Σύνοδο (381 μ.Χ.) ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος κατὰ πνευματομάχων. Πρὶν γίνῃ ἐπίσκοπος ἦτο ἔγγαμος μὲ τὴν Θεοσέβεια ἢ ὁποῖα ἀπέθανε. Πολλὰ συγγράμματα ἔγραψε.

10 ΙΑΝ. 'Αγίου ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ' 'Εκ πλουσίων γο-νέων, εὐσεβῶν. 'Απὸ Ρώμῃ ἦλθαν εἰς Κων/πολι ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ οἰκονόμος τῆς Μεγάλῃς 'Εκκλησίας. Μία φορὰ ἔδωκε εἰς πτωχὸν τὸ ἔνδυμά του καὶ ἔμεινε μὲ τὸ ὑποκάμισο. Οἱ ἱερεῖς εἰς τὸν ναὸν τὸν ἔβλεπαν ὅτι φοροῦσε λαμπρὸ ἔνδυμα βασιλικὸ καὶ τὸν ἐφθόνησαν, τὸν ἐκάλεσε ὁ Πατριάρχης Γενάδιος καὶ τότε εἶδον ὅτι ἦτο γυμνός καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν διὰ τὸ Θαῦμα. Μὲ εὐχὴ τοῦ ἀνέστησε νεκρὰ γυναῖκα ἔγκυον. 'Ο Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψε νὰ ἀνακαινίσῃ τὸν ναὸ "Αγ.Εἰρήνης. 'Εκτίσῃ ναὸ καὶ εἰς ἄγ. Θεόδωρο καὶ ἄγ. Στρατόνικον. Εὔρε πτωχὸν νεκρὸ μὴ ἔχοντα κανένα νὰ τὸν ἐπιμεληθῆ. Τὸν ἐνέδυσσε καὶ διέταξε νὰ ἐγερθῆ. 'Ο νεκρὸς ἀνέστη καὶ ἔδωκε τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Πολλάκις καὶ εἰς πόρνας ἔδιδε ἐλεημοσύνας λέγοντας νὰ μὴ ἀμαρτάνουν. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔγιναν μοναχαί! Μία φορὰ εἰς τὸν ναὸ "Αγ. 'Αναστασίας ἐγένετο Πυρκαϊά, τὸ πῦρ ἐκύκλωσε τὸ ναὸ, ὁ ἅγιος ἀνέβη εἰς τὴν στέγη κρατῶν τὸ ἄγ. Εὐαγγέλιον καὶ μὲ 'Υψωμένας χεῖρας...εὐχομένου ἔπαυσε τὸ πῦρ.

Εἰς κηδεῖα τοῦ παρέστη ὁ βασιλεὺς Λέων καὶ ἡ βασίλισσα Βερίνα ἢ ὁποῖα ἀποπεράτωσε τὸν ναὸ "Αγ.Εἰρήνης.

10 ΙΑΝ. 'Οσίου 'Αμμωνίου' Παισαϊκὸ ἀναφέρονται δύο 'Αμμώνιοι. 'Ο εἰς μαθητῆς ἀββᾶ Παμβῶ, ἔκοψε τὸ ὠτίον του διὰ νὰ μὴ χειροτονηθῆ. 'Ο Εὐάγγελος λέγει ὅτι ἔφθασε εἰς ἄκρα ἀπάθεια.

'Ο ἕτερος 'Αμμώνιος ὅταν ἤρχετο δόκιμος (νέος μοναχός) εἰς τὴν σκῆτη ἐκαλοῦσε εἰς ἐργασία ὄλους τοὺς Πατέρας καὶ τοῦ ἔκτιζον κελλίον.

'Υπάρχει 3ος 'Αμμώνιος μαθητῆς Μ. 'Αντωνίου. 'Αγνωστο σήμερον ποῖος ἑορτάζει.

11 ΙΑΝ. 'Οσίου ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Κοινοβιάρχου' (423-529). 'Απὸ τὸ Μαγαρισὸ Καππαδοκίας, εὐσεβῶν γονέων Προαιρεσίου καὶ Εὐλογίας (μετέπειτα μοναχῆς). 'Εγινε μοναχός, ἐπεσκέφθη τὸν ὄσιο Συμεὼν στυλίτη καὶ συνομίλησε λαβὼν τὴν εὐλογία του. 'Επῆγε εἰς ἄγ.Τόπους. Κατὰ προφητεῖαν Συμεὼν Στυλίτου συνασκήτευσε μὲ τὸν ἠσυχαστὴ Λογγίνο εἰς τὸν πύργον τοῦ Δαυΐδ. 'Επειτα ἐπῆγε εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου διανυκτέρευσαν οἱ 3 μάγοι μετὰ τὴν προσκύνῃσι ΚΗΙΧ, ὅπου καὶ σήμερον εὐρίσκεται τὸ ἄγ. λείψανόν του. 30

χρόνια δὲν ἐγεύθη ἄρτου, φοίνικες μόνο καὶ λάχανα καὶ βρεγμένα ὄσπρια. Ὅταν ἀπέκτησε τοὺς πρώτους μοναχοὺς εἶπε καὶ ἐτοίμασαν τοὺς τάφους τῶν διὰ ν' ἄχουν μνήμη θανάτου. Ἠρώτησε ποῖος θὰ ἐνταφιασθῆ. Ὁ ἱερομόναχος Βασίλειος εἶπε· «ἐγὼ ἅγιε τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν εὐχή σου νὰ τὸν ἐγκαινιάσω». Διέταξε ὁ ὄσιος καὶ τοῦ ἔκαμαν 40 ἡμέρας μνημόσυνον. Τὴν 40ην ἡμέρα ὁ Βασίλειος ἀπέθανε, ὁ ἅγιος τὸν ἔβλεπε νὰ ψάλλῃ εἰς τὸ ναὸ μὲ τοὺς μοναχοὺς. Ὁ μοναχὸς Ἀέτιος τὸν εἶδε (τὸν Βασίλειο) κί' αὐτὸς καὶ ἠρώτησε τὸν Θεοδόσιο ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι τὴν νύκτα θὰ τὸν ἴδῃ. Καθὼς ἔψαλλον προσευχήθη ὁ Θεοδόσιος εἰς Κύριον νὰ ἀξιωθῆ ὁ Ἀέτιος νὰ ἴδῃ τὸν Βασίλειον. Ὅταν τὸν εἶδε ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλάσῃ, ὁ Βασίλειος ἔγινε ἄφαντος λέγων· «Σώζεσθε πα- τέρες καὶ ἀδελφοί, ἐδῶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε.

Ἐν ἔτος τὸ Μέγα Σάββατο δὲν εἶχαν οὔτε προσφορὰ νὰ λειτουργήσουν. Τοὺς εἶπε νὰ μὴ λυποῦνται καὶ νὰ στρώσουν τράπεζα, ὁ Θεὸς θὰ τοὺς χορτάσῃ ὡς ἄλλοτε τὸ λαὸ του εἰς ἔρημο. Μὲτ' ὀλίγο τοὺς ἔστειλαν δύο ζῶα φορτωμένα μὲ ἄρτους - οἴνους καὶ τρόφιμα. Ἐζήτησε ἀπ' τὸν Θεὸν τι εἶναι θέλημά Του, νὰ ἀσκητεύσῃ μόνος του ἢ νάναι ἠγούμενος τῶν μοναχῶν. Ἐλαβε θυμιατήριον μὲ ἐσβυσμένα κάρβουνα καὶ βαδίζων εἰς ἔρημον καὶ εὐχόμενος νὰ δείξῃ ὁ Θεὸς τόπον διὰ ἀνέγερσιν μονῆς. Οἱ μοναχοὶ τοῦ ἠκολούθουν.

Εἰς τὴν ἔρημον Κουτιλὰ μετὰ τὴν Ἀσφαλτίτιστα λίμνη, καπνὸς ἐξῆλθε καὶ εὐωδία!... ἀπ' τὸ θυμιατήριον. Ἐκεῖ ἔχρισαν μονή. Ἐν ἔτος Ἀγ. Τεσσαρακοστῆ λόγῳ πείνας ἤρχοντο, οἱ διακονηταὶ τρα- πέζης ἔδιδον ἄρτο μὲ οἰκονομία, ὁ ὄσιος ἐμέμφη τὴν ὀλιγοπιστία τῶν μοναχῶν καὶ διέταξε νὰ δεχθοῦν ὄλους καὶ νὰ τοὺς δώσουν πλουσιοπάροχα. Ἐφαγον καὶ ἐχόρτασαν καὶ ἡ ἀποθήκη τροφίμων ἐπλήθυνε παραδόξως.

Ὁ ὄσιος ἀνέθρεψε καὶ παρέπεμψε εἰς Κύριον 693 μαθητάς. Ἠγάπα πολὺ τὴν ἀνάγνωσι καὶ ἀποστήθιζε ψαλμοὺς, ὕμνους κλπ. Ὁ μονοφυσίτης βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐζήτησε ἀπ' τὸν Θεοδόσιο νὰ ὑπογράψῃ τὴν αἵρεσί του, ὁ ὄσιος ἐσυγκέντρωσε μὲ τὸν ἁγ. Σάββα ὄλους τοὺς μοναχοὺς περίπου 11.000 μοναχοὺς καὶ ἀναθεμάτισαν τοὺς αἰρετικούς, λέγοντας ὅτι προτιμοῦν τὸν θάνατον. Ὁ βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν ὄσιο, ἀλλὰ ἡ θεία δίκη εὔρε τὸν βασιλέα. Διότι ἀπέθανε. Ὁ ὄσιος ἐν ἔτος ὑπέμεινε ἀγογγύστως ἀσθένεια. Πολλὰς προφητείας ἔκαμε 3 ἡμέρας ἐνωρίτερον προεἶδε τὸν θάνατό του.

Εἰς ἡλικία 105 ἐτῶν ἐκοιμήθη.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Ἡγουμένου Ι. Μονῆς Φιλο-θεοῦ εἰς Ἀγ. Ὄρος. Ἦτο ἀδελφὸς τοῦ ὁσίου Διονυσίου κτίτορος Ι. Μονῆς Διονυσίου (Ἀγίου Ὄρους). Συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐπωλήθη ὡς δοῦλος, ἔγινε ἐπίσκοπος Τραπεζοῦντος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη. (ἰδὲ 25 Ἰουνίου εἰς βίον ὁσίου Διονυσίου). Ἐξη ὁ ὄσ. Θεοδόσιος 1300-1391)

12' ἁγ. ΤΑΤΙΑΝΗ 3ος αἰών. Ἐκ Ρώμης. Μὲ τὴν προσευχὴν τῆς ἐκρήμνισε τὰ εἰδῶλα, δέρεται καὶ ξέεται, σχίζουσιν τὰ βλέφαρά της, ξυρίζουσιν τὴν κεφαλὴ της, τὴν ρίπτουσιν εἰς θηρία ἀλλὰ μένει ἀβλαβὴς καὶ ἀποκεφαλίζεται.

Μάρτυρος ΜΕΡΤΙΟΥ Ἦτο στρατιώτης ἐπὶ Δοκλητιανοῦ, δέρεται, ξέεται καὶ φυλακίζεται ὅπου μετὰ 8 ἡμέρας λόγῳ τῶν πληγῶν τοῦ παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

Ὁσίου Ἡλίου· Ἠξιώθη προφητικοῦ χαρίσματος. Εἶπε· «Ἐγὼ τρία πράγματα φοβοῦμαι, ὅταν ἐξέλθῃ ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἀπαντήσω τὸν Θεόν, ὅταν πρόκειται νὰ ἀκούσω τὴν θείαν ἀπόφασιν.

Ὁσίων Μαρτινιανοῦ καὶ Γαλακτίωνος τῆς μονῆς Ἁγ. Κυρίλλου· (Λευκὴ Λίμνη -Ρωσσίας) 1483 μ.Χ.

Εἰκὼν Γαλακτοτροφούσης (ἐορτή).

13 Ἐρμούλου διακόνου καὶ Στρατονίκου· Ὁμολογησαν εἰς Λικίνιον βασιλέα 314 μ.Χ. δέρεται ὁ Ἐρμυλος, φυλακίζεται ἔψαλλε τὸν 55ο ψαλμὸ κλπ ἄγγελος τοῦ ἐφάνη λέγων· «Ἐχε θάρρος, ἀγωνίζου καὶ μὴ φοβοῦ διότι σύντομα θὰ μαρτυρήσῃς. Μετὰ 3 ἡμέρας ὁμολογεῖ πάλιν ἐνῶ τὸν ραβδίζουσι καὶ ὑπομένει ψάλλον ἤκουσε φωνὴ «ῶ Ἐρμυλε, εἰς 3 ἡμέρας θὰ λυτρωθῇς ἀπὸ τὰ δεινά καὶ θὰ ἔλθῃς πρὸς Μὲ νὰ λάβῃς τὰς ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου». Οἱ στρατιῶτες ἐκ φόβου ἔπεσαν κατὰ γῆς. Τὸν φυλακίζουσι μὲ τὸν φίλον τοῦ Στρατονίκου διότι τὸν ἐβοηθοῦσε. Ὁ ἅγ. ἔψαλλε τὸν 26ο ψαλμὸ τότε οὐράνιον φῶς καὶ θεῖα φωνὴ τὸν ἐνίσχυσε, τὸν ὀδηγοῦν εἰς Λικίνιον, δέρεται εἰς τὴν κοιλίαν μὲ τρίγωνον ρανδίαν ὁ ἅγιος ψάλλον ψαλμοῦς.. ξέσχισαν τὴν κοιλίαν του ὥστε ἐφάνησαν τὰ ἐντόσθια του, ὁ ἅγιος ἔψαλλε· ἡ σὰρξ μου καὶ ἡ καρδίαν μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα. Ἐνῶ ραβδίζουσι τὸν Στρατονίκον θεῖα φωνὴ ἔλεγε· «Τὸν δρόμον ἔτειώσατε, τὴν πίστιν ἐφυλάξατε, αὔριον θὰ λάβετε τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης». Τὴν ἐπομένη ἐνῶ βασανίζουσι τὸν Ἐρμόλου ἠκούσθη· «Μὴ φοβοῦ, ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς σου καὶ δίδω σοὶ βοήθειαν. Ὁ Λικίνιος ἐφοβήθη καὶ διέταξε νὰ ριφθοῦν εἰς ποταμὸν Δούναβιν. Οἱ ἅγιοι ἔψαλλον τὴν Δοξολογίαν «Δόξα ἐν ὕψιστοις Θεοῦ...». Τοὺς ἐκλείσαν εἰς σπυρίδα καὶ τοὺς ἐβυθίσαν, ὅμως τὰ λείψανά των ὁ ποταμὸς τὰ ἔβγαλε εἰς γῆν καὶ οἱ χριστιανοὶ ἐνεταφίαν εἰς πόλιν Σιγηδόνα.

Ὁσίου ΙΑΚΩΒΟΥ· Ἐζησε εἰς χρόνους Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἦτο ἀπὸ Νίσιβιν Μεσοποταμίας, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀσκήτευσεν εἰς τὰ ὄρη τρεφόμενος μὲ χόρτα, θαύματα καὶ προφητείας ἐπιτελών. Διερχόμενος ὁ ὄσιος ἀπὸ χωριὸν γυναῖκες ἔπλεναν ροῦχα εἰς τὴν πηγὴν καὶ εἶχον ἡμίγυμνα τὰ πόδια των, ἀσκεπεῖς καὶ ἔβλεπαν ἀδιάντροπα τὸν ὄσιον ὁ ὁποῖος κατηράσθη τὴν πηγὴν καὶ ἐξηράνθη καὶ τὰ μαλλιά ἄσπρισαν. Οἱ χριστιανοὶ τὸν περεκάλεσαν καὶ εὐχηθεὶς ὁ ὄσιος ἀνέβλυσε πάλιν τὸ ὕδωρ, ἐζήτησε νὰ ἔλθουν οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ἀρνήθησαν καὶ ἔμειναν γιὰ πάντα μὲ ἄσπρα μαλλιά.

Βλέποντας μία ἄδικη κρίσιν ὁ ὄσιος ἐνὸς Πέρσου δικαστοῦ κατηράσθη τὴν πέτραν καὶ ἐσχίσθη εἰς μύρια κομμάτια!.. ὁ δικαστὴς ἀναθεώρησε τὴν ἄδικον κρίσιν. Κάποιοι διὰ νὰ ἐμπαίζουσιν τὸν ὄσιον, ἐζήτησαν ἐλεημοσύνην διὰ νὰ θάψουσιν ἐν ποῦ ὑπεκρίνατο ὅτι ἦτο νεκρὸς. Ὁ ὄσιος παρεκάλεσε νὰ συγχωρηθοῦν αἱ ἁμαρτίαι του (κι ὁ δὴθεν νεκρὸς ἀπέθανε ἀληθῶς). Ἐζήτησαν συγχώρησιν καὶ παρεκάλουν εὐχηθεὶς τὸν ἀνέστησε!

Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Νισίβευος τὸ 308 μ.Χ. εἰς Αἰ Οἴκουμ. Σύνοδον (325 μ.Χ.) ἦτο παρών. Μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν πατέρων ἐθανατώθη ὁ Ἄρειος - ἐχύθησαν τὰ ἐντόσθια του καὶ ἀπέθανε αἰφνιδίως. Τὸ 338 μ.Χ. ἐπολιόρκησαν τὴν Νίσιβιν οἱ Πέρσες. Ὁ ὄσιος προσευχηθεὶς ἐμφανίσθησαν σύνεφα Κωνόπων καὶ σκνιπῶν

κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἄφυγαν ἄπρακτοι.

Ἄνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἰοσίου ΜΑΞΙΜΟΥ Καυσοκαλυβίτου· 14ος αἰών. Ἦτο ἀπὸ Λάμψακο. Εἰς βάπτισμα ὠνόμασαν Μανουήλ, οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του τὸν ἀφίρωσαν εἰς τὸν ναὸ τῆς Θεοτόκου. Ἐκ νεότητος ὁ Μανουήλ ἔδιδε τὰ ροῦχα του, φαγητό του καὶ ἐλεημοσύνας. 17 ἐτῶν ὅταν ἐσκέπτοντο οἱ γονεῖς τοῦ διὰ γάμο ὁ Μανουήλ ἔφυγε καὶ εἰς τὸ ὄρος Γάνου (Θράκη ἐπὶ Προποντίδος) ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς τὸν ἀσκητὴ Μάρκο μὲ τὸ ὄνομα Μάξιμος. Ἀπέθανε ὁ Μάρκος καὶ ὁ Μάξιμος ἐπῆγε εἰς τὸ Παπίκειο ὄρος (τὸ νῦν ὄρος Ρίλα Βουλγαρίας), μέτ' ὀλίγον εἰς ναὸ ὁδηγητρίας εἰς Κωνσταντινούπολι, ἀνυπόδυτος, μ' ἓνα τρίχινο ὑποκρινόμενος τὸν μωρόν. Τὸν ἐκάλεσε ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος εἰς ἀνάκτορα καὶ συνωμίλησαν θαυμάζων τὴν σοφία του ἂν καὶ ἦτο κατὰ κόσμον ἀγράμματος. Ὁ Λογοθέτης Κανίκλειος εἶπε· «Φωνὴ Ἰακώβ - χεῖρες Ἡσαὺ» ὁ ὅσιος τότε ἔφυγε ἀποκαλῶν αὐτοὺς ἄφρονας (τοὺς διανοου-μένους τοὺς περὶ τὸν Ἀνδρόνικον Παλαιολόγον). Ὁ ὅσιος συχνὰ ἔβλεπε τὸν Πατριάρχῃ Ἀθανάσιον - κατοικοῦσε εἰς προαύλιον Βλαχερνῶν νοῦ Θεοτόκου - ἀγρυπνῶν, νηστεύων καὶ κλαίων κάθε νύχτα, τὴν ἡμέρα ἔκαμε τὸν σαλό. Μετὰ καιρὸν ἐπῆγε εἰς Θεσσαλονίκη εἰς ναὸ Ἁγ. Δημητρίου, ἔπειτα εἰς Λαύρα ὁσ. Ἀθανασίου Ἀθωνίτου (Ἁγ. Ὅρος).

Ἐφαλλε εἰς ἐκκλησία, ἂν καὶ ἔζη εἰς τὸ κοινόβιον, κελλὶ δὲν εἶχει εἰς τὰ στασίδια τῶν παρεκκλησιῶν ἀνεπαύετο ὀλίγον ἀπὸ ἀγρυπνίας καὶ νηστείας. Τὴν Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων τοῦ ἐφάνη ἡ Θεοτόκος μὲ ΚΗΙΧ ἐν ἀγκάλαις λέγουσα· «Ἀκολουθή μοι πιστότατε Μάξιμε καὶ ἀνάβα εἰς Ἀθῶνα διὰ τὴν χάριν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ὅπως ἐπιθυμεῖς» Τρεῖς φορές εἶδε αὐτὸ τὸ ὄραμα, μετὰ ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα ἀνέβη εἰς Ἀθῶνα μὲ ἄλλους μοναχοὺς. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἀνεχώρησαν ὅλοι. Ὁ ὅσιος 3 νυχθήμερα προσηύχετο.

Οἱ δαίμονες πολλοὺς πειρασμοὺς τοῦ ἔκαμαν. Ἐφάνη ἡ Θεοτόκος ὡς βασίλισσα συνοδευομένη ἀπὸ λαμπροὺς νέους, ἐκρέτει εἰς ἀγκάλας τῆς τὸν ΚΗΙΧ. Ὁ ὅσιος δοξολογῶν μὲ τὸ «Χαῖρε Κεχαριτωμένη κλπ»..» προσεκίνησε κατὰ γῆς, ἡ Θεοτόκος εἶπε· «Λάβε χάρι κατὰ δαιμόνων «ὁ σεπτὸς ἀθλοφόρος καὶ κατοίκησε εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀθῶ.

Τοῦτο εἶναι θέλημα τοῦ Υἱοῦ μου ν' ἀνέβῃ εἰς ὕψος ἀρετῆς καὶ νὰ γίνῃς διδάσκαλος πολλῶν νὰ σωθοῦν». Τοῦ ἔδωκε οὐράνιον ἄρτο καὶ ὅταν τὸν ἐγεύθη τὸν ἐκύκλωσε θεῖον Φῶς καὶ ἤκουσε ὕμνους ἀγγέλων. Ἡ Θεοτόκος ἀνέβη εἰς οὐρανὸ πλημμυρίζουσα τὸν ὄσιο εὐωδία καὶ ἔλλαμψη. Μετὰ 3 ἡμέρας κατέβη εἰς τὸ ναὸ Θεοτόκου (μιάμισυ ὥρα ὁδοιπορίας) καὶ ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας. Μετὰ πάλιν ἀ- νέβη καὶ ἠσπάζετο τὸν τόπον ἐμφανίσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν ἐζήτει μετὰ δακρύων. Φῶς ὅμως μόνον καὶ εὐωδία ἠξιώθη... δύο τρεῖς φορές. Οἱ μοναχοὶ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο τρελλὸς διότι ἔχτιζε ἀχυροκαλύβες καὶ τίς ἔκαιγε.. μετὰ εἰς ἄλλο τόπον ἔκαμε καλύβην καὶ ὅταν ἐτελείωνε τὴν ἔκαιγε. Τὸν ὠνόμασαν Καυσοκαλύβη. Δὲν ἀπέκτισε καλύβην, οὔτε ἐργαλεῖα οὔτε τροφίμα, οὔτε ἱμάτια, ἀνυπόδητος, μονοχίτων περιφερόμενος -ἐπίγειος ἄγγελος. Ὅ,τι παρηγοριὰ δηλ. ὀλίγη τροφή ἄρτου ἢ οἶνον τοῦ πρόσφερε κα- νένας μοναχὸς τὸ «οὐράνιον πτηνὸν» ἀπὸ ταπεινῶσι ἐδέχετο. Ἡ ζωὴ του ἦτο ἀδιάλλειπτος θρηνησ -δακρυα. Ὅταν ἦλθε ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης εἰς Ἁγ. Ὅρος καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν φέρουν. Οἱ ἀπεσταλμένοι μοναχοὶ ὅταν εἶδον τὸν ὄσιον Μάξιμον τοὺς προσφώνησε

κατ' ὄνομα καὶ λέγων ποῖος καὶ γιατί τοὺς ἔστειλε, ἔφθασαν εἰς κελλὶ ὀσίου Γρηγορίου εἰς Σκήτη Μαγουλά ὁ Μάξιμος εἶπε νὰ ἀνα-μένουν διότι ὁ Γρηγόριος ἀναπαύεται ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία. Μετὰ τὸν μοναχικὸ ἀσπασμὸ συνομίλησαν οἱ ὄσιοι Γρηγόριος - Μάξιμος, ὁ Μάξιμος προσεποιήτο τὸν τρελλό. Τελικὰ ἐδηλώθη εἰς Γρηγόριος πὺς ἀπὸ νεαρὰ ἡλικία παρακαλοῦσε μετὰ δακρύων τὴν Θεοτόκο νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ νοερὰ προσευχή, μιὰ φορὰ ἀσπαζόμενος τὴν εἰκόνα τῆς ἀπ' τὴν εἰκόνα φλόξ ἐξῆλθε, δρόσος καὶ γλυκύτης καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ φλεγεῖσα ἄρχισε ἐντὸς νὰ εὐχεται. Πολλὰ συνομίλησαν, ὁ Θεῖος Γρηγόριος τὸν παρεκάλεσαι νὰ μείνῃ εἰς ἕνα τόπο διὰ ὠφέλεια μοναχῶν. Ἐκαμε ὑπακοή, μὲ χόρτα ἔχτισε καλύβη, ἔσκαψε καὶ τὸν τάφο του καὶ καθ' ἐκάστην ἔκλαιγε καὶ ἔψαλλε νεκρώσιμα τροπάρια ποὺ ὁ ἴδιος ἔγραφε.

Ἐθεράπευσε πολλοὺς δαιμονιζομένους καὶ πολλοὺς ἐβόηθα μὲ τὸ προορατικὸ τοῦ χάρισμα. Ὁ ἐρημίτης Μεθόδιος τὸν εἶδε κυκλωμένο μὲ ἄκτιστο Φῶς. Ἔνα χειμῶνα τοῦ ἐπήγαν ἄρτο καὶ εὔρον ἐκεῖ ζεστὸ καὶ εὐωδιάζοντα, ὁ ὄσιος ἔδωκε εἰς τοὺς μοναχοὺς αὐτοὺς ἀπ' τὸν οὐράνιο ἄρτο καὶ ὠρκισε νὰ μὴ τὸ εἴπουν πουθενὰ ἐν' ὄσῳ ζῆ. Διὰ προσευχῆς τοῦ μετέβαλλε τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἰς πόσιμο. Ὁ μετέπειτα ἐπίσκοπος Ἀχριδῶν εἶδε τὸν ὄσιον νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα ψάλλοντας καὶ νὰ τοῦ προφητεύῃ ὅτι θὰ γίνῃ ἐπίσκοπος. Τὸν Λαυριώτη μοναχὸ Ἰάκωβο ἤλεγξε διότι εἶχε κρυμμένα χρήματα. Ἦλθε ὁ ἐπίσκοπος Τραϊανουπόλεως - Θράκης ἐζήτησε τὴν εὐλογία του.

14 ἔτη ἀσκήτευσε εἰς σπήλαιον (καλύβη) πλησίον τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας (πλαγιά Ἀθῶ) καὶ μετὰ εἰς μικρὰ καλύβη ποὺ ἔκτισε ἐγγὺς τῆς Λαύρας διαμένων ἕως τέλους τῆς ζωῆς του. Προγνώρισε τὸν θάνατό του καὶ ποῖοι θὰ παρευρεθοῦν εἰς κηδεῖα του (τοὺς ἀνέφερε ὀνομαστικῶς).

13 Ἰανουαρ. ἐτῶν 95 ἐκοιμήθη. Κατ' ἐντολή του δὲν ἔγινε ἀνακομιδὴ λειψάνων.

14η· Των ἐν Σινᾷ Ἀββάδων· Ἀσκήτευον εἰς τὴν ἔρημον Σινὰ - Ραϊθῶ μὲτ' αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ ὄσιος Νεῖλος μὲ τὸν υἱὸ τοῦ Θεόδουλο τὸν ὁποῖον αἰχμαλώτισαν οἱ βάρβαροι. Διηγεῖται ὁ ἐρημίτης Ἀμμώνιος ἀπὸ τὸ Κάνοβο Ἀλεξανδρείας· Ἐπήγαν προσκύνημα εἰς Ἄγ. Τόπους μετὰ ὁδοπορία 18 ἡμέ-ρες ἦλθα εἰς Σινά. Εἶδα ἀσκητὲς τρεφομένους μὲ χόρτα, ρίζας, οὔτε ἀγόραζον, οὔτε ἐπώλουν. Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἀγρυπνοῦσαν εἰ ἐκκλησία καὶ ἐκοινωνοῦσαν - ἔτρωνον εἰς κοινὴ τράπεζα καὶ ὁ προεστὼς ὁμιλοῦσε. Ἦλθον οἱ Σαρακηνοὶ καὶ ἐφόνευσαν ὄσους εὔρον, ὄσοι ἦτο εἰς Χωρήβ, Κηδάρ, Θραμβὴ ὁμοίως ἐφονεύθησαν, ἐμεῖς εἴμασταν εἰς τὸ ὄρος, εἶδομεν τότε φοβερὸ σημεῖο, φλόγα καὶ καπνὸς εἰς κορυφὴ Σινὰ ἕως τοῦ Οὐρανοῦ, πεσόντες εἰς τὰ γόνατα ἐπροσευχόμεσταν. Οἱ βάρβαροι φοβηθέντες ἔφυγαν. Ἐκηδεύσαμε τοὺς 38 ποὺ ἐσφάγησαν. Οἱ τραυματισθέντες Ἡσαΐας τὴν ἐπομένη ἀπέθανε καὶ ὁ Σάββας ποὺ ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἠξιώθη τοῦ μαρτυρίου μετὰ 4 ἡμέρες ἐκοιμήθη.

Τὴν τεσσαρακοστὴ ἐδαμονίσθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ Ὀδεβιανὸς τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ἀββᾶ Μωϋσῆ. Πλησιάζοντες τὸν ἐτάραξε ὁ δαίμων καὶ ἔφυγε κρᾶζων· «ὦ βία, οὔτε λίγη ὥρα δὲν μπόρεσα νὰ ἐμποδίσω τὸν καλόγηρο τοῦτο ἀπ' τὸν κανόνα του». Ὁ Σεβαστιανὸς ἐβαπτίσθη χριστιανός. Τοῦτον τὸν ἀββᾶ Μωϋσῆ καὶ τὸν μαθητὴν τοῦ Ψῶη τὸν ἔσφαξαν οἱ βάρβαροι. Τὸν ἀββᾶ τὸν εἶδε ἕνας μοναχὸς ὡς φλόγα οὐρός.

Φεύγων τὴν δόξα ἀνθρώπων, ἀνεχώρησε. «ὁ μαθητὴς τοῦ Γελάσιος ἔμεινε μόνος του. Μετὰ 6 ἔτη τοῦ ἐφάνη ὁ Ἰωσήφ, ὁ Γελάσιος τοῦ εἶπε διατὶ μὲ ἄφηκες ὀρφανό; Ὁ δέ· «Τὸ αἴτιο τὸ γνωρίζει ὁ Θεός, ὅμως ἐδῶ ἡμουν καὶ ἐκκλησιαζόμενος καὶ

κοινωνούσα. Θαυμάζοντας ὁ Γελάσιος τοῦ εἶπε· «καὶ διατὶ δὲν ἐφανερώθη; » Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε· «Διὰ τὸ νὰ μὲ ἐνταφιάσῃς». Νουθετήσας τὸν Γελάσιο ἐκοιμήθη καὶ κατὰ τὴν κηδεῖα τοῦ ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του ὡς ἥλιος. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ 43 φονευ-θέντες ὄσιοι. Ὅταν ἦλθον οἱ βάρβαροι Βλέμνος μὲ τὸ πλοῖο τοῦ Αἰθίοπα, οἱ λαϊκοὶ ἐτοιμάσθησαν διὰ μάχη, ἐμεῖς εἰς τὸ ναὸ ὅλοι προσευχόμεσταν.

Οἱ Βλέμνοι ἦσαν 300 οἱ δικοὶ μᾶς 200. Ἐφόνευσαν εἰς τὴ μάχη 147. Οἱ ἄλλοι λαϊκοὶ ἔφυγαν εἰς τὸ ὄρος καὶ τοὺς φοίνικας. Ἐκύκλωσαν τὸν ναὸ. Ὁ ἡγούμενος Πέτρος ἐνεθάρρυνε νὰ μὴ δειλιάσουν. Προσευχομένων νὰ δεχθῆ ὁ Θεὸς τὴν θυσία των αὐτῆ, φωνὴ ἐκ τοῦ ἁγ. Βήματος εἶπε· «Δεῦτε πρὸς μὲ πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καγῶ ἀναπαύσω ὑμᾶς..» Εἰσῆλθον οἱ βάρβαροι, τὸν πρῶτον μοναχὸ Ἱερεμία συνέλαβον καὶ ἐζήτησαν νὰ τοὺς δείξῃ τὸν προεστῶτα. Ἐκείνου ἀρνούμενου τὸν ἐγύμνωσαν καὶ τὸν ἐτόξευσαν, ἔτσι ἐτελειώθη. Ὁ προεστὼς εἶπε· «ἐγὼ εἶμαι».

Τότε τὸν ἔδεσαν καὶ ἐζήτησαν χρήματα, τὸν ἐχτυποῦσαν μὲ πέτρες καὶ ἐτόξευσαν, μὲ μάχαιρα ἔσχισαν τὴν κεφαλὴ του εἰς δύο. Ἐγὼ (συνεχίζει τὴν διήγησι ὁ Ἀμμώνιος) ἐκρύβην εἰς γωνία ναοῦ κάτω ἀπὸ φοινικόκλαδα. Τὸν 15ετῆ Σέργιον τὸν ἠγάπησαν ὡς ὠραῖον καὶ τὸν ἔφεραν ἔξω. Βλέπων ὅτι δὲν ἠξιώνετο μαρτυρίου ἔλαβε τὸ σπαθὶ ἐνὸς καὶ τὸν ἐπλήγωσε. Τότε τὸν ἔκοψαν κομμάτια, ἐνῶ ἔψαλλε· «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ποὺ δὲν μὲ ἀφῆκε εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν».

Οἱ βάρβαροι δὲν μὲ εἶδον, ἔφυγαν ἀλλὰ εὔρον τὸ πλοῖο αὐτῶν συντετριμένο εἰς τὴν ἀκτὴ καὶ τὸ φύλακα φονευθέντα. Ἔσφαξαν τὰ γυναικόπεδα καὶ ἔκαιον τὴν ὄασι. Τότε ἦλθον 600 Φαρανῖται καὶ ἐγένετο μάχη. Ἐφονεύθησαν 84 Φαρανῖται καὶ ὅλοι οἱ βάρβαροι. Οἱ μοναχοὶ Δόμνος Ἀνδρέας καὶ Ὁρίων ἦτο ἀκόμη ζῶντες. Τὴν ἐπομένη ἀπέθανε ὁ Δόμνος. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει 3 ἐξοντωτικὰς ἐπιδρομὰς, μίαν ἐν Σινᾶ κατὰ τὸ ἔτος 309, δευτέρα ἐν Ραιθῶ, ὀλίγο μετὰ τὸ 371 καὶ τρίτην ἀρχὰς 5ου αἰῶνος. Κατὰ πρώτη ἐπιδρομὴ ἐσφάγησαν 38. Κατὰ τὴν 2αν ἀνηρέθησαν 37 (ἐπέζησαν οἱ Ἀνδρέας καὶ Ὁρίων). Κατὰ τὴν 3ην ἐσφάγησαν 3 μοναχοὶ παρὰ τὴν Ἀγίαν Βάτον, πλεῖστοι ἕτεροι εἰς τὰ ἀσκητήριά των ἐφονεύθησαν.

ΟΣΙΟΥ ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ· Υἱὸς τοῦ ἐπάρχου πρώην Νείλου, ἠχμαλωτίσθη, ἀπλευθερώθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Φαράν ἀντὶ λύτρων πολλῶν. Ἀσκητικὰ συγγράμματα ὀσίου Νείλου εἰς τόμο 117 Πατρολογίας Νιηξε. Ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁ Θεόδουλος ἀργότερα. Ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος μετακώμισε τὰ λείψανά των εἰς ναὸ Ἀποστόλων εἰς Κων/πολι.

Ὀσίων Σάββα Α' Νεμᾶνα ἐθνάρχου Σέρβων κτίτορος Ι.Μ. Χιλιανδαρίου (Ἁγ. Ὄρος) καὶ μονῆς Ζίτσης (Σερβίας) καὶ Συμεῶν· Ἡ δυναστεία τῶν Νεμανιδῶν ἐβασίλευσε ἀπὸ 1172 ἕως 1371, ἦσαν ἀπόγονοι Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἐκ γυναικῶν. Ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως Στεφάνου τοῦ Α' ἔγινε μοναχή. Ὁ Συμεὼν βασιλεὺς Σερβίας μὲ τὴν σύζυγόν Ἄννα εἶχον 3 τέκνα. Ὁ Σάββας ἦτο νεώτερος. 17ετῆς ἔφυγε κρυφά, ἀκολουθῶν Ἁγιορείτη μοναχὸ (ἀπὸ Ρωσικὸ - Ἁγ. Παντελεήμονα) ποὺ ἦλθε εἰς βασιλέα Συμεῶν διὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη. Ὅταν ἦλθαν οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς Μονή, ἐκείνη τὴ νύχτα ἐκάρη μοναχός, τοὺς ἔγραψαν γιὰ αἰώνιον ζωὴν καὶ ματαιότητα τοῦ κόσμου. Τόσο τοὺς ἐπηρέασε ὥστε ἀποφάσισαν καὶ οἱ δύο νὰ μονάσουν. Ἡ βασίλισσα ἔγινε μοναχή. Ὁ πατὴρ τοῦ ἀφήσας τὸν υἱὸν τοῦ Στέφανο διάδοχο ἦλθε εἰς Ἁγ. Ὄρος εἰς Μονὴ Βατοπεδίου εἰς τὸν υἱὸν του καὶ ἔγινε ὑποτακτικὸς μοναχὸς εἰς τὸν υἱὸν του. Ἐπειδὴ

ἦλθον καὶ ἄλλοι ἐκ Σερβίας ὁ Θεὸς τοὺς φώτισε καὶ ἔκτισαν τὴν Μονὴ Εἰσοδίων Θεοτόκου (Χιλιανδαρίου). Τὴν 13ην Φέβρ. ἀνεπαύθη ὁ Συμεών. Μετὰ ἀπὸ ἔτη κατὰ τὴν ὥρα δοξολογίας ἄρχισε νὰ ἀναβλύζη μῦρο ὁ τάφος του. Ὁ Σάββας ἔγινε ἱερεὺς, τὸν ἔστειλαν εἰς βασιλέα Θεόδ. Λάσκαρι διὰ ὑποθέσεις τοῦ Ἁγ. Ὅρους, τότε τὸν ἐχειροτόνησαν ἐπίσκοπο καὶ τὸν ἀπέστειλαν εἰς Σερβία. Ἔνα ἔτος εἰς τὸ Τύρνοβο Βουλγαρίας εἰς τὸ ἀνάκτορο κατὰ τὸν ἀγιασμό τῶν Θεοφανείων ὅταν ἔβλεπον σταυρὸ εἰς τὸ ὕδωρ, ἐσχίσθη τὸ ὕδωρ καὶ ἐστάθη ἐκατέρωθεν ὡς τεῖχος! Τοῦ βασιλέως βουλγαρίας Ἰωάννου Ἀσάν Β' (1218-1241) τὴν θυγατέρα Ἑλένη ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς Θεόδωρος Λάσκαρις. Προγνώρισας τὸν θάνατό του ὁ Σάββας εἰς Τύρνοβο, ἐκάλεσε τοὺς μαθητάς του, ἐδίδασκε αὐτούς, ἐκοινωνήσε καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του.. ἀνεπαύθη εἰρηνικά. Ἐνεταφιάσθη εἰς Μονὴ 40 Μαρτύρων εἰς Τύρνοβο. Ἐζήτησαν τὸ λείψανό του ἀπὸ Σερβία ὁ βασιλεὺς Τυρνόβου δὲν ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ τὸν ἅγιον ἕως ὅτου τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγιος καὶ τὸν διέταξε νὰ δοθῇ τὸ λείψανό του. Μὲ λιτανεῖα ὁ βασιλεὺς Βλαντισλάβ τὸ ἔφερε εἰς πατρίδα του. Ὁ ἅγιος Σάββας ἔζησε (1169-1235).

15η· Ὁσίου ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Θηβαίου (234-341). Εἰς διωγμὸ τοῦ Δεκίου (250μ.Χ) ἔμεινε ὀρφανός. Φοβηθεὶς ἔφυγε εἰς σπήλαιον ἐρήμου. Ἦτο ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν Θηβαΐδα Αἰγύπτου. 30 χρόνια ἐτρέφετο μὲ χόρτα καὶ φοίνικας καὶ σκεπόμενος μὲ φύλλα.

Τὸν εὔρε ὁ Ἁγ. Ἀντώνιος ἦτο 90 ἐτῶν, διελογίζετο ἐὰν εἶναι ἄλλος εἰς τὴν ἐσωτέρα ἔρημον. Ἄγγελος τὸν ἔστειλε εἰς τὸν Παῦλον. Ὁδοιπορῶν ὁ Ἀντώνιος εὔρε ζῶον ὡς τὸν μυθικὸν Ἴπποκένταυρο, σταυρώσας αὐτό (μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ) τὸ ἠρώτησε καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ὁδόν. Μετὰ εἶδε τὸν Σάτυρο πού τὸν προσκυνοῦσαν οἱ εἰδωλολάτρες γιὰ Θεό. Ἀκολουθώντας ἕνα λέοντα (ἐγνώριζε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε) ἔφθασε εἰς σπήλαιον. Ἐξὶ ὥρες γονυκλινῆς ἐδέετο νὰ τοῦ ἀνοιξῇ ὁ Παῦλος διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἠρνεῖτο. Τέλος ἠνοιξε ἠσπάρσθησαν φιλήματι ἀγίῳ καὶ ἐκάθισαν. Συνομιλούντων εἰς κόραξ ἔφερε ἕναν ἄρτον. Ὁ Παῦλος εἶπε ὅτι 60 χρόνους τοῦ φέρνει κάθε ἡμέρα μισὸ ψωμί, σήμερον διὰ ἐσὲ ὀλόκληρο. Πολὺ ἐφιλονίκησαν ποῖος θὰ εὐλογήσῃ τὴν τράπεζαν. Τέλος κρατώντας τὸν ἄρτον (ἕκαστος ἀπὸ ἕνα μέρος, ἔκοψαν καὶ δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἔφαγον. Ὁ Παῦλος τοῦ εἶπε ὅτι ἀποθνήσκει καὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ. Ὁ Ἀντώνιος ἐκλαιγε. Ὁ Παῦλος τοῦ ἐζήτησε νὰ φέρῃ μανδύα πού τοῦ ἐχάρισε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ μὲ αὐτὸν νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ. Εἶπε αὐτὸ διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὸ θάνατό του καὶ λυπηθῇ. Ὁ Ἀντώνιος ἐπέστρεψε.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἠρώτησαν πού ἦτο, ὁ δὲ «Οὐαὶ μοὶ τῷ ἀθλίῳ τέκνον μου, ὅτι ψευδῶς φορῶ τὸ μοναχικὸ σχῆμα, εἶδα ἀληθῶς ἄλλον Παῦλον ὡς ἐν Παραδείσῳ, ζώντα (διάγοντα) εἰς τὴν ἔρημον» προσθέτων το· «Καιρὸς τοῦ λαλεῖν καὶ καιρὸς τοῦ σιγᾶν» ἔλαβε τὸν μανδύα τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου καὶ ἔτρεχε πρὸς Παῦλον. Ἐνῶ ἐπλησίαζε εἶδε ἀγγέλους, προφήτας, ἀποστόλους χοροὺς ἀγίων νὰ συνοδεύουν τὴν ἀστράπτουσα ψυχὴ Παύλου εἰς οὐρανόν. Ἐκλινε γόνυ κλαίων. Ἐλθὼν εὔρε τὸν Παῦλον γονατιστὸ μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια. Ἐνόμισε ζώντα καὶ συμπροσευχόμενος ἔμεινε δίπλα του πολλὴ ὥρα. Τέλος εἶδε ὅτι ἦτο νεκρός.

Καταφυλὼν τὸ λείψανό του καὶ κλαίων εἶδε νὰ ἔρχονται δύο λέοντες (δὲν εἶχε δικαίον νὰ σκάψῃ..) καὶ ἔσκαψαν με ὄνυχας του τὸν τάφο. 91 ἔτη ἔζησε εἰς ἔρημον. Ὁ Ἀντώνιος ἔμεινε μία ἡμέρα ἀκόμη, ὁ κόραξ δὲν ἦλθε. Ἔλαβε τὴ στολὴ Παύλου πού ἦτο ἀπὸ φοινικόκλαδα καὶ ἐπέστρεψε. Τὴν ἐφόρει εἰς μεγάλας ἐορτὰς διὰ εὐλογία.

Ἄσίου Ἰωάννου Καλυβίτου· Ἐκ Κων/πόλεως υἱὸς Συγκλητικοῦ Εὐτροπίου καὶ Θεοδώρας εἰς χρόνους βασιλείως Λέοντος (457-474). Ὄταν ἦτο 12 ἐτῶν μοναχὸς τῆς μονῆς Ἀκοιμήτων ἐφιλοξενήθη εἰς οἰκία των, ὁ Ἰωάννης τοῦ εἶπε ὅτι θέλει νὰ γίνῃ καὶ ἀπειδῆ οἱ γονεῖς τοῦ ἤθελαν νὰ κάμῃ γάμο, τὸν ὥρκισε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του. Ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ καὶ ἀγόρασαν καλλιγραφημένο εὐαγγέλιον καὶ ἐστόλισαν τὰ ἐξώφυλλα μὲ πολυτίμους λίθους. «Ὄταν ἐπέστρεψε ὁ μοναχὸς, ὁ Ἰωάννης ἐζήτησε χρήματα ἀπὸ τὴν μητέρα του διὰ γεῦμα μὲ τοὺς φίλους του. Κρυφίως ἔφυγε ὁ Ἰωάννης μὲ τὸν μοναχό, οἱ γονεῖς τοῦ ἤλθον εἰς μονὴ Ἀκοιμήτων ζητώντας τον, ὁ Ἰωάννης ἔκλαιγε νὰ γίνῃ μοναχός, ὁ ἠγούμενος τὸν ἔκειρε. Ἐκεῖ ἔμεινε 6 χρόνους, ἔτρωγε σχεδὸν κάθε Κυριακὴ ἄρτο μόνο. Ὁ διάβολος τοῦ ἔφερε πολλοὺς πειρασμούς. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ἴδῃ τοὺς γονεῖς του. Ὁ ἠγούμενος τοῦ ἔδωσε ἄδεια, ὁ ὄσιος ἀποχαι-ρέτησε τὴν ἀδελφότητα κλαίων, καθ' ὁδὸν εὔρε ρακένδυτο πτωχὸ καὶ ἤλλαξε τὰ ροῦχα του μὲ αὐτόν. Ἐφθασε εἰς τὴν οἰκία του καὶ ἐζήτησε φιλοξενία. Ἐπροσήυχετο νὰ τὸν δυναμώσῃ ὁ Θεὸς νὰ νικήσῃ τὴν βία τῆς φύσεως. Τὸν ἐφιλοξένησαν εἰς μία καλύβα εἰς τὸν κῆπο διὰ νὰ προσεύχεται δι' αὐτούς. Ὁ διάβολος τὸν ἐπίεζε νὰ φανερωθῆ εἰς τοῦ γονεῖς του. Ὁ ὄσιος ὑπέμεινε μαρτυρικά. Μετὰ τρία ἔτη τοῦ ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ λέγων ὅτι «εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ τὸν λάβῃ μαζί Του. Ὁ ὄσιος εἰδοποίησε τὴν μητέρα του νὰ ἔλθῃ. Ἐκείνη ἠρνήθη. Τῆς εἶπε ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρας θ' ἀποθάνῃ καὶ θὰ μετανιώσῃ. Ὄταν ἦλθε ἡ μήτηρ του τὴν ὥρκισε νὰ μὴν εἴπῃ τίποτε σὲ κανέναν ἕως τὸν θάνατό του, ἐζήτησε νὰ τὸν θάψουν ἐκεῖ εἰς τὴν καλύβα ὅπου ἐνίκησε τὸν διάβολον. Ὁ ὄσιος τοὺς ἔδειξε τὸ εὐαγγέλιό του καὶ τότε οἱ γονεῖς ἐπίστευσαν ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς τους.

Μετ' ὀλίγη ὥρα ἐκοιμήθη. Ὄταν ἡ μητέρα του τὸν ἐνέδυσσε πολῦτιμα ἐνδύματα, παρέλυσε! του ἐφόρεσαν τὰ δικά του καὶ ἐκείνη ἔγινε ὑγιής. Εἰς τὴν κηδεῖα τοῦ κί' ὁ πατριάρχης κί' ὁ βασιλεὺς ἤλθον. Πολλοὶ τυφλοὶ καὶ παράλυτοι ἐθεραπεύθησαν. Οἱ γονεῖς τοῦ στὴν καλύβα Ἰωάννου τὴν ἔκτισαν ναό.

Ἄγ. Πανσοφίου· Ἦτο υἱὸς τοῦ ἀνθυπάτου Νείλου ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸ ἔτος 250. Ἦτο πλούσιος καὶ πάνσοφος. Ἦγενε μοναχός, μετὰ 27 ἔτη ὁμολογεῖ εἰς ἠγεμόνα, δέρεται καὶ οὕτω λαμβάνει τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Προσκύνησις Τιμίας ἀλύσεως τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Πέτρου· Πράξεις Ἀποστ. 12ον Κεφάλ. Ὁ Ἡρώδης Ἀντύπας ἔσφαξε τὸ 43 μ.Χ. τὸν Ἰάκωβον (ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου Εὐαγγελιστοῦ) καὶ ἐφυλάκισε τὸν Πέτρον διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ μετὰ τὸ Πάσχα. Ὁ ἄγγελος τὸν ἔσωσε. Ἡ ἄλυσσος αὕτη ἐθαυματοουργοῦσε ὅπως καὶ ἡ σκιά τοῦ Πέτρου (πράξεις Κέφ. Ε'). Μετεφέρθη εἰς τὸν ναὸν Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Κων/πολι.

Οἱ ἅγιοι Παύσιππος, Ἐλάσιππος, Μέσιππος (οἱ ἀδελφοὶ) καὶ ἡ Νεονίλλα (ἡ μάμη αὐτῶν) ἐκ Καππαδοκίας, ὁμολογοῦντες Χριστόν, ἐτελειώθησαν διὰ πυρός.

17· Τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου (251-356)· Ἐκ πόλεως Κόμα τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Ἦτο ἀγράμματος, ὅταν ἀπέθανον οἱ γονεῖς του τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἔστειλε εἰς μοναστήρι καὶ ὅλη τὴν περιουσία τοῦ ἐμοίρασε εἰς πτωχοὺς. Ἦτο 18-20 ἐτῶν. Ὁ λόγος

τοῦ εὐαγγελίου (Ματθαῖον 19,21) τὸν ἐνέπνευσε νὰ ζῆ μοναχικᾶ - ἀσκητικὰ εἰς τὸν οἶκον του, συμβουλευόμενος ἄλλους ἀσκητὰς.

Ἐπέμεινε εἰς τὸ μνημα τὸ εἰδωλολατρικὸ ὅπου εἰσῆλθε διὰ νὰ προσεύχεται τοὺς δαρμούς ἀπὸ τοὺς δαίμονας. Μετὰ ἐνεφενίσθη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τοῦ ἔδωκε θάρρος. Πορευόμενος εἰς βαθυτέραν ἔρημον ὁ δαίμων τοῦ ἔδειξε κατὰ φαντασίαν χρυσοῦν δίσκο· ὁ ὄσιος τὸ κατεφρόνησε. Ἔμεινε 20 ἔτη εἰς φρούριον ἔρημο ἀσκητεῦον δεχόμενος κάθε ἐξ μῆνας ἄρτους. Ὁ διάβολος εἰς σχῆμα γυναικὸς ἐπέιραζε τὸν ὄσιο, πού μὲ προσευχὰς καὶ νηστείας ἀγωνίζετο τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγώνας. Ἔλεγε εἰς τὸν διάβολο· «Δὲν σὲ ἐνίκησα ἐγὼ ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Κάθε ἐσπέρας ἢ κάθε 3 ἢ 4 ἡμέρας ἔτρωγε μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Ὅταν ἀσκήτευσεν εἰς τὸ μνημα καὶ οἱ δαίμονες ἄφησαν ἡμίθανῆ ἀπ' τὸν ξυλοδαρμό, μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Θεοῦ φωτὸς ἠρώτησε· «Ποῦ ἦσουν γλυκύτατε Ἰησοῦ καὶ δὲν ἐφάνης ἐξ ἀρχῆς νὰ παύσης τοὺς πόνους μου», ἤκουσε τὴν ἀπάντησι· «Ἀντώνιε ἐδῶ ἡμουν ἀλλ' ἐκαρτέρουν νὰ ἴδω τὸν ἀγῶνα σου! Ἐπειδὴ δὲν ἐνίκηθης θὰ εἶμαι βοηθός σου καὶ θὰ σὲ κάμω ὀνομαστὸν εἰς τὸν κόσμον». Ἦτο τότε 35 ἐτῶν. Μετὰ τὸν εἰκοσαετῆ ἐγκλεισμόν του εἰς τὸ φρούριον ἄρχισαν νὰ γίνωνται μαθηταὶ του (μοναχοὶ) πολλοί.

Ἐκτισαν εἰς τὰ ὄρη κείνα Μοναστήρια καὶ ἔγινε ἡ ἔρημος πόλις. Μία φορὰ ὁ ὄσιος καὶ ἄλλοι μοναχοὶ ἤθελαν νὰ περάσουν τὸν ποταμὸ Νεῖλο καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλοιάριο ἐπροσευχήθη ὁ ὄσιος καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὴν ῥάχη κροκοδείλων καὶ ἀβλαβεῖς διεπέρασαν εἰς ἀπέναντι ὄχθη. Μία φορὰ οἱ δαίμονες τοῦ ἐφάνηκαν μὲ φῶς διὰ νὰ τὸν φωτίζουν. Ὁ ὄσιος ἔκλεισε τὰ μάτια του εὐχόμενος καὶ ἐκεῖνοι ἔφυγαν. Ἄλλοτε ὡς θηρία ἢ ὡς στρατιῶτες τὸν ἐφοβέριζον. Ὁ Σατανὰς κάποτε τοῦ ἐφάνη λέγων· «Ἐγὼ εἶμαι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω; Ὁ ὄσιος τὸν ἐφύσησε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἄλλη φορὰ ἐξησθενημένος ἀπὸ νηστεία ὁ ὄσιος εἶδε ἔμπροσθέν του τὸν σατανὰ εἰς σχῆμα μοναχοῦ νὰ τοῦ δίδῃ ἄρτους. Ὁ ὄσιος ἐσιώπησε προσευχόμενος καὶ ὁ δαίμων ἀπήντησε· «Αὐτοὶ πειράζονται μόνοι των, ὁ Χριστὸς μὲ συντρίβει...».

Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Μαξιμίνου τὸ ἔτος 311 ἐπῆγε εἰς Ἀλεξάνδρεια διὰ νὰ μαρτυρήσῃ, ἔλεγε παρηγορητικὰ λόγια εἰς τοὺς χριστιανούς πού ὀδηγοῦντο εἰς τὰ μαρτύρια. Ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως ἀλλὰ ὁ ΚΗΙΧ τὸν ἐφύλαττε διὰ νὰ ὠφελήσῃ περισσοτέρους.

Ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἔρημον «μαρτυρῶν καθ' ἡμέραν τὴν ἑαυτοῦ συνειδήσει». Ἐφοροῦσε ἔσωθεν τρίχινο καὶ ἔξωθεν ἓνα δερμάτινο ἔνδυμα ποτὲ δὲν ἐπλύθη καὶ οὐδεὶς τὸν εἶδε γυμνόν. Ὅταν ἠθέλησε νὰ ἀσκητεύσῃ εἰς τὴν βαθυτέρα ἔρημο ἤκουσε θεῖα φωνὴ ν' ἀκολουθήσῃ Σαρακηνοὺς οἱ ὅποιοι ἐπήγαιναν ἐκεῖ. Μετὰ 3 ἡμερόνυκτα ὀδοιπορία ἔφθασε εἰς ὄρος καὶ εἰς πρόποδας αὐτοῦ ἦτο ὄασις μὲ ὕδωρ καὶ φοίνικας. Οἱ Σαρακηνοὶ ἐσυμφώνησαν καὶ τοῦ ἔφερον ἄρτους. Ἐζήτησε ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀξίνην καὶ σίτον καὶ ἔσπειρε μικρὸ λαχανόκοιπο μὲ σίτο καὶ λάχανα. Ὅταν ἄγρια θηρία κατέστρεφον τὸν κῆπο, συνέλαβε ἓνα ἀπ' αὐτὰ καὶ ἐπιτιμώντας νὰ μὴ ξαναέλθουν δὲν ἐφάνησαν πλέον. Μία νύκτα οἱ δαίμονες συνήθροισαν λέοντες διὰ νὰ καταφάγουν τὸν ὄσιον, ὅμως δὲν τὸν ἐπέιραξαν.

Ἐπλεκε σπυρίδες καὶ τίς εἶδεν εἰς αὐτοὺς πού τοῦ ἔφερναν τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Ὀδοιποροῦσε μὲ μαθητὰς καὶ ἐκινδύνεψαν ἀπὸ τὴ δίψα. Προσευχόμενος ὁ ὄσιος

γονυκλινής ἐξῆλθε πηγὴ ὕδατος καὶ ἦπιαν. Ἐπεσκέφθη τὰ διάφορα μοναστήρια ἐνισχύων τοὺς μαθητὰς του, ἡ ἀδελφή του ὅταν τὴν συνήνητησε μετὰ τόσα χρόνια ἦτο ἡγουμένη.

Ἐθεράπευσε τὸν ἄρχοντα Φρόντωνα ἀπὸ ἀσθένεια. Ἦρχοντο πρὸς τὸν ὄσιον δύο μοναχοί, ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν δίψα ἀπέθανε ὁ ἄλλος ἐκινδύνευε. Ἀπέστειλε ὁ ὄσιος μαθητὰς του, τὸν μὲν ἔσωσαν διδόντες ὕδωρ τὸν δὲ ἄλλον ἔθαψαν. Εἶδε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀμμοῦν τοῦ Νιτριώτη (ἐορτάζεται 4 ὀκτωβρίου) ἀνερχόμενη με συνοδεία ἀγγέλων εἰς οὐρανό. Ἡ ἀπόστασι ἦτο 13 ἡμέρες ὁδοιοπορία.

Ἄλλοτε κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ φάγη παξιμάδι ἠρπάγη εἰς ἀέρα ἀλλὰ οἱ δαίμονες τὸν ἠμπόδιζον νὰ ἀνέβῃ. Οἱ ἄγγελοι ἐφιλονικοῦσαν με δαίμονας λέγοντες ὅτι οἱ ἁμαρτίες του ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔγινε μοναχὸς ἐσυγχωρήθηκαν ἂν ἔχετε, μετὰ ταῦτα νὰ τοῦ κατηγορήσετε.

Ὁ ὄσιος ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν ἐστέναξε, ἐλησμόνησε καὶ τὸ φαγητό του, θαυμάζοντας τὴν κακία τοῦ ἐχθροῦ καὶ πόσους πολέμους πρέπει νὰ ὑπομείνῃ ὁ κάθε χριστιανός. Τὸν ἠρώτησαν περὶ διαγωγῆς ψυχῆς ὅταν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματος. Τὴν ἐπομένη νύκτα ἐνῶ ἐπροσηύχετο ἤκουσε θεῖα φωνὴ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κελλίου του. Εἶδε ἓνα φοβερό γίγαντα τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἦτο ἕως νεφῶν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἁμαρτωλῶν ἐμπόδιζε νὰ ἀνέλθουν εἰς οὐρανό. Ὁ ἅγιος ἐδίδασκε τὸ λαὸ νὰ μὴ πλησιάζουν τοὺς αἰρετικούς διότι βλάπτεται ἡ ψυχὴ των. Ὁ ἴδιος κατὰ παράκλησιν ἐπισκόπων κατέβη εἰς Ἀλεξάνδρεια καὶ ἐκήρυττε. Πολλοὶ αἰρετικοὶ ἐπέστρεψαν εἰς ὀρθοδοξία καὶ εἰδωλολάτρες ἐβαπτίσθησαν. Ἦρώτησε τοὺς φιλοσόφους τί εἶναι πρῶτον ὁ νοῦς ἢ τὰ γράμματα; Εἶπον ὁ Νοῦς -Καὶ ὁ ὄσιος

«Ὅστις λοιπὸν ἔχει ὑγιῆ νοῦ δὲν χρειάζεται γράμματα. Ἄλλη φορὰ στηλιτεύων τὸν εἰδωλολατρία ἐπρότεινε εἰς τοὺς ἀπίστους νὰ θεραπεύσουν ἓνα δαιμονιζόμενο· ἐκεῖνοι ἤρνοῦντο τότε ὁ ἅγιος προσευχηθεὶς ἐσταύρωσε τὸν δαιμονιζόμενο καὶ ἐθεραπεύθη. Ὅταν τοῦ ἔγραψε ὁ βασιλεὺς Κων/νὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἄφησε ἡμέρας πολλὰς κλειστή. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐθαύμαζον, ὁ ἅγιος τοὺς εἶπε· «Μὴ θαυμάζετε ὅτι ὁμολεῖ ὁ βασιλεὺς εἰς ἡμᾶς δι' ἐπιστολῆς, μᾶλλον θαυμάζετε ὅτι ὁ Θεὸς ὠμίλησε εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Μονογενοῦς τοῦ Υἱοῦ. Καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ βασιλέως Κώνστας καὶ Κωνστάντιος τοῦ ἔγραψαν γράμματα, ἀπήνησε ὁ ὄσιος νάναι δίκαιοι, εὐσπλαχνοὶ καὶ νὰ μνημονεύουν τὴν μέλλουσα ἀνταπόδοσι καὶ ὅτι ὁ ΚΗΙΧ εἶναι ἀληθὴς καὶ δίκαιος βασιλεὺς.

Εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν εὔρε κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψιν τὸν Ἀββᾶ Παῦλον τὸν Θηβαῖο. Εἶδε ὡς ὀπτασία πέριξ ἁγ. Τραπεζῆς ἡμιόνους νὰ λακτίζουν τοὺς πιστοὺς καὶ φωνὴ εἶπε· «Βδελυθῆσεται τὸ θυσιαστήριόν Μου». Μετὰ δύο ἔτη οἱ Ἀρειανοὶ ἐξουσίαζον καὶ ἐμίαναν τὰς ἐκκλησίας. 105 ἐτῶν προγνώρισε τὸ θάνατό του, ἐνουθέτησε τοὺς μαθητὰς του νὰ μὴ ἀμελοῦν εἰς τὴν ἄσκησι ἀλλὰ νὰ ἀγωνίζωνται ὡς νὰ ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς των, νὰ φυλάττουν τὸ νοῦ τους ἀπὸ πονηροὺς λογισμοὺς, νὰ μὴ συγκοινωνοῦν με αἰρετικούς καὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν εἰς ἀπόκρυφο τόπο, εἰς τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιον νὰ δώσουν μύα μηλωτὴ του καὶ τὸ παλαιὸ ἱμάτιον τὸ ὁποῖο εἶχε ὡς στρώμα (δῶρο τοῦ Μέγ. Ἀθανασίου) καὶ τὴν ἄλλη μηλωτὴ του νὰ δώσουν εἰς τὸν ἐπίσκοπον Σεραπίωνα. Ἀσπασθεὶς τοὺς μαθητὰς τοῦ ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ὅταν ἠρωτήθη ὁ ἄββᾶς Σισώης ἐὰν ἔφθασε εἰς τὰ μέτρα τοῦ ὀσίου Ἀντωνίου εἶπε· «Ἄν εἶχον ἓναν ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς τοῦ Ἀντωνίου, θὰ ἦμουν ὅλος πῦρ». Τὸν βίον τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου ἔγραψε ὁ Μέγ. Ἀθανάσιος ἀρχίζων οὕτω· «Ἀγαθὴν ἄμιλλαν ἐνωτίσασθε».

Ὁσίου Ἀντωνίου ἐν Βερροία· Ἦτο ἀπὸ τὴν Βέρροια Μακεδονίας, μικρὸς ἐμόνασε εἰς τὴν ἐγγὺς μονὴ Περαιάς, καὶ ἐπὶ 50 ἔτη εἰς σπήλαιον πλησίον τῆς μονῆς ἀσκήτευσεν τρεφόμενος μὲ χόρτα, μόνον εἰς ἱερεὺς τοῦ ἔφερνε τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἐκοινωνοῦσε. Ἐκοιμήθη ὀσιακά, τινες κυνηγοὶ εὗρον τὸ λείψανόν του καὶ λύχνον ἀναμμένον ἄνω τοῦ λειψάνου. Γενομένης φιλονεικίας ποῖος θὰ λάβῃ τὸ λείψανόν του, ἔθεσαν αὐτὸ εἰς ἄμαξα καὶ τὰ βόδια ὠδήγησαν μόνον τοὺς τὸ Ἅγ. λείψανον εἰς τὸ πατρικὸν τοῦ οἴκου. Ἐτοποθετήθη εἰς τὸν ἐκεῖ ναόν. Εἰς σπήλαιόν του ἔγιναν ἀσκητήρια καὶ ὠνομάσθη Σκήτη τοῦ Ἅγ. Ἀντωνίου τοῦ Νέου.

Μνήμη τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου·

Ἦτο ἀπὸ Ἰσπανία, στρατηγὸς εἰς βασιλέα Γρατιανόν, ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς εἰς Σύριον τὸ 379. Ἠξιώθη χάρι θαυμάτων, ἐρχόμενος εἰς Ναὸ Ἀναστάσεως εἰς Ἱεροσόλυμα ὡς ἀπλοῦς προσκυνητὴς ἀναψαν ὅλα τὰ κανδήλια τοῦ Ναοῦ. Ἰδιοχείρως ἔγραψε τὸ Ἅγ. Εὐαγγέλιον καὶ τὸ ἀνέγνωσκε καθ' ἐκάστην. 17 ἔτη ἐβασίλευσε 60 ἐτῶν τὸ 395 μ.Χ. ἐκοιμήθη εἰς Μεδιόλανα, ἀφήσας τὸν Ἀρκάδιον βασιλέα ἀνατολῆς καὶ τὸν Ὀνώριον εἰς τὴν Δύσιν. Ἐνεταφιάσθη εἰς Κων/πολι.

ΟΣΙΟΥ ΑΧΙΛΛΑ· Ὁ ὅσιος Ἀχιλλὰς ἐλθὼν εἰς Ἀββᾶν Ἡσαΐαν καὶ ἰδὼν αὐτὸν νὰ τρώγῃ βρεγμένο ψωμὶ σὲ ἀλάτι εἶπε· «Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε ὧ πατέρες τῆς Σκήτης τὸν Ἡσαΐαν ὅστις τρώγῃ ζωμόν». Ἐὰν θέλῃς - τοῦ εἶπε - νὰ τρώγῃς ζωμόν ὕπαγε εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀγωνιζόμενος νὰ μὴ φανερώσῃ λόγον ἀδελφοῦ ποὺ τὸν ἐλύπησε παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ σηκωθῇ ἡ ἐνθύμησις του ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ λόγος ἔγινε αἷμα καὶ πτύοντας τὸ αἷμα ἀνεπαύθη.

Νεομάρτυρος Γεωργίου· Ἐγεννήθη τὸ 1810 εἰς χωρίον Τσοῦρλι ἐπαρχίας Γρεβενῶν ἐκ γονέων γεωργῶν Κων/νοῦ καὶ Βασίλως· 8ετῆς μένει ὀρφανὸς ἀπὸ γονεῖς· 8 ἔτη ἐργαζόταν ὡς ἱπποκόμος τοῦ ἀξιωματικοῦ Ἀβδουλάχ τοῦ Ἀμὴν Πασᾶ. Τὸ 1836 ἠρραβωνίσθη μὲ πτωχὴ ὀρφανὴ τὴν Ἐλένη. Οἱ Τοῦρκοι ὠνόμαζον τὸν Γεώργιον Γκισοῦρ Χασάν, ὁ Γεώργιος ἀπεκρίνατο ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ ὠμολόγησε αὐτὰ εἰς κριτήριον καὶ τὸν Βεζύρη. Τὸν ἐλευθέρωσαν. Τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1836 ἔγινε ὁ γάμος του μὲ τὴν Ἐλένη, ἐργαζόταν εἰς ἄλλον ἀξιωματοῦχον τὸν Μουτεσελήμη ὡς ἱπποκόμος. Μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννην καὶ σύζυγόν του ἐνῶ διέμενε εἰς Ἰωάννινα, ἀναζητώντας ἐργασίαν ἐρωτηθεὶς ἂν εἶναι χριστιανὸς ἢ Τοῦρκος τὸν ἔφεραν εἰς κριτήριον ἐνώπιον τοῦ Πασᾶ, λέγοντες ὅτι φορεῖ μαῦρον φέσι τῶν χριστιανῶν ἐνῶ εἶναι τοῦρκος. Ὁ ἅγιος εἶπε· «Χριστιανὸς ἐγεννήθην, χριστιανὸς εἶμαι, χριστιανὸς ἀποθνήσκω».

Εἰς γέρον 70 ἐτῶν ποὺ εἶχε γίνει Τοῦρκος παρακινουῖσε τὸν Γεώργιον νὰ τουρκέψῃ. Ὁ ἅγιος τὸν ἔλεγξε ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀσυνείδητον καὶ βρωμισμένον. Τὸν φυλακίζουν καὶ θέτουν ἐπ' αὐτοῦ πλάκα βάρους 50 ὀκάδων. Ὁ μάρτυς ἐκοιμήθη χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ καὶ εἶδε ὀπτασία μὲ λευκοφορμὸν νὰ τοῦ λέγῃ· «Μὴ φοβεῖσαι Γεώργιε». Ὅταν ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασιν θανάτου ἔγινε ἀστραπὴ καὶ κρότος καὶ ἀναβρασμὸς λίμνης, εἰς χριστιανούς ὁ μάρτυς εἶπε· «Μὴ πτοεῖσθε ἀδελφοί, καὶ ἐγὼ θὰ μαρτυρήσω διὰ τὸν ΚΗΙΧ προθυμώτατα». Εἰς τοὺς Τοῦρκους ἀπαντοῦσε αὐτὸ μόνον· «χριστιανὸς εἶμαι». 17 Ἰανουαρίου ἡμέρα Δευτέρα, ὥρα τρίτη τὸν ὠδήγησαν εἰς τοποθεσίαν

Κουραμανιό, άφοῦ ἔκαμε τον Σταυρόν του, ἔβαλον σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του.. παρέδωκε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα του. Ἦτο τότε 28 ἐτῶν. Κάθε βράδυ οὐράνιο Φῶς ἐκύκλωνε τὸ ἅγ. λείψανον. Μετὰ 3 ἡμέρας ἐνεταφίασαν οἱ χριστιανοὶ εἰς μητροπολιτικὸν ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου.

Εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ εἰς ἄλλους ἐφάνη κατ' ὄναρ λέγων· «Μὴ φοβεῖσθαι, διότι ἐγὼ θὰ σ' ἐπισκέπτωμαι πάντοτε».

18· ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ καὶ ΚΥΡΙΛΛΟΥ (Ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας). Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἐγεννήθη εἰς Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Παίζοντας μὲ ἄλλα παιδάκια εἰς τὴν παραλία, ἄλλο ὡς ἀναγνώστησιν ἄλλο διάκονος -ιερέυς, ὁ Ἀθανάσιος εἶχε τὸν ρόλον τοῦ Πατριάρχου. Ὅταν εἶδε ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας αὐτά, τὰ παιδιά πού βάπτισε ὁ Ἀθανάσιος τὰ ἔχρισε μὲ Ἅγιο Μύρον μόνο, δεχόμενος οὕτω ἔγκυρον τὸ βάπτισμα τοῦ Ἀθανασίου. 18 ἐτῶν ἐχειροτονήθη ὁ Ἀθανάσιος ἀναγνώστης, 25 ἐτῶν διάκονος. Εἰς τὴν Α' οἴκουμ. Σύνοδο ὑπέρμαχος ὀρθοδοξίας κατὰ τοῦ Ἀρείου. Ὁ ἐπίσκοπος Νικομηδείας Εὐσέβιος ἔγινε κρυφὰ Ἀρειανός, ἐρχόμενος εἰς βασιλέα Μέγα Κων/νο ἔφερε γραπτὴ μαρτυρία τοῦ Ἀρείου ἀπ' τὴν ἐξορία ὅτι μετανοεῖ, ὁ βασιλεὺς ὡς ἀπλοῦς νομίζων ὅτι ἀληθῶς μετενόησε ὁ Ἄρειος, διέταξε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Ἅγ. Ἀθανάσιος δὲν τὸν ἐδέχθη καὶ ἔγραψε εἰς βασιλέα ὅτι εἶναι ἀναθεματισμένος, ὡς χριστιανὸς πού μετανοεῖ ἴσως τὸν δεχθῆ. Ὁ βασιλεὺς πιεζόμενος ἀπὸ Εὐσέβιον διέταξε τὸν Ἀθανάσιον ἢ νὰ δεχθῆ τὸν Ἄρειον ἢ νὰ καθαιρεθῆ. Τὸ ἔτος 326 μ.Χ. ἐχειροτονήθη ὁ Ἀθανάσιος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Οἱ Ἀρειανοὶ ἐσυκοφάντησαν τὸν Ἀθανάσιον ὡς ἐπίβουλον τοῦ βασιλέως καὶ ὡς ἄδικο καὶ φιλοχρήματο. Μὲ ἕναν ἱερέα τὸν Ἰσχύρα (πού ἀντικανονικὰ ἐφόρει τὰ ράσα) ἔφεραν τὰς κατηγορίας εἰς βασιλέα. Ὁ Μέγ.Κων/νος διέ-ταξε καὶ συνεκροτήθη σύνοδος εἰς τὴν Τύρον, ἔφεραν τὸν ἱερέα Μακάριον (τῆς Ἀλεξανδρείας) ν' ἀπολογηθῆ διότι ὁ Ἰσχύρας ἔλεγε ὅτι ἐποδοπάτησε τὰ Ἅγια Μυστήρια. Ἐνῶ ἤρχετο ὁ Ἀθανάσιος εἰς Σύνοδο ν' ἀπολογηθῆ ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ παύσῃ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Ἀθανάσιος νὰ παραμείνῃ εἰς θέσιν του. Ὁ Μακάριος ἐζήτην ν' ἀποδείξῃ ὁ Ἰσχύρας πότε καὶ ὑπὸ ποίου ἔγινε ἱερεύς. Γενομένης φιλονεικίας καὶ συκοφαντιῶν οἱ ἀρχιερεῖς καθήρεσαν τὸν ἅγ. Ἀθανάσιον ἐνῶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχαν ὑπογράψῃ τὴν καθάρειν τοῦ Ἀρείου. Ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε ὅλους τοὺς ἐπισκόπους νὰ ἔλθουν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὁ Εὐσέβιος καὶ Θεόγνις δὲν ἦλθαν ἀλλὰ ἐδικαιολογοῦντο ἐγγράφως. Ὁ βασιλεὺς κατενόησε καὶ διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Ἀθανάσιος εἰς τὸ θρόνον του. Ὁ Ἄρειος συνέχισε νὰ κηρύττει τὶς αἱρέσεις του. Οἱ Ἀρειανοὶ κατῶρθωσαν καὶ ἔπεισαν τὸν Μ. Κων/νο καὶ ἐξώρισαν τὸν Ἀθανάσιον εἰς Γαλλία. μετ' ὀλίγον ὁ Μ. Κων/νος ἀπέθανε καὶ ἐβασίλευσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Κων/νος εἰς Κων/πολι, ὁ Κώνστας εἰς Ρώμη καὶ ὁ Κωνστάντιος εἰς Ἰσπανία. Ὁ Ἀθανάσιος εὐρέθη πιεζόμενος ἢ νὰ συλλειτουργήσῃ μὲ τὸν Ἄρειον ἢ νὰ παραιτηθῆ τοῦ θρόνου. Ὁ Ἄρειος ἐρχόμενος διὰ σωματικὴν τοῦ ἀνάγκην ἐχύθησαν τὰ ἐντόσθιά του καὶ κακῶς ἀπέθανε ὑπὸ τῆς θείας δίκης. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἔμεινε δύο ἔτη καὶ 4 μῆνας εἰς ἐξορία. Ὁ βασιλεὺς Κώνστας ἐπανέφερε τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὸν θρόνον του. Ὁ λαὸς τὸν ἐδέχθη μὲ τιμᾶς. Οἱ Ἀρειανοὶ ἐξηγέρθησαν ὅτι χωρὶς ἀπόφασιν Συνόδου ἐπανῆλθε καὶ ὅτι ἔχει ἕνα χερί ἱερέως νεκροῦ ταριχευμένο τοῦ Ἀρσενίου καὶ μ' αὐτὸ κάμει μαγεῖτες.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε εἰς τὴν Τύρον Σύνοδον («ὁ Ἀρσένιος ἦτο ἀναγνώστης καὶ

έκρύπτετο διά τινα αίσχουργία διά νά μή τιμωρηθῆ). Ὁ Ἀρσένιος ἦλθε εἰς Ἀθανάσιον καί ἐσυμφώνησαν νά ἐμφανισθῆ πρῶτος ὁ Ἀθανάσιος καί ἔπειτα ὁ Ἀρσένιος. Οἱ κατήγοροι εὗρον πόρνην διά νά συκοφαντήσῃ τόν ἅγιον ὅτι ἡμάρτησε μαζί της. Ἐνῶ ὁ ἱερεὺς Τιμόθεος μέ τόν Ἀθανάσιον εἰσήρχετο εἰς τήν Σύνοδο ἠρώτησε τήν πόρνην «ἐγὼ ἔπραξα τήν ἀμαρτία μαζί σου;» Ἐκείνη μὴ γνωρίζουσα τόν ἅγιον ἐφώνησε πρὸς Τιμόθεον «Οὗτος εἶναι ὧ - ἀρχιερεῖς - ὁ Ἀθανάσιος ὁ ἀμαρτήσας μέτ' ἐμου». Ἐφανερῶθη τὸ ψεῦδος!. Ὄταν οἱ κατήγοροι ἔδειξαν τήν χεῖρα τοῦ νεκροῦ!.. ὁ ἅγιος τότε ἐφάνερωσε τόν Ἀρσένιον δεικνύων τήν χεῖρα τοῦ λέγων «Δύο χεῖρας ἢ τρεῖς ζητεῖτε ἀπὸ τόν Ἀρσένιον;» Ὁ ἅγιος φεύγων τήν κακίαν τῶν κατηγορῶν ἐκρύπτετο εἰς ξεροπήγαδο ἕξι χρόνους, τὸν καθήραισαν καί ἔπεισαν τὸν βασιλέα νά ἐκδώσῃ διάταγμα ὅπου κρύπτεται ὁ Ἀθανάσιος νά κρημνίζουσι τὸν οἶκον του. Εἰς χριστιανὸς ἔτρεφε τὸν ἅγιον εἰς ξεροπήγαδο, πού μέ ἐπιστολὰς τοῦ ἐστήριζε τήν ἐκκλησία. Κρυφὰ ἦλθε εἰς Ρώμην ζητῶν βοήθεια ἀπὸ βασιλέα. Ὄταν οἱ Ἀρειανοὶ ἤθελαν νά ἐνθρονίσουσι πατριάρχη τὸν Ἀρειανὸ Γρηγόριο, οἱ ὀρθόδοξοι ἤθελαν τὸν Ἀθανάσιον, ἐγένετο μεγάλη ἀναστάσι καὶ ταραχὴ εἰς τὴν πόλιν, ἔκαψαν τὸν ναὸ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου, ἐπρόκειτο νά γίνῃ ἐμφύλιος πόλεμος. Ὁ ἅγιος ἐκρύβη καὶ ἦλθε εἰς Ρώμην.

Ἐγένετο Σύνοδος εἰς Σαρδικὴ Βουλγαρίας καὶ ἦλθον 300 ἀρχιερεῖς ἀπὸ τὴν Δύσι καὶ 70 ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Οἱ 70 ἐζήτησαν νά ἔλθῃ ὁ Ἀθανάσιος καὶ ὁ Παῦλος οἱ ἄλλοι ἀντέλεγον. Τέλος ἐχωρίσθησαν, οἱ 70 εἰς τὴν Φιλιππούπολιν Θράκης ἔκαμαν Σύνοδο κακόδοξον. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν καὶ ἀναθεμάτισαν τοὺς αἰρετικούς καὶ ἐβεβαίωσαν τὴν Αἰ Οἴκουμ. Σύνοδο. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῆς ἔγραψε ἐπιστολὰς ὅτι ἐὰν ὁ Ἀθανάσιος καὶ Παῦλος δὲν ἐπιστρέψουσι εἰς τοὺς θρόνους των θὰ κάμῃ πόλεμον. Ὁ Κων/νὸς φοβηθεὶς ἐκάλεσε τὸν Ἀθανάσιον εἰς Κων/πολιν καὶ ἐζήτησε νά ἀφήσῃ μία ἐκκλησία Ἀρειανῶν εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε ὅτι δέχεται μόνο ἂν ἀφήσῃ καὶ εἰς Κων/πολιν μία ἐκκλησία διά ὀρθοδόξους. Οὕτω ἐσυμφώνησαν. Ὁ Ἀθανάσιος ἐπέστρεψε εἰς τὸν θρόνον του, τρίτη φορά! Οἱ Ἀρειανοὶ προσῆλθον εἰς τὸν βασιλέα Κωνσταντῆν ζητοῦντες νά χειροτονηθῆ ἀντὶ τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου, πατριάρχης κάποιος Γεώργιος ἔχων φιλίαν μέ τινος ἀξιωματούχου. Ὁ Γεώργιος ἀνῆλθε εἰς τὸν θρόνον ἐξωρίσθη ὁ Ἀθανάσιος, ἐχειροτονοῦσε Ἀρειανούς διά κληρικούς, μοναχοὺς καὶ μοναχὰς μὴ δεχομένους τὰ τοῦ Ἀρείου ἐπόμενε εἰς τὴν πόλιν. Πολλοὶ ὀρθόδοξοι ἀπέθαναν ἀπὸ δαρμό, 30 ἐπισκόπους ὀρθοδόξους ἐξώρισε. Ὁ Ἀθανάσιος ἐκρύπτετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἁγ. Συγκλητικῆς 6 ἔτη. Οἱ ὀρθόδοξοι Πατριάρχης Λιβέριος Ρώμης, Μελέτιος Ἀντιοχείας, Παῦλος Κων/πόλεως ἐξεδιώχθησαν καὶ ἔλαβον τοὺς θρόνους οἱ Ἀρειανοί. Ὁ Κωνσταντῆς εἰς Καππαδοκίαν κακῶς ἀπέθανε. Τὸν Ἀρειανὸ πατριάρχη Ἀλεξανρείας (τὸν Γεώργιον) οἱ εἰδωλολάτρες τὸν ἐβασάνισαν καὶ τέλος ἔκαυσαν εἰς πυρὰ. Ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἐπανεφέρει τὸν Ἀθανάσιον εἰς θρόνον του, μέτ' ὀλίγο ἤρχισε φανερὰ τὸν διωγμὸν τῶν χριστιανῶν. Εἰς Κων/πολιν ἔστησε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς «Τύχης» νά τὸ προσκυνοῦν. Ἐρώτησε μάγους καὶ μαντεῖα καὶ τοῦ εἶπαν νά φονεύσῃ τὸν Ἀθανάσιον, ἔστειλε 200 στρατιώτας ὁ ἅγιος διέφυγε μέσῳ αὐτῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Νεῖλον ἤρχετο εἰς Θηβαΐδα τὸν κατεδίωξαν!... «ὁ ἅγιος εἶπε καὶ ἔστρεψε τὸ πλοῖον ἀντίθετα, ὅταν πλησίασαν οἱ διώκτες τοὺς εἶπε «τρέξατε νά φθάσετε τὸν Ἀθανάσιον, ἔμπροσθέν σας ὑπάρχει». Ἐπὶ 20 μῆνας ἐκρύβη εἰς τινος οἰκίαν εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ὄταν ἐβασίλευσε ὁ Οὐάλης διέταξε νά φονευθῆ ὁ Ἀθανάσιος. 4 μῆνας ἐκρύπτετο εἰς κοιμητήριον ὡς ὅπου ἀπέθανε ὁ ἄρχων πόλεως Τατιανὸς πού ἐζήτησε νά τὸν φονεύσῃ. Διά νά μή γίνῃ

ἐμφύλιος πόλεμος εἰς Ἀλεξάνδρεια ὁ Οὐάλης ὑπεχώρησε καὶ ἄφησε τὸν ἅγιο εἰς τὸν θρόνο. Τὸ 373 ἀνεπαύθη ὁ ἅγιος εἰς ἡλικία 70 ἐτῶν. 46 ἔτη ἐπατριάρχευσε διωκόμενος!..

19η· Ἅγ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ τοῦ Αἰγυπτίου καὶ ἁγ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ Ἀλεξανδρείας· Ὁ πρῶτος (ἀναχωρητής) ἐγεννήθη εἰς Θηβαΐδα τὸ 331 ἔτος.

Νέος ἔγινε μοναχός, 40 ἐτῶν ἔγινε ἱερέας, ἔλαβε χάρι κατὰ δαιμόνων καὶ θαυμάτων. Τινὲς λέγουσιν ὅτι ἦτο μαθητὴς Ἁγ. Ἀντωνίου. Ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννης ἐλάμβανε ἀργύρια ἀπὸ ἰατροϋθέντας, ὅπως τοῦ προεῖπε ὁ ὁσῖος ἔγινε λεπρός. Ὁ ὁσῖος ἐθεράπευσε μετὰ 7ήμερο προσευχὴ δαιμονιζόμενο. Στρατιῶτες ἐδίωκον ἄνδρα ποῦ ἔλεγε ὅτι ἦτο ἄθῶος, τὸν συνέλαβαν, ὁ ὁσῖος ἐλυπήθη καὶ ἐρωτήσας τὸν νεκρὸ ἐὰν εἶναι αὐτὸς ὁ φονεὺς, ὁ νεκρὸς ἀπεκρίθη· «Οὐχὶ Τίμιε πάτερ, ἄλλος εἶναι!» Οἱ στριῶτες ἠρώτησαν νὰ ἐρωτήσῃ ὁ ὁσῖος ποῖος εἶναι. Ἀπεκρίθη· «Φθάνει ποῦ σὰς ἐβεβαίωσα ὅτι αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ, ἐγὼ δὲν εἶμαι κριτὴς νὰ τιμωρῶ». Ὁ ὁσῖος ἐθεράπευσε μὲ προσευχὴ τοῦ κόρη ἢ ὁποῖα ἐφαίνετο (συνεργεῖα δαίμονος) ὡς ἄλογο, ἐξήγησε ὅτι τοῦτο τοῦτο ἔπαθε διότι 5 ἐβδομάδες ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴν θεία κοινωνία.

Ὁ ὁσῖος Μακάριος σκέπαζε τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων, ὡς νὰ μὴ τὰ ἔβλεπε καὶ ὅ,τι ἤκουε, ὡς νὰ μὴν ἤκουε. Ἀνέστησε εἰδωλολάτρη τὸν Μίλτη (ιδε Τριῶδιο Σάββατο Τυρινῆς) διὰ νὰ πείσῃ ἕναν αἰρετικὸν διὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Εἶδε ὀφθαλμοφανῶς τὸν διάβολον κρατώντα ἀγεῖον ἐλαίου καὶ λινὸ ἱμάτιο κρεμμάμενα κολοκύθια.

Ἐθέριζον μὲ Ἀββᾶ Σισώη καὶ ἄλλους μοναχοὺς, γυνὴ ἔκλαιε διότι ἀπέθανε ὁ ἀνὴρ τῆς καὶ δὲν εὔρισκε κάποια παρακαταθήκη. Ὁ ὁσῖος ἠρώτησε τὸν νεκρὸν καὶ ἀπήντησε ὁ νεκρὸς!! Ἐπὶ 20 ἔτη ὁ ὁσῖος ἔτρωγε μόνον ἄρτο καὶ 3 ποτήρια νερό. Ἐρωτηθεὶς νὰ εἴπῃ ψυχοφελὴ εἶπε· «Ἀκόμη δὲν ἔγινε μοναχός, ἀλλὰ εἶδε μοναχοὺς. Συνήντησε εἰς τὴν ἔρημο δύο γυμνοὺς ἐρημίτας ποῦ ἐπὶ 40 ἔτη ἠσκήτευσον καὶ ἔλαβον χάριν νὰ μὴ κρυώνουν οὔτε νὰ ζεσταίνωνται. Κλέπτες ἦλθον εἰς καλύβη του, ὁ ὁσῖος ὡς δῆθεν ξένος βοήθησε εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῶν λιγροστῶν ἀντικειμένων λέγων· «Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός μου». Ὅταν ἤθελον νὰ τὸν χειροτονήσουν διάκονο ἔφυγε εἰς ἄλλο τόπο ἐκεῖ ἐσυκοφαντήθη ὅτι ἐπόρνευσε καὶ ἔμεινε ἢ νέα ἔγγυος. Τὸν ἔδειραν καὶ ἐπόμπευσαν, ἠργάζετο καὶ ἔτρεφε τὴν γυναῖκα. Τὴν ὥρα τοῦ τοκετοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ καὶ ὠμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Ὁ ὁσῖος ἔλεγε· «Φεῦγε εἰς ἠσυχία, κλαῖε, χαλίνωσε τὴν γλῶσσα σου καὶ τὴν κοιλία σου.

Τὸ ἔτος 391 ἀπῆλθε εἰρηνικὰ εἰς Κύριον.

Ὁ ἁγ. Μακάριος ὁ καὶ πολιτικὸς ὀνομαζόμενος· Διέτριβε εἰς πόλιν διὰ τὴν ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων. Ἦτο ἱερεὺς εἰς τὰ κελλία, ἄκρως ἐγκρατής, ὑπομονετικὸς καὶ θαυματουργός. Ὁ ὁσῖος Ἀντώνιος εἶπε δι' αὐτόν· «Ἰδοὺ ἀνεπαύθη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ σέ καὶ θέλεις γίνεαι κληρονόμος τῶν ἀρετῶν μου». Τοῦτο εἶπε ὅταν ἐζήτησε ὁ Μακάριος νὰ τοῦ δώσῃ ὀλίγα ὠραία βᾶϊα, ὅταν ὁ Ἀντώνιος τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι γεγραμμένον νὰ μὴ ἐπιθυμῆσαι τίποτε ἀπὸ τὰ τοῦ πλησίον σου, τότε τὰ βᾶϊα κατεκάησαν ὡς ἀπὸ πυρός.

Εἰς τὸ Ταβενήσι ἐπὶ 7 ἔτη ἔτρωγε λάχανα καὶ ὄσπρια βρεκτά. Ἐπὶ 3 ἔτη ἔτρωγε 40 δράμια παξιμάδι καὶ ὀλίγον ὕδωρ. Μία τεσσαρακοστὴ δὲν ἐκάθησε, οὔτε ἐκοιμήθη,

ἔπλεκε βάρια φοινίκων καὶ κάθε κυριακὴ ἔτρωγε μόνο κραμβολάχανο. Μία φορὰ ἠγωνίσθη νὰ μείνῃ ὁ νοῦς τοῦ 5 ἡμέρας εἰς θεωρίαν Θεοῦ καὶ τοσοῦτο ἐθύμωσε ὁ δαίμων ἔκαυσε τὸ ψαθίον ὅπου ἴστατο ὁ ὄσιος καὶ ὅτι ἄλλο ὑπῆρχε εἰς καλύβη τοῦ ἐκάη. Οἱ λογισμοὶ τὸν ἔθλιψαν διὰ νὰ ὑπάρχη προσκύνημα εἰς Ρώμῃ ὁ ὄσιος πέσων εἰς τὸ κατώφλι εἶπε εἰς δαίμονας· «Σύρατέ με ἐσεῖς, ἐγὼ θεληματικῶς δὲν ὑπάγω.

Ἄλλοτε θλιβόμενος ἀπὸ λογισμοὺς μετέφερε ἄμμο ἀπὸ τόπο εἰς τόπο. Ὅταν τὸν ἐπέιραξε ὁ δαίμων τῆς πορνείας ἕξι μῆνας ἔμεινε εἰς βάλτο προσευχόμενος· ἀπὸ τὰ τσιμπήματα τῶν ἐντόμων μόνο ἀπὸ τὴ φωνὴ ἔγνωρίζετο. Ἐδάγκασε αὐτὸν ἀσπίς καὶ συλλαβῶν τὸν ὄφι ἔσχισε τὰς σιαγόνας τῆς, διαμένων ἀβλαβῆς. Ἐθεράπευσε τυφλὸ μικρὸ τῆς ὑαίνας καὶ ἡ ὑαίνα τὴν ἐπομένη ἔφερε δέρμα προβάτων, ὁ ἅγιος εἶπε εἰς θηρίον «τὰ ἐξ ἀδικίας οὐ δέχομαι» τὸ θηρίο ἔκλινε κεφαλὴ καὶ ἔφυγε. Ἰάτρευσε ἱερέα ποῦ εἶχε πορνεύσει καὶ ἐλειτούργησε, ἀφ' οἷς πρότερον ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἱεουργῆ εἰς τὸ ἐξῆς. Εἰσηλθε εἰς τὸν τάφο Ἰανῆ - Ἰαμβρῆ (τῶν μάγων τοῦ Φαραῶ) οἱ δαίμονες ὡς κόρακες φτερουγίζοντας εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔκραζον· «Τὶ θέλεις ἐδῶ; οὐδέποτε ἄλλος ἄνθρωπος εἰσηλθε!» Ὁ ὄσιος εἶπε· «Μόνο νὰ ἰδῶ καὶ φεύγω». Ὁ Σατανὰς κρατῶν ξίφος ἀπειλοῦσε τὸν ὄσιον ὅστις εἶπε· «Σὺ ἔρχεσαι μὲ ξίφος ἐγὼ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου Σαββαώθ». Φεύγων ἐβάδισε 20 ἡμέρας, ἀπὸ πείνα καὶ δίψα ἠσθένησε. Ἐβλεπε κόρη μαυροφορεμένη κρατοῦσα ὕδωρ, τὴν ἠκολούθησε 3 ἡμέρας, μετὰ ἐφάνη ἀγγέλῳ ἀγρίων βουβαλιῶν. Ἐνα θηλυκὸ ζῶο μὲ τὸ μοσχάρι τῆς ἦλθον ἐνώπιόν του, φωνὴ ἤκουσε νὰ θηλάσῃ καὶ θηλάσας ἔλαβε δύναμιν καὶ ἐπέ-στρεψε.

Μία φορὰ ἔστηνε καλάμια ἀνὰ διαστήματα, διὰ νὰ γνωρίζῃ τὴν ὁδὸ ἐπιστροφῆς, ὁ διάβολος φθονήσας ἐμάζεψε αὐτὰ εἰς δεμάτι καὶ ἔφησε αὐτὰ ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμάτο. Ὁ ὄσιος ἔρριψε τὴν ἐλπίδα του εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐσυνέχισε. Ὁ ὄσιος ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, κυρτός, μὲ ὀλίγας τρίχας εἰς μύστακα καὶ πώγωνα.

Ἄνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ, τὸ 394 ἐτῶν 99

Ἀνάμνησις θαύματος ὅταν ὁ Μ.Βασίλειος ἠνοιξε με προσευχὴ τὰς θέρας τῆς Καισαρείας καὶ ἔλαβον οἱ ορθόδοξοι.

Ἄγ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ τοῦ Γαλησιώτου· (1230-1307).

Ἐκ χωρίου Θεοδότου τῆς Μαύρης θαλάσσης. Πατὴρ Γεωργίου (ἦτο ἀεχιστράτηγος) καὶ μητὴρ Μαρίας εὐσεβῶν γονέων. Ὀνομάσθη Μιχαὴλ εἰς βάπτισμα ὁ πατὴρ του τὴν ἡμέρα βαπτίσεως εἶδε κατ' ὄναρ ἱεροπρεπῆ ἄνδρα νὰ ζητᾷ τὸ χρυσοῦν ἐγκόλπιο ποῦ φοροῦσε. Προμήνυε τὴν μέλλουσα ἀγιότητα τοῦ μικροῦ. Νέος ὁ Μιχαὴλ εἶδε ὀπτασία θεῖα νὰ τὸν καλῆ πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἄνεχώρησε διὰ ἀγίους τόπου εἰς τὴν Λυδία τὸν πλημμυρισμένο ποταμὸ Πακτωλὸς τὸν διῆλθε θαυματουργικά.. Προσηυχῆθη καὶ εὐθύς ὑψώθη εἰς ἀέρα καὶ εὐράθη εἰς ἀπέναντι ὄχθη. Εἰς τὸ Σινὰ ἐκάρη μοναχὸς μὲ τ' ὄνομα Μελέτιος, ἐνδύμενος τρίχινα, χωρὶς δεῦτερο ἔνδυμα, μὲ ἀγρυπνίας καὶ εὐχὰς ἀγωνιζόμενος. Ἐπειτα ἐμόνασεν εἰς τὸ ὄρος Λάτρου καὶ εἰς Γαλήσιον ὄρος εἰς μονὴ Ἄγ. Λαζάρου. Ἐδῶ ἐκάρη μεγαλόσχημος ἀγωνιζόμενος τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας μὲ τεσσαρακοντάδας νηστειῶν - ἄσιτος.

Μία νύκτα τοῦ ἐφάνη εἰς τὸ κελλίον του ὁ ΚΗΙΧ μὲ πλῆθος ἀγγέλων καὶ τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κων/πολι νὰ κηρύξῃ τὴν ἀλήθεια διότι πολεμεῖται. Ὁ Γέροντας τοῦ

όσιου ὁ Μᾶρκος Ἀσιμέλης δὲν τοῦ ἔδιδε εὐλογία νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐνῶ ἐπροσηύχετο ἤκουσε θεῖα φωνὴ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσει.

Εἰς Κων/πολι ἔγινε γνωστὸς καὶ πάντες ἔτρεχον διὰ νὰ ὠφεληθοῦν. Μὲτ' ὀλίγον ὁ ὄσιος ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αὐξεντίου ἀσκητεῦον εἰς σπήλαιον καὶ μικρὰ καλύβη ποῦ ἔκτισε ἐμπροσθεν τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Μιχαὴλ Β' ὁ Παλαιολόγος βασιλεύσας (1260-1282) ἦλθε τὴν ἔνωση μὲ Λατίνους, ὁ ὄσιος ἐδίδασκε εἰς ὅλη τὴν Βυθυνία τὸν λαὸ τὰ ἀληθῆ δόγματα. Βαδίζοντας μὲ τὸν μαθητὴν του, ἐνῶ ἔδυε ὁ ἥλιος, προσευχήθηκε ὁ ὄσιος καὶ ὁ ἥλιος δὲν ἔδυσε ὡς νὰ ὑπάγουν εἰς ἕνα χωρίο. Εἰς τὴν νῆσο Ἀγ. Ἀποστόλου κάτωθεν τοῦ ὄρους Αὐξεντίου ἔκτισε πολλὰ ἀσκητήρια καὶ ἐκκλησίας διὰ μαθητὰς του.

Ὅταν ἔκτισε ναὸ εἰς τὸν Ἅγ. Αὐξέντιο τοῦ ἐφάνη τοῦ ἐφάνη ὀφθαλμοφανῶς εὐχαριστῶντας τον καὶ λέγοντας ὅτι θὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ μεγάλη ἀμοιβὴ παρομοίᾳ μ' αὐτὴν ποῦ ἔλαβε ὁ Ἅγ. Στέφανος ὁ Νέος ὁ ὁμολογητὴς ποῦ ἀσκήτεψε σ' ἐκεῖνο τὸ ὄρος. Ὅταν ὁ Παλαιολόγος ἄρχισε τοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν μὴ θελόντων τὴν ἔνωση μὲ Λατίνους, ὁ ὄσιος μὲ τὸν μαθητὴ τοῦ Γαλακτίωνα ἱερομόναχο ἤλεγξαν αὐτοπροσώπως τὸν βασιλέα. Ἐξορίζονται εἰς νῆσο Σκυρο, ὁ ὄσιος ἔπειτα ἀποστέλλεται εἰς Ρώμη. Ὁ πάπας Γρηγόριος τὸν φυλακίζει 7 ἔτη εἰς Ρώμη. Μετὰ πάλι εἰς Σκυρο μὲ τὸν Γαλακτίωνα τοὺς φυλακίζουν διὰ νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ πείνα. Ὁ ὄσιος 40 ἡμέρες μένει νῆστις, ὁ φύλαξ ἰδὼν τὸ ὑπὲρ φύσιν τοῦτο προσέπεσε ζητῶν τὴν εὐχὴν του καὶ ἔδωσε τροφή.

Ὁδηγοῦνται εἰς Κων/πολι εἰς βασιλέα, ὁμολογοῦν, βασανίζονται μὲ ραβδισμοὺς, ὁ Μελέτιος ἐκρεμάσθη εἰς ξύλο ξηρὸ καὶ ὧ τοῦ θαύματος ἐβλάστησε φύλλα!! Τὸν Γαλακτίωνα ἐτύφλωσε, τοῦ ὀσίου Μελετίου τοῦ ἔκοψε τὴ γλῶσσα καὶ ἐκρίζωσε ὀδόντας. Ὁ Γαλακτίων μετὰ ὅτε ἐγένετο εἰρήνη ἔβλεπε καὶ ἐλειτούργει, ὁ θεῖος Μελέτιος ἔλάλει καθαρὰ, ἀνευ γλώσσης.

Ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος (1282-1328) ἐξεδίωξε τὸν πατριάρχη Βέκκο καὶ ἀνεκάλεσε τὸν ἐξόριστο Ἰωσήφ καὶ ἐτίμησε τοὺς ὁμολογητὰς. Ὁ ὄσιος εἰς βαθὺ γῆρας εἰς μονὴ Ἅγ. Λαζάρου εἰς Γαλήσιον ἠσθένησε 3 ἔτη τρώγων μόνον ὀπωρικά, ἀσπασάμενος τοὺς μοναχοὺς ὕψωσε χεῖρας λέγων· «Εἰς χεῖρας Σοῦ Κύριε, παρατίθημι τὸ πνεῦμα μου» καὶ ἐκοιμήθη. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ὡς ἥλιος. Ἐτάφη ἐκεῖ κ' ἐπὶ μερικὰς δεκαετίας τὸ Ἅγ. λείψανό του διεφυλάχθη σῶον. Ὅτε ἐζοῦσε ὁ ὄσιος καὶ ἔκτιζον ναὸ εἰς Ἀπόστολον Ἀνδρέα δὲ εἶχον τροφή δι' ἐργάτας. Ἐλθὼν μὲ ὑποτακτικὸ τοῦ εἰς θάλασσα ἐκτύπησε μὲ τὴν ράβδο τοῦ λέγων· «Ἐν ὀνόματι τοῦ ΚΗΙΧ δὸς σήμερον τὰ χρειαζόμενα» καὶ εὐθὺς ἐπήδησε ἔξω ἕνα μεγάλο ψάρι καὶ ἔπειτα ἕνα δεύτερον.

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ· Ἐγεννήθη εἰς Κων/πολι τὸ 1392 ἐξ εὐσεβῶν γονέων Γεωργίου Εὐγενικοῦ καὶ Μαρίας. Ὁ πατὴρ του ἦτο διάκονος, πρωτέκδικος καὶ χαρτοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας. Εἰς βάπτισμα ὠνομάσθη Ἐμμανουήλ. Ἐτυχε ἀνωτέρας μορφώσεως μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἰωάννη μαθητεύσας εἰς διδασκάλους Ἰωάννη χορτασμένο, Γεώργιο Πλήθωνα, καὶ Μανουὴλ Χρυσοκκόκο (πιθανὸν καὶ Ἰωσήφ Βρυένιο).

Μετὰ τὰς σπουδὰς τοῦ ἀνέλαβε διευθυντὴς τῆς ἰδιωτικῆς σχολῆς τοῦ πατρὸς του, ὁ Γεώργιος Γενάδιος ἦτο μαθητὴς του. Ἐγινε μοναχὸς εἰς μονὴ Ἅγ. Γεωργίου τῶν

Μαγγάνων (εἰς τὸν Βόσπορο) τὸ 1418. Δύο ἔτη ἀσκήτευε εἰς νῆσο Ἀντιγόνη τῶν πριγκηπονήσων εἰς ὑπακοή τοῦ Γέροντος Συμεών. Ἐχειροτονήθη ἱερεύς. Τὸ 1436 ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐξέλεξε τὸν Μάρκο τοποτηρητὴ εἰς τὴν μελετωμένη Σύνοδο. Τὸ 1436 χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Ἐφέσου. Ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης Παλαιολόγος (1423 -1448) ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἔνωσι μὲ Λατίνους διὰ τὸν κίνδυνο τῶν Τούρκων. Εἶχε καθορισθῆ τότε νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς Δυτικούς μὲ 700 λατινοεπισκόπους σύνοδος εἰς Βασιλεία Γερμανίας διότι 3 πάπαι ταυτόχρονα διεκδικοῦσαν τὸν θρόνο. Ὁ πάπας Εὐγένιος εἶχε συμφωνήσῃ νὰ δεχθῆ ὅτι ἡ σύνοδος αὕτη θὰ ἀποφασίσῃ. Εἰς Παλαιολόγο εἶπε νὰ συζητήσουν τῇ διαφορᾷ πίστεως ἐν Συνόδῳ μὲ ἰδικὰ τοῦ ἔξοδα. Ἡ Σύνοδος Βασιλείας ἐκαθαίρεσε τὸν Εὐγένιο καὶ ἐνθρόνισε τὸν πάπα Φίληκα. Ὁ ἁγ. Μᾶρκος ἐξελέγη τοποτηρητῆς ἀπὸ τὰ πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας. Ἡ Σύνοδος ἤρχισε εἰς Φερράρα Ἰταλίας, ὁ πάπας ζητοῦσε νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ πόδι, ὁ Παλαιολόγος μία ἡμέ-ρα ἔμεινε εἰς τὸ πλοῖο καὶ δὲν ἔβγαινε, τέλος διὰ νὰ μὴν ἀναχωρήσουν εἶπον οἱ παπικοὶ ὅτι δὲν πειράζει ἄς μὴ προσκυνήσουν. Ἔως ὅτου συναχθοῦν οἱ Λατῖνοι διὰ τὴ Σύνοδο ὠρίσθη νὰ γίνωνται 3 φορές διάλογοι τὴν ἑβδομάδα. Ὁ Μᾶρκος μὲ πατερικὰ ἐπιχειρήματα ἤλεγξε τὴν κακοδοξία, ἀποστομώνοντας τὸν δεινὸ ῥήτορα Καρδινάλιο Ἰουλιανό. Ὁ μητροπολίτης Νικαίας Βησσαρίων φθονῶντας τὸν Ἅγιο Μάρκο συμμαχοῦσε μὲ τοὺς Λατίνους. Οἱ διαλέξεις ὠδηγοῦντο εἰς ἀσκοπο φλυαρία. Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ζήτησε νὰ ἀναγνωσθοῦν πρῶτον οἱ ὅροι τῶν Συνόδων, οἱ Λατῖνοι ἤρνοῦντο, ὁ ἅγιος ἔλεγε· Ἐφ' ὅσον ἐσεῖς κάματε τὴν προσθήκην (τὸ φιλιόκβε=καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ) εἰς τὸ σύμβολο πίστεως θὰ εἰποῦμε τὰ ἀρμόδια καὶ ἔπειτα ἀπολογεῖσθε. Οἱ Λατῖνοι πιεζόμενοι ἐδέχθησαν ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπιτρέπουν νὰ ἀκούῃ ὁ λαός, τὸ ἅγιο εὐαγγέλιο κλειστό, αἱ λαμπάδες ἐσβεσμέναι.

Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ἀπέδειξε ὅτι καὶ σωστὴ νὰ εἶναι ἡ προσθήκη εἰς τὸ «πιστεύω» εἶναι ἐμποδισμένη. Τρεῖς χρόνους ἐταλαιπωροῦντο οἱ Ἀνατολικοὶ ἀπ' τοὺς Λατίνους, δὲν ἔδιδον σιτηρέσια ὥστε πιεζόμενοι νὰ ὑπογράψουν τὴν ἔνωσιν... Τὴν 26-2-1439 καὶ ἐπὶ 7 συνεχεῖς διαλέξεις ἐμονομάχησε ὁ Μᾶρκος περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἄλλος Ἄτλας ἐβάσταξε τὴν ὀρθοδοξίαν ἀποδεικνύοντας ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία φυλάττει τὴν παραδεδομένην πίστιν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων. Ὁ βασιλεὺς ἀπειλοῦσε νὰ δεχθοῦν τὴν ἔνωσι μαζὶ μὲ τὸν πατριάρχη, ὁ Νικαίας, Μιτυλήνης, Ρωσίας καὶ ὁ Πρωτοσύγγελος ἤθελον τὴν ἔνωσι μὲ Λατίνους. Ἐλεγον ὅτι το· «Διὰ τοῦ Υἱοῦ» εἶναι ὁμοιον μὲ τὸ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ». Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἀπήντησε ὅτι ἄλλη ἔννοια ἔχει ἡ πρόθεσις «ἐκ» καὶ ἄλλη ἡ πρόθεσις «διὰ». Ὁ Νικαίας ἔλεγε· «Ἐνας εἶναι ὁ Ἐφέσου, τὴν γνώμη τοῦ δὲν δεχόμεθα». Οἱ Λατινόφρονες ἔλεγον ὀλίγη διαφορὰ εἶναι Ὀρθοδόξων καὶ Λατίνων, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἔλεγε ΜΕΓΑΛΗ καὶ ὅτι εἶναι αἰρετικοὶ οἱ Λατῖνοι, καὶ συγκατάβασις εἰς τὴν πίστιν δὲν χωρεῖ. Ὁ Νικαίας ὕβρισε τὸν Μᾶρκον εἰς τὴν Σύνοδο, ὁ ἅγιος ἀπήντησε· «Παιδὶ εἶσαι καὶ ὡς παιδὶ ὁμολεῖς».

Ἐπιμένοντας ὁ ἅγιος νὰ ἀναγνώσῃ ἀπ' τὸν Νεῖλο Καβάσιλα (ἔγραψε κατὰ Λατίνων ἔργα ἀκμάσας τῷ 1360 μ.Χ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης) δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν λέγοντες διὰ ἔνωσι ἤλθομεν δὲν θ' ἀναγνώσκομε σχισματικούς. Ὁ ἅγιος ἐκάθισε σιωπῶν, ἀλγῶν καὶ ὀδυρόμενος τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν ἐκκλησίας. Ἀνέγνωσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Βέκκου διεφθαρμένα ρητά. Ἐνας-ἕνας οἱ ὀρθόδοξοι κάτω ἀπὸ πίεσιν τοῦ βασιλέως ἐνέκριναν τὴν ἔνωσιν.

Οἱ Λατῖνοι ἔχαιρον καὶ ἐζήτουν, νὰ δεχθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι τὰ ἄζυμα τῆς

Λειτουργίας, τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα καὶ νὰ ἐκβάλλουν ἀπὸ Θεία Λειτουργίαν τὰς εὐχὰς ἁγιασμοῦ καὶ θείων Δώρων (Ματθ. Κστ 26-28). Ὁ βασιλεὺς ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν πραγμάτων τὴν ἀμετανοησία τῶν Λατίνων, ἐζήτησε ἀπ' τὸν Ἅγιο Μάρκο καὶ ἔγραψε σχετικὴ ἀπάντησι. Ὁ πατριάρχης τὴν 16-6-1439 ἀπέθαν αἰφνιδίως ὀλίγον προτοῦ ὑπογράψῃ τὸν ὄρον τῆς Συνόδου, ὅταν ἔτρωγε ἐξῆλθε κόπρος ἀπ' τὸ στόμα του καὶ ἀπέθανε, ἐτάφη εἰς μονὴ Δομινικανῶν τῆς Ἁγίας Μαρίας ὡς βεβαιοῖ ταῦτα ὁ ἱστορικὸς Συρόπουλος. Ὁ ἐπίσκοπος Ἰβηρίας προσποιούμενος τὸν σαλὸν ἐγυμνώθη καὶ ἐξέφυγε τοὺς θυρωρούς. Ὁ ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κρυφίως διέφυγε εἰς Βενετία. Ὁ ἅγιος εἶπε εἰς βασιλέα ὅτι ἐπειδὴ μὲ ἀναγκάσατε καὶ εἰς ἀρχιερατικὸν θρόνον ν' ἀνέλθω καὶ εἰς Σύνοδο νὰ ἔλθω, ἀνέλαβα ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν δυναμεῶν μου, ἐπειδὴ δὲν πρόκειται νὰ ὑπογράψω τὴν ἔνωσιν ζητῶ νὰ μὲ προστατεύσετε νὰ ἐπιστρέψω σῶος. Ὅλοι ὑπέγραψαν ἐκτὸς ἀπὸ ἅγιον Μᾶρκον. Ὅταν εἶδε ὁ πάπας ὅτι ὁ Μᾶρκος δὲν ὑπέγραψε εἶπε εἶπε τὸ ἱστορικόν «ζαγινυσιθιμ» = ἐποίησαμεν οὐδέν. Ἐγένετο παπικὴ λειτουργία καὶ ἀνεγνώσθη ὁ ὄρος, ἐζήτησε ὁ πάπας νὰ καταδικασθῇ ὁ Μᾶρκος, ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδέχθη μόνο εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς πάπα. Ἄφοβος ὁ ἅγιος ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ πάπα ὅστις διενόηθη νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ στέκη ὀρθὸς ὡς ὑπεύθυνον. Ὁ Μᾶρκος λεγων ὅτι εἶναι ἀσθενὴς καὶ ἐκάθισε κ' ὠμολόγησε ὅτι δὲν κηρύττει ἔξω ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξο παράδοσιν καὶ πρέπει πρῶτα νὰ τοῦ ἀποδείξουν πὺ σφάλλει καὶ τότε νὰ τὸν κατακρίνουν, διαφορετικὰ ὁ ὀρθόδοξος δὲν εἶναι ἄξιος καταδίκης.

Ἐπέστρεψαν εἰς Κων/πολιν τὴν 1-2-1440, ὁ λαὸς δὲν ἐδέχετο τοὺς προδότας ἐγένετο μεγάλη σύγχυσις. Εἷς ἱερεὺς πὺ παρευρέθη εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Λατινόφρονος πατριάρχου Μητροφάνους εἰς ἐνορία του οἱ πιστοὶ τὴν ἑορτὴ Ἐναλήψεως δὲν ἤλθον εἰς ναὸ του. Ὁ Ἅγ. Μᾶρκος ἦλθε εἰς Ἐφεσσο, μέτ' ὀλίγον πιεζόμενος ὑπὸ Τούρκων καὶ ἐνωτικῶν ἔφυγε διὰ Ἅγ. ὄρος. Εἰς Λῆμνον ἐφυλακίσθη κατὰ διαταγὴ βασιλέως εἰς δύο ἔτη.

Ἀπ' ἐδῶ ἔγραψε ἐγκύκλιον πρὸς ὀρθοδόξους ἀποδεικνύοντας τοὺς Λατίνους σχηματικούς καὶ Αἰρετικούς. Ἀποφυλακισθεὶς ἦλθε εἰς μονὴ Μαγγάνων. Ὁ λατινόφρων βασιλεὺς Ἰωάννης ἀπέθανε τὴν 30-10-1448 ἀνέλαβε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κων/νός. Ἐγένετο Σύνοδος εἰς Κων/πολιν πανορθόδοξος, καθαιρεῖ τὸν λατινόφρονα πατριάρχη Γρηγόριο καὶ χειροτονεῖ τὸν Ἀθανάσιον, ἀνατρέπει τὰ ἐν Φερράρα καὶ Φλωρεντία γενόμενα. Ὁ Μᾶρκος ἔγραψε εἰς Σχολάριο νὰ ὑπερασπιστῇ τὴν ὀρθοδοξίαν, ὁ Σχολάριος ἀπήντησε ταπεινὰ ὅτι δέχεται τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν Λατινοφρόνων ἕως αἵματος. Εἰς τὸν Γαλατὰν τὴν 23-6-1444 ὁ ἅγιος ἐκοιμήθη, ἐτάφη εἰς μονὴ Μαγγάνων, ἐπικήδειον ἐξεφώνησε ὁ Σχολάριος κ' ἀργότερα τὸ 1456 ὡς πατριάρχης ὤρισε διὰ Συνοδικῆς πράξεως τὴν 19ῃ Ἰανουαρίου μνήμη τοῦ ἁγ. Μάρκου. Τὸ 1484 εἰς Σύνοδο Κων/πόλεως ἔγραψαν τὸ ὄνομά του εἰς τὸ Συνοδικὸν ὀρθοδοξίας.

20· Ὁσίου ΕΥΘΥΜΙΟΥ τοῦ Μεγάλου (377-473). Ἀπὸ Μελιτινὴ Ἀρμενίας, γονέων Παύλου καὶ Διονυσίας ἡ ὁποία ἦτο στεῖρα. ἄγγελος τῆς ἀνήγγειλε τὴν χαροποιὸν εἶδησι ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ θὰ εὐθυμήσουσιν πολλοί. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Εὐθύμιος. 3 ἐτῶν ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα. Ὁ ἐπίσκοπος Μελιτινὸς Εὐτρώϊος ἰδὼν τὸν νέον εἶπε ὅτι ἀναπαύεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπ' αὐτόν.

Κατὰ τὴν τάξιν ἐχειροτονήθη ἀναγνώστης, διάκονος καὶ ἱερεὺς καὶ εἶχε τὴν

φροντίδα τῶν μονῶν. Κάθε ἔτος ἀκολουθοῦσε τὸ μοναχικὸν πρόγραμμα εἰς τὴν ἔρημο μετὰ τὰ Φῶτα ἕως τῶν Βαΐων. Ὁ ἐπίσκοπος δὲν τοῦ ἔδιδε ἄδεια νὰ μονάσῃ ἔφυγε κρυφὰ εἰς κελλὶ ἐγγὺς Λαύρας Φαρὰν εἰς Παλαιστίνῃ ἧτο 29 ἐτῶν, ἔμεινε ἀσκητεύων, ἐγγὺς ἧτο καὶ ὁ Θεόκτιστος μὲ τὸν ὁποῖον ἔγιναν πνευματικοὶ ἀδελφοί. Ἐπλεκε ὁ ἴδιος σπυρίδας ἀπὸ βάρια φοινίκων γιὰ ἐργόχειρο. Κάθε ἔτος μετὰ τὰ Φῶτα ἀνεχώρουν διὰ βαθυτέρα ἔρημο ἕως τῶν Βαΐων. Μετὰ 5 ἔτη ἦλθον εἰς σπήλαιον καὶ ἡσύχαζον τρεφόμενοι μὲ ἄγρια χόρτα. Κάποιοι ποιμένες τοὺς ἀνεκάλυψαν καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται μοναχοί. Ἐκ Φαρὰν οἱ μοναχοὶ Λουκᾶς καὶ Μαρίνος ἔμειναν μαζί των. Ἡὔξησε ὁ ἀριθμὸς καὶ ἔκτισαν μοναστήρια μὲ τὸν Θεοδόσιο ἡγούμενο. Σιγά-σιγά εἰς τὴν Φαρὰ ἐκτίσθη Λαύρα μὲ τὸν Θεόκτιστο ἡγούμενο ὁ Εὐθύμιος ἔμεινε εἰς τὸ σπήλαιον προεστὴς τῶν ἡσυχαστῶν. Ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον Τερέβωνα υἱὸν τοῦ Ἀσπεβέτου ἔρχοντος Σαρακηνῶν τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἰατρεύσουν. Ἐφάνη ἐν ὁράματι ὁ ὅσιος εἰς Τερέβωνα καὶ τὸν ἐκάλεσε κοντὰ τοῦ λέγων ὅτι θὰ γίνῃ καλὰ καὶ νὰ γίνῃ χριστιανὸς ὅπως εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Θεό. Μετὰ τὴν θεραπεία ὅλη ἡ οἰκογένεια ἔγιναν χριστιανοὶ ὁ Ἀσπεβέτος μὲ τὸ ὄνομα Πέτρος, ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικὸς τοῦ ἐτέρου ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς τὸν Εὐθύμιον. Ὁ ὅσιος μὲ τὸν μαθητὴ τοῦ Δομετιανὸ ἀσκήτευσεν εἰς ὄρος Μαρδὰν Νεκρὰς Θαλάσσης, ἔκτισεν ναὸ ἐκεῖ. Μετὰ ἦλθε εἰς ἔρημο Ζιφῶν εἰς σπήλαιον ὅπου ἐκρύβη ὁ Δαυῖδ διωκόμενος ἀπὸ Σαούλ, συνήχθησαν πολλοί, ἔκτισαν μονή.

Εἰς τὸ πλησίον χωρίον ἦσαν αἰρετικοί, ὁ ὅσιος κατέβη μόνος του καὶ τοὺς ἐπανάφερε εἰς ὀρθοδοξία. Μετὰ ἦλθε μὲ τὸ Δομετιανὸ εἰς σπήλαιον 3 μίλια μακριὰ ἀπ' τῆς μονῆ Θεοκτίστου, συχνὰ ἤρχετο εἰς κοινόβιον Θεοκτίστου. Ὁ Πέτρος (πρῶην Ἀσπεβέτος ἔκτισεν γιὰ ὅσιον 3 κελλίαι, στέρνα καὶ ναὸ. Πολλοὶ Ἀγαρηνοὶ ἐβαπτίσθησαν ὁ πατριάρχης Ἰουβενάλιος ἐχειροτόνησεν τὸν Πέτρο ἐπίσκοπον Ἀγαρηνῶν. Τρεῖς ἀδελφοὺς ἐξ Καππαδοκίας Κοσμᾶ-Χρυσίππον καὶ τὸν ἀγένειον Γαβριῆλον. Κατὰ Θείαν ἀποκάλυψιν τοὺς ἐδέχθη ὑποτακτικούς.

Τὸ Γαβριῆλον τὸν εἶχε ἐγκλειστον ἕως ὅτου γίνῃ γένειον καὶ ὡς προφήτευσεν ἀργότερα ἔγινε ἐπίσκοπος Σκυθουπόλεως. Διὰ τὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν ἐκτίσθη ἐκεῖ νέα Λαύρα. Τότε ἧτο 52 ἐτῶν ὁ ὅσιος. Ὁ πατριάρχης ἦλθε καὶ ἐγκαινίασεν τὸν ναὸ καὶ ἐχειροτόνησεν. Ἦλθον μία φορὰ 400 Ἀρμένιοι, ὁ οἰκονόμος δὲν εἶχε διὰ φιλοξενία τόσα τρόφιμα. Ὁ ὅσιος εἶπε· «Πῆγαινε τέκνον καὶ θὰ ἴδῃς πόσον διαφέρει ἡ θεία χάρις ἀπὸ ἀνθρώπινους λογισμοὺς». Ἐλθὼν εὔρε τὴν ἀποθήκην πλήρη τροφίμων. 50 τότε ἄνθρωποι ἔμειναν ἐκεῖ διὰ νὰ μονάσουν.

Ἐρχόμενος ὁ σκευοφύλαξ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ὁ Ἀναστάσιος ἐπίσκεψεν εἰς ὅσιον, ὁ ὅσιος Εὐθύμιος εἶπε εἰς μαθητὰς του νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν πατριάρχη. Ἐκείνη τοῦ εἶπον, ὁ σκευοφύλαξ εἶναι. Ὁ ὅσιος· Ἐγὼ τὸν εἶδον ὡς πατριάρχη ἐνδεδυμένον, ὁ Θεὸς μου τὸ ἀπεκάλυψε». Μετὰ ἔτη ὁ Ἀναστάσιος ἔγινε πατριάρχης. Ὅταν ἔγινε ἀνομβρία συνήχθη λαὸς ἕξωθεν τῆς Λαύρας κράζοντας τὸ «Κύριε ἐλέησον» παρεκάλουν τὸν ὅσιον νὰ προσευχηθῆ, ὁ ὅσιος ἠρνεῖτο, τέλος ἐξῆλθον εἰς λιτανεῖαν, ὅταν ἔπεσον κατὰ γῆς τὰ δάκρυα τοῦ ἁγίου, τότε ἔβρεξε. Ὅταν ἐλειτουργοῦσε ὁ ὅσιος μιά φορὰ θεῖον φῶς εἶδον νὰ τὸν κυκλῶνῃ εἰς τὸ τέλος τῆς Θ.Λειτουργίας. Ὅταν ἧτο 82 ἐτῶν, προσῆλθε ὁ ἅγ. Σάββας, παιδίον ἀγένειον, δὲν τὸ ἐδέχθη, τὸν ἔστειλε εἰς τὴν Λαύραν Θεοκτίστου ἕως ὅτου κάμῃ γένεια. Ἡ σύζυγος Θεοδοσίας Β' ἡ Εὐδοξία καὶ βασίλισσα ἔκτισεν πολλὰ ἰδρύματα, ναοὺς, πτωχοκομεῖον. Ἐζήτησεν νὰ ἴδῃ τὸν ἅγιον Εὐθύμιον διὰ νὰ τοῦ δώσῃ χρήματα διὰ

οικοδόμησι. ὁ ὄσιος εἶπε τὰ ἐξῆς διὰ γράμματος· «Μὴ φροντίζης πλέ-ον, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπάγεις εἰς τὸν ΚΗΙΧ εὐχου ἵνα συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου καὶ ἡμεῖς θὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ ψυχῆς σου». Ὅταν ὁ ὄσιος ἦτο 90 ἐτῶν ἐκοιμήθη ὁ Θεόκτιστος ἦλθε ὁ πατριάρχης Ἀναστάσιος εἰς κηδεῖα του, ὁ ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναλάβῃ ἡγούμενος, ἐψήφισαν τὸν Ἀββᾶ Μάριν καὶ μετὰ 2 ἔτη ὅταν ἀπέθανε ἐψήφισαν τὸν Λογγίνο.

Μία φορὰ ὁ ὄσιος Εὐθύμιος μὲ Δομετιανὸ καὶ Σάββα εὐρισκόμενοι εἰς βαθυτέρα ἔρημο τρεφόμενοι μὲ ρίζας μελαγρίων, ὁ Σάββας λιποθύμησε ἀπὸ δίψα ὁ ὄσιος εὐχόμενος ἔσκαψε καὶ ἐξῆλθε ὕδωρ. Προγνώρισας τὴν ἡμέρα θανάτου του ὁ ὄσιος ἐνουθέτει τοὺς μοναχοὺς, ἐζήτησαν γιὰ προεστῶτα τὸν Δομετιανό, ὁ ὄσιος εἶπε σὲ 7 ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατό μου θ' ἀποθάνῃ.

Ἐψήφισαν ἡγούμενο τὸν Ἠλία. Τὸ 473 εἰς ἡλικία 96 ἐτῶν ἐκοιμήθη. Τὸ 474 ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μαρτόριος ἔστειλε τὸν διακονό του εἰς Κων/πολι εἰς βασιλέα Ζήνωνα ἔγινε ναυάγιο, ὁ διάκονος ἐπεκαλεῖτο τὸν ὄσιο Εὐθύμιον· τοῦ ἐφάνη λέγων ὅτι δὲν εἶναι ἡ πορεία τοῦ ἀρεστή εἰς Θεὸν διὰ τοῦτο ἔγινε τὸ ναυάγιο καὶ νὰ εἰπῇ εἰς πατριάρχη ὅτι σὲ ὀλίγας ἡμέρας (πρὸ τοῦ θανάτου του) θὰ γίνῃ ἔνωσις τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ ὑπάγῃ ὁ πατριάρχης εἰς τὴ Λαύρα του νὰ κρημνίσῃ ἐκ θεμελίων ὅλα τὰ κελλία καὶ νὰ κτίσῃ εἰς τὸ κοιμητήριον κοινόβιο.

Λέγοντας αὐτὰ ἄρπασε τὸν διάκονο καὶ εὐθύς ἀπὸ τῆ θάλασσα τὸν ἔφερε εἰς τὸ μέσον Ἱερουσαλήμ εἰς ὑψηλὸ ὄρος καὶ εἷς ἄνθρωπος τοῦ ἔδωκε χρυσοῦν ποτήριον οἴνου μὲ ἄρρητον γεῦσιν. Κάτι ἐντὸς του τὸν ὠθήσε πρὸς τὸ μαρτύριον. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου ἀφοῦ ἐκοινώνησε τὰ Ἅγ. Μυστήρια ἦλθε εἰς Καισάρεια Παλαιστίνης, εἰς τὸν ναὸν Ἅγ. Εὐφημίας εὔρε μάγους ἐκ Περσίας τὸν ἐγνώρισαν, ὠμολόγησε τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνοι τὸν ἔδειραν, τὸν φυλακίζουν, τὴν ἡμέρα μετέφερε λίθους τὰ βράδυα ἔψαλλε εἰς τὴν φυλακή. Ὁ ἐβραῖος δεσμοφύλαξ τὸν εἶδε μία νύκτα λευκοφορεμένο νὰ ψάλλῃ μὲ ἄλλους ἀγγέλους. Μεταφέρεται καὶ φυλακίζεται εἰς Περσία, ὠμολόγησε εἰς βασιλέα Χόρσῃ, τὸν ἐκρέμασαν ἀπὸ ἓνα χέρι καὶ εἰς τὸ πόδι ἔδεσαν λίθο μέγα. Τὸν ἔπνιξαν μὲ σχοινὶ καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἀνέπνεε τὸν ἀποκεφάλισαν. Τὸ λείψανό του ἐρρίφθη εἰς σκύλους ἀλλὰ ἔμεινε ἀβλαβές. Πολλοὶ εἶδον θεῖο φῶς ἄνωθεν τοῦ ἀγίου λειψάνου.

Ἐνεταφιάσθη τὸ 614. Ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ ἅγιος ἐφονεύθη ὁ Χορσός.

Ἄσιου Ἰωσήφ! Ἐκ χωρίου Κεράμων Κρήτης, νέος ἐμαθήτευσε εἰς τὸν διδάσκαλο καὶ πνευματικὸ εἰς μονὴ Ἰωάννου Θεολόγου εἰς Ἡράκλειο. Μετὰ τὸν θάνατο εὐσεβῶν γονέων τοῦ ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ πνευματικοῦ του καὶ ἀργότερον ἱερεὺς.

Τόσο ἐλεήμων ἦτο ὥστε δὲν εἶχε διὰ τροφάς. Μία φορὰ εἰς ἑορτὴ δὲν εἶχε πρόσφορα, ὁ Θεὸς εἰς δεξιὰ Ἁγίου Βήματος ἔστειλε πολλὰ καὶ μεγάλα. Ἄσιως ζήσας τὸ 1511 ἔτος ἐκοιμήθη 70 ἐτῶν καὶ ἐκηδεύθη εἰς μονὴ Ἰωάννου Θεολόγου. Εἰς ἀνακομιδὴ εὐρέθη σῶον, ἀκέραιον καὶ εὐωδιάζον. Τὸ 1669 λόγῳ Τούρκων οἱ συγγενεῖς του τὸν ἔφερον εἰς ναὸ Παντοκράτορος τοῦ χωρίου Γαϊτάνη Ζακύνθου ὅπου καὶ νῦν φυλάσσεται σῶον καὶ ἀκέραιον.

23· Ἁγ. Κλήμεντος· Ἐξ Ἀγκύρας τὸν 3ον αἰῶνα, πατρὸς ἀπίστου, καὶ σοφίας πιστῆς, ἦτις πρὸ θανάτου τῆς ἐπροφήτευσε τὶ θὰ συμβῇ εἰς υἱὸν της. Μικρὸς ἔγινε μοναχός, διὰ ἀρετὰς τοῦ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ 20ετῆς ἐπίσκοπος (δὲν εἶχον τότε

θεοπισθῆ οἱ ἱεροὶ κανόνες γιὰ τὸ ὄριο ἡλικίας). Εἰς διωγμὸ Διοκλητιανοῦ ὁμολογεῖ, ξέεται μὲ ὀνύχια ὥστε νὰ φαίνονται τὰ ἐντόσθιά του, σχίζουν τὸ στόμα του καὶ σιαγόνas, φυλακίζεται, ἀποστέλλεται εἰς βασιλέα εἰς Ρώμη, ὁμολογεῖ Χριστόν, ραβδίζεται, ξεσχίζουn τὰς σάρκας του, εὐχομένου ἑσταμάτησαν οἱ τροχοὶ καὶ ἐλύθη ἀπ' τὰ δεσμά. Ὅλοι ἔκραξαν «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν», συντρίβουν ὀδόντας του καὶ σιαγόνas μὲ σίδηρα, εἰς τὴν φυλακὴ ἄγγελος τὸν μεταλαμβάνει Θ.Κοινωνία. Ἄπέστειλαν τὸν ἅγιο εἰς βασιλέα Μαξιμιανὸ εἰς Νικομήδεια μαζί μὲ τὸν Ἀγαθάγγελο. Διερχόμενοι ἀπὸ Ρόδο ἐπέτρεψαν οἱ φρουροὶ του νὰ συναντηθῆ μὲ ἐπίσκοπον Ρόδου τὸν Φωτεινὸ καὶ νὰ λειτουργήσῃ εἰς ναὸ. Εἰς Θ.Λειτουργία ἐφαίνετο ὄλος πῦρ καὶ ἄγγελοι διηκόνουn αὐτόν. Πολλοὺς ἀσθενεῖς εὐλόγησε καὶ ἰατροῦθησαν. Ὁ βασιλεὺς ἐφοβήθη νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν ἅγιον, ἀνέθεσε εἰς ἑπαρχὸν Ἀγριπίνου νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Τὸν βασανίζουn, εἰς φυλακὴ ἅγιοι ἄγγελοι τὸν ἐνθάρρυναν, οἱ φυλακισμένοι ἐπίστευσαν, τοὺς ἐβάπτισε καὶ μὲ προσευχὴ τοῦ ἤνοιξε θύρας φυλακῆς καὶ τοὺς ἐλευθέρωσε.

Ἐρριψαν τοὺς ἁγίους (Κλήμεντα καὶ Ἀγαθάγγελο) εἰς θηρία ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔβλαψαν, ὁ ἑπαρχὸς μὲ στρατιώτας του, κατέκοψε τοὺς ἁγίους εἰς κομμάτια ἔθεσε εἰς δύο σάκκουc καὶ ἔρριψαν εἰς θάλασσα. Οἱ χριστιανοὶ εἶδον τοὺς σάκκουc ἐπιπλέοντας, ἤνοιξαν καὶ εὔρον ζωντανούς!!

Ἄγιοι ἄγγελοι ἤρπασαν ἀπὸ τὴν λέμβου τῶν πιστῶν καὶ ὠδήγησαν εἰς ξηράν. Ἐξέστησαν οἱ ἠγεμόνες μὲ αὐτὰ τὰ θαυμάσια. Τοὺς ἔστειλαν εἰς ἠγεμόνα Ἀγκύρας Κουρίκιον, ὁμολογεῖ, βασανίζονται, τοὺς ἀπέστειλε εἰς Δομετιανὸ ἄρχοντα Ἀμισηνῶν, τοὺς ἔρριψε εἰς λάκκο ἀσβέστου, θεῖο φῶς ἐκύκλωσε τὸν λάκκο. Ὁ Φάγκων καὶ Εὐκαρπὸς εἰσῆλθον εἰς λάκκο ἐπικαλούμενοι τὸν Χριστόν. Τὴν ἐπομένη τοὺς ἔβγαλαν καὶ οἱ 4 ἦσαν ὑγιεῖς. Τοὺς ἁγίους μαστίγωσαν, ἀφήρεσαν τὸ δέρμα τῆς ράχης των, τοὺς ἔκαυσαν εἰς σιδηρᾶς κλῖνας καὶ ἔρριψαν εἰς ποταμὸ. Ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ ἔδωκε εὐλογία καὶ θεραπεία. Ὅταν οἱ στρατιῶτες ὠδηγοῦσαν εἰς τὸ κριτήριον, καθ' ὁδὸν ἐδίψησαν οἱ ἅγιοι, μὲ προσευχὴ τῶν ἀνέβλυσε πηγὴ ὕδατος. Ὁ ἅγ. Κλήμης ἐζήτησε ἀπὸ Θεοῦ νὰ τὸν ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ πάσχῃ σ' ὅλη του τῆ ζωῆ διὰ ν' ἀπολαύσῃ εἰς οὐράνιον βασιλεία. Ἦκουσε θείας φωνῆς βεβαιώνουσα ὅτι θὰ διανύσῃ 28 ἔτη μαρτυρίου. Εἰς τὴν Ταρσὸ ρίπτονται εἰς πῦρ ἀλλὰ μένουn ἀβλαβεῖς. Φυλακίζονται 4 ἔτη. Βασανίζονται ἀπὸ ἠγεμόνα Σακερδῶν, τὸν ἠγεμόνα Μάξιμο καὶ Ἀρχοντα Ἀφροδίσιον, τέλος ἔστειλαν εἰς ἄρχοντα Ἀγκύρας τὸν Λούκιον. Τοῦ Ἀγ. Ἀγαθαγγέλου ἐνέπηξαν καρφιά εἰς τὰ ὦτα καὶ τέλος ἀπεκεφάλισαν τὴν 5-11-29. Τοῦ Ἀγ. Κλήμεντος ἔδιδον 100 πληγὰς εἰς πρόσωπο κάθε ἡμέρα, ἄγγελος τὴν νύκτα ἐθεράπευε, ἔμεινε εἰς φυλακὴ ἕως ὅτου συμπληρώθηκαν 28 ἔτη. Ἡ μητέρα του τὴν ἑορτὴ Θεοφανείων ἔλαβε ἄδεια καὶ ἔβγαλε ἀπὸ

φυλακὴ τοὺς ἔκαμε Θ.Λειτουργία καὶ ἐκοινωνήσαν ὅλοι οἱ πιστοί, τὴν 23-1-296 τὸν ἀπεκεφάλισαν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ποδοπάτησαν τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ τοὺς διακόνουc ἐφόνευσαν.

Ἡ μήτηρ Κλήμεντος Σοφία προσευχομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ὁσίου Εὐσεβίου ἦτο ἔγκλειστος μοναχὸς εἰς μικρὰ καλύβη ἄνευ παραθύρων, ἀνέλαβε τὴν ἡγουμενία εἰς μονὴ Ἀμμιανοῦ εἰς Ἀντιόχεια. Μία φορὰ τὴν ἡμέρα

φαγητὸ κι' ἀδιαλείπτως εὐχή. Ὁ Εὐσέ-βιος κάθε 3-4 ἡμέρες ἔτρωγε μὲ σιδηρᾶ ζώνη καὶ ἀλύσσεις ἐζωσμένος, ἀπέφευγε νὰ βλέπει τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν φύσι λέγων· «Πράττω αὐτὰ διὰ νὰ πολεμῶ τὸν δαίμονα πού μὲ πολεμεῖ διὰ νὰ μὲ στερήσῃ ἀπὸ μεγάλα πράγματα, ἔστησα πόλεμο εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα καὶ ἂν μὲ νικήσῃ δὲν θὰ ὑπερηφανευθῆ πολὺ, ἐὰν τὸν νικήσω θάνατι ἄξιος γέλωτος».

Ἄνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ.

Ὁσίου Σαλαμάνου τοῦ ἡσυχαστοῦ· Ἐκ Κώμης Καπερσανὰ τοῦ Εὐφράτου, ἐγγὺς πόλεως τοῦ εἰς μικρότατον κελλίον ἦτο ἔγκλειστος, οὔτε θύρα, οὔτε παράθυρο εἶχε.. Μία φορὰ τὸ χρόνο ἐδέχετο τροφή δι' ὅλο τὸ χρόνο. Ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς πόλεως ἦλθε καὶ διαρρήξας μέρος τοῦ τοίχου τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα, ὁ ὅσιος οὐδὲν ἀπεκρίθη. Πολλάκις οἱ χριστιανοὶ τὸν ἔφερον εἰς τὴν ἰδικὴ τῶν κόμη καὶ ἄλλοι πάλι χριστιανοὶ δι' εὐλογία πρὸς ἑαυτοὺς ἀπήγαγον. Ὁ ὅσιος σιωπῶν οὐκ ἀντέλεγε ὡς νεκρός. Ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον.

24η Ὁσίας ΞΕΝΗΣ· Ἦτο ἐκ Ρώμης, ἐνῶ ἐτοίμαζαν τὸν γάμο τῆς ἔδωκε τὰ κοσμήματά της εἰς πτωχοὺς ἐνεδύθη ἀνδρικὰ καὶ κρυφίως ἦλθε εἰς Ἀλεξάνδρεια, νῆσο Κῶ, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ ἐναρέτου γέ-ροντος Παύλου ἐξ Ἱεροσολύμων, ἦλθον εἰς Μύλασσα Μ. Ἀσίας καὶ ἡ Ξένη (πρότερον ἐλέγετο Εὐσεβία) καὶ ἔμεινε εἰς ἡσυχαστικὸ κελλίον.

Ἔκτισε ναὸ εἰς πρωτομάρτυρα Στέφανο, σύντομα ἔγινε γυναικεῖα μονή. Ἡ ὁσία ἐνθῆς πολιτευομένη, προεγνώρισε τὸ θάνατό της, ἀποχαιρέτησε μοναχάς, θεῖο Φῶς τὴν ἐκύκλωσε καὶ εὐωδία καὶ ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Οὐρανόθεν ἐφάνη στέφανος ἀστέρων μὲ Σταυρὸ εἰς τὸ μέσον. Ὁ ἐπίσκοπος Παῦλος ἐγνώρισε ἐξ Ἀγ. Πνεύματος τὴν κοίμησί της καὶ ἦλθε μὲ πλήθη λαοῦ, προπορευομένων διὰ ἐνταφιασμὸ ὁ Στέφανος ἄστρων ἠκολούθει ἀνωθεν. (5ος αἰών).

ἀγ. Μαρτύρων Παύλου-Παυσιρίου-Θεοδοτίωνος· Ἦσαν ἀδελφοὶ εἰς χρόνους Διοκλητιανοῦ. Ὁ Παῦλος 37 ἐτῶν καὶ Παυσίριος 25 ἐτῶν ἦσαν μοναχοὶ ὠμολόγησαν, ὁ Θεοδοτίων ἦτο εἰς τὰ ὄρη κλέπτης μὲ ληστὰς, ἦλθε ν' ἀποχαιρετήσῃ ἀδελφούς του καὶ θεῖω ζήλω κινηθεὶς ἐκρήμισε τὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ θρόνου. Ἀφοῦ ἐκάρφωσαν καρφίᾳ εἰς κοιλία καὶ πλευρὰ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

Τὸν Παῦλο καὶ Παυσίριον ἔρριψαν εἰς ποταμὸ.

Ὁσίου ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ· Ἀσκήτευσεν εἰς τὰ ὄρη ἀπὸ Φοινίκη, Συρία ἕως Κιλικία 45 ἔτη ἀσκήτευσεν χωρὶς καλύβη ἀλλ' εἰς ἓνα λάκκο βαθὺ καὶ 25 εἰς μικρὰ καλύβη ἀλλ' οὐδὲν σκεῦος οἰκιακὸ εἶχε. Ἐπὶ 40 ἔτη ἐτρέφετο μὲ κριθὴ καὶ ὕδωρ μόνο. Διὰ τοῦτο κριθαροφάγος ὠνομάζετο (ἔτρωγε κοπανισμένη κριθὴ καὶ βρεγμένη εἰς ὕδωρ). Εἰς γῆρας ἀσθενὴς ὧν ἔτρωγε καὶ ἄρτον.

Πολλὰ θαύματα ἐπιτελέσας καὶ 70 ἔτη δουλεύσας τῷ Κυρίῳ ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ.

Ὁσίου ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ· Ἐγεννήθη εἰς Πλάτινα Θεσσαλίας ἐπαρχίας Φαναρίου (16ος αἰών) ἐκ γονέων Νικολάου - Θεοδώρας· ὅταν ἦτο βρέφος ἔλαμπε ἀνωθεν ὁ Σταυρός, μετὰ θάνατο γονέων τοῦ ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς Γέροντα Σάββα εἰς

Μετέωρα, δὲν τοῦ ἔδιδε ἄδεια νὰ ὑπάγη εἰς Ἅγ. ὄρος, ἔκλεισε τὴν θύρα μονῆς, ὁ Διονύσιος ἐπήδησε ἀπὸ ὑψηλά, δὲν ἐκτύπησε ἦλθε εἰς Ἅγ. ὄρος εἰς τὸν Γέροντα Σεραφεῖμ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἐλειτουροῦσε εἰς Πρωτᾶτο Καρυῶν διότι ὁ Σεραφεῖμ ἦτο «Πρῶτος» τοῦ Ἅγ. ὄρους.

Μὲ εὐλογία ἐκτίσε μικρὸ κελλίον εἰς Σκήτη Καρακάλου ἀγωνιζόμενος, ἔκτισε ναὸν εἰς Ἅγ. Τριάδα. Κατὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ ναοῦ τὸν βοήθουσαν δύο μοναχοί. Ὅταν ἔγιναν ἄφαντοι τότε ἐνόησε ὅτι ἦσαν ἄγγελοι. Μία φορὰ ἄγγελος εἰς σχῆμα μοναχοῦ τοῦ ἔφερε ψάρι καὶ τυρί.

Ὅταν ἦλθε ληστής νὰ τὸν φονεύσῃ, μετενόησε καὶ ἔγινε μοναχός. Τὸν ἐψήφισαν ἡγούμενο τῆς μονῆς Φιλοθέου, ἐπειδὴ ἦσαν ἐκεῖ Βούλγαροι μοναχοί καὶ τὸν ἐμίσησαν ἦλθε εἰς Σκήτη Βερροίας.

Ἀπὸ πολὺ πλῆθος τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκτίσθη κοινόβιον (Μονὴ Προδρόμου). Ὁ ὄσιος πάντοτε ἔκλαιε εἶχε εἰς τὸ στήθος τοῦ τεμάχιον ῥάσου διὰ νὰ σπογγίζῃ τὰ δάκρυά του. Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ προσκύνημα εἰς Ἁγίους Τόπους, ἔγινε φοβερὰ τρικυμία, μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ τὴν κατέπαυσε.

Ὅταν ἠθέλησαν νὰ τὸν κάμουν ἐπίσκοπον κρυφὰ ἐπῆγε εἰς χωρίον Μαλαθραία Κατερίνης εἰς πρόποδας Ὀλύμπου. Εἰς τὴν μονὴ Ἅγ. Τριάδος ἄρχισαν νὰ κτίζουσι κελλία διὰ τοὺς μοναχοὺς.

Διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων ἀνεχώρησαν εἰς Ζαγορὰ καὶ ἔκτισαν ἐκεῖ μονή. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ Ὀλυμπο 3 ἔτη ἔκαμε ξηρσία, ὅταν ἐγνώρισεν τὴν αἰτία ὁ ἄρχων διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ὄσιος καὶ ὅταν ἤρχετο εὐθὺς ἔβρεξε καταρακτωδῶς.

Προεῖδε τὸν θάνατόν του καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη· ἐτάφη εἰς τὴν μονὴν τοῦ εἰς λιτὴν τοῦ Ναοῦ.

Ὁσίου ΝΕΟΦΥΤΟΥ τοῦ Ἐγκλείστου· Ἦτο ἀπὸ Λεύκαρα Κύπρου. Ἐγεννήθη τὸ 1134 ἐκ γονέων Ἀθανασίου καὶ Εὐδοξίας. 18ετῆς καὶ ἐνῶ ἐτοιμάζετο διὰ γάμον κρυφὰ ἀνεχώρησε εἰς τὴν μονὴ Ἅγ. Ἰωάννου Χρυσσοστόμου. οἱ γονεῖς τοῦ τὸν ἔπεισαν καὶ ἐπέστρεψε. Ἐνυμφεύθη, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν σύζυγόν του τῆς ἔδωσε τὸ δακτυλίδιον καὶ ἔφυγε πάλιν διὰ τὴν μονὴν. Ἐκαρῆ μοναχός.

Ἔτη 5 εἶχε τὸ διακόνημα τοῦ ἀμπελοουργοῦ. Εἰς τὴν μονὴν ἔμαθε γράμματα. Ἐμαθε ἀπὸ στήθους ὅλον τὸ ψαλτήρι καὶ τὴν Γένεσιν. Εἰς Ἅγ. Τόπους ἔμεινε 6 μῆνες. Ἐρχόμενος εἰς ὄρος Λάτρου εἰς τὴν Πάφον φυλακίζεται, ἐλευθερωθεὶς ἦλθε εἰς τὸν τόπον ὅπου νῦν ἡ μονὴ του. Εὔρε τὸ σπήλαιον τὴν 24-6-1159, ἐδέχθη 15-18 μαθητάς. Τὸ 1170 χειροτονεῖ ὁ ἐπίσκοπος Πάφου τὸν Νεόφυτον ἱερέα. Τὸ 1183 ἀγιογραφεῖται ἡ Ἐγκλείστρα. Μετὰ 40 ἔτη ἀσκήσεων ἐλάξευσε τὸ νέο καταφύγιον ἄνωθεν τοῦ ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ (1199). Τότε βαρὺς λίθος κατάπεσε ἀλλὰ ἡ θεία βοήθεια ἔσωσεν αὐτόν.

Κάθε Κυριακὴ κατήρχετο διὰ κλίμακος καὶ ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του. Ἐγραψε πολλὰ συγγράμματα. προιδῶν τὸ τέλος του, ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ἰδιοχειρῶς λαξευθέντα τάφον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου.

25η Ἅγ. Γρηγορίου· Ἐγεννήθη τὸ 329 εἰς Ἀριανζὸν Καππαδοκίας. Ὁ πατὴρ τοῦ ἔγινε ἐπίσκοπος Ἀριανζοῦ. Ἡ μήτηρ τοῦ Νόνα ἦτο στεῖρα, ἐνῶ προσήχετο τῆς ἀπεκαλύφθη ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ νὰ ὀνομασθῇ Γρηγόριος. Ἐμαθήτευσε εἰς Καισάρεια,

Ἄλεξάνδρεια, ἐρχόμενος εἰς Ἀθήνα ἔγινε τρικυμία, ὁ Γρηγόριος ἔκλαιγε νὰ μὴ πνιγῆ ἀβάπτιστος, ἀλλὰ εὐθύς ὡς θὰ βαπτισθῆ.

Τότε ἀμέσως ἔγινε γαλήνη!! Εἰς Ἀθήνα ἐγνωρίσθη μὲ Μέγα Βασίλειο καὶ ἔγιναν ἀχώριστοι ἀδελφοὶ καὶ φίλοι. Ἦσαν συμφοιτηταί. Ὁ πατὴρ τοῦ Γρηγορίου τὸν ἐβάπτισε καὶ τὸν ἐχειροτόνησε ἱε-ρέα. Μετὰ μὲ τὸν Βασίλειο ἔγιναν μοναχοὶ καὶ ἀσκήτευσαν εἰς τὰ ἀσκητήρια πόντου. Ὄταν ὁ Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ στερεώσῃ τὴν εἰδωλολατρία ὁ ἁγ.Γρηγόριος ἔγραψε ὠραιότατα ποιήματα καὶ ἔργα πρὸς ψυχικὴ ὠφέλεια καὶ ἔλεγχο εἰδωλολατρῶν. Ἀνέλαβε τὴ θέσι τοῦ πατρὸς τοῦ ὡς ἐπίσκοπος. Ἦλθε εἰς Σελεύκεια καὶ ἔμεινε εἰς ναὸ ἁγ.Θέκλας ἕως ὅτου ἔμαθε ὅτι ἐψήφισαν ἄλλον ἐπίσκοπον. Οἱ αἰρετικοὶ πνευματομάχοι ἐτάραττον τὴν ἐκκλησία. Τὸν ἐκάλεσαν τὸ 378 εἰς κων/πολι. Ἐδίδασκε τὴν ἀλήθεια ἀγωνιζόμενος κατὰ τοῦ Ἀπολλιναρίου πού ἔλεγε ὅτι ὁ ΚΗΙΧ δὲν ἔλαβε νοερά ψυχὴ. Ὁ βασιλεὺς Μ.Θεοδόσιος μεσολάβησε διὰ τὴν ἄνοδο τοῦ ἁγ.Γρηγορίου εἰς πατριαρχ. θρόνο. Ἐδίδακε ἔργῳ καὶ λόγῳ. Δικαίως ὠνομάσθη Θεολόγος. Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωκε τὴν πατριαρχ. ράβδο ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰ τοῦ λέγων· «ὁ Θεὸς σοῦ δίδει τὴν ἐκκλησίαν, σοὶ δίδω τὸν θρόνον νὰ κυβερνᾷς ὡς ἔμπειρος».

Οἱ αἰρετικοὶ ἐπλήρωσαν ἓνα νέον διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν ἅγιον, ὁ Θεὸς ἐπροστάτευσεν τὸν ἅγιον καὶ ὁ νέος ἐζήτησε συγχώρησι κλαίων.

Λόγῳ φιλονεικίας ἐπισκόπων διότι ἔλεγον ὅτι δὲν ἠρωτήθησαν εἰς ἐκλογή του εἰς πατριάρχη, ὁ ἅγιος ἐκφώνησε ἀποχαιρετιστήριον λόγον ἐνώπιον 150 ἐπισκόπων καὶ παρόντος τοῦ βασιλέως.

Τὸ 382 μ.Χ. ἀνεχώρησε μετὰ 12 ἔτη παραμονῆς εἰς Κων/πολι. Ἐλθὼν εἰς Ἀριανζὸ ἐποίμανε τὸ λαὸ χειροτονήσας τὸν ἐπίσκοπο Εὐλάλιο. Ἀνεπαύθη τὸ ἔτος (391ν.Χ.). Ὁ Μιχαὴλ Τραυλὸς βασιλεύσας τὸ 820μ.Χ. εὐνούχισε τὸν υἱὸ τοῦ Λέντος Ἀρμενίου ὁ ὁποῖος ἔχασε τῆ φωνή του. Παρεκάλει τὸν ἅγιον Γρηγόριον νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἐφάνη ἐν ὁράματι ὁ ἅγιος λέγων· «Ἦκουσα καὶ τὸ αἴτημά σου ἀπέλαβες». Ἐξυπνος γενόμενος ἀνοίξε τὸ βιβλίον τοῦ ἁγ.Γρηγορίου καὶ ξεφώνησε μὲ χαρὰ· «Πάλι ὁ Ἰησοῦς ὁ ἐμὸς καὶ πάλι μυστήριον» (Λόγος εἰς τὰ Ἁγ.Θεοφάνεια).

Ἄσιου ΠΟΥΠΛΙΟΥ· Ἦτο βουλευτὴς πόλεως Ζεῦγμα Εὐράτου, ἀσκήτευσεν εἰς τὸ ἐγγὺς ὄρος, ἡ ἀγιότης τοῦ εἴλκυσε πολλοὺς μαθητάς· ὁ Πούπλιος ἐπέβλεπε νὰ μὴν ἔχουν περιττὰ πράγματα εἰς κελία των, ἐζύγιζε τὸ φῶμι μὲ ζυγαριὰ καὶ εἰς ὅποιον μοναχὸ εὗρισκε περισσότερον τὸν ὠνόμαζε φιλόσαρκο. Τὶς νύκτες περιόδευεν νὰ ἴδῃ ἐὰν ἀγρυπνοῦν οἱ μοναχοί. Ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Ἄσιου ΜΑΡΗ· Ἦτο καλόφωτος ψάλτης, ἔγινε μοναχὸς εἰς χωρίον Ὀμήρου καὶ 37 ἔτη διήλθε ἔγκλειστος εἰς τόπον μὲ πολλὴ ὑγρασία, ἐφόρει τρίχινα. Ἐζήτησε ἀπ' τὸν ἐπίσκοπον Θεοδώρητον καὶ ἐ- τέλεσε τὴν Θ.Λειτουργίαν ἀπλώσας ἀντιμήνισον εἰς τὰς χεῖρας διακόνων (ἀντὶ Ἀγ.Τραπέζης). Ὁ ὄσιος ἔβλεπε εὐραϊνόμενος ἐν κατανύξει.

Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἄσιου Ἀπολλῶ· 15 ἐτῶν ἀνεχώρησε διὰ μοναχὸς εἰς ἔρημον. Θεία φωνὴ ἤκουσε ὅτι θὰ ἐξαφανίσῃ τὴν εἰδωλολατρία. Ὁ Ἀπολλῶ ἀπήντησε· «ἐξάλειψόν μου τὴν ὑπερηφάνειαν διὰ νὰ μὴ ὑστερηθῆ τῆς χάριτός σου». Ὁ Κύριος τὸν διέταξε νὰ ρίψῃ ὅ,τι εὔρη εἰς

κεφαλή του. Ὁ ὄσιος θέσας τὴν χεῖρα του εἰς κεφαλὴ ἔρριψε κατὰ γῆς μικρὸν Αἰθίοπα, ὁ δαίμων γελῶντας ἔλεγε· «εἶμαι ὁ δαίμων τῆς ὑπερηφάνειας». Ἦκουσε τρεῖς φορές· «Ὑπαγε καὶ μὴ φοβοῦ, ὅ,τι μοῦ ζητήσης θὰ λάβης». Ἦτο τότε 40 ἐτῶν. Ἔτρωγε μόνο χόρτα, 40 ἔτη τὸ ἔνδυμά του δὲν ἐφθάρη, πολλοὶ ἔγιναν μοναχοί. Κάποτε ἦλθε εἰς φυλακὴ νὰ ἰδῆ φυλακισμένο μάρτυρα, τὸν φυλάκισαν, ἄγγελος ἤνοιξε τὴν θύρα, ὁ ὄσιος εἶπε δὲν ἐξέρχομαι νάρθη αὐτὸς ποὺ μὲ φυλάκισε. Ἦλθε ζητῶν συγχώρησι καὶ ὁμολογῶν ὅτι σεισμὸς τοῦ ἐκρήμνισε τὴν οἰκίαν. Ὄταν ἶδε κεκοιμημένο μοναχὸ εἰς παράδεισο, ζήτησε ἀπὸ Θεοῦ ν' ἀποθάνῃ. Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· «Διὰ τὴν ὠφέλεια τῶν μαθητῶν σου τώρα δὲν σὲ παίρνω ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀνταμείψω πολλαπλάσια διὰ τοὺς κόπους σας».

Μία φορὰ εἰδωλολάτρες ἐλιτάνευον διὰ νὰ βρέ-ξη. Ὁ ὄσιος μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἔκαμε νὰ μείνουν ἀκίνητοι εἰς τὸν καύσωνα. Τότε μετενόησαν, ἐβαπτίσθησαν ὅλοι καὶ τινες ἔγιναν μοναχοί. Ἄλλοτε ἔγινε διαμάχη δύο χωριῶν, χριστιανοὶ καὶ εἰδωλολάτρες. Ὁ ὄσιος ἐζήτη νὰ εἰρηνεύσουν, ὁ ἀρχηγὸς εἰδωλολατρῶν ἔλεγε· «Ὅσο ζῶ ἐγὼ εἰρήνη δὲν γίνεται». Ὁ ὄσιος εἶπε· «Ν' ἀποθάνῃς μόνο ἐσὺ» καὶ εὐθύς ἀπέθανε. Ἐορτὴ τοῦ Πάσχα εἶχαν μόνο χόρτα καὶ ἄρτο, ἐδεήθη ὁ ὄσιος καὶ ἄνθρωποι τοῦ ἔφεραν φαγητὰ καὶ φροῦτα καὶ ἔγιναν ἄφαντοι. Ἐγινε πεῖνα, ὁ ὄσιος ἐπροσευχήθη καὶ ἄρτοι καὶ ἔλαιον δὲν ἔλειψαν ἐπὶ 4μῆνας. Πολλὰς φορές ἐπλήθυνε μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ τὰς τροφάς.

Εἰς Θ.Λειτουργία ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐκοινωνοῦσαν κάθε ἡμέρα!!. Ἀπέκτησε ὁ ὄσιος πέντε χιᾶδες μαθητὰς μοναχοῦς.

Νεομάρτυρος ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Βελλὰ Ἠπεύρου, ἠργάζετο γουναρὰς εἰς Κων/πολι, ἔπειτα μὲ ἀσωτεῖες ζῶν καὶ διασκεδάσεις ἐσυκοφαντήθη ὅτι ἔγινε Τοῦρκος· μετενόησε διὰ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴν του, ἐξομολογήθη εἰς τὸν σύγγεγον ἐκκλησίας Γρηγόριον εἰπων ὅτι θέλει νὰ μαρτυρήσῃ.

Ὁ Γρηγόριος τοῦ εἶπε νὰ γίνῃ μοναχός, μήπως δειλιάσῃ τὰ μαρτύρια. Ὁ Αὐξέντιος ὁμῶς ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς Τούρκους ὁμολογῶν ὅτι εἶναι χριστιανός. Εἶς τὸν ἐκτύπησε μὲ σίδηρον καὶ ἐχύθη ὁ ὀφθαλμὸς του καὶ δύο ὀδόντες ἔπεσον. Δέρεται εἰς πόδας 300 ραβδίσματα, ἀπὸ ὄνου καὶ ἔρρεε κρουνηδὸν αἷμα. Εἰς τὴν φυλακὴν ἦλθεν ὁ Γρηγόριος καὶ τὸν ἐκοινώνησε. Τὸ 1720 ἡμέρα τρίτη τὸν ἀπεκεφάλισαν. Φῶς οὐράνιον ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ἁγίου λειψάνου. Ἐτάφη εἰς ναὸ Ζωοδόχου πηγῆς. Ἡ ἁγ. Κάρα τοῦ ἀφιερώθη εἰς Μονὴ Ξηροποτάμου Ἁγ. Ὁρους ὅπου καὶ νῦν εὐρίσκεται.

26η Ὁσίου ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ καὶ ΜΑΡΙΑΣ·

Ἦτο Συγκλητικὸς εἰς χρόνους Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐκ Κων/πόλεως. Μὲ τὴν σύζυγό του Μαρία ἀπέκτησαν τὸν Ἀρκάδιον καὶ Ἰωάννην τοὺς ἔστειλαν εἰς Βυρηττὸ διὰ σπουδὰς. Ὄταν ἠσθένησε βαρέως ἐνουθέτησε τὰ τέκνα τοῦ λέγων διὰ τὰ ἀγαθὰ ἔργα του καὶ ὅτι ἐφύλαττε παρθενία μὲ τὴν σύζυγό του μετὰ τὴν γέννησίν των. Οἱ υἱοὶ τοῦ ἔκλαιον καὶ ἐζήτησαν νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν νὰ τοῦ χαρίσῃ ζωὴν διότι τὸν ἔχουν ἀνάγκη· τὴν νύκτα ἐκείνη ὁ Θεὸς τοῦ ἀποκάλυψε ὅτι θὰ ζήσῃ ἀκόμη. Ἐρχο- μένων εἰς Βυρηττὸ ἔγινε ναυάγιο καὶ ὁ Ἰωάννης κολυμβῶντας ἐξῆλθε εἰς Μελφηθὰ ὁ Ἀρκάδιος εἰς Τετραपुरγία. Ὁ Ἰωάννης ἔγινε μοναχὸς ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον εἰς ἀδελφὸν του καὶ

τὸν παρηγόρησε ὅτι ζῆ καὶ εἶναι καλά. Ὁ Ἀρκάδιος ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς Γέροντα εἰς Μονὴ Ἁγ.Σάββα εἰς Παλαιστίνη. Ὁ Ξενοφῶν καὶ Μαρία δεόμενοι ὅλη τὴ νύκτα εἶδον ἐν ὁράματι τὸν Ἰωάννη καὶ Ἀρκάδιο ἔμπροσθεν τοῦ ΚΗΙΧ μὲ στεφάνια εἰς κεφαλὰς των. Ἦλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, συνήντησαν τὸν Γέροντα τοῦ Ἀρκαδίου, ὡς προορατικὸς τοὺς προσφώνησε μὲ τ' ὄνομά τους λέγων ὅτι εἰς τὸν Ἰορδάνη θὰ ἰδοῦν τὰ τέκνα των. Ἐλθῶν ὁ Γέρον τῶν Ἀρκαδίου εἰς Γολγοθᾶ εὔρε τὸν Ἰωάννη ποὺ ἦτο ἐκεῖ προσκυνητὴς καὶ μετ' ὀλίγο ἦλθε καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγνωρίστηκαν μετὰ τόσα χρόνια. Μετὰ 2 ἡμέρας ἦλθον ὁ Ξενοφῶν καὶ Μαρία ὁ Γέρον τῶν τοὺς ἐ-τοίμασαν τράπεζα καὶ ἐκάθησαν καὶ Ἰωάννης μὲ Ἀρκάδιο. Ἐγνωρίστηκαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Ὁ Ἀρκάδιος μὲ Ἰωάννη ἀνεχώρησαν διὰ τὴν ἔρημο διὰ νὰ συνεχίσουν τὸ μοναχικὸ ἔργο μὲ τὴν συμφωνία νὰ μὴ ἰδωθοῦν πάλι σ' αὐτὴ τῆ ζωῆ. Ὁ Ξενοφῶν ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ καὶ ἡ Μαρία εἰς Γυναικεῖα μονὴ καλῶς ἀγωνιζόμενοι. 6ος αἰῶν μ.Χ.

Ὀσίου Συμεών (4ος αἰῶν): Νέος ἔγινε μοναχὸς τρεφόμενος μὲ χόρτα. Εἰς τὸ ὄρος Σινὰ εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Μωϋσέως 7 ἡμέρας ἐπροσηύχετο ἄσιτος, πρηνὴς κλαίων. Ἦκουσε θεῖα φωνὴ καλοῦσα νὰ ἀναστῆ καὶ νὰ φάγη τὰ ἔμπροσθέν του 3 μῆλα. ὦ! θεῖα δῶρα!! Ἰδρυσε δύο μοναστήρια εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἀμανό. Μία φορὰ Ἰουδαῖοι ἔχασαν τὸ δρόμο τους ἀπὸ κακοκαιρία, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν ὄσιο ποὺ ἀσκήτευσεν εἰς τὸ σπήλαιο νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο, τότε εἶπε ὁ ὄσιος σὲ δύο λέοντες νὰ τοὺς ὀδηγήσουν ἕως τὸν τόπον ποὺ ἔχασαν τὸν δρόμο.

Καὶ οὕτως ἔγινε! Κάποιος γεωργὸς ἔκλεψε δεμάτια σίτου, ὅταν τὰ ἔφερε εἰς τὸ ἀλώνι τοῦ ἔπεσε κεραυνὸς καὶ ἔγινε πυρκαϊά, ἐζήτησε τὴν βοήθεια τοῦ ὀσίου, τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃς τὰ κλεμμένα καὶ παύει ἡ φλόξ. Ἐνῶ ἔτρεχε νὰ δώσῃ τὰ κλοπιμαῖα, ἐσβέσθη τὸ πῦρ μόνο του.

Εἶδε ποτὲ ὁ ὄσιος εἰς τὴν ἔρημο τῆς νεκρᾶς θαλάσσης χεῖρας ἀνθρώπου ἐξερχομένας ἀπὸ λάκκον, ἐλθῶν εὔρε κατάξηρον ἐρημίτη, μὲ ἔνδυμα ἀπὸ φύλλα φοίνικος. τοῦ εἶπε «ἐρχόμενος προσκύνημα μὲ ἄλλον συνοδίτην ἔκαμα ὄρκο νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψω ἕως θανάτου».

Ἐπειδὴ ἀπέθανε, ἀφοῦ τὸν ἐνεταφίασα κάθομαι ἐγγὺς σ' αὐτὸν τὸν λάκκο προσευχόμενος.

Κάποιος ἀδελφὸς μοῦ φέρνει φοίνικες». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ εἶς λέων ἦλθε καὶ ἐβάσταζε ἕνα κλαδί μὲ φοίνικες. Δόξα τῆ δόξη Σοῦ Κύριε!

27· Ἀνακομιδὴ λειψάνων Ἁγ.Χρυσόστομου· Ὁ ἁγ.Χρυσόστομος ἐτάφη εἰς ἐξορία εἰς τὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας. Ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Εὐδοξίας 33 χρόνια ἔτρεμε. Ἡ εὐδοξία εἶχε 4 θυγατέρες καὶ υἱὸ τὸν Θεοδόσιο. Ἐβασίλευσε ἡ α' θυγατέρα τῆς ἡ Πουλχερία 19 ἐτῶν ἕως τὸ 408 ἔτος ποὺ ἐνηλικιώθη καὶ ἐβασίλευσε ὁ Θεοδόσιος ὁ Μικρός.

Ὅταν ἠθέλησαν νὰ κάμουν ἀνακομιδὴ ὁ λίθος τοῦ τάφου δὲν ἐσηκώνετο, ὁ Θεοδόσιος ἔγραψε ἰδιόχειρο ἐπιστολὴ ζητῶντας συγνώμη διὰ τὴν μητέρα τοῦ καὶ ὅταν ἐτέθη ἡ ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ τάφου ἐξῆλθε φῶς καὶ εὐωδία. Ἐγένετο ἡ μεταφορὰ εἰς Κων/πολι εἰς Ναὸ Ἁγ.Εἰρήνης, ἐτέθη τὸ ἅγιο λείψανον σῶον ὡς ἦτο, εἰς σὺνθρονον ἐνῶ ὁ λαὸς ἐβόα «Ἀπόλαυε τὸν θρόνον σου ἅγιε». Ὅταν ἔφεραν εἰς ναὸ Ἁγ.Ἀποστόλων ἐξεφώνησε ὁ ἅγιος εὐλογῶν το· «Εἰρήνη πᾶσι καὶ τῆ Εὐδοξία συγχώρησις».

Ἔθεσαν τὴν λειψανοθήκη μετὰ τῶν ἄλλων ἁγ. λειψάνων. Νῦν εἰς Ἁγ. ὄρος εἰς Ι.Μ. Φιλοθέου εὐρίσκεται ἀδιάφθορος ἡ δεξιὰ τοῦ χειρ. Εἰς Ι.Μ. Βα-τοπεδίου ἡ ἁγία κἀρα του, τὸ ἀριστερὸ οὐς ἔχει μείνει μὲ δέρμα ἄφθαρτο διότι τοῦ ὁμιλοῦσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ὑπέγραφε ἐρμηνεῖα εἰς ἐπιστολάς του καὶ καθὼς εἶδε ὁ ἁγ. Πρόκλος.

Ἄσιου Πέτρου Αἰγυπτίου· Ἦτο μαθητὴς τοῦ ἀββᾶ Λώτ. Ἐρωτηθεὶς διατὶ μὲ ἐπισκέψεις ἀδελφῶν δὲν διατηρεῖται ἡ εἰρήνη εἰς ψυχὴ εἶπε· «Ὅταν ἔλθῃ ὁ ἀδελφός καὶ ἐρωτᾷς διαφόρους φλυαρίας διὰ τοῦτο δὲν ἔχεις εἰρήνη. Ὅποιος ἀποκτήσῃ τὸ πένθος τότε αὐτὸ τὸν διδάσκει πὼς καὶ τί νὰ ὁμιλῇ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πένθος δὲν δύναται νὰ φυλαχθῇ. Εἶπεν ὁ ἀδελφός· «εἰς τὸ κελλίον μου ἔχω πένθος ὅταν ἐξέλθω ἀναχωρεῖ ἀπ' ἐμοῦ». Εἶπε· «Ὅταν γίνῃ ἕξις δὲν ἀναχωρεῖ, ἀλλ' ὅποια ὥρα το ζητήσῃ τὸ εὐρίσκεις». Ἐρωτηθεὶς τί εἶναι δοῦλος Θεοῦ εἶπε· «Ἐν ὅσῳ δουλεύει τις εἰς οἰονδήποτε πάθος δὲν λογίζεται δοῦλος Θεοῦ, ἀλλὰ δοῦλος ἐκείνου τοῦ πάθους ποῦ κυριεύεται καὶ τότε δὲν μπορεῖ νὰ διδάξῃ τοὺς ἄλλους οἵτινες κυριεύονται ἀπὸ ἴδια πάθη (ὁ τυφθλὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀδηγῇ ἄλλους).

28η Ἁγ. Εὐραῖμ τοῦ Σύρου· Ἀπὸ Νίσιβι Μεσοποταμίας. Ἐγεννήθη τὸ 306 μ.Χ. Εἰς τὴν πρώτη Οἰκουμ. Ἦτο εἰς Α' Οἰκουμ. Σύνοδο μὲ ἐπίσκοπο Νισίβεως. Ἐδίδασκε εἰς τὴν κατηχητικὴ Σχολὴ Ἐδέ-σης· ὁ ἁγ. Γρηγόριος Νύσσης τὸν ὀνομάζει «Πνευματικὸ Εὐράτη». Μικρὸς ἦτο ὅταν εἶδε νὰ φυτρῶνῃ ἀπ' τὸ στόμα του μία πολυκαρπὴ κληματαριά καὶ ὅσο περισσότερο ἔτρωναν τὰ πτηνὰ τόσο ἐπλήθυναν τὰ σταφύλια.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ προμύνηε τὸ διδασκαλικὸ του χάρισμα. Ὅταν οἱ Πέρσες κατέλαβον τὴν Νίσιβιν, ὁ ἅγιος ἐπῆγε εἰς Ἔδεσσα, εὐχομένου ἵνα τοῦ δείξῃ ὁ Θεὸς ψυχωφέλιμο τί, εἶδε πόρνη καὶ τὴν ἐρώτησε τί μὲ βλέπεις καὶ δὲν ντρέπεσαι; Ἀπήνησε· «Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄδικο νὰ σὲ βλέπω διότι ἔγινα ἀπ' τὴν πλευρά σου, ἐσύ πρέπει νὰ βλέπῃς εἰς τὴν γῆ ἀπ' ὅπου ἐπλάσθης μάλιστα ὡς μοναχὸς οὐδόλως ἔπρεπε νὰ μὲ ἴδῃς εἰς πρόσωπο. Εἰς τὴν πόλιν μία ἀναίσχυντος γυνὴ προκλητικὰ τοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀμαρτήσῃ μαζί του, ὁ ἅγιος τῆς εἶπε· «Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς» - Ἡ δὲ εἶπε· ἐντρέ-πομαι!, ὁ ἅγιος· τὸν Θεὸν δὲν φοβεῖσαι; τοὺς ἀνθρώπους ἐντρέπεσαι; ὁμιλήσας καὶ ἄλλα ψυχωφελῆ ἐκείνη μετενόησε καὶ ἔγινε μοναχὴ.

Πολλὰ συγγράμματα ἔγραψε ὁ ἅγιος Ἀκτῆμων καὶ ἐλεήμων, οὐδὲν γήϊνον ἀπέκτησε μόνον ἀγάπη εἰς Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. Ἐχθρεύετο ὄσους τὸν ἐγκωμιάζαν. Σφόδρα ζηλωτὴς καὶ ἀκαταγώνιστος πρόμαχος Ὁρθοδ. πίστεως. Προσέταξε μὲ ἀφορισμὸ νὰ μὴ τὸν ψάλλον εἰς κηδεῖα του, νὰ ταφῇ χωρὶς πολυτελεῖ ῥάσα. Τὸ 373 μ.Χ. ἐκοιμήθη.

Ἄσιου Παλλάδιου· Ὁ ἐορταζόμενος σήμερον ἴσως εἶναι ὁ ἐπίσκ. Ἐλενουπόλεως (εἰς χρόνους Μ. Θεοδοσίου). Ὁ Θεοδώρητος ἔγραψε τὸ βίον του ὅμως δὲν λέγει ὅτι εἶναι ἐπίσκοπος. Λέγουν ὅτι ὁ Παλλάδιος λέγεται καὶ Ἡρακλείδης ἔγινε ἐπίσκοπος Καππαδοκίας καὶ ἔγραψε βίους ὁσίων εἰς τὸ Λαυσαϊκόν. Ἐπάρχει ἄλλος Παλλάδιος εἰς τὸ βιβλίον «Παράδεισος Πατέρων» φέρεται νουθετῶν διάφορα.

Ὁ σήμερον Παλλάδιος (28η μηνός) ἀσκήτευε ἔγκλειστος εἰς μικρὰ καλύβη πλησίον τοῦ χωρίου Ἰμμαι. Ἐλαβε χάριν θαυμάτων. Ληστὲς ἐφόνευσαν ἕνα πλούσιον

καὶ τὸν ἔρριψαν ἐμπρὸς εἰς τὴν καλύβη του, ὁ λαὸς τὸν κατηγορήσε ὡς φονέα. Ὁ Παλλάδιος ἀνέστησε τὸν νεκρὸν καὶ ὑπέδειξε τὸν φονέα. Εὖρον ἐπάνω τοῦ αἵματωβαμμένη μάχαιρα καὶ τὰ χρήματα τοῦ φονευθέντος.

Ἄσκησις Ἰακώβου Ἰστορικοῦ εἰς σπήλαιον πλησίον πόλεως Πορφυριανῆς. Μία νύκτα γυνὴ ἦλθε κλαίουσα καὶ ἐζήτηε νὰ τὴν δεχθῆ διὰ νὰ μὴ τὴν φάγουν τὰ θηρία, ἔλεγε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν τάδε μονὴ διερχομένη καὶ ἐνύκτωσε. Τῆς ἔδωκε ἄρτο καὶ ὕδωρ καὶ τὴν ἄφησε ἔξω. Ἐκείνη ἔκλαιγε ὅτι δῆθεν τὴν πονᾷ τὸ στήθος της καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν ἀλείψῃ μὲ ἔλαιον διὰ νὰ παύσουν οἱ πόνοι. Ὁ ὄσιος ἤναψε πῦρ καὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι ἤλειφε τὸ στήθος της τὸ ἄλλο τὸ εἶχε εἰς τὸ πῦρ ὥστε κατεκάη. Ἡ γυνὴ μετενόησε, ἐβαπτίσθη ἀπὸ ἐπίσκοπον Ἀλέξανδρον καὶ ἔγινε μοναχὴ. Ἐθεράπευσε νέον περᾶλυτον, πολλοὶ ἤρχοντο νὰ εὐλογηθοῦν καὶ νὰ θεραπευθοῦν. Ἀνεχώρησε εἰς ἐρημικὸν τόπον 40 μίλια μακριὰ καὶ 30 χρόνια ἔτρωγε μόνον χόρτα ἀπὸ τὸ λαχανόκηπός του ποὺ καλλιεργοῦσε, οὐδέποτε ἐμαγεύετο. Ἐθεράπευσε τὴν δαιμονιζομένην θυγατέρα ἄρχοντος, ὁ πατὴρ κόρης τὴν ἄφησε μὲ τὸν ἀδελφὸν της νὰ συναντᾷ τὸν ὄσιον δι' ὀλίγας ἡμέρας καὶ νὰ συνομιλοῦν πνευματικᾷ φοβούμενος μήπως ἐπι-στρέψῃ τὸ δαιμόνιον. Μία ἡμέρα ὁ ἀδελφὸς πα-ρέμεινε εἰς τὴν ἐγγὺς πόλιν. Ἡ νέα συνάντησε τὸν ὄσιον, συνομιλοῦσαν, ἐπόρνευσε μὲτ' αὐτῆς, σκοτεισθεὶς τὴν διάνοιαν τὴν ἐφόνευσε. Μετὰ ἀναζητῶν ὁ ἀδελφὸς της τὴν ἀδελφὴν του, τὸν ἐφόνευσε καὶ αὐτόν, ἄφησε νεκρὰ τὰ σώματα ἄταφα καὶ ἔφευγε εἰς τὸν κόσμον. Συνήντησε ἐνάρετον γέροντα καὶ τοῦ ὠμίλησε ψυχοφελῆ ὥστε μετενόησε καὶ ἐνεκλείσθη εἰς εἰδωλολατρικὸν τάφον. 10 ἔτη γονυκλινῆς ἔλεγε τὴν ἐξῆς προσευχὴν: «πὺς ἀτενίσω πρὸς σε ὁ Θεός; ποίαν ἀρχὴν τῆς ἐξομολογήσεως εὐροίμι; ποία καρδιά; ἢ ποίω θαρρήσας συνειδότη γλῶσσαν ἀσεβῆ καὶ χεῖλη μολυσμένου γέμοντα κινῆσαι πειράσωμαι; ποίας ἀμαρτίας πρῶτον ἄφεισιν αἰτῆσαι κατατολήσω; φεῖσαι φιλόανθρωπε Κύριε! Ἰλεως γενοῦ τῷ ἀναξίῳ Δέσποτα ἀγαθὲ καὶ μὴ συναπο-λέσης μὲ ταῖς αἰσχροῖς μου πράξεσι. Οὐ μικρὰ τὰ ἀμαρτήματά μου. Πορνεία ἐτέλεσα καὶ φόνον, αἷμα ἀθῶον ἐξέχεα καὶ ἄταφα τὰ πτώματα ἐγκατέλειψα. Ἐξομολογοῦμαι ἀγαθὲ, αἰτούμενος ἄφεισιν, κατὰ τὴν Εὐσπλαχνίαν οἰκτιρήσόν με τὸν ἀσεβῆ καὶ κατάπεμψον τὸ μέγα Σοῦ ἔλεος. Κατεπόντισέ με ἢ καταιγὶς τοῦ ἐχθροῦ, μὴ μὲ καταπίῃ ὁ βύθιος δράκων..». (Συνέβη καὶ εἰς τοῦτον τὸν ὄσιον εἰς μεγάλα ἀμαρτήματα νὰ πέσῃ διὰ νὰ γίνῃ εἰς πάντας τοὺς ἀμαρτάνωντας ὑποτύπωσις καὶ ὁδηγὸς εἰς μετάνοιαν). Ξηρασίας μεγάλης γενομένης ἄγγελος μηνύει εἰς ἐπίσκοπον ὅτι ἂν προσευχηθῆ ὁ Ἰακώβος θὰ παύσῃ ἡ ἀνομβρία. Ἐλθὼν ὁ ἐπίσκοπος μὲ λαὸν εὖρον τὸν ὄσιον, δὲν ἐδέχετο νὰ εὐχηθῆ, μετὰ ἀπὸ παρακλήσεις εἶπε δοξάζων τὸν Θεόν, «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς πάντοτε...». καὶ ἔβρεξε πολὺ. Ὁ ὄσιος Ἰακώβ χρηστὰς ἐλπίδας προσέθεσε σκληραγωγία καὶ δάκρυα, ἀγωνιζόμενος οὕτω 75 ἐτῶν ἀνεπαύθη.

29· Ἀνακομιδὴ λειψάνου Ἁγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου. Ὁ Ἁγ. Ἰγνάτιος ἦτο δεύτερος ἐπίσκ. Ἀντιοχείας μετὰ τὸν Εὐδοκόν. Ἐπὶ βασιλείῳ Τραϊανοῦ ἐτῶν 110 ἐμαρτύρησε. Τὰ λείψανά του χριστιανοὶ τὰ ἔφεραν εἰς Ἀντιόχεια.

Ἄσκησις Ἀφραάτου Ἰστορικοῦ 4ου αἰῶνα, ἦτο Πέρσης ἦλθε εἰς Ἐδεσσα καὶ ἔγινε χριστιανός, ἀσκήτευσεν εἰς μικρὸν κελλίον ἔξω τῆς πόλεως μετὰ εἰς Ἀντιόχεια ἐλθὼν ἔζησε ἔγκλειστος εἰς μονήν. Ὄταν ὁ βασιλεὺς Οὐάλης ὑπερασπίζετο τοὺς Ἀρειανούς ὁ ὄσιος κατήλθε εἰς

Ἐπιτομή διδασκῶν τὸν λαόν· ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε διατὶ ἄφησε τὴν ἡσυχία του καὶ περιπατεῖ εἰς πόλιν. Ἀπάντησε· «Ἐὰν ἤμουν παρθένος κεκρυμμένη εἰς οἰκία μου καὶ ἐκαίετο ἡ οἰκία μου, θὰ μοῦ ἔλεγες νὰ τρέξω νὰ σβήσω τὸ πῦρ. Ὅμοίως τώρα τρέχω νὰ σβύσω τὶς φλόγες, καίγεται ὁ οἶκος τοῦ πατρός μου. Μὴ κατηγορεῖς ἐμέ, ἀλλὰ τὸν ἑαυτό σου ποὺ ἤναψες τὸ πῦρ τῆς αἰρέσεως». Πολλὰ θαύματα τελέσας ὁ ὁσιος ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη.

Νεομάρτυρος Δημητρίου· Ἀπὸ Παλαιόκατο Χίου, γονέων Ἀποστόλου καὶ Μαρουλοῦς ἐργαζόμενος εἰς Κων/πολι ἢ κόρη τούρκου ἄρχοντος τὸν ἐρωτεύτηκε καὶ ἀπειλήσε ἢ θὰ γίνης τοῦρκος ἢ ἀποθνήσκεις. Φοβηθεὶς ἠρνήθη τὸν ΚΗΙΧ.

Μετὰ 59 ἡμέρας εἰς καιρὸ Ραμαζανίου ἔφυγε κρυφὰ καὶ ἐκρύβη εἰς οἰκία φίλου του. Συνήντησε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ζανῆ, ἄφησε γράμμα εἰς γονεῖς τοῦ ζητῶν εὐχή των καὶ ὅτι ὑπάγει πρὸς τὸ μαρτύριον. Μία νύκτα ἐνῶ ἀγρυπνοῦσε εἶδε καθ' ὕπνον εὐπρεπεστάτην γυναῖκα μὲ βρέφος εἰς ἀγκάλῃ της εἰς ὠραία πεδιάδα, εἶδε μακρὰν ἰστάμενον ἕνα δῆμιον. Ἡ γυνὴ εἶπε εἰς Δημήτριον· «Ἐὰν δὲν πέσης εἰς χεῖρας τοῦ δημίου δὲν κληρονομεῖς τὴν πεδιάδα ταύτην». Τὸ εἶπε εἰς πνευματικόν του ὁ Δημήτριος καὶ ἔλαβε κανόνα νηστειῶν, εὐχῶν καὶ ἀγρυπνιῶν. Μία Κυριακὴ νύκτα ὅταν ἀγρυπνοῦσε ἤλθε φῶς καὶ φωνή· «Χαίροις μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δημήτριε, θάρσει. Διὰ πρεσβειῶν Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ὁ Κύριος θὰ σὲ ἐνδυναμώσῃ καὶ θὰ τελείωσῃς γενναίως τὸ μαρτύριον». Ὁ πνευματικὸς του τὸν ἔχρισε μὲ ἅγιον χρίσμα καὶ τὸν ἐκοινώνησε. Ἐμφανίζεται εἰς Τούρκους τὸν βασανίζουσαν, φυλακίζουσαν, προφητεῦει τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ κριτοῦ, ραβδίζεται ἕως 700 φορές. Ἦλθε εἰς φυλακὴν ἢ κόρην ἐκεῖνη τοῦ ἄρχοντος ποὺ τὸν ἠθέλε ἀνδρα προσπαθῶντας νὰ τὸν πείσῃ ἀλλὰ ματαίως. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς θέσι Μπαλούμ-παζάρι, ἀφοῦ ἔκλινε γόνατα καὶ εἶπε 3 φορές τὸ «Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ Σοῦ». Οἱ χριστιανοὶ ἐπρόφθασαν καὶ ἔλαβον δι' εὐλογία ἄλλος αἷμα, ἄλλος τρίχας, ἐνῶ ἐδλεχετο ραβδισμοὺς ἀπὸ Τούρκους. Ἦτο ὁ μάρτυς 22 ἐτῶν, ἔτους 1802. Εἰς ἀρχιδιάκονος ἔδωκε 25 γρόσια εἰς δῆμιον καὶ ἀποσφόγγισε τὸ αἷμα ἀπὸ μάχαιρα μὲ μανδήλιον καὶ ὦ! τοῦ θαύματος ἐβάφη τὸ μανδήλιον μὲ Σταυρούς. Οἱ Τοῦρκοι ἔδωκαν τὸ ἁγ.λείψανον καὶ ἐνεταφίασαν εἰς τὴν μονὴν τῆς νήσου Πρώτης.

Γενομένης πυρκαϊᾶς εἰς τὸ φαρμακεῖον ἐνὸς χριστιανοῦ εἰς Κων/πολι ἢ γυνὴ τοῦ φαρμακοποιοῦ εἶδε ἐν ὄραματι τὸν μάρτυρα Δημήτριον μὲ ἄλλον νεομάρτυρα λευκοφορεμένους καὶ μὲ λαμπάδας. Εἶπε ὁ Δημήτριος νὰ μετανοήσῃ ὁ ἀνὴρ σοῦ διότι παροργίζει τὸν Θεὸν καὶ θ' ἀπωλεσθῇ ψυχὴ καὶ σῶματι. Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πνευματικὸν νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ ὅ,τι τοῦ εἶπη ἐκεῖνος νὰ πράξῃ. Οὕτω ἔπραξε, ὁ μάρτυς τὸν ἔφερε εἰς ὁδὸν σωτηρίας.

30η Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν -Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας Βασιλείου, Γρηγορίου, Ἰωάννου. Ἡ αἰτία τῆς ἐορτῆς εἶναι αὕτη· Ἐπὶ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ Βασιλέως ἐγένετο φιλονικεῖα μεταξὺ χριστιανῶν καὶ διηρέθησαν εἰς Ἰωαννίτας - Βασιλείτας - Γρηγορίτας. Ἄλλοι ἔλεγον τὸν Μέγα Βασίλειον ἀνώτερον, ἄλλοι τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ ἄλλοι τὸν ἅγ. Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. Ἐφάνησαν οἱ τρεῖς ἅγιοι Ἱεράρχαι εἰς τὸν ἐπίσκοπον Εὐχαϊτῶν Ἀγκύρας Ἰωάννην (τὸν ἐπικαλούμενον Μαυρόποδα - οὗτος ἦτο πρῶτα καθηγητὴς εἰς τὸ πανεπιστήμιον

Κων/πόλεως, εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ καταλιπῶν τὴν ἐπισκοπὴ τοῦ ἀπέθανε ὡς μοναχὸς ἐν Κων/πόλει). Ἐφάνησαν ὀφθαλμοφανῶς καὶ εἶπον· «Ἡμεῖς εἴμεθα πλησίον τοῦ Θεοῦ ἴσοι κατὰ καιροὺς ὅπου ἐτύχομεν ὁ κα-θένας ὑπὸ Ἁγ.Πνεύματος· συνέγραψε διδασκαλίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχει λοιπὸν πρῶτος ἢ δεύτερος ἀλλ' ἐὰν τὸν ἕνα εἴπης εὐθύς; καὶ οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν. Γράψε ἀκολουθία καὶ ὄρισε κοινὴ ἑορτὴ ὥστε οἱ ἑορτάζοντες νὰ λαμβάνουν ἁγιασμό. Ταῦτα εἰπόντες ἀφανεῖς ἔγιναν. Ὡρίσθη τὸν Ἰανουάριον τὴν 30ην διότι τὸν μῆνα αὐτὸ τὴν 1ην , 25ην καὶ 27ην ὑπάρχουν ἀντίστοιχοι ἑορταὶ τῶν 3 Ἱεραρχῶν.

Ἁγ. Ἱππολύτου Πάπα Ῥώμης καὶ σὺν αὐτῷ· Ἐπὶ βασιλέως Κλαυδίου ἔτος 296 καὶ ἡγεμόνως Βικαρίου, ὁ Κεουσουρῖνος ἦτο πρῶτος τῆς Συγκλήτου ὠμολόγησε τὸν ΚΗΙΧ καὶ φυλακίζεται. Ἀνέστησε νεκρὸν καὶ 20 στρατιῶτες ἐπίστευσαν, τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Ὁ πάπας Ἱππολύτος ἤλεγξε τὸν ἡγεμόνα, δέρεται, ἔρριψαν εἰς θάλασσα δεδεμένο καὶ οὕτω ἐτελειώθη.

Νεομάρτυρος Χατζή-Θεοδώρου· Ἦτο ἔγγαμος, ἐκ Μυτιλήνης. Ἦρνήθη τὸν Χριστόν, μετενόησε, ἦλθε εἰς ἅγιον ὄρος καὶ ἔμεινε ἱκανὸν καιρὸ. Ἐπιστρέψας ὁμολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ ποδοπατῶντας τὸ Τουρκικὸ σαρίκι. Μετὰ ἀπὸ βασανιστήρια, φυλακίσεις, δαρμούς τὸν ἔφεραν εἰς τόπον καταδίκης. Τοῦ λέγουν· «θὰ σὲ κρεμάσωμε». Εἶπε· «Ποῦ εἶναι τὸ σχοινίον;» Του τὸ ἔδειξαν, ὁ μάρτυς τὸ ἐφίλησε καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὸ λαμὸ τοῦ λέγων· «Πηγαίνετε με ὅπου θέλετε». Τὸν ἀπηγγόνισαν, ἔρριψαν τὸ ἁγ.λειψάνο του εἰς θάλασσα ἀλλὰ τὸ εὐρήκαν χριστιανοὶ εἰς ἀκτὴ καὶ ἐνεταφίασαν εἰς ναὸ ἁγ.Ἰωάννου Προδρόμου εἰς Μόθωνα, ζητηθὲν ἀργότερα ἐν τῇ ἀνακομιδῇ δὲν εὐρέθη, οὐδεὶς γνωρίζει τι ἔγινε.

31η Ἁγ. Ἀναργύρων ΚΥΡΟΥ καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἐζησαν εἰς τὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνος μ.Χ. ὁ Κῦρος ἦτο ἀπὸ Ἀλεξάνδρεια ἰατρός, ἐδίδασκε καὶ ἐθεράπευε μὲ τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἔπειτα ἔγινε μοναχὸς εἰς τὴν Ἀραβία ὁ Ἰωάννης ἦτο ἀπὸ Ἐδεσσα Μεσοποταμίας στρατιώτης, ἔγινε μοναχὸς εἰς τὴν μονὴ ὅπου ἦτο καὶ ὁ Κῦρος. Τότε συνέλαβον οἱ εἰδωλολάτραι τὴν Ἀθανασία μὲ 3 θυγατέρας τῆς τὴν Θεοδότῃ 15 ἐτῶν, Θεοκτίστῃ 13 ἐτῶν καὶ Εὐδοξίᾳ 11 ἐτῶν. Ἐπήγαν καὶ οἱ ἅγιοι διὰ νὰ ἐνθαρρύνουν αὐτὰς εἰς τὴν φυλακὴ, συνελήφθησαν καὶ εἰς ἄρχοντα τῆς Συρίας ὠμολόγησαν βασανίζονται, ἔβρασσαν τὰ πόδια τοὺς μὲ πίσσα, τῶν γυναικῶν ἔδωκαν δαρμούς.. Τέλος ἀπεκεφάλισαν ὅλους Κῦρον, Ἰωάννην, Ἀθανασία καὶ θυγατέρας. Ἐνεταφίασαν εἰς ναὸ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Ἐπὶ εὐσεβοῦς πατριάρχου Ἀπολλιναρίου (551-568) ἐστάλη εἰς ἡγούμενος μὲ ἐπιστολὴ πατριάρχου διὰ νὰ λάβῃ μέρος ἁγ.λειψάνου διὰ τὸν ναὸν ποὺ ἐκτίζετο εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ἐλθὼν ἐγονάτισεν ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ ἐδέετο. Ἀνεσήκωσε ὁ εἷς ἅγιος τὴν χεῖρα του (ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο) ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνεπαύθη. Ὁ ἡγούμενος ἔμεινε μία ἑβδομάδα προσευχόμενος καὶ ἐπέστρεψε. Ὁ πατριάρχης τὸν ἔστειλε πάλι νὰ παρακαλέσῃ θερμότατα. Ἦλθε καὶ ἐπαρακάλει.. μὴ ἰδὼν σημεῖον τι ἔσυρε τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ τὴν παραλάβῃ ἀπὸ χεῖρα ἁγίου λειψάνου καὶ ὦ! τοῦ παραδόξου ἐξεκόλλησε καὶ ἔλαβε αὐτήν. Κατετέθη κατὰ τὴν τάξιν καὶ ἐνεκαινιάσθη ὁ ναός.

Νεομάρτυς Ἡλίας ὁ Ἀρδούνης· Ἀπὸ Καλαμάτα μεσσηνίας, ἦτο κουρεὺς. Ἐγινε μὲ προεστῶτας διὰ φόρους φιλινεικλια, λυπηθεὶς καὶ θυμωθεὶς ὁ Ἡλίας ἐπῆγε εἰς Τούρκους καὶ ἐτούρκευσε. Μετενόησε καὶ ἐπῆγε εἰς Ἄγ. ὄρος ὅπου ἔμεινε 8 ἔτη ἐκτελῶν τὸν κανόνα του. Ἡ συνείδησίς του τοῦ ὑπενθύμιζε νὰ ὁμολογήσῃ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων (Μάτ. 10,33). Ἦλθε καὶ ὅταν τὸν εἶδον οἱ Τοῦρκοι εἶπον· «Ἴδου ὁ Μουσταφᾶς Ἀρδούνης!» ὁ δὲ εἶπεν· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἡλίας χριστιανὸς ὀρθόδοξος». Μετὰ ἀπὸ δαρμούς, φυλακὴ, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν καύσουν. Εἰς τὸ πῦρ τὰ μαλλιά του, γένεια καὶ ρᾶσα του δὲν ἐκάησαν. Τὴν νύκτα θεῖο Φῶς ἐκύκλωσε τὸ ἅγιο λείψανο. 1686 ἔτος χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν ὅπου νῦν ἡ ἐκκλησία τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα μαρτύρων.

Ὁσίου ΑΡΣΕΝΙΟΥ του ἐν Πάρῳ· Ὁ Ἀρσένιος Σεργίου Σεργιάδης ἐγεννήθη εἰς Ἰωάννινα τὴν 31-1-1800. Εἰς βᾶπτισμα ὠνομάσθη Ἀθανάσιος, 9 ἐτῶν φοιτᾷ εἰς τὴν σχολὴ Κυδωνιῶν Μ. Ἀσίας. 15ετῆς ἦλθε εἰς Ἄγ. ὄρος εἰς Ἄγ. Ἄννα ὅπου ἐνεδύθη τὸ μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα. Μετὰ 6 ἔτη ἔφυγε μὲ ἄλλους Κολλυβάδες ἀπ' τὸ Ἄγ. ὄρος. Εἰς τὴν νῆσο Φολέ-γανδρο ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη ἦτο διδάσκαλος εἰς τὰ παιδιὰ, διορισμένος ἀπ' τὸ κράτος. Ἐκεῖ χειροτονεῖται διάκονος. Μετὰ ἦλθε εἰς Πάρο εἰς μονὴ τοῦ Ἄγ. Γεωργίου. Μὲ ἄκρα νηστεία.. κάποιες περιόδους μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα ἔτρωγε, ὀλίγος ὕπνος.. ἐφρόντιζε νὰ συμφωνοῦν τὰ ἔργα μὲ τὰ λόγια, νὰ προπορεύωνται τὰ ἔργα τῶν λόγων.

Ἐλαβε χάρισμα δακρύων, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ πνευματικὸς, πλήθη πιστῶν ἦρχοντο διὰ ὁμολόγησι. Ἦλθε ποτὲ εἰς μονὴ Μεταμορφώσεως μία πόρνη νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς μοναχῆ. Οὔτε ἐξῆλθε νὰ τὴν ἴδῃ, μάλιστα τὴν ἔδιωξαν μὲ ὕβρεις καὶ τὴν ἐπλήγωσαν, ἡ πόρνη ἔκλαιε ἔξω ἀπὸ τὴν μονὴ τὴν εὔρε ὁ ὄσιος καὶ παρηγορήσας τὴν ἔλαβε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἔφερε ἐντός.. ἐκείνη ἔγινε ἀργότερα μοναχῆ. Εἰς μοναχὰς διὰ τὴν ἀντιμοναχικὴ συμπεριφορὰ ἔθεσε κανόνα 3 ἔτη ἀκοινωνησίας ἀπ' τὰ Ἄγ. Μυστήρια. Ἐκεῖνες μετενόησαν καὶ ἐμετρίασε εἰς 1 ἔτος τὸν κανόνα. Κάποτε εἰς μονὴ Ἄγ. Γεωργίου διὰ ἐξομολόγησι ἦλθε κάποιος καὶ εἶπε· «Πάτερ Ἀρσένιε ἔχετε ὠραῖο λαχανόκηπο» -ὁ δὲ δείχνοντας πατερικὰ βιβλία εἶπε· «ὁ δικός μου κῆπος εἶναι τερπνότερος καὶ ὠραιότερος».

Αἱ μοναχαὶ τῆς μονῆς Μεταμορφώσεως Χριστοῦ εἶχον φιλονεικίας καὶ ἐσκέπτετο νὰ τὰς ἐγκαταλείψῃ. Ἐνῶ εἶχα κατὰ νοῦ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτὲ πάλι εἰς μονὴ, ὁ Ἄγ. Γεώργιος ὡς νέος τοῦ ἐφάνη καὶ ἐρωτήσας γιατί φεύγει τοῦ εἶπε ὅτι δὲν δύναμαι νὰ βαστάξω τὰς ἐκτροπὰς των. Ὁ νέος ἀπήντησε· ὁ ΚΗΙΧ βαστάζει τὰς παρεκτροπὰς τόσων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἐπὶ Σταυροῦ ὑπέμεινε καὶ ἠύχετο ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν. Πῶς ἐσὺ 40 καλογραίας δὲν βαστάζεις ποὺ εἶναι ἀσθενεῖς φύσεις καὶ ναὶ μὲν σὲ ἐλύπησαν ἀλλὰ τώρα μετενόησαν; Ὁ ὄσιος νομίζων τὸν νέον ἀπλοῦν σοφὸν ἄνθρωπο εἶπε· Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μετανοήσουν διότι πολλάκις ὑπεσχέθησαν καὶ δὲν ἔπραξαν, τώρα κ' ἐγὼ θέλα ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὴ ψυχὴ μου. Στρέψον δεξιὰ καὶ ἰδὲ -τοῦ λέγει ὁ νέος. Εἶδε ὁ Ἀρσένιος φῶς γλυκύτατον -Εἰς τὰ ἀριστερά; Στραφεὶς ὁ Γέ-ρων ἀριστερὰ ὀρᾷ σκότος δυσσῶδες. Ὁ νέος· Ἄκουσον! Ἐὰν παρηγορήσῃς τὰς μοναχὰς τὸ φῶς θάνατι μαζί σου καὶ ἐὰν ὑπομείνης θὰ σὲ συνοδεύσῃ εἰς βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἐὰν δὲν πᾶς εἰς τὴν μονὴ σὲ περιμένει τὸ σκότος. Λέγων αὐτὰ ἦστραψε τὸ πρόσωπό του καὶ ἐγνώρισε ὅτι εἶναι ὁ Ἅγιος Γεώργιος. Ὅταν ἐπέστρεψε εἶδε τὰς μοναχὰς κλαιούσας ἐν τῷ ναῶ. 77 ἐτῶν τὴν 31-1-1877 ἀνεπαύθη.

Ἐν ἔτος πρὶν προεῖπε τὸν θάνατό του. Ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν τοποθεσίαν ὅπου

ὕπέδειξε καὶ νῦν εὐρίσκεται εἰς Μονὴ Μεταμορφώσεως ἢ τοῦ Δάσους ἐπιλεγομένη.
Μεγάλοι διωγμοί: Ἐπὶ Νέρωνος 64 μ.Χ, Δομετιανοῦ 95 μ.Χ, Τραϊανοῦ 11, Ἀνδριανοῦ
126, Ἀντωνίου 162, Σεβήρου 202, Μαξιμίνου 233, Δεκίου 250, Οὐαλεριανοῦ 258,
Διοκλητιανοῦ - Μαξιμιανοῦ 302 μ.Χ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

1η Ἁγ. Τρύφωνος: Ἀπὸ Λάμψακο Φρυγίας, θαυματουργὸς ἐκ νεότητος. 17 ἐτῆς
ἐθεράπευσε τὴν δαιμονιζομένη κόρη τοῦ βασιλέως Γορδιανοῦ εἰς Ρώμη πού ἔκραζε ὁ
δαίμων «Ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Τρύφων δὲν ἐξέρχομαι». Τὸν ἔφεραν καὶ παρεκάλεσαν νὰ
ἰδοῦν τὸν δαίμονα. Ἐνήστευσε ὁ ἅγιος μία ἐβδομάδα καὶ εἶδε ὀπτασία ὅτι θὰ
ἐκκληρωθῇ τὸ αἶτημά του. Ἐνώπιον λαοῦ, ἀρχόντων κλπ.. λέγων τοῦ «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
ΚΗΙΧ σὲ προστάσσω νὰ φανῆς ἐνώπιόν μας ἵνα ἴδωμεν τὴν ἀσχημοσύνη σου». Ἐφάνη
μαῦρος κύων μὲ πύρινα ὄμματα ὠμολόγησε ὁ σατανᾶς ὅτι ἔχομε ἐξουσία σὲ ὅσους
ἀγαποῦν τὰ ἔργα μας. Ἐπετίμησε ὁ Τρύφων καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ὁ βασιλεὺς ἔδωκε
δῶρα καὶ συνοδεύσας ὁ ἔπαρχος Πομπιανὸς ἀπέστειλε εἰς Λάμψακο. Εἰς διωγμὸ τοῦ
Δεκίου ὁμολογεῖ καὶ ὑπομένει βασάνους, τὸν ἀναγκάζουν νὰ ἀκολουθῇ τοὺς ἵππους
τοῦ ἐπάρχου, καρφώνουν καρφιά εἰς πόδας του, σύρεται κατὰ γῆς. Ὁ τύραννος εἶπε·
«Ἔως πότε θὰ αισθάνεσαι τὴν δριμύτητα τῶν βασάνων»; ὁ ἅγιος εἶπε· «Ἔως πότε δὲν
θὰ κατανοῆς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ πού κατοικεῖ εἰς ἐμέ»; Ἐνῶ τὸν δέρουν, στέ-
φανος ἀνθέων κατῆλθε ἄνωθεν. Τέλος ἀπεκεφαλίσθη εἰς Νίκαια ἐφάνηξε εἰς πιστοὺς
ἐν ὁράματι καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν νὰ ταφῇ εἰς πατρίδα του. Ὁ ἅγιος εἰς
νεότητά του ἦτο χηνοβοσκός.

Ἄσίου Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατία: Πολὺ νέος ἔγινε μοναχός (7ετής) εἰς Ἀντιόχεια
ἐγκλειστος σ' ἓνα τάφο ἀσκήτεψε τρώγων ἄρτον μόνον. Ἰάτρευσε τὴν μητέρα τοῦ
ἐπισκόπου Κύρου τοῦ Θεοδωρήτου, ἡ ὁποία εἶχε στολίδια, ὁμολογῶν ἀρμόδια ὁ ὄσιος
ἐκεῖνη πέταξε τὰ κοσμήματα. Πολλὰ θαύματα ἐπετέλεσε, ἰδίως ἡ πλεγμένη ἀπὸ λινάρι
ζώνη του. Ἐλεγε διὰ στολισμὸ γυναικῶν. Μέ το νὰ στολίζονται κατηγοροῦν τὸν Θεὸν
ὅτι εἶναι ἄτεχνος καὶ ἀμαθής. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τὸ συμφέρον ψυχῆς, δὲν δίδει εἰς ὅλας
ὁμορφιά διότι μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὰς ψυχὰς των.

Ἄσίου ΒΕΝΔΙΜΙΑΝΟΥ: Ἐζησε τὸν 5ον αἰῶνα ἦτο μαθητὴς τοῦ ὁσ.Αύξεντίου (+14 Φέβρ).
42 ἔτη ἀσκήτεψε εἰς καλύβη κάτωθεν πέτρας, μονοχίτων ἀνυπόδητος. Ὁ ἴδιος ὁ ΚΗΙΧ
τοῦ ἐφάνη καὶ τὸν διέταξε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κελλί τοῦ ὁσ.Αύξεντίου καὶ νὰ κάμῃ τὸν
κανόνα τοῦ Γέροντός του. Ὁ Βενδιμιανὸς μετὰ τὸν θάνατο Αύξεντίου ἔκτισε κελλί
κάτωθεν τῆς κέλλης Γέροντός του καὶ ἐπὶ 5 ἔτη ἔμεινε ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος. Ἐλειψε ποτὲ
τὸ ἔλαιον καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐγόγγυζον, ὁ ὄσιος ὠνείδισε τὴν ἀπιστία των. Τότε ἦλθε
ἄγνωστος καὶ ἔφερε ἓνα ζῶο φορτωμέ-νο ἔλαιον. Γέρων ἠσθένησε νουθετήσας
μαθητάς, ἐκλείσθη εἰς κελλίον του, ἠνοιξαν διὰ βίας καὶ τὸν εὔρον γονατιστὸν νεκρόν
(εἰς στάσιν προσευχῆς).

Ἁγ.Περπέτουα: Ἀπὸ πόλι Θουβρίτανα Ἀφρικῆς. Ὁμολόγησε μὲ ἄλλους 4 καὶ τὴν
Φιλικάτην τὸ ἔτος 203 μ.Χ. Οἱ ἄνδρες διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν, ἡ Περπέτουα καὶ

Φιλικάτη έρρίφθησαν εις άγρίαν δάμαλι ήτις κατεξέσχισεν αυτάς,

2η Ύπαπαντή ΚΗΙΧ Στίχοι συναξαριστου· «Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι του σοῦ Χριστέ μου, τοῦ Συμεῶν αἱ χεῖρες αἱ φέρουσί Σε»

Ώρίσθη νά έορτάζεται τὸ 518 μ.Χ ἐπὶ βασιλέως Ίουστίνου Θρακός. (Κατὰ Λουκᾶν άγ.Εὐαγγελίου· Β,22-32).

Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου· Ώμολόγησε εις ἄρχοντα τυάννων Καππαδοκίας, ξέεται τὰς πλευράς, πυροῦται εις έσχάρα, κόβουν τήν γλῶσσα του καὶ ξεριζώνουν τοὺς ὀδόντας του, τὸν τρυποῦν μὲ σουβλία καὶ ἀκόντιο καὶ οὕτω έτελείωσε τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου.

Νεομάρτυρος Ίορδάνου· Έκ Τραπεζοῦντος έργαζόμενος εις Γαλατὰ Κων/πόλεως τήν ήμέρα εισοδίων μὲ ἄλλους Ἀγαρηνοὺς ὁ εἶς ἔλεγε· Ὁ ἅγιε Νικόλαε ψωριάρη βοήθησέ με...». Ὁ Ίορδάνης ὁμοίως έχλεύαζε τὸν Μωάμεθ. Έξεδόθη ἀπόφασις (διότι έκρύβη, ὅποιος τὸν κρύβει θά θανατώνεται. Ώμολόγησε εις Βεζύρη, ἀφοῦ τακτοποίησε τὰ τῆς έργασίας του τὸν ἀποκεφάλισαν τὸ 1650 ἔτος καὶ ένεταφιάσθη εις τόπον Μπέγιολου.

3η Σύναξις Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ὁ ἅγιε Συμεῶν ἦτο ιερεὺς εἶς ἐκ τῶν 72 έρμηνευτῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου Βς τοῦ Φιλαδέλφου, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ἀποκάλυψη ὅτι δέν θᾶ ἀποθάνη καὶ θά ἰδῆ τὸν Χριστόν. Ἡ προφήτις Ὁ ἅγιε Ἄννα θυγάτηρ Φανουήλ ἐκ φυλῆς Ἀσήρ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἔζη εις ναὸν προσευχομένη καὶ νηστεύουσα ἰδοῦσα τὸν ΚΗΙΧ ἔλεγε· «Τοῦτο τὸ βρέφος, ὁ τὸν οὐρανὸν καὶ γῆν στερεώσας Κύριος έστιν, αὐτὸς έστιν ὁ Χριστὸς περὶ τοῦ ὁποίου οἱ προφῆτες έπροφήτευσαν.. καὶ ἄλλα έπροφήτευσε.

Μάρτυρος ΒΛΑΣΙΟΥ· Ἦτο ἐκ Καισαρείας βουκόλος. Αὐτόκλητος ὠμολόγησε, ὑπομένη βασάνους, ὁ Θεὸς τὸν ἰατρεύει. Ἐπὶ 5 ήμέρας βράζουν τὸν μάρτυρα εις λέβητα νεροῦ, ἅγιοι ἄγγελοι τὸν διαφυλάττουν. Στρατιῶτες ἴδον τοὺς ἀγγέλους καὶ ἐπίστευσαν. Ὁ ἡγεμὼν λαβὼν ὕδωρ νά ἴδῃ ἐάν εἶναι θερμὸ εὐθύς έτυφλώθη. Ὁταν έτελειώθη ὁ Βλάσιος εἶδον τήν ψυχὴν του ὡς περιστερὰ νά πετᾶ εις οὐρανόν. Ἡ ράβδος τοῦ Βλασίου έβλάστησε καὶ ἔγινε δένδρο ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Νεομαρτύρων Σταματίου Ἰωάννου καὶ Νικολάου· Ὁ Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης ἦσαν ἀδελφοὶ ἐκ Σπετσῶν, γονέων Θεοδώρου Γκίνη καὶ μητρὸς Ἀνέξως, έμπορεύοντο μὲ πλοῖο. Τὸ 1822 μὲ τὸ πλοῖο τοὺς λόγῳ ἀνέμων έστάθμευσαν ἀπέναντι Χίου εις τόπο Τσεσμέ. Ἐνῶ ἤθελον νά διορθώσουν τὸ πλοῖο, οἱ Τοῦρκοι τοὺς συνέλαβον καὶ έφυλάκισαν εις Χίον, τὸν Νικόλαον ἐπίεζαν οἱ Τοῦρκοι νά ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν. Ὁ Νικόλαος έμεινε ὁμολογῶν τήν ὀρθόδοξον πίστιν. Εἰς τόπον Βουνάκι τὸν ἀπεκεφάλισαν. Ἐπὶ 7 ήμέρας οἱ ἀδελφοὶ δέχονται πίεςεις νᾶ ἀρνηθοῦν. Προγνωρίσαντες τὸ τέλος των εις ἄλλους φυλακισμένους εἶπον· «Αὔριο εἶναι ἡ τελευταία μᾶς ήμέρα». Ἐγραψαν εις χαρτὶ τήν έξομολόγησίν των καὶ τήν έστειλαν εις ἐπίσκοπον Χίου ζητοῦντες τὰ Ὁ ἅγιε Μυστήρια. Ὁ ἐπίσκοπος μὲ τήν σύζυγο ἐνὸς φυλακισμένου τοὺς ἐμήνυσε νά έτοιμασθοῦν μὲ προσευχὰς καὶ δάκρυα καὶ νά μὴ

φοβηθῶν τὸ μαρτύριο. Οἱ ἀδελφοὶ ὅλη τῇ νύκτα ἠγγρύπνησαν τὸ πρωὶ ἔδωκαν τὰ ἐνδύματά των εἰς φυλακισμένους χριστιανούς, ἢ γυνή ἢ ῥηθεῖσα τοὺς ἔφερε τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἐκοινώνησαν. Μετὰ τοὺς ἔσυραν βίαια ἔξω τοῦ κάστρου διὰ νὰ τοὺς θανατώσουν. Ὁ Ἰωάννης ἐδειλίασε βλέπων τὰ ξίφη καὶ ἠλοιώθη τὴν ὄψιν. Ὁ Σταμάτιος τοῦ εἶπε· «Δειλιᾶς ἀδελφέ μου τοὺς κύνας; Δὲν ἀποφασίσαμε νὰ μὴν προδώσωμε τὴν πίστι μας; Παρεκάλεσε τὴν Παναγία μας νὰ σᾶ ἐνδυναμώση.. κιᾶ ἄλλα εἰπὼν ἐνεθέρρυνε. Ἀπεκεφάλισαν κάτωθεν παλαιὰς βρύσης εἰς Βουνάκι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔρριψαν τὰ λείψανα εἰς πέλαγος, ἄνεμος τὰ ἐξέβαλε εἰς τόπον Λαναρίτου ὅπου τὰ ἐνεταφίασαν πιστοί. Ἡ κἀρα Ἰωάννου δὲν εὐρέθη. Ὁ Σταμάτιος ἦτο 18 ἐτῶν καὶ Ἰωάννης 22 (ἔτος 1822).

4η Ὁσ. Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου· Ἐξ Αἰγύπτου, ἀρχὰς 5ου αἰῶνος ἠκμασε μαθητὴς ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Ἀφῆκε πολλὰ συγγράματα. Εἰς τὸ Πηλούσιον ὄρος Αἰγύπτου ἔγινε μοναχὸς καὶ προεστὼς πολλῶν μοναχῶν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Περίπου 10.000 ἐπιστολὰς ἔγραψε.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ὁμολογητοῦ· Ἐκ Κρήτης, μοναχὸς καὶ ἱερεὺς εἰς μονὴ στουδίου. Ἐξορίσθη μὲ τὸν ἁγ. Θεόδωρο (ἠγούμενο τῆς μονῆς Στουδίου) ἀπὸ τὸν βασιλέα Νικηφόρον. Ἐπὶ Λέοντος Ἀρμενία 816 ἔτος ἀνακαλοῦνται, ἐξετάζονται, δέρονται, φυλακίζονται καὶ πάλι ἐξορία εἰς φυλακὴ Σμύρνης. Μὲ τὸν θάνατο Λέοντος βασιλέως ἐλευθερώθησαν. Τὸ 820 μ.Χ. ὁ εἰκονομάχος βασιλέως Τραυλὸς μιχαὴλ ἐξορίζει πάλι εἰς Προύσσα καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τόπον Ἀκρίτα, ἐκεῖ ὁ ἁγ. Θεόδωρος ἐξεδήμησε εἰς Κύριον. Τὸ 827 μ.Χ. ὁ βασιλεὺς Βασίλειος Μακεδῶν ἔπεισε τὸν Νικόλαον καὶ ἀνέλαβε ἠγούμενος τῆς μονῆς Στουδίου. Τὸ ἔτος 868 εἰς ἡλικία 76 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

5η ἁγ. ΑΓΑΘΗΣ· Παρθένος πλοῦσια καὶ ὠραία ἀπὸ τὴν Κατάνη Σικελίας. Ὁρφανὴ ἐκ γονέων, Θεοδίδακτος. Ὁ ἠγεμὼν τοῦ τόπου Κυντυλιανὸς θέλησε νὰ τὴν λάβῃ γυναῖκα τοῦ ἡ 15ετῆς Ἀγάθῃ δὲν ἐδέχετο. Τὴν ἐνέκλεισαν εἰς πορνεῖο τῆς Φροντισίας ἀλλὰ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν πείσῃ. Τὴν ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ ἠγεμόνος, ἐπειδὴ τοῦ εἶπε· «Νὰ γίνῃς ὅμοιος τοῦ Θεοῦ σου» τὴν δέρνουν εἰς τὸ στόμα, τὴν μαστιγώνουν, καίουν λαμπάδες κόβουν τοὺς μαστοὺς της. Τοῦ εἶπε· «Ἄσπλαχνε δὲν ἐντράπηκες νὰ κόψῃς τὰ μέλη ποὺ θήλασες μητρικὸ γάλα»; Ἐνῶ ἦτο φυλακὴ, ἦλθε σεβάσμιος γέρων μὲ ἱατρικὰ βότανα καὶ τινες συμπολίτες, ἀνοιξαν οἱ θύρες. Ἦταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος καὶ ὁ φύλαξ ἄγγελός της, ἡ Ἀγάθῃ δὲν ἐγνώρισε, εἶπε ὅτι δὲν χρειάζομαι βοήθεια ἔχω ἰατρὸ τὸν ΚΗΙΧ. Εὐλογήσας ἔγιναν ἄφαντοι καὶ εὐρέθη ἡ ἁγία ὑγιής. Ὅταν τὴν ἔρριψαν εἰς πυρὰ ἔγινε σεισμὸς, οἰκίαι κατέρευσαν καὶ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κυντυλιανοῦ ἔπεσε, φοβηθεὶς ὁ ἠγεμὼν τὴν ἔβγαλε ἠμίκαυστο ἀπὸ πυρὰ καὶ ἐφυλάκισε. Προσευχήθη καὶ ὁ Κύριος ἔλαβε τὴν ψυχὴ της. Ὅταν οἱ πιστοὶ τὴν ἐκήδευσαν ἐφάνησαν 100 ἄγγελοι καὶ ἀνὰ δύο-δύο λευκοφοροῦντες συνόδευσαν τὴν πομπή. Εἷς ἄγγελος (ἦτο ὁ φύλαξ ἄγγελός της) ἔβαλε ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μαρμάρινη πλάκα ποὺ ἔγραφε· «Νοῦς ὁσιος αὐτοπροαίρετος τιμὴ ἐκ Θεοῦ καὶ πατρίδος λύτρωσης». Ὁ Κυντυλιανὸς ἐρχόμενος εἰς κτήματα Ἀγάθῃς ἔφιππος τὸ ζῶον τὸν ἔριψεν κάτω καὶ τὸν ποδοπάτησε, οὕτω κακῶς ἀπέθανε. Ὅταν τὸ 251 ἐν ἔτος μετὰ τὴν μαρτυρικὴν τελευτὴν ἁγίας ἐξεράγη τὸ ἠφαίστειον Αἴτνα ἐγένετο λιταναία μὲ τεμάχιο ὑφάσματος ἁγίας καὶ ἔπαυσε τὸ κακὸ ἡδη ἕνα

μεγάλο μέρος τῆς πόλεως ἐχώθη ἀπὸ τῆ λάβα.

Ἰσίου Θεοδοσίου· Ἦτο ἀπὸ Ἀντιόχεια. Ἦτο ἀσκητὴς εἰς μικρὰ καλύβη εἰς τὰ δάση τῆς Κιλικίας, τρίχινα ἐφόρει, κιὰ ἀλύσεις δεδεμένος εἰς σῶμα του. Ἔπλεκε σπυρίδας καὶ εἶχε μικρὸ λαχανόκηπο. Τὰ μαλλιά τοῦ ἄλουστα ἔφθαναν ἕως ποδῶν.. τὰ ἔδενε εἰς τῆ μέση του, ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς, ἔγινε ὡς πόλις ἢ ἔρημος! Διὰ προσευχῆς, ὅταν ἐκτύπησε σκληρὰ πέτρα ἀνέβλυσε ὕδωρ καὶ μὲ ὕδραγωγεῖο τὸ ἔφεραν εἰς μοναστήρι του.

Ἁγίου Πολυεύκτου· Ἐκ Κων/πόλεως ἐπὶ βασιλείας Πορφυρογεννήτου (912-959). Τὴν 3-4-956 ἐχειροτονήθη πατριάρχης Κων/πόλεως. Τὸ ἔτος 957 ἦλθε ἡ βασίλισσα Ὁλγα (+11 Ἰουλίου) τὴν κατήχησε ὁ Πολύευκτος καὶ ἐβάπτισε τὸ 970 μ.Χ. Εἰρηνικὰ ἀπῆλθεν εἰς Κύριον.

Νεομάρτυρος Ἀντωνίου· Ἔξ Ἀθηνῶν, γονέων Δημητρίου καὶ Καλομοίρας, 12ετῆς ἠργάζετο εἰς Τουρκαλβανούς, 16 ἐτῶν πωλεῖται εἰς Τούρκους καὶ πάλι ὡς δοῦλος ἐν συνόλῳ πέντε φοραῖς, πολλακίς τὸν ἐπίεζαν νὰ τουρκεύσῃ ἀλλὰ εἰς μάτην. Τέλος ἦλθε εἰς Κων/πολι καὶ εὗρε πνευματικόν, ἐξομολογηθεὶς ἐκοινώνησε. Μία νύκτα εἶδε ὄνειρον μία ὡραία γυναίκα νὰ τὸν ἐνθαρύνῃ νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸν σκέπασε μὲ μανδύαν της. Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸν κατηγόρησαν ὅτι ἦτο τοῦρκος καὶ ἔγινε χριστιανός, τὸν ὠδήγησαν εἰς Τοῦρκο κριτὴ καὶ εἰς τὸν Βεζύρη, φυλακίζεται, τέλος τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ Ἄκ. Σαραῖ καὶ ὁ δήμιος τριῖς κτυπήσας μὲ τὸ ξίφος διὰ νὰ δευλιάσῃ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν.. τὸν ἔσφαξε ὡς πρόβατον. Χριστιανοὶ ἐντίμως ἔθαψαν εἰς Ζωοδόχο Πηγῆν. Τὸ 1774 ἐμαρτύρησε.

Ἁγ. Βουκόλου· Ἦτο μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐγινε ἐπίσκοπος Σμύρνης ποιμάνας τὰ λογικὰ πρόβατα καλῶς, μετὰ αὐτὸν σιεδέχθη ὁ Ἁγ. Πολύκαρπος (+23 Φέβρ.). Εἰς τάφον τοῦ ἐβλάστησε δένδρον τὸ ὁποῖον πολλὰ θαύματα ἐτέλει εἰς μετὰ πίστεως εἰσερχομένους.

6η Ἁγ. Φωτίου· Ἐγεννήθη εἰς Κων/πολι τὸ 820 μ.Χ, πατὴρ Σεργίου (ἀνηψιοῦ πατριάρχου Ταρρασίου) καὶ μητὴρ Εἰρήνης. Ἔλαβε μεγάλη μόρφωσιν. Ἐγινε πρῶτος γραμματεὺς τῶν ἀπορρήτων τοῦ βασιλέως Θεοφίλου καὶ Συγκλήτου καὶ Βουλῆς. Μετὰ τὴν ἐκθρόνησιν τοῦ πατριάρχου Ἰγνατίου τὸν Δεκέμβριον 857 εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν ψηφίζεται πατριάρχης καὶ σὲ 6 ἡμέρας διαδixικὰ χειροτονούμενος τὴν 25-12-857 πατριάρχης ἐνώπιον τῶν βασιλέων Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας. Πολλὰ ἐκοπίασε διὰ εἰρήνην ἐκκλησίας κατὰ εἰκονομάχων καὶ παπικῶν. Τὸ 861 ἔγινε ἡ Πρωτο-Δευτέρα Σύνοδος εἰς ναὸ Ἁγ. Ἀποστόλων ἐκ 318 πατέρων, τὸν Ἰγνάτιον καθεῖλον, ἐπεκζυρωσε τὴν ἐκλογὴν Φωτίου καὶ συνέταξε 17 κανόνας. Ἦλθον καὶ ἀντιπρόσωποι πάπα. Ὁ πάπας Νικόλαος ἐξαπέλυσε πόλεμον ζητῶν νὰ ἐκδιώξῃ τὸν Φώτιον ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ τὸ 863 ἔτος εἰς Ῥώμη μὲ Σύνοδο καθήρесе τὸν Φώτιον. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ πάπα εἰς Βουλγαρία ἐδίδασκον τὰς αἰρέσεις Λατίνων «Φιλιόκβε» κλπ. Τὸ 867 ἡ ἐν Κων/πόλει Σύνοδος ἐξ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς μὲ πρόεδρον τὸν Φώτιον ἀναθεμάτισε τὸν πάπα Νικόλαο καὶ τὸ «φιλιόκβε». Ὁ βασιλεὺς Μακεδῶν φονεύσας τὸν Μιχαὴλ Γς

έβασίλευσε. Κατὰ θέλησι λαοῦ τὸν ἔσπεψε βασιλέα ὁ φώτιος ἐπειδὴ δὲν τοῦ επέτρεψε νὰ κοινωνήσῃ λόγῳ τοῦ φόνου τὸν φυλάκισε τὸν Φώτιο εἰς μονὴ Ἁγ.Σκέπης εἰς Κων/πολι ὡς δῆθεν παρανόμως πατριαρχεύσαντα. Ἄνεκάλεσε τὸν Ἰγνατίου ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη ὅπου ἦτο ἐξόριστος καὶ ζητᾷ ἀπὸ τὸν πάπα Ῥώμης νὰ κρίνῃ τὴν διαφορὰ Φωτίου - Ἰγνατίου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπέθανε ὁ πάπας καὶ ἀνέλαβε ὁ πάπας Ἀνδριανὸς ὅστις ἀφορίζει τὸν Φώτιον καὶ κηρύττει ἄκυρον τὴν Σύνοδον τοῦ 867. Ἀποστέλλει πρέσβεις διὰ νὰ γίνῃ Σύνοδος εἰς Κων/πολι. Τὸ 869 ἔγινε ἡ Ψευδοσύνοδος (διὰ Λατίνους εἶναι ἡ 8η Οἰκουμενική!!). Ἄλλοι ἐκ φόβου ἄλλοι κολακευόμενοι ὑπέγραψαν ἔφεραν βίαια καὶ τὸν Φώτιον χλευάζοντες αὐτόν, ὁ ἅγ.Φώτιος ἐσιώπα μόνο εἶπε· «Τῆς φωνῆς τοῦ σιωποῦντο, ὁ Θεὸς ἀκούει». Οἱ παπικοὶ ἀπαιτοῦσαν νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἅγιος· «Οὐδᾶ ὁ Ἰησοῦς σιωπῶν ἀπέφυγε τὴν καταδίκην -τὰ ἐμὰ δικαιώματα οὐκ εἰσὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ». Εἰς 7η συνεδρεία ἔφερον πάλιν τὸν Φώτιον, ὡς ἀσθενῆς ἐστηρίζετο εἰς βακτηρία. Οἱ παπικοὶ τοῦ τὴν ἀφήρεσαν ὡς δῆθεν ἀναξίου νὰ φέρῃ αὐτήν. Οἱ παπικοὶ ἀναθεμάτισαν δεκάκις ἀνάθεμα!!!... κατὰ Φωτίου (ἐντὸς ναοῦ Ἁγ.Σοφίας). Τὰ πρικτικὰ τῆς Συνόδου τοῦ 867 τὰ κατέκυσαν. Ὑπέγραψαν Δέ (ὦ!.. τῆς φρίκης!..) βάπτοντες τὸν κάλαμον εἰς τὸ Ἁγ.Ποτήριον (ἐν αἵματι τοῦ Σωτήρος)!! Μὲτᾶ ὀλίγας ἡμέρας μετενόησαν καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ βασιλέα νὰ ἀφαιρέσῃ τὰ πρακτικὰ συνόδου ἀπὸ τοποτηρητὰς πάπα. Ὁ βασιλεὺς ἀφήρεσε μὲν ἀλλὰ τὰ ἔδωκε πάλι.. ἐρχόμενοι πρὸς Ῥώμη πειρατὰι τοὺς ἤρπασαν ὅλα καὶ τὰ πρακτικὰ ἐχάθησαν. Ὁ ἅγ.Φώτιος 3 ἔτη ἦτο ὑπὸ φρούρησιν εἰς μονὴ Ἁγ.Σκέπης. Σεισμὸς μέγας ἔγινε μὲ πολλὰς ζημίας. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἠλευθέρωσε καὶ οἱ Φώτιος-Ἰγνατίος ἔπεσον εἰς πόδας ἀλλήλων καὶ ἐσυγχωρήθηκαν. Ἀποθανόντος Ἀνδριανοῦ, ἀνέλαβε ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ Ἡς. Τὴν 23-10-878 ἀπέθανε ὁ Ἰγνατίος καὶ 26-10-878 ὁ Φώτιος ἀνέλαβε. Συγκροτεῖται σύνοδος εἰς Ἁγία Σοφία μὲ 383 πατέρας ἐπισκόπους τὸ 879. Ἦσαν καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ πάπα. Ἐπικυροῦνται οἱ 7 σύνοδοι, ἀναθεματίζεται τὸ φιλιόκβε ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιστολὴ πάπα ὑπογεγραμμένη ὑπὸ 16 ἐπισκόπων, 7 ἱερέων, 2 διακόνων καὶ ἀνακηρύττεται ἄκυρη ἡ κατὰ Φωτίου Σύνοδος. Διὰ τὴν Βουλγαρία εἶπε ἡ Σύνοδος ὅτι τὸ θέμα ἀνήκει εἰς αὐτοκράτορα, ὁ πάπας δυσερεστήθη διὰ αὐτό. Ἀποθανὼν ὁ Βασίλειος Μακεδὼν ὁ υἱὸς τοῦ Λέων ΣΤζο σοφὸς ἐξώρισε τὸν Φώτιον καὶ ἐνέκλεισε εἰς μονὴ Ἀρμενίων καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Στέφανο μοναχὸ τὸν προώθησε εἰς πατριαρχικὸ θρόνον. Ὁ Ἁγ. Φώτιος 5 ἔτη κακοχούμενος εἰς ἐξορία τὴν 6-2-891 ἐκοιμήθη.

Ἁγίας Φαύστης· Ἐκ Κυζίκου, ὀρφανὴ ἀπὸ 13 ἐτῶν, παρθένος ὠμολόγησε τὸ 299 εἰς ἄρχοντα Εὐϊλάσιο, ξέεται, ξυρίζουν κεφαλὴ της.. ἔγινε ἀστραπὴ καὶ πολλοὶ ἀπέθανον, ἐπὶ ὥρες τὴν πριονίζουν ὅμως μένει ἀβλαβής, τὰ πριόνια συνετριβόντο, ὁ ἄρχων ἐπίστευσε ἐβαπτίσθη, ἔλευθέρωσε τὴν Φαύστα. Ὁμολογεῖ ὁ Εὐϊλάσιος καὶ ὑπομένει βασάνους. Τὴν Φαύστα ἔριψαν εἰς θηρία ἀλλᾶ οὐδὲν ἔβλαψαν, τὴν σύρουν γυμνὴ , νεφέλη τὴν ἐσκέπαζε καὶ δὲν ἐφαίνετο ἡ γύμνωσή της. Ἐκάρφωσαν εἰς τὸ σῶμα τῆς καρφιά, ἡ ἁγία ὑπομένει. Καὶ τοὺς δύο (Φαύστα - Εὐϊλάσιο) βράζουν εἰς λέβητα πίσσας-θειάφι.. μένουν ἀβλαβεῖς. Ὁ ἑπαρχος Μαξιμῖνος ἰδὼν ταζύτα ἐπίστευσε εἶδε ἀνεβγμένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν ΚΗΙΧ μὲ ἀγγέλους, ποιήσας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ἐπήδησε εἰς τὸν λέβητα λέγων· «ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, μεθᾶ ὑμῶν καὶ ἐγώ. Δεθηῆτε νὰ δεχθῆ ὁ Κύριος τὴν ἐσχάτη μοῦ ἐπιστροφή». Θεία φωνὴ ἠκούσθη· «Δεῦτε πρὸς με οἱ πεφορτισμένοι καὶ κοπιασμένοι νὰ σᾶς ἀναπαύσω εἰς οὐράνιον βασιλείαν Μοῦ». Καὶ

τότε παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των.

Ὁσίου Βαρσανουφίου καὶ Ἰωάννου τοῦ προφήτου μαθητοῦ αὐτοῦ· Ὁ ὄσιος Βαρσανούφιος ἦτο ἐξ Αἰγύπτου, μορφωμένος πολὺ, βλέπων ἀγῶνας ἵπποδρόμου ἐσκέφθη· «οἱ τοῦ διαβόλου ὑπηρέτες ἀγωνίζονται προθύμως, πόσον μᾶλλον ἐμεῖς οἱ κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν;» Εὐθύς ἀνεχώρησε διὰ Ἁγ. Τόπους, προσεκύνησε καὶ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸν ἀββᾶ Μέρκελλο. Μετὰ τὸν θάνατό του ἦλθε εἰς μονὴ ἀββᾶ Σερίδου εἰς τὴν Γάζα Παλαιστίνης καὶ ἐγγὺς μονῆς εἰς κελλὶ ἔμεινε ἐγκλειστος γιὰ 18 ἔτη. Οὐδένα ἐδέχετο οὔτε καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ὅταν ζήτησε νὰ τὸν ἰδῆ. Κάθε ἐβδομάδα ἐπήγαινε ὁ ἀββᾶς Σερίδος καὶ τὸν ἐκοινωνοῦσε φέρνοντάς του καὶ 3 μικροὺς ἄρτους καὶ ὕδωρ. Μία φορὰ διὰ νὰ παύσῃ σκάνδαλο ὅτι δὲν γράφει αὐτὸς τίς ἀπαντήσεις ἀλλὰ ὁ Βαρσανούφιος, ὁ ἀββᾶς Σερίδος μὲ μοναχοὺς ἦλθον εἰς ὄσιον, ἤνοιξε καὶ τοὺς ἐδέχθη, ἔπλυε τοὺς πόδας των. Ἐλαβε χάριν θαυμάτων. Τὸν ἀσθενήσαντα Σερίδο ἐθεράπευσε. Προφητείας χάρισμα ἠξιώθη, καὶ δεσμεῖν καὶ λύειν ἀμαρτίας, ἀνέβη ἕως 7ου οὐρανοῦ. Ὁ πατράρχης Ἱεροσολύμων Συστόχιος ἤθελε νὰ ἰδῆ τὸν ὄσιο, ἐδοκίμασαν νὰ χαλάσουν τὸν τοῖχον καὶ ἐξῆλθε πῦρ. Ὅταν ἐμόνασε ἐκεῖ ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννης χωρὶς δάκρυα οὐδέποτε ἐκοινωνήσῃ, ἔλαβε Δὲ χάριν προφητείας. Οἱ ὄσιοι (εἶχον κανόνα θέσει ἑαυτοῖς) οὐδέποτε ἐσυναντήθησαν, διὰ τοῦ Σερίφου γραπτῶς ἐπεκοινωνοῦν. Ὁ Ἰωάννης (ἄγνωστος ἢ καταγωγή του) μετὰ 18 ἔτη ἐγκλεισμοῦ ἐκοιμήθη. Ὅταν ὁ Αἰλιανὸς ὁ νεοεκλεγείς ἡγούμενος ἐνήγγειλε εἰς Ἰωάννη τὸν θάνατο τοῦ Σερίδου ὁ Ἰωάννης εἶπε· «Ἐὰν ἐζοῦσε ὁ Σερίδος εἶχα νὰ ζήσω ἀκόμη 5 ἔτη, ἐπειδὴ ἔκρυσσε ὁ Θεὸς τὴν τελευτὴν σου, οὐκέτι μενῶ, ἀποθνήσκω νῦν». Παρακαλοῦσε ὁ Αἰλιανὸς νὰ ζήσῃ δύο ἐβδομάδες διὰ νὰ τὸν διδάξῃ περὶ τῆς διοικήσεως τοῦ κοινοβίου. Προσευχηθεὶς ἀπήντησε· «Ἴδου ἔχεις μὲ δύο ἐβδομάδες». Μετὰ δύο ἐβδομάδες ἀποχαιρετήσας ὅλους τοὺς μοναχοὺς ἐκοιμήθη. Μετὰ τὴν κοίμησιν Ἰωάννου ὁ Βαρσανούφιος τελειῶς ἐσιώπησε. Σύνολον 50 ἔτη ἔζησε ὁ Βαρσανούφιος ἐγκλειστος.

Ἀββᾶ Ἰωάννου· Μοναχὸς ἐγκλειστος 40 ἔτη ἐγγὺς πόλεως Λυκῶ τῆς ἄνω Αἰγύπτου, δεχόμενος ἀπὸ μικρὰ θυρίδα ὀλίγη τροφή καὶ ὠμίλει μὲ ἐρχομένους, ὅχι ὅμως πάντοτε. Ἐνικληθησαν οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ Αἰθίοπας. Ὁ ὄσιος εἶπε εἰς τὸ στρατηγὸν τὴν τάδε ἡμέρα νὰ πολεμήσῃ καὶ θὰ νικήσῃ. Οὕτως ἔγινε. Ἐζήτηε ὁ ἄρχων νὰ θεραπεύσῃ τὴν γυναῖκα του. Ὁ ὄσιος δὲν ἐδέχετο, ἔλεγε οὐδέποτε ἐπλησίασε ἐκεῖ γυναῖκα, ἃς ὑπάγῃ καὶ τὴν νύκτα θὰ μὲ ἰδῆ. Τῆς ἐφάνη ἐν ὁράματι λέγων· «ῶ! Γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, ἦλθον νὰ ἐκπληρώσω τὸν πόθον σου, μὴ ἐπιθυμήσεις νὰ ἴδῃς τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ νὰ μιμῆσαι τὰς πράξεις των. Ἐγὼ δὲν εἶμαι δίκαιος ὡς νομίζεις, ἀλλὰ διὰ τὴν πίστιν σᾶς προσευχήθηκα καὶ ὁ ΚΗΙΧ σὲ ἰάτρευσε. Αὐτὸν νὰ δοξάζῃς, καὶ μὴ θελήσῃς ζωντανάζειν νὰ μὲ ἰδῇς». Ἦλθον εἰς τὸν ὄσιον μοναχοί. Ἠρώτησε ἐὰν εἶναι τίς κληρικὸς, εἷς διάκονος σιωποῦσε διὰ νὰ μὴ τὸν τιμήσῃ. Λέγει· ὁ νεώτερος εἶναι διάκονος, καὶ τοῦ ἠσπάσθη ὁ ὄσιος τὴν χεῖρα λέγων· «Μὴ κρύπτῃς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἵνα μὴ διὰ ταπεινώσῃ ψεύδεσαι». Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἀσθενὴς παρεκάλει νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ ὄσιος νοουθετῶν κατάλληλα ὅτι ἡ ψυχὴ μὲ τὴν ἀσθένειαν ἰατρεύεται, ἔχρισε μὲ λάδι τὸ ὅποιο εὐλόγησε καὶ τὸν ἐθεράπευσε. Ἄν καὶ ἦτο 90 ἐτῶν τότε ὁ ὄσιος δὲν ἔτρωγε ἐψημμένο φαγητό. Ἐδιηγῆθη διὰ κάποιον μοναχὸν ποὺ μετὰ τὸν

έσπερινό κάθε απόγευμα άγγελος τοῦ ἔφερνε εὐςψδη οὐράνιο ἄρτο, ὑπερηφανευθεὶς ἀμέλησε τὰ πνευματικά του, εὔρε ὀλίγο μαῦρο τὸν ἄρτον ὅταν ἔκαμε συγκαταθέσεις μὲ αἰσχροὺς λογισμοὺς, εὔρε τὸν ἄρτο μουχλιασμένο, ἐλθὼν εἰς ἀπόγνωσιν ἔφευγε πρὸς τὸν κόσμον. Διανυκτερεύσας οἱ μοναχοὶ ἔπεσον εἰς πόδας του νὰ εὐλογηθοῦν καὶ ἐζήτησαν λόγο ψυχοφελή, εἰς κελλίον του καὶ τοσαύτη μετάνοια ἔδειξε ὥστε ἄγγελος τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι ἐδέχθη ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιά του. Καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπὼν ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης εἰς τοὺς μοναχοὺς ἐπὶ 3 ἡμέρας ἐνουθέτει, προφητεύσας ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐνίκησε τὸν τύραννον Εὐγένιον καὶ εἰρήνευσε ὁ λαός. Προγνώρισας τὸν θάνατό του, ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Ἰοσίου Ἰακώβου Ἐπίσκοπος Κύρου, ὁ ἐπίσκοπος Θεοδώρητος συνέγραψε τὸν βίον του. Ὁλητὴ ζωὴ τοῦ ἁστέγος, ἀγρυπνῶν. Ἀρχικὰ ἀσκήτευε εἰς κελλίον ἐγγὺς πόλεως Κύρου. Ὁ Θεοδώρητος ἰδὼν ὅτι φοροῦσε ἀλυσσίδες τοῦ εἶπε νὰ τις ἀφαιρέσῃ, ὁ ὅσιος ὡς ταπεινὸς ὑπήκουσε. Μία φορὰ προσύχεται γονυκλινῆ τὸν ἐσλέπασε τὸ χιόνιον, οἱ χριστιανοὶ μετὰ 3 ἡμέρας ἐξέχωσαν μὲ ἀξίνας-φτυάρια καὶ τὸν εὔρον. Παιδίον τετραετὲς ἀπέθανε, τὸ ἔφεραν εἰς ἅγιον, προσευχηθεὶς ἐπὶ ὥρᾳ τὸ ἀνέστησε. Τοῦτο τὸ θαῦμα τὸ εἶδε ὁ Θεοδώρητος ὀφθαλμοφανῶς. Πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπέμεινε ἀπὸ τὸν διάβολον. Μία φορὰ 10 ἡμέρες ἔμεινε ἄσιτος διότι ἔβλεπε τὸν διάβολον ἐνώπιόν του ὡς Αἰθίοπα-γίγαντα! Ἄλλη φορὰ ὁ δαίμων μετεσηματίζετο εἰς τὸν ὄσιον καὶ ἔπαιρνε τὴν στάμνα τοῦ διακονητοῦ πού μετέφερε ὕδωρ εἰς τὸν ὄσιον. Μετὰ δύο ἑβδομάδες ἰδὼν ὁ ὄσιος τὸν διακονητὴ ἔμαθε τὰ συμβάντα καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ μὴ δώσῃ καθ' ὁδὸν οὔτε εἰς τὸν ἴδιον ἀλλὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν τόπον του. Μία νύκτα ὁ δαίμων ἐφώναζε εἰς τὸν ἐπίσκοπον Θεοδώρητον νὰ μὴ πολεμῇ τὸν αἰρετικὸν Μαρκίωνα καὶ ὅτι θὰ τὸν εἶχε ἐξολοθρεύσῃ ἂν δὲν εἶχε βοηθὸν καὶ προστάτην τὸν Ἰακώβον. Τοῦ ὀσίου τούτου ἔτι ζῶντος ἔκτιζον ναοὺς εἰς μνήμη του. Ὁ Θεοδώρητος ἐφοροῦσε τὸ παλαιὸν κουκούλιον τοῦ ὀσίου διὰ ἀύλογια. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

7η Ἰοσίου ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ Ἐκ Μελιτοπόλεως Μ.Ἀσίας ἐγενετὸ ἔτος 318. Πατὴρ Χριστοδοῦλου διακόνου. Νέος ἠξιώθη χάριτος Θεοῦ, ἐψάρευε καὶ ἔδιδε τὰ χρήματα εἰς πτωχοὺς. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Φιλητὸς τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα. Ὁ μητροπολίτης Κυζίκου ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπον Λαμψάκου. Μεγάλα ἔργα ἐπετέλεσε ναοὺς ἔκτισε, θαύματα-θεραπείας ἀσθενῶν..δαιμονιζομένους ἰάτρευσε. Ὁ δαίμων μία φορὰ ἐφώναζε «δὲν γνωρίζω πού νὰ ὑπάγω» ὁ ἅγιος «ἔξελθε καὶ θὰ σοῦ δώσω ἄνθρωπον νὰ κατοικήσῃς» - ὁ δαίμων ἐξῆλθε ἀπᾶ τὸν δαιμονιζόμενον καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του ὁ ὄσιος εἶπε· «Ἰδοὺ εἴσελθε καὶ κατοικήσον». Ὁ δαίμων κράζων ἔφυγε!.. Ὁ Εὐτυχιανὸς μετέφερε μάρμαρα μὲ ἄμαξα διὰ οἰκοδόμησι ναοῦ. Ὁ δαίμων ἐτάραξε τὰ βόδια καὶ ἀνετράπη ὥστε νὰ τὸν πλακώσουν καὶ νὰ χυθοῦν τὰ σπλάχνα του. Ὁ ἅγιος ἐγονάτισε καὶ ἐπροσευχήθη, ὁ Εὐτυχιανὸς ἀνέστη καὶ ἐτελείωσε τὸ ἔργον. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ἰοσίου ΛΟΥΚΑ τοῦ ἐν Στειρίῳ Ἦτο ἀπὸ Αἰγίνα, μετώκησαν οἱ γονεῖς του εἰς χωρίον Καστόριον Φωκίδος. Ἐγεννήθη ὁ ὄσιος τὸ ἔτος 896. Νέος δὲν ἔτρωγε κρέας τυρὶ κιᾶ ἄλλα ἡδονικὰ φαγητά, συνήθιζε κρίθινον ψωμί, χόρτα καὶ ὄσπρια. Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ ὅλη τὴν ἡμέραν ἐνήστευε. Εἰς πτωχοὺς ἐμοίραζε φαγητὸν καὶ τὰ ἐνδύματά του. Ἀπέθανεν ὁ πατήρ του καὶ ἀφιερῶθη εἰς πνευματικὸν ἀγῶνα περισσότερο.

Μία φορά ή μητέρα του τόν εἶδε ὑψωμένο εἰς ἄστρα, ἐν ὥρᾳ προσευχῆς. Ὁ Λουκάς κρυφά εἰς μονή εἰς Ἀθήνας ἦλθε καί ἐγένε μοναχός. Ἐφάνη τρεῖς φορές ή μητέρα τοῦ Λουκά εἰς ἠγούμενο εἰς τόν ὕπνο του καί τοῦ εἶπε ὅτι ἀδικεῖται, ὅτι ἦτο ὁ υἱὸς τῆς μοναδικῆ παρηγορία. Ὁ Λουκάς ὠμολόγησε τήν ἀλήθεια καί ὁ ἠγούμενος λέγων· «ή προσευχή μητρὸς σοῦ νικᾷ τήν ἰδικήν σοῦ προσευχήν» τόν ἔστειλε εἰς οἰκίαν του. Μετὰ 4 μῆνας παραμονή με μητέρα τοῦ ἐπῆγε εἰς ὄρος Ἰωάνιτρα ἐγγύς εἰς ναὸ Ἁγ. Ἀναργύρων καί ἔπηξε καλύβη ἀσκητεύων. Κάποιοι χωρικός κρυφά παρετήρει μία νύκτα πὼς ἀγρυπνεῖ. Τόν εἶδε νὰ κάμη ἀτελείωτες μεγάλες μετάνοιες λέγων τό «ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ» μετὰ με ὑψωμένα τὰ χέρια ἄλλοτε ὑπτίως καί ἄλλοτε γονατιστὸς νὰ βοή τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με». Ἐξεκουράζετο ὀλίγον καί πάλι εὐχὰς ἕως ὅτου ξημέρωσε. Μία φορά εἰς γειτονικὸ μοναστήρι ὁ ἠγούμενος τόν ἐβίαζε νὰ μείνη μαζί τους εἰς τήν ἑορτή, ὁ ὅσιος ἀπήντησε· «Αἱ ὑπὸ Ἁγίων καθορισμένοι ψαλμωδίαί καί ἀναγνώσεις σκοπὸ ἔχουν τήν καρδιακή εὐχή, ὅποιος ἔχει τήν εὐχή εἰς τήν καρδιά του δέν τοῦ χρειάζονται αὐτά». Εἶχε ὁ ὅσιος λαχανόκηπο καί ὀλίγα δένδρα ὀπωρικά. Ἀπὸ δύο διερχομένους μοναχοῦς ποῦ ἐφιλοξένησε ἔλεβε τό μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα. Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες οἱ μοναχοὶ ἦταν εἰς τήν ἀκτὴ καί αἴφνης 3 μεγάλα ψάρια ἐξῆλθον ἐμπρὸς τῶν σπαράσσοντα... Δύο ὄφεις ἦρχοντο εἰς τόν ὄσιον καί ἔιδε τροφή. Ἐνὸς φονέα, ἐνώπιον ἄλλων, ὁ ὅσιος ἐφάνέρωσε ὡς προορατικὸς τό ἐγκλημά του. Ἐκεῖνος πεσῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀσίου ἐζήτη συγχώρησι, τοῦ ἔθεσε κανόνα διὰ τόν φόνο νὰ κάμη 3.000 μετανοίας νὰ κάμη τὰ μνημόσυνα καί εἰς ὅλη τήν ζωὴν του νὰ κλαίη διὰ τόν φόνον αὐτόν. 7 ἔτη ἔμεινε εἰς ὄρος Ἰωάνιτρα. Ἦλθε εἰς τὰ μέρη Ζεμενοῦ Κορίνθου εἰς ἀσκητὴ στυλίτη καί ἔμεινε 10 (δέκα) ἔτη ὑποτακτικός. Μετὰ ἐπέστρεψε εἰς Ἰωάνιτρα. Εἰς περιοχὴ Θηβῶν με τόν ἠγούμενο Ἀντώνιο (τῆς ἐκεῖ μονῆς) ἦλθον εἰς οἰκία ἀσθενοῦς νέου καί ἐπροσευχῆθηκαν. Ὁ νέος ἐγένε καλά. Λόγω ἐπισκέψεων προσκηνητῶν ἀνεχώρησε καί εἰς τόπον Καλάμιον 3 ἔτη ἠσύχαζε. Καί ἄλλα τρία ἔτη ἀσκήτεψε εἰς τό νησίδιο Ἀμπελῶν τό ὁποῖον ἦτο ἄνυδρον καί τό ὕδωρ μετέφερον με πλοιάριο. Ἠσθένησε ὁ ὅσιος ἔχων κνησμὸ εἰς παιδογόνον μόριο. Ἐν ὀράματι τοῦ ἀπεκαλύφθη ὅτι με τό τάδε βότανο θὰ θεραπευθῆ ἀλλὰ χάνει τόν μισθὸ τῆς ὑπομονῆς του. Ὁ ὅσιος ἔκαμε ὑπομονή καί σὺν τῶ χρόνῳ ἐθεραπεύθη. Κατὰ παράκλησιν χριστιανῶν ἦλθε εἰς τό ὄρος Στεῖριο καί ἔκτισε μικρὰ καλύβη καί λαχανόκηπο. Προεφήτεψε τήν ἀπελευθέρωσι κρήτης ἀπὸ βασιλέα Ῥωμανό. Ἀπέκτησε μαθητάς, 7 ἔτη ἀσκήτεψε εἰς Στεῖριο. Εἰς μαθητὴ τοῦ γρηγόριο εἶπε νὰ τόν ἐνταφιάσῃ ὅπου σήμερον ή μονή ὀσίου εἰς πρόποδας Ἐλικῶνος. Ἡ οἰκοδόμησι μονῆς ἤρχισε τό 942 διὰ βοηθείας τοῦ στρατηγοῦ Κρηνίτου. Ὁ πρῶτος ναὸς ἦτο εἰς μνήμη ἁγ. Βαρβάρας νυβ δέν σώζεται. Κάτωθεν τοῦ ναοῦ ὑπάρχει κρύπτη με τάφο τοῦ ἁγίου καί δύο ἄλλοι τάφοι, ὁ εἷς εἶναι τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ Β΄. Τὸ κελλίον ὅπου ἀσκήτεψε ὁ ὅσιος μετετράπη εἰς ναὸ. Τὸ ἔτος 953, 57 ἐτῶν ἀπῆλθεν εἰς Κύριον.

Νεομάρτυρος Γεωργίου· Ἐκ χωρίου Ἀλικιανοῦ κυδωνίας ἐγεννήθη τήν 24-5-1846. Ἦτο γεωργός, συχνὰ ἐμελέτα τὰ συναξάρια καί μαρτυρολογία. Τὸ 1865 κατενύγη ἀπᾶ τό βίον τινος μάρτυρος στενάξας εἶπε· «Χριστέ μοῦ ἀξίωσέ με νὰ χύσω τό αἷμα μου διὰ τήν ἀγάπη Σοῦ». Τὸ 1866 ἤρχισε ή ἐπανάστασι κρήτης, ἔλαβε μέρος καί ὁ Γεώργιος. Τήν 5-2-1867 εἰς χωρίον Φουρνὲ Κυδωνίας συνέλαβον ἐπαναστάτας. Οἱ τοῦρκοι ἀφοῦ ἔκοψαν

ὤτα, γλῶσσα, χεῖρας, ἀπόκρυφα μέλη, ἔχυσαν ὀφθαλμούς, τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Ἦλθε ἡ σειρὰ Γεωργίου, τὸν ἐβίαζον νὰ τουρκεύσῃ, ὁ Δέ· «ὄλον τὸν κόσμον νὰ μοῦ χαρίσετε.. δὲν ἀρνοῦμαι χριστιανὸς πεθαίνω». Οἱ δῆμιοι τοῦ ἔδωσαν νὰ πῆ μία φιάλη ρούμι, ὁ Γεζώργιος δὲν ἐδέχθη. Ἦρχισαν τὰ μαρτύρια, ὁ Γεώργιος ὑπέμεινε δοξάζων τὸν Θεόν!! Τοῦ ἔκοψαν ὤτα, ῥίνα, γλῶσσα, χεῖρας, ἀπόκρυφα μέλη, πόδας.. τέλος ἀπεκεφάλισαν. Τὸ ἅγιο λείψανό του ἔρριψαν εἰς ἄγνωστο τόπο.

8η Ἁγ.Θεοδώρου Στρατηλάτου· Ἦτο ἀπὸ Εὐχάϊτα Γαλατίας εἰς χρόνους βασιλέως Λικινίου, κατοικοῦσε εἰς Ἡράκλεια Εὐξείνου Πόντου, ὁμορφος φρόνημος καὶ μορφωμένος (διὰ ῥητορικὴ τοῦ δεινότητα ὠνόμαζον Βρυορήτορα. Ὁ Λικίνιος μὴ γνωρίζοντας ὅτι εἶναι χριστιανὸς τὸν ἔκαμε ἀρχιστράτηγο, ὁ ἅγιος ἐδίδασκε τὴν ὀρθὴ πίστι. Ὁ βασιλεὺς μαθῶν μὲ στρατὸ ἦλθε. Θεία φωνὴ ἐνίσχυσε τὸν ἅγιο λέγουσα· «θάρσει Θεόδωρε, ἐγὼ εἶμαι μαζί σου» ὁ ἅγιος ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Λικίνιο τὰ χρυσᾶ εἶδωλα νὰ θυσιάσῃ δῆθεν μόνος του. Λαβὼν τὰ συνέτριψε καὶ ἔδωκε τεμάχια εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τὴν ἐπομένη ὠμολόγησε τὸν δένουν μὲ 700 μαστιγώσεις βουνεύρων εἰς ῥάχη καὶ 50 εἰς κοιλία, ξέεται, καίεται μὲ λαμπάδες, ἄξω τῆς πόλεως τὸν ἐσταύρωσαν, ἐτροποῦσαν μὲ μεγάλη βελόνα τὸ παιδογόνον μόριον.. ἕως κοιλίας. Ἐκοψαν τέλος τὸ μόριό του.. τὸ παιδογόνον, τὸν ἐτόξευον, ἔχυσαν τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὴν νύκτα ἄγγελος τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὸν Σταυρό, τὸν ἐθεράπευσε καὶ φιλήσας αὐτὸν εἶπε· «Χαίροις Θεόδωρε στρατιώτα τοῦ Χριστοῦ, θάρσει καὶ ἐνδυναμοῦ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ΚΗΙΧ. Ἴδου μετὰ σου εἶναι ὁ Θεός, διατὶ εἶπες ὅτι σὺ ἐγκατέλιπε; Τελείωσε τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου καὶ θὰ ἀπολαύσῃς τὸν ἡτοιμασμένον σοὶ στέφανον». Ὁ ἅγιος ἔψαλλε τὸν 29 ψαλμό. Ἴδόντες τὴν ἐπομένη τὸν ἅγιο ὑγιῆ ἐπίστευσαν 85 στρατιῶτες μὲ τὸν πατρίκιον, μετὰ ἦλθον καὶ ἄλλοι 300 καὶ ἐπίστευσαν καὶ αὐτοί. Διέταξε ὁ βασιλεὺς ὅλοι νὰ θανατωθῶν. Ὁ ἅγιος ἀπεκεφαλίσθη, εἶπε εἰς Οὐάρων πού κατέγραψε τὰ μαρτύρια νὰ ὑπάγουν τὸ λείψανό του εἰς Εὐχάϊτα.

Προφήτου ΖΑΧΑΡΙΟΥ· Ἐκ φυλῆς Λευῖ, ἐγεννήθη εἰς Γαλαὰδ μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν Βαβυλβνείων προεφλητευσεν πολλὰ καὶ θαύματα ἔκαμε. Οὗτος εἶπε εἰς ἀρχιερέα Ἰωσεδέκ ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ θὰ ἱερατεύσῃ εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἡὐλόγησε τὸν Σαλαθιήλ καὶ εἶπε τὸ νεογέννητο νὰ τὸ ὀνομάσῃ Ζοροβάβελ. Ζαχαρίας ἐρμηνεύεται μνήμη Θεοῦ. Ἦξιώθη μαρτυρικοῦ τέλους, ἐτάφη πλησίον τάφου Ἀγγαίου. Τὸ λείψανό του μετέφερε ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος ἔκτισε δὲ καὶ ναὸ εἰς Κων/πολι.

9η Ἁγ.ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ· Εἰς χρόνους βασιλέως Οὐαλεριανοῦ (253-268) ἦτο φίλος τοῦ ἱερέως Σαπρικίου ἀπὸ Ἀντιόχεια Συρίας. Ὁ Νικηφόρος ζητοῦσε συγχώρησι ὁ Σαπρίκιος δὲν ἠθέλε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τόσο μῖσος!!! Εἰς τὸ διωγμὸ βασανίζεται ὁ Σαπρίκιος, ἐνῶ τὸν ὀδηγοῦν πρὸς ἀποκεφαλισμό, ὁ Νικηφόρος προσπίπτει καὶ ζητεῖ συγχώρησι ὁ Σαπρίκιος περιφρονεῖ τὸν φίλον του... Εἰς τόπον μαρτυρίου πρὶν ἀποκεφαλίσθῃ ἐδίστασε καὶ ἠρνήθη τὸν Χριστόν, ὁ Νικηφόρος τὸν ἐνεθέρυνε καὶ ἐδέετο τῶν δημίων νὰ θανατωθῇ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ Σαπρικίου. Τότε ἀντὶ Σαπρικίου ἀπεκεφάλισαν τὸν Νικηφόρον καὶ ἔλαβε τὸ στέφος τοῦ Μαρτυρίου.

Ὁσίου Ῥωμανοῦ· Ἦτο ἀπὸ Κιλικία, ἠσκήτευσεν εἰς κελλίον ἐγγὺς Ἀντιοχείας εἰς τὸ ὄρος,

χωρίς πῦρ -λύχνο, τρεφόμενος με ἄρτο, σιδηροφορῶν εἰς τράχηλο, ὄσφύν καὶ χεῖρας, ἔνδυμα τρίχينو, με εὐχή τοῦ πολλές στεῖρες γυναῖκες ἐτεκνοποίησαν, δαιμονιζομένους ἐθεράπευσε. Ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε.

10η Ἁγ. Χαραλάμπους Ἦτο ἱερεὺς εἰς Μαγνησίᾳ Μ.Ἀσίας (ΒορειοΑνατολικά Σμύρνης) εἰς χρόνους βασιλέως Σεβήρου (222-238) καὶ ἡγεμόνος Λουκιανοῦ. Ὁμολογεῖ, βασανίζεται, τόση ὑπομονὴ δείχνει εἰς μαρτύρια ὥστε οἱ στρατιῶτες σταματοῦν, ὁρᾷ ὁ ἡγεμὼν νὰ βασίση τὸν ἅγιο καὶ τὰ χεῖρα τοῦ ἐκόπησαν εἰς ἀγκῶνας καὶ ἐκρέμοντο. Ὁ ἄρχων ἔπτυσσε τὸν ἅγιο καὶ εὐθύς τὸ πρόσωπό του ἐστράφη εἰς τράχηλο!! Ὁ λαὸς ἐδέετο τοῦ ἁγίου ὅστις εἶπε· «Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς μοῦ ἐτιμώρησε αὐτοῦς διὰ νὰ σᾶς δώσῃ ζωὴ αἰώνιον. Ὁ ἄρχων ἐδέετο νὰ τὸν θεραπεύσῃ καὶ θὰ πιστεύσῃ. Ἐνῶ προσήυχeto ὁ ἅγιος, φωνὴ θεῖα ἄνωθεν ἐβεβαίωσε τὴν δέησι. Τὸν ἐθεράπευσε καὶ ἐβαπτίσθη, ἔπαυσε τότε ὁ διωγμός. Ὁ Σεβήρος ὁ βασιλεὺς ἔστειλε 300 στρατιώτας, συνέλαβον τὸν ἅγιον ἐκάρφωσαν καρφίᾳ εἰς πλάτη του, καὶ ἔσυρον 15 στάδια τὸν ἅγιο ἀπᾶ τὴν γενειάδα κατὰ γῆς. Ἐνα ἄλογο ἐλάλησε με ἀνθρώπινη φωνή· «ὦ! Τρισκατάρατοι στρατιῶτες τοῦ βασιλέως δὲν βλέπετε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί του; λύσατέ τον διὰ νὰ λυθῆτε ἀπᾶ τὰ ἀόρατα δεσμὰ» καὶ τὸν ἔλυσαν. Ὁ διάβολος μετασηματισθεὶς εἰς γέροντα ὡς δῆθεν βασιλεὺς Σκυθῶν ἐφάνη εἰς βασιλέα Σεβήρου λέγων ὅτι ὁ μάγος Χαραλάμπης τοῦ πήρε τοὺς στρατιώτας του.. Συνέλαβον καὶ ἔρριψαν εἰς πυρὰ τὸν ἅγιο ὅμως δὲν ἐκαίετο. Ἦτο τότε 113 ἐτῶν ὁ ἅγιος, ἐθεράπευσε ἕναν πού ἦτο 36 ἔτη δαιμονιζόμενος, ἐξερχόμενος τὸ δαιμόνιο εἶπε ὅτι ἦτο φονεὺς καὶ κλέπτης καὶ διὰ αὐτὸ εἰσῆλθε. Ἀνέστησε καὶ νεκρὸν νέον ὁ ἅγιος καὶ πλήθη λαοῦ ἐπίστευσαν. Ὁμως πάλι ὁ βασιλεὺς βασανίζει τὸν ἅγιο. Δέρεται, καίεται με λαμπάδας, ἐπήδησε τὸ πῦρ καὶ ἔκαυσε τοὺς δημίους, ὁ βασιλεὺς θυμωθεὶς καὶ ῥίπτων βέλη εἰς ἀέρα ἔκραζε· «Κατέβα εἰς τῆ γῆ Χριστέ νὰ πολεμήσωμεν». Τότε ἔγινε σεισμός καὶ ἀστραπαὶ καὶ ἐκρεμάσθησαν ἀοράτως βασιλεὺς καὶ ἔπαρχος εἰς ἀέρα. Ἐδέετο ὁ βασιλεὺς νὰ λυτρωθῆ, ἡ Γαλήνη ἡ κόρη τοῦ βασιλέως ἐδέετο κιᾶ αὐτὴ τοῦ ἁγίου διὰ τὸν πατέρα της. Εὐχομένου τοῦ ἁγίου κατῆλθον εἰς γῆν!.. Ἐπέστρεψαν εἰς ἀνάκτορα. Ἡ Γαλήνη εἶδε ὄραμα ὅτι εἰσῆλθε εἰς ὠραῖο περιβόλι ὁ φύλαξ ἐξεδίωξε τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἔπαρχο. Ὁ ἅγιος τῆς ἐρμήνευσε ὅτι εἶναι ὁ παράδεισος. Μετὰ ἕνα μῆνα πομπεύουν τὸν ἅγιο εἰς τὴν πόλι ὡς νὰ ἦτο ζῶο με χαλινὸ εἰς τὸ πρόσωπο. Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὴν Γαλήνη νὰ θυσιάσῃ ἐκείνη τὰ ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ συνετρίβησαμ. Ὁλονυχτὶς διέταξε ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ τεχνῖτες τὰ ἀντικατέστησαν καὶ διόρθωσαν, εἶπε εἰς Γαλήνη· «Ἴδὲ οἱ θεοὶ μᾶς ἀνεστήθηκαν. Τότε τὰ ἐπετίμησε ἐν ὀνόματι Χριστοῦ καὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς συντρίμια. Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τὸν ἅγιο εἰς οἰκίαν χήρας. Ἐκεῖ ὅταν ἀκούμβησε εἰς ξηρὸ στῦλο, ἔγινε δένδρο μεγάλο!..

Πλήθη λαοῦ ἤρχοντο καὶ ἐδιδάσκοντο. Ἐξεδόθη ἀπόφασις θανάτου. Πορευομένου εἰς μαρτύριον ἔψαλλε τὸν 100 ψαλμόν. Τοῦ ἐφάνει ὁ ΚΗΙΧ με ἁγ.ἀγγέλους λέγων νὰ ζητήσῃ ὅποια χάρι θέλει. Ὁ Δὲ εἶπε· «Καὶ τοῦτο Κςλυριὲ μοῦ μεγάλο χάρισμα σᾶ ἐμένα εἶναι νὰ ἰδῶ δόξαν παρπυσίας Σου, πλὴν ἐπειδὴ ἡ ἀγαθότης Σοῦ προτάσσει, παρακαλῶ ὅπου εὐρεθεῖ τμῆμα λειψάνου μου καὶ ὅπου με ἐορτάζουν νὰ μὴ γίνῃ πείνα, ἀσθένεια, ἀκαρπία καὶ πόλεμος καὶ νὰ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες τους» Ὁ ΚΗΙΧ λέγων το· «Γενηθῆτω τὸ θέλημά σου, δοῦλε Μοῦ» ἀνελήφθη. Εὐθύς ὁ ἅγιος παρέδωκε τὴν ψυχὴ του, τότε τὸν ἀπεκεφάλισαν. Ἡ Γαλήνη τὸν ἐνεταφίασε. Ἡ ἀγία τοῦ κἀρα εὐρίσκεται εἰς

μονή Πρωτομάρτυρος Στεφάνου εις Μετέωρα.

Όσιου ΖΗΝΩΝΟΣ· Στρατιωτικός από Καισάρεια Καππαδοκίας. Εις ὄρος Ἀντιοχείας ἔγινε μοναχός, ἀσκήτεψε εἰς τάφο, ὀλίγα χόρτα ἐπὶ λίθων διὰ στρωμνὴ ἔνδυμα ῥάκος παλαιόν, τροφή ἀνὰ διήμερο τὴν ὁποία ἔφερε ἀδελφός τις πνευματικός, ὕδωρ ἀπὸ μακριὰ τὸ μετέφερε ὁ ἴδιος. Ὅταν οἱ Ἰσαυροὶ ἔκαμαν σφαγὰς εἰς μοναχοὺς μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ ἐτύφλωσε καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν θύραν τοῦ κελλίου του. Ὁ ὄσιος ἀπήλαυσε διδασκαλίαν Μέγ. Βασιλείου.

Δέησις περὶ ὑπακοῆς εἰς γονεῖς καὶ σεβασμοῦ θείας Λειτουργίας· Ἐπὶ βασιλείας Θεοδοσίου (379-395), ὁ εὐλαβὴς Ἰουλιανὸς ἐπτώχευσε καὶ παρεκάλεσε τὸν υἱὸν τοῦ νὰ τὸν πωλῆσῃ δοῦλον, ὁ υἱὸς ἐδέχθη λαβὼν τὴν συμβουλή, ὅπου τὸν στείλῃ ὁ αὐθέντης του νὰ μὴ παραμελῇ νὰ ἐκκλησιάζεται. Τὸν ἠγόρασε ὁ πατρίκιος Κων/νὸς εἰς Κων/πολι. Μία ἡμέρα εἶδε τὴν γυναῖκα τοῦ αὐθέντου νὰ μοιχεύεται μὲ ἄλλον δοῦλον. Ἡ γυνὴ ἐκείνη τὸν ἐσυκοφάντησε ὅτι ἠθελε νὰ τὴν βιάσῃ καὶ φωνήσας ὁ ἄλλος δοῦλος τὴν ἐλευθέρωσε. Ὁ πατρίκιος ἐπίστευσε καὶ εἶπε εἰς ἑπαρχόν· «Αὔριο θὰ σοῦ στείλω ἕνα δοῦλο ἀποκεφάλισέ τον καὶ νὰ μοῦ στείλῃς τὴν κεφαλὴν του». Ὑπέγραψαν ἐνυπογράφως τρεῖς ἄνθρωποι. Ἔστειλε τὸν ἀνεύθυνον δοῦλον εἰς ἑπαρχον, ἐνῶ ἤρχετο εἶδε νὰ καὶ ἐπιτελουμένη θεῖα Λειτουργία εἰσηλθε καὶ ἔμεινε ἕως ἀπόλυσι. Ἐπειδὴ καθυστέρησε ἐπῆγε ὁ μοιχὸς δοῦλος νὰ φέρῃ τὴν ἀπόφασιν, ὁ δήμιος νομίζων ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸν ἀπεκεφάλισε. Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασε ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ ἔλαβε ἕνα σακκίδιον (ποῦ εἶχε ἐντὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ μοιχοῦ, ἡ μοιχαλὶς γυνὴ κλαίουσα ὠμολόγησε τὴν ἀλήθειαν. Ἀπὸ τότε τὸν εἶχε ὁ πατρίκιος ὡς υἱὸν ὄχι ὡς δοῦλον.

11η Ἁγ. ΒΛΑΣΙΟΥ· Ἦτο ἰατρός, τὸ 315 μ.Χ ἔγινε ἐπίσκοπος Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας ὠμολόγησε εἰς ἡγεμόνα Ἀγρικόλαο ῥαβδίζεσθαι, ξέεται μὲ ὀνύχια, τὸν φυλακίζουσι μὲ ἄλλες 7 γυναῖκες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν εἰς μαρτύριον καὶ ἠλείφοντο μὲ τὸ αἷμα του. Προσποιούμενοι ὅτι θὰ θυσιάσουν ἔρριψαν τὰ εἶδωλα εἰς τηλίμνην, κρεμῶνται καὶ ξέονται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια. Ἔτρεχε γάλα ἀντὶ αἵματος!! Ἄγγελοι κατελθόντες ἰάτρευον τὰ κοπτόμενα μέλη τῶν λέγοντες· «Μὴ φοβεῖσθε, ὁ καλὸς ἐργάτης πρέπει ὄχι μόνον νὰ ἀρχίσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τελειώσῃ καλῶς, διὰ νὰ τύχῃ αἰωνίου ζωῆς παρὰ θεοῦ. Ὅταν ἔρριψαν αὐτὰς εἰς κάμινον, εὐθύς ἡ κάμινος ἐσβέσθη. Τότε ἀπεκεφάλισαν. Ὁ ἅγιος ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην ἀλλὰ ὧ τουπαραδόξου, ὁ ἅγιος ἴστατο ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔλεγε· «ἐὰν ἔχουν οἱ θεοὶ σὰς δύναμι, ἔλθετε νὰ ἴδωμεν. Τότε 68 στρατιῶτες ἐπήδησαν εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐπνίγησαν. Ἄγγελοι τὸν ἔφεραν εἰς ξηράν. Τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ· Ἦτο σύζυγος τοῦ εἰκονομάχου βασιλέως Θεοφίλου. Τὴν ἐξέλεξε ἀντὶ τῆς Κασσιανῆς τὴν ὁποία διὰ νὰ δοκιμάσῃ εἶπε· «Ἐκ γυναικὸς ἐρρῦθαι τὰ φαύλα» ἐννοῶντας τὴν Εὐα. Ἡ Κασσιανὴ ἀπήντησε· «Ἀλλὰ καὶ ἐκ γυναικὸς (δηλ. Θεοτόκου) πηγάζει τὰ κρείττω». Ἡ Κασσιανὴ ἀνεχώρησε καὶ ἔγινε μοναχὴ. Ἡ Θεοδώρα ἀνέθρεψε χριστιανικὰ τὸν υἱὸν της καὶ 5 θυγατέρας. Τὸ 842 ἀπέθανε ὁ Θεόφιλος ἢ Θεοδώρα ἀνεκάλεσε ἀπὸ τὴν ἐξορία τὸν πατριάρχη Μεθόδιο καὶ ἔκαμε Σύνοδον ποὺ ἀναστήλωσε ἅγ.εἰκόνας καὶ κατεδίκασε εἰκονομάχους. Εἰς τὴν ἁγ.Θεοδώρα ὀφείλεται καὶ ἡ σωτηρία τοῦ συζύγου τῆς Θεοφίλου, ἀπηγόρευσε ὁ Θεόφιλος εἰς Θεοδώρα νὰ ἐπισκέπτεται τὰς

θυγατέρας της διὰ τὴν μὴ διδάσκει τὴν προσκύνησι τῶν εἰκόνων. Ἡσθένησε ὁ Θεόφιλος ἐκ δυσεντερίας καὶ ἔμενε μὲ ἀνοικτὸ στόμα ψυχοραγῶν.. Εἶδε ἡ Θεοδώρα τὴν Θεοτόκου βαστάζουσα τὸν ΚΗΙΧ καὶ ἄγγελοι νὰ δέρουν τὸν Θεόφιλο. Ὁ βασιλεὺς ἐφώνησε· «Ἀλοίμονο εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιο, διὰ τὰς εἰκόνας μὲ δέρουσι. Ἔθεσε ἐπ’ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα Θεοτόκου προσευχομένη καὶ ὁ Θεόφιλος ἔγινε καλὰ καὶ ἠσπάζετο ἅγ.εἰκόνας κλαίων. Μετὰ ὀλίγο ἀπέθανε ὁμολογῶν ὅτι πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ ἀσπαζώμεθα τὰς εἰκόνας. Ἐπετρόπευε 3 ἔτη τὸν ἀνήλικο υἱὸ τῆς Μιχαήλ ἡ Θεοδώρα. Τὴν 19-2-842 Κυριακῇ Ἀσκησιῶν ἔγινε λιτανεὶα μὲ πατριάρχην Μεθόδιο, ἱερεῖς-λαός.. καὶ ἀποκατέστησαν εἰς Ναοὺς τὰς εἰκόνας. Ἐθεσπίσθη κάθε ἔτος νὰ ἐορτάζεται καὶ ὠνομάσθη ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Τὸ 856 ὁ ἀδελφὸς Θεοδώρας Βάρδας ῥαδιουργῶντας εἰς βασιλέα Μιχαήλ τὸν ἔπεισε καὶ ἐξώρισε τὴν μητέρα του καὶ ἀδελφάς του εἰς μονὴ Γαστρίων καὶ ἐκούρευσαν μοναχάς, ἔμειναν ἔγκλειστοι ἕως θανάτου.

Ἡ Θεοδώρα τὴν 11-2-867 ἐκοιμήθη. Τὸ ἅγ.λεῖψανο ἔμενε ἄφθορο. Πρὸ τῆς ἀλώσεως (1453) Κων/πόλεως μετεφέρθη εἰς ναὸ Θεοτόκου Σηλαιωτίσης εἰς Κέρκυρα, νῦν σώζεται ἀκέραιο, ἀδιάφθορο. Ὁ Βάρδας ἐδόλοφονήθη κατὰ ἐντολὴν τοῦ Μιχαήλ - ὁ Μιχαήλ ἐδόλοφονήθη ὑπὸ βασιλέως Μακεδόνας.

Νεομάρτυρος Γεωργίου· Ἀπὸ πόλι Κράτοβα Σερβίας, Χρυσοχόος. Ἐλθὼν εἰς Σόφια ἔμενε εἰς οἰκίαν ἱερέως πέτρου. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐβίαζον νὰ τουρκεύσῃ, ὁ Γεώργιος μὲ σύνεσι ἀπέδειξε τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸν ἔφεραν εἰς τοῦρκο κριτὴν, ὁμολογεῖ ἀπέδειξε ὅτι ὁ Μωάμεθ δὲν εἶδε ἢ ἄκουσε Θεόν. Φυλακίζεται, ὁ ἱερεὺς Πέτρος ἐπισκέπτεται τὸν Γεώργιο εἰς φυλακὴν καὶ τὸν ἐνισχύει. Ὁμολογεῖ πάλι ἐνώπιον τούρκων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶπε· «ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆτες ἕως Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν, ὁ Μωάμεθ λοιπὸν εἶναι ψευδοπροφήτης καὶ διδάσκει διὰ παράδεισο μὲ σαρκικὰς ἀπολαύσεις καὶ πορνείας. Οὔτε οἱ προφῆτες ἐπροφήτευσαν διὰ Μωάμεθ οὔτε κάποιον θαῦμα ἔκανε ὁ Μωάμεθ. Τὸν ἔσυραμ ἐξοργισμένοι οἱ Τοῦρκοι εἰς ἀγορά, κιὰ ἀνάψαντες μεγάλο πῦρ μὲ ξύλα τὸν ἔρριψαν εἰς πῦρ δεμένο, ὅταν τὸ πῦρ ἔκαυσε τὰ σχοινία εἶδον τὸν μάρτυρα νὰ κάμῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ λέγοντας· «Κύριε εἰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου». Τότε εἷς Τοῦρκος τὸν ἐκτύπησε μὲ ξύλον εἰς τὴν κεφαλὴν κιὰ ἀπέθανε. Εὐθὺς ἦλθε νέφος ἄνω τῆς πυρᾶς καὶ ἔβρεξε. Τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος ἐπειδὴ δὲν ἐκαίετο ἔρριψαν εἰς πυρὰ σώματα ζῶντων διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν οἱ χριστιανοί. Ὅμως ἔμεινε σῶον, οἱ Τοῦρκοι ἂν καὶ τὸ ἐφρουροῦσαν εἷς χριστιανός (ἐξηγόρασε ἀπὸ φύλακας) καὶ ἔφερε αὐτὸ εἰς ναὸ. Ὁ ἱερεὺς Πέτρος ἐλθὼν εἰς κριτὴν τοῦ εἶπε ὅτι τὸ λείψανο εὐρέθη εἰς ναὸ. Ὁ Τοῦρκος ἔδωσε ἄδεια ἐνταφιασμοῦ ὁμολογῶν ὅτι εἶναι ἅγιος. Ἐνεταίασαν εἰς ναὸ Ἁγ.Μαρτῖνας εἰς Σόφια. (1515 μ.Χ)

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ἐν Πάργῃ Νικοπόλεως τὸ 1603 ἔτος· Ἡθέλησαν νὰ ἐπαναζωγραφίσουν τὴν παλαιὰ ταύτην εἰκόνα. Ἐφεραν ἁγιογράφο καὶ ὅταν κατεβίβασαβ αὐτὴν ἐγλένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ὁ λαὸς ἔτρεξε εἰς τὸ ναὸ καὶ εἶδον τὴν ἅγ.εἰκόνα ἰσταμένη καὶ βαδίζουσα μόνη τῆς καὶ ἀνερχομένη εἰς θέσιν τῆς. Γονυκλινεῖς, πρηνεῖς, κλαίοντες, προσευχόμενοι εἰς Κυρίαν Θεοτόκον ἐγνώρισαν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἀνιστοριθῇ. Ἐκτοτε ἐγένετο λιτανεὶα καὶ ἐορτὴ. Σήμερον ἡ ἁγία αὐτὴ εἰκὼν εἶναι εἰς ναὸ εἰς προάστειον Μανδουκίου τῆς Κερκύρας.

12η Ἀγίου ΜΕΛΕΤΙΟΥ Πατριάρχου Ἀντιοχείας· Ὑποκρινόμενος τὸν Ἀρειανὸν μέχρι ἀναδείξεώς του εἰς πατριάρχη. Πρῶτερον ἦτο ἐπίσκοπος Σεβαστείας. Τὴν ἡμέρα ἐνθρονίσεως ἔκαμε σύντομο λόγο περὶ Ἁγ.Τριάδος, δεικνύοντας τὰ τρία δάκτυλά του εἶπε· «Τρία τὰ νοούμενα ὡς ἐνὶ Δὲ διαλεγόμεθα». Οἱ Ἀρειανοὶ ἔπεισαν τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἐξώρισε εἰς πατρίδα του. Ἐπατριάρχευσε κατὰ δύο περιόδους (354-360) καὶ (376-380). Προήδευσε τῆς ΒΣΟικουμ.Συνόδου (381). Ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε. Ὁ ἅγ.Γρηγόριος Νύσσης ἐγκωμιάζει ὡς νέον ἀπόστολον, τῶν ἀγαθῶν ἐν ἀρμονίᾳ, πίστεως ζῆλος, κόσμον (στολισμό/τῶν θυσιαστηρίων).

ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ· Ἡ Μαρία ἐνδυθεῖσα ἀνδρικὰ ἐνδύματα ὠνόμασε ἑαυτὴν Μαρίνο καὶ μετὰ τὸν Εὐγένιο τὸν πατέρα τῆς ἔγιναν εἰς μονὴ μοναχοί. Διερχόμενοι ποτὲ ἀπὸ πανδοχεῖο, ἐσυκοφαντήθη ὅτι διέφθειρε τὴν κότη τοῦ πανδοχέως. Τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ μονῆ καὶ τρία ἔτη ἔτρεφε τὸ μικρὸν παιδίον. Μετὰ τὸν θάνατόν της ἐγνώρισαν ὅτι ὁ Μαρίνος ἦτο γυναίκα. Ἡ θυγάτηρ πανδοχέως ἐδαιμονίσθη καὶ ὠμολογοῦσε τὴν ἀλήθεια ὅτι ἐπόρνευσε καὶ ἔμεινε ἔγγυος μετὰ κάποιον στρατιώτην.

Νεομάρτυρος Χρήστου τοῦ κηπουροῦ (+1748)· Ἐξ Ἀλβανίας. 40 ἐτῶν ἦλθε εἰς Κων/πολι καὶ ἔγινε κηπουρός. Μία ἡμέρα ἐφιλονείκησε μετὰ Ἀγαρηνοῦ εἰς τὴν πώλησι μῆλων. Ἐκεῖνος τὸν ἐσυκοφάντησε ὅτι θὰ τουρκεύσῃ, τὸν φυλακίζουσαν. ὁμολογεῖ, ῥαβδίζεται. Εἰς φυλακὴ τότε ἦτο καὶ ὁ γνωστὸς λόγιος μοναχὸς Kaisáριος Δαπόντες (ἦτο ἐκ Σκοπέλου (1714-1784) τὸν ἐσυμπόνεσε καὶ τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὸ τιμωρητικὸ ξύλον, τοῦ ἔδιδε νὰ φάγῃ, ὁ μάρτυς ἠρνήθη λέγων· «Διατὶ νὰ φάγω; Ἄς ἀποθάνω διὰ τὸν ΚΗΙΧ πεινασμένος καὶ διψασμένος». Ἐδωκε εἰς τὸν Kaisáριο ἕνα ἀτσαλένιο ἀκόνι ποῦ ἔχε μαζί του καὶ παρεκάλει νὰ τοῦ κάνουν μερικὲς λειτουργίας τὴν ἴδια ἡμέρα 12-2-1748 ἀπεκεφαλίσθη.

13η Ὁσίου ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΥ· Ἀπὸ Kaisáρεια Παλαιστίνης εἰς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου Μικροῦ (408-450). 18ετῆς ἔγινε μοναχὸς ἀσκητεῦον εἰς ἔρημο. Μία φορὰ ὁ διάβολος τοῦ ἐφάνη ὡς δράκων, ὁ ὅσιος ἔψαλλε ψαλμοὺς λέγει· «Τὶ κοπιὰς ἄθλιε; Ἔχω τὸν Χριστὸν βοήθεια καὶ δὲν δειλιῶ τὰς φαντασίας σου». Ἄλλη φορὰ κακὸτροπος γυνὴ ἐνεδύθη παλιόρασα καὶ τοῦ ζήτησε διανυκτέρευσι διὰ νὰ μὴ τὴν φάγουν τὰ θηρία. Ὁ ὅσιος ὕψωσε χεῖρα ἀπήγγειλε τὸν 70ον ψαλμὸν καὶ εὐχρηθεὶς τὴν ἐδέχθη εἰς τὸ σπήλαιό του. Ὁ διάβολος τὸν ἐπείραζε μετὰ σαρκικῶν πονηρῶν λογισμῶν, τὸ πρῶτον εἶδε τὴν γυναίκα ἐνδεδυμένη μετὰ ὡραία ἐνδύματα καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι οἱ δίκαιοι εἶχον γυναῖκες, ὅτι ὁ γάμος εἶναι τίμιος κλπ. Ὁ ὅσιος συγκατετέθη νὰ ἀμαρτήσῃ μαζί της. Ἐξῆλθε ἔξω νὰ ἰδῇ ἐὰν ἔρχονται ἄνθρωποι, ὁ Κύριος τοῦ ἔδωκε χρηστοὺς λογισμοὺς, μετενόησε καὶ εἰσελθὼν ἄναψε πῦρ καὶ ἔθεσε τοὺς πόδας του εἰς πυρά. Ἐνῶ ἐφλέγετο ἔλεγε εἰς ἑαυτόν· «Πῶς σοῦ φαίνεται Μαρτινιανέ; Ἐὰν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς πόνους πλησίασε τῇ γυναίκα.. πῶς θὰ ὑποφέρῃς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως; Συνέχιζε ἀπαγγέλλων ψαλμοὺς. Ἡ γυνὴ μετενόησε, ἔκαυσε τὰ κοσμικὰ ἱμάτια καὶ κλαίουσα ἐζήτησε συγχώρησι. Ὁ ὅσιος τὴν ἔστειλε εἰς μονὴ εἰς Βηθλεὲμ τῆς ἡγουμένης Παύλας. Εἰς μέγα ὕψος ἀρετῶν ἀνήλθε, ἔτρωγε μόνον ἄρτο-ὔδωρ καὶ χάρι θαυμάτων ἔλαβε. Ὁ ὅσιος 7 μῆνας ἔκαμε νὰ περιπατήσῃ ἀπὸ τὰ ἐγκάσματα. Ἐνῶ ἀναχωροῦσε διὰ ἐρημικὸν τόπον ὁ διάβολος ἔλεγε «ποῦ πᾶς, ἐγὼ σὰ ἔδιωξα, συνέχεια θὰ σὲ πολεμῶ»

-ὁ ὄσιος» Ἡ γυναίκα ποῦ μοῦ ἔστειλες ἐφάνη δυνατωτέρα ἀπὸ σε καὶ σὲ καταπατεῖ». Ὁ ὄσιος ἐλθὼν εἰς θάλασσα συμφώνησε μὲ εὐλαβῆ ναύτη νὰ τοῦ φέρνῃ 3 φορές τὸ χρόνο ἄρτους καὶ ὕδωρ καὶ μαλλὶ καὶ βῆτα διὰ ἐργόχειρο. Ὁ ὄσιος ἔμεινε εἰς ἓνα μικρὸ νησάκι ἀγωνιζόμενος χωρὶς καλύβη ὑπομένων χιόνας, καύσωνα, κρύα... ὁ δαίμων τοῦ ἔδειχνε φαντασίας καὶ τοῦ ἐφώναζε ὅτι θὰ τὸν πνίξῃ, ὁ ὄσιος μὲ τὰ ἀγαπημένα τοῦ ἄσματα ψαλμῶν ἔμεινε 6 χρόνους. Ἐγινε ναυάγιο καὶ ἐσώθη μόνο μία γυναίκα. Ὁ ὄσιος γνωρίζοντας τὸ ἀδύνατον τῆς συγκατοικήσεως εἰς τὸν ἴδιο τόπο τῆς εἶπε ὅτι ἔρχεται ὁ ναύτης καὶ θὰ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς χώρα της. Προσευχήθη καὶ ἔπεσε εἰς θάλασσα, τότε δύο δελφίνια ἔλαβον τὸν ὄσιο εἰς ῥάχη των καὶ ὠδήγησαν εἰς ξηρά. Ἦρχισε νὰ περιπατᾷ ἀπὸ τόπο εἰς τόπο καὶ ἔλεγε· «Φεῦγε Μαρτινιανὲ μὴ σὲ καταλάβῃ πειρασμὸς ἕτερος. Ἐντὸς 2 ἐτῶν διήλθε 164 πόλεις, ἔφθασε εἰς Ἀθήνα, ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε εἰς ἐπίσκοπο τὴν ἔλευσι τοῦ ὀσίου καὶ τὴν κοίμησίν του. Συναντήθηκαν.. συνομίλησαν καὶ ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ ὁ ὄσιος Μαρτινιανός. Ἡ νέα ποῦ ἔμεινε εἰς τὸ νησάκι τὴν εὔρε ὁ ναύτης ζήτησε νάρθη μὲ τῆ σύζυγό του φέρνοντας ἀνδρικά (καὶ τρίχινα) καὶ νὰ τὶς φέρνῃ τροφὰς ὡς πρότερον εἰς ὄσιον. Μετὰ 3 ἡμέρας ἐλθὼν ὁ ναύτης μὲ σύζυγό του τῆς ἔφεραν τὰ ἀνδρικά καὶ τὰ ἐνεδύθη. Ἡ νέα ἠγωνίζετο ἀδιαλείπτως προσευχομένη μόνῃ Μόνῳ Θεῷ ὁ ναύτης κάθε τρεῖς μῆνες τῆς ἔφερνε παξιμάδι-ὕδωρ καὶ μαλλὶ διὰ ἐργόχειρον. Ντὸ τότε 25 ἐτῶν 31 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ τὸ λείψανό της διεφυλάχθη σῶον καὶ ἄφθαρτον.

Ἄγ. Ἀποστόλων ΑΚΥΛΑ - ΠΡΙΣΚΙΛΛΗΣ· Ἦσαν ἀπὸ τὸν Πόντο Μ. Ἀσίας, σκηνοποιοί. Εἰς Κόρινθο τοὺς εὔρε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐβάπτισε αὐτοὺς καὶ ἠκολούθησαν τὸν Ἀπόστολο, τέλος ἠξιώθησαν μαρτυρικοῦ τέλους.

Ἄγ. Εὐλόγιου· Ἦτο πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (579-607) Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων του· Τοῦ πάπα Ῥώμης Λέοντος τὴν «ἐπιστολὴ ὀρθοδοξίας» γράψαντος καὶ ἀποστείλαντος εἰς 4ην Οἰκουμ. Σύνοδο, ὁ Ἄγ. Εὐλόγιος διεφήμιζε καὶ ἐκήρυττε παντοῦ τὴν ἐπιστολὴ αὐτή. Ὁ Θεὸς ἔπεμψε ἄγγελον εἰς σχῆμα ἀρχidiaκόνου τοῦ Λέοντος καὶ ἐλθὼν εὐχαριστοῦσε τὸν Εὐλόγιον ὁ ὁποῖος συζητοῦσε μαζί τοῦ νομίζοντας αὐτὸν ἄνθρωπο. Ἐγνώρισε τὴν ἀλήθεια ὅταν ἔγινε ἄφαντος.

14ην Ὀσίου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ· Εἰς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, μοναχὸς εἰς τὸ ὄρος «Βουνὸ» πλησίον Χάλκης ἀπέναντι τῆς νήσου ὀξείας. Ἦλεγξε τὴν αἵρεσι Νεστορίου καὶ Εὐτυχοῦς, μετέσχε τὸ 451 μ.Χ εἰς ΔΣΟικουμ. Σύνοδον. Πολλὰς θεραπείας ἀσθενῶν καὶ δαιμονιζομένων. Ἀρχικὰ ἀσκήτευσεν εἰς σπήλαι ἐνδεδυμένος ὡς ὁ Ἄγ. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Χωρικοὶ ἔχασαν τὰ ζῶα τους, ὁ ὄσιος ὡς προορατικὸς τοὺς ὑπέδειξε καὶ τὰ εὐρῆκαν. Ἐκτίσθη ἓνα στενώτατο καλύβι ὡς κλουβί, ἐνεκλείσθη ὁ ὄσιος λέγων· «Ἐγενόμην ὡς στροθίον μονάζον ἐπὶ δώματος». Εὐλογήσας τυφλὴν γυναίκα, εἰπὼν· «Ἰάσατό σε Χριστὸς, τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν» καὶ εὐθὺς ἀνέβλεψε. Κάποιος ἀσεβὴς κατηγοροῦσε τὸν ὄσιο ὑποκριτὴ, κενόδοξο, ὁ ὄσιος τοῦ ὠμίλησε ἰλαρῶς, ὁ δὲ ἔλεγε ὅτι χάριν δόξης παίρνοντες 3 ἢ 6 ὀβολοὺς τῶν πτωχῶν. Ὅταν ἡ κόρη τοῦ ἐδαιμονίσθη καὶ τὴν ἔφεραν εἰς ὄσιον εἶπε· «Τριῶν ἢ ἕξι ὀβολῶν ἐνεκεν πάσχει».. καὶ διδάσκοντασ νὰ μὴ ἀπιστοῦν εἰς τὰ θαύματα ποῦ ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῶν δούλων τοῦ ποιεῖ.. ἐθεράπευσεν τὴν δαιμονιζομένην. Λεπροὺς χρίοντας μὲ ἔλαιον

έθεράπευσε έντελῶς. Προσκληθεὶς εἰς 4η Οἴκουμ. Σύνοδο ὡς ταπεινὸς δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ, ἠθέλησαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως νὰ ἀνοίξουν τὸν κλωβὸ (τὸ κελλίο του). Τέλος ἐπαίσθη ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ βαδίσῃ λόγῳ ἀσθενείας λόγῳ ἀγρυπνιῶν, μετανοιῶν, ἀνέβασαν ἐπὶ ἀμάξης. Πλήθη πτωχῶν τὸν ἠκολούθουν, πατέρα καὶ τροφέα καλοῦντες αὐτόν. Ἔφθασαν εἰς μονὴ Ῥουφιανῶν, ἀνατολικῶς, ἔξω Κων/πόλεως, ἐδῶ τὸν συνήντησε ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς τὸν ἠσπάσθη λαβὼν τὰς εὐχὰς του.

Ὁ ὄσιος ἐπήναισε καὶ ἐνέκρινε τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τῶν Ἁγ. Πατέρων τῆς Συνόδου, ἐπέστρεψε εἰς τὸ ὄρος ὅπου πρότερον ἠγωνίζετο. Εἶς μοναχὸς Βασίλειος τὰ ἄ ὄνομα τὴν μηλωτὴ τοῦ ὀσίου λαβὼν, ἔμεινε ἐγγὺς τοῦ ὀσίου, οἱ δαίμονες ἔδειραν καὶ τόσον ἐπλήγωσαν ὥστε ἔμεινε ἄφωνος. Τὸν ἔφεραν εἰς ὄσιο, τοῦ εἶπε· « Ἀνάστα, ἐξουσία γὰρ ἄνωθεν σοὶ δέδοται κατὰ δαιμόνων». Ἐκοινώνησε τῶν Ἁγ. Μυστηρίων καὶ ἐπέστρεψε εἰς καλύβητου. Μετὰ 3 ἔτη ἐκοιμήθη. Εἰς πρόποδας ὄρους ἐκτίσθη γυναικεῖα μονὴ μὲ 70 παρθένους. Ὁ ὄσιος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὅτε ἐβασίλευσε ὁ Λέων ὁ Ἀζο Μακέλλης καὶ ἐτάφη εἰς γυναικεῖα μονὴ εἰς πρόποδας ὄρους Σκόπια καὶ ἔκτοτε Αὐξεντίου καλούμενον.

Ὁσιος ΜΑΡΩΝ· Εἰς τὸ ὄρος Κύρου ἐγγὺς Ἀντιοχείας ἠγωνίζετο, ἀσκητεύων. Τὸν ἐκεῖ εἰδωλολατρικὸ ναὸ ἔκτισε ἐκκλησία. Κατὰ τὸ μέτρον τῶν ταπεινῶν κόπων τοῦ καὶ πόνων ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὴν χάριν. Πολλὰς τάσεις ἔκαμε. Ἐνα φάρμακο εἶχε διὰ ὅλα τὰ πάθη! Τὴν προσευχὴν· Ἐκτισε πολλὰ μοναστήρια, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη.

ΟΣΙΟΥ ΑΒΡΑΑΜΟΥ· Εἰς χρόνους Μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Ἀπὸ ἀγρυπνίας, νηστείας καὶ ἐν Θεῷ κακοπαθείας ἠσθένησε δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ καὶ ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἔμεινε κατάκοιτος. Ἦλθε εἰς ὄρος Λιβάνου, οἱ εἰδωλολάτρες τὸν ἔχωσαν μὲ χῶμα τελικὰ ἐπειδὴ τοὺς εὐεργετοῦσε, μετενόησαν καὶ ἔγιναν χριστιανοί. Ἐχειριτονήθη ἱερεὺς καὶ ἔμεινε τρία ἔτη ὁ ὄσιο Ἀβραάμης, ἔγινε ἐπίσκοπος Καρςψω Παλαιστίνης, ἐτάφη εἰς πόλι Καρῶν.

15η Ἀποστόλου ΟΝΗΣΙΜΟΥ· Ἦτο δοῦλος τοῦ Ἀποστολ. Φιλήμονος, ἔκλεψε χρήματα καὶ ἔλθων εἰς Ῥώμη εἰς φυλακὴν ὑπὸ Παύλου ἔγινε χριστιανός. Ὁ Παῦλος μὲ ἐπιστολὴν τὸν ἔστειλε εἰς Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸν Ὀνήσιμο πάλι εἰς Ῥώμη διὰ νὰ ὑπηρετεῖ τὸν Παῦλον. Μετὰ τὸ μαρτύριο Παύλου συνελήφθη καὶ ὁ Ὀνήσιμος καὶ εἰς Ποτιόλους κάτω Ἰταλίας βασανίζεται, συντριβουν τὰ πόδια του καὶ οὕτω τελειοῦται.

Ὁσίου Εὐσεβίου· Εἰς 18ον κεφάλ. Τῆς «Φιλοθέου Ἱστορίας» γράφει ὁ Θεοδώρητος Κύρου. Ἔζησε τὸν Ἐζραιῶνα. Εἰς τὸ ὄρος Ἀσιχὰ Συρίας ἀσκήτεψε εἰς καλύβα 4 τοίχων χωρὶς στέγη, τρίχινα ἐφόρει, βρεγμένα ὄσπρια ἢ τροφή του. Ἀπὸ ἄκρα σκληραγωγία ἢ ζώνη του δὲν ἐστέκετο εἰς τὴν μέση του, τὴν ἔραψε εἰς τὸ ζωστικὸ του. Τὰς ἀγίας τεσσαρακοστὰς ἔτρωγε 15 σῦκα.

16η Ἁγ. ΠΑΜΦΙΛΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Εἰς διωγμὸ Διοκλητιανοῦ ἦσαν ἐκ διαφόρων τόπων καὶ ἐπαγγελμάτων. Ὄταν εἰσῆρχετο εἰς πύλη Καισαρείας συνελήφθησαν καὶ ὠμολόγησαν εἰς ἄρχοντα Φιρμιλιανό. Οἱ Ἥλιος, Ἱερεμίας, Ἡσαΐας, Σαμουὴλ καὶ Δανιὴλ ἦσαν Αἰγύπτιοι, ἀπεκεφαλίσθησαν. Ὁμοίως καὶ Σέλευκος, Οὐάλης, Παῦλος,

ΠΑΜΦΙΛΟΣ καὶ Πορφύριος. Ὁ Ἰουλιανὸς ἐκάη εἰς πῦρ. Ὁ Θεόδουλος ἐσταυρώθη.

Ὁσίου ΜΑΡΟΥΘΑ· Ἀπεστάλη πρέσβυς ἀπὸ Μ.Θεοδοσίον εἰς Περσία. Ἐθεράπευσε τὴν δαιμονισμένη κόρη τοῦ βασιλέως Περσῶν. Ἔκτισε ναὸ των ἐν Μαρτυρουπόλει Ἀρμενίας μαρτύρων. Ἐγινε καὶ ἐπίσκοπος Ταχρίτης Μεσσοποταμίας.

Ὁσίου ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ· Ἐγκλειστος μοναχὸς ἐπὶ 60 ἔτη, οὐδεὶς τὸν ἔβλεπε, εἰς οὐδένα ὠμιλοῦσε, ἔτρωγε βρεγμένα ὄσπρια μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα. Μὲ προσευχὴ τοῦ νεκρὸν ἀνέστησε, δράκοντα καὶ ἀσπίδα ἐφόνευσε μὲ συχὴ του καὶ νέφη ἀκρίδων διὰ προσευχῆς ἐξεδίωξε.

Ὁσίου ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ· Εἰς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου Μικροῦ. Ἠξιώθη μαρτυρικοῦ τέλους. Ὁ ἡγούμενος μονῆς ἐν Κων/πόλει ὁ Εὐτυχὴς ἦτο ἀρχηγὸς Μονοφυσιτῶν, τὸν ὑπεστήριζε ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Διόσκορος (444-451). Οὗτοι ἔπεισαν τὸν βασιλέα καὶ συνεκάλεσε τὴν ληστρικὴν Σύνοδον ἐν Ἐφέσῳ τὸ 449, πρόεδρος ὁ Διόσκορος. Τοῦ πατρ.Φλαβιανοῦ ἀπηγόρευσαν τὴν ψῆφον ἐνῶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτη Βαρσουμὰ ψῆφον!!.. (ἦτο ἀρχηγὸς τῶν Σύρων μονοφυσιτῶν). Αὐτὸν τὸν ἐγκληματία τιμοῦν ὡς ἅγιο οἱ ὀπαδοί του. Ὁ Βαρσουμὰς ἦτο ἀπὸ Σαμόσατα καὶ μὲ 1000 μοναχοὺς ὀπλισμένους μὲ ράβδους, σκαπάνους, ἐληλατοῦσε τὰς ἐκκλησίας τῶν Νεστοριανῶν. Οὗτοι ἦλθαν εἰς Ἔφεσον καὶ ἠξίωσαν τὴν καταδίκη τοῦ Φλαβιανοῦ ὅστις ἐκρύβη εἰς ἄσυλον, κάτω τῆς Ἀγ.Τραπέζης τοῦ Ναοῦ Θεοτόκου ὅπου ἐγένετο ἡ Ψευδοσύνοδος. Τὸν ἔδειραν τὸν ἔσυραν. Τοσοῦτο ἐκακοποίησαν ὥστε μετὰ 3 μῆνες ἀπέθανε. Τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος Βζκρημισθεὶς τοῦ ἵππου τοῦ ἀπέθανε καὶ τὸν διεδέχθησαν οἱ ὀρθοδοξότατοι βασιλεῖς Μαρκιανὸς καὶ Πουλχερία ἀδελφὴ Θεοδοσίου) συνεκάλεσαν τὴν 4ην Οἰκουμ. Σύνοδον. Ὁ πατριάρχης Ἀνατόλιος 449-458 ἀνεκόμισε τὸ ἅγιο λείψανο Φλαβιανοῦ καὶ κατάθεσε εἰς ναὸ Ἀγ.Ἀποστόλων.

17η Ἀγ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ· ἦτο ἀπὸ Χουμιαλὰ Ἀμασειᾶς στρατιώτης εἰς τάγμα Τηρώνων (=νεοσυλλέκτων ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸ Βρίγκα). Εὕρισκόμενος εἰς Εὐχάϊτα εἰς τὸ δάσος ὑπῆρχε δράκος. Ἦλθε ἔφιππος καὶ μὲ τῆ δύναμι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μὲ τὸ δόρυ τοῦ ἐφόνευσε αὐτόν. Ἀπᾶ αὐτὸ ἐνόησε ὅτι καὶ τὸν νοητὸ δράκοντα θὰ νικήσῃ. Ἐκάλεσαν τὸν ἅγιο νὰ θυσιάσῃ, ἀρνούμενος, ἔκαμε μία νύκτα τὸν βωμὸ τῆς θεᾶς Ῥέας. Ἐκλείσαν εἰς φυλακὴ νηστικὸ διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἐκ πείνης. Ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε, λέγων νὰ μὴ λάβῃ ἐπίγεια τροφή, σύντομα θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν Οὐρανό. Οἱ φύλακες ἔβλεπαν ἀγγέλους νὰ ψάλλουν μὲ τὸν ἅγιο, ἔδωσαν ἄρτο ἀλλὰ ὁ Θεόδωρος τοὺς εἶπε ὅτι ἔχει τροφή Οὐράνιο τὸν Χριστό. Τὸν βασανίζουσαν ξέοντάς τον μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια... ψάλλει τὸν 33 ψαλμό. Τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ πῦρ.. ἡ φωτιὰ ἔκανε καμὰρ καὶ δὲν τὸν ἔβλαψε, παρέδωκε τὴν ψυχὴ του. Ἡ Εὐσεβεία ἀγόρασε τὸ ἅγ.λείψανο καὶ ἔφερε εἰς Εὐχάϊτα.

ΑΓ. ΜΑΡΙΑΝΗΣ· Ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Ἀποστ.Φιλίππου. Εἰς Ἱεράπολι ὁ ἄρχων ἐκρέμασε τὸν Ἀπόστ. Βαρθολομαῖο, τὸν Φίλιππο καὶ Μαριάμνη. Ὁ Φίλιππος εὐχρηθεὶς ἠνοιξε ἡ γῆ καὶ κατεχώθησαν οἱ βασανισταί, οἱ λοιποὶ παρεκάλεσαν νὰ μὴ καταποντιστοῦν καὶ αὐτοί. Ὁ Φίλιππος τοὺς βυθισθέντας ἐξήγαγε ζῶντας. Ὁ Βαρθολομαῖος ἐσταυρώθη

ὕπὸ ἀπίστων εἰς Ἰνδία. Ἡ Μαριάμνη εἰς Λυκαονία ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Ὁσίου ΑΥΞΙΒΙΟΥ· Ἐκ Ῥώμης, ἦλθε εἰς Κύπρον, ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος τὸν ἐβάπτισε καὶ ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπον εἰς πόλιν Σόλων, παραγγέλων εἰς Αὐξίβιον νὰ ὑποκριθῆ κατὰ ἀρχὰς ὅτι εἶναι εἰδωλολάτρης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν ἀλήθεια σιγά-σιγά. Ὁ Αὐξίβιος τὸν ἀδελφὸ τοῦ Θεμισταγόρα ἐχειροτόνησε πρεσβύτερον, τὴν γυναῖκα τοῦ Τιμῶ ἐχειροτόνησε διακόνισσα, ἔζων ὡς ἀδελφοὶ ἐν παρθενίᾳ. 50 ἔτη ἀρχιεράτευσεν ὁ Αὐξίβιος καὶ ἀφήσας διάδοχον τὸν συνώνυμόν του τὸν μαθητὴν Αὐξίβιον ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Μνήμη εὐσεβῶν βασιλέων Μαρκιανοῦ - Πουλχερίας. Ἡ Πουλχερία ἐγεννήθη τὸ 398 καὶ ἔμεινε παρθένος. Τὸ 414 (δέκα ἔξι ἐτῶν τότε) ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ 7ετοῦ Θεοδοσίου. Ἀργότερα τὸν ἐνύμφευσεν μὲ τὴν Εὐδοκίαν τὴν Ἀθηναίαν. Ὅσες φορὲς ὁ Θεοδοσίος παρήκουσεν τὴν Πουλχερίαν ἀπέτυχεν. Τὸ 450 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Β΄ Πουλχερία 52 ἐτῶν διὰ ἀσφάλειαν Βυζαντίου ὑπανδρεύθη τὸν συνετὸν καὶ εὐλαβέστατον Μαρκιανὸν 57 ἐτῶν (ἦτο χῆρος καὶ εἶχε θυγατέρα) ἀφοῦ ἐσυμφώνησαν νὰ ζήσουν ἐν παρθενίᾳ. Συνέκαλεσαν τὴν 4ῃ Οἴκου. Σύνοδος 41 εἰς Χαλκηδὸνα εἰς ναὸν Ἁγ. Εὐφημίας μὲ 630 πατέρας. Τὸν ὄρον τῆς Συνόδου ἔθεσαν ὁμοῦ μὲ τὸν τῶν αἰρετικῶν ἐπὶ Ἁγ. Λειψάνου Ἁγ. Εὐφημίας καὶ ἀνοίξαντες μεθ' ἡμέρας εὐράθη ὁ τόμος αἰρετικῶν εἰς πόδας ἁγίας, τῶν δὲ ὀρθοδόξων εἰς ἀγκάλας. Ἰδρυσαν ναοὺς-νοσοκομεῖα, πτωχοκομεῖα.. εἰς λιτανείας ἠκολούθουν πεζοί, ἀγρυπνοῦντες, ἐνήστευον ὅλας τὰς ἐντολάς τοῦ ΚΗΙΧ τηροῦντες. Τὸ 453 ἡ Πουλχερία ἐκοιμήθη, ὁ Μαρκιανὸς τὸ 457 ἔτος.

Νεομάρτυρος ΘΕΟΔΩΡΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 1774 εἰς Νεοχώριον Βυζαντίου. Ἐγεννηθεὶς ζωγράφος εἰς τὸν Σουλτᾶνον Μαχμούτ, σκοτισθεὶς.. ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Μετὰ 3 ἔτη ἰδὼν τὰ πλήθη νεκρῶν ἀπὸ ἀσθένειαν Πανώλης, φοβηθεὶς μετενόησεν. Κρυφίως ἔφυγεν εἰς Χίον. Ἐξομολογήθη καὶ ἠγωνίζετο μὲ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας δεόμενος νὰ τὸν ἀξιῶσιν ὁ Θεὸς μαρτυρίου. Ἐπῆγεν εἰς Μυτιλήνην ἐνεδύθη τουρκικὰ καὶ τὴν Πέμπτην Ἀρσεβδομ. Νηστειῶν ὠμολόγησεν εἰς κριτὴν ποδοπατρίστῃν τὸ τουρκικὸν σαρίκι καὶ σχλιζοντας τὰ ἐνδύματα. Τὸν φυλακίζουν καὶ μαστιγώνεται.. πάλιν ὁμολογεῖ, μαστιγώσεις 300, φυλακίζεται. Ἐβαλον εἰς κροτάφους τοῦ κεράμου καὶ σφίγγαντες μὲ σχοινίον.. ἐξήλθον οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐξερρίζωσαν καὶ μερικὸς ὀδόντας του. Πάλιν φυλακὴ.. τὸν ὠδήγησαν δεμένο εἰς τόπον καταδίκης μετὰ ἀπὸ μαστιγώσεις πού τὸν ἄφησαν ἡμιθανῆ. Τὸν ἐκρέμασαν εἰς ἀγκύρον. Ἐπὶ 3 ἡμέρας ἀπὸ πληγὴν ποδὸς τοῦ ἔτρεχε αἷμα!!! Τὸ 1795 ἔτος τὸν ἐνεταφίασαν εἰς ναὸν Θεοτόκου Χρυσομαλλοῦσης.

18ῃ Λέοντος ἁγ. -πάπα Ῥώμης· Ἐπατριάρχευσεν 440-461 μ.Χ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς 4ῃ Οἴκου. Σύνοδον ἀνακηρύξας τὰς δύο φύσεις ΚΗΙΧ καὶ δύο ἐνεργείας καὶ δύο θελήσεις εἰς ἓν πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ΚΗΙΧ καὶ ἔστειλε τὸ 449 καὶ εἰς πατριζσαρχὴν Φλαβιανόν. Τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐδέχθησαν οἱ ἅγιοι πατέρες ὡς ἐκ Θεοῦ. Τὸ 471 ἀνεπαύθη.

Ὁσίου Ἀγαπητοῦ· Ἀπὸ Καππαδοκίας μοναχὸς εἰς μονὴν μὲ 1.000 μοναχοῦς. Μία

περίοδο ἐπὶ 80 ἡμέρες ἔτρωγε φλοιούς λουπιναρίων καὶ πίτυρα ἀντὶ ἄρτου. Ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, χάριν θαυμάτων, μὲ προσευχὴ τοῦ ἑθανάτωσε δράκοντα. Ὁ βασιλεὺς Λικίνιος τὸν ἔλαβε ἄκοντα εἰς στρατό του. Ὑπηρετεῖ καὶ ἰατρείας εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἐτέλει. Ὁ ἐπίσκοπος Σινάου (40 μίλλια ἀπὸ Νίκαια) ἐχειροτόνησε τὸν ἀγαπητὸ ἱερέα. Μετὰ τὸν θάνατο ἐπισκόπου ὁ λαὸς τὸν ἔκαμε ἐπίσκοπο. Προφητείας εἶπε καὶ ἄνω τῶν 100 θαυμάτων ἐπετέλεσε. Μὲ προσευχὴ τοῦ ἔστρεψ τὸ ρεῦμα ποταμοῦ εἰς Σιλανδα Λυδίας διότι ἐπλημμύριζε καὶ κατέστρεφε ἀγρούς.

19· Ἁγ. Ἀποστ. Ἀρχίππου· Ἦτο μαθητὴς Ἀποστόλου Παύλου (Κόλ.4,17). Εὐρισκόμενος εἰς Κολασσὰς Φρυγίας μὲ τὸν Ἁγ. Φιλήμονα ἐνῶ ἐδίδασκε, οἱ ἄπιστοι τὸν συνέλαβον, ἀρνηθεῖς νὰ θυσιάσῃ εἰς εἶδωλα, τὸν ἔχωσαν ἕως τῆ μέση εἰς λάκκο, κεντᾶται μὲ βελόνας καὶ τέλος λιθοβολεῖται.

Ἁγ. Εὐγενίου καὶ Μακαρίου· Ἦθλησαν τὸ 361 μ.Χ, ἤλεγξαν τὸν Ἰουλιανὸ τὸν παραβάτη, βασανίζονται.. εἰς πυρακτωμένα ἐσχάρα ἀπλώνονται γυμνοῖ, ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἐξορίζονται εἰς Μαυριτανίαν. Ἐψαλλον τὸν 118 ψαλμόν.. ὁ λαὸς παρεκάλει καὶ οἱ ἅγιοι μὲ προσευχὴ τοῦ ἔπεσε κεραυνὸς καὶ ἐφόνευσε ἕνα δράκοντα. Τότε ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν. Εἰσῆλθον οἱ ἅγιοι εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος καὶ 30 ἡμέρες προσήχοντο. Ἦκουσαν θεῖα φωνὴ νὰ προστάσῃ νὰ υπάγουν εἰς τὴν ἐγγὺς πέτρα. Ἦλθον καὶ σχισθεῖσα ἐξῆλθε ὕδωρ, ἔπιον καὶ ἐνισχύθησαν. Τὴν 38ην ἡμέρα ἀνεπαύθησαν καθὼς αὐτὸ ἐζητοῦσαν ἀπὸ τὸ Θεό.

ΟΣΙΟΥ ΚΟΝΩΝΟΣ· Ἐκ Κιλικίας μοναχὸς εἰς Μονὴ Πενθουκλὰ τοῦ Ἰορδάνου. Ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος (524-552) ἐχειροτόνησε ἱερέα καὶ ἐβάπτιζε τοὺς ἐρχομένους εἰς Ἰορδάνη. Ὅταν ἦτο νὰ βαπτίσῃ γυναῖκα ἐσκανδαλιζέτο καὶ ἤθλε νὰ φύγῃ ἀπ᾽ τὴν μονῆ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος τοῦ ἐφαίνετο καὶ τοῦ ἔλεγε· «Ὑπόμεινον κιᾶ ἐγὼ σὰ ἐλαφρύνω ἀπ᾽ τὸν πόλεμον». Ἦλθε κάποτε νέα ἀπὸ τὴν Περσία, ὁ Κόνων δύο ἡμέρας δὲν ἐξήρχετο νὰ τὴν βαπτίσῃ, ἐκεῖνη περίμενε. Ἐνῶ ἔφευγε ὁ Κόνων, τὸν συναντᾷ ὁ Τίμιος Πρόδρομος, λέγων τὰ αὐτὰ ὡς πρῶτα. Ὁ Κόνων θυμηθεῖς· «Δὲν ἐπιστρέφω διότι μοῦ ὑποσχέθηκες καὶ δὲν μὲ ἐβοήθησες». Τότε ὁ Τίμιος Πρόδρομος τὸν σταύρωσε κάτωθεν τῆς κοιλίας λέγων «Ἀββᾶ Κόνων, ἤθελα νὰ λάβῃς μισθὸν διὰ τὸν σαρκικὸν πόλεμον, τώρα ἐπέστρεψε καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς». Ὁ Κόνων ἐπέστρεψε βαπτίσας τὴν Περσίδα χωρὶς νὰ ἔχη λιγισμοὺς ὅτι εἶναι γυναῖκα. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. (Ὅποιος ὑπομένει σαρκικὸν πόλεμον καὶ δὲν συγκατατίθεται εἰς λογισμοὺς πορνείας θὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ στέφανον μαρτυρίου).

Ἁγ. ΦΙΛΟΘΕΗΣ (1522-1589)· Ἐξ Ἀθηνῶν πατὸς Ἀγγέλου Μπενιζέλου καὶ μητρὸς Συρίγγης ἡ ὁποία ἦτο στεῖρα, ὅταν προσήχετο εἰς ναὸν Θεοτόκου εἶδε Φῶς μέγα ἀπὸ εἰκόνα νὰ εἰέρχεται εἰς κοιλίαν της. Ἔτεκε κόρη καὶ ὠνόμασαν Ῥηγούλα. Νέα ὑπανδρεύθη ἀλλὰ μετὰ 3 ἔτη ἀπέθανε ὁ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος. Μετὰ 10 ἔτη χηρείας ἀπέθανον οἱ γονεῖς της. Εἶδε τὸν Ἁγ. Ἀνδρέα Πρωτόκλητον εἰς ὄραμα νὰ τὴν καλῇ νὰ κτίσῃ μονὴ εἰς τᾶ ὄνομά του. Πλουσία ὡς ἦτο ἔκτισε μονὴ (ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν). Ἐκάρη μοναχὴ μὲ τᾶ ὄνομα Φιλοθέη. Ἡ μονὴ ἀπέκτησε μετόχια εἰς Καλογρέζα, ψυχικὸ καὶ εἰς νήσους. Ἐκτισε νοσοκομεῖα, πτωχοκομεῖα.

Διωργάνωσε σχολεία δια παιδιά. Ἐφλέγετο ἀπὸ ἐλπίδα ἐλευθερώσεως Ἑλλήνων. Εἰς νῆσο Κέα εἶχε μετόχιο μὲ μοναχάς. Εἰς τὰ πατήσια ἐκτίσθη κιᾶ ἄλλη μονή, λόγῳ πλήθους μοναστηριῶν. Τὸ Ψυχικό (συνοικία) ἔλαβε τὴν ὀνομασία ἀπὸ μετόχι τῆς μονῆς διότι εἶχε φρέαρ διὰ ἀνακούφισι (=ψυχικὸ) τῶν ὀδοιπόρων. Καὶ ἡ συνοικία Καλογρέζα εἰς τὴν ἁγίαν ὀφείλεται διὰ τὸ μετόχι τῆς Μονῆς ποῦ ὑπῆρχε ἐκεῖ. Οἱ Τοῦρκοι, ἐνῶ ἦτο ἡ ἁγία εἰς ἀγρυπνία τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ἀρεπαγίτου εἰς τὸ μονύδριον τῶν Πατησιῶν, τὴν ἤρπασαν καὶ ἀπὸ μαστιγώσεις τὴν ἄφησαν ἡμιθανῆ. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τὰς πληγὰς ἀπέθανε. Ὁ τόπος εὐωδίασε. Τὸ προάστιο Φιλοθέη ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἁγίας ἔλαβε. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ σπήλαιον ὅπου ἀσκήτευε ἡ ὁσία.

20ῆ Ἁγ. ΛΕΟΝΤΟΣ· Τῷ 886 ἀπὸ Ῥαβένα Ἰταλίας, ἔγινε ἐπίσκοπος Κατάνης Σικελίας (εἰς πρόποδας Αἴτνης). Μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἐκρήμισε εἶδωλον καὶ εἰς τὸν τόπον εὐρέθη Σταυρός. Ἐκεῖ ἔκτισαν ναὸν εἰς ἁγ. 40 μάρτυρας. Καὶ ναὸν εἰς Ἁγία Λουκία ἔκτισε ὁ Λέων διότι ἐκεῖ ἡ ἁγία ἐμαρτύρησε. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ὁ μάγος Ἡλιόδωρος ὁ ὁποῖος ἀπὸ Ἰουδαῖο μάγο ἐμυήθη, ὑπέγραψε ὅτι παραδίδει τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς διάβολον ἦλθε νύκτα εἰς νεκροταφεῖον. Ὁ διάβολος ἦλθε καβαλάρης σὲ ἐλάφι ἐπῆρε τὸ χαρτί (ὅτι τοῦ παραδίδει τὴν ψυχὴν τοῦ) καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν Γάσπαρον νάναι μαζί του καὶ ὅτι τοῦ ζητᾶ νὰ κάμη. Ἔκτοτε ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα. Πέτρες μετέτρεπε εἰς χρυσὸν καὶ ὅταν τὶς ἀγόραζαν ἦσαν πέτρες. Ἐκανε τὶς γυναῖκες εἰς ἀγορὰ νὰ σηκώνουν τὰ ροῦχα τοῦς καὶ ἐγυμνώνοντο ἵα νὰ μὴ βραχοῦν δῆθεν.. ἀπᾶ τὴν πλημμύρα.. Παρθενες ἐκείνη εἰς σατανικὸν ἔρωτα. Ὁ Λούκιος ὁ ἑπαρχος ἔγραψε εἰς τὸν βασιλέα Κων/νὸν ἐγγονοῦ τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου καὶ ἔστειλε ἀνωματοῦχο Ἡρακλείδην νὰ συλλάβῃ τὸν Ἡλιόδωρον. Ὁ Ἡλιόδωρος μόλις ἔφθασε τὸ πλοῖον μὲ στρατιώτας καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἐφάνη καὶ εἶπε· Ἦλθα θεληματικὰ μὴ μὲ δένετε, γιὰτὶ ἂν ἤθελα δέν θὰ παρουσιαζόμουν, λέγοντας ἐγὼ σήμερον θὰ σᾶς μεταφέρω εἰς Κων/πολιν, εἰσηλθὼν εἰς τὸ λουτρὸν νὰ πλυθοῦν καὶ ἐξερχόμενοι ἦσαν εἰς λουτρὰ Κων/πόλεως!! Ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσθῃ. Ζήτησε μίαν χάριν νὰ πιῇ νερὸν καὶ ὡς ἔπινε ἔγινε ἄφαντος λέγων· «Σώζου βασιλεῦ, εἰς τὴν Κατάνην νὰ μὲ ζητᾶς. Ἔστειλε πάλιν τὸν Ἡρακλείδην καὶ στρατόν. Ἐφάνη πάλιν καὶ τοῦς μετέφερε μὲ τὶς μαγεῖες τοῦ ἀύθμερῶν εἰς Κων/πολιν.. καὶ τὸ πλοῖον εἰς λιμάνιν...τόσων ἡμερῶν ταξιδι... αὐτιστιγμῆ ἀπὸ Κατάνης εἰς Κων/πολιν!! Τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ δῆμιος ἐσήκωσε τὸ ξίφος νὰ τὸν θανατώσῃ, κάτι ὡς σφαῖρες ἀπᾶ τοῦς ζψωμοῦς τὸν ρεῖλον, τρύπησε ἡ στέγη καὶ ὡς πετεινὸν εἰς ἀέρα ἐχάθη λέγων τὰ αὐτά· «Σώζου βασιλεῦ, ζήτησέ με εἰς Κατάνην». Τὴν ἴδιαν ὥραν εἰς Κατάνην ἔδωκε ἕνα μαῦρον ἄλογο εἰς τὸν Χρῦση καὶ ἔτρεξε εἰς τὸν ἵπποδρομον ταχύτατον, ἐκέρδισε ὅλους τοῦς ἀγῶνας,, τέλος ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ ἐμπρός του.. Εἰσηλθε εἰς ναὸν ὅπου ἐλειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Λέων, χορεύων-λκτίζων καὶ φωνασκῶν. Ἐξῆλθε ὁ ἅγιος τὸν ἐπετίμησε καὶ σύροντάς τον μὲ τὸ ὠμοφόριόν του(ὁ Ἡλιόδωρος ἀκολουθοῦσε Τρέμων) τὸν ἔφερε εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων -τὸ Ἀχίλιο, ἀναψαν μεγάλην πυρὰ καὶ εἰσηλθὼν εἰς τὸ πῦρ ἕως ὅτου ἔγινε στάκτη ὁ Ἡλιόδωρος, τοῦ ἁγίου οὔτε ἐν ἄμφιο δέν ἔβλαψε τὸ πῦρ. Μαθόντες τὸ θαῦμα αὐτὸ οἱ βασιλεῖς Λέων καὶ Κων/νὸς ἐκάλεσαν τὸν ἅγιον εἰς Κων/πολιν.. τὸν ὑπεδέχθησαν καὶ εἰς τὸ ἀνάκτορον ὁ Λέων ἐξήγαγε ἀπὸ τὰ ἄμφιά του ἀναμμένα κάρβουνα κι βαλῶν θυμίαμα κρατῶντας εἰς τὸ χεῖρ τοῦς ἐθυμίασε (χωρὶς τὸ θυμιατήρι...) Ἐπιστρέψας ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Μοναχός από την Αίγυπτο. 40 έτη έκοιμάτο καθιστός.. 40 ήμερόνυκτα εστάθη έν μέσω ράμνου (=άκανθώδους κέδρου) ακίνητος μέ ύψωμένα τὰ χέρια.. δια νὰ νικήση τόν ύπνον. Μετέβαλε τὸ ύδωρ θαλάσσης εἰς γλυκὺ πρὸς παρηγοριὰ μαθητοῦ του. Ὅμιλῶντα; εἰς μοναχοὺς έπροσευχήθη καὶ εστάθη (δέν έδυε ὁ ήλιος έως ὅτου τελειώσει..) Πολλάκις έκαμε προσευχή καὶ έβρεξε. Διήλθε τὸν ποταμὸ Νεἴλο καὶ μόνο έως άστραγάλων έβράχη.

Βιβλία δέν απέκτησε. Ὅνα ένδυμα είχε καὶ αυτό σχισμένο. Πάντοτε έκλαιγε καὶ ὅταν τὸν έρωτοῦσαν άπαντοῦσε ὅτι κλαίει δια τὸν πλοῦτον καὶ τήν εύγένεια πὸύ έχασε..

21η Ὅγ. Τιμοθέου· Ὅν Συμβόλοις Βιθυνίας, νέος έκάρη μοναχός, νεκρώσας τὰ πάθη, χαρίσματα ίάσεως καὶ κατὰ δαιμόνων έλαβε. Γυναίκα οὐδέποτε ήθέλησε νὰ ἴδη κατὰ πρόσωπο.

Ὅγ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ· Διδάσκολος από Σίδη Παμφυλίας, έλαβε μέρος εἰς ὍΑΟικουμ.Σύνοδον. Οἱ Ὅρειανοὶ έπλήρωσαν μία πόρνη κιὰ εκείνη ώρκίσθη ὅτι έπόρνευσε μέ τόν άγιο καὶ απέκτησε παιδίον. Ὅπεισαν καὶ τὸν βασιλέα καὶ έξωρίσθη εἰς Καβάλα Μακεδονίας (332 μ.Χ.) Ὅως τὸ 360μ.Χ. ήτο έξόριστος, απέθανε, τὸ 447 μετεκόμισαν εἰς Ὅντιόχεια τὸ λείψανό του. Ὅ άγ.Χρυσόστομος τὸν έτίμησε μέ έγκώμιο. Ὅ πόρνη άσθενήσασα τελικὰ ώμολόγησε τήν άλήθεια. Ὅ Μιχαήλ Σύγγελος καλεἴ αυτόν κορυφαἴον των έν Νικαία πατέρων. Ὅπατριάρχευσε (362-332).

22η ΜΝΗΜΗ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΑΓ.ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΗ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ· Εύρέθησαν τὰ μαρτυρικὰ Ὅγ.λείψανα εἰς τούς χρόνους βασιλέως Ὅρκαδίου εἰς τόπον Εύγενίου. Πολλοὶ άσθενεἴς ίατρεύθησαν. Μετὰ έτη άπεξάλυφθη εἰς κληρικὸ ὅτι μεταξύ τῶν άγ.λειψάνων εἶναι καὶ τὰ άγ.λείψανα Ὅνδρονίκου καὶ Ὅιουνίας (+14 Ὅιουν.)

Ὅσίων Θαλασσίου καὶ Λημναίου· Εἰς «φιλόθεον ίστορία» άριθμ. 22 γράφει ὅ Θεοδώρητος Κύρου (393-458). Ὅ Θαλάσσιος άσκήτευσε εἰς ὅρος Τιλίμα Κύρου. Ὅ Λημναἴος ήτο μαθητής του. Ὅζησαν τὸν 5ον αἴώνα.

Ὅσίου ΒΑΡΑΔΑΤΟΥ· Ὅξ Ὅντιοχείας μοναχός, έγκλειστος εἰς μικρὸ κελλίον. Εἰς κορυφή ὅρους κατεσκεύασε έκ ξύλων κιβώτιον πὸύ μόλις τὸν έχώρει σκυφτόν καὶ τὰ σανίδια ὅχι πλησίον μεταξύ των. Καὶ άπᾶ τὸ κρῦο καὶ από ζέστη υπέφερε. Μετὰ έτη κατὰ συμβουλή πατριάρχου Ὅντιοχείας Θεοδότου (418-427) έξήλθε καὶ πάντοτε ἴστατο μέ χέρια ύψωμένα προσευχόμενος, σκεπόμενος μς χιτῶνα δερμάτινο. Πάντα πόνου υπέμεινε άν καὶ τὸ σῶμα του ήτο άσθενικώτατον. Ὅν ειρήνη έκοιμήθη.

23η Ὅγ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ· Ὅγεννήθη εἰς Ὅεφεσσο τὸ 68μ.Χ, έκ γονέων Παγκρατίου καὶ Θεοδώρας εἰς φυλακή βασανιζόμενοι δια τήν πίστι των από άρχοντα Μαρκίωνα. Ὅταν έγέννησε εἰς φυλακή ή Θεοδώρα άγγελος έπήρε τὸ βρέφος καὶ τὸ έδωκε εἰς χήρα ή ὅποία τὸ έβάπτισε καὶ ώνόμασε Παγκράτιο. Ὅ Μαρκίων έζήτει τὸ βρέφος εἰς φυλακή, έβασάνισε τούς γονεἴς τέλος άπεκεφάλισε. Τὰ θηρία δέν έπλησίασαν τὰ άγ.λείψανα. Ὅ μικρὸς άγαποῦσε τήν έλεημοσύνη δια τοῦτο ώνομάσθη Πολύκαρπος. Ὅ Θεοφιλής χήρα ήτο πλουσία, ὅ Πολύκαρπος τὰ έδιδε κρυφὰ εἰς πτωχούς, τὸν ήλεγξε για τήν μεγάλη έλεημοσύνη του. Προσευχηθείς ὅ Πολύκαρπος εύρέθησαν οἱ άποθηκες γεμᾶτες τρόφιμα. Κλαίουσα ή χήρα τὸν ήσπάζετο καὶ εἶπε εἰς τὸ έξής θα σε ὄνομάζω

Πολύκαρπο. 25 ἐτῶν ἀκολούθησε τὸν ἁγ. Ἰωάννη τὸν Θεολόγο. Μετὰ ὁ ἐπίσκοπος Σμύρνης Βουκόλος ἐχειροτόνησε διάδοχό του τὸν Πολύκαρπο. Ἦναψε πὸτᾶ ἔ πυρκαϊὰ καὶ 7 ἡμέρες ἔκαιγε χωράφια, σπῖτια μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ λιτανεύοντας μὲ τὸ λαὸ ἔπαυσε τὸ πῦρ. Ἐξ αὐτοῦ πολλοὶ εἰδωλολάτρεις ἔγιναν χριστιανοί. Ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενο εἰδωλολάτρη Πετρώνιο. Γενομένης ἀνομβρίας ἐδεήθη εἰς Κύριον καὶ ἔβρεξε. Ἐπεσκέφθη εἰς Ῥώμη τὸν πάπα Ἀνίκητο καὶ συζήτησαν περὶ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ΠΑΣΧΑ ὅμως δὲν συμφώνησαν διότι ὁ καθένας ὑπεστήριζε τὴν παράδοσί του. Εἰς τὸν διωγμὸ περὶ τὸ 163 μ.Χ. τὸν ἐζήτησαν, ὁ λαὸς παρεκάλεσε τὸν ἅγιο καὶ ἐκρύβη εἰς ἓνα χωρίο. Ἐκεῖ εἶδε ὄραμα ὅτι τὸ προσκεφάλι τοῦ ἐκαίετο ἀπὸ πῦρ. Ἐνόησε ὅτι μὲ πῦρ θὰ μαρτυρήσῃ. Ὑπεδέχθη τοὺς στρατιώτας, ἔστρωσε καὶ τράπεζα καὶ ἔφαγον μετὰ ἀνέβη εἰς ὄναριο (διότι ἦτο 95 ἐτῶν) καὶ μετέφεραν εἰς πόλιν. Ἐρχομένου εἰς κριτήριο ἤκουσε θεῖα φωνή· «Ἰσχυε Πολύκαρπε καὶ ἀνδρίζου». Πλήθη ἀπίστων καὶ ἑβραίων ἐζήτησαν νὰ καή.. ἐτοίμασαν οἱ στρατιῶτες τὴν πυρά. Ἔδεσαν μόνον τὰ χέρια του. Εἰσῆλθε εἰς τὸ πῦρ.. ἔκαμε καμάρια τὸ πῦρ..δὲν ἐκαίετο, ἐξήρχετο εὐωδία θυμιάματος. Μὲ λόγους τὸν ἐθανάτωσαν, ἐξῆλθε αἷμα πολὺ καὶ ἔσβεσε τὸ πῦρ. Οἱ πιστοὶ ἐβόων· «Οὗτος ἐστὶν ὁ τῆς Ἀσίας διδάσκαλος ὁ πατὴρ τῶν χριστιανῶν». Οἱ ἄπιστοι μετὰ τῶν ἑβραίων ἔκαυσαν τὸ ἁγ.λεῖψανο, ὅτι ἀπέμεινε ἐνεταφιάσθη ἀπὸ πιστοῦς. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τοὺς ἀπίστους τοῦ καιροῦ ἔλεγε· «ἽΘ Θεέ μου εἰς τίνα μὲ καιρὸν διετήρησας!» Ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Ἁγίου εὐρίσκεται εἰς μονὴ Θεοτόκου Ἀμπελακιωτίσσης Ναυπάκτου. Ἠγοράσθη τὸ 1474 ὑπὸ μοναχῶν ἀπὸ χήρα γυναίκα ἀντὶ 1000 γροσίων καὶ τὴν μετέφερον εἰς μονὴ ἀπὸ τῆ Σμύρνη.

Ἰοσίων ΙΩΑΝΝΟΥ - ΜΩΨΕΩΣ - ΑΝΤΙΟΧΟΥ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΥ· ὁ Ἰωάννης ἦτο μαθητὴς ὁσ.Λημναίου, Ἐξαῖωνα εἰς ὄρος Ταργάλων πλησίον Κύρου ὑπαίθριος ἀγωνιζόμενος, ἄρτο καὶ ἄλας ἢ τροφή του, σηδηροφορῶν καὶ τρίχινά ἐνδεδυμένος. Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ Μωϋσῆς, Ἀντίοχος καὶ Ἀντώνιος τὴν αὐτὴν πολιτεία ἔχοντες ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθησαν.

Ὁ Ζεβινὰς μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Πολυχρονίου - Δαμιανοῦ καὶ Μωϋσέως ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας ἀναλαβόντες. Ὁ Πολυχρόνιος δρυὸς ρίζαν βαρυτάτην ἐκράτει ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἀγρυπνοῦσε. Μὲ προσευχὴ τοῦ ἔλυσε ξηρασία καὶ δοχεῖον ἐλαίου κενὸ διὰ εὐχῆς πλήρες ἐποίησε. Ὁ Μωϋσῆς ἦτο μαθητὴς Πολυχρονίου ἀσκήτευσεν εἰς κώμη (ἐγγὺς πόλεως) Νιαρά. Οὐδὲν εἶχε εἰς καλύβη τοῦ παρὰ μία σπυρίδα μὲ φακῆ. Οἱ, Μωϋσῆς, Δαμιανὸς καὶ Πολυχρόνιος ἐκοιμήθησαν τὴν ἴδια ἡμέρα.

Ἁγ. Γοργονία· ἀδελφὴ ἁγ.Γρηγορίου Θεολόγου, ὑπανδρεύθη. Μὲ ἐλεημοσύνας ἐξησφάλιζε τὰ ὑπάρχοντά της εἰς οὐρανό. Μελέτη, εὐχή, νηστεία, δάκρυα, ἄπαιστος ψαλμωδία. Συνέβη ποτὲ νὰ τραυματιστῆ βαρῶς ἀπὸ ἄμαξά της ὅτε ἀνετράπη ἀπὸ ἡμίονους. Ἡ ἁγία δὲν ἠθέλησε νὰ ἦν ἀξετάση ἰατρὸς διὰ νὰ μὴ ἰδῆ τὸ σῶμα της, ὑπέμεινε προσευχομένη καὶ ἐθεραπεύθη. Ἄλλῃ φορὰ ἀσθενοῦσα ἤγγισεν τὴν κεφαλὴ της εἰς Ἁγ.Τράπεζα κλαίουσα καὶ εὐχομένη ὅτι δὲν ἀναχωρεῖ ἂν δὲν τὴν θεραπεύσῃ ὁ Κύριος. Ἦλειψε τὸ σῶμα μὲ δάκρυά της καὶ ἐθεραπεύθη. Ἠξιώθη νὰ ἰδῆ ὄπτασία, πότε ἀπέρχεται εἰς κύριον. Ψιθυρίζουσα τὸ ψαλμικόν «Ἐν εἰρήνῃ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω..» ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ἅγ. Δαμιανοῦ· Ἀπὸ Ῥίχοβο Ἀγράφων Εὐρυτανίας, ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ Φιλοθέου Ἅγ. Ὅρους, 3 ἔτη ἀσκήτεψε μὲ τὸν Δομέτιο εἰς κελλί. Ἦκουσε θεῖα φωνή· «Δαμιανέ, δὲν πρέπει νὰ ζητῆς τὸ συμφέρον σου ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων». Ἔτσι ἀνεχώρησε κηρύττων εἰς τὰ μέρη Ὀλύμπου καὶ Λάρισας καὶ Ἀγράφων. Φθονηθεὶς ἀνεχώρησε καὶ εἰς Κίσαβο Δημητριάδος ὠκοδόμησε μονὴ καὶ ἐμόναζε μὲ ἄλλους μοναχοῦς. Τοῦρκοι τὸν συνέλαβον διότι ἐδίδασκε νὰ μὴ ἐμπορεύονται τὴν Κυριακὴν, δέρεται, φυλακίζεται, τέλος δι' ἀγχόνης ἐκρεμάσθη, ἡμιθανῆ τὸν ἔκαυσαν εἰς πῦρ κιᾶ ὅ,τι ἀπέμεινε ἔρριψαν εἰς Πηνειὸ ποταμὸ (1568).

24η Πρῶτη καὶ Δευτέρα εὐρεσις Κεφαλῆς Τιμίου προδρόμου· Πρῶτον εὐρέθη εἰς Οἶκον Ἴηρ ὠδοῦ ἀπὸ δύο μοναχοῦς διὰ ἀποκαλύψεως Τιμ. Προδρόμου καὶ ἐφέρθη εἰς πόλι Ἔμεσσα κατὰ διαδοχὴ ἔλαβον πολλοὶ ἕως ὅτου περιῆλθε εἰς χεῖρας ἱερομονάχου ἀρειανοῦ. Οὗτος τὰ θαύματα ἅγ. Κάρας αἰτιολογοῦσε εἰς αἴρεσί του. Τὸν ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὸ ἀσκητήριό του, κατὰ θεῖα οἰκονομία ἢ ἅγ. Κάρα ἔμεινε κρυμμένη ἕως τὸ ἔτος 431 μ.Χ. Πολλοὶ ἔλαβον ἀποκαλύψεις διὰ αὐτήν. Τὸ 452 βζφορὰ εὐρέθη ἐντὸς στάμνου καὶ ἐφυλάττετο εἰς ἐπισκοπὴ Ἐμέσσης. Ὁ ἱστορικὸς Κωδινὸς Γεώργιος γράφει ὅτι ὁ Μ. Θεοδόσιος τὴν ἔφερε εἰς Κων/πολι εἰς τὸν ναὸν ποῦ ἐκτίσθη τοῦ Προδρόμου εἰς τόπον ἔβδομο. Μέρος ἅγ. Κάρας ἦτο καὶ εἰς μονὴ Καλούτι Οὐγγροβλαχίας. Τὸ 1956 εἰς ὄρος ἔλαιων εἰς Ῥωσικὴ μονὴ εὐρέθη Τρίτη φορὰ ἢ Τιμία κάρα τοῦ προδρόμου.

25η Ἅγ. ΤΑΡΑΣΙΟΥ· Ἦτο θεῖος τοῦ Μεγάλου Φωτίου. Ἐξ εὐσεβῶν γονέων Πατρικίων Γεωργίου (ἀνωτάτου δικαστοῦ) καὶ Εὐκρατίας. Ἐγινε γραμματεὺς βασιλέως. Ὁ Πάυλος Δζπαρητήθη ὁ πατριάρχης (780-784) καὶ εἰσηλθε εἰς μονὴ Φλώρου. Οἱ βασιλεῖς (βασιλισσα Εἰρήνη καὶ υἱὸς τῆς Κων/νὸς 6ος Πορφυρογέννητος) ἠρώτησαν τὸν Παῦλο διατὶ κρυφίως ἔφυγε, εἶπε ὅτι δὲν θέλω νὰ εἶμαι ποιμὴν αἰρετικῶν, μετανοῶ ποῦ υπέγραψα κατὰ Ἅγ. Εἰκόνων καὶ υπέδειξε τὸν Ταράσιο ἄξιον διὰ ποιμενάρχην. Ὁ Ταράσιος τὸ 784 ἔγινε πατριάρχης. Ἐλεήμων, ἀγρυπνῶν καὶ μελετῶν πολὺ, οὐδεὶς τὸν εἶδε νὰ κοιμηθῆ εἰς κρεβάτι. Εἷς ἀξιωματικὸς, ὑπόδικος διὰ τινα ὑπόθεσι, εἰσηλθε εἰς ἱερό (εἰς τὸ ἄσυλο) κρατῶν τὴν ἅγ. Τράπεζα. Οἱ φύλακες ἐκύκλωσαν τὸν ναὸ ἐλπίζοντες ὅτι ἀπὸ πείνα θὰ ἐξέλθη. Ὁ ἅγιος Ταράσιος κρυφὰ τοῦ ἔδιδε φαγητό. Τὸν συνέλαβον βιαίως καὶ ἔφεραν εἰς ἀνάκτορα. Ἐρχόμενος ὁ ἅγιος εἰς ἀνάκτορα φοβηθέντες τὸν ἔλεγο τοῦ ἔκλεισαν ἦν θύρα. Ὁ ἅγιος τοὺς ἀφώρισ μὲ ἐπιτίμια ἀπὸ Θ. Κοινωνία. Ἐκεῖνοι δὲν ἐτιμώρησαν τὸν ἀξιωματικὸ ἐκεῖνο. Ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ λάβῃ ἄλλην γυναίκα, ἐσκηνοθέτησε ὅτι ἤθελε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ ἢ βασίλισσα.. ὁ ἅγιος ἐξήγησε ὅτι εἶναι πορνεῖα καὶ δὲν γίνεται νὰ διαλυθῆ ὁ γάμος καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κοινωνήσῃ. Ἐθυμώθη ὁ βασιλεὺς καὶ ἔδιωξε τὸν ἅγιο. Τότε τὸ 796 ἔδιωξε τὴν νόμιμο σύζυγό του βασίλισσα Μαρία καὶ διέταξε βιαίως νὰ τὴν κείρουν μοναχὴ καὶ ἐνουμφεύθη τὴν Θεοδότη (τὸν γάμο ἐτέλεσε ὁ ἡγούμενος Ἰωσήφ), ἀπειλοῦσε ὅτι ἐὰν ἀντιδράσῃ ἢ ἐκκλησία θὰ ἐπαναφέρω τὴν εἰκονομαχία. Ὁ Ἅγ. Θεόδωρος Ὁ Στουδίτης μὲ μοναχοῦς ἀντέδρασαν ἠλεγξαν παρανομία, διέκοψαν τὸ μνημόσυνο Ταρασίου διότι δὲν εἶχε ἀφωρᾶσει τοὺς βασιλεῖς καὶ τὸν ἱερέα Ἰωσήφ. Οἱ Στουδίται ἐξωρίσθησαν. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Κων/νὸς ὁ ΣΤᾶ ἐτυφλώθη ὑπὸ ἐπαναστατῶν, ἢ Θεοδότη ἐξηφάμισθη καὶ τὸ νεογέννητο ἀπέθανε.. ἔτσι ἐξέλιπε ἡ δυναστεία Ἰσαύρων. Ὅταν ὁ πατριάρχης Νικηφόρος (806-815) συνεχώρησε τὸν τελέσαντα τὸν παράνομο γάμο Ἰωσήφ τὸν τιμωρηθέντα ὑπὸ Ταρασίου διέκοψαν μνημόσυνο οἱ Στουδίται πάλι καὶ ἐξορίσθησαν.

Ἐπατριάρχευσε ὁ ἅγ.Ταράσιος (784-806). Προήδρευσε τῆς 7ης οἴκουμ.Συνόδου (787). Τελεύτησε τὸ 806, ὅλη ἡ πόλις ἔκλαιγε, ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος πίπτων ἐπὶ τοῦ στήθους ἅγ.λειψάνου κλαίων ἀπεκάλει ποιμένα, πατέρα, Ἀρχιερέα καὶ Διδάσκαλον. Ἐνεταφιάσθη εἰς τῆ μονῆ πού ἔκτισε. Τὸ ἅγ.λείψανό του ἦτο ἐκεῖ ἕως τὸ 1018 ἔτος ὅτε ἐκλάπη ὑπὸ Ἐνετῶν καὶ μετεφέρθη εἰς Βενετία. Ὁ Λέων Ἀρμένιος εἶδε ἐν ὁράματι τὸν ἅγιο Ταράσιο νὰ διατάσῃ κάποιον Μιχαὴλ καὶ νὰ τὸν φονεύῃ. Ἔτσι ἔγινε τὰ χριστούγεννα ὁ Λέων ἐφονεύθη ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Τραυλό.

26· Ἄγ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ· Ἀπὸ Θέσ/νίκη εἰς χρόνους βασιλέως Ἀρκαδίου (395-408) εἰς Αἴγυπτο ἔγινε μοναχός. Ἦλθε εἰς Ἱεροσόλυμα χειροτονεῖται ἀπὸ ἐπίσκοπο Πραῦλιο ἱερεὺς, μετὰ ἔγινε ἐπίσκοπος Γάζης. Ἦλθε εἰς κων/πολι συνομίλησε μὲ Ἄγ.Χρυσόστομο, καὶ βασιλέα διὰ ὑποθέσεις ἐπισκοπῆς του ὅτι οἱ εἰδωολάτρεις καὶ αἰρετικοῦ ἀδικοῦσαν τοὺς χριστιανούς. Ἐπροφήτευσεν ὅτι ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια θὰ ἀποκτήσῃ υἱόν. Ἔτσι ἔγινε, ἐγεννήθη ὁ Θεοδόσιος ὁ μικρός. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐκάλεσε εἰς ἀνάκτορα διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἐδυσκολεύετο νὰ διώξῃ ἀπὸ τῆ Γάζα τοὺς εἰδωολάτρεις καὶ αἰρετικούς. Ἡ βασίλισσα Εὐδοξία εἶπε· «Βαρεῖα ὦ βασιλεῦ ἡ αἴτησις, βαρυτέρα ἢ παραίτησίς της». Καὶ ἔγινε τὸ ζητούμενο. Ἔλαβε καὶ χρήματα ἀπὸ βασιλέα διὰ οἰκοδόμησι ναῶν. Ἐποίμανε 24 χρόνους καὶ 11 μῆνες. Τὸ 450 μ.Χ. ἐκοιμήθη.

Ἄγ. ΦΩΤΕΙΝΗΣ· Εἶναι ἡ Ἀμαρεῖτις μὲ ὁποία ὠμίλησε ὁ ΚΗΙΧ. Ἐβαπτίσθη ἀπὸ ἅγ.ἀποστόλους μὲ 2 θιούς της καὶ 5 ἀδελφὰς καὶ ἐξῆλθον εἰς κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπὶ Νέρωνος ὁ υἱὸς Ἄγ.Φωτεινῆς ὁ Βίκτωρ ἦτο ἀρχιστράτηγος καὶ διτάχθη νὰ κάμῃ διωγμὸν εἰς χριστιανούς. Ὁ Βίκτωρ συνομιλῶντας μὲ δούκα Ἰταλίας εἶπε ὅτι μόνο εἰς Οὐράνιο βασιλέα ὑπακούει. Ὁ Δοῦξ ἐτυφλώθη πεσὼν κατὰ γῆς ἄφωτος, μετὰ 3 ἡμέρας ὅταν ἐβαπτίσθη ἀνέβλεψε. Ὁ Νέρων διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν. Ὁ ΚΗΙΧ ἐφάνη καὶ ἐνεθέρρυνε μὲν Βίκτωρα εἶπε· «Ἀπὸ σήμερα τὰ ἄ ὄνομά σου θάνει Φωτεινὸς ἐπειδὴ πολλοὶ ἐφώτισθησαν διὰ τῆς πίστεως», εἰς Δὲ τὸν Δούκα εἶπε· «Μακάριος εἶναι ὅστις ἕως τέλους ἀγωνισθῆ». Ἡ ἅγ.Φωτεινὴ εἰς Ῥώμη ἐκήρυττε, ἐσεῖσθη ἡ πόλις λέγουσα· «Τίς αὕτη καὶ ὁποία παρρησία ἔχει καὶ κηρύττει». Ἦλθε ἡ ἁγία εἰς ἀνάκτορα καὶ εἶπε εἰς Νέρωνα· «Ἦλθαμε νὰ σὲ διδάξωμε νὰ πιστεύσῃς εἰς Χριστόν». Ὁμολόγησε ἐνώπιόν του γιὰ ἀδελφὰς καὶ υἱούς καὶ ὅτι ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν ΚΗΙΧ Φωτεινὴ. Συνέτριψαν εἰς ἄκμωνα τὰ δάκτυλά των, προσπαθοῦντας νὰ κόψουν τὰ χέρια ἦτο ἀδύνατο! Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Ἡ ἁγία ἔψαλλε τὸν 26 ψαλμό. Ἡ Δομνίκα ἡ κόρη βασιλέως, εἰς φυλακὴ κατηχεῖται καὶ πιστεύει, ἐβαπτίσθη μὲ τὰ ἄ ὄνομα Ἀνθοῦσα. 3 ἡμέρες καίονται εἰς κάμινο, μένουν ἀβλαβεῖς. Ἦπιαν δηλητήρια ὅλοι καὶ οὐδὲν κακὸ συνέβη, ὁ μάγος Λαμπάδιος ἐπίστευσε, ἔκαψε τὰ βιβλία τοῦ ἐβαπτίσθη καὶ ὠνομάσθη Θεόκλητος, ὁμολογεῖ καὶ ἀποκεφαλίζεται. Τὴν ἁγία ἐπότισαν βραστὸ μολύβι, ξέονται.. μένουν ἀβλαβεῖς, ἐξώριξαν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ τοὺς ἔρριξαν εἰς φυλακὴ μὲ φίδια ἀλλὰ τὰ φίδια ἐνεκρώθησαν, ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ λέγων «εἰρήνη ὑμῖν» ἐκράτησε ἀπὸ χέρι τὴν ἁγία, τότε ὅλοι ἐθεραπεύθησαν καὶ ἔβλεπον, προσκυνήσαντες τὸν Κύριον..ὁ ΚΗΙΧ ἀνελήφθη. Τρία χρόνια ἔμειναν εἰς φυλακὴ, ὠδήγησαν εἰς βασανιστάς, κρέμονται, ξέονται..οἱ δῆμοι ἐτυφλώθησαν, ἄγγελος τοὺς ἐλευθερώνει. Ἡ ἁγία ἐπροσευχήθη καὶ οἱ δῆμοι ἀνέβλεψαν καὶ ἔγιναν χριστιανοί. Ἔγδαραν τὴν ἁγία καὶ τὴν ἔρριψαν εἰς ξεροπήγαδο. Τὸν Δούκα, τὸν Φωτεινὸ-Ἰωσή ἔκοψαν τὰ γεννητικὰ μόρια καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔγδαραν τοὺς ἔκλεισαμ εἰς λουτρό. Καὶ τῶν 5 ἀδελφῶν γυναικῶν (τῆς Ἄγ.Φωτεινῆς)

ἔκοψαν μαστοῦς καὶ ἔγδαραν τὸ δέρμα. Διέταξε ὁ Νέρων καὶ ἐλύγισαν μὲ βία δύο δένδρα ἔδεσαν πόδια ἀγίας Φωτίδος;;;;;;;;;;;;; καὶ ἐσχίσθη εἰς δύο, τοὺς ἄλλους ἀπεκεφάλισαν, τὴν ἀγία Φωτεινὴ ἐφυλάκισαν. Ο ΚΗΙΧ τῆς ἐφάνη καὶ τὴν ἰάτρευσε Μεθ' ἡμέρας παρέδωκε τὴν ψυχὴ της.

Νεομάρτυρος ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Γαλατὰ, ἦτο τεχνίτης εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου ὡς λεπτοουργὸς Κάλφας. Εἷς Τοῦρκος ὁμότεχνος τὸν ὥρκισε νὰ τοῦ εἶπῃ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἰωάννης εἶπε ὅτι ὁ Μωάμεθ δὲν ἦτο προφήτης ἀλλὰ ἀγράμματος οὐδὲν θαῦμα ἐποίησε ἦτο πολέμιος τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ μυθολογίες τοῦ ἐφάνη ἀρεστὸς εἰς ἀπλοῦν λαὸν καὶ ἐπλάνησε αὐτόν. Ἐκεῖνος τὸν ἐπρόδωσε εἰς Τούρκους, τὸν ἔδειραν καὶ ἐβίαζον νὰ ἀρνηθῇ τὸν ΚΗΙΧ. Ἔξι μῆνες τὸν ἔστειλαν εἰς τουρκικὸ πλοῖο, μετὰ ἐφυλάκισαν.. τέλος ἀπεκεφαλίζεται εἰς Δημοπρατήριον.

27η Ἁγ. Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου· Ἦτο εἰς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου(717-741) μοναχός. Ἦλεγξε τοὺς εἰκονομάχους καὶ πολλὰ βασάνους ὑπέμεινε. Πολλὰ θαύματα ἐπιτελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη, στεφανοφόρος μὲ τὰ βάρια τῆς ὁμολογίας.

Ὁσίου ΘΑΛΛΕΛΑΙΟΥ· Ἀπὸ Κιλικία, τὸν Εἰς αἰῶνα ἀσκητὴς εἰς ὄρος ἐγγὺς Γαβάλων Συρίας. Ἔκτισε καλύβη μικρὰ εἰς ἐρείπια εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ, οἱ δαίμονες ξερίζωσαν περισσότερα ἀπὸ 500 δένδρα (τὸ πέριξ δάσος) καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τῆ χαράδρα διὰ νὰ τὸν φοβίσον. Ὁ ὄσιος ἐκατασκεύασε μὲ δύο σιδηροῦς τροχοὺς (δηλ.στεφάνια) καὶ ἀραιὰ σανίδια ἕνα βαρέλι καὶ τὸ ἐκρέμασε εἰς δένδρο. Εἰς αὐτὸ εἰσήλθα ἔγκλειστος (σκυφτὸν μόνον τὸν ἐχωροῦσε..) καὶ ἔζησε 10 ἔτη, τὸ πρόσωπό του ἦτο ἀκουμπισμένο εἰς γόνατά του. Ὁ Θεοδώρητος Κύρου τὸν ἠρώτησε διὰ τὸν νεοφανῆ τρόπον ἀσκήσεως. Ὁ ὄσιος· «Ἐπειδὴ εἶμαι ἁμαρτωλός, μὰ αὐτὲς τίς μικρὲς τιμωρίας τῆς παρούσης ζωῆς ἐλαφρύνω τίς κολάσεις τῆς ἄλλης ζωῆς. Κάθε τὶ τὸ θεληματικὸ καὶ ἐκούσιο κιὰ ἂν φαίνεται κοπιαστικὸ εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὰ ἀκούσια. Ἄν μὲ μικρὰς θλίψεις ὀλιγοστεύω μεγάλας τιμωρίας ἀποκτῶ μέγα κέρδος. Πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε, ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε.

28η Ὁσίου Βασιλείου· Ἦτο μαθητὴς καὶ συναθλητὴς τοῦ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου (+27 φέβρ.). Ἐφυλακίσθη ἀπὸ εἰκονομάχους, ἐξέσθη... καὶ πολλὰ ἄλλα ὑπέμεινε. Εἰρηνικὰ τελεύτησε.

Ἁγ. ΠΡΟΤΕΡΙΟΥ· Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (452-457). Ἦτο παρὼν εἰς ΔΣΟικουμ.Σύνοδο. Οἱ μονοφυσίτες ἀπειλοῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἐμπόριο τοῦ σίτου. Τελικὰ ἐγένετο λιμὸς (πεῖνα) εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Προτέριος ἐμεσίτευσε εἰς βασιλέα μαρκιανὸ καὶ ἤρχετο σῆτος εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ὁ μονοφυσίτης Τιμόθεος ΒΣ(ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλουρος) μία νύκτα ἐνδυθεὶς μοναχικὰ ἐνδύματα ἐπῆγε εἰς κελλία μοναχῶν, ἔλεγε ὅτι εἶναι ἄγγελος Θεοῦ καὶ νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ Προτέριο. Πολλοὶ ἀπλοῖκοι μοναχοὶ ἐπίστευσαν!!.. Ἦλθον καὶ ἐπανεστάτησαν..ὁ Προτέριος ἐνῶ ἔφευγε ἐφάνη ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγων· «Ἐπίστρεψον καὶ ἐγὼ σὲ προσμένω νὰ σὲ δεχθῶ. Τοῦτο ἐφανέρωνε τὸ μαρτύριο. Οἱ μονοφυσίτες μὲ τὸν ὄχλο τῶν πλανηθέντων μοναχῶν συνέλαβον τὸν Προτέριον καὶ τὸν κατέσφαξαν μὲ κοπτερὰ καλάμια μαζὶ καὶ ἄλλους 6 κληρικούς ἐθανάτωσαν. Ἐχειροτόνησαν τὸν μονοφυσίτη Τιμόθεο ΒΣ(Αἴλουρο-457-

460). Ὁ βασιλεὺς Μακέλλης διέταξε καὶ ἡ Σύνοδος Ἀρχιερέων τὸν Τιμόθεο καθήρεσε καὶ ἐξώρισε εἰς Γάγγρα καὶ ἐχειροτονήθη ὁ Σαλοφαικόλιος (460-482).

Ὅσιων Γυναικῶν Μαράνας Κύρας ἦσαν ἀπὸ Χαλέπιο Συρίας, ἔξω πόλεως ἐνεκλείσθησαν εἰς μικρὸ περιτείχισμα χωρὶς στέγη καὶ σκεπάσματα, ἐφόρου βαρεῖς σιδηρᾶς ἀλύσσεις. Ἐγγὺς αὐτῶν εἰς κελλίον ἀσκήτεον μοναχαί, ὑποτακτικαὶ αὐτῶν. Ἡ Μαράνα μόνον ὠμίλει, ἀπὸ μικρὰ θυρίδα τὴν περίοδο Πάσχα ἕως Πεντηκοστή. Ἡ Κύρα πάντοτε σιωποῦσε. Εἰς 42 χρόνους ἀσκήσεως τρεῖς φορές ἐνήστευσαν 40 ἡμέρας καὶ 3 φορές ἀπὸ 21 ἡμέρας. Ἦλθον εἰς προσκύνημα Ἁγ. Τόπων καὶ ἐπέστρεψαν χωρὶς νὰ γευθοῦν τίποτε καθ' ὁδόν (2-3 ἐβδομάδες πορεία)!..

Νεομάρτυρος Κυράννα· Ἐκ χωρίου Ἀβυσώκα Θέσ/νίκης, παρθένος. Εἷς Τοῦρκος τὴν ἤθελε γιὰ γυναῖκα τοῦ, τὴν ἔφερε βίαια εἰς κριτὴ ψευδόμενος ὅτι εἶπε νὰ τὸν ὑπανδρευθῆ καὶ νὰ τουρκεύσῃ. Τὴν φυλακίζουν καὶ βασανίζουν μὲ μαστιγώσεις. Ἡ Κυράννα τίποτε δὲν ἔτρωγε οἱ Τοῦρκοι προσπαθοῦσαν νὰ ἀνοίξουν τὸ στόμα τῆς νὰ φάγῃ σταφίδες-φοίνικες, ἀλλὰ εἰς μάτην. Ἐνῶ τὴν εἶχαν κρεμασμένη ἀπὸ μασχάλες μὲ σχοινία, τὴν νύκτα ἔλαμψε Φῶς οὐράνιον καὶ πλημμύρισε ὅλη ἡ φυλακή. Ὄταν τὸ Φῶς ἔφυγε, εὐωδίαζε ὁ τόπος, ἡ Κυράννα εἶχε ἀπέλθει εἰς τὸν οὐρανόν.. τὴν ἐνεταφίασαν οἱ πιστοί. (1751).

29· Ἁγ. Κασσιανοῦ· Ἐκ Ῥώμης, μοναχὸς εἰς Βηθλεέμ. Ἐπειτα περιῆλθε τὰ μοναστήρια Αἰγύπτου, Νιτρίας, Θηβαΐδος, Καππαδοκίας. Ἐγραψε βιβλία περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ κοινοβίων καὶ περὶ λογισμῶν. Τὸ 404 ἐγνωρίσθη μὲ Ἁγ. Χρυσόστομο. Ἀπὸ πάπα Ἰννοκέντιο Αἰ ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος. Τὸ 406 εἰς Μασαλία ἵδρυσε μονὴ (τοῦ Ἁγ. Βίκτωρος) καὶ ἄλλη γυναικεῖα μονή. Εἶναι ὁ εἰσηγητὴς καὶ ἀρχηγὸς μοναχικοῦ τάγματος εἰς Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν. Προορατικὸ χάρισμα ἠξιώθη. Ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Ἅγ.Περπέτουα· Ἀπὸ πόλι Θουβρίτανα Ἀφρικῆς. Ὁμολόγησε μὲ ἄλλους 4 καὶ τὴν Φιλικάτην τὸ ἔτος 203 μ.Χ. Οἱ ἄνδρες διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν, ἡ Περπέτουα καὶ Φιλικάτη ἐρρίφθησαν εἰς ἀγρίαν δάμαλι ἥτις κατεξέσχισεν αὐτάς,

2η Ὑπαπαντὴ ΚΗΙΧ· Στίχοι συναξαριστοῦ· «Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σοῦ Χριστέ μου, τοῦ Συμεὼν αἱ χεῖρες αἱ φέρουσί Σε».

Ὁρίσθη νὰ ἐορτάζηται τὸ 518 μ.Χ ἐπὶ βασιλείῳ Ἰουστίνου Θρακός. (Κατὰ Λουκᾶν ἁγ.Εὐαγγελίου· Β,22-32).

Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου· Ὁμολόγησε εἰς ἄρχοντα Τυάννων Καππαδοκίας, ξέεται τὰς πλευράς, πυροῦται εἰς ἐσχάρα, κόβουν τὴν γλῶσσα του καὶ ξεριζώνουν τοὺς ὀδόντας του, τὸν τρυποῦν μὲ σουβλία καὶ ἀκόντιο καὶ οὕτω ἐτελείωσε τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου.

Νεομάρτυρος Ἰορδάνου· Ἐκ Τραπεζοῦντος ἐργαζόμενος εἰς Γαλατὰ Κων/πόλεως τὴν ἡμέρα εἰσοδίων μὲ ἄλλους Ἀγαρηνοὺς ὁ εἷς ἔλεγε· Ἅγιε Νικόλαε ψωριάρη βοήθησέ με...». Ὁ Ἰορδάνης ὁμοίως ἐχλεύαζε τὸν Μωάμεθ. Ἐξεδόθη ἀπόφασις (διότι ἐκρύβη, ὅποιος τὸν κρύβει θὰ θανατώνεται. Ὁμολόγησε εἰς Βεζύρη, ἀφοῦ τακτοποίησε τὰ τῆς ἐργασίας του τὸν ἀποκεφάλισαν τὸ 1650 ἔτος καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τόπον Μπέγιογλου.

3η Σύναξις Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος· Ὁ ἁγ. Συμεὼν ἦτο ἱερεὺς εἷς ἐκ τῶν 72 ἐρμηνευτῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ἀποκάλυψη ὅτι δὲν θ' ἀποθάνῃ καὶ θὰ ἰδῆ τὸν Χριστόν. Ἡ προφήτις Ἄννα θυγάτηρ Φανουήλ ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἔζη εἰς ναὸν προσευχομένη καὶ νηστεύουσα ἰδοῦσα τὸν ΚΗΙΧ ἔλεγε· «Τοῦτο τὸ βρέφος, ὁ τὸν οὐρανὸν καὶ γῆν στερεώσας Κύριος ἐστίν, αὐτός ἐστίν ὁ Χριστὸς περὶ τοῦ ὁποίου οἱ προφῆτες ἐπροφήτευσαν.. καὶ ἄλλα ἐπροφήτευσεν.

Μάρτυρος ΒΛΑΣΙΟΥ· Ἦτο ἐκ Καισαρείας βουκόλος. Αὐτόκλητος ὁμολόγησε, ὑπομένῃ βασάνους, ὁ Θεὸς τὸν ἰατρεύει. Ἐπὶ 5 ἡμέρας βράζουν τὸν μάρτυρα εἰς λέβητα νεροῦ, ἅγιοι ἄγγελοι τὸν διαφυλάττουν. Στρατιῶτες ἴδον τοὺς ἀγγέλους καὶ ἐπίστευσαν. Ὁ ἠγεμὼν λαβὼν ὕδωρ νὰ ἴδῃ ἐὰν εἶναι θερμὸ εὐθύς ἐτυφλώθη. Ὅταν ἐτελειώθη ὁ Βλάσιος εἶδον τὴν ψυχὴν του ὡς περιστερὰ νὰ πετᾷ εἰς οὐρανόν. Ἡ ράβδος τοῦ Βλασίου ἐβλάστησε καὶ ἔγινε δένδρον ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Νεομαρτύρων Σταματίου Ἰωάννου καὶ Νικολάου· Ὁ Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης ἦσαν ἀδελφοὶ ἐκ Σπετσῶν, γονέων Θεοδώρου Γκίνη καὶ μητρὸς Ἀνέξως, ἐμπορεύοντο μὲ πλοῖο. Τὸ 1822 μὲ τὸ πλοῖο τοὺς λόγῳ ἀνέμων ἐστάθμευσαν ἀπέναντι Χίου εἰς τόπον Τσεσμέ. Ἐνῶ ἤθελον νὰ διορθώσουν τὸ πλοῖο, οἱ Τοῦρκοι τοὺς συνέλαβον καὶ ἐφυλάκισαν εἰς Χίον, τὸν Νικόλαον ἐπίεζαν οἱ Τοῦρκοι νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν. Ὁ Νικόλαος ἔμεινε ὁμολογῶν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Εἰς τόπον Βουνάκι τὸν ἀπεκεφάλισαν.

Ἐπὶ 7 ἡμέρας οἱ ἀδελφοὶ δέχονται πιέσεις ν' ἀρνηθοῦν. Προγνώρισαντες τὸ τέλος των εἰς ἄλλους φυλακισμένους εἶπον· «Αὔριο εἶναι ἡ τελευταία μας ἡμέρα».

Ἐγραψαν εἰς χαρτὶ τὴν ἐξομολόγησίν των καὶ τὴν ἔστειλαν εἰς ἐπίσκοπον Χίου ζητοῦντες τὰ Ἅγ.Μυστήρια. Ὁ ἐπίσκοπος μὲ τὴν σύζυγο ἐνὸς φυλακισμένου τοὺς ἐμήνυσε νὰ ἐτοιμασθοῦν μὲ προσευχὰς καὶ δάκρυα καὶ νὰ μὴ φοβηθοῦν τὸ μαρτύριο. Οἱ ἀδελφοὶ ὅλη τῆ νύκτα ἠγρύπνησαν τὸ πρωὶ ἔδωκαν τὰ ἐνδύματά των εἰς φυλακισμένους χριστιανούς, ἡ γυνὴ ἡ ρηθεῖσα τοὺς ἔφερε τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἐκοινώνησαν. Μετὰ τοὺς ἔσυραν βίαια ἔξω τοῦ κάστρου διὰ νὰ τοὺς θανατώσουν. Ὁ Ἰωάννης ἐδειλίασε βλέπων τὰ ξίφη καὶ ἠλοιώθη τὴν ὄψιν. Ὁ Σταμάτιος τοῦ εἶπε· «Δειλιᾶς ἀδελφέ μου τοὺς κύνας; Δὲν ἀποφασίσαμε νὰ μὴν προδώσωμε τὴν πίστι μας; Παρεκάλεσε τὴν Παναγία μας νὰ σ' ἐνδυναμώσῃ..κι' ἄλλα εἰπὼν ἐνεθάρρυνε. Ἀπεκεφάλισαν κάτωθεν παλαιὰς βρύσης εἰς Βουνάκι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔρριψαν τὰ λείψανα εἰς πέλαγος, ἄνεμος τὰ ἐξέβαλε εἰς τόπον Λαναρίτου ὅπου τὰ ἐνεταφίασαν πιστοί. Ἡ κάρα Ἰωάννου δὲν εὐρέθη. Ὁ Σταμάτιος ἦτο 18 ἐτῶν καὶ Ἰωάννης 22 (ἔτος 1822).

4η Ὁσ.Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου· Ἐξ Αἰγύπτου, ἀρχὰς 5ου αἰῶνος ἠκμασε μαθητὴς ἁγ.Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Ἀφῆκε πολλὰ συγγράματα. Εἰς τὸ Πηλούσιον ὄρος Αἰγύπτου ἔγινε μοναχὸς καὶ προεστὼς πολλῶν μοναχῶν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Περίπου 10.000 ἐπιστολὰς ἔγραψε.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ὁμολογητοῦ· Ἐκ Κρήτης, μοναχὸς καὶ ἱερεὺς εἰς μονὴ στουδίου. Ἐξορίσθη μὲ τὸν ἁγ. Θεόδωρο (ἠγούμενο τῆς μονῆς Στουδίου) ἀπὸ τὸν βασιλέα Νικηφόρον. Ἐπὶ Λέοντος Ἀρμενία 816 ἔτος ἀνακαλοῦνται, ἐξετάζονται, δέρονται, φυλακίζονται καὶ πάλι ἐξορία εἰς φυλακὴ Σμύρνης.

Μὲ τὸν θάνατο Λέοντος βασιλέως ἐλευθερώθησαν. Τὸ 820 μ.Χ. ὁ εἰκονομάχος βασιλέως Τραυλὸς μιχαὴλ ἐξορίζει πάλι εἰς Προύσσα καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τόπον Ἀκρίτα, ἐκεῖ ὁ Ἅγ.Θεόδωρος ἐξεδήμησε εἰς Κύριον. Τὸ 827 μ.Χ ὁ βασιλεὺς Βασίλειος Μακεδῶν ἔπεισε τὸν Νικόλαον καὶ ἀνέλαβε ἠγούμενος τῆς μονῆς Στουδίου. Τὸ ἔτος 868 εἰς ἡλικία 76 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

5η Ἅγ. ΑΓΑΘΗΣ· Παρθένος πλούσια καὶ ὠραία ἀπὸ τὴν Κατάνη Σικελίας. Ὁρφανὴ ἐκ γονέων, Θεοδίδακτος. Ὁ ἠγεμὼν τοῦ τόπου Κυντυλιανὸς θέλησε νὰ τὴν λάβῃ γυναῖκα τοῦ ἡ 15ετῆς Ἀγάθη δὲν ἐ- δέχετο. Τὴν ἐνέκλεισαν εἰς πορνεῖο τῆς Φροντισίας ἀλλ' ἐπὶ πολλοὺς μῆνας δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν πείσῃ. Τὴν ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ ἠγεμόνος, ἐπειδὴ τοῦ εἶπε· «Νὰ γίνῃς ὁμοῖος τοῦ Θεοῦ σου» τὴν δέρονται εἰς τὸ στόμα, τὴν μαστιγώνουν, καίουν λαμπάδες κόβουν τοὺς μαστοὺς της. Τοῦ εἶπε· «Ἄσπλαχνε δὲν ἐντράπηκες νὰ κόψῃς τὰ μέλη ποὺ θήλασες μητρικὸ γάλα»; Ἐνῶ ἦτο φυλακὴ, ἦλθε σεβάσμιος γέρον μὲ ἱατρικὰ βότανα καὶ τινες συμπολίτες, ἄνοιξαν οἱ θύρες. Ἦταν ὁ ἀπόστολος Πέτρος καὶ ὁ φύλαξ ἄγγελός της, ἡ Ἀγάθη δὲν ἐγνώρισε, εἶπε ὅτι δὲν χρειάζομαι βοήθεια ἔχω ἱατρὸ τὸν ΚΗΙΧ. Εὐλογήσας ἔγιναν ἄφαντοι καὶ εὐρέθη ἡ ἁγία ὑγιής. Ὅταν τὴν ἔρριψαν εἰς πυρὰ ἔγινε σεισμὸς, οἰκίαι κατέρευσαν καὶ τὸ ἀνάκτορο τοῦ Κυντυλιανοῦ ἔπεσε, φοβηθεὶς ὁ ἠγεμὼν τὴν ἔβγαλε ἠμίκαυστο ἀπὸ πυρὰ καὶ ἐφυλάκισε. Προσευχήθη καὶ ὁ Κύριος ἔλαβε τὴν ψυχὴ της. Ὅταν οἱ πιστοὶ τὴν ἐκήδευσαν ἐφάνησαν 100 ἄγγελοι καὶ ἀνὰ δύο-δύο λευκοφοροῦντες συνόδευσαν τὴν πομπή. Εἷς ἄγγελος (ἦτο ὁ φύλαξ ἄγγελός της) ἔβαλε ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μαρμάρην

πλάκα πού ἔγραφε· «Νοῦς ὁσιος αὐτοπροαίρετος τιμὴ ἐκ Θεοῦ καὶ πατρίδος λύτρωσης». Ὁ Κυντυλιανὸς ἐρχόμενος εἰς κτήματα Ἀγάης ἔφιππος τὸ ζῶο τὸν ἔριψε κάτω καὶ τὸν ποδοπάτησε, οὕτω κακῶς ἀπέθανε. Ὄταν τὸ 251 ἔν ἔτος μετὰ τὴν μαρτυρικὴ τελευτὴ ἀγίας ἐξεράγη τὸ ἠφαίστειο Αἵτνα ἐγένετο λιτανεία μὲ τεμάχιο ὑφάσματος ἀγίας καὶ ἔπαυσε τὸ κακὸ ἤδη ἓνα μεγάλο μέρος τῆς πόλεως ἐχώθη ἀπὸ τὴ λάβα.

Ὁσίου Θεοδοσίου· Ἦτο ἀπὸ Ἀντιόχεια. Ἦτο ἀσκητὴς εἰς μικρὰ καλύβη εἰς τὰ δάση τῆς Κιλικίας, τρίχινα ἐφόρει, κί ἀλύσεις δεδεμένος εἰς σῶμα του. Ἦτο ἑπλεκε σπυρίδας καὶ εἶχε μικρὸ λαχανόκηπο. Τὰ μαλλιά του ἄλουστα ἔφθαναν ἕως ποδῶν.. τὰ ἔδενε εἰς τὴ μέση του, ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς, ἔγινε ὡς πόλις ἢ ἔρημος! Διὰ προσευχῆς, ὅταν ἐκτύπησε σκληρὰ πέτρα ἀνέβλυσε ὕδωρ καὶ μὲ ὕδραγωγεῖο τὸ ἔφεραν εἰς μοναστήρι του.

Ἀγίου Πολυεύκτου· Ἐκ Κων/πόλεως ἐπὶ βασιλείας Πορφυρογεννήτου (912-959). Τὴν 3-4-956 ἐχειροτονήθη πατριάρχης Κων/πόλεως. Τὸ ἔτος 957 ἦλθε ἡ βασίλισσα Ὀλγα (+11 Ἰουλίου) τὴν κατήχησε ὁ Πολύευκτος καὶ ἐβάπτισε τὸ 970 μ.Χ.

Εἰρηνικὰ ἀπῆλθεν εἰς Κύριον.

Νεομάρτυρος Ἀντωνίου· Ἐξ Ἀθηνῶν, γονέων Δημητρίου καὶ Καλομοίρας, 12ετῆς ἠργάζετο εἰς Τουρκαλβανούς, 16 ἐτῶν πωλεῖται εἰς Τούρκους καὶ πάλι ὡς δοῦλος ἐν συνόλῳ πέντε φορές, πολλάκις τὸν ἐπίεζαν νὰ τουρκεύσῃ ἀλλ' εἰς μάτην. Τέλος ἦλθε εἰς Κων/πολι καὶ εὗρε πνευματικόν, ἐξομολογηθεὶς ἐκοινώνησε. Μία νύκτα εἶδε ὄνειρον μία ὡραία γυναίκα νὰ τὸν ἐνθαρύνῃ νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸν σκέπασε μὲ μανδύαν της. Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸν κατηγόρησαν ὅτι ἦτο τοῦρκος καὶ ἔγινε χριστιανός, τὸν ὠδήγησαν εἰς Τοῦρκο κριτὴ καὶ εἰς τὸν Βεζύρη, φυλακίζεται, τέλος τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ Ἄκ. Σαράϊ καὶ ὁ δήμιος τρεῖς κτυπήσας μὲ τὸ ξίφος διὰ νὰ δειλιάσῃ ν' ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν.. τὸν ἔσφαξε ὡς πρόβατον. Χριστιανοὶ ἐντίμως ἔθαψαν εἰς Ζωοδόχο Πηγὴν. Τὸ 1774 ἐμαρτύρησε.

Ἀγ. Βουκόλου· Ἦτο μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἦτο ἐπίσκοπος Σμύρνης ποιμάνας τὰ λογικὰ πρόβατα καλῶς, μέτ' αὐτὸν διεδέχθη ὁ Ἀγ. Πολύκαρπος (+23 Φέ-βρ.). Εἰς τάφον τοῦ ἐβλάστησε δένδρον τὸ ὅποιον πολλὰ θαύματα ἐτέλει εἰς μετὰ πίστεως εἰσερχο-μένους.

6η Ἀγ. Φωτίου· Ἐγεννήθη εἰς Κων/πολι τὸ 820 μ.Χ, πατὴρ Σεργίου (ἀνηψιοῦ πατριάρχου Ταρασίου) καὶ μητρὸς Εἰρήνης.

Ἦτο ἐλαβε μεγάλη μόρφωσιν. Ἦτο πρῶτος γραμματεὺς τῶν ἀπορρήτων τοῦ βασιλέως Θεοφίλου καὶ Συγκλήτου καὶ Βουλῆς. Μετὰ τὴν ἐκθρόνησιν τοῦ πατριάρχου Ἰγνατίου τὸν Δεκέμβριον 857 εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν ψηφίζεται πατριάρχης καὶ σὲ 6 ἡμέρας διαδοχικὰ χειροτονούμενος τὴν 25-12-857 πατριάρχης ἐνώπιον τῶν βασιλέων Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας. Πολλὰ ἐκοπίασε διὰ εἰρήνην ἐκκλησίας κατὰ εἰκονομάχων καὶ παπικῶν. Τὸ 861 ἔγινε ἡ Πρωτο-Δευτέρα Σύνοδος εἰς ναὸ Ἀγ. Ἀποστόλων ἐκ 318 πατέρων, τὸν Ἰγνατίον καθεῖλον, ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴν Φωτίου καὶ συνέταξε 17 κανόνας. Ἦτο ἡλθον

καὶ ἀντιπρόσωποι πάπα. Ὁ πάπας Νικόλαος ἐξαπέλυσε πόλεμον ζητῶν νὰ ἐκδιώξη τὸν Φώτιον ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ τὸ 863 ἔτος εἰς Ρώμη μὲ Σύνοδο καθήρσε τὸν Φώτιον. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ πάπα εἰς Βουλγαρία ἐδίδασκον τὰς αἱρέσεις Λατίνων «Φιλιόκβε» κλπ. Τὸ 867 ἡ ἐν Κων/πόλει Σύνοδος ἐξ ὄλης τῆς Ἀνατολῆς μὲ πρόεδρον τὸν Φώτιον ἀναθεμάτισε τὸν πάπα Νικόλαο καὶ τὸ «φιλιόκβε». Ὁ βασιλεὺς Μακεδῶν φονεύσας τὸν Μιχαήλ Γ' ἐβασίλευσε. Κατὰ θέλησι λαοῦ τὸν ἔστεψε βασι- λέα ὁ φώτιος ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κοινωνήσῃ λόγῳ τοῦ φόνου τὸν φυλάκισε τὸν Φώτιο εἰς μονὴ Ἁγ.Σκέπης εἰς Κων/πολι ὡς δῆθεν παρανόμως πατριαρχεύσαντα. Ἐνεκάλεσε τὸν Ἱγνάτιον ἀπ' τὴν Μυτιλήνη ὅπου ἦτο ἐξόριστος καὶ ζητᾶ ἀπ' τὸν πάπα Ρώμης νὰ κρίνῃ τὴν διαφορά Φωτίου - Ἱγνατίου. Ἐν τῷ μεταξύ ἀπέθανε ὁ πάπας καὶ ἀνέλαβε ὁ πάπας Ἀνδριανὸς ὅστις ἀφορίζει τὸν Φώτιον καὶ κηρύττει ἄκυρον τὴν Σύνοδον τοῦ 867.

Ἀποστέλλει πρέσβεις διὰ νὰ γίνῃ Σύνοδος εἰς Κων/πολι. Τὸ 869 ἔγινε ἡ Πευδοσύνοδος (διὰ Λατίνους εἶναι ἡ 8η Οἰκουμένη!!). Ἄλλοι ἐκ φόβου ἄλλοι κολακευόμενοι ὑπέγραψαν ἔφεραν βίαια καὶ τὸν Φώτιον χλευάζοντες αὐτόν, ὁ ἅγ.Φώτιος ἐσιώπα μόνο εἶπε· «Τῆς φωνῆς τοῦ σιωποῦντος, ὁ Θεὸς ἀκούει». Οἱ παπικοὶ ἀπαιτοῦσαν νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἅγιος· «Οὐδ' ὁ Ἰησοῦς σιωπῶν ἀπέφυγε τὴν καταδίκην -τὰ ἐμὰ δικαιώματα οὐκ εἰσὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ». Εἰς 7η συνεδρεία ἔφερον πάλιν τὸν Φώτιον, ὡς ἀσθενῆς ἐστηρίζετο εἰς βακτηρία. Οἱ παπικοὶ τοῦ τὴν ἀφήρσαν ὡς δῆθεν ἀναξίου νὰ φέρῃ αὐτὴν. Οἱ παπικοὶ ἀναθεμάτισαν δεκάκις ἀνάθεμα!!!... κατὰ Φωτίου (ἐντὸς ναοῦ Ἁγ.Σοφίας). Τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου τοῦ 867 τὰ κατέκυσαν. Ὑπέγραψαν δέ (ῶ!.. τῆς φρίκης!..) βάλποντες τὸν κάλαμον εἰς τὸ Ἁγ.Ποτήριον (ἐν αἵματι τοῦ Σωτῆρος)!! Μὲτ' ὀλίγας ἡμέρας μετενόησαν καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ βασιλέα ν' ἀφαιρέσῃ τὰ πρακτικὰ συνόδου ἀπὸ τοποτηρητὰς πάπα. Ὁ βασιλεὺς ἀφήρσε μὲν ἀλλὰ τὰ ἔδωκε πάλιν.. ἐρχόμενοι πρὸς Ρώμη πειραταὶ τοὺς ἤρπασαν ὅλα καὶ τὰ πρακτικὰ ἐχάθησαν.

Ὁ ἅγ.Φώτιος 3 ἔτη ἦτο ὑπὸ φρούρησιν εἰς μονὴ Ἁγ.Σκέπης. Σεισμὸς μέγας ἔγινε μὲ πολλὰς ζημίας. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἠλευθέρωσε καὶ οἱ Φώτιος-Ἱγνάτιος ἔπεσον εἰς πόδας ἀλλήλων καὶ ἐσυγχωρήθηκαν. Ἀποθανόντος Ἀνδριανοῦ, ἀνέλαβε ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ Η'. Τὴν 23-10-878 ἀπέθανε ὁ Ἱγνάτιος καὶ 26-10-878 ὁ Φώτιος ἀνέλαβε. Συγκροτεῖται σύνοδος εἰς Ἁγία Σοφία μὲ 383 πατέρας ἐπισκόπους τὸ 879. Ἦσαν καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ πάπα. Ἐπικυροῦνται οἱ 7 σύνοδοι, ἀναθεματίζεται τὸ φιλιόκβε ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιστολὴ πάπα ὑπογεγραμμένη ὑπὸ 16 ἐπισκόπων, 7 ἱερέων, 2 διακόνων καὶ ἀνακηρύττεται ἄκυρη ἡ κατὰ Φωτίου Σύνοδος. Διὰ τὴν Βουλγαρία εἶπε ἡ Σύνοδος ὅτι τὸ θέμα ἀνήκει εἰς αὐτοκράτορα, ὁ πάπας δυσερεστήθη δι' αὐτό. Ἀποθανὼν ὁ Βασίλειος Μακεδῶν ὁ υἱὸς τοῦ Λέων ΣΤ' ὁ σοφὸς ἐξώρισε τὸν Φώτιον καὶ ἐνέ-κλεισε εἰς μονὴ Ἀρμενίων καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Στέφανο μοναχὸ τὸν προώθησε εἰς πατριαρχικὸ θρόνο. Ὁ Ἁγ. Φώτιος 5 ἔτη κακουχούμενος εἰς ἐξορία τὴν 6-2-891 ἐκοιμήθη.

Ἁγίας Φαύστης· Ἐκ Κυζίκου, ὀρφανὴ ἀπὸ 13 ἐτῶν, παρθένος ὠμολόγησε τὸ 299 εἰς ἄρχοντα Εὐιλάσιο, ξέεται, ξυρίζουν κεφαλὴ της.. ἔγινε ἀστραπὴ καὶ πολλοὶ ἀπέθανον, ἐπὶ ὧρες τὴν πριονίζουν ὅμως μένει ἀβλαβής, τὰ πριόνια συνετρίβοντο, ὁ ἄρχων ἐπίστευσε ἐβαπτίσθη, ἔλευθέρωσε τὴν Φαύστα. Ὁμολογεῖ ὁ Εὐιλάσιος καὶ ὑπομένει βασάνους. Τὴν Φαύστα ἔρριψαν εἰς θηρία ἀλλ' οὐδὲν ἔβλαψαν, τὴν σύρουν γυμνή, νεφέλη τὴν ἐσκέπασε καὶ δὲν ἐφαίνετο ἡ γύμνωσή της. Ἐκάρφωσαν εἰς τὸ σῶμα τῆς

καρφιά, ἡ ἅγια ὑπομένει. Καὶ τοὺς δύο (Φαύστα - Εὐϊλάσιο) βράζουν εἰς λέβητα πίσσας-θειάφι..μέ-νουν ἀβλαβεῖς. Ὁ ἑπαρχος Μαξιμῖνος ἰδὼν ταῦτα ἐπίστευσε εἶδε ἀνεωγμένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν ΚΗΙΧ μὲ ἀγγέλους, ποιήσας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ἐπήδησε εἰς τὸν λέβητα λέγων· «ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, μεθ' ὑμῶν καὶ ἐγώ. Δεηθῆτε νὰ δεχθῆ ὁ Κύριος τὴν ἐσχάτη μοῦ ἐπιστροφή». Θεία φωνὴ ἠκούσθη· «Δεῦτε πρὸς με οἱ πεφορτισμένοι καὶ κοπιασμένοι νὰ σᾶς ἀναπαύσω εἰς οὐράνιον βασιλείαν Μοῦ». Καὶ τότε παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των.

Ὁσίου Βαρσανουφίου καὶ Ἰωάννου τοῦ προφήτου μαθητοῦ αὐτοῦ· Ὁ ὄσιος Βαρσανούφιος ἦτο ἐξ Αἰγύπτου, μορφωμένος πολὺ, βλέπων ἀγῶνας ἵπποδρόμου ἐσκέφθη· «οἱ τοῦ διαβόλου ὑπηρέτες ἀγωνίζονται προθύμως, πόσον μᾶλλον ἐμεῖς οἱ κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν»;

Εὐθύς ἀνεχώρησε διὰ Ἀγ.Τόπους, προσεκίνησε καὶ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸν ἀββᾶ Μάρκελλο. Μετὰ τὸν θάνατό του ἦλθε εἰς μονὴ ἀββᾶ Σερίδου εἰς τὴν Γάζα Παλαιστίνης καὶ ἐγγὺς μονῆς εἰς κελλί ἔμεινε ἐγκλειστος γιὰ 18 ἔτη. Οὐδένα ἐδέχετο οὔτε καὶ τὸν ἀδελφὸ του ὅταν ζήτησε νὰ τὸν ἰδῆ.

Κάθε ἐβδομάδα ἐπήγαινε ὁ ἀββᾶς Σερίδος καὶ τὸν ἐκοινωνοῦσε φέρνοντάς του καὶ 3 μικροὺς ἄρτους καὶ ὕδωρ. Μία φορὰ διὰ νὰ παύσῃ σκάνδαλο ὅτι δὲν γράφει αὐτὸς τίς ἀπαντήσεις ἀλλ' ὁ Βαρσανούφιος, ὁ ἀββᾶς Σερίδος μὲ μοναχοὺς ἦλθον εἰς ὄσιον, ἤνοιξε καὶ τοὺς ἐδέχθη, ἔπλυε τοὺς πόδας των. Ἐλαβε χάριν θαυμάτων. Τὸν ἀσθενήσαντα Σερίδο ἐθεράπευσε. Προφητείας χάρισμα ἠξιώθη, καὶ δεσμεῖν καὶ λύειν ἀμαρτίας, ἀνέβη ἕως 7ου οὐρανοῦ. Ὁ πατράρχης Ἱεροσολύμων Συστόχιος ἤθελε νὰ ἰδῆ τὸν ὄσιο, ἐδοκίμασαν νὰ χαλάσουν τὸν τοῖχον καὶ ἐξῆλθε πῦρ. Ὅταν ἐμόνασε ἐκεῖ ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰωάννης χωρὶς δάκρυα οὐδέποτε ἐκοινωνήσῃ, ἔλαβε δὲ χάριν προφητείας. Οἱ ὄσιοι (εἶχον κανόνα θέσει ἑαυτοῖς) οὐδέποτε ἐσυναντήθησαν, διὰ τοῦ Σερίδου γραπτῶς ἐπεκοινωνοῦν. Ὁ Ἰωάννης (ἄγνωστος ἢ καταγωγή του) μετὰ 18 ἔτη ἐγκλεισμοῦ ἐκοιμήθη. Ὅταν ὁ Αἰλιανὸς ὁ νεοεκλεγείς ἡγούμενος ἐνήγγειλε εἰς Ἰωάννη τὸν θάνατο τοῦ Σερίδου ὁ Ἰωάννης εἶπε· «Ἐὰν ἐζοῦσε ὁ Σερίδος εἶχα νὰ ζήσω ἀκόμη 5 ἔτη, ἐπειδὴ ἔκρυσσε ὁ Θεὸς τὴν τελευτὴν του, οὐκέτι μενῶ, ἀποθνήσκω νῦν». Παρακαλοῦσε ὁ Αἰλιανὸς νὰ ζήσῃ δύο ἐβδομάδες διὰ νὰ τὸν διδάξῃ περὶ τῆς διοικήσεως τοῦ κοινοβίου. Προσευχηθεὶς ἀπήντησε· «Ἰδοὺ ἔχεις μὲ δύο ἐβδομάδες». Μετὰ δύο ἐβδομάδες ἀποχαιρετήσας ὅλους τοὺς μοναχοὺς ἐκοιμήθη. Μετὰ τὴν κοίμησιν Ἰωάννου ὁ Βαρσανούφιος τελείως ἐσιώπησε. Σύνολον 50 ἔτη ἔζησε ὁ Βαρσανούφιος ἐγκλειστος.

Ἀββᾶ Ἰωάννου· Μοναχὸς ἐγκλειστος 40 ἔτη ἐγγὺς πόλεως Λυκῶ τῆς ἄνω Αἰγύπτου, δεχόμενος ἀπὸ μικρὰ θυρίδα ὀλίγη τροφή καὶ ὠμίλει μὲ ἐρχομέ-νους, ὄχι ὅμως πάντοτε. Ἐνικήθησαν οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ Αἰθίοπας. Ὁ ὄσιος εἶπε εἰς τὸ στρατηγὸν τὴν τάδε ἡμέρα νὰ πολεμήσῃ καὶ θὰ νικήσῃ. Οὕτως ἔγινε. Ἐζήτει ὁ ἄρχων νὰ θεραπεύσῃ τὴν γυναῖκα του. Ὁ ὄσιος δὲν ἐδέχετο, ἔλεγε οὐδέποτε ἐπλησίασε ἐκεῖ γυναῖκα, ἃς ὑπάγῃ καὶ τὴν νύκτα θὰ μὲ ἰδῆ. Τῆς ἐφάνη ἐν ὁράματι λέγων· «ῶ! Γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, ἦλθον νὰ ἐκπληρώσω τὸν πόθον σου, μὴ ἐπιθυμήσεις νὰ ἴδῃς τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ νὰ μιμῆσαι τὰς πράξεις των. Ἐγὼ δὲν εἶμαι δίκαιος ὡς νομίζεις, ἀλλὰ διὰ τὴν πίστιν σᾶς προσευχήθηκα καὶ ὁ ΚΗΙΧ σὲ ἰάτρευσε. Αὐτὸν νὰ

δοξάζης, καὶ μὴ θελήσης ζωντανὸ νὰ μὲ ἰδῆς». Ἦλθον εἰς τὸν ὄσιον μοναχοί. Ἠρώτησε ἐὰν εἶναι τὶς κληρικός, εἷς διάκονος σιωποῦσε διὰ νὰ μὴ τὸν τιμήσῃ. Λέγει· ὁ νεώτερος εἶναι διάκονος, καὶ τοῦ ἠσπάσθη ὁ ὄσιος τὴν χεῖρα λέγων· «Μὴ κρύπτῃς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἵνα μὴ διὰ ταπεινώσῃ ψεύδεσαι». Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἀσθενὴς παρεκάλει νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ ὄσιος νοσητῶν κατάλληλα ὅτι ἡ ψυχὴ μὲ τὴν ἀσθένεια ἰατρεύεται, ἔχρισε μὲ λάδι τὸ ὁποῖο εὐλόγησε καὶ τὸν ἐθεράπευσε. Ἐὰν καὶ ἦτο 90 ἐτῶν τότε ὁ ὄσιος δὲν ἔτρωγε ἐψημμένο φαγητό. Ἐδιηγῆθη διὰ κάποιον μοναχὸ πού μετὰ τὸν ἑσπερινὸν κάθε ἀπόγευμα ἄγγελος τοῦ ἔφερνε εὐώδη οὐράνιον ἄρτο, ὑπερηφανευθεὶς ἀμέλησε τὰ πνευματικά του, εὔρε ὀλίγον μαῦρον τὸν ἄρτον ὅταν ἔκαμε συγκαταθέσεις μὲ αἰσχροὺς λογισμοὺς, εὔρε τὸν ἄρτο μουχλιασμένο, ἐλθὼν εἰς ἀπόγνωσιν ἔφευγε πρὸς τὸν κόσμον.

Διανυκτερεύσας οἱ μοναχοὶ ἔπεσον εἰς πόδας του νὰ εὐλογηθοῦν καὶ ἐζήτησαν λόγον ψυχοφελή, εἰς κελλίον του καὶ τοσαύτη μετάνοια ἔδειξε ὥστε ἄγγελος τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι ἐδέχθη ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιά του. Καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπὼν ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης εἰς τοὺς μοναχοὺς ἐπὶ 3 ἡμέρας ἐνουθέτει, προφητεύσας ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐνίκησε τὸν τύραννον Εὐγένιον καὶ εἰρήνευσε ὁ λαός. Προγνώρισας τὸν θάνατό του, ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Ὁσίου Ἰακώβου· Ἀπὸ τὰ μέρη Κύρου, ὁ ἐπίσκοπος Θεοδώρητος συνέγραψε τὸν βίον του. Ὁλητὴ τὴ ζωὴ τοῦ ἄστεγος, ἀγρυπνῶν. Ἀρχικὰ ἀσκήτευε εἰς κελλίον ἐγγὺς πόλεως Κύρου. Ὁ Θεοδώρητος ἰδὼν ὅτι φοροῦσε ἀλυσσίδεις τοῦ εἶπε νὰ τὶς ἀφαιρέσῃ, ὁ ὄσιος ὡς ταπεινὸς ὑπήκουσε.

Μία φορὰ προσύχεται γονυκλινῆς τὸν ἐσκέπασε τὸ χιόνι, οἱ χριστιανοὶ μετὰ 3 ἡμέρας ἐξέχωσαν μὲ ἀξίννας-φτυάρια καὶ τὸν εὔρον. Παιδίον τετραετὲς ἀπέθανε, τὸ ἔφεραν εἰς ἅγιον, προσευχηθεὶς ἐπὶ ὥρᾳ τὸ ἀνέστησε. Τοῦτο τὸ θαῦμα τὸ εἶδε ὁ Θεοδώρητος ὀφθαλμοφανῶς. Πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπέμεινε ἀπὸ τὸν διάβολον. Μία φορὰ 10 ἡμέρες ἔμεινε ἄσιτος διότι ἔβλεπε τὸν διάβολον ἐνώπιόν του ὡς Αἰθίοπα-γίγαντα! Ἄλλη φορὰ ὁ δαίμων μετεσχηματίζετο εἰς τὸν ὄσιον καὶ ἔπαιρνε τὴν στάμνα τοῦ διακονητοῦ πού μετέφερε ὕδωρ εἰς τὸν ὄσιον. Μετὰ δύο ἐβδομάδες ἰδὼν ὁ ὄσιος τὸν διακονητὴν ἔμαθε τὰ συμβάντα καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ μὴ δώσῃ καθ' ὁδὸν οὔτε εἰς τὸν ἴδιον ἀλλὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν τόπον του. Μία νύκτα ὁ δαίμων ἐφώναζε εἰς τὸν ἐπίσκοπον Θεοδώρητον νὰ μὴ πολεμῇ τὸν αἰρετικὸν Μαρκίωνα καὶ ὅτι θὰ τὸν εἶχε ἐξολοθρεύσῃ ἂν δὲν εἶχε βοηθὸν καὶ προστάτην τὸν Ἰάκωβον. Τοῦ ὁσίου τούτου ἔτι ζῶντος ἔκτιζον ναοὺς εἰς μνήμη του.

Ὁ Θεοδώρητος ἐφοροῦσε τὸ παλαιὸν κουκούλιον τοῦ ὁσίου δι' αὐλογία. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

7η Ὁσίου ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ· Ἐκ Μελιτοπόλεως Μ. Ἀσίας ἐγεν. τὸ ἔτος 318. Πατὴρ Χριστοδούλου διακόνου. Νεὸς ἠξιώθη χάριτος Θεοῦ, ἐψάρευε καὶ ἔδιδε τὰ χρήματα εἰς πτωχοὺς. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Φιλητὸς τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα. Ὁ μητροπολίτης Κυζίκου ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπον Λαμψάκου. Μεγάλᾳ ἔργῳ ἐπετέλεσε ναοὺς ἔκτισε, θαύματα-θεραπείας ἀσθενῶν..δαιμονιζομένους ἰάτρευσε. Ὁ δαίμων μία φορὰ ἐφώναζε «δὲν γνωρίζω πού νὰ ὑπάγω»· ὁ ἅγιος· «ἔξελθε καὶ θὰ σοῦ δώσω ἄνθρωπον νὰ κατοικήσῃς» - ὁ δαίμων ἐξῆλθε ἀπ' τὸν δαιμονιζόμενον καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του ὁ

ὄσιος εἶπε· «Ἴδου εἴσελθε καὶ κατοίκησον». Ὁ δαίμων κράζων ἔφυγε!.. Ὁ Εὐτυχιανὸς μετέφερε μάρμαρα μὲ ἄμαξα διὰ οἰκοδόμησι ναοῦ. Ὁ δαίμων ἐτάραξε τὰ βόδια καὶ ἀνετράπη ὥστε νὰ τὸν πλακώσουν καὶ νὰ χυθοῦν τὰ σπλάχνα του. Ὁ ἅγιος ἐγονάτισε καὶ ἐπροσευχήθη, ὁ Εὐτυχιανὸς ἀνέστη καὶ ἐτελείωσε τὸ ἔργο. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ὁσίου ΛΟΥΚΑ του ἐν Στειρίῳ· Ἦτο ἀπὸ Αἴγινα, μετώκησαν οἱ γονεῖς του εἰς χωρίον Καστόριο Φωκίδος. Ἐγεννήθη ὁ ὄσιος τὸ ἔτος 896. Νέος δὲν ἔτρωγε κρέας τυρὶ κι' ἄλλα ἡδονικὰ φαγητά, συνήθιζε κρίθινο ψωμί, χόρτα καὶ ὄσπρια. Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ ὅλη τὴν ἡμέρα ἐνήστευε. Εἰς πτωχοὺς ἐμοίραζε φαγητὸ καὶ τὰ ἐνδύματά του. Ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του καὶ ἀφιερώθη εἰς πνευματικούς ἀγῶνας περισσότερον. Μία φορὰ ἢ μητέρα του τὸν εἶδε ὑψωμένο εἰς ἄστρα, ἐν ὥρᾳ προσευχῆς. Ὁ Λουκᾶς κρυφὰ εἰς μονὴ εἰς Ἀθήνας ἤλθε καὶ ἐγίνε μοναχός. Ἐφάνη τρεῖς φορὰς ἢ μητέρα τοῦ Λουκᾶ εἰς ἡγούμενο εἰς τὸν ὕπνο του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἀδικεῖται, ὅτι ἦτο ὁ υἱὸς τῆς μοναδικῆ παρηγορίας. Ὁ Λουκᾶς ὠμολόγησε τὴν ἀλήθεια καὶ ὁ ἡγούμενος λέγων «ἢ προσευχὴ μητρὸς σοῦ νικᾷ τὴν ἰδικὴν σοῦ προσευχήν» τὸν ἔστειλε εἰς οἰκίαν του. Μετὰ 4 μῆνας παραμονὴ μὲ μητέρα τοῦ ἐπῆγε εἰς ὄρος Ἰωάνιτρα ἐγγὺς εἰς ναὸ Ἀγ. Ἀναργύρων καὶ ἔπηξε καλύβη ἀσκητεύων. Κάποιος χωρικός κρυφὰ παρετήρει μία νύκτα πὺς ἀγρυπνεῖ. Τὸν εἶδε νὰ κάμη ἀτελείωτες μεγάλες μετάνοιες λέγων τὸ «ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» μετὰ με ὑψωμένα τὰ χέρια ἄλλοτε ὑπτίως καὶ ἄλλοτε γονατιστὸς νὰ βοῇ τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με». Ἐξεκουράζετο ὀλίγον καὶ πάλι εὐχὰς ἕως ὅτου ξημέρωσε. Μία φορὰ εἰς γειτονικὸ μοναστήρι ὁ ἡγούμενος τὸν ἐβίαζε νὰ μείνῃ μαζί τους εἰς τὴν ἑορτὴ, ὁ ὄσιος ἀπήντησε· «Αἰ ὑπὸ Ἀγίων καθορισμένοι ψαλμωδία καὶ ἀναγνώσεις σκοποὶ ἔχουν τὴν καρδιακὴ εὐχή, ὅποιος ἔχει τὴν εὐχὴ εἰς τὴν καρδίᾳ του δὲν τοῦ χρειάζονται αὐτά».

Εἶχε ὁ ὄσιος λαχανόκηπο καὶ ὀλίγα δένδρα ὀπωρικά. Ἀπὸ δύο διερχομένους μοναχοὺς ποὺ ἐφιλοξένησε ἔλαβε τὸ μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα. Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες οἱ μοναχοὶ ἦταν εἰς τὴν ἀκτὴ καὶ αἴφνης 3 μεγάλα ψάρια ἐξῆλθον ἐμπρὸς τῶν σπαράσσοντα... Δύο ὄφεις ἤρχοντο εἰς τὸν ὄσιον καὶ ἔδιδε τροφή. Ἐνὸς φονέα, ἐνώπιον ἄλλων, ὁ ὄσιος ἐφάνέρωσε ὡς προορατικὸς τὸ ἐγκλημά του. Ἐκεῖνος πεσῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀσίου ἐζήτη συγχώρησι, τοῦ ἔθεσε κανόνα διὰ τὸν φόνον νὰ κάμη 3.000 μετανοίας νὰ κάμη τὰ μνημόσυνα καὶ εἰς ὅλη τὴν ζωὴν του νὰ κλαίῃ διὰ τὸν φόνον αὐτόν.

7 ἔτη ἔμεινε εἰς ὄρος Ἰωάνιτρα. Ἦλθε εἰς τὰ μέρη Ζεμενοῦ Κορίνθου εἰς ἀσκητὴ στυλίτη καὶ ἔμεινε 10 (δέκα) ἔτη ὑποτακτικός. Μετὰ ἐπέστρεψε εἰς Ἰωάνιτρα. Εἰς περιοχὴ Θηβῶν μὲ τὸν ἡγούμενο Ἀντώνιο (τῆς ἐκεῖ μονῆς) ἦλθον εἰς οἰκία ἀσθενοῦς νέου καὶ ἐπροσευχήθηκαν. Ὁ νέος ἐγίνε καλά. Λόγῳ ἐπισκέψεων προσκηνητῶν ἀνεχώρησε καὶ εἰς τόπον Καλάμιον 3 ἔτη ἠσύχαζε. Καὶ ἄλλα τρία ἔτη ἀσκήτευσε εἰς τὸ νησίδιο Ἀμπελῶν τὸ ὁποῖον ἦτο ἄνυδρον καὶ τὸ ὕδωρ μετέφερον μὲ πλοιάριο. Ἠσθένησε ὁ ὄσιος ἔχων κνησμό εἰς παιδογόνον μόριο. Ἐν ὁράματι τοῦ ἀπεκαλύφθη ὅτι μὲ τὸ τάδε βότανο θὰ θεραπευθῇ ἀλλὰ χάνει τὸν μισθὸ τῆς ὑπομονῆς του. Ὁ ὄσιος ἔκαμε ὑπομονὴ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐθεραπεύθη. Κατὰ παράκλησιν χριστιανῶν ἦλθε εἰς τὸ ὄρος Στεῖριο καὶ ἔκτισε μικρὰ καλύβη καὶ λαχανόκηπο. Προεφήτευσεν τὴν ἀπελευθέρωσιν κρήτης ἀπὸ βασιλέα Ρωμανό. Ἀπέκτησε μαθητάς, 7 ἔτη ἀσκήτευε εἰς Στεῖριο. Εἰς μαθητὴ τοῦ Γρηγόριο εἶπε νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ ὅπου

σήμερον ἡ μονὴ ὀσίου εἰς πρόποδας Ἑλικῶνος. Ἡ οἰκοδόμησι μονῆς ἤρχισε τὸ 942 διὰ βοήθειας τοῦ στρατηγοῦ Κρηνίτου. Ὁ πρῶτος ναὸς ἦτο εἰς μνήμη ἁγ. Βαρβάρας νῦν δὲν σώζεται. Κάτωθεν τοῦ ναοῦ ὑπάρχει κρύπτη μὲ τάφο τοῦ ἁγίου καὶ δύο ἄλλοι τάφοι, ὁ εἷς εἶναι τοῦ βασιλέως Ρωμανοῦ Β'. Τὸ κελλίον ὅπου ἀσκήτευε ὁ ὀσιος μετετρέπη εἰς ναὸν. Τὸ ἔτος 953, 57 ἐτῶν ἀπῆλθεν εἰς Κύριον.

Νεομάρτυρος Γεωργίου· Ἐκ χωρίου Ἀλικιανοῦ Κυδωνίας ἐγεννήθη τὴν 24-5-1846. Ἦτο γεωργός, συχνὰ ἐμελέτα τὰ συναξάρια καὶ μαρτυρολόγια. Τὸ 1865 κατενύγη ἀπ' τὸ βίον τινος μάρτυρος στενάξας εἶπε· «Χριστέ μοῦ ἀξίωσέ με νὰ χύσω τὸ αἷμα μου διὰ τὴν ἀγάπη Σοῦ». Τὸ 1866 ἤρχισε ἡ ἐπανάστασι κρήτης, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Γεώργιος. Τὴν 5-2-1867 εἰς χωρίον Φουρνὲ Κυδωνίας συνέλαβον ἐπαναστάτας. Οἱ τοῦρκοι ἀφοῦ ἔκοψαν ὦτα, γλῶσσα, χεῖρας, ἀπόκρυφα μέλη, ἔχυσαν ὀφθαλμούς, τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Ἦλθε ἡ σειρὰ Γεωργίου, τὸν ἐβίαζον νὰ τουρκεύσῃ, ὁ δὲ· «ὄλον τὸν κόσμον νὰ μοῦ χαρίσεται.. δὲν ἀρνοῦμαι χριστιανὸς πεθαίνω».

Οἱ δῆμιοι τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ μία φιάλη ρούμι, ὁ Γεώργιος δὲν ἐδέχθη. Ἄρχισαν τὰ μαρτύρια, ὁ Γεώργιος ὑπέμεινε δοξάζων τὸν Θεόν!! Τοῦ ἔκοψαν ὦτα, ρῖνα, γλῶσσα, χεῖρας, ἀπόκρυφα μέλη, πόδας.. τέλος ἀπεκεφάλισαν. Τὸ ἅγιον λείψανόν του ἔρριψαν εἰς ἄγνωστο τόπον.

8η Ἁγ. Θεοδώρου Στρατηλάτου· Ἦτο ἀπὸ Εὐχάϊτα Γαλατίας εἰς χρόνους βασιλέως Λικινίου, κατοικοῦσε εἰς Ἡράκλεια Εὐξείνου Πόντου, ὁμορφος φρόνημος καὶ μορφωμένος (διὰ ρητορικὴν τοῦ δεινότητά ὠνόμαζον Βρυορήτορα. Ὁ Λικίνιος μὴ γνωρίζοντας ὅτι εἶναι χριστιανὸς τὸν ἔκαμε ἀρχιστράτηγον, ὁ ἅγιος ἐδίδασκε τὴν ὀρθὴν πίστιν. Ὁ βασιλεὺς μαθὼν μὲ στρατὸν ἦλθε. Θεία φωνὴ ἐνίσχυσε τὸν ἅγιον λέγουσα· «θάρσει Θεόδωρε, ἐγὼ εἶμαι μαζί σου» ὁ ἅγιος ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Λικίνιον τὰ χρυσᾶ εἶδωλα νὰ θυσιάσῃ δῆθεν μόνος του. Λαβὼν τὰ συνέτριψε καὶ ἔδωκε τεμάχια εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τὴν ἐπομένη ὠμολόγησε τὸν δένουν μὲ 700 μαστιγώσεις βουνεύρων εἰς ῥάχη καὶ 50 εἰς κοιλία, ξέεται, καίεται μὲ λαμπάδες, ἐξω τῆς πόλεως τὸν ἐσταύρωσαν, ἐτρυποῦσαν μὲ μεγάλη βελόνα τὸ παιδογόνον μόριον.. ἕως κοιλίας. Ἦκοψαν τέλος τὸ μόριόν του.. τὸ παιδογόνον, τὸν ἐτόξευον, ἔχυσαν τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὴν νύκτα ἄγγελος τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὸν Σταυρόν, τὸν ἐθεράπευσε καὶ φιλήσας αὐτὸν εἶπε· «Χαίροις Θεόδωρε στρατιώτα τοῦ Χριστοῦ, θάρσει καὶ ἐνδυναμοῦ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ΚΗΙΧ. Ἴδου μετὰ σου εἶναι ὁ Θεός, διὰ τὴν εἶπες ὅτι σ' ἐγκατέλιπε; Τελείωσε τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου καὶ θ' ἀπολαύσῃς τὸν ἡτοιμασμένον σοὶ στέφανον». Ὁ ἅγιος ἔψαλλε τὸν 29 ψαλμόν.

Ἴδόντες τὴν ἐπομένην τὸν ἅγιον ὑγιῆ ἐπίστευσαν 85 στρατιῶτες μὲ τὸν πατρίκιον, μετὰ ἦλθον καὶ ἄλλοι 300 καὶ ἐπίστευσαν καὶ αὐτοί. Διέταξε ὁ βασιλεὺς ὅλοι νὰ θανατωθῶν. Ὁ ἅγιος ἀπεκεφαλίσθη, εἶπε εἰς Οὐάρων πού κατέγραψε τὰ μαρτύρια νὰ ὑπάγουν τὸ λείψανόν του εἰς Εὐχάϊτα.

Προφήτου ΖΑΧΑΡΙΟΥ· Ἐκ φυλῆς Λευι, ἐγεννήθη εἰς Γαλαὰδ μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν Βαβυλωνείων προεφήτευσεν πολλὰ καὶ θαύματα ἔκαμε. Οὗτος εἶπε εἰς ἀρχιερέα Ἰωσεδέκ ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ θὰ ἱερατεύσῃ εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἠὐλόγησε τὸν Σαλαθιήλ καὶ εἶπε τὸ νεογέννητον νὰ τὸ ὀνομάσῃ Ζοροβάβελ. Ζαχαρίας ἐρμηνεύεται μνήμη Θεοῦ. Ἠξιώθη μαρτυρικοῦ τέλους, ἐτάφη πλησίον τάφου Ἀγγαίου.

Τὸ λείψανό του μετέφερε ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος ἔκτισε δὲ καὶ ναὸ εἰς Κων/πολι.

9η Ἁγ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ· Εἰς χρόνους βασιλείας Οὐαλεριανοῦ (253-268) ἦτο φίλος τοῦ ἱερέως Σαπρικού ἀπὸ Ἀντιόχεια Συρίας. Ὁ Νικηφόρος ζητοῦσε συγχώρησι ὁ Σαπρικός δὲν ἠθέλε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τόσο μῖσος!!! Εἰς τὸ διωγμὸ βασανίζεται ὁ Σαπρικός, ἐνῶ τὸν ὀδηγοῦν πρὸς ἀποκεφαλισμό, ὁ Νικηφόρος προσπίπτει καὶ ζητεῖ συγχώρησι ὁ Σαπρικός περιφρονεῖ τὸν φίλο του... Εἰς τόπον μαρτυρίου πρὶν ἀποκεφαλίσθῃ ἐδίστασε καὶ ἠρνήθη τὸν Χριστόν, ὁ Νικηφόρος τὸν ἐνεθάρυνε καὶ ἐδέετο τῶν δημίων νὰ θανατωθῇ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ Σαπρικού. Τότε ἀντὶ Σαπρικού ἀπεκεφάλισαν τὸν Νικηφόρο καὶ ἔλαβε τὸ στέφος τοῦ Μαρτυρίου.

Ἄσιου Ρωμανοῦ· Ἦτο ἀπὸ Κιλικία, ἠσκήτευσεν εἰς κελλίῳ ἐγγὺς Ἀντιοχείας εἰς τὸ ὄρος, χωρὶς πῦρ -λύχνου, τρεφόμενος μὲ ἄρτο, σιδηροφορῶν εἰς τράχηλο, ὀσφύν καὶ χεῖρας, ἔνδυμα τρίχινο, μὲ εὐχή τοῦ πολλὰς στεῖρες γυναῖκες ἐτεκνοποίησαν, δαιμονιζομένους ἐθεράπευσε. Ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε.

10η Ἁγ. Χαραλάμπους· Ἦτο ἱερεὺς εἰς Μαγνησίᾳ Μ.Ἀσίας (Βορειο Ανατολικά Σμύρνης) εἰς χρόνους βασιλείας Σεβήρου (222-238) καὶ ἡγεμόνος Λουκιανοῦ. Ὁμολογεῖ, βασανίζεται, τόση ὑπομονὴ δείχνει εἰς μαρτύρια ὥστε οἱ στρατιῶτες σταματοῦν, ὁρμᾷ ὁ ἡγεμὸν νὰ βασανίσῃ τὸν ἅγιο καὶ τὰ χεῖρα τοῦ ἐκόπησαν εἰς ἀγκῶνας καὶ ἐκρέμοντο. Ὁ ἄρχων ἔπτυσεν τὸν ἅγιο καὶ εὐθύς τὸ πρόσωπό του ἐστράφη εἰς τράχηλο!! Ὁ λαὸς ἐδέετο τοῦ ἁγίου ὅστις εἶπε· «Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς μου ἐτιμώρησε αὐτοὺς διὰ νὰ σᾶς δώσῃ ζωὴ αἰώνιον. Ὁ ἄρχων ἐδέετο νὰ τὸν θεραπεύσῃ καὶ θὰ πιστεύσῃ. Ἐνῶ προσήχθη ὁ ἅγιος, φωνὴ θεῖα ἄνωθεν ἐβεβαίωσε τὴν δέησι. Τὸν ἐθεράπευσε καὶ ἐβαπτίσθη, ἔπαυσε τότε ὁ διωγμός. Ὁ Σεβήρος ὁ βασιλεὺς ἔστειλε 300 στρατιώτας, συνέλαβον τὸν ἅγιον ἐκάρφωσαν καρφίᾳ εἰς πλάτη του, καὶ ἔσυρον 15 στάδια τὸν ἅγιο ἀπ' τὴν γενειάδα κατὰ γῆς. Ἐνα ἄλογο ἐλάλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνή· «ῶ! Τρισκατάρτοι στρατιῶτες τοῦ βασιλέως δὲν βλέπετε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί του; λύσατέ τον διὰ νὰ λυθῆτε ἀπ' τὰ ἀόρατα δεσμὰ» καὶ τὸν ἔλυσαν. Ὁ διάβολος μετασηματισθεὶς εἰς γέροντα ὡς δῆθεν βασιλεὺς Σκυθῶν ἐφάνη εἰς βασιλέα Σεβήρο λέγων ὅτι ὁ μάγος Χαραλάμπης τοῦ πῆρε τοὺς στρατιώτας του.. Συνέλαβον καὶ ἔρριψαν εἰς πυρὰ τὸν ἅγιο ὅμως δὲν ἐκαίετο. Ἦτο τότε 113 ἐτῶν ὁ ἅγιος, ἐθεράπευσε ἕναν ποῦ ἦτο 36 ἔτη δαιμονιζόμενος, ἐξερχόμενο τὸ δαιμόνιο εἶπε ὅτι ἦτο φονεὺς καὶ κλέπτης καὶ δι' αὐτὸ εἰσῆλθε. Ἀνέστησε καὶ νεκρὸν νέον ὁ ἅγιος καὶ πλήθη λαοῦ ἐπίστευσαν. Ὁμως πάλι ὁ βασιλεὺς βασανίζει τὸν ἅγιο. Δέ-ρεται, καίεται μὲ λαμπάδας, ἐπήδησε τὸ πῦρ καὶ ἔκαυσε τοὺς δημίους, ὁ βασιλεὺς θυμωθεὶς καὶ ρίπτων βέλη εἰς ἀέρα ἔκραζε· «Κατέβα εἰς τὴ γῆ Χριστέ νὰ πολεμήσωμεν». Τότε ἔγινε σεισμός καὶ ἀστραπαὶ καὶ ἐκρεμάσθησαν ἀοράτως βασιλεὺς καὶ ἑπαρχος εἰς ἀέρα. Ἐδέετο ὁ βασιλεὺς νὰ λυτρωθῇ, ἡ Γαλήνη ἡ κόρη τοῦ βασιλέως ἐδέετο κι' αὐτὴ τοῦ ἁγίου διὰ τὸν πατέρα της. Εὐχομένου τοῦ ἁγίου κατῆλθον εἰς γῆν!.. Ἐπέστρεψαν εἰς ἀνάκτορα. Ἡ Γαλήνη εἶδε ὄραμα ὅτι εἰσῆλθε εἰς ὠραῖο περιβόλι ὁ φύλαξ ἐξεδίωξε τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἑπαρχο. Ὁ ἅγιος τῆς ἐρμήνευσε ὅτι εἶναι ὁ παράδεισος. Μετὰ ἕνα μῆνα πομπεύουν τὸν ἅγιο εἰς τὴν πόλι ὡς νὰ ἦτο ζῶο μὲ χαλινὸ εἰς τὸ πρόσωπο.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὴν Γαλήνη νὰ θυσιάσῃ ἐκεῖνη τὰ ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ

συνετρίβησαν. Ὁλονυχτὶς διέταξε ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ τεχνῖτες τὰ ἀντικατέστησαν καὶ διόρθωσαν, εἶπε εἰς Γαλήνη· «Ἴδὲ οἱ θεοὶ μᾶς ἀνεστήθηκαν. Τότε τὰ ἐπετίμησε ἐν ὀνόματι Χριστοῦ καὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς συντρίμια.

Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε τὸν ἅγιο εἰς οἰκίαν χήρας. Ἐκεῖ ὅταν ἀκούμβησε εἰς ξηρὸ στῦλο, ἔγινε δένδρο μεγάλο!..

Πλήθη λαοῦ ἤρχοντο καὶ ἐδιδάσκοντο. Ἐξεδόθη ἀπόφασις θανάτου. Πορευομένου εἰς μαρτύριον ἔψαλλε τὸν 100 ψαλμόν. Τοῦ ἐφάνει ὁ ΚΗΙΧ μὲ ἀγ. ἀγγέλους λέγων νὰ ζητήσῃ ὅποια χάρι θέλει. Ὁ δὲ εἶπε· «Καὶ τοῦτο Κύριε μοῦ μεγάλο χάρισμα σ' ἐμένα εἶναι νὰ ἰδῶ δόξαν παρουσίας Σου, πλὴν ἐπειδὴ ἡ ἀγαθότης Σοῦ προτάσσει, παρακαλῶ ὅπου εὐρεθεῖ τμήμα λειψάνου μου καὶ ὅπου μὲ ἐορτάζουν νὰ μὴ γίνῃ πεῖνα, ἀσθένεια, ἀκαρπία καὶ πόλεμος καὶ νὰ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες τους». Ὁ ΚΗΙΧ λέγων το· «Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, δοῦλε Μοῦ» ἀνελήφθη. Εὐθὺς ὁ ἅγιος παρέδωκε τὴν ψυχὴν του, τότε τὸν ἀπεκεφάλισαν. Ἡ Γαλήνη τὸν ἐνεταφίασε. Ἡ ἀγία τοῦ κᾶρα εὐρίσκεται εἰς μονὴ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου εἰς Μετέωρα.

Ὁσίου ΖΗΝΩΝΟΣ· Στρατιωτικὸς ἀπὸ Καισάρεια Καππαδοκίας. Εἰς ὄρος Ἀντιοχείας ἔγινε μοναχός, ἀσκήτεε εἰς τάφο, ὀλίγα χόρτα ἐπὶ λίθων διὰ στρωμνὴ ἔνδυμα ράκος παλαιόν, τροφὴ ἀνὰ διήμερο τὴν ὁποία ἔφερε ἀδελφὸς τις πνευματικὸς, ὕδωρ ἀπὸ μακριὰ τὸ μετέφερε ὁ ἴδιος. Ὅταν οἱ Ἰσαυροὶ ἔκαμαν σφαγὰς εἰς μοναχοὺς μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἐτύφλωσε καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν θύραν τοῦ κελλίου του. Ὁ ὄσιος ἀπήλαυσε διδασκαλίαν Μέγ. Βασιλείου.

Δέησις περὶ ὑπακοῆς εἰς γονεῖς καὶ σεβασμοῦ θείας Λειτουργίας· Ἐπὶ βασιλείας Θεοδοσίου (379-395), ὁ εὐλαβὴς Ἰουλιανὸς ἐπτώχευσε καὶ παρεκάλεσε τὸν υἱὸν του νὰ τὸν πωλήσῃ δοῦλον, ὁ υἱὸς ἐδέχθη λαβὼν τὴν συμβουλήν, ὅπου τὸν στείλῃ ὁ αὐθέντης του νὰ μὴ παραμελῇ νὰ ἐκκλησιάζεται. Τὸν ἠγόρασε ὁ πατρικίος Κων/νος εἰς Κων/πολι.

Μία ἡμέρα εἶδε τὴν γυναῖκα τοῦ αὐθέντου νὰ μοιχεύεται μὲ ἄλλον δοῦλον. Ἡ γυνὴ ἐκεῖνη τὸν ἐσυκοφάντησε ὅτι ἤθελε νὰ τὴν βιάσῃ καὶ φωνήσας ὁ ἄλλος δοῦλος τὴν ἐλευθέρωσε. Ὁ πατρικίος ἐπίστευσε καὶ εἶπε εἰς ἑπαρχόν· «Αὔριο θὰ σοῦ στείλω ἕνα δοῦλο ἀποκεφάλισέ τον καὶ νὰ μοῦ στείλῃς τὴν κεφαλὴν του». Ὑπέγραψαν ἐνυπογράφως τρεῖς ἄνθρωποι. Ἔστειλε τὸν ἀνεύθυνον δοῦλον εἰς ἑπαρχον, ἐνῶ ἤρχετο εἶδε ναὸ καὶ ἐπιτελουμένην θεῖαν Λειτουργίαν εἰσήλθε καὶ ἔμεινε ἕως ἀπόλυσι. Ἐπειδὴ καθυστέρησε ἐπῆγε ὁ μοιχὸς δοῦλος νὰ φέρῃ τὴν ἀπόφασιν, ὁ δήμιος νομίζων ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸν ἀπεκεφάλισε. Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασε ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ ἔλαβε ἕνα σακκίδιον (ποῦ εἶχε ἐντὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ μοιχοῦ, ἡ μοιχαλὶς γυνὴ κλαίουσα ὠμολόγησε τὴν ἀλήθειαν. Ἀπὸ τότε τὸν εἶχε ὁ πατρικίος ὡς υἱὸν ὄχι ὡς δοῦλον.

11η Ἁγ. ΒΛΑΣΙΟΥ· Ἦτο ἰατρός, τὸ 315 μ.Χ ἔγινε ἐπίσκοπος Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας ὠμολόγησε εἰς ἡγεμόνα Ἀγρικόλαο ραβδίζετα, ξέεται μὲ ὀνύχια, τὸν φυλακίζουν μὲ ἄλλες 7 γυναῖκες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν εἰς μαρτύριον καὶ ἠλείφοντο μὲ τὸ αἷμα του. Προσποιούμεναι ὅτι θὰ θυσιάσουν ἔρριψαν τὰ εἶδωλα εἰς τὴν λίμνην, κρεμῶνται καὶ ξέονται μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια. Ἔτρεχε γάλα ἀντὶ αἵματος!! Ἄγγελοι κατελθόντες ἰάτρευον τὰ κοπτόμενα μέλη τῶν λέγοντες· «Μὴ φοβεῖσθε, ὁ καλὸς ἐργάτης πρέπει ὄχι μόνον ν' ἀρχίσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τελειώσῃ καλῶς, διὰ νὰ τύχῃ αἰωνίου ζωῆς παρὰ θεοῦ. Ὅταν

ἔρριψαν αὐτὰς εἰς κάμινο, εὐθύς ἢ κάμινος ἐσβέσθη. Τότε ἀπεκεφάλισαν. Ὁ ἅγιος ἔρριφθη εἰς τὴν λίμνην ἀλλ' ὧ τουπαραδόξου, ὁ ἅγιος ἴστατο ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔλεγε· «ἐὰν ἔχουν οἱ θεοὶ σᾶς δύναμι, ἔλθετε νὰ ἴδωμεν. Τότε 68 στρατιῶτες ἐπήδησαν εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐπνίγησαν.» Ἄγγελοι τὸν ἔφεραν εἰς ξηράν. Τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν.

ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ Ἦτο σύζυγος τοῦ εἰκονομάχου βασιλέως Θεοφίλου. Τὴν ἐξέλεξε ἀντὶ τῆς Κασσιανῆς τὴν ὅποια διὰ νὰ δοκιμάσῃ εἶπε· «Ἐκ γυναικὸς ἐρρῆ τὰ φαύλα» ἐννοῶντας τὴν Εὐα. Ἡ Κασσιανὴ ἀπήντησε· «Ἀλλὰ καὶ ἐκ γυναικὸς (δηλ. Θεοτόκου) πηγάζει τὰ κρείττω». Ἡ Κασσιανὴ ἀνεχώρησε καὶ ἔγινε μοναχὴ. Ἡ Θεοδώρα ἀνέθρεψε χριστιανικὰ τὸν υἱὸ της καὶ 5 θυγατέρας. Τὸ 842 ἀπέθανε ὁ Θεόφιλος ἢ Θεοδώρα ἀνεκάλεσε ἀπὸ τὴν ἔξορία τὸν πατριάρχη Μεθόδιο καὶ ἔκαμε Σύνοδο ποὺ ἀναστήλωσε ἀγ.εἰκόνας καὶ κατεδίκασε εἰκονομάχους. Εἰς τὴν ἀγ.Θεοδώρα ὀφείλεται καὶ ἡ σωτηρία τοῦ συζύγου τῆς Θεοφίλου, ἀπηγόρευσε ὁ Θεόφιλος εἰς Θεοδώρα νὰ ἐπισκέπτεται τὰς θυγατέρας της διὰ νὰ μὴ διδάσκη τὴν προσκύνῃσι τῶν εἰκόνων. Ἡσθένησε ὁ Θεόφιλος ἐκ δυσεντερίας καὶ ἔμενε μὲ ἀνοικτὸ στόμα ψυχοραγῶν.. Εἶδε ἡ Θεοδώρα τὴν Θεοτόκο βαστάζουσα τὸν ΚΗΙΧ καὶ ἄγγελοι νὰ δέρουν τὸν Θεόφιλο. Ὁ βασιλεὺς ἐφώνησε· «Ἀλοῖμονο εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιο, διὰ τὰς εἰκόνας μὲ δέρουσι.» Ἔθεσε ἐπ' αὐτοῦ τὴν εἰκόνα Θεοτόκου προσευχομένη καὶ ὁ Θεόφιλος ἔγινε καλὰ καὶ ἠσπάζετο ἀγ.εἰκόνας κλαίων. Μὲτ' ὀλίγο ἀπέθανε ὁμολογῶν ὅτι πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ ν' ἀσπαζώμεθα τὰς εἰκόνας. Ἐπετρόπευε 3 ἔτη τὸν ἀνήλικο υἱὸ τῆς Μιχαὴλ ἢ Θεοδώρα. Τὴν 19-2-842 Κυριακὴ Α' Νηστειῶν ἔγινε λιτανεὶα μὲ πατριάρχη Μεθόδιο, ἱερεῖς-λαός.. καὶ ἀποκατέστησαν εἰς Ναοὺς τὰς εἰκόνας. Ἐθεσπίσθη κάθε ἔτος νὰ ἐορτάζεται καὶ ὠνομάσθη ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Τὸ 856 ὁ ἀδελφὸς Θεοδώρας Βάρδας ραδιοιργῶντας εἰς βασιλέα Μιχαὴλ τὸν ἔπεισε καὶ ἐξώρισε τὴν μητέρα του καὶ ἀδελφάς του εἰς μονὴ Γαστριῶν καὶ ἐκούρευσαν μοναχάς, ἔμειναν ἔγκλειστοι ἕως θανάτου.

Ἡ Θεοδώρα τὴν 11-2-867 ἐκοιμήθη. Τὸ ἀγ. λείψανο ἔμενε ἄφθορο. Πρὸ τῆς ἀλώσεως (1453) Κων/πόλεως μετεφέρθη εἰς ναὸ Θεοτόκου Σηλαιωτίσης εἰς Κέρκυρα, νῦν σώζεται ἀκέραιο, ἀδιάφθορο. Ὁ Βάρδας ἐδολοφονήθη κατ' ἐντολὴν τοῦ Μιχαὴλ - ὁ Μιχαὴλ ἐδολοφονήθη ὑπὸ βασιλέως Μακεδόνο.

Νεομάρτυρος Γεωργίου Ἐπὶ πόλι Κράτοβα Σερβίας, Χρυσοχόος. Ἐλθὼν εἰς Σόφια ἔμενε εἰς οἰκίαν ἱερέως Πέτρου. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐβίαζον νὰ τουρκεύσῃ, ὁ Γεώργιος μὲ σύνεσι ἀπέδειξε τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸν ἔφεραν εἰς τοῦρκο κριτὴν, ὁμολογεῖ ἀπέδειξε ὅτι ὁ Μωάμεθ δὲν εἶδε ἢ ἄκουσε Θεόν. Φυλακίζεται, ὁ ἱερεὺς Πέτρος ἐπισκέπτεται τὸν Γεώργιο εἰς φυλακὴν καὶ τὸν ἐνισχύει. Ὁμολογεῖ πάλι ἐνώπιον τούρκων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶπε· «ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆτες ἕως Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν, ὁ Μωάμεθ λοιπὸν εἶναι Ψευδοπροφήτης καὶ διδάσκει διὰ παράδεισο μὲ σαρκικὲς ἀπολαύσεις καὶ πορνεῖες. Οὔτε οἱ προφῆτες ἐπροφήτευσαν διὰ Μωάμεθ οὔτε κάποιος θάῤυμα ἔκανε ὁ Μωάμεθ. Τὸν ἔσυραν ἐξοργισμένοι οἱ Τοῦρκοι εἰς ἀγορά, κί' ἀνάψαντες μεγάλο πῦρ μὲ ξύλα τὸν ἔρριψαν εἰς πῦρ δεμένο, ὅταν τὸ πῦρ ἔκαυσε τὰ σχοινία εἶδον τὸν μάρτυρα νὰ κάμη τὸν Σταυρὸ τοῦ λέγοντας· «Κύριε εἰς χεῖρας Σοῦ παραδίδω τὸ πνεῦμα μου». Τότε εἷς Τοῦρκος τὸν ἐκτύπησε μὲ ξύλο εἰς τὴν κεφαλὴν κί' ἀπέθανε. Εὐθύς ἦλθε νέφος ἄνω τῆς πυρᾶς καὶ ἔβρεξε. Τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος ἐπειδὴ δὲν

έκαίετο ἔρριψαν εἰς πυρὰ σώματα ζώων διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν οἱ χριστιανοί. Ὅμως ἔμεινε σῶον, οἱ Τοῦρκοι ἄν καὶ τὸ ἐφρουροῦσαν εἷς χριστιανός (ἐξηγόρασε ἀπὸ φύλακας) καὶ ἔφερε αὐτὸ εἰς ναό.

Ὁ ἱερεὺς Πέτρος ἐλθὼν εἰς κριτὴ τοῦ εἶπε ὅτι τὸ λείψανο εὐρέθη εἰς ναό. Ὁ Τοῦρκος ἔδωσε ἄδεια ἐνταφιασμοῦ ὁμολογῶν ὅτι εἶναι ἅγιος. Ἐνεταφίασαν εἰς ναὸ Ἁγ.Μαρῖνας εἰς Σόφια. (1515 μ.Χ)

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ἐν Πάργῃ Νικοπόλεως τὸ 1603 ἔτος·

Ἡθέλησαν νὰ ἐπαναζωγραφίσουν τὴν παλαιὰ ταύτην εἰκόνα. Ἐφεραν ἁγιογράφο καὶ ὅταν κατεβίβασαν αὐτὴν ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ εἰς ὅλη τὴν πόλι, ὁ λαὸς ἔτρεξε εἰς τὸ ναὸ καὶ εἶδον τὴν ἁγ.εἰκόνα ἰσταμένη καὶ βαδίζουσα μόνη τῆς καὶ ἀνερχομένη εἰς θέσι τῆς. Γονυκλινεῖς, πρηνεῖς, κλαίοντες, προσευχόμενοι εἰς Κυρίαν Θεοτόκον ἐγνώρισαν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἀνιστοριθῆ. Ἐκτοτε ἐγένετο λιτανεῖα καὶ ἐορτὴ. Σήμερον ἡ ἁγία αὐτὴ εἰκὼν εἶναι εἰς ναὸ εἰς προάστειο Μανδουκίου τῆς Κερκύρας.

12ῃ Ἁγίου ΜΕΛΕΤΙΟΥ Πατριάρχου Ἀντιοχείας·

Ἐπικρινόμενος τὸν Ἀρειανὸν μέχρις ἀναδειξεῶς του εἰς πατριάρχη. Πρότερον ἦτο ἐπίσκοπος Σεβαστείας. Τὴν ἡμέρα ἐνθρονίσεως ἔκαμε σύντομο λόγο περὶ Ἁγ.Τριάδος, δεικνύοντας τὰ τρία δάκτυλά του εἶπε· «Τρία τὰ νοούμενα ὡς ἐνὶ δὲ διαλεγόμεθα». Οἱ Ἀρειανοὶ ἔπεισαν τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἐξώρισε εἰς πατρίδα του. Ἐπατριάρχευσε κατὰ δύο περιόδους (354-360) καὶ (376-380). Προήδευσε τῆς Β' Οἰκουμ.Συνόδου (381). Ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε. Ὁ ἁγ.Γρηγόριος Νύσσης ἐγκωμιάζει ὡς νέον ἀπόστολον, τῶν ἀγαθῶν ἐν ἀρμονίᾳ, πίστεως ζῆλος, κόσμος στολισμὸς/τῶν θυσιαστηρίων.

ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ· Ἡ Μαρία ἐνδυθεῖσα ἀνδρικὰ ἐνδύματα ὠνόμασε ἑαυτὴν Μαρίνο καὶ μετὰ τὸν Εὐγένιο τὸν πατέρα τῆς ἐγίναν εἰς μονὴ μοναχοί. Διερχόμενοι ποτὲ ἀπὸ πανδοχεῖο, ἐσυκοφαντήθη ὅτι διέφθειρε τὴν κόρη τοῦ πανδοχέως. Τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ μονὴ καὶ τρία ἔτη ἔτρεφε τὸ μικρὸν παιδίον. Μετὰ τὸν θάνατόν τῆς ἐγνώρισαν ὅτι ὁ Μαρίνος ἦτο γυναίκα. Ἡ θυγάτηρ πανδοχέως ἐδαιμονίσθη καὶ ὠμολογοῦσε τὴν ἀλήθεια ὅτι ἐπόρνευσε καὶ ἔμεινε ἔγγυος μετὰ κάποιον στρατιώτην.

Νεομάρτυρος Χρήστου τοῦ κηπουροῦ (+1748)· Ἐξ Ἀλβανίας. 40 ἐτῶν ἦλθε εἰς Κων/πολι καὶ ἐγίνε κηπουρός. Μία ἡμέρα ἐφιλονείκησε μετὰ Ἀγαρηνὸν εἰς τὴν πώλησι μήλων. Ἐκεῖνος τὸν ἐσυκοφάντησε ὅτι θὰ τουρκεύσῃ, τὸν φυλακίζουν.. ὁμολογεῖ, ραβδίζεται. Εἰς φυλακὴ τότε ἦτο καὶ ὁ γνωστὸς λόγιος μοναχὸς Καισάριος Δαπόντες (ἦτο ἐκ Σκοπέλου (1714-1784) τὸν ἐσυμπόνεσε καὶ τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὸ τιμωρητικὸ ξύλο, τοῦ ἔδιδε νὰ φάγῃ, ὁ μάρτυς ἠρνήθη λέγων· «Διατὶ νὰ φάγω; Ἄς ἀποθάνω διὰ τὸν ΚΗΙΧ πεινασμένος καὶ διψασμένος». Ἐδωκε εἰς τὸν Καισάριο ἓνα ἀτσαλένιο ἀκόνι πού εἶχε μαζί του καὶ παρεκάλεσε νὰ τοῦ κάνουν μερικὲς λειτουργίες τὴν ἴδια ἡμέρα 12-2-1748 ἀπεκεφαλίσθη.

13ῃ Ὁσίου ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΥ· Ἀπὸ Καισάρεια Παλαιστίνης εἰς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου Μικροῦ (408-450). 18ετῆς ἐγίνε μοναχὸς ἀσκητεῦον εἰς ἔρημο. Μία φορὰ ὁ

διάβολος τοῦ ἐφάνη ὡς δράκων, ὁ ὅσιος ἔψαλλε ψαλμούς λέγει· «Τί κοπιὰς ἄθλιε; Ἔχω τὸν Χριστὸν βοήθεια καὶ δὲν δειλιῶ τὰς φαντασίας σου». Ἄλλη φορὰ κακότροπος γυνὴ ἐνεδύθη παλιόρασα καὶ τοῦ ζήτησε διανυκτέρευσι διὰ νὰ μὴ τὴν φάγουν τὰ θηρία. Ὁ ὅσιος ὑψωσε χεῖρα ἀπήγγειλε τὸν 70ον ψαλμὸν καὶ εὐχηθεὶς τὴν ἐδέχθη εἰς τὸ σπήλαιό του. Ὁ διάβολος τὸν ἐπείραζε μὲ σαρκικούς πονηροὺς λογισμοὺς, τὸ πρῶτ' εἶδε τὴν γυναῖκα ἐνδεδυμένη μὲ ὠραία ἐνδύματα καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι οἱ δίκαιοι εἶχον γυναῖκες, ὅτι ὁ γάμος εἶναι τίμιος κλπ. Ὁ ὅσιος συγκατετέθη ν' ἀμαρτήσῃ μαζί της. Ἐξήλθε ἔξω νὰ ἰδῇ ἐὰν ἔρχονται ἄνθρωποι, ὁ Κύριος τοῦ ἔδωκε χρηστοὺς λογισμοὺς, μετενόησε καὶ εἰσελθὼν ἄναψε πῦρ καὶ ἔθεσε τοὺς πόδας του εἰς πυρά. Ἐνῶ ἐφλέγετο ἔλεγε εἰς ἑαυτὸν· «Πῶς σοῦ φαίνεται Μαρτινιανέ; Ἐὰν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς πόνους πλησίασε τῇ γυναίκα.. πῶς θὰ ὑποφέρῃς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως; Συνέχιζε ἀπαγγέλων ψαλμούς. Ἡ γυνὴ μετενόησε, ἔκαυσε τὰ κοσμικὰ ἱμάτια καὶ κλαίουσα ἐζήτηε συγχώρησι. Ὁ ὅσιος τὴν ἔστειλε εἰς μονὴ εἰς Βηθλεὲμ τῆς ἡγουμένης Παύλας. Εἰς μέγα ὑψος ἀρετῶν ἀνῆλθε, ἔτρωγε μόνο ἄρτο-ὔδωρ καὶ χάρι θαυμάτων ἔλαβε. Ὁ ὅσιος 7 μῆνας ἔκαμε νὰ περιπατήσῃ ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα. Ἐνῶ ἀναχωροῦσε διὰ ἐρημικὸ τόπο ὁ διάβολος ἔλεγε «ποῦ πᾶς, ἐγὼ σ' ἔδιωξα, συνέχεια θὰ σὲ πολεμῶ» - ὁ ὅσιος· » Ἡ γυναῖκα ποῦ μοῦ ἔστειλες ἐφάνη δυνατωτέρα ἀπὸ σε καὶ σὲ καταπατεῖ». Ὁ ὅσιος· ἐλθὼν εἰς θάλασσα συμφώνησε μὲ εὐλαβῇ ναύτη νὰ τοῦ φέρῃ 3 φορές τὸ χρόνο ἄρτους καὶ ὔδωρ καὶ μαλλὶ καὶ βᾶϊα διὰ ἐργόχειρο. Ὁ ὅσιος ἔμεινε εἰς ἓνα μικρὸ νησάκι ἀγωνιζόμενος χωρὶς καλύβη ὑπομένων χιόνας, καύσωνα, κρύα... ὁ δαίμων τοῦ ἔδειχνε φαντασίας καὶ τοῦ ἐφώναζε ὅτι θὰ τὸν πνίξῃ, ὁ ὅσιος μὲ τὰ ἀγαπη- μένα τοῦ ἄσματα ψαλμῶν ἔμεινε 6 χρόνους.

Ἦγινε ναυάγιο καὶ ἐσώθη μόνο μία γυναῖκα. Ὁ ὅσιος γνωρίζοντας τὸ ἀδύνατον τῆς συγκατοικήσεως εἰς τὸν ἴδιον τόπον τῆς εἶπε ὅτι ἔρχεται ὁ ναύτης καὶ θὰ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς χώρα της. Προσευχήθη καὶ ἔπεσε εἰς θάλασσα, τότε δύο δελφίνια ἔλαβον τὸν ὄσιο εἰς ράχη των καὶ ὠδήγησαν εἰς ξηρά. Ἦρχισε νὰ περιπατᾷ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον καὶ ἔλεγε· «Φεῦγε Μαρτινιανέ μὴ σὲ καταλάβῃ πειρασμὸς ἕτερος. Ἐντὸς 2 ἐτῶν διῆλθε 164 πόλεις, ἔφθασε εἰς Ἀθήνα, ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε εἰς ἐπίσκοπον τὴν ἔλευσι τοῦ ὀσίου καὶ τὴν κοίμησί του. Συναντήθηκαν.. συνομίλησαν καὶ ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ ὁ ὅσιος Μαρτινιανός. Ἡ νέα ποῦ ἔμεινε εἰς τὸ νησάκι τὴν εὔρε ὁ ναύτης ζήτησε νάρθη μὲ τὴ σύζυγό του φέρνοντας ἀνδρικά (καὶ τρίχινα) καὶ νὰ τὴν φέρνῃ τροφὰς ὡς πρότερον εἰς ὄσιον. Μετὰ 3 ἡμέρας ἐλθὼν ὁ ναύτης μὲ σύζυγό του τῆς ἔφεραν τὰ ἀνδρικά καὶ τὰ ἐνεδύθη. Ἡ νέα ἠγωνίζετο ἀδιαλείπτως προσευχομένη μόνῃ Μόνῳ Θεῷ ὁ ναύτης κάθε τρεῖς μῆνες τῆς ἔφερνε παξιμάδι-ὔδωρ καὶ μαλλὶ διὰ ἐργόχειρον. Ἦτὸ τότε 25 ἐτῶν 31 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ τὸ λείψανό της διεφυλάχθη σῶον καὶ ἀφθαρτον.

Ἄγ. Ἀποστόλων ΑΚΥΛΑ - ΠΡΙΣΚΙΛΛΗΣ· Ἦσαν ἀπὸ τὸν Πόντον Μ. Ἀσίας, σκηνοποιοί. Εἰς Κόρινθον τοὺς εὔρε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐβάπτισε αὐτοὺς καὶ ἠκολούθησαν τὸν Ἀπόστολο, τέλος ἠξιώθησαν μαρτυρικοῦ τέλους.

Ἄγ. Εὐλόγιου· Ἦτο πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (579-607) Ἦν ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων του· Τοῦ πάπα Ρώμης Λέοντος τὴν «ἐπιστολὴν ὀρθοδοξίας» γράψαντος καὶ ἀποστείλαντος εἰς 4ην Οἰκουμ. Σύνοδο, ὁ Ἄγ. Εὐλόγιος διεφήμιζε καὶ ἐκήρυττε παντοῦ

τὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ. Ὁ Θεὸς ἔπεμψε ἄγγελον εἰς σχῆμα ἀρχidiaκόνου τοῦ Λέοντος καὶ ἐλθὼν εὐχαριστοῦσε τὸν Εὐλόγιον ὁ ὁποῖος συζητοῦσε μαζὶ τοῦ νομίζοντος αὐτὸν ἄνθρωπο. Ἐγνώρισε τὴν ἀλήθεια ὅταν ἔγινε ἄφαντος.

14ην Ὀσίου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ· Εἰς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, μοναχὸς εἰς τὸ ὄρος «Βουνὸ» πλησίον Χάλκης ἀπέναντι τῆς νήσου ὀξείας. Ἦλεγξε τὴν αἴρεσι Νεστορίου καὶ Εὐτυχοῦς, μετέσχε τὸ 451 μ.Χ εἰς Δ' Οἰκουμ. Σύνοδον. Πολλὰς θεραπείας ἀσθενῶν καὶ δαιμονιζομένων. Ἀρχικὰ ἀσκήτευσεν εἰς σπηλαιὸν ἐνδεδυμένος ὡς ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Χωρικοὶ ἔχασαν τὰ ζῶα τους, ὁ ὅσιος ὡς προορατικὸς τοὺς ὑπέδειξε καὶ τὰ εὐρῆκαν. Ἐκτίσθη ἓνα στενώτατο καλύβι ὡς κλουβί, ἐνεκλείσθη ὁ ὅσιος λέγων· «Ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος». Εὐλογήσας τυφλὴ γυναίκα, εἰπὼν· «Ἰάσατό σε Χριστὸς, τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν» καὶ εὐθύς ἀνέβλεψε. Κάποιος ἀσεβῆς κατηγοροῦσε τὸν ὅσιο ὑποκριτῆ, κενόδοξο, ὁ ὅσιος τοῦ ὠμίλησε ἰλαρῶς, ὁ δὲ ἔλεγε ὅτι χάριν δόξης παίρνοντες 3 ἢ 6 ὀβολοὺς τῶν πτωχῶν. Ὅταν ἡ κόρη τοῦ ἐδαιμονίσθη καὶ τὴν ἔφεραν εἰς ὄσιον εἶπε· «Τριῶν ἢ ἕξι ὀβολῶν ἔνεκεν πάσχει».. καὶ διδάσκοντας νὰ μὴ ἀπιστοῦν εἰς τὰ θαύματα ποὺ ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῶν δούλων τοῦ ποιεῖ.. ἐθεράπευσε τὴν δαιμονιζομένη. Λεπροῦς χρίοντας μὲ ἔλαιον ἐθεράπευσε ἐντελῶς. Προσκληθεὶς εἰς 4η Οἰκουμ. Σύνοδο ὡς ταπεινὸς δὲν ἠθέλε νὰ ἔλθῃ, ἠθέλησαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως νὰ ἀνοίξουν τὸν κλωβὸ (τὸ κελλίον του). Τέλος ἐπεισθη ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ βαδίσῃ λόγῳ ἀσθενείας λόγῳ ἀγρυπνιῶν, μετανοιῶν, ἀνέβασαν ἐπὶ ἀμάξης. Πλήθη πτωχῶν τὸν ἠκολούθουν, πατέρα καὶ τροφῆα καλοῦντες αὐτόν. Ἐφθασαν εἰς μονὴ Ρουφιανῶν, ἀνατολικῶς, ἔξω Κων/πόλεως, ἐδῶ τὸν συνήντησε ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς τὸν ἠσπάσθη λαβὼν τὰς εὐχὰς του.

Ὁ ὅσιος ἐπήναισε καὶ ἐνέκρινε τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τῶν Ἅγ. Πατέρων τῆς Συνόδου, ἐπέστρεψε εἰς τὸ ὄρος ὅπου πρότερον ἠγωνίζετο. Εἷς μοναχὸς Βασίλειος τ' ὄνομα τὴν μηλωτὴ τοῦ ὀσίου λαβὼν, ἔμεινε ἐγγὺς τοῦ ὀσίου, οἱ δαίμονες ἔδειραν καὶ τόσον ἐπλήγωσαν ὥστε ἔμεινε ἄφωνος. Τὸν ἔφεραν εἰς ὄσιο, τοῦ εἶπε· «Ἀνάστα, ἐξουσία γὰρ ἄνωθεν σοὶ δέδοται κατὰ δαιμόνων». Ἐκοινώνησε τῶν Ἅγ. Μυστηρίων καὶ ἐπέστρεψε εἰς καλύβητου. Μετὰ 3 ἔτη ἐκοιμήθη.

Εἰς πρόποδας ὄρους ἐκτίσθη γυναικεῖα μονὴ μὲ 70 παρθένους. Ὁ ὅσιος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὅτε ἐβασίλευσε ὁ Λέων ὁ Α' ὁ Μακέλλης καὶ ἐτάφη εἰς γυναικεῖα μονὴ εἰς πρόποδας ὄρους Σκόπια καὶ ἔκτοτε Αὐξεντίου καλούμενον.

Ὁσίου ΜΑΡΩΝ· Εἰς τὸ ὄρος Κύρου ἐγγὺς Ἀντιοχείας ἠγωνίζετο, ἀσκητεύων. Τὸν ἐκεῖ εἰδωλολατρικὸ ναὸ ἔκτισε ἐκκλησία. Κατὰ τὸ μέτρον τῶν ταπεινῶν κόπων τοῦ καὶ πόνων ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὴν χάριν. Πολλὰς τάσεις ἔκαμε. Ἐνα φάρμακο εἶχε δι' ὅλα τὰ πάθη! Τὴν προσευχῆ. Ἐκτίσεν πολλὰ μοναστήρια, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη.

ὈΣΙΟΥ ΑΒΡΑΑΜΟΥ· Εἰς χρόνους Μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Ἀπὸ ἀγρυπνίας, νηστείας καὶ ἐν Θεῷ κακοπαθείας ἠσθένησε δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῆ καὶ ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἔμεινε κατάκοιτος. Ἦλθε εἰς ὄρος Λιβάνου, οἱ εἰδωλολάτρεις τὸν ἔχωσαν μὲ χῶμα τελικὰ ἐπειδὴ τοὺς εὐεργετοῦσε, μετενόησαν καὶ ἔγιναν χριστιανοί. Ἐχειριτονήθη ἱερεὺς καὶ ἔμεινε τρία ἔτη ὁ ὅσιος Ἀβραάμης, ἔγινε ἐπίσκοπος Καρῶν Παλαιστίνης, ἐτάφη εἰς πόλι Καρῶν.

15η Ἀποστόλου ΟΝΗΣΙΜΟΥ· Ἦτο δοῦλος τοῦ Ἀποστολ. Φιλήμονος, ἔκλεψε χρήματα καὶ ἔλθων εἰς Ρώμη εἰς φυλακὴν ὑπὸ Παύλου ἔγινε χριστιανός. Ὁ Παῦλος μὲ ἐπιστολὴν τὸν ἔστειλε εἰς Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸν Ὀνήσιμο πάλι εἰς Ρώμη διὰ νὰ ὑπηρετεῖ τὸν Παῦλον. Μετὰ τὸ μαρτύριο Παύλου συνελήφθη καὶ ὁ Ὀνήσιμος καὶ εἰς Ποτιόλους κάτω Ἰταλίας βασανίζεται, συντριβουν τὰ πόδια του καὶ οὕτω τελειοῦται.

Ἅοσίου Εὐσεβίου· Εἰς 18ον κεφάλ. Τῆς «Φιλοθέου Ἱστορίας» γράφει ὁ Θεοδώρητος Κύρου. Ἔζησε τὸν Ε' αἰῶνα. Εἰς τὸ ὄρος Ἀσιχὰ Συρίας ἀσκήτευσεν εἰς καλύβα 4 τοίχων χωρὶς στέγη, τρίχινα ἐφόρει, βρεγμένα ὄσπρια ἢ τροφή του. Ἀπὸ ἄκρα σκληραγωγία ἡ ζώνη του δὲν ἐστέκετο εἰς τὴν μέση του, τὴν ἔραψε εἰς τὸ ζωστικὸν του. Τὰς ἀγίας τεσσαρακοστὰς ἔτρωγε 15 σῦκα.

16η Ἀγ. ΠΑΜΦΙΛΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῶ· Εἰς διωγμὸν Διοκλητιανοῦ ἦσαν ἐκ διαφόρων τόπων καὶ ἐπαγγελμάτων. Ὄταν εἰσῆρχετο εἰς πύλην Καισαρείας συνελήφθησαν καὶ ὠμολόγησαν εἰς ἄρχοντα Φιρμιλιανό. Οἱ Ἠλίας, Ἱερεμίας, Ἡσαΐας, Σαμουὴλ καὶ Δανιὴλ ἦσαν Αἰγύπτιοι, ἀπεκεφαλίσθησαν. Ὁμοίως καὶ Σέλευκος, Οὐάλης, Παῦλος, ΠΑΜΦΙΛΟΣ καὶ Πορφύριος. Ὁ Ἰουλιανὸς ἐκάη εἰς πῦρ. Ὁ Θεόδουλος ἐσταυρώθη.

Ἅοσίου ΜΑΡΟΥΘΑ· Ἀπεστάλη πρέσβυς ἀπὸ Μ. Θεοδοσίου εἰς Περσίαν. Ἐθεράπευσε τὴν δαιμονισμένην κόρην τοῦ βασιλέως Περσῶν. Ἔκτισε ναὸν τῶν ἐν Μαρτυρουπόλει Ἀρμενίας μαρτύρων. Ἐγινε καὶ ἐπίσκοπος Ταχρίτης Μεσσοποταμίας.

Ἅοσίου ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ· Ἐγκλειστος μοναχὸς ἐπὶ 60 ἔτη, οὐδεὶς τὸν ἔβλεπε, εἰς οὐδένα ὠμιλοῦσε, ἔτρωγε βρεγμένα ὄσπρια μίαν φοράν τὴν ἐβδομάδα. Μὲ προσευχὴν τοῦ νεκρὸν ἀνέστησε, δράκοντα καὶ ἀσπίδα ἐφόνευσεν μὲ εὐχὴν του καὶ νέφη ἀκρίδων διὰ προσευχῆς ἐξεδίωξε.

Ἅοσίου ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ· Εἰς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου Μικροῦ. Ἠξιώθη μαρτυρικοῦ τέλους. Ὁ ἡγούμενος μονῆς ἐν Κων/πόλει ὁ Εὐτυχὴς ἦτο ἀρχηγὸς Μονοφυσιτῶν, τὸν ὑπεστήριξε ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Διόσκορος (444-451). Οὗτοι ἔπεισαν τὸν βασιλέα καὶ συνεκάλεσε τὴν ληστρικὴν Σύνοδον ἐν Ἐφέσῳ τὸ 449, πρόεδρος ὁ Διόσκορος. Τοῦ πατρ. Φλαβιανοῦ ἀπηγόρευσαν τὴν ψῆφον ἐνῶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτη Βαρσουμὰ ψῆφον!!.. (ἦτο ἀρχηγὸς τῶν Σύρων μονοφυσιτῶν). Αὐτὸν τὸν ἐγκληματία τιμοῦν ὡς ἅγιον οἱ ὀπαδοὶ του. Ὁ Βαρσουμὰς ἦτο ἀπὸ Σαμόσατα καὶ μὲ 1000 μοναχοὺς ὀπλισμένους μὲ ράβδους, σκαπάνους, ἐληλατοῦσε τὰς ἐκκλησίας τῶν Νεστοριανῶν. Οὗτοι ἦλθαν εἰς Ἔφεσον καὶ ἠξίωσαν τὴν καταδίκην τοῦ Φλαβιανοῦ ὅστις ἐκρύβη εἰς ἄσυλον, κάτω τῆς Ἀγ. Τραπεζῆς τοῦ Ναοῦ Θεοτόκου ὅπου ἐγίνετο ἡ Ψευδοσύνοδος. Τὸν ἔδειραν τὸν ἔσυραν. Τοσοῦτο ἐκακοποίησαν ὥστε μετὰ 3 μῆνες ἀπέθανε.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος Β' κρημνισθεὶς τοῦ ἵππου τοῦ ἀπέθανε καὶ τὸν διεδέχθησαν οἱ ὀρθοδοξότατοι βασιλεῖς Μαρκιανὸς καὶ Πουλχερία (ἀδελφὴ Θεοδοσίου) συνεκάλεσαν τὴν 4ην Οἰκουμ. Σύνοδον. Ὁ πατριάρχης Ἀνατόλιος 449-458 ἀνεκόμισεν τὸ ἅγιον λείψανον Φλαβιανοῦ καὶ κατάθεσεν εἰς ναὸν Ἀγ. Ἀποστόλων.

17η Ἁγ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Χουμιαλὰ Ἀμασειᾶς στρατιώτης εἰς τάγμα Τηρώνων (=νεοσυλλέκτων ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸ Βρίγκα). Εὐρισκόμενος εἰς Εὐχάϊτα εἰς τὸ δάσος ὑπῆρχε δράκος. Ἦλθε ἔφιππος καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μὲ τὸ δόρυ τοῦ ἐφόνευσε αὐτόν. Ἐπ' αὐτὸ ἐνόησε ὅτι καὶ τὸν νοητὸ δράκοντα θὰ νικήσῃ. Ἐκάλεσαν τὸν ἅγιο νὰ θυσιάσῃ, ἀρνούμενος, ἔκαμε μίαν νύκτα τὸν βωμὸ τῆς θεᾶς Ρέας. Ἐκλείσαν εἰς φυλακὴ νηστικὸ διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἐκ πείνης. Ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε, λέγων νὰ μὴ λάβῃ ἐπίγεια τροφή, σύντομα θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν Οὐρανό.

Οἱ φύλακες ἔβλεπαν ἀγγέλους νὰ ψάλλουν μὲ τὸν ἅγιο, ἔδωσαν ἄρτο ἀλλὰ ὁ Θεόδωρος τοὺς εἶπε ὅτι ἔχει τροφή Οὐράνιο τὸν Χριστό. Τὸν βασανίζουν ξέοντάς τον μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια... ψάλλει τὸν 33 ψαλμό. Τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ πῦρ.. ἡ φωτιὰ ἔκανε καμᾶρα καὶ δὲν τὸν ἔβλαψε, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του. Ἡ Εὐσεβεία ἀγόρασε τὸ ἅγ. λείψανο καὶ ἔφερε εἰς Εὐχάϊτα.

ΑΓ. ΜΑΡΙΑΜΝΗΣ· Ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Ἀποστ. Φιλίππου. Εἰς Ἱεράπολι ὁ ἄρχων ἐκρέμασε τὸν Ἀπόστολ. Βαρθολομαῖο, τὸν Φίλιππο καὶ Μαριάμνη. Ὁ Φίλιππος εὐχηθεὶς ἤνοιξε ἡ γῆ καὶ κατεχώθησαν οἱ βασανισταί, οἱ λοιποὶ παρεκάλεσαν νὰ μὴ καταποντιστοῦν καὶ αὐτοί. Ὁ Φίλιππος τοὺς βυθισθέντας ἐξήγαγε ζῶντας. Ὁ Βαρθολομαῖος ἐσταυρώθη ὑπὸ ἀπίστων εἰς Ἰνδία. Ἡ Μαριάμνη εἰς Λυκαονία ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Ὁσίου ΑΥΞΙΒΙΟΥ· Ἐκ Ρώμης, ἦλθε εἰς Κύπρο, ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος τὸν ἐβάπτισε καὶ ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο εἰς πόλιν Σόλων, παραγγέλων εἰς Αὐξίβιο νὰ ὑποκριθῇ κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶναι εἰδωλολάτρης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν ἀλήθεια σιγά-σιγά. Ὁ Αὐξίβιος τὸν ἀδελφὸ τοῦ Θεμισταγόρα ἐχειροτόνησε πρεσβύτερο, τὴν γυναῖκα τοῦ Τιμῶ ἐχειροτόνησε διακόνισσα, ἔζων ὡς ἀδελφοὶ ἐν παρθενίᾳ. 50 ἔτη ἀρχιεράτευσε ὁ Αὐξίβιος καὶ ἀφήσας διάδοχον τὸν συνώνυμόν του τὸν μαθητὴν Αὐξίβιον ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Μνήμη εὐσεβῶν βασιλέων Μαρκιανοῦ - Πουλχερίας. Ἡ Πουλχερία ἐγεννήθη τὸ 398 κεῖ ἔμεινε παρθένος. Τὸ 414 (δέκα ἔξι ἐτῶν τότε) ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ 7ετοῦς Θεοδοσίου. Ἀργότερα τὸν ἐνύμφευσε μὲ τὴν Εὐδοκίαν τὴν Ἀθηναίαν. Ὅσες φορές ὁ Θεοδόσιος παρήκουσε τὴν Πουλχερίαν ἀπέτυχε. Τὸ 450 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Β' ἡ Πουλχερία 52 ἐτῶν δι' ἀσφάλειαν Βυζαντίου ὑπανδρεύθη τὸν συνετὸ καὶ εὐλαβέστατον Μαρκιανὸν 57 ἐτῶν (ἦτο χῆρος καὶ εἶχε θυγατέρα) ἀφοῦ ἐσυμφώνησαν νὰ ζήσουν ἐν παρθενίᾳ. Συνεκάλεσαν τὴν 4η Οἰκουμ. Σύνοδο 41 εἰς Χαλκηδόνα εἰς ναὸ Ἁγ.Εὐφημίας μὲ 630 πατέρας. Τὸν ὄρον τῆς Συνόδου ἔθεσαν ὁμοῦ μὲ τὸν τῶν αἰρετικῶν ἐπὶ Ἁγ.Λειψάνου Ἁγ.Εὐφημίας καὶ ἀνοίξαντες μεθ' ἡμέρας εὐρέθη ὁ τόμος αἰρετικῶν εἰς πόδας ἁγίας, τῶν δὲ ὀρθοδόξων εἰς ἀγκάλας.

Ἰδρυσαν ναοὺς, νοσοκομεῖα, πτωχοκομεῖα.. εἰς λιτανείας ἠκολούθουν πεζοί, ἀγρυπνοῦντες, ἐνήστευον ὅλας τὰς ἐντολὰς τοῦ ΚΗΙΧ τηροῦντες. Τὸ 453 ἡ Πουλχερία ἐκοιμήθη, ὁ Μαρκιανὸς τὸ 457 ἔτος.

Νεομάρτυρος ΘΕΟΔΩΡΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 1774 εἰς Νεοχώριον Βυζαντίου. Ἦγεν ζωγράφος

εις τὸν Σουλτᾶνο Μαχμούτ, σκοτισθεῖς.. ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Μετὰ 3 ἔτη ἰδὼν τὰ πλήθη νεκρῶν ἀπὸ ἀσθένεια Πανώλης, φοβηθεῖς μετενόησε.

Κρυφίως ἔφυγε εἰς Χίον. Ἐξομολογήθη καὶ ἠγωνίζετο μὲ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας δεόμενος νὰ τὸν ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς μαρτυρίου. Ἐπῆγε εἰς Μυτιλήνη ἐνεδύθη τουρκικὰ καὶ τὴν Πέμπτη Α' ἔβδομ. Νηστειῶν ὠμολόγησε εἰς κριτὴ ποδοπατῶντας τὸ τουρκικὸ σαρίκι καὶ σχίζοντας τὰ ἐνδύματα. Τὸν φυλακίζουν καὶ μαστιγώνεται.. πάλι ὁμολογεῖ, μαστιγώσεις 300, φυλακίζεται. Ἔβαλον εἰς κροτάφους τοῦ κεράμους καὶ σφίγγαντες μὲ σχοινίον.. ἐξῆλθον οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐξερίζωσαν καὶ μερικὸς ὀδόντας του. Πάλι φυλακὴ.. τὸν ὠδήγησαν δεμένο εἰς τόπο καταδίκης μετὰ ἀπὸ μαστιγώσεις ποῦ τὸν ἄφησαν ἡμιθανῆ. Τὸν ἐκρέμασαν εἰς ἀγχόνη. Ἐπὶ 3 ἡμέρας ἀπὸ πληγὴ ποδὸς τοῦ ἔτρεχε αἷμα!!! Τὸ 1795 ἔτος τὸν ἐνεταφίασαν εἰς ναὸ Θεοτόκου Χρυσομαλλούσης.

18η Λέοντος ἀγ.-πάπα Ρώμης· Ἐπατριάρχευσε 440-461 μ.Χ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴ πρὸς 4η Οἴκουμ. Σύνοδον ἀνακηρύξας τὰς δύο φύσεις ΚΗΙΧ καὶ δύο ἐνεργείας καὶ δύο θελήσεις εἰς ἓν πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ΚΗΙΧ καὶ ἔστειλε τὸ 449 καὶ εἰς πατριάρχην Φλαβιανό. Τὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἐδέχθησαν οἱ ἅγιοι πατέρες ὡς ἐκ Θεοῦ. Τὸ 471 ἀνεπαύθη.

Ἄσιου Ἀγαπητοῦ· Ἀπὸ Καππαδοκία μοναχὸς εἰς μονὴ μὲ 1.000 μοναχοὺς. Μία περίοδο ἐπὶ 80 ἡμέ-ρες ἔτρωγε φλοιοὺς λουπιναρίων καὶ πίτυρα ἀντὶ ἄρτου. Ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, χάριν θαυμάτων, μὲ προσευχὴ τοῦ ἐθανάτωσε δράκοντα.

Ὁ βασιλεὺς Λικίνιος τὸν ἔλαβε ἄκοντα εἰς στρατό του. Ὑπηρέτει καὶ ἰατρείας εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἐτέλει. Ὁ ἐπίσκοπος Σινάου (40 μίλλια ἀπὸ Νίκαια) ἐχειροτόνησε τὸν ἀγαπητὸ ἱερέα. Μετὰ τὸν θάνατο ἐπισκόπου ὁ λαὸς τὸν ἔκαμε ἐπίσκοπο. Προφητείας εἶπε καὶ ἄνω τῶν 100 θαυμάτων ἐπετέλεσε. Μὲ προσευχὴ τοῦ ἔστρεψε τὸ ρεῦμα ποταμοῦ εἰς Σίλανδα Λυδίας διότι ἐπλημμύριζε καὶ κατέστρεφε ἀγρούς.

19· Ἀγ. Ἀποστ. Ἀρχίππου· Ἦτο μαθητὴς Ἀποστόλου Παύλου (Κόλ.4,17). Εὐρισκόμενος εἰς Κολασσὰς Φρυγίας μὲ τὸν Ἀγ. Φιλήμονα ἐνῶ ἐδίδασκε, οἱ ἄπιστοι τὸν συνέλαβον, ἀρνηθεῖς νὰ θυσιάσῃ εἰς εἶδωλα, τὸν ἔχωσαν ἕως τῆ μέση εἰς λάκκο, κεντᾶται μὲ βελόνας καὶ τέλος λιθοβολεῖται.

Ἀγ. Εὐγενίου καὶ Μακαρίου· Ἦθλησαν τὸ 361 μ.Χ, ἤλεγξαν τὸν Ἰουλιανὸ τὸν παραβάτη, βασανίζονται.. εἰς πυρακτωμένη ἐσχάρα ἀπλώνονται γυμνοῖ, ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἐξορίζονται εἰς Μαυριτανίαν. Ἔψαλλον τὸν 118 ψαλμόν.. ὁ λαὸς παρεκάλει καὶ οἱ ἅγιοι μὲ προσευχὴ τοὺς ἔπεσε κεραυνὸς καὶ ἐφόνευσε ἓνα δράκοντα. Τότε ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν. Εἰσῆλθον οἱ ἅγιοι εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος καὶ 30 ἡμέρες προσηύχοντο. Ἦκουσαν θεῖα φωνὴ νὰ προστάσῃ νὰ υπάγουν εἰς τὴν ἐγγὺς πέ-τρα. Ἦλθον καὶ σχισθεῖσα ἐξῆλθε ὕδωρ, ἔπιον καὶ ἐνισχύθησαν. Τὴν 38ην ἡμέρα ἀνεπαύθησαν καθὼς αὐτὸ ἐζητοῦσαν ἀπὸ τὸ Θεό.

ΟΣΙΟΥ ΚΩΝΩΝΟΣ· Ἐκ Κιλικίας μοναχὸς εἰς Μονὴ Πενθουκλὰ τοῦ Ἰορδάνου. Ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος (524-552) ἐχειροτόνησε ἱερέα καὶ ἐβάπτιζε τοὺς ἐρχομένους εἰς ἰορδάνη. Ὅταν ἦτο νὰ βαπτίσῃ γυναίκα ἐσκανδαλίζετο καὶ ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ μονή.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος τοῦ ἐφαίνετο καὶ τοῦ ἔλεγε· «Ὑπόμεινον κι' ἐγὼ σ' ἐλαφρύνω ἀπ' τὸν πόλεμον». Ἦλθε κάποτε νέα ἀπὸ τὴν Περσία, ὁ Κόνων δύο ἡμέρας δὲν ἐξήρχετο νὰ τὴν βαπτίσῃ, ἐκείνη περίμενε. Ἐνῶ ἔφευγε ὁ Κόνων, τὸν συναντᾷ ὁ Τίμιος Πρόδρομος, λέγων τὰ αὐτὰ ὡς πρῶτα. Ὁ Κόνων θυμηθεῖς· «Δὲν ἐπιστρέφω διότι μοῦ ὑποσχέθηκες καὶ δὲν μὲ ἐβοήθησες». Τότε ὁ Τίμιος Πρόδρομος τὸν σταύρωσε κάτωθεν τῆς κοιλίας λέγων «Ἀββᾶ Κόνων, ἤθελα νὰ λάβῃς μισθὸν διὰ τὸν σαρκικὸν πόλεμον, τώρα ἐπέστρεψε καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς». Ὁ Κόνων ἐπέστρεψε βαπτίσας τὴν Περσίδα χωρὶς νὰ ἔχη λογισμοὺς ὅτι εἶναι γυναῖκα. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. (Ὅποιος ὑπομένει σαρκικὸν πόλεμον καὶ δὲν συγκατατίθεται εἰς λογισμοὺς πορνείας θὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ στέφανον μαρτυρίου).

Ἄγ. ΦΙΛΟΘΗΣ (1522-1589)· Ἐξ Ἀθηνῶν πατὴρ Ἀγγέλου Μπενιζέλου καὶ μητρὸς Συρίγγης ἡ ὁποία ἦτο στεῖρα· ὅταν προσήχθετο εἰς ναὸν Θεοτόκου εἶδε Φῶς μέγα ἀπὸ εἰκόνα νὰ εἰέρχεται εἰς κοιλίαν τῆς. Ἔτεκε κόρη καὶ ὠνόμασαν Ρηγούλα. Νέα ὑπανδρεύθη ἀλλὰ μετὰ 3 ἔτη ἀπέθανε ὁ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος. Μετὰ 10 ἔτη χηρείας ἀπέθανον οἱ γονεῖς τῆς. Εἶδε τὸν Ἄγ. Ἀνδρέα Πρωτόκλητον εἰς ὄραμα νὰ τὴν καλῇ νὰ κτίσῃ μονὴ εἰς τ' ὄνομά του. Πλουσία ὡς ἦτο ἔκτισε μονὴ (ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν). Ἐκάρη μοναχὴ μὲ τὸ ὄνομα Φιλοθέη. Ἡ μονὴ ἀπέκτησε μετόχια εἰς Καλογρέζα, ψυχικὸ καὶ εἰς νήσους. Ἔκτισε νοσοκομεῖα, πτωχοκομεῖα. Διωργάνωσε σχολεῖα διὰ παιδιὰ. Ἐφλέγετο ἀπὸ ἐλπίδα ἐλευθερώσεως Ἑλλήνων. Εἰς νῆσον Κέα εἶχε μετόχιον μὲ μοναχάς. Εἰς τὰ πατήσια ἐκτίσθη κι' ἄλλη μονὴ, λόγῳ πλήθους μοναστηριῶν. Τὸ Ψυχικὸ (συνοικία) ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ μετόχι τῆς μονῆς διότι εἶχε φρέ-αρ διὰ ἀνακούφισιν (=ψυχικὸ) τῶν ὁδοιπόρων. Καὶ ἡ συνοικία Καλογρέζα εἰς τὴν ἁγίαν ὀφείλεται διὰ τὸ μετόχιον τῆς Μονῆς ποῦ ὑπῆρχε ἐκεῖ. Οἱ Τοῦρκοι, ἐνῶ ἦτο ἡ ἁγία εἰς ἀγρυπνία τοῦ Ἄγ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου εἰς τὸ μονύδριον τῶν Πατησίων, τὴν ἤρπασαν καὶ ἀπὸ μαστιγώσεις τὴν ἄφησαν ἡμιθανῆ. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τὰς πληγὰς ἀπέθανε. Ὁ τόπος εὐωδίασε. Τὸ προάστιον Φιλοθέη ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ἁγίας ἔλαβε. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ σπήλαιον ὅπου ἀσκήτευε ἡ ὁσία.

20ῆ Ἄγ. ΛΕΟΝΤΟΣ· Τῷ 886 ἀπὸ Ραβένα Ἰταλίας, ἐγένετο ἐπίσκοπος Κατάνης Σικελίας (εἰς πρόποδας Αἴτνης). Μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἐκρήμισε εἶδωλον καὶ εἰς τὸν τόπον εὐρέθη Σταυρός. Ἐκεῖ ἔκτισαν ναὸν εἰς ἁγ. 40 μάρτυρας. Καὶ ναὸν εἰς Ἁγία Λουκία ἔκτισε ὁ Λέων διότι ἐκεῖ ἡ ἁγία ἐμαρτύρησε. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ὁ μάγος Ἡλιόδωρος ὁ ὁποῖος ἀπὸ Ἰουδαῖο μάγο ἐμυήθη, ὑπέγραψε ὅτι παραδίδει τὴν ψυχὴν του εἰς διάβολον ἥλθε νύκτα εἰς νεκροταφεῖον. Ὁ διάβολος ἦλθε καβαλάρης σὲ ἐλάφι ἐπῆρε τὸ χαρτί (ὅτι τοῦ παραδίδει τὴν ψυχὴν του) καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν Γάσπαρον νάναι μαζί του καὶ ὅτι τοῦ ζητᾷ νὰ κάμῃ. Ἐκτοτε ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα. Πέτρες μετέτρεπε εἰς χρυσὸν καὶ ὅταν τις ἀγόραζαν ἦσαν πέτρες. Ἔκανε τὶς γυναῖκες εἰς ἀγορὰν νὰ σηκώνουν τὰ ροῦχα τους καὶ ἐγυμνώνοντο διὰ νὰ μὴ βραχοῦν δῆθεν.. ἀπ' τὴν πλημμύραν.. Παρθένας ἐκείναι εἰς σατανικὸν ἔρωτα. Ὁ Λούκιος ὁ ἑπαρχος ἔγραψε εἰς τὸν βασιλέα Κων/νὸ ἐγγονοῦ τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου καὶ ἔστειλε ἀξιωματοῦχος Ἡρακλείδην νὰ συλλάβῃ τὸν Ἡλιόδωρον. Ὁ Ἡλιόδωρος μόλις ἔφθασε τὸ πλοῖον μὲ στρατιώτας καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἐφάνη καὶ εἶπε· Ἦλθα θεληματικὰ μὴ μὲ δένετε, γιατί ἂν ἤθελα δὲν θὰ παρουσιαζόμουν, λέγοντας ἐγὼ σήμερον θὰ σαῶς μεταφέρω εἰς Κων/πολιν, εἰσῆλθον εἰς τὸ λουτρὸν νὰ

πλυθοῦν καὶ ἐξερχόμενοι ἦσαν εἰς λουτρὰ Κων/πόλεως!!

Ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ ἀποκεφαλισθῆ. Ζήτησε μία χάρι νὰ πιῆ νερὸ καὶ ὡς ἔπινε ἔγινε ἄφαντος λέγων· «Σῶζου βασιλεῦ, εἰς τὴν Κατάνη νὰ μὲ ζητᾶς. Ἔστειλε πάλι τὸν Ἡρακλείδι καὶ στρατό. Ἐφάνη πάλι καὶ τοὺς μετέφερε μὲ τὶς μαγεῖες τοῦ αὐθημερῶν εἰς Κων/πολι.. καὶ τὸ πλοῖο εἰς λιμάνι...τόσων ἡμερῶν ταξίδι... αὐτιστιγμῆ ἀπὸ Κατάνη εἰς Κων/πολι!! Τὴν στιγμή πού ὁ δήμιος ἐσήκωσε τὸ ξίφος νὰ τὸν θανατώσῃ, κάτι ὡς σφαῖρες ἀπ' τοὺς ὤμους τὸ ἐξῆλθον, τρύπησε ἡ στέγη καὶ ὡς πετεινὸ εἰς ἀέρα ἐχάθη λέγων τὰ αὐτά· «Σῶζου βασιλεῦ, ζήτησέ με εἰς Κατάνη». Τὴν ἴδια ὥρα εἰς Κατάνη ἔδωκε ἓνα μαῦρο ἄλογο εἰς τὸν Χρῦση καὶ ἔτρεξε εἰς τὸν ἵπποδρομο ταχύτατο, ἐκέρδισε ὅλους τοὺς ἀγῶνες,, τέλος ἔγινε ἄφαντο ἀπὸ ἐμπρός του.. Εἰσῆλθε εἰς ναὸ ὅπου ἐλειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Λέων, χορευῶν-λακτίζων καὶ φωνασκῶν. Ἐξῆλθε ὁ ἅγιος τὸν ἐπετίμησε καὶ σύροντάς τον μὲ τὸ ὠμοφόριό του (ὁ Ἡλιόδωρος ἀκολουθοῦσε Τρέμων) τὸν ἔφερε εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων -τὸ Ἀχίλιο, ἄναψαν μεγάλη πυρὰ καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ πῦρ ἕως ὅτου ἔγινε στάκτη ὁ Ἡλιόδωρος, τοῦ ἁγίου οὔτε ἐν ἄμφιο δὲν ἔβλαψε τὸ πῦρ. Μαθόντες τὸ θαῦμα αὐτὸ οἱ βασιλεῖς Λέων καὶ Κων/νὸς ἐκάλεσαν τὸν ἅγιο εἰς Κων/πολι.. τὸν ὑπεδέχθησαν καὶ εἰς τὸ ἀνάκτορο ὁ Λέων ἐξήγαγε ἀπὸ τὰ ἄμφιά του ἀναμμένα κάρβουνα καὶ βαλῶν θυμίαμα κρατῶντας εἰς τὸ χέρι του τοὺς ἐθυμίασε (χωρὶς τὸ θυ-ματήρι...), Ἐπιστρέψας ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο· 40 ἔτη ἐκοιμᾶτο καθιστός.. 40 ἡμερόνυκτα ἐστάθη ἐν μέσῳ ράμνου (= ἀκανθώδους κέδρου) ἀκίνητος μὲ ὑψωμένα τὰ χέ-ρια.. διὰ νὰ νικήσῃ τὸν ὕπνον. Μετέβαλε τὸ ὕδωρ θαλάσσης εἰς γλυκὺ πρὸς παρηγοριὰ μαθητοῦ του. Ὁμιλῶντας εἰς μοναχοὺς ἐπροσευχῆθη καὶ ἐστάθη (δὲν ἔδουε ὁ ἥλιος ἕως ὅτου τελειώσῃ..).

Πολλάκις ἔκαμε προσευχὴ καὶ ἔβρεξε. Διῆλθε τὸν ποταμὸ Νεῖλο καὶ μόνον ἕως ἀστραγάλων ἐβράχη.

Βιβλία δὲν ἀπέκτησε. Ἐνα ἔνδυμα εἶχε καὶ αὐτὸ σχισμένο. Πάντοτε ἔκλαιγε καὶ ὅταν τὸν ἐρωτοῦσαν ἀπαντοῦσε ὅτι κλαίει διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐγένεια πού ἔχασε...

21η Ἄγ. Τιμοθέου· Ἐν Συμβόλοις Βιθυνίας, νέος ἐκάρη μοναχὸς,νεκρώσας τὰ πάθη,χαρίσματα ἰάσεως καὶ κατὰ δαιμόνων ἔλαβε. Γυναίκα οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπο.

Ἄγ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ· Διδάσκαλος ἀπὸ Σίδη Παμφυλίας, ἔλαβε μέρος εἰς Α' Οἰκουμ.Σύνοδον.

Οἱ Ἀρειανοὶ ἐπλήρωσαν μία πόρνη κι' ἐκείνη ὠρκίσθη ὅτι ἐπόρνευσε μὲ τὸν ἅγιο καὶ ἀπέκτησε παιδίον. Ἐπεισαν καὶ τὸν βασιλέα καὶ ἐξωρίσθη εἰς Καβάλα Μακεδονίας (332 μ.Χ.) Ἔως τὸ 360μ.Χ. ἦτο ἐξόριστος, ἀπέθανε, τὸ 447 μετεκόμισαν εἰς Ἀντιόχεια τὸ λείψανό του. Ὁ ἅγ.Χρυσόστομος τὸν ἐτίμησε μὲ ἐγκώμιο. Ἡ πόρνη ἀσθενήσασα τελικὰ ὠμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Ὁ Μιχαὴλ Σύγγελος καλεῖ αὐτὸν κορυφαῖον τῶν ἐν Νικαίᾳ πατέρων. Ἐπατριάρχευσε (362-332).

22η ΜΝΗΜΗ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΑΓ.ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ· Εὐρέθησαν τὰ μαρτυρικὰ Ἄγ.λείψανα εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Ἀρκαδίου εἰς τόπον Εὐγενίου.

Πολλοὶ ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν. Μετὰ ἔτη ἀπεκαλείφθη εἰς κληρικὸν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀγ.λειτουργῶν εἶναι καὶ τὰ ἀγ.λείψανα Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας (+14 Ἰουν.).

Ἰουάννου Θαλασσίου καὶ Λημναίου· Εἰς «φιλόθεον ἱστορία» ἀριθμ. 22 γράφει ὁ Θεοδώρητος Κύρου (393-458). Ὁ Θαλάσσιος ἀσκήτευσε εἰς ὄρος Τιλίμα Κύρου. Ὁ Λημναῖος ἦτο μαθητὴς του. Ἐζησαν τὸν 5ον αἰῶνα.

Ἰουάννου ΒΑΡΑΔΑΤΟΥ· Ἐξ Ἀντιοχείας μοναχός, ἐγκλειστος εἰς μικρὸν κελλίον. Εἰς κορυφὴν ὄρους κατασκεύασε ἐκ ξύλων κιβώτιον ποῦ μόλις τὸν ἐχώρει σκυφτὸν καὶ τὰ σανίδια ὄχι πλησίον μεταξύ των. Καὶ ἀπ' τὸ κρῦον καὶ ἀπὸ ζέστη ὑπέφερε. Μετὰ ἔτη κατὰ συμβουλήν πατριάρχου Ἀντιοχείας Θεοδότου (418-427) ἐξῆλθε καὶ πάντοτε ἴστατο μὲ χέρια ὑψωμένα προσευχόμενος, σκεπόμενος μὲ χιτῶνα δερμάτινον. Πάντα πόνον ὑπέμεινε ἂν καὶ τὸ σῶμα του ἦτο ἀσθενικώτατον. Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

23η Ἁγ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Ἔφεσον τὸ 68μ.Χ, ἐκ γονέων Παγκρατίου καὶ Θεοδώρας εἰς φυλακὴν βασανιζόμενος διὰ τὴν πίστιν των ἀπὸ ἄρχοντα Μαρκίωνα. Ὄταν ἐγέννησε εἰς φυλακὴν ἡ Θεοδώρα ἄγγελος ἐπῆρε τὸ βρέφος καὶ τὸ ἔδωκε εἰς χήραν ἢ ὁποῖα τὸ ἐβάπτισε καὶ ὠνόμασε Παγκράτιον. Ὁ Μαρκίων ἐζήτησε τὸ βρέφος εἰς φυλακὴν, ἐβασάνισε τοὺς γονεῖς τέλος ἀπεκεφάλισε.

Τὰ θηρία δὲν ἐπλησίασαν τὰ ἀγ.λείψανα. Ὁ μικρὸς ἀγαποῦσε τὴν ἐλεημοσύνην διὰ τοῦτο ὠνόμασθη Πολύκαρπος. Ἡ Θεοφιλὴς χήρα ἦτο πλουσία, ὁ Πολύκαρπος τὰ ἔδιδε κρυφὰ εἰς πτωχοὺς, τὸν ἤλεγξε γιὰ τὴν μεγάλην ἐλεημοσύνην του. Προσευχηθεὶς ὁ Πολύκαρπος εὐρέθησαν οἱ ἀποθηκῆκες γεμάτες τρόφιμα. Κλαίουσα ἡ χήρα τὸν ἠσπάζετο καὶ εἶπε εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σὲ ὀνομάζω Πολύκαρπο. Ἐτῶν 25 ἀκολούθησε τὸν ἅγ. Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. Μετὰ ὁ ἐπίσκοπος Σμύρνης Βουκόλος ἐχειροτόνησε διάδοχόν του τὸν Πολύκαρπον. Ἦναψε ποτὲ πυρκαϊὰ καὶ 7 ἡμέρας ἔκαιγε χωράφια, σπίτια μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ λιτανεύοντος μὲ τὸ λαὸν ἔπαυσε τὸ πῦρ. Ἐξ αὐτοῦ πολλοὶ εἰδωλολάτρες ἐγίναν χριστιανοί. Ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον εἰδωλολάτρη Περώνιον. Γενομένης ἀνομβρίας ἐδεήθη εἰς Κύριον καὶ ἔβρεξε.

Ἐπεσκέφθη εἰς Ῥώμην τὸν πάπα Ἀνίκητον καὶ συζήτησαν περὶ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ΠΑΣΧΑ ὅμως δὲν συμφώνησαν διότι ὁ καθένας ὑπεστήριζε τὴν παράδοσίν του. Εἰς τὸν διωγμὸν περὶ τὸ 163 μ.Χ. τὸν ἐζήτησαν, ὁ λαὸς παρεκάλεσε τὸν ἅγιον καὶ ἐκρύβη εἰς ἓνα χωρίον. Ἐκεῖ εἶδε ὄραμα ὅτι τὸ προσκεφάλι τοῦ ἐκαίετο ἀπὸ πῦρ. Ἐνόησε ὅτι μὲ πῦρ θὰ μαρτυρήσῃ. Ὑπεδέχθη τοὺς στρατιώτας, ἔστρωσε καὶ τράπεζα καὶ ἔφαγον μετὰ ἀνέβη εἰς ὀνάριον (διότι ἦτο 95 ἐτῶν) καὶ μετέφεραν εἰς πόλιν.

Ἐρχομένου εἰς κριτήριον ἤκουσε θεῖαν φωνήν· «Ἰσχυε Πολύκαρπε καὶ ἀνδρίζου». Πλήθη ἀπίστων καὶ ἐβραίων ἐζήτησαν νὰ καῖν. ἔτοιμασαν οἱ στρατιῶτες τὴν πυράν. Ἔδεσαν μόνον τὰ χέρια του. Εἰσῆλθε εἰς τὸ πῦρ. ἔκαμε καμάραν τὸ πῦρ. δὲν ἐκαίετο, ἐξήρχετο εὐωδία θυμιάματος. Μὲ λόγχης τὸν ἐθανάτωσαν, ἐξῆλθε αἷμα πολὺ καὶ ἔσβεσε τὸ πῦρ. Οἱ πιστοὶ ἐβόων· «Οὗτος ἐστὶν ὁ τῆς Ἀσίας διδάσκαλος ὁ πατὴρ τῶν χριστιανῶν». Οἱ ἄπιστοι μετὰ τῶν ἐβραίων ἔκαυσαν τὸ ἀγ.λείψανον, ὅτι ἀπέμεινε ἐνεταφιάσθη ἀπὸ πιστοῦς. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τοὺς ἀπίστους τοῦ καιροῦ ἔλεγε· «Ἦ Ὁ Θεὸς μου εἰς τίνα μὲ καιρὸν διετήρησας!»

Ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Ἁγίου εὐρίσκεται εἰς μονὴν Θεοτόκου Ἀμπελακιωτίσσης

Ναυπάκτου. Ἦγοράσθη τὸ 1474 ὑπὸ μοναχῶν ἀπὸ χήρα γυναίκα ἀντὶ 1000 γροσίων καὶ τὴν μετέφερον εἰς μονὴ ἀπὸ τῆ Σμύρνη.

Ὅσιων ΙΩΑΝΝΟΥ - ΜΩΨΣΕΩΣ - ΑΝΤΙΟΧΟΥ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΥ· ὁ Ἰωάννης ἦτο μαθητῆς ὁσ.Λημναίου, Ε' αἰῶνα εἰς ὄρος Ταργάλων πλησίον Κύρου ὑπαίθριος ἀγωνιζόμενος, ἄρτο καὶ ἄλας ἢ τροφή του, σηδηροφορῶν καὶ τρίχινά ἐνδύόμενος.

Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ Μωϋσῆς, Ἀντίοχος καὶ Ἀντώνιος τὴν αὐτὴν πολιτεία ἔχοντες ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθησαν.

Ὁ Ζεβινὰς μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Πολυχρονίου - Δαμιανοῦ καὶ Μωϋσέως ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας ἀναλαμβάνοντας. Ὁ Πολυχρόνιος δρυὸς ρίζαν βαρυτάτην ἐκράτει ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἀγρυπνοῦσε. Μὲ προσευχὴ τοῦ ἔλυσε ξηρασία καὶ δοχεῖον ἐλαίου κενὸ δι' εὐχῆς πλήρες ἐποίησε. Ὁ Μωϋσῆς ἦτο μαθητῆς Πολυχρονίου ἀσκήτευε εἰς κώμη (ἐγγὺς πόλεως) Νιαρά. Οὐδὲν εἶχε εἰς καλύβη τοῦ παρὰ μία σφυρίδα μὲ φακῆ. Οἱ, Μωϋσῆς, Δαμιανὸς καὶ Πολυχρόνιος ἐκοιμήθησαν τὴν ἴδια ἡμέρα.

Ἄγ. Γοργονία· ἀδελφὴ ἁγ.Γρηγορίου Θεολόγου, ὑπανδρεύθη. Μὲ ἐλεημοσύνας ἐξησφάλιζε τὰ ὑπάρχοντά της εἰς οὐρανό. Μελέτη, εὐχή, νηστεία, δάκρυα, ἄπαιστος ψαλμωδία. Συνέβη ποτὲ νὰ τραυματιστῆ βαρῶς ἀπὸ ἄμαξά της ὅτε ἀνετράπη ἀπὸ ἡμίονους. Ἡ ἁγία δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀξετάσῃ ἰατρὸς διὰ νὰ μὴ ἰδῆ τὸ σῶμα της, ὑπέμεινε προσευχομένη καὶ ἐθεραπεύθη. Ἄλλη φορὰ ἀσθενοῦσα ἤγγισε τὴν κεφαλὴ της εἰς Ἄγ.Τράπεζα κλαίουσα καὶ εὐχομένη ὅτι δὲν ἀναχωρεῖ ἂν δὲν τὴν θεραπεύσῃ ὁ Κύριος. Ἠλειψε τὸ σῶμα μὲ δάκρυά της καὶ ἐθεραπαύθη. Ἠξιώθη νὰ ἰδῆ ὄπτασία, πότε ἀπέρχεται εἰς κύριον. Ψιθυρίζουσα τὸ ψαλμικόν «Ἐν εἰρήνῃ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω...» ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ἄγ. Δαμιανοῦ· Ἀπὸ Ρίχοβο Ἀγράφων Εὐρυτανίας, ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ Φιλοθέου Ἄγ. Ὁρους, 3 ἔτη ἀσκήτευε μὲ τὸν Δομέτιο εἰς κελλί. Ἦκουσε θεῖα φωνή· «Δαμιανέ, δὲν πρέπει νὰ ζητῆς τὸ συμφέρον σου ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων». Ἔτσι ἀνεχώρησε κηρύττων εἰς τὰ μέρη Ὀλύμπου καὶ Λάρισας καὶ Ἀγράφων. Φθονηθεὶς ἀνεχώρησε καὶ εἰς Κίσαβο Δημητριάδος ὠκοδόμησε μονὴ καὶ ἐμόναζε μὲ ἄλλους μοναχοῦς. Τοῦρκοι τὸν συνέλαβον διότι ἐδίδασκε νὰ μὴ ἐμπορεύονται τὴν Κυριακὴν, δέρεται, φυλακίζεται, τέλος δι' ἀγχόνης ἐκρεμάσθη, ἡμιθανῆ τὸν ἔκαυσαν εἰς πῦρ κί ὅ,τι ἀπέμεινε ἔρριψαν εἰς Πηνειὸ ποταμὸ (1568).

24η Πρῶτη καὶ Δευτέρα εὐρεσις Κεφαλῆς Τιμίου προδρόμου· Πρῶτον εὐρέθη εἰς Οἶκον Ἠρώδου ἀπὸ δύο μοναχοῦς δι' ἀποκαλύψεως Τιμ. Προδρόμου καὶ ἐφέρθη εἰς πόλι Ἔμεσσα κατὰ διαδοχὴ ἔλαβον πολλοὶ ἕως ὅτου περιῆλθε εἰς χεῖρας ἱερομονάχου ἀρειανοῦ. Οὗτος τὰ θαύματα ἁγ. Κάρας αἰτιολογοῦσε εἰς αἵρεσί του. Τὸν ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὸ ἀσκητήριό του, κατὰ θεῖα οἰκονομία ἢ ἁγ. Κάρα ἔμεινε κρυμμένη ἕως τὸ ἔτος 431 μ.Χ. Πολλοὶ ἔλαβον ἀποκαλύψεις δι' αὐτήν.

Τὸ 452 β' φορὰ εὐρέθη ἐντὸς στάμνου καὶ ἐφυλάττετο εἰς ἐπισκοπὴ Ἐμέσσης. Ὁ ἱστορικὸς Κωδινὸς Γεώργιος γράφει ὅτι ὁ Μ. Θεοδόσιος τὴν ἔφερε εἰς Κων/πολι εἰς τὸν ναὸν ποῦ ἐκτίσθη τοῦ Προδρόμου εἰς τόπον ἔβδομο. Μῆρος ἁγ.Κάρας ἦτο καὶ εἰς μονὴ Καλούτι Οὐγγροβλαχίας.

Τὸ 1956 εἰς ὄρος ἔλαιων εἰς Ρωσικὴ μονὴ εὐ-ρέθη Τρίτη φορὰ ἡ Τιμία κάρα τοῦ προδρόμου.

25η Ἁγ.ΤΑΡΑΣΙΟΥ· Ἦτο θεῖος τοῦ Μεγάλου Φωτίου. Ἐξ εὐσεβῶν γονέων Πατρικίων Γεωργίου (ἀνωτάτου δικαστοῦ) καὶ Εὐκρατίας. Ἔγινε γραμματεὺς βασιλέως. Ὁ Παῦλος Δ' παρητήθη ὁ πατριάρχης (780-784) καὶ εἰσῆλθε εἰς μονὴ Φλώρου. Οἱ βασιλεῖς (βασιλίσσα Εἰρήνη καὶ υἱὸς τῆς Κων/νος 6ος Πορφυρογέννητος) ἠρώτησαν τὸν Παῦλο διατὶ κρυφίως ἔφυγε, εἶπε ὅτι δὲν θέλω νὰ εἶμαι ποιμὴν αἰρετικῶν, μετανοῶ ποὺ ὑπέγραψα κατὰ Ἁγ.Εἰκόνων καὶ ὑπέδειξε τὸν Ταράσιο ἄξιον διὰ ποιμενάρχη. Ὁ Ταράσιος τὸ 784 ἔγινε πατριάρχης. Ἐλεήμων, ἀγρυπνῶν καὶ μελετῶν πολὺ, οὐδεὶς τὸν εἶδε νὰ κοιμηθῆ εἰς κρεβάτι.

Εἷς ἀξιωματικὸς, ὑπόδικος διὰ τινὰ ὑπόθεσι, εἰσῆλθε εἰς ἱερό (εἰς τὸ ἄσυλο) κρατῶν τὴν ἀγ.Τράπεζα. Οἱ φύλακες ἐκύκλωσαν τὸν ναὸ ἐλπίζοντες ὅτι ἀπὸ πεῖνα θὰ ἐξέλθῃ. Ὁ ἅγιος Ταράσιος κρυφὰ τοῦ ἔδιδε φαγητό. Τὸν συνέλαβον βιαίως καὶ ἔφεραν εἰς ἀνάκτορα. Ἐρχόμενος ὁ ἅγιος εἰς ἀνάκτορα φοβηθέντες τὸν ἔλεγχο τοῦ ἔκλεισαν τὴν θύρα. Ὁ ἅγιος τοὺς ἀφώρισε μὲ ἐπιτίμια ἀπὸ Θ.Κοινωνία. Ἐκεῖνοι δὲν ἐτιμώρησαν τὸν ἀξιωματικὸ ἐκεῖνο.

Ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ λάβῃ ἄλλη γυναῖκα, ἐσκηνοθέτησε ὅτι ἤθελε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ ἡ βασιλίσσα.. ὁ ἅγιος ἐξήγησε ὅτι εἶναι πορνεῖα καὶ δὲν γίνεται νὰ διαλυθῆ ὁ γάμος καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κοινωνήσῃ. Ἐθυμώθη ὁ βασιλεὺς καὶ ἔδωξε τὸν ἅγιο. Τότε τὸ 796 ἔδωξε τὴν νόμιμο σύζυγό του βασιλίσσα Μαρία καὶ διέταξε βιαίως νὰ τὴν κείρουν μοναχὴ καὶ ἐνυμφεύθῃ τὴν Θεοδότῃ (τὸν γάμο ἐ-τέλεσε ὁ ἡγούμενος Ἰωσήφ), ἀπειλοῦσε ὅτι ἐὰν ἀντιδράσῃ ἡ ἐκκλησία θὰ ἐπαναφέρω τὴν εἰκονομαχίαν.

Ὁ Ἁγ.Θεόδωρος Ὁ Στουδίτης μὲ μοναχοὺς ἀντέδρασαν ἠλεγεσαν παρανομία, διέκοψαν τὸ μνημόσυνο Ταρασίου διότι δὲν εἶχε ἀφωρίσει τοὺς βασιλεῖς καὶ τὸν ἱερέα Ἰωσήφ. Οἱ Στουδίται ἐξωρίσθησαν. Τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ Κων/νὸς ὁ ΣΤ' ετυφλώθη ὑπὸ ἐπαναστατῶν, ἡ Θεοδότῃ ἐξηφανίσθη καὶ τὸ νεογέννητο ἀπέθανε.. ἔτσι ἐξέλιπε ἡ δυναστεία Ἰσαύρων. Ὃταν ὁ πατριάρχης Νικηφόρος (806-815) συνεχώρησε τὸν τελέσαντα τὸν παράνομο γάμο Ἰωσήφ τὸν τιμωρηθέντα ὑπὸ Ταρασίου διέκοψαν μνημόσυνο οἱ Στουδίται πάλι καὶ ἐξορίσθησαν.

Ἐπατριάρχευσε ὁ ἅγ.Ταράσιος (784-806). Προήδρευσε τῆς 7ης οἴκουμ. Συνόδου (787). Τελεύτησε τὸ 806, ὄλη ἡ πόλις ἔκλαιγε, ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος πίπτων ἐπὶ τοῦ στήθους ἀγ.λείψανου κλαίων ἀπεκάλει ποιμένα, πατέρα, Ἀρχιερέα καὶ Διδάσκαλον. Ἐνεταφιάσθη εἰς τὴ μονὴ ποὺ ἔκτισε. Τὸ ἀγ.λείψανό του ἦτο ἐκεῖ ἕως τὸ 1018 ἔτος ὅτε ἐκλάπη ὑπὸ Ἐνετῶν καὶ μετεφέρθη εἰς Βενετία. Ὁ Λέων Ἀρμένιος εἶδε ἐν ὁράματι τὸν ἅγιο Ταράσιο νὰ διατάσῃ κάποιον Μιχαὴλ καὶ νὰ τὸν φονεύῃ. Ἔτσι ἔγινε τὰ χριστοῦγεννα ὁ Λέων ἐφονεύθη ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Τραυλό.

26· Ἁγ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ· Ἀπὸ Θεσ/νίκη εἰς χρόνους βασιλέως Ἀρκαδίου (395-408) εἰς Αἴγυπτο ἔγινε μοναχός. Ἦλθε εἰς Ἱεροσόλυμα χειροτονεῖται ἀπὸ ἐπίσκοπο Πραῦλιο ἱερεύς, μετὰ ἔγινε ἐπίσκοπος Γάζης. Ἦλθε εἰς Κων/πολι συνομίλησε μὲ Ἁγ.Χρυσόστομο, καὶ βασιλέα διὰ ὑποθέσεις ἐπισκοπῆς του ὅτι οἱ εἰδωλολάτρεις καὶ αἰρετικοῦ ἀδικοῦσαν τοὺς χριστιανοὺς. Ἐπροφήτευσεν ὅτι ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια θὰ ἀποκτήσῃ υἱόν. Ἔτσι ἔγινε, ἐγεννήθη ὁ Θεοδόσιος ὁ μικρός. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐκάλεσε εἰς ἀνάκτορα διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἐδυσκολεύετο νὰ διώξῃ ἀπὸ τῆ Γάζα τοὺς

είδωλολάτρας και αίρετικούς. Ἡ βασίλισσα Εὐδοξία εἶπε· «Βαρεῖα ὦ βασιλεῦ ἡ αἴτησις, βαρυτέρα ἡ παραίτησίς της». Καὶ ἔγινε τὸ ζητούμενο. Ἔλαβε καὶ χρήματα ἀπὸ βασιλέα διὰ οἰκοδόμησι ναῶν.

Ἐποίμανε 24 χρόνους καὶ 11 μῆνες. Τὸ 450 μ.Χ. ἐκοιμήθη.

Ἄγ. ΦΩΤΕΙΝΗΣ· Εἶναι ἡ Σαμαρεῖτις μετὰ ἧς ὡμίλησε ὁ ΚΗΙΧ. Ἐβαπτίσθη ἀπὸ ἁγ. ἀποστόλους μετὰ 2 υἱοὺς της καὶ 5 ἀδελφὰς καὶ ἐξήλθον εἰς κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπὶ Νέρωνος ὁ υἱὸς Ἄγ. Φωτεινῆς ὁ Βίκτωρ ἦτο ἀρχιστράτηγος καὶ διετάχθη νὰ κάμη διωγμὸν εἰς χριστιανούς. Ὁ Βίκτωρ συνομιλῶντας μετὰ δούκα Ἰταλίας εἶπε ὅτι μόνον εἰς Οὐράνιον βασιλέα ὑπακούει. Ὁ Δούξ ἐτυφλώθη πεσὼν κατὰ γῆς ἄφρωνος, μετὰ 3 ἡμέρας ὅταν ἐβαπτίσθη ἀνέβλεψε. Ὁ Νέρων διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν. Ὁ ΚΗΙΧ ἐφάνη καὶ ἐνεθάρρυνε εἰς μὲν Βίκτωρα εἶπε· «Ἀπὸ σήμερον τὸ ὄνομά σου θάνει Φωτεινὸς ἐπειδὴ πολλοὶ ἐφωτίσθησαν διὰ τῆς πίστεως», εἰς δὲ τὸν Δούκα εἶπε· «Μακάριος εἶναι ὅστις ἔως τέλους ἀγωνισθῆ».

Ἡ ἁγ. Φωτεινὴ εἰς Ρώμην ἐκήρυττε, ἐσεισθη ἡ πόλις λέγουσα· «Τίς αὕτη καὶ ὁποία παρρησία ἔχει καὶ κηρύττει;». Ἦλθε ἡ ἁγία εἰς ἀνάκτορα καὶ εἶπε εἰς Νέρωνα· «Ἦλθαμε νὰ σὲ διδάξωμε νὰ πιστεύσης εἰς Χριστόν». Ὁμολόγησε ἐνώπιόν του γιὰ ἀδελφὰς καὶ υἱοὺς καὶ ὅτι ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν ΚΗΙΧ Φωτεινὴ. Συνέτριψαν εἰς ἄκμωνα τὰ δάκτυλά των, προσπαθοῦντας νὰ κόψουν τὰ χεῖρα ἦτο ἀδύνατον! Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπέτρεψε. Ἡ ἁγία ἔψαλλε τὸν 26 ψαλμόν. Ἡ Δομνίκα ἡ κόρη βασιλέως, εἰς φυλακὴν κατηχεῖται καὶ πιστεύει, ἐβαπτίσθη μετὰ τὸ ὄνομα Ἀνθοῦσα. 3 ἡμέρας καίονται εἰς κάμινον, μένουσιν ἀβλαβεῖς. Ἦπιαν δηλητήρια ὄλοι καὶ οὐδὲν κακὸ συνέβη, ὁ μάγος Λαμπάδιος ἐπίστευσε, ἔκαψε τὰ βιβλία τοῦ ἐβαπτίσθη καὶ ὠνομάσθη Θεόκλητος, ὁμολογεῖ καὶ ἀποκεφαλίζεται. Τὴν ἁγία ἐπότισαν βραστὸ μολύβι, ξέονται.. μένουσιν ἀβλαβεῖς, ἐξώριζαν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ τοὺς ἔρριξαν εἰς φυλακὴν μετὰ φίδια ἀλλὰ τὰ φίδια ἐνεκρώθησαν, ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ λέγων «εἰρήνη ὑμῖν» ἐκράτησε ἀπὸ χεῖρος τὴν ἁγία, τότε ὄλοι ἐθεραπεύθησαν καὶ ἔβλεπον, προσκυνήσαντες τὸν Κύριον.. ὁ ΚΗΙΧ ἀνελήφθη.

Τρία χρόνια ἔμειναν εἰς φυλακὴν, ὠδήγησαν εἰς βασανιστάς, κρέμονται, ξέονται.. οἱ δῆμοι ἐτυφλώθησαν, ἄγγελος τοὺς ἐλευθερώνει. Ἡ ἁγία ἐπροσευχήθη καὶ οἱ δῆμοι ἀνέβλεψαν καὶ ἔγιναν χριστιανοί. Ἐγδαρὰν τὴν ἁγία καὶ τὴν ἔρριψαν εἰς ξεροπήγαδον. Τοῦ Δούκα, τοῦ Φωτεινοῦ-Ἰωσή ἔκοψαν τὰ γεννητικὰ μόρια καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔγδαρὰν τοὺς ἔκλεισαν εἰς λουτρόν. Καὶ τῶν 5 ἀδελφῶν γυναικῶν (τῆς Ἄγ. Φωτεινῆς) ἔκοψαν μαστοῦς καὶ ἔγδαρὰν τὸ δέρμα. Διέταξε ὁ Νέρων καὶ ἐλύγισαν μετὰ βία δύο δένδρα, ἔδεσαν πόδια ἁγίας Φωτεινῆς καὶ ἐσχίσθη εἰς δύο, τοὺς ἄλλους ἀπεκεφάλισαν, τὴν ἁγία Φωτεινὴ ἐφυλάκισαν. Ὁ ΚΗΙΧ τῆς ἐφάνη καὶ τὴν ἰάτρευσε μετὰ ἡμέρας παρέδωκε τὴν ψυχὴν της.

Νεομάρτυρος ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Γαλατὰ, ἦτο τεχνίτης εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου ὡς λεπτοουργὸς Κάλφας. Εἶς Τοῦρκος ὁμότεχνος τὸν ὠρκίσε νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Ἰωάννης εἶπε ὅτι ὁ Μωάμεθ δὲν ἦτο προφήτης ἀλλὰ ἀγράμματος οὐδὲν θαῦμα ἐποίησε ἦτο πολέμιος τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ μυθολογίας τοῦ ἐφάνη ἀρεστὸς εἰς ἀπλοῦν λαὸν καὶ ἐπλάνησε αὐτόν. Ἐκεῖνος τὸν ἐπρόδωσε εἰς Τοῦρκους, τὸν ἔδειραν καὶ ἐβίαζον νὰ ἀρνηθῆ τὸν ΚΗΙΧ. Ἐξί μῆνες τὸν ἔστειλαν εἰς τουρκικὸ πλοῖον, μετὰ ἐφυλάκισαν.. τέλος ἀπεκεφαλίζεται εἰς Δημοπρατήριον.

27η Ἁγ. Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου ᾤητο εἰς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου (717-741) μοναχός. Ἦλεγξε τοὺς εἰκονομάχους καὶ πολλὰς βασάνους ὑπέμεινε. Πολλὰ θαύματα ἐπιτελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη, στεφανοφόρος μὲ τὰ βᾶια τῆς ὁμολογίας.

Ἄοσιου ΘΑΛΛΕΛΑΙΟΥ· Ἄπο Κιλικία, τὸν Ε' αἰῶνα ἀσκητῆς εἰς ὄρος ἐγγὺς Γαβάλων Συρίας. Ἔκτισε καλύβη μικρὰ εἰς ἐρείπια εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ, οἱ δαίμονες ξερίζωσαν περισσότερα ἀπὸ 500 δένδρα (τὸ περίξ δάσος) καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τὴ χαράδρα διὰ νὰ τὸν φοβίσον. Ὁ ὄσιος ἐκατασκεύασε μὲ δύο σιδηροῦς τροχοὺς (δηλ.στεφάνια) καὶ ἀραιὰ σανίδια ἕνα βαρέλι καὶ τὸ ἐκρέμασε εἰς δένδρο. Εἰς αὐτὸ εἰσήλθε ἔγκλειστος (σκυφτὸν μόνον τὸν ἐχωροῦσε..) καὶ ἔζησε 10 ἔτη, τὸ πρόσωπό του ἦτο ἀκουμπισμένο εἰς γόνατά του.

Ὁ Θεοδώρητος Κύρου τὸν ἠρώτησε διὰ τὸν νεοφανῆ τρόπον ἀσκήσεως. Ὁ ὄσιος· «Ἐπειδὴ εἶμαι ἀμαρτωλός, μ' αὐτὲς τὶς μικρὰς τιμωρίας τῆς παρουσίας ζωῆς ἐλαφρύνω τὶς κολάσεις τῆς ἄλλης ζωῆς. Κάθε τὶ τὸ θεληματικὸ καὶ ἐκούσιο κ' ἂν φαίνεται κοπιαστικὸ εἶναι μικρότερο ἀπὸ τὰ ἀκούσια. Ἄν μὲ μικρὰς θλίψεις ὀλιγοστεύω μεγάλας τιμωρίας ἀποκτῶ μέγα κέρδος. Πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε, ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησε.

28η Ἄοσιου Βασιλείου ᾤητο μαθητῆς καὶ συναθλητῆς τοῦ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου (+27 Φέ-βρ.). Ἐφυλακίσθη ἀπὸ εἰκονομάχους, ἐξέσθη... καὶ πολλὰ ἄλλα ὑπέμεινε. Εἰρηνικὰ τελεῦτησε.

Ἁγ. ΠΡΟΤΕΡΙΟΥ· Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (452 -457). ᾤητο παρὼν εἰς Δ' Οἰκουμ.Σύνοδο. Οἱ μονοφυσίτες ἀπειλοῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἐμπόριο τοῦ σίτου. Τελικὰ ἐγένετο λιμός (πεῖνα) εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Προτέριος ἐμεσίτευσε εἰς βασιλέα Μαρκιανὸ καὶ ἤρχετο σῆτος εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ὁ μονοφυσίτης Τιμόθεος Β' (ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλουρος) μία νύκτα ἐνδυθεὶς μοναχικὰ ἐνδύματα ἐπῆγε εἰς κελλία μοναχῶν, ἔλεγε ὅτι εἶναι ἄγγελος Θεοῦ καὶ νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ Προτέριο.

Πολλοὶ ἀπλοῖκοι μοναχοὶ ἐπίστευσαν!!.. Ἦλθον καὶ ἐπανεστάτησαν..ὁ Προτέριος ἐνῶ ἔφευγε ἐφάνη ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγων· «Ἐπίστρεψον καὶ ἐγὼ σὲ προσμένω νὰ σὲ δεχθῶ. Τοῦτο ἐφάνερωνε τὸ μαρτύριο. Οἱ μονοφυσίτες μὲ τὸν ὄχλο τῶν πλανηθέντων μοναχῶν συνέλαβον τὸν Προτέριον καὶ τὸν κατέσφαξαν μὲ κοπτερὰ καλάμια μαζὶ καὶ ἄλλους 6 κληρικούς ἐθανάτωσαν.

Ἐχειροτόνησαν τὸν μονοφυσίτη Τιμόθεο Β' (Αἴλουρο-457-460). Ὁ βασιλεὺς Μακέλλης διέταξε καὶ ἡ Σύνοδος Ἀρχιερέων τὸν Τιμόθεο καθήρεσε καὶ ἐξώρισε εἰς Γάγγρα καὶ ἐχειροτονήθη ὁ Σαλοφαικόλιος (460-482).

Ἄοσιων Γυναικῶν Μαράνας Κύρας ᾤησαν ἀπὸ Χαλέπιο Συρίας, ἔξω πόλεως ἐνεκλείσθησαν εἰς μικρὸ περιτειχισμα χωρὶς στέγη καὶ σκεπάσματα, ἐφόρουσαν βαρεῖς σιδηρᾶς ἀλύσεις. Ἐγγὺς αὐτῶν εἰς κελλίον ἀσκήτεον μοναχαί, ὑποτακτικαὶ αὐτῶν. Ἡ Μαράνα μόνον ὠμίλει, ἀπὸ μικρὰ θυρίδα τὴν περίοδο Πάσχα ἕως Πεντηκοστή. Ἡ Κύρα πάντοτε σιωποῦσε. Εἰς 42 χρόνους ἀσκήσεως τρεῖς φορὰς ἐνήστευσαν 40 ἡμέρας καὶ 3 φορὰς ἀπὸ 21 ἡμέ-ρας. Ἦλθον εἰς προσκύνημα Ἁγ.Τόπων καὶ ἐπέ-στρεψαν χωρὶς νὰ

γευθοῦν τίποτε καθ' ὁδόν (2-3 ἑβδομάδες πορεία)!..

Νεομάρτυρος Κυράννα· Ἐκ χωρίου Ἀβυσώκα Θέσ/νίκης, παρθένος. Εἷς Τοῦρκος τὴν ἤθελε γιὰ γυναῖκα τοῦ, τὴν ἔφερε βία εἰς κριτὴ ψευδόμενος ὅτι εἶπε νὰ τὸν ὑπανδρευθῆ καὶ νὰ τουρκεύσῃ. Τὴν φυλακίζουν καὶ βασανίζουν μὲ μαστιγώσεις. Ἡ Κυράννα τίποτε δὲν ἔτρωγε οἱ Τοῦρκοι προσπαθοῦσαν νὰ ἀνοίξουν τὸ στόμα τῆς νὰ φάγῃ σταφίδες-φοίνικες, ἀλλὰ εἰς μάτην.

Ἐνῶ τὴν εἶχαν κρεμασμένη ἀπὸ μασχάλες μὲ σχοινία, τὴν νύκτα ἔλαμψε Φῶς οὐράνιο καὶ πλημμύρισε ὅλη ἡ φυλακὴ. Ὅταν τὸ Φῶς ἔφυγε, εὐωδίαζε ὁ τόπος, ἡ Κυράννα εἶχε ἀπέλθει εἰς τὸν οὐρανό.. τὴν ἐνεταφίασαν οἱ πιστοί. (1751).

29· Ἀγ.Κασσιανοῦ· Ἐκ Ρώμης, μοναχὸς εἰς Βηθλε-ἐμ. Ἔπειτα περιῆλθε τὰ μοναστήρια Αἰγύπτου, Νιτρίας, Θηβαΐδος, Καππαδοκίας. Ἐγραψε βιβλία περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ κοινοβίων καὶ περὶ λογισμῶν. Τὸ 404 ἐγνωρίσθη μὲ Ἀγ.Χρυσόστομο. Ἀπὸ πάπα Ἰννοκέντιο Α' ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος. Τὸ 406 εἰς Μασαλία ἵδρυσε μονὴ (τοῦ Ἀγ.Βίκτωρος) καὶ ἄλλη γυναικεῖα μονή. Εἶναι ὁ εἰσηγητὴς καὶ ἀρχηγὸς μοναχικοῦ τάγματος εἰς Γαλλία καὶ τὴν Ἰσπανία. Προορατικὸ χάρισμα ἠξιώθη.

Ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Πρῶτα ὁ Μάρτιος ὠνομάζετο Πρίμος. Ὁ Ρέμος ὁ οἰκοδομήσας τὴν Ρώμην μετωνόμασε τὸ Πρίμο, Μάρτιο διότι ἔκτισε ναὸ εἰς θεὸ Ἄρη (Μάρτιος δηλ.ὁ μὴν τοῦ Ἄρεως). Τὸν Μάρτιο ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ Θεοῦ καὶ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.. 23 Μαρτίου ἡ Σταύρωσις, 25ῃ ἡ Ἀνάστασις Του. Κατὰ ἁγ.Ἰωάννην Δαμασκηνὸ τὴν 25 Μαρτίου παρέβη Ἀδὰμ τὴν ἐντολήν..

1η · Ὁσίας Εὐδοκίας· Ἦτο ἀπὸ Σαμάρεια εἰς χρόνους βασιλέως Τραϊανοῦ (98-117). Εἰς Ἠλιούπολι Φοινίκης εἶχε πορνεῖο. Ἀπὸ ἁμαρτίας ἐπλούτισε. Κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ ἀπὸ τὸν μοναχὸ Γερμανὸ ἐδιδάχθη, μετενόησε..., διεμοίρασε τὰ πλοῦτη τῆς καὶ ἐνδυθεῖσα πτωχικὰ ἐνδύματα, προσήχητο νηστεύουσα. Εἶδε ὄραμα ὅτι εὐρέθη εἰς οὐρανὸ τὴν ὑπεδέχθησαν λευκοφορεμένοι, ὁ διάβολος ἐφώναζε ὅτι ἀδικεῖται ἐὰν σωθεῖ ἡ Εὐδοκία. Ἐγὼ ἔλεγε- διὰ μικρὰ παρακοὴ ἐξωρίσθη τὸ παραδείσου... Φωνὴ οὐράνια ἀπήντησε· «Ἔτσι ὑποδέχεται ὁ Θεὸς τοὺς μετανοοῦντας ὡς εὐσπλαχνος». Διετάχθη ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ἀγωνισθῆ διὰ νὰ συχωρευθοῦν οἱ ἁμαρτίες τῆς. Τὴν ἐπέστρεψε καὶ σταυρώσας τρίς, λέγων τὸ «Εἰρήνη σοὶ δούλη τοῦ Θεοῦ Εὐδοκία, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μετὰ σοῦ πάντοτε» ἀπήλθε.

Ἡ Εὐδοκία ἐβαπτίσθη ἀπὸ ἐπίσκοπο Θεόδοτο, εἰς ὁποῖον παρέδωκε τὴν περιουσίαν τῆς χιλιάδες λίτρες ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν νομισμάτων καὶ κοσμημάτων, 275 κιβώτια πολυτελῆ μεταξωτὰ ἐνδύματα καὶ 33 κιβώτια χρυσοῦφαντα. Εἰς δούλους τῆς ἐχάρισε τὴν οἰκίαν τῆς καὶ 2.000 χρυσᾶ φλουρία λέγουσα· «Ἐγὼ σᾶς ἐλευθέρωσα ἀπὸ

πρόσκαιρο δουλεία, έσεΐς πιστεύετε εΐς ΚΗΙΧ νά σᾶς άξιώση τῆς βασιλείας του.

Ἡ Εὐδοκία ἔγινε μοναχή εΐς κοινόβιο. Τὸ ἱμάτιο ποὺ ἐνεδύθη εΐς βάπτισμα πάντοτε φοροῦσε. Ἔμαθε τὸ Ψαλτήριο ὅλο!.. Μετὰ ἔτη τὴν ἐψήφισαν ἡγουμένη. Κάποιος πρῶην φίλος τῆς ἐνεδύθη μοναχὸς καὶ ἐζήτησε νά ὀμιλήσουν.. Ἄρχισε νά τὴν κολακεύη γιὰ τὴν προτέρα ζωὴ της. Ἡ ἁγία ὠργίσθη, τὸν ἐπετίμησε διότι ὡς τέκνο διαβόλου τὴν συμβουλεύει καὶ νά μὴ βγῆ ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖ!.. Ὁ Φιλόστρατος εὐθύς ἀπέθανε. Τὴν νύκτα ἡ ἁγία ἔλαβε ἀποκάλυψη παρὰ Θεοῦ νά τὸν ἀναστήσῃ. Μὲ προσευχὴ της τὸν ἀνέστησε, ἐκεῖνος ἐζήτη συγχώρησι ἡ ἁγία· «πορεύου ἐν εἰρήνῃ, πίστευε εΐς Θεὸν ποὺ σὲ ἐλέησε ὡς εὐσπλαχνος».

Ὁ νέος βασιλεὺς Αὐρηλιανὸς ἔστειλε 300 στρατιῶτες νά τὴν συλλάβουν. Ὁ ΚΗΙΧ ἐφάνη καὶ ἐνίσχυσε τὴν ἁγία. Οἱ στρατιῶτες δὲν ἠδύναντο νά εἰσέλθουν εΐς μονή, θεῖα, δύναμις ἐμπόδιζε. Ἐπειδὴ ἐπέμενον ἐθανατώθησαν ὅλοι ἐκτὸς 3 στρατιωτῶν καὶ τοῦ κόμητος. Ἀνήγγειλαν εΐς βασιλέα, ἐνῶ ἤρχετο ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἔπεσε ἀπὸ ἄλογο καὶ ἀπέθανε. Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε ἱκετευτικὰ γράμματα παρακαλῶντας διὰ τὸν υἱὸν του. Ἡ ἁγία ἔγραψε ὅτι δὲν εἶναι ἄξια νά δεηθῆ τοῦ Θεοῦ ν' ἀναστηθῆ, ἀλλὰ ἐὰν πιστεύσῃ θὰ ἰδῆ τὸ ἀναμενόμενο.

Ὅταν ἔβαλαν τὸ γράμμα εΐς νεκρό.. ἀνέστη!.. Ὁ βασιλεὺς Αὐρηλιανὸς ἐπίστευσε καὶ μ' ὅλη τὴν οἰκογένειά του ἐβαπτίσθη. Ὁ νεκρέγγετος υἱός.. ἐχειροτονήθη διάκονος, τέλος ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος. Ἡ κόρη βασιλέως Γελασία ἔγινε μοναχή εΐς μονὴ Εὐδοκίας. Μετὰ τὸν θάνατο βασιλέως ὁ ἄρχων Διογένης ποὺ πρῶτα ἦτο ἄρραβωνιασμένος μὲ Γελασία διὰ νά τὴν ἐκδικηθῆ ἔστειλε στρατὸ νά συλλάβουν τὴν Εὐδοκία.

Ὁ ΚΗΙΧ ἐφάνη καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἁγία. Τὴν ὠδηγοῦσαν εΐς ἄρχοντα..καθ' ὁδόν..τῆς ἔφεγγε ἄγγελος μὲ λαμπάδα διότι ἦτο νύκτα, οἱ στρατιῶτες, δὲν ἔβλεπον τὸν ἄγγελο.. Εἰς κριτήριο, τὴν δέρνουν.. τὴν ξέουν γυμνή.. ὅταν ἀνοιξαν τὸ ἅγιο ἄρτοφόριο τὸ ὁποῖο εἶχε μαζὶ τῆς ἐξῆλθε φλόγα καὶ κατέκαυσε τὸν ἄρχοντα, τὸν ἄφησε παράλυτο, τότε ἐβόα· «Ἰάτρευσέ με Δέσποτα ἤλιε νά κατακαύσω τῆ μάγισσα». Τότε ἔπεσε ἀστραπὴ καὶ ἔκαυσε αὐτόν. Ἄγγελος ἐφάνη καὶ μὲ ὠραῖο ὕφασμα ἐσ-κέπαζε τὴ γύμνωσι τῆς ἁγίας. Παρεκάλεσαν τὴν ἁγία νά ἀναστήσῃ τὸν ἄρχοντα καὶ ὅσους κατέκαυσε τὸ πῦρ διὰ νά δοξασθῆ ὁ Θεός. Ἠγγισε εΐς νεκροὺς ἡ Εὐδοκία λέγουσα· «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ, ἐγερθῆτε!» Ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησαν καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν εΐς Χριστόν.

Ἡ Φιρμίνα γυνὴ τοῦ ἄρχοντος Διοδώρου ἀπέθανε. Ἡ Εὐδοκία καμφθεῖσα εΐς παρακλήσεις προσηυχῆθη καὶ ἡ Φιρμίνα ἀνέστη. Ὅχλος πολὺς ἐβαπτίσθη, καὶ ὁ ἡγεμὼν μὲ τὸν Διόδωρο. Ἡ ἁγία ἔμεινε διδάσκουσα εΐς οἰκία Φιρμίνας, ἐκεῖ ἀνέ-στησε καὶ τὸν υἱὸν χήρας τινος. Ὁ νέος ἡγεμὼν Βικέντιος ἀπεκεφάλισε τὴν ἁγ.Εὐδοκία.

Ἄγ. ΔΟΜΝΙΝΑ· Ἐκ πόλεως Κύρου Ἀντιοχείας. Ἐκτισε μικρὰ καλύβη εΐς κῆπο μητρὸς της καὶ ἠσύχαζε ἀγωνιζομένη. Κάθε νύκτα ἀγρυπνοῦσε εΐς τὴν ἐγγὺς ἐκκλησία. Ἐφοροῦσε τρίχινο ἱμάτιο ἔως ποδῶν, γονυκλινῆς ἐπροσηύχετο, πάντοτε κλαίουσα. Τροφὴ εἶχε τὴν βρεγμένη φακῆ, τὸ πρόσωπό της καλυμένο, οὐδεὶς τὴν εἶδε, οὐδὲ ἡ ὄσια ἔβλεπε εΐς πρόσωπα ἀνθρώπων. Ὅσοι ἀσκηταί, μοναχοὶ διερχόμενοι ἐφιλοξενοῦντο εΐς ἐπίσκοπον Θεοδώρητο, ἡ ὄσια ἠτοίμαζε καὶ ἔστελνε τροφάς.

2α Ἁγ. ΗΣΥΧΙΟΥ· Ἦτο ἀξιωματοῦχος πρῶτος τῆς Βουλῆς εἰς βασιλέα Μαξιμιανό (285-305). Ὁμολόγησε Χριστόν, ἔδεσαν μυλόπετρα εἰς τὸ λαϊμό του καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς ποταμὸ Ὀρόντη Συρίας.

Ἁγ. Εὐθαλίας· Ἦτο ἀπὸ Σικελία. Τῆς ἐφάνησαν οἱ ἅγιοι Ἀλφειός, Φιλάδελφος, Κυπρῖνος εἰς ὕπνον καὶ εἶπον· «Ἐὰν πιστεύσης εἰς Χριστόν καὶ βαπτισθῆς θὰ ἰατρευθῆς καὶ θὰ σωθῆς, ἐὰν δὲν πιστεύσης φεῦγε μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡ Εὐθαλία μὲ τὴν θυγατέρα τῆς Εὐθαλία ἐβαπτίσθησαν. Ὁ υἱὸς τῆς Σερμιλιανὸς θυμωθεὶς προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὴν μητέρα του. Ἡ Εὐθαλία (ἀδελφή του) τὴν ἔσωσε. Ἠρώτησε· «Μὴ καὶ σὺ Χριστιανή;» Ἡ παρθένος Εὐθαλία· «Ναί, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμως ἀποθανοῦμαι». Ὁ δὲ τὴν ἐγύμνωσε καὶ ἐμαστίγωσε, τὴν παρέδωσε εἰς δοῦλο του νὰ ἀμαρτήσῃ μαζί της. Ἡ ἁγία προσευξαμένη τὸν ἐτύφλωσε. Τότε μὲ τὸ ξίφος ὁ Σερμιλιανὸς ἐθανάτωσε τὴν ἀδελφή του.

3η Ἁγ. Εὐτρόπιου - Κλεονίκου - Βασιλείου· Ἀπὸ Ἀμάσεια Πόντου, στρατιῶτες καὶ συγγενεῖς μὲ τὸν ἅγ. Θεόδωρο Τήρωνα. Ὁμολόγησαν καὶ βασανίζονται.. ὁ ΚΗΙΧ καὶ ὁ ἅγ. Θεόδωρος ἐφάνη καὶ ἰάτρευσε ἀπὸ πληγὰς. Πολλοὶ ἐπίστευσαν καὶ ἐμαρτύρησαν. Ὁ ἅγ. Κλεόνικος μὲ προσευχὴ τοῦ ἐκρήμνησε τὰ εἴδωλα, ἔχυσαν ἐπάνω εἰς μάρτυρας βρασμένη πίσσα, οἱ ἅγιοι ἔμειναν ἀβλαβεῖς, μόνο οἱ δῆμιοι ἐκάηκαν. Τὸν Εὐτρόπιον καὶ Κλεόνικον ἐσταύρωσαν, ὁ Βασιλίσκος ἀπέθανε εἰς φυλακὴν.

Ἁγ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ· Ἦτο ἱερεὺς εἰς Ἀντιόχεια. Ὁ Ἰουλιανὸς (θεῖος τοῦ Ἰουλιανοῦ Παραβάτου) πρῶν ἀναγνώστης χριστιανὸς ἐγένετο εἰδωλολάτρης καὶ διώκτης. Συνέλαβε οὗτος τὸν Θεόδωρον καὶ τρεῖς ὥρας τὸν ἔξενε μὲ σιδηρὰ ὀνύχια. Ἔλεγε· «Θυσίασε ἄθλιε εἰς Θεοὺς καὶ ὅτι χρεωστὴς ὁ βασιλεὺς θὰ σοῦ χαρίσῃ τὰ χρέη» ὁ ἅγιος· «Σὺ ταλαίπωρε εἶσαι ὁ ἄθλιος μαζί μὲ τὸν βασιλέα διότι ἀφήσατε τὸ Χριστὸ καὶ προσεκολλήθητε εἰς Ἀντίχριστον διὰ τοῦτο σᾶς περιμένῃ ἡ αἰώνιος κόλασις. Ἐγὼ δὲν χρεωστῶ εἰς κανένα παρὰ εἰς Κύριόν μου νὰ φυλάξω τὴν πίστιν ἕως ἐσχάτης ἀναπνοῆς».

Ἐνῶ οἱ δῆμιοι τὸν φλέγουν μὲ λαμπάδας πίπτουν κάτω ὡς νεκροί.. πιστεύουν καὶ ὁμολογοῦν, διετάχθησαν οἱ φύλακες νὰ ρίψουν τοὺς πιστεύσαντας δημίους εἰς πέλαγος. Ὁ ἅγιος εἶπε· «Πορεύεσθε, ὦ τεκνία μου, ἐν εἰρήνῃ. Πορεύεσθε τὴν μακαρία ταύτην ὁδόν, καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω διὰ νὰ χαιρώμεθα μαζί αἰωνίως».

Ἐπροφήτευσεν τὸν θάνατον Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου καὶ ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς θὰ μασήσῃ τὰ ἐντόσθιά του καὶ θὰ ἀποθάνῃ. Τότε ἀπεκεφάλισαν τὸν μάρτυρα. Μεθ' ἡμέρας, ὡς ἐπροφήτευσεν, ὁ Ἰουλιανὸς κόπρον ἐξέβαλε ἀπὸ στόμα καὶ ὑπέφερε βαρέως ἀσθενῆς. Ἡ γυνὴ του· «Πρέπει, ὦ ἄνδρα μου, νὰ ὑμνήσῃς τὸν Χριστόν, διότι ἂν δὲν ὑπέφερες αὐτά, δὲν θὰ ἐγνώριζες ποῖος εἶναι ὁ παρὰ σοῦ πολεμούμενος».

Ὀσίας ΠΙΑΜΟΥΝ· Ἔζησε τὸν 4ον αἰῶνα. Μὲ τὴν μητέρα τῆς ἠγωνίζετο τὸν καλὸ ἀγῶνα τῆς πίστεως. Ἐγενεθε νῆμα.. Ἐκεῖ εἰς Αἴγυπτον ἐγένετο φιλονεικία δύο χωριῶν διὰ τὴν διανομὴν ὕδατος.

Ἐνῶ ἤρχοντο ἔνοπλοι νὰ κακοποιήσουν τὸ ἄλλο χωριό, ἄγγελος εἰδοποίησε τὸν Πιαμοῦν νὰ εἰπῇ εἰς ἐπίσκοπον καὶ προεστῶτα νὰ ἐξέλθουν διὰ νὰ κάμουν εἰρήνην. Ἀκούσαντες αὐτό, παρεκάλει ὁ κληρὸς καὶ ἄρχοντες τὴν ἁγία νὰ προσευχηθῇ ἐκεῖνη διότι ἐφοβοῦντο τὴν ἀγριότητα τῶν χωρικῶν -βαρβάρων ἐκείνων. Ἡ Πιαμοῦν εἰσηλθε

εις τὸ δῶμα καὶ ἐπροσηύχετο γονατιστή. 3 ὥρες ἔμειναν ἀκίνητοι μέσα εἰς τὸν καύσωνα, ἐζήτησαν τότε εἰρήνη καὶ συγνώμη ὁμολογοῦντες ὅτι ἡ Πιαμοῦν τοὺς ἔσωσε. Ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη ἡ ὁσία ΠΙΑΜΟΥΝ.

4η Ἁγ.Γερασίμου· Ὁ ὄσιος εἰς ἔρημο Ἰορδάνου ἔγινε μοναχός. Τοσαύτη ἀρετὴ ὥστε χάρισμα κατὰ θηρίων ἔλαβε. Εἷς λέων ἤρχετο καὶ ὑπηρετοῦσε τὸν ὄσιο. Ὁ λέων ἔβοσκε τὸν ὄνο τοῦ ὁσίου καὶ ἐπέστρεφε ὀδηγῶντας το ἀπ' τὸ χαλινὸ δαγκώνοντάς το καὶ σύροντας. Κάποιοι ἔκλεψαν τὸν ὄνο. Ὁ ὄσιος ἐσκέφθη ὅτι θὰ τὸν κατεσπάραιε καὶ ἐφόρτωνε τὶς στάμνες καὶ ἐκουβαλοῦσε ὁ λέων ὕδωρ (ὡς ζῶον). Μετὰ καιρὸν συνήντησαν οἱ κλέψαντες τὸν ὄνο τὸν λέοντα, ὠρμησε τότε τὸ θηρίο καὶ ἔπιασε μὲ τὰ δόντια τὸν χαλινὸ τοῦ ὄνου καὶ ὅλο τὸ καραβάνι (καμηλές) ποὺ ἦσαν εἰς τὴ σειρᾶ τὰ ἔφερε εἰς τὴ μονὴ τοῦ ἁγ. Γερασίμου. Ὁ ὄσιος εἶπε· «ἀδίκως σὲ κατηγορήσα ὅτι ἔφαγες τὸν ὄνο» καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ.

Ὁ λέων μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα ἤρχετο καὶ ἐπροσκυνοῦσε τὸν ὄσιο. Τὸ 475 ἀπέθανε ὁ ὁσ.Γεράσιμος, ὅταν ἦλθε ὁ λέων καὶ ζητοῦσε μὲ τὸν τρόπο τοῦ τὸν ὄσιο, τοῦ ἔδειξαν οἱ μαθητὲς τοῦ ὁσίου τὸν τάφο του.. τὸ θηρίο βρυχήσας μεγάλως ἔπεσε εἰς τὰ τάφο καὶ ἐξέπνευσε. Ὁ ὄσιος ἠπατήθη ἀπὸ μονοφυσίτας καὶ δὲν ἐδέχετο τὴν 4ην Οἰκουμ. Σύνοδο, παρέσυρε κι' ἄλλους δέκα χιλιάδες μοναχοὺς τῆς Παλαιστίνης. Ἐξ ἀπλότητος καὶ ἀγνοίας δὲν διέκρινε τὸν μονοφυσικὸ κίνδυνο.

Ὁ Μέγας Εὐθύμιος διόρθωσε τὸν ὄσιο Γεράσιμο νουθετήσας κατάλληλα.

Ἁγ.ΠΑΥΛΟΥ - ΙΟΥΛΙΑΝΗΣ· Ἦσαν ἀπὸ Πτολεμαῖδα, ὁ Παῦλος ἀναγνώστης ὠμολόγησε εἰς βασιλέα Αὐρηλιανὸ μὲ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ἰουλιανῆ.. βάλλονται εἰς λέβητα πίσης, εἰς πεπυρωμένη κλίνη.. μένουν ἀβλαβεῖς· οἱ δήμιοι Κορδαῖτος καὶ Ἀκάκιος πιστεύουν καὶ τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Εἰς φυλακὴ ἄγγελος τοὺς λύει ἀπ' τὰ δεσμὰ καὶ δίδει τροφή. Ρίπτονται εἰς θηρία καὶ φίδια ἀλλ' οὐδὲν ἔβλαψαν. Ἐκλείσαν τὴν Ἰουλιανὴ εἰς πορνεῖο διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσουν. Ἄγγελος ἦλθε καὶ μὲ κονιορτὸ ποδῶν τοῦ ἐτύφλωσε τοὺς ἀκολάστους. Ἡ ἁγία τοὺς ἐλυπήθη καὶ πλύνασα τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ὕδωρ ἀνέβλεψαν. Ὄταν ἔρριψαν τοὺς ἁγίους εἰς πῦρ, ἦλθε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ φοβηθεῖς ὁ βασιλεὺς τοὺς ἔβγαλε, δὲν μετενόησε, ἔκαυσαν τὰ πρόσωπά τους μὲ λαμπάδας καὶ τέλος ἀπεκεφάλισαν.

Ἁγ.Γρηγορίου ἐπισκοποῦ Ἄσσου· (Ἡ Ἄσσος εἶναι εἰς Μ.Ἀσία ἔναντι τῆς Λέσβου). Ἐκ Μυτιλήνης, γονέων Γεωργίου-Μαρίας. Εἰς βάπτισμα ὠνομάσθη Γεώργιος. Ἐστάλη 14ετῆς ὡς ὄμηρος εἰς βασιλέα Μανουήλ Α' Κομνηνὸ. 17ετῆς ἔρχεται εἰς Ἁγίους Τόπους καὶ ὑπετάγη εἰς Γέροντα, ἔλαβε τὸ μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα. Ἐμεινε 15 ἔτη. Ἀποθανόντος τοῦ ἐπισκόπου Ἄσσου προσκαλεῖται εἰς Κων/πολι καὶ χειροτονεῖται ἐπίσκοπος.

Τινὲς ἱερεῖς ἐφθόνησαν καὶ κατηγορῶντας, δημιούργησαν σκάνδαλα. Ὁ Γρηγόριος ἐπῆγε εἰς Τένεδο δι' ὀλίγο καὶ μετὰ εἰς Μυτιλήνη. Μία ἡμέ-ρα τυχαία τὸν ἐσυνάντησε ἡ μητέρα του καὶ ἐζήτησε τὴν εὐχὴ του. Ὁ δὲ εἶπε· «Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆ καὶ νὰ σ' ἀξιώσῃ νὰ ἴδῃς, ἐὰν ἔχῃς τινα εἰς ξενιτεῖαν». Δὲν ἐφάνέρωσε ἑαυτὸν. Μὲ τὸν μαθητὴ τοῦ Λεόντιο εἰς τὸ ὄρος Πρίαντος ἤρχισαν οἰκοδόμησι μονῆς. Ὁ πειρασμὸς ἐκίνησε τοὺς δωρητὰς τοῦ ἀγροῦ νὰ τὸν διώξουν. Τινὲς τὸν ἐκτύπησαν καὶ ἄφησαν μισοπεθαμένο εἰς χαράδρα. Θεραπευθεὶς παρὰ Κυρίου.. ἐφύτευσε τὴν

Καρυϊνή ράβδος του, τὴν εἶχε 12 χρόνια λέγων· «Ἀδελφὲ Λεόντιε ἐὰν θὰ μᾶς χαρίσῃ ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν Του νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ ἡ ράβδος». Τότε ἦτο Σεπτέμβριος.. τὴν ἀνοίξῃ ἐβλάστησε!

Μιχαὴλ αὐθάδης χωρικός ἐκοψε κλαδιὰ τῆς ράβδου, ἔμεινε σχεδὸν παράλυτος πεσῶν κατὰ γῆς. Ἐθεραπεύθη μετὰ ἔτη πίνοντας ἀγίασμα (ὔδωρ ποῦ ἀνέβλυζε ἀπὸ τάφο ἀγίου). Ἐκτίσθη ναὸς εἰς τιμὴν Θεοτόκου καὶ τ' ἄλλα κτίρια μονῆς. Συνήχθησαν πολλοὶ μοναχοί. Ἄγγελος τοῦ ἐφάνερωσε τὸν θάνατό του.. ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

5η Ἀγ. Κόνωνος· Ἀπὸ Βυδανὴ Ἰσαυρίας, τὸν 1ον αἰῶνα. Οἱ γονεῖς του τὸν ἐνύμφευσαν. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ τοὺς ἐδίδαξε ὀρθόδοξον πίστιν τοὺς ἐβάπτισε καὶ ἐκοινώνησε τὰ Ἀγ.Μυστήρια.

Ὁ Κόνων μὲ σύζυγό του Ἄννα ἐζοῦσαν ἐν Παρθενίᾳ. Ὅλη ἡ οἰκογένειά τους ἔγιναν χριστιανοί. Γενομένης φιλονεικίας μὲ εἰδωλολάτρες ποῖος ὁ ἀληθὴς Θεός, συμφώνησαν ὅποιοι φθάσουν πρῶτοι εἰς τὸ τάδε σπήλαιον νὰ θυσιάσουν. Οἱ μὲν ἔτρεχον ἔφιπποι, ὁ Κόνων πεζὸς καὶ ἦλθε πρῶτος. Ὁ ἅγιος διέταξε νὰ ἐμφανισθῇ τὸ δαιμόνιο τοῦ εἰδώλου. Ἐφάνη λέγων· «Εἶς ὁ Θεός, ὁ Χριστὸς ὁ ὑπὸ σοῦ κηρυττόμενος». Ἐπίστευσαν ὅλοι. Ἔλαβε ἐξουσία κατὰ δαιμόνων, ἄλλους ἔστειλε νὰ σκάψουν τὸν ἀγρό, ἄλλους νὰ προσέχουν τοὺς καρπούς, ἄλλους ἔκλεισε εἰς πῆλινα ἀγγεῖα καὶ ἔκρυψε εἰς τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου του. Εἰς ἡγεμόνα Μάγνο ὠμολόγησε, ἐδάρη.. ἀλλ' ἐλευθερώθηκε διότι ὁ Μάγνος ἐφοβήθη τὸ πλῆθος πιστῶν.

Μετὰ δύο ἔτη ὁ Κόνων ἀπέθανε, ἠθέλησαν νὰ κτίσουν τὴν οἰκία τοῦ ναοῦ, ἠνοιχθῆ ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα καὶ ἐξῆλθε δαιμονικὴ δύναμις ὡς πῦρ καὶ ἔκαυσε ξύλα.. σχοινία τὸ κτίριο ἐκρημνίσθη, μετὰ τῆς δύσε τοῦ ἡλίου δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ τις..

Μὲ νηστείας, ἀγιασμοὺς κλπ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ δαίμονας.

Ὁσίου ΜΑΡΚΟΥ· Ἦτο μαθητὴς ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, 40 ἐτῶν ἔγινε μοναχὸς εἰς Αἴγυπτον. Ἔγραψε λόγους. Τὸν σκύμνον ὑαίνης, τυφλόν, ὁ ὄσιος πτύσας εἰς ὀφθαλμούς καὶ εὐχυθεὶς ἐθεράπευσε καὶ ἐβλεπε.. Τὴν ἐπομένη ἡ ὑαίνα ἔφερε εἰς ὄσιον δέρμα κριοῦ. Ὁ ὄσιος δὲν τὸ ἐδέχθη ἕως ὅτου τὸ θηρίον ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ ἀρπάξῃ πλέον πρόβατα πτωχῶν.

Ὁ ἱερεὺς τῆς Σκήτης ἔλεγε ὅτι οὐδέποτε τὸν ἐκοινώνησε, ἀλλὰ ὅταν προσήρχετο ἄγγελος τὸν ἐκοινωνοῦσε. Ἔβλεπε μόνον τὴν χεῖρα τοῦ ἀγγέλου καὶ τὴν ἀγία λαβίδα. 100 ἐτῶν ἐξεδήμησε εἰς Κύριο.

Ὁσίου ΜΑΡΚΟΥ τοῦ Ἀθηναίου· Εἶπε ὁ ἀββᾶς Σεραπίων· Ὅταν ἤμουν ὑποτακτικὸς εἰς ἀββᾶ Ἰωάννη εἶδα καθ' ὑπνους ὅτι 2 ἀσκηταὶ μοῦ εἶπον ὅτι εἰς Αἰθιοπία ζεῖ ὁ ἀββᾶς Μᾶρκος 120 ἐτῶν καὶ 95 ἔτη δὲν εἶδε ἀνθρωπο καὶ σὲ 40 ἡμέρες θ' ἀποθάνῃ. Εἶπα εἰς γέροντά μου καὶ μοῦ ἔδωσε εὐλογία, νὰ ἀπέλθω ἐκεῖ. Ἐβάδισα 15 ἡμέρας καὶ ἔφθασα εἰς Ἀλεξάνδρεια, ἔλαβα ἐφόδια διὰ τὴν ὁδοιπορία κολοκύνθα μὲ ὔδωρ καὶ φοῖνικες. Ἐβάδισα 20 ἡ-μέρες χωρὶς νὰ συναντήσω ἀνθρωπο, ἔπεσα λιπόθυμος.. ἐφάνησαν οἱ δύο ἐκεῖνοι μοναχοὶ ποῦ εἶδα εἰς ὄνειρον καὶ μοῦ ἔδειξαν ρίζα ἐνὸς θάμνου, ἔφαγα καὶ ἔλαβα δύναμις, μοῦ ἔδειξαν τὸ δρόμον καὶ ἔγιναν ἄφαντοι. Μία ἐβδομάδα ἀκόμη ἐβάδισα καὶ ἔφθασα. Τὴν νύκτα εἶδα ἀγγέλους (σὲ ὄραμα) νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεὸν λέγοντες· «Μακάριος εἶσαι ἀββᾶ Μάρκε, ἰδοὺ σοῦ ἐφέραμε τὸν ἀββᾶ Σεραπίωνα τὸν

όποιον ἐπόθησε ἡ ψυχὴ σου νὰ ἰδῆ».

Πλησίασα εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἀκούω τὸν ὄσιο Μάρκο νὰ ἀπαγγέλλῃ ψαλμοὺς καὶ νὰ μακαρίζῃ ἐ-αυτὸν διότι δὲν εἶδε τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ δὲν ἔπραξε ἁμαρτίες καὶ συγκαταθέσεις εἰς κακοὺς λογισμοὺς. Μετὰ μὲ φώναξε μὲ τ' ὄνομά μου, ἐξῆλθε καὶ μὲ ὑποδέχθηκε. Μοῦ εἶπε ἦτο ἀπὸ Ἀθήνα, οἱ γονεῖς τοῦ ἤθελον νὰ γίνῃ φιλόσοφος, ἐβαπτίσθη, καὶ καθίσας ἐπὶ σανίδος ἐρρίφθη εἰς θάλασσα, ἄγγελος τὸν ἔφερε εἰς ὄρος αὐτὸ (τῆς Θράκης Αἰθιοπίας). 30 ἔτη ἐφλέγετο ἀπὸ πείνα, δίψα, γυμνότητα καὶ πειρασμοὺς δαιμόνων πού τὸν ἔσερναν κατὰ γῆς. Μετὰ ἐφύτρωσαν τρίχες εἰς σῶμα τοῦ καὶ δὲν ἐκρύωνε, ἄγγελοι τοῦ ἔφερον τροφὴ πνευματικὴ. Ἠρώτησα ἂν ὑπάρχουν πιστοὶ ὥστε νὰ μετακινῶν ὄρη.. τότε ἐγίνε σεισμὸς καὶ μετεκινεῖτο τὸ ὄρος. Ὁ ὄσιος εἶπε, νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσι του καὶ τὸ ὄρος ἐστάθη. Ἐγὼ ἔπεσα εἰς τὰ γόνατα. Μ' ἀνασήκωσε λέγων «ποτὲ δὲν εἶδες ταῦτα;» Εἶπα «Ὁχι». Ὁ ὄσιος στεναζὼν καὶ κλαίων εἶπε· «Ἀλοῖμονο εἰς τὸν κόσμον διότι οἱ χριστιανοὶ μόνο τ' ὄνομα ἔχουν καὶ ὄχι ἔργα!». Τὸ ἐσπέρας μετὰ τὴν προσευχὴ μὲ ψαλμοὺς εἶπε «Ἐτοιμάσον τέκνον τράπεζαν». Ἡ τράπεζα εὐρέθη ἔτοιμη, λευκὸς ἄρτος μαλακός, δύο ἰχθεῖς ἐψημένοι, λάχανα, φοίνικες καὶ ὕδωρ. Ἦθελε νὰ εὐλογῆσω ἐγὼ τὴν τράπεζα, ἐγὼ δὲν ἐδέχθηκα, εἰπόντος ἐκείνου τὸ «Κύριε ἐλέησον», ἐφάνη δεξιὰ χεὶρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ εὐλόγησε. Μοῦ εἶπε ὅτι κάθε ἐσπέρας εἷς ἰχθὺς ἦτο εἰς τράπεζα, σήμερον δύο, τὰ πρῶτα 30 χρόνια ἀπὸ τὴν πείνα καὶ χῶμα ἔφαγε καὶ ὕδωρ θαλάσσης ἔπινε, θ' ἀποθάνῃ καὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσω εἰς σπήλαιον. Τὸ σπήλαιον τότε ἐγένεσε φῶς καὶ εὐωδία, ἠσπάσθη ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸ Σεραπίωνα, μὲ ὠρκισε νὰ μὴ λάβω τίποτα ἀπ' τὸ σῶμα του. Ἐγὼ γονυκλινῆς εἶδα ἀγγέλους νὰ ἀνεβάζουν τὴν ψυχὴ τοῦ λευκοφοροῦσα εἰς οὐρανόν. Μία ὥρα τὰ τελώνια (οἱ δαίμονες) ἐζήτουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Τέλος χεὶρ ἔλαβε αὐτὸν ἄνω. Ἀφοῦ ἐνετεφίασα τὸ ἁγ.λεῖψανον, ἐτοιμάστηκα νὰ ἐπιστρέψω, βαδίζοντας ὀλίγον εὐρέθηκα εἰς τὸ κελλί μου, ὁ Γέροντάς μου ἀκούσας ταῦτα ἐδόξαζε λέγων· «Ἀληθῶς τέ-λειος χριστιανὸς ἦτο ὁ ἀββᾶς Μᾶρκος, ἐμεῖς μόνο κατ' ὄνομα εἴμεθα...».

6η Τῶν 42 ἁγ.Μαρτύρων ἐν Ἀμορίῳ. Τὸ Ἀμόριο εἶναι πόλις κεντρικῆς Μ.Ἀσίας. Ἦσαν ἀξιωματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄρχοντες τοῦ Ἀμορίου. Τὸ 838 μ.Χ ὁ χαλίφης Βαγδάτης Μοτασέμ ἐπολιόρκησε τὸ Ἀμόριο μὲ 390.000 στρατὸ καὶ 130.000 ἰππεῖς, ἐκδικούμενος τὴν σφαγὴν 5.000 Ἀράβων ὑπὸ Βυζαντινῶν. Τόσο σκληρὸς ἦτο ὁ πόλεμος στῆθος πρὸς στῆθος, ὥστε 70.000 στρατιῶτες Βυζαντίου ἐφονεύθησαν καὶ 70.000 Ἀραβες.. Ἔσφαξαν ὅλους τοὺς κατοίκους πόλεως καὶ κατέσκαψαν τὴν πόλιν. Συν-έλαβαν 42 στρατηγούς, ἀξιωματικούς καὶ ἄρχοντες..τοὺς ἐφυλάκισαν 7 ἔτη εἰς Βαγδάτην, βιάζοντες νὰ γίνουν Μωαμεθανοί.. Ὁμολογῶντας ΚΗΙΧ τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Ὁ ἁγ.Βασσῶης ἀπέδειξε ὅτι ἡ θρησκεία τοὺς εἶναι ἠθικὴ ἐξαχρίωσι καὶ γυναικομανία.

Ὁσίου Ἠσυχίου· Ἐξ Ἀνδράπου Γαλατίας, ἐλθὼν εἰς περιοχὴ Ἑλλησπόντου εἰς ὄρος Μαίωνος καὶ ἐγίνε μοναχός. Ἦκτισε ναὸν εἰς Ἀπόστολον Ἀνδρέα. Ἐθεράπευσε δαιμονιζομένους καὶ ἐπροφήτευσεν ὅτι μετὰ θάνατον θὰ γίνῃ ἐκεῖ ἀσκητήριον μοναζουσῶν. Γεωργοῦ τινος τὸ βόδι πού ἔσυρε τὴν ἄμαξα ἔπεσε νεκρό. Νουθετήσας τοὺς μετ' αὐτοῦ ἀδελφούς, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του Φῶς, λέγων τὸ «Κύριε εἰς χεῖρας Σοῦ παρατίθημι τὸ πνεῦμα μου» ἐξεδήμησε. Τὸ 781 μετεκομίσθη εἰς Ἀμάσειν τὸ

ἄγ.λείψανό του.

7η ἄγ. Ἱερομαρτύρων ἐν Χερσώνι ἐπισκόπων· Εἰς χρόνους Διοκλητιανοῦ, κατὰ καιροῦς ἀπεστάλησαν ἐπίσκοποι ὑπὸ πατριάρχ. Ἱεροσολύμων Ἑρμωνος (300-314) εἰς Κριμαία. Τὸν ἐπίσκοπο βασιλέα οἱ ἄπιστοι ἔδειραν καὶ ἔδιωξαν, ὁ ἄγ. βασιλεὺς κατώκησε εἰς σπήλαιον. Ἀπέθανε τότε ὁ υἱὸς τοῦ ἄρχοντος, ἐφάνη εἰς τοὺς γονεῖς του εἰς τὸν ὕπνον λέγων νὰ φέρετε τὸν ἐπίσκοπο ποὺ διώξατε νὰ προσευχηθῆ γιὰ νὰ ζήσω. Ἔφεραν τὸν ἄγιο, προσευχομένου.. ἀνέστη ὁ νεκρός. Οἱ εἰδωλολάτρες τὸν ἔσυραν (κινούμενοι εἰς ὄργη ἀπὸ Ἰουδαίους) καὶ ἐθανάτωσαν. Τὸν ἐπίσκοπον Εὐραῖμ ἀπεκεφάλισαν, τοὺς Εὐγένιο, Ἀγαθόδωρο, Ἐλπίδιο σύροντας εἰς δρόμους ἐθανάτωσαν. Ὁ βασιλεὺς Μέγας Κων/νὸς κατὰ αἴτησι τοῦ ἐπισκόπου Αἰθερίου ἔστειλε στρατὸ καὶ ἐδίωξε τοὺς ἀπίστους. Τέλος τὸν Αἰ-θέριο τὸν ἔπνιξαν εἰς Δούναβι. Ὅταν ἐπῆγε ὁ ἐπίσκοπος Καπίτων οἱ ἄθεοι τοῦ ἐζήτησαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς κάμινο καὶ ἂν μείνῃ σῶος νὰ πιστεύσουν. Εἰσῆλθε εἰς πῦρ μὲ ἀρχιερατικὴ στολὴ του, ἐπὶ ὥραν.. ἰδόντα σῶο ὅλοι ἔγιναν χριστιανοί.

Ὁ ἄγιος Καπίτων ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ὁσίου Παύλου τοῦ ἀπλοῦ· Ἦτο γεωργός, ὅταν εἶδε τὴν σύζυγόν του μοιχευομένη εἶπε εἰς ἄνδρα. Φεύγω γιὰ μοναχός, εἶχε τὴν γυναῖκα καὶ παιδιὰ. Ἐλθὼν εἰς Μέγα Ἀντώνιον τὸν ἄφησε μία ἐβδομάδα νὰ προσεύχεται ἔξω εἰς τὸν καύσωνα. Μετὰ πολλὰς δοκιμασίας, νὰ πλέκῃ σπυρίδα νὰ τὴν χαλᾷ καὶ ἐξ ἀρχῆς νὰ τὴν πλέκῃ πάλι. Ἐκάθησαν εἰς τραπέζι μὲ 4 παξιμάδια (120 γραμ. περίπου τὸ καθένα) ἔτρωγε ὁ ὄσιος Ἀντώνιος καὶ ὁ Παῦλος μὰ μὴ φάγῃ ἀλλὰ νὰ βλέπῃ.. Τὴν νύκτα ἤγειρε εἰς προσευχὰς καὶ παρέτεινε μέχρι ἐνάτης (ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας). Ὁ Παῦλος ἔφαγε μόνο ἓνα παξιμάδι, ὅσο κι' ὁ Ἀντώνιος, λέγων ἀρκεῖ, ἐπειδὴ θέλω νὰ γίνω μοναχός. Διετάχθη νὰ διακονῇ τοὺς ἐρχομένους χωρὶς νὰ ὁμιλῇ. Νὰ ἀντλή ὕδωρ ἀπὸ πηγάδι καὶ νὰ τὸ χύνη κάτω ἀνωφελῶς. Ἄλλοτε νὰ χύνη μέλι ὁ ὄσιος κατὰ γῆς λέγων· «Σύναξον, μειράκιον, τὸ μέλι καὶ ὄρα μὴ τί ἐξ αὐτῶν γένηται ἄχρηστον». Ὁ Παῦλος προθύμως καὶ ἀγγογύστως ὑπήκουε. Ἔλαβε χάριν κατὰ δαιμόνων. Ἡμέρα τινα εἶπε ὁ ὄσιος καὶ ὠδήγησαν δαιμονιζόμενον εἰς Παῦλο. Ὁ Παῦλος εὐχόμενος· «Ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος σὲ προστάζει νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον». Ὁ δαίμων ἔκραζε· «Δὲν ἀναχωρῶ κακὸ γῆρε». Ἐκτύπα ὁ Παῦλος μὲ ἔνδυμά του τὴν πλάτη δαιμονιζομένου, ὁ δαίμων ἔλεγε τοὺς μοναχοὺς πολυφάγους.. Ἦτο μεσημέρι μὲ φοβερὸ καύσωνα, σταθεῖς γονατιστὸς μὲ ὑψωμένας χεῖρας ἐπὶ πέτρας ἔλεγε· «Δὲν ἀναχωρῶ, οὔτε τρώγω οὔτε πίνω, ἂν Κύριε, δὲν ἐξέλθῃ ὁ δαίμων ἀπὸ τὸ πλάσμα Σοῦ». Εἶδον τότε δράκοντα-ὄφι μεγάλο νὰ σύρεται πρὸς τὴ θάλασσα κρίζοντας «φεύγω-φεύγω».

Κατεσκεύασε καλύβη ἐγγὺς ὀσίου Ἀντωνίου καὶ ἠγωνίζετο. Μετὰ 1 ἔτος ἀπῆλθε πρὸς οὐρανίους μονάς.

Ἄγ. Εὐραῖμ· Ἀπὸ Ἀμίδα (εἰς τουρκικὸ Κουρδιστάν), ἦτο κώμης εἰς βασιλέα Ἰουστίνου (518-627). Τὸ 527 ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Φιλονεικῶντας ποτὲ μὲ στυλίτη μονοφυσίτη συμφώνησαν ὅποιος μένει ἀβλαβὴς ἀπὸ πῦρ αὐτὸς εἶναι ὀρθόδοξος. Ἦναψαν πῦρ, εἰσῆλθε ὁ ἄγιος καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε (τὸ πῦρ παραδόξως ἔσβησε). Ὁ στυλίτης ἔγινε χριστιανός.

Ἐκατεστράφη ἢ Ἀντιόχεια ἀπὸ σεισμούς, κάθε χριστιανὸς ἔγραφε εἰς θύρα τοῦ

«Χριστὸς μεθ' ἡμῶν στήτω». Ἔνεκα τούτου ὠνομάσθη ἡ πόλις Θεούπολις. 18 ἔτη ἐπατριάρχευσε.

Ἅγ. Λαυρεντίου· Ἔκτισε τῆ μονῆ Φανερωμένης εἰς Σαλαμίνα. Ἦτο ἀπὸ Μέγαρα, ἦτο ἔγγαμος γεωργὸς μετ' υἱοὺς Ἰωάννη καὶ Δημήτριον.

Ἦ Θεοτόκος τοῦ ἐφάνη εἰς ὕπνον δεικνύοντας τὸν τόπο ἀνεγέρσεως μονῆς, δὲν ἐπίστευσε.. τὴν ἄλλη νύκτα τὰ αὐτὰ εἶπε ἡ Θεοτόκος. Εἶπε εἰς Μεγαρεῖς. Ἄμφεβαλλον.. ὁ Λαυρέντιος ἦτο ἀναποφάσιτος. Τρίτη φορὰ ἐφάνη ἡ Παναγία μᾶς ἀπειλοῦσα. Ἐλθὼν εἰς παραλία, οὐδαμοῦ πλοιάριο λόγῳ θαλασσοταραχῆς, ἤκουσε φωνὴν νὰ ρίξη τὴν κάπα του εἰς τὴν θάλασσα καὶ ἐπὶ αὐτῆς νὰ καθίση. Ἔτσι ἔκαμε καὶ ἔφθασε θαυμαστῶς.. εἰς Σαλαμίνα. Τὸ 1682 ἤρχισε ἡ οἰκοδόμησι μονῆς. Ἔγινε μοναχὸς ἀπὸ Λάμπρος ὠνομάσθη Λαυρέντιος. Καὶ ἡ σύζυγός του ἔγινε μοναχή (ἀπὸ Βασιλική, Βασιανή). Εἰς μονὴ ἦλθον ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί. Πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε ὁ ὄσιος, τὴν 7-3-1707 ἀνεπαύθη.

8η Ἅγ. ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ· Ἐγεννήθη τὸ 765 εἰς τὰ μέρη Ἀνατολῆς, ἐλθὼν εἰς Κων/πολι ἔγινε φίλος τοῦ πατρ.Ταρασίου. Μετ' τὸν Μιχαὴλ Συνάδων ὁ Θεοφύλακτος ἔγινε μοναχοὶ εἰς τὸ οἰκοδομηθὲν ὑπὸ Ταρασίου μοναστήριον εἰς Εὐξείνου Πόντου. Οἱ ἅγιοι οὗτοι ἦσαν παρόντες εἰς τὴν 7ην Οἰκουμ. Σύνοδον. Ὁ Μιχαὴλ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Συνάδων Φρυγίας, ὁ Θεοφύλακτος ἐχειροτονήθη τὸ 800 μ.Χ. ἐπίσκ. Νικομηδείας.

Ἐπὶ πατριάρχου Νικηφόρου (806-815) ἀπο- στέλλεται μετ' ἄλλους ἀρχιερεῖς εἰς οἰκονομᾶχο Λέοντα Ἀρμένιο, ἀλλὰ δὲν ἐπέιθετο ὁ βασιλεὺς, τοὺς ἐξώρισε, τὸν Θεοφύλακτον εἰς Φρούριον Στροβήλου καὶ ἐκεῖ κακουχούμενος 30 χρόνους εἰς ἐξορία τὸ 840 ἔτος ἐκοιμήθη. Ὁ Πατρ. Μεθόδιος (842-846) μετεκόμισε ἅγ.λεῖψανόν του εἰς ναὸ Ἁγίων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ εἰς Νικομήδεια.

9η Ἅγ. 40 μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ· Ἦσαν ἐκ διαφόρων τόπων στρατιῶται εἰς χρόνους Λικινίου (308-323). Ὁμολόγησαν εἰς ἡγεμόνα Ἀγρικόλαο, φυλακίζονται, κτυπῶνται μετ' πέτρας εἰς πρόσωπα καὶ στόμα. Εἰς τὴν φυλακὴν, τῆ νύκτα ἐνῶ ἐδοξολογοῦν τὸν Κύριον ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ εὐλογῶν καὶ λέγων· «Μὴ φοβεῖσθε τὰς προσκαίρους βασάνους, ἀθλήσατε νομίμως διὰ νὰ σᾶς στεφανώσω». Πέτραι ριπτόμεναι ὑπὸ δημίων εἰς μάρτυρας ἐπέστρεφον χωρὶς νὰ τοὺς βλάψουν καὶ ἐτραυματίζαν τοὺς ἀπίστους. Τοὺς ἔρριψαν εἰς λίμνην Σεβαστείας (ὕψόμετρο 90 μ. τὸ δὲ ψύχος μέση θερμοκρασία φθάνει εἴκοσι ὑπὸ τὸ μηδέν). Εἷς ἐκ τῶν μαρτύρων λιποτακτήσας ἐπῆγε εἰς τὸ ἐγγὺς ἀναμμένο λουτρό, ἀλλ' εὐθὺς ἀπέθανε. Οἱ φύλακες εἶδον 39 στεφάνια ἐξ οὐρανοῦ.. κατερχόμενα εἰς κεφαλὰς των. Ὁ φύλαξ Ἀγλάϊος βοῶν· «χριστιανὸς εἶμι κι' ἐγὼ» εἰσῆλθε εἰς τὴν λίμνην μετ' ἁγίους. Τὸ πρῶτον συν-έτριψαν τὰ πόδια των, ὁ τύραννος ἄφησε τὸν νεώτερον τὸν Μελίτωναν νομίζοντας ὅτι θὰ ζήσῃ καὶ θὰ ἀρνηθῆ τὸν ΚΗΙΧ, δὲν τοῦ συνέτριψαν τὰ πόδια. Ἦ μητέρα τοῦ ὅταν οἱ στρατιῶτες πετοῦσαν τοὺς μάρτυρας εἰς ἅμαξα διὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν, ἐσήκωσε τὸν υἱὸν τῆς καθὼς ἦτο λιπόθυνος εἰς ὤμους τῆς καὶ ἀκολουθοῦσε τὴν ἅμαξα. Ἰδοῦσα ὅτι ἀπέθανε ἔχαيره.. Ὅλα τὰ ἅγια λείψανα τὸ 320 ἔτος τὰ κατέκαυσαν καὶ ὅ,τι ἀπέμεινε τὸ ἔρριψαν εἰς ποταμὸν, θεῖα δύναμις συνήγαγε εἰς ἓνα μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἀπεκαλύφθη εἰς ἐπίσκοπον Σεβαστείας καὶ ἐλθὼν ἔλαβε τὰ ἅγ.λεῖψανα καὶ ἐνεταφίασεν. Οἱ γονεῖς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἔκτισαν πρῶτον ναὸν εἰς μνήμην ἁγ.μαρτύρων εἰς κτήματά

των εἰς τὸν Πόντο. Καὶ ἡ ἀγία Μερῖνα καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Πέτρος ἔγειραν ναοὺς εἰς Ἄγ. 40 μάρτυρας. Τὸ ἔτος 438 μ.Χ εἰς βασίλισσα Πουλχερία ἐφάνηκαν εἰς τὸν ὕπνο της οἱ ἄγ.40 καὶ ὁ Ἄγ. Θύρσος ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε τὸν τόπο τῶν λειψάνων τῶν ἄγ.τεσσαράκοντα. Ἡ ἄγ.Μελάνη τὸ 43 μ.Χ. ἔκτισε ναὸ εἰς Παλαιστίνην καὶ δύο εἰς Ρώμην εἰς τοὺς ἄγ.40. Τὸ ὄνομα Σαράντης ἐκ τῶν ἄγ. 40 προέρχεται.

Ἄγ. Καισαρίου ἦτο ἀδελφὸς ἄγ.Γρηγορίου Θεολόγου ἐγεννήθη τὸ 330 μ.Χ. Ἔσπουδάσε εἰς Καισάρεια καὶ Παλαιστίνην καὶ Ἀλεξάνδρεια πιθανὸν καὶ Ἀθήνα τὰ πανεπιστήμια τῆς τότε ἐποχῆς. Ἐγνώρισε τὸν Μ. Ἀντώνιον καὶ Ἀθανάσιον. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖος (337-361) τὸν προσέλαβε ἰατρὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἐπὶ Ἰουλιανοῦ παραβάτου εἶχε τὴν διεύθυνσιν τοῦ δημοσίου ταμείου τοῦ εἶπον ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστό, ὁ Καισαρίου ἐνώπιον μαρτύρων ὠμολόγησε Χριστόν, ἀρνούμενος τὰς τιμὰς ἀπίστων, ἔφυγε εἰς Ναζιανζό. Ἐπὶ βασιλέως Οὐάλεντος (364-378) ἦτο ταμίας δημοσίων χρημάτων. Ἀσθενήσας 38 ἐτῶν τὸ 368 ἔτος εἰς Νίκαια ἐκοιμήθη. Ἡ διαθήκη του· «Τὰ ἐμὰ πάντα, βούλομαι γίνεσθαι τῶν πτωχῶν».

Ἄγ. ΟΥΡΠΑΣΙΑΝΟΥ· Ὄταν ὁ Μαξιμιανὸς ἔκαμε διωγμὸν εἰς Νικομήδεια εἶπε εἰς ἄρχοντάς του «ὅποιος εἶναι χριστιανὸς ἄς ἐκβάλῃ τῆ ζώνη του καὶ νὰ φύγῃ διότι ἐδῶ εἶναι πόλις τῶν μεγάλων Θεῶν. Ὁ Οὐρπασιανὸς ἀπέρριψε ζώνην καὶ χλαμύδα λέγων· «Στρατεύομαι τῷ Ἐπουρανίῳ Βασιλεῖ, αἱ τιμὴ καὶ δόξα αὕτη εἰς οὐδὲν χρήσιμο». Θυμωθείς ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ βασανίζουσαν τοσοῦτον ὥστε καίοντα τὸ σῶμα τοῦ ἐψήθη!.. Οὕτω ἔλαβε τὸ στεφάνι μαρτυρίου, οἱ ἄπιστοι ἀπὸ τὸ σῶμα ὅτι ἀπέμεινε ἔρριψαν εἰς θάλασσαν.

10η Ἄγ. ΚΟΡΔΑΤΟΥ· ἦτο ἀπὸ Κόρινθο, ὅτε ἦτο νήπιον ἀπέθανε ἡ μήτηρ του, ἐτρέφετο διὰ θαύματος. Νέφος ἦρχετο καὶ τὸν ἔτρεφε. Ὁ Κορδατὸς μὲ τοὺς Ἄνεκτον, Πύλον, Διονύσιον, Κυπριανόν, Κρήσκεντα εἰς διωγμὸν Δεκίου 250 μ.Χ. ὠμολόγησαν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ὁσίας ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΠΑΤΡΙΚΙΑΣ· Ἐπὶ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ (527-565), ἦτο ἀπὸ Κων/πολι πατρικία, ἐφθόνησε αὐτὴν ἡ βασίλισσα, ἡ δὲ εἶπε· «Ἀναστασία φύγε νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴν σου..μία εὐρέθη ἀληθινὴ ἀφορμὴ καὶ ἡ βασίλισσα νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ φθόνον». ἦλθε εἰς Ἀλεξάνδρεια καὶ εἰς τόπον Πέμπτον ἔκτισε μονή, ἔραβε ἱερὰ ἄμφια. Μετὰ ἔτη ὅταν ἀπέθανε ἡ βασίλισσα ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐλθοῦσα εἰς ἀββᾶ Δανιὴλ ἐξομολογήθη, τὴν ἐνέκλεισε εἰς σπήλαιον, ἐνδυθεῖσα ἀνδρικὰ (μετωνόμασε Ἀναστάσιον εὐνοῦχον) καὶ ἔδωκε κανόνα νὰ μείνῃ ἐγκλειστὴ νὰ μὴ συνομιλή..καὶ ὁ ὑποτακτικὸς του νὰ τῆς φέρῃ τὰ πρὸς τὸ ζην (ἄρτο -φοίνικες ὕδωρ...). Ἡ ὁσία ἔμεινε 28 χρόνια ἐγκλειστὴ, προεῖδε τὸν θάνατό της καὶ ἔγραψε εἰς κεράμιον (θέσασα ἔξω τῆς θύρας) νὰ ἔλθῃ ὁ Γέροντας Δανιὴλ νὰ τὴν ἐνταφιάσῃ. Ταῦτα ἔγραψε· «Πάτερ ἅγιε λάβε μετὰ σου ἐν σπουδῇ τον τὸ ὕδωρ κομίζοντά μοι μαθητὴν καὶ τὰ ἐπιτήδεις ἐργαλεῖα πρὸς ταφὴν καὶ ἐλθὲ νὰ κηδεύσῃς Ἀναστάσιον τον Εὐνοῦχον.

Καὶ ὁ Ἀββᾶς Δανιὴλ ἐγνώρισε τοῦτο ἐκ Θεοῦ καὶ ἔστειλε τὸν μαθητὴν του νὰ φέρῃ τὸ κεράμιον. Ἐλθόντες εἰς σπήλαιον προσπεσῶν ὁ Δανιὴλ ἐν τῷ στήθει τοῦ ἐν πυρετῷ συνεχομένου Ἀναστασίου καὶ δακρύων εἶπε· «Μακάριος ὁ ἀδελφε

Ἄναστάσιε, ὅτι πάντοτε φροντίζων διὰ τὸν θάνατον κατεφρόνησας βασιλείας ἐπιγείου. Εὕξαι ὑπὲρ ἡμῶν εἰς Κύριον. Ἡ ὁσία· «Ἐγὼ ἀββᾶ ἔχω χρεῖα τῶν εὐχῶν σας». Ὁ Γέρων· «Εἰ προέλαβον ἐγώ, εἶχον ἂν παρακαλέσαι τὸν Θεόν». Ἀνακαθίσασα ἡ ὁσία ἐπὶ τοῦ ψαθίου τῆς στρώμης κατεφίλησε τὴν κεφαλὴν τοῦ λέγουσα· «Ὁ Θεὸς ὁ ὀδηγήσας μὲ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ αὐτὸς πληρῶσαι μετὰ τοῦ γήρωσ σου ὡς μετὰ Ἀβραάμ. Μακάριος εἶ, σὺ νέε Ἀβραάμ καὶ ξενοδόχε Χριστοῦ, ὅτι πολλοὺς καρποὺς δέχεται Κύριος διὰ τῶν χειρῶν σου». Ὁ Γέρων νεύσας τῷ μαθητῇ του, πεσῶν παρα τοὺς πόδας της, εἶπε ὁ ἀββᾶς Δανιήλ· «Εὐλόγησον τὸ τέκνο σου, τὸν μαθητὴν μου». Ἡ ὁσία ἠσπάσθη αὐτὸν καὶ εἶπε· «Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μου, ὁ παρεστηκῶς μοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ χωρίσαι μὲ ἐκ τοῦ σώματος τούτου, ὁ εἰδὼς τὰ διαβάσματά σου (ἐρχομένου πρὸς μὲ διακονοῦντος) διὰ τ' ὄνομά Σου καὶ τὴν ἐμὴν ἀσ-θένεια καὶ ταλαιπωρία, ἀνάπαυσον τὸ πνεῦμα τῶν πατέρων ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀνεπαύσατο τὸ πνεῦμα Ἡλιοῦ ἐπὶ τὸν Ἐλισαίε».

Ἄφοῦ ἐκοινώνησε τὰ ἅγια Μυστήρια ἔλαμψε τὸ πρόσωπό της ὡς πῦρ. Καλωσώρισε τοὺς ἀγγέ-λους καὶ ἀνεπαύθη. Κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸ ἐνδύοντος τοῦ μαθητοῦ τὴν μακαρίαν, ἓνα ἐξωτερικὸ ἱμάτιο τοῦ ἀββᾶ Δανιήλ, εἶδε τοὺς μαστοὺς αὐτῆς ὡς φύλλα κατεξηραμμένα, οὐδὲν τῷ Γέροντι εἶπε. Μετὰ τὴν κηδεῖαν εἶπε ὁ μαθητής· «Ἔγνωσ πάτερ, ὅτι γυνὴ ἦν;». Καὶ ὁ ἀββᾶς Δανιήλ διηγήσατο λεπτομερῶς τὸν βίον αὐτῆς.

Νεομάρτυρος Μιχαὴλ Μαυρουδῆ· Ἄπο χωρίο Γρανίτσα Εὐρυτανίας, εὐσεβῶν γονέων Δημητρίου καὶ Σωτήρας. Ὁρφανὸς ἀπὸ πατέρα εἰς μικρὴ ἡλικία. Ἐνυμφεύθη καὶ ἠργάζετο ἀρτοποιὸς εἰς Θεὸς/νίκη. Μία Μεγάλῃ τεσσαρακοστῇ ἐγένετο συζήτησις περὶ πίστεως, ὁ Μιχαὴλ ἠλεγξε τὰς μυθολογίας τῆς θρησκείας των, συλλαβόντες τὸν ἔφεραν εἰς κριτήριον. Ὁμολογήσας πάλι, ραβδίζεται καὶ φυλακίζεται. Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἐφάνη λέγων· «Μιχαὴλ ἰδικέ μου ἀθλητὰ χαῖρε. Καθὼς ἐγὼ διὰ σέ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὑπέμεινα Σταυρικὸν θάνατον, ὁμοίως καὶ ἐσὺ ν' ἀποθάνῃς διὰ τὴν ἀγάπην μου διὰ τὴν ζήτησιν καὶ βασιλεύσῃς μετ' ἐμοῦ αἰωνίως. Μὴ φοβηθεῖς τὸ πῦρ, ἡ θεωρία τοῦ μόνο ἔχει φόβον, ἐνδυναμούμενος ἀπὸ δύναμίν Μου θὰ τὸ ὑπομείνης». Εὐλογήσας αὐτόν, ἀπῆλθε. Ὁμολογεῖ πάλι ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὥστε ἐξεπλάγη καὶ ἔκλαυσε. Μετὰ ἐξέδωκε θανατικὴ ἀπόφασιν, ἡμέρα Πέμπτη, ὥρα ἐνάτη. Ὁδηγήσαν εἰς τόπον θανάτου, πλῆθος πολὺ προσήλθε εἰς στέγες, δένδρα καὶ τοίχου ἀνέβησαν διὰ τὴν ἴδουσαν τὸν ἀγῶνα τοῦ μάρτυρος. Τὸν ἤλειψαν μὲ θειάφι καὶ ἤναψαν ὡς κηρό...ὁ μάρτυς ἴστατο καιόμενος ἐν προσευχῇ, ἔπειτα ἔπεσε εἰς τὸ πῦρ καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του (1544).

11η Ἄγ. Σωφρονίου· Ἦτο ἀπὸ Λιβανοστέφανο Δαμασκοῦ, γονέων Πλινθὰ καὶ Μυροῦς. Ἦλαβε ἀνωτέρα μὴ μὴ μὴ, ἔγινε μοναχὸς εἰς κοινόβιον Ἄγ. Θεοδοσίου κοινοβιάρχου (Παλαιστίνη), ἐδῶ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν μοναχὸ Ἰωάννη Μόσχο συγγραφέα (ἐγεννήθη τὸ 545 εἰς Δαμασκὸν) καὶ περιώδευσαν ὁμοῦ εἰς Αἴγυπτον, Συρίαν, Μικρὰ Ἀσίαν, Κύπρον καὶ ἄλλοις εἰς ὀνομαστά μοναστήρια. Ὄταν ἠσθένησεν ὁ Σωφρόνιος καὶ ἔπαθε ἐπίχουσι ὀφθαλμῶν του, οἱ Ἄγ. Ἀνάργυροι (Κῦρος-Ἰωάννης) τὸν ἐθεράπευσαν λέγοντας τὴν γράψην τὰ θαύματά των. Εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ Σωφρόνιος καὶ Μόσχος συνασκήτευσαν ἕως τὸ 614μ.Χ. Ἦλθον εἰς Ῥώμην ὅπου ὁ Μόσχος μὲ βοήθειαν Σωφρονίου ἔγραψε τὸ «Λειμωνάριον» =βίους ὁσίων. Ὁ Μόσχος 74 ἐτῶν ἐκοιμήθη. Ὁ Σωφρόνιος τὸν ἔφερε εἰς Μονὴν Θεοδοσίου καὶ ἐνεταφίασε.

Πολλά έκοπίασε ό άγ.Σωφρόνιος με μονοφυσίτας. Ἦλθε εἰς Ἀλεξάνδρεια ὅπου πεισπάθησε νά πείσῃ τόν πατριάρχη Κύρο ἀλλά ματαίως καί ό Κων/πόλεως Σέργιος καί ό βασιλεὺς Ἡράκλειος τὰ αὐτὰ ἐφρόνουν. Τό 680 μ.Χ εἰς ΣΤ' Οἴκουμ. Σύνοδο ἐδικαιώθη μαζί με ἄγ.Μάξιμο ὁμολογητή. Ἐπατριάρχευσε ἀπό (634-638). Ὅταν κατέλαβον οἱ Πέρσες τοὺς Ἀγ.Τόπους (637μ.Χ) ό ἅγιος ἐπέ-τυχε συνθήκας ὥστε τὰ προσκυνήματα νά ναι ἐλεύθερα. Πολλά συγγράμματα ἐφῆκε εἰς ἐκκλησία -ἐν ἐξ αὐτῶν ό βίος ὀσίας Μαρίας Αἰγυπτίας. Τό 638 μ.Χ εἰς ἡλικία 58 ἐτῶν ἐξεδήμησε εἰς Κύριον.

Ἐοσίου ΓΕΩΡΓΙΟΥ· Μοναχός εἰς Σινά εἰς χρόνους Ἰουστινιανοῦ βασιλέως. Μία φορά ἦτο (ΠΑΣΧΑ) ἐπεθύμησε νά μεταλάβῃ εἰς Ναό Ἀναστάσεως καί εὐθύς!! Εὐρέθη ἀπό Σινά εἰς Ἱεροσόλυμα καί ἐκοινώνησε τὰ Ἀγ.Μυστήρια, ἀπό τόν πατριάρχη Πέ-τρον. Ὁ πατριάρχης ἠθέλησε νά τόν κρατήσῃ εἰς τράπεζα, ό Γεώργιος εἰπὼν τό «ἄς γίνῃ τό θέλημά Του» ἐν τῷ ἅμα.. εὐρέθη εἰς κελλίο του εἰς Σινά. Τήν ὥρα φαγητοῦ τόν ἀνεζήτησαν, ό πατριάρχης διὰ γράμματος ἐζήτησε ἀπό ἐπίσκοπο Φαράν νά τοῦ τόν στείλουν. Οἱ Σιναῖτες ἐβεβαίωσαν ὅτι δέν ἐξῆλθε ἀπό τό κελλίο του, αὐτό ἔγραψε καί ό ὄσιος καί ὅτι ἂν ἤρχετο θά ἔμενε εἰς τράπεζα διὰ φαγητό, εἰς δέ ἕξι μῆνες θά ἀπέλθουν καί οἱ δύο εἰς κύριον καί θά εἶναι ἀχώριστοι.

Ἡ προφητεία τοῦ ἐξεπληρώθη ἐπακριβῶς.

ΟΣΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ· Τόν βίον Θεοδώρας ἔγραψε ό μοναχός Ἰώβ Ἰασίτης (σύγχρονός της). Ἡ ἁγία κατήγετο ἀπό Ἀνατολή. Ὁ Ἀλέξιος Κομνηνός (1081-1118) διώρισε τόν Μιχαήλ Κομνηνὸ ἄρχοντα Πελοποννήσου. Ὁ πατήρ Θεοδώρας (Ἰωάννης Πετραλίφας) ἦτο ἐξουσιαστής Μακεδονίας. Ἀποθανόντος τοῦ Πετραλίφα ἐξουσίαζε ό Θεόδωρος Δούκας, ό βασιλεὺς Βουλγάρων Ἰωάννης Β' Ἀσάν ἐνίκησε τόν Θεόδωρο τόν ἐτύφλωσε καί διώρισε τόν ἀδελφὸ τοῦ Μιχαήλ ἄρχοντα Ἡπείρου-Πελοποννήσου. Ὁ Μιχαήλ ἐνυμφεύθη τήν Θεοδώρα ἣτις ἦτο εὐσεβεστάτη. Ἡ χήρα ἀρχόντισσα Γαγγριανή με μαγεῖτες (ὅπως ὠμολόγησε ἀργότερα ἡ ἰδία) ἔκαμε τόν Μιχαήλ νά ἐκδιώξῃ τήν Θεοδώρα καί υἱὸ τους καί νά συζῆ με Γαγγριανή μήτε Θεὸ φοβούμενος, μήτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενος. Ἐπὶ 5 ἔτη ἡ Θεοδώρα ἐφιλοξενεῖτο εἰς οἰκία ἱερέως εἰς Ἄρτα. Μετὰ τόν θάνατον Μιχαήλ ἡ Θεοδώρα ἔγινε μοναχή. Ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε τό θάνατό της. Ἡ ἁγία παρεκάλεσε τήν Θεοτόκο καί Ἀγ.Γεώργιο νά ζήσῃ ἀκόμη 6 μῆνες διὰ ν' ἀποπερατώσῃ τόν ναὸν τοῦ Ἀγ.Γεωργίου. Μετὰ 6 μῆνας ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

12· Ἀγ. Θεοφάνους τῆς Συγριανῆς· Ἐγεννήθη τό 759 μ.Χ εἰς Κων/πολι, ἐνυμφεύθη τήν Μεγαλῶ, τήν ἔπεισε νά ζοῦν ἐν παρθενία παρ' ὄλες τίς φιλονεικίες τοῦ πενθεροῦ του. Τό 780 ἀπέθανε ό πενθερὸς τοῦ ἐσυμφώνησαν καί ἔφυγαν διὰ μοναχοί. Ἡ Μεγαλῶ ἔγινε μοναχή εἰς μονή νήσου Πρίγκηπος με τ' ὄνομα Εἰρήνη. Ὁ Θεοφάνης εἰς ὄρος Συγριανῆς (εἰς περιοχή Κυζίκου) μοναχός εἰς μονή Πολυχρονίου. Μετὰ 6 ἔτη εἰς νῆσο Καλώνυμο (ἐγγὺς Νικομηδείας) ἔκτισε μονή με πολλοὺς μοναχοὺς ἐπέστρεψε εἰς ὄρος Συγριανῆς. Ὁ εἰκονομάχος Λέων Ἀρμέ-νιος διεταξε καί τόν ἔφεραν εἰς Κων/πολι καί συνομίλησε με τόν λόγιο Ἰωάννη Μάντη (μετέπειτα εἰκονομάχο πατριάρχη 836-842). Ὁ ὄσιος Θεοφάνης ἐνίκησε εἰς τήν συζήτησι ὁμολογῶντας τήν προσκύνησι Ἀγ.Εἰκόνων. Ὁ Μάντης εἶπε εἰς βασιλέ-α· «Εὐκολώτερον νά μαλακώσῃς σίδηρο παρά νά μεταβάλης τόν Θεοφάνην». Φυλακίζουσαν τόν ὄσιο 2 ἔτη καί μετὰ ἐξορίζουσαν εἰς Σαμοθράκη ὅπου

μετά 23 ημέρας έκοιμήθη τὸ ἔτος 815. Τὸ 822 ἀνακομιδὴ ἀγ.λειτουργίου εἰς μονὴ του.

Ἅγ. Γρηγορίου Διαλόγου· Ἐγεννήθη τὸ 540 εἰς Ρώμη, ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα.. ἡ μήτηρ τοῦ Συλβία τὸν ἀνέθρεψε. Ἔγινε μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς Ἅγ.Ἀποστόλου Ἄνδρέου. Ἐκαλλιγραφοῦσε ἱερὰ βιβλία. Μία φορὰ ἦλθε ἄγγελος εἰς σχῆμα ναυαγοῦ καὶ ἐζήτησε ἐλεημοσύνη τοῦ ἔδωκε 6 νομίσματα, ἐλθὼν μετ' ὀλίγον τοῦ ἔδωκε ἄλλα ἔξι νομίσματα. Τρίτη φορὰ ἐλθὼν ἔδωκε ἓν ἀργυροῦν ποτήριον τῆς μονῆς διότι δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο. Μετὰ ἔτη ὅταν ἔγινε πατριάρχης ἐκάλεσε 12 πτωχοὺς μία φορὰ, διὰ τράπεζα. Ἐκάθησαν 13. Ἐρωτῶν ὁ ἅγιος τὸν ἀρχιδιάκονό του ἔλεγε ὅτι 12 εἶναι. Ὅταν ἔφαγον κρατήσας ἀπὸ χεῖρα ἔφερε εἰς κελλίον τοῦ ὀρκίζων αὐτὸν ποῖος εἶναι, ὁ δὲ εἶπε ὅτι εἶναι ὁ ποτὲ ναυαγὸς ποῦ τοῦ ἔδωκε τὸ ἀργυροῦν ποτήριον, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε νὰ φανῆ ἐὰν ἐλεῖ ἰλαρῶς ἢ ἐπιδεικτικὰ. Ἀπὸ τότε ὠρίσε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃς ἀρχιερεὺς. Ὁ ἅγιος φοβηθεὶς ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶναι ἄγγελος καὶ ὅτι θάναί του, μεταβιάζων τὰ αἰτήματά του εἰς θεόν, ἔπεσε κατὰ γῆς προσκυνῶντας τὸν Θεόν. Ἔλεγε· «Ἐὰν διὰ τὴν μικρὰ ἐκείνη ἐλεημοσύνη τόσο ἔλεος ἔδειξε εἰς ἐμὲ ὁ Κύριος, πόσης δόξης θὰ ἀξιώθω οἱ ἐργαζόμενοι διαπαντὸς τὰς ἐντολάς Τοῦ»; Ὁνομάσθη «Διάλογος» διότι συνέγραψε τοὺς λόγους τοῦ ὑπὸ μορφὴ ἐρωτοαποκρίσεων (διαλόγους), ὁ ἀρχιδιάκονος Πέτρος, ὅταν ὁ ἅγιος ἔγραψε τὰ συγγράμματά του ἔβλεπε λευκὴ περιστέρη νὰ τοῦ ὀμιλῇ -νὰ ἐξηγῇ... Οὗτος ἐνομοθέτησε τὴν Προηγιασμένη Θεῖα Λειτουργία νὰ γίνεται τὰς ἡμέρας Μ.Τεσσαρακοστῆς. Ὡς ταπεινότητος ὑπέγραφε· «Δοῦλος δούλων Θεοῦ».

13η Ἀνακομιδὴ Ἅγ.λειτουργίου τοῦ πατρ.Νικηφόρου· Ὁ πατὴρ Μεθόδιος εἶπε εἰς βασιλεῖς Μιχαὴλ (842-867) καὶ Θεοδώρα νὰ γίνῃ ἀνακομιδὴ τοῦ ἀγ.λειτουργίου τοῦ ἀγ.Νικηφόρου. Ἐγένετο ἀνακομιδὴ 19 ἔτη μετὰ τὸν θάνατό του -εὐρέθη ἀφθαρτον.. μὲ βασιλικὸν πλοῖον τὸ μετὰφεραν, οἱ βασιλεῖς καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος λαμπαδηφοροῦντες προὔπαντησαν, ἐγένετο ἀγρυπνία εἰς ναὸ Ἅγ.Σοφίας καὶ κατετέθη εἰς ναὸ Ἅγ.Ἀποστόλων.

14η Ἅγ. Βενεδίκτου· (Βενέδικτος εἰς Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐρμηνεύεται εὐλογημένος). Ἐγεννήθη τὸ 480 εἰς Νουρσία Ἰταλίας Νέος ἔγινε μοναχός. Εἰς τὸ ὄρος Σουβιάκου ἦτο ὑποτακτικὸς εἰς τὸν ἐρημίτη Ρωμανὸ ὅστις 3 ἔτη ἦτο ἐγκλειστος εἰς σπήλαιον καὶ τοῦ ἔφερνε ἄρτο. Ὁ Βενέδικτος ἐνεδύετο μηλωτὴ, ὅταν ὁ δαίμων τοῦ ἔσπειρε εἰς νοῦ αἰσχροὺς λογισμοὺς ὁ ὅσιος ἐκδυόμενος τὴ μηλωτὴ ἐκυλίετο εἰς τὰς ἀκάνθας. Μετὰ ἔτη τὸν ἐζήτησαν γιὰ ἡγούμενον, τοὺς ἔλεγε ὅτι εἶναι αὐστηρὸς, ἐπέμεναν καὶ ἀνέλαβε ἡγούμενος. Μετενόησαν.. τὸν ἐφθόνησαν καὶ ἔδωκαν δηλητήριον. Εὐλογήσας ὁ ὅσιος τὸ ποτήριον ἐθραύσθη εἰς πολλὰ τεμάχια, λέγων· «ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ ἀναχώρησε εἰς σπήλαιό του. Πολλοὶ ἐμαθήτευσαν κοντὰ του. Εἰς ὄρος Σουβιάκο ἐκτίσθησαν 12 μοναστήρια μὲ 12 μοναχοὺς τὸ καθένα. Ὁ ὅσιος πρῶτος ἵδρυσε τὸν μοναχισμὸ ὀργανωμένον μὲ κανόνας καὶ τυπικὰ εἰς τὴν Δύσι. Ἐπὶ 400 ἔτη τὰ λεγόμενα τάγματα Βενεδίκτων διετηρήθησαν, μετὰ διηρέθησαν. Εἰς ὄρος Κασίνο Καμπανίας ἵδρυσε ὁ ὅσιος μονὴ εἰς τιμὴ Ἐσταυρωμένου, ἐσώζετο ἕως 1944 τότε λόγω βομβαρδισμῶν ὑπὸ ἀεροπορίας κατεστράφη παντελῶς. Ὁ ὅσιος ἀνέστησε νεκρὸν πέδα. Καὶ μοναχὸν θανατωθέντα (κρημνισθεὶς ἀπὸ τοῖχο) ἀνέστησε. Ὁ βασιλεὺς Τοτίλας τῶν Γότθων διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν ὅσιον ἠλλάξε ἐνδύματα μὲ ὑπασπιστή του, ὁ ὅσιος ἀνεγνώρισε καὶ

έπροφήτευσε ότι ο βασιλεύς θα κυβερνήσει εις Ρώμη και μετά 9 έτη θα άποθάνη.. Εις πρόποδας του ήρουσ Κασίνου έκτίσθη γυναικειά μονή. Ημέ-ρας 6 πρό κοιμήσεώς του προείπε ότι θα γίνη σημείο κατά τόν θάνατό του, άσθενήσας έκοινωνήσε.. και τόν 542 μ.Χ. άνεπαύθη. Έφάνη εις δύο άδελφούς (άπειχον άλλήλους) όδός έστρωμένη από κελλίο Βενεδίκτου έως ούρανοϋ, άγγελιο λαμπαδηφόροι συνώδευον τόν Βενέδικτο άνω. Έλθόντες οι μοναχοι οϋτοι διεπίστωσαν τόν θάνατο όσιου.

15η Άγ. ΑΓΑΠΙΟΥ και τών συν αύτω· Ό Άγάπιος ήτο από Γάζα, ό Τιμόλαος από Μαύρη Θάλασσα, οι δύο Διονύσιοι από Τρίπολι Φοινίκης, ό Ρωμύλος ύποδιάκονος από Παλαιστίνη, ό Πλήσιος και οι δύο Άλέξανδροι από Αίγυπτο. Όμολόγησαν εις ήγεμόνα Ούρβανόν Καισαρείας (297 μ.Χ). προσήλθον αυτόκλητοι με δεδεμένας χείρας ύπό άλύσσωσιν, και άπεκεφαλίσθησαν.

Νεομάρτυρος Μανουήλ· Έκ Σφακίων Κρήτης· Εις έπανάστασιν τόν 1770 τόν συνέλαβον και διά τής βίας έτούρκευσε. Κρυφίως έφυγε ήλθε εις Μύκονο έξωμολογήθη και νυμφευθείς απέκτησε 6 τέκνα· έξη χριστιανικά. Άντιληφθείς ότι ή γυναίκα του έμοιχεύετο με άλλον έλαβε τά τέκνα του και ένοικίασε άλλη οικία. Συγγενής του τόν έπρόδωσε εις τούρκους, τόν έφερον εις Χίο και ώμολόγησε ότι διά τής βίας τόν έτούρκευσαν και ότι παραμένει χριστιανός. Όταν ήκουσε τήν απόφασι θανάτου, έβόησε· «Δόξα Σοι ό Θεός». Εις θέσι «παλαιά βρύσι» τόν έσφαξαν ώς άληθινόν πρόβατο του Χριστου. Τόν Άγ.λείψανόν του δέσαντες με πέτρες έρριψαν εις θάλασσα (1792).

16η Άγ. ΣΑΒΙΝΟΥ· Από Έρμούπολι Αιγύπτο τόν 3ον αιώνα. Όμολόγησε εις ήγεμόνα Άριανόν (τόν μετέπειτα μάρτυρα 14 Δέκ) ξέεται, ώστε οι σάρκες του διελύθησαν και έπιπτον κατά γής, καίγεται με λαμπάδες και τέλος έδεσαν με πέτρα και έρριψαν εις ποταμό Σκάμανδρο Μ. Ασίας (έγγύς Τροίας Έλλησπόντου).

Άγ. Πάππα· Βασανίζεται σφοδρώς.. καρφώνουν εις πόδας του καρφιά και έβίαζον να περιπατή, τόν έδεσαν εις άκαρπο δένδρο και εύθύς έβλάστησε φύλλα!.. Ένεταφιάσθη έν Λυκαονία.

Όσιου ΑΝΙΝΑ· 15ετής ήτο εις τόν έρημίτη Μαΐουμά, ύποτακτικός (περιοχή Εύφράτου). Κάθε 3-4 ήμέρες έτρωγον... Τά θηρία ήτο ήμερα ώς άρνία, δύο λέοντες άκολουθοϋσαν τόν όσιον Άνίνα. Ύδωρ μετέφερε άπ' τόν ποταμό Εύφράτη 4-5 μίλια άπόστασι. Διά προσευχής του έγέμισε ύδωρ ή μικρά στέρνα του. Ήλθον ποτέ προσκυνηταί, ύδωρ έξηντλήθη, ό όσιος λαβών τόν κεράμιον έξήλθε και ά-μέσως επέστρεψε. Είχε θαυματουργικά γεμίση ύδωρ, έπεσον εις πόδας του δοξάζοντας τόν Κύριον και ό όσιος κλΐνας γόνυ και αυτός γή, σπονδόν και σκώληκα ώνόμαζε έαυτόν. Ό έπίσκοπος Καισαρείας Πατρίκιος έχάρισε ζωόν διά μεταφορά ύδατος. Ό όσιος τόν έχάρισε εις πτωχόν. Όμως πάλι έδωκε άλλο λέγων· «Δίδω σοι ίνα κομίζη ό όνος ύδωρ και όταν χρία γένηται τόν παραλαμβάνω». Ό Άνίνας έδωκε και αυτό εις πτωχόν. Ό έπίσκοπος κατεσκεύασε μεγάλο πιθάρι και ύπηρέται με ζωά μετέ-φερον ύδωρ κατ' έντολή έπισκόπου. Είς στυλίτης τής περιοχής έτραυματίσθη από πέτρα τινος φυλινεικούντος. Ηθέλησε να κατέλθη άπ' τόν στυλον πρός τούς άτακτοϋντας. Ό Άνίνας του έστειλε

ἐπιστολή μὲ τὸν λέοντα, ἐκεῖνος μετενόησε. Εἷς βάρβαρος ἠθέλησε νὰ βιάσῃ γυναῖκα ἀσθενοῦσα ἢ ὁποῖα ἤρχετο εἰς ὄσιο, ἐκεῖνη ἐκάλεσε εἰς βοήθεια τὸν ὄσιον, τὸ ὄπλο τοῦ εὐρέθη ριζωμένο εἰς τὴ γῆ. Μετενόησε, ἐβαπτίσθη καὶ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸν Ἀνῖνα.

110 ἐτῶν ἐκοιμήθη ὀσιακά.

Ὁσίου Χριστοδούλου· Ἐγεννήθη τὸ 1020 εἰς Βιθυνία, γονέων Θεοδώρου-Ἀννης, ὠνομάσθη Ἰωάννης, οἱ γονεῖς του τὸν ἠρραβώνισαν, ὁ Ἰωάννης ἐκρύβη, ἤκουσε θεῖα φωνὴ νὰ φύγῃ ἀπὸ οἰκείου του. ἤλθε εἰς ὄρος Ὀλύμπου (Προύσας) καὶ ἔγινε μοναχός. Μετὰ 3 ἔτη ἐκοιμήθη ὁ Γέροντάς του, ἐλθὼν εἰς Ρήμη, τοῦ ἐφάνησαν οἱ Ἅγ. Ἀπόστολοι προλέγοντες τὰ μέλλοντα νὰ τοῦ συμβοῦν. 25 ἐτῶν μονάζει εἰς μονὴ Ἅγ. Τόπων, λόγῳ σφαγῶν ἀπὸ Ἀγαρηνοῦς ἔφυγε καὶ ἤλθε εἰς ὄρος Λάτρου. Ὁ πατριάρχης Κων/πόλεως Νικόλαος Γ' (1084-1111) ἔπεισε τὸν ὄσιον ν' ἀναλάβῃ ἡγούμενος εἰς μονὴ Λάτρου.

Μὲ μοναχοὺς λόγῳ τουρκικῶν ἐπιδρομῶν ἤλθε εἰς μονὴ Ἀρσενίου εἰς Στρόβιλο Λυκίας. Μὲτ' ὀλίγον ἤλθον εἰς νῆσο Κῶ καὶ ἔκτισαν μονὴ εἰς τιμὴ Θεοτόκου, καὶ μετὰ εἰς Πάτμο. Ἐζήτησε ἀπ' τὸν Ἀλέξιο Κομνηνὸ (1081-1118) τῆ νῆσο Πάτμο διὰ νὰ κτίσῃ μονὴ τοῦ Εὐαγγελ. Ἰωάννου Θεολόγου, ὁ βασιλεὺς ἐπρότεινε νὰ γίνῃ προεστῶς τῶν ἐν Ζαγορᾷ βόλου μοναχῶν. Ἐγραψε κανόνα σύμφωνα μὲ μοναχικὴ παράδοσι, ἀκρίβεια λογισμῶν, εὐχή, νηστεία καὶ 3.000 γονυκλισίας τὸ νυχθήμερον διὰ τοὺς νέους μοναχοὺς (τοὺς ὑγιεῖς), ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Σύγκλητος ἐχάρηκαν οἱ μοναχοὶ τῆς Ζαγορᾶς δὲν ἐδέχοντο. Ἔτσι ὁ βασιλεὺς μὲ χρυσόβουλο ὠρίσε Πάτμο εἰς ἐξουσία τῆς μονῆς καὶ νὰ δίδωνται καθ' ἔτος χρήματα εἰς μονή. Ὁ ὄσιος ἐβοηθοῦσε εἰς οἰκοδόμησι κτιρίων μονῆς, τὸ ἀπόγευμα ἔτρωγε παξιμάδι ἢ χόρτα, τῆ νύκτα ἀγρυπνία, τὸ πρωτὶ ὀλίγος ὕπνος!.. Ἐγινε ποτὲ πεῖνα, ἤλθε λαὸς εἰς μονή, ὁ μαθητὴς τοῦ ἔλεγε ὅτι τόσο λίγα τρόφιμα δὲν ἀρκοῦν. Εὐλογήσας τράπεζα. Ἐφαγον.. καὶ ἐπερίσευσαν. Μετὰ 5 ἔτη Νορμανδοὶ πειραταὶ ἐληλατοῦσαν νήσους Αἰγαίου, ὁ ὄσιος μὲ μαθητὰς του διὰ τὸν κίνδυνον ἤλθον εἰς Εὐρῖπο Χαλκίδος. Φεύγοντας οἱ μαθηταὶ του δὲν ἤθελον νὰ δώσουν τὸ σιτάρι τοὺς εἰς πτωχοὺς, ὁ ὄσιος ἤλεγξε τὴν ὀλιγοπιστία τοὺς.. τὸ ἔδωσαν... ἐλθόντες εἰς Εὐρῖπο, πλούσιος τις τοὺς ἔστειλε ἓνα πλοῖο σιτάρι!..! Εἰς Εὐρῖπον ἔκτισαν μονή. Οἱ μοναχοὶ του δὲν ἤθελον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Πάτμο. Προγνώρισας τὴν τελευτὴν του εἰς τὸν μαθητὴ τοῦ μοναχοῦ Σάββα εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς Πάτμο (μὲ τὰ βιβλία του) καὶ νὰ καλλιεργήσῃ μὲ τὰ βόδια τὸν κῆπο διότι σύντομα θὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Προέπεμψε ἐκεῖ διότι τὸν προώριζε γιὰ ἡγούμενο. Τὸ 1094 ἔτος ἐκοιμήθη ἀφοῦ ἐνουθέτησε μοναχοὺς καὶ εἰπὼν νὰ μεταφέρουν εἰς Πάτμο τὸ ἅγιο λείψανό του. Μία φορὰ ναῦτες ἐκλεψαν πρόβατα τῆς μονῆς. Τοῦ ἐφάνη εἰς ὕπνο του ὁ ὄσιος λέγων νὰ πληρώσῃ εἰς μονὴ τὰ πρόβατα διότι θὰ χάσῃ τῆ ζωῆ του. Ὁ πλοίαρχος ἐπλήρωσε τετραπλασίως τὴν ἀδικία. Ὁ βασιλεὺς Σικελίας ἔστειλε τὸ ναύαρχό του νὰ λάβῃ τὸ ἅγ. λείψανον, προσφέροντας χρήματα καὶ δῶρα ὅ,τι ζητήσουν. Οἱ μοναχοὶ ὡς φυσικὸν ἠρνήθησαν, ἐκεῖνοι μὲ τὰ ὄπλα τὸ ἔλαβον, ἔγινε τότε αἰφνιδίως χάλαζα πολὺ καὶ δυνατὸς ἄνεμος ὥστε συνετρίβησαν μερικὰ πλοῖα των, ἔτσι ἔστειλαν μῆνυμα καὶ οἱ μοναχοὶ τὸ παρέλαβον ἐκ τοῦ πλοίου καὶ τότε ἔπαυσε ὁ ἄνεμος. Εἷς ναύτης ἐξ αὐτῶν ἔκοψε ἓνα τμήμα ράσου ἀπ' τὸ λείψανον, τῆ νύκτα ἐνῶ τὸ πλοῖο ἦτο ἀγκυροβολημένο ἐκόπησαν τὰ σχοινιά καὶ τὸ παρέσυρε τὸ κῦμα ἕως Ἰκαρία καὶ Σάμο. Ὁ ναύαρχος μαθὼν τὴν αἰτίαν ἐπέστρεψε εἰς Πάτμο καὶ ἔδωκεν τὸ τεμάχιον ράσου, ἀφιλέρωσαν δὲ

καὶ τὸ πλοῖο στὴ μονή. Προσκυνήσαντες ἔφυγον. Τὸ 1218 εἷς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως Πορτογαλλίας προσποιούμενος ὅτι ἀσπάζεται τὸ ἁγ.λείψανο ἔλαβε μὲ ὀδόντας του τὸν ἀντίχειρα τοῦ ὁσίου, τὴν νύκτα ἔγινε τόση θαλασσοταραχὴ ὥστε μετενόησαν. Ἄνερχόμενοι εἰς μονὴ -ἐπιστρέφοντες τὸν ἀντίχειρα, ἔπαυσε εὐθύς ὁ ἄνεμος. Ὅτε ἔζη ὁ ὅσιος, τοὺς ἔδειξε δυτικὰ μονῆς τόπο γιὰ λαχανόκηπο καὶ δένδρα. Εἷς μοναχὸς ἀντέλεγε ὅτι τοὺς βασανίζει εἰς τὰ βραχώδη καὶ ἄγονα μέρη... ὁ ὅσιος ρίπτων τὸν σκούφό του κατὰ γῆς ἔκαμε 3 (τρεῖς) γονυκλισίας καὶ εἶπε· «Ναί, ἐδῶ θὰ γίνῃ εὐκαρπὸς κῆπος μὲ ἀνάβλυσι ὑδάτων». Καὶ εὐθύς ὦ! τῶν θαυμασίων Σου, Κύριε! Ἀνέβλυσε πηγὴ, ἕως σήμερον φαίνεται.

17η Ὁσίου ΑΛΕΞΙΟΥ· Ἐκ Ρώμης εἰς χρόνους βασιλέως Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου, εὐσεβῶν γονέων ἀρχόντων Εὐφημιανοῦ καὶ Ἀγλαΐδος. Οἱ γονεῖς τοῦ ἐπέμενον καὶ ἐνυμφεύθη, μετὰ δὲ τὸ γάμο ἔδωκε τὸ δακτυλίδι του εἰς σύζυγο, ἐνεδύθη πτωχικὰ καὶ ἐπῆγε εἰς Ἔδεσσα ὅπου ἦτο ἡ Ἀχειροποίητος εἰκὼν ΚΗΙΧ (τὸ ἁγ.Μανδῆλιο), διακονῶντας εἰς ναό.. ἐκοιμᾶτο εἰς νάρθηκα ναοῦ, δοξάζων τὸν Θεὸν ἔμεινε 17 ἔτη. Ὁ κόσμος τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἐτιμοῦσε, ὁ ἅγιος ἦλθε εἰς Ρώμη εἰς πατρικὴ τοῦ οἰκία ὡς ἄγνωστος καὶ ἐζήτησε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, δεχόμενος τὰ ψυχία (ψύχουλα) τῆς τραπέζης. Ὁ πατὴρ του τοῦ ἔδωκε δωμάτιο νὰ μένῃ καὶ ὑπηρέτης του νὰ τοῦ φέρῃ τροφὴν.. ὁ ὅσιος κάθε ἐβδομάδα σχεδὸν ἔτρωγε καὶ ἐκοινωνοῦσε, πολλὰς φορὲς οἱ δοῦλοι τὸν ὑβρίζαν καὶ ἐρράπιζον, ὁ ὅσιος ὑπέμενε, ἔβλεπε καὶ τὴν σύζυγό του καὶ μητέρα του ἀλλὰ δὲν ἐφάνερωνε ἑαυτὸν. 17 ἔτη ἔζησε μὲ νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχὴ. Ὁ Θεὸς τοῦ ἀποκάλυψε τὸ θάνατό του. Ἐγραψε εἰς γονεῖς του νὰ μὴ ἀγανακτήσουν διότι τόση θλίψι τοὺς ἔδωκε, ὅτι δι' ἀγάπην ΚΗΙΧ ἐφάνῃ ἄσπλαχνος εἰς αὐτοὺς ὅμως εἰς ἑαυτὸν τοῦ ἐφάνῃ σκληρότερος, ἐπροτίμησε «πειθαρχεῖν Θεῷ ἢ ἀνθρώποις». Ὅταν ἐλειτουργοῦσε ὁ πάπας Ρώμης Ἰνοκέντιος περόντος καὶ τοῦ βασιλέως Ὀνωρίου ἠκούσθη θεῖα φωνή· «Δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κάγω ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ὅλοι ἔπεσον εἰς τὰ γόνατα κράζοντες «Κύριε ἐλέησον». Ἡ φωνὴ συνέχισε· «Τὴν Παρασκευὴ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξέρχεται τοῦ σώματος, ζητήσατε, ἵνα δεηθῆ ὑπὲρ πόλεως ὅπως μείνετε ἀβλαβεῖς». Πέμπτη ἐσπέρας ὅλοι ἐσυγκεντρώθησαν εἰς ναὸ Ἀγ.Πέτρου δεόμενοι νὰ φανερώσῃ ὁ Κύριος αὐτόν. Πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀγρυπνίας, τὸ πρῶτ' ἄνθρωπος φωνὴ εἶπε· «Εἰς οἶκο Εὐφημιανοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ», ἐξῆλθον μὲ λαμπάδας καὶ θημιάματα, εὔρον τὸν ὅσιο κείμενον ἐπὶ πρόσωπο κρατῶντας τὸ χαρτί (γράμμα). Ἐθεσαν τὸ ἁγ.λείψανο ἐπὶ κλίνης καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε. Προσπαθῶντας ὁ πατὴρ του νὰ λάβῃ τὸ γράμμα (δὲν ἤνοιγε τὴν χεῖρά του...) Προσευχηθέντος τοῦ πατριάρχου ἤνοιξε καὶ ἔλαβον...Ἐγινε θρῆνος πολὺς καὶ τὸ πλῆθος λαοῦ τόσον.. ὥστε ἔθεσαν τὸ ἁγ.λείψανο εἰς μέσον πόλεως διὰ προσκύνημα. Ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ πλήθους δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσουν, διέταξε ὁ βασιλεὺς καὶ ἐσκόρπισαν νομίσματα, οὐδεὶς ὅμως ἐπέβλεψε εἰς αὐτά. Μετὰ μία ἐβδομάδα ἔθαψαν εἰς ναὸ Ἀγ. Βονιφατίου ἐγγύς, εἰς ναὸ πού ἐκτίσθη εἰς μνήμη του. Σήμερον ἡ ἁγ.κᾶρα του εἶναι εἰς μονὴ Ἀγ. Λαύρας εἰς Καλάβρυτα.

18η Ἀγ.ΚΥΡΙΛΛΟΥ· (313-386 μ.Χ). Τὸ 348 ἔγινε πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὅμως ὁ ἀρειανὸς Ἀκάκιος ἐκράτει τυρανικῶς τὸν θρόνον διότι ἦτο φίλος τοῦ βασιλέως Κων/ντίνου (337-361) υἱοῦ Μεγάλου Κων/ντίνου. Ἐξωρίσθη ὁ ἁγ.Κύριλλος εἰς Ταρσό

Κιλικίας. Τὸ 361 μ.Χ. ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης τὸν ἐπανέφερε εἰς θρόνο. Πολλὰ συγγράμματα ἔγραψε τὰς «Κατηγήσεις» τοῦ κλπ. Ἦτο μέτριος εἰς ἀνάστημα καὶ ὠχρὸς, πολλὰ μαλλιά εἰς κεφαλὴν, ρίνα κοντὴ, πρόσωπο τετράγωνο, ὀφρύδια εὐθεία καὶ ἴσια, γένειον λευκὸν δασύ, χωριζόμενον εἰς δύο, τὸ ἦθος τοῦ ὠμοίαζε μὲ ἦθος ἀγρικοῦ ἀνθρώπου.

Ἄγ. ΤΡΟΦΙΜΟΥ καὶ ΕΥΚΑΡΠΙΩΝΟΣ· Ὑπηρετοῦν εἰς βασιλέα Διοκλητιανό, διώκται χριστιανῶν. Μία φορὰ εἶδον πύρινο νέφος καὶ φωνὴ λέγουσα· «Διατὶ τυρανεῖτε τοὺς δούλους Μου;» Μὴ πλανᾶσθε, κανεῖς δὲν δύναται νὰ κυριεύσῃ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν εἰς ἐμέ. Προσκολληθῆτε εἰς δούλους Μου διὰ νὰ κληρονομήσετε τὴν βασιλεία Μοῦ». Ἐκεῖνοι ἔπεσαν γονυκλινεῖς ζητῶντας ὀλόψυχα συγνώμη, τότε εἶδον τὸν ΚΗΙΧ λευκοφορεμένον ἐντὸς τῆς νεφέ-λης ἐνώπιόν των λέγωντα· «Ἐπειδὴ μετανοεῖτε, ἰδοὺ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σας». Ὁ Κύριος ἀνελήφθη. Τὸ ὁμολόγησαν εἰς ἄρχοντα.. βασανίζονται τέλος τοὺς ἔκαυσαν ἐν μέσῳ πόλεως Νικομηδείας.

19· Ἁγίου Χρυσάνθου καὶ Ἁγ. Δαρείας·

Ὁ Χρῦσανθος ἦτο ἐξ Ἀλεξανδρείας υἱὸς τοῦ Συγκλητικοῦ Πολέμωνος. Ἡ Δαρεία ἐξ Ἀθηνῶν, ὅταν ὁ Χρῦσανθος ἐβαπτίσθη, ὁ πατὴρ του τὸν ἐφυλάκισε, τοῦ ἔφερε τὴν Δαρεία (ἦτο φιλόσοφος) διὰ νὰ τὴν νυμφευθῆ καὶ ν' ἀρνηθῆ τὴν πίστιν. Ἔγινε τὸ ἀντίθετο, ἡ Δαρεία ἔγινε χριστιανὴ καὶ ἔμενον ἐν παρθενίᾳ ὡς ἀδελφοί. Ὁ ἔπαρχος ἀφοῦ ἐβασάνισε αὐτοὺς τέλος ἔρριψε εἰς λάκκο βορβορώδη καὶ ἔχωσαν. Οὕτω ἔλαβον τὸ μαρτυρικὸ στέφος. Ὁ Δικαστικὸς ἄρχων ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ σύζηγός του Ἰλαρία μετὰ τῶν υἱῶν τῶν Μαύρου καὶ Ἰάσωνος ἐπίστευσαν ἰδόντες τὴν ὑπομονὴ τῶν μαρτύρων καὶ τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ. Τοῦ Κλαυδίου καὶ Ἰλαρίας ἔδεσαν πέτρας εἰς λαϊμὸ καὶ τοὺς ἔπνιξαν εἰς θάλασσα, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀπεκεφάλισαν.

20· τῶν ὁσίων ΑΒΒΑΔΩΝ, ἐν τῇ μονῇ ὁσ. Σάββα Παλαιστίνης· Τὸ ἔτος 614 μ.Χ. ἐξ Αἰθιοπίας ἐπε-τέθησαν λεηλατοῦντες, ἄλλους ἀπεκεφάλισαν, ἄλλους κατέκοψαν εἰς τεμάχια. ...τινὲς διέφυγον. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μόδεστος ἐλθὼν ἐκήδευσεν τοὺς 44 νεκρούς.

Νεομάρτυρος ΜΥΡΩΝ ΙΙ· Ἐκ Χανίων Κρήτης, ράπτῃς. Οἱ τοῦρκοι ἐπίεζον νὰ τουρκεύσῃ, τὸν ἐσυκοφαντοῦσαν ὅτι ἔκαμε ἀρσενικοκοιλία εἰς παιῖδα τοῦρκων. Ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθεια, λέγων ὅτι δὲν γνωρίζει... ραβδίζεται φυλακίζεται.. πορευόμενος εἰς τόπο καταδίκης εἰς χριστιανούς ἔλεγε· «Συγχωρήσατέ μοι ἀδελφοὶ καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσει ὑμᾶς». Ἰδὼν τὸν πατέρα τοῦ πεσῶν κατὰ γῆς ἐφίλησε πόδας καὶ χεῖρας του, ἐπαρηγόρησε λέγων ὅτι ἀδίκως κατηγορεῖται. Τὸ 1795 ἀπηγχονίσθη. Οἱ τοῦρκοι φύλακες τῇ νύκτα ἐκείνη εἶδον οὐράνιο Φῶς εἰς τὸ λείψανον.

21· ΑΓ. ΙΑΚΩΒΟΥ· Ἦτο μαθητὴς Ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ἡ πατρίς τοῦ ἁγίου, ἡ ἐπισκοπὴ του καὶ ὁ τόπος τελειώσεώς του εἶναι ἄγνωστα. Ὡς ἐπίσκοπος ὁμολογητὴς ἐξωρίσθη ἀπὸ εἰκονομάχους.

Ὁσίου ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ· Ἦτο ἐκ Σιδῶνος, μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ὁμόφρων Ἁγ.

Ἄθανασίου. Ἐπωλήθη ἐκουσίως αἰχμάλωτος διὰ τὴν λυτρώσιν τοῦ κυρίου τοῦ ἀποστόλου. Ἐδωκε εἰς πτωχοὺς ὅλα τὰ ἐνδύματά του μόνο τὸ εὐαγγέλιον τοῦ ἔμεινε. Ἐρωτηθεὶς ποῖος τὸν ἔγδυσε εἶπε· «Τὸ εὐαγγέλιον» (δήλ. τὴν φυλάξιν τῆς ἐντολῆς Του). Μετ' ὀλίγων ἐπώλησε καὶ τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἔδωκε τὰ χρήματα ἐλεημοσύνη· «Διὰ τὴν τηρήσασθαι τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου -ἔλεγε- καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον (=εὐαγγέλιον) ἐπώλησα. Ὅταν ἐπωλήθη δοῦλος καὶ οἱ κύριοί του ἔγιναν χριστιανοί, τὸν ἐλευθέρωσαν, ὁ Σεραπίων τοὺς εἶπε ὅτι εἶναι ἀσκητὴς εἰς Αἴγυπτον κλπ. Ἀναχωρήσας μονοχίτων καὶ νηστὴς ἦλθε εἰς Ἀθήνας ὁδοπορῶν καὶ εἶπε ὅτι 3 δανεισταὶ μ' ἐνοχλοῦσαν, τοὺς ξεχρέωσα, ὁ τρίτος μ' ἀπειλῆσεν ὅτι μὲ θανατώσει. Ἠρώτησαν ποῖοι εἶναι καὶ εἶπε· Ἡ φυλαργυρία καὶ πορνεία καὶ ἡ Τρίτη ἢ γαστριμαργία. Ἔχω 4 ἡμέρας νηστὴς. Τοῦ ἔδωκαν μερικὰ χρήματα, ἀγόρασε μόνο ἓνα ἄρτον καὶ ἐχάρισε τὰ ὑπόλοιπα χρήματα. Ἐρχόμενος εἰς Σπάρτην ἐπωλήθη εἰς ἄρχοντα δοῦλος καὶ εἰς δύο ἔτη ἐπέστρεψεν ὅλοι τῆς οἰκογενείας του εἰς ὀρθοδοξίαν. Ἐπῆγε εἰς Ῥώμην, ἔμαθε διὰ μίαν παρθένον ἐγκλειστητὴν ποῦ ποτὲ δὲν ὠμίλησε μὲ ἄνδρα. Ὁ ὅσιος ζήτησε νὰ συνομολήσῃ μ' αὐτὴν καὶ περιμένε τρεῖς ἡμέρας λέγων ὅτι ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε νὰ ὁμιλήσωμε. Τὸν ἔδέχθη. Ἠρώτησε διατὶ ἀργῶς κάθεται. Ἡ παρθένος· «Δὲν κάθομαι ἀλλὰ ἀπέρχομαι» -Ποῦ πορεύεσαι; -Εἰς τὸν Δεσπότην μου. -Ζῆς ἢ ἀπέθανες; -Πιστεύω εἰς Θεόν ὅτι κατὰ σάρκα ἀπέθανον. -Ἐξέλθε νὰ κάμῃς ὅτι σοῦ εἶπῶ. -25 ἔτη εἶμαι ἐγκλειστητὴ, ἐὰν ἐξέλθω τί θὰ εἰποῦν οἱ ἄνθρωποι; - Ἐὰν ἀπέθανες διὰ τὸν κόσμον, τί σ' ἐνδιαφέρει τί θὰ εἰπῆ ὁ κόσμος; Ἐκείνη ἐξῆλθε καὶ ὅταν ὁ Σεραπίων τῆς εἶπε νὰ περπατήσουν γυμνοὶ εἰς τοὺς δρόμους ἢ παρθένος εἶπε· «θὰ λέγουν ὅτι ἔχω δαιμόνιον ἢ τρελλάθηκα» -ὁ νεκρὸς δὲν αἰσθάνεται, οὕτω καὶ ἐσύ ἐὰν ἐνεκρώθῃς διὰ τὸν κόσμον. Ἡ ἐγκλειστητὴ δακρύουσα ἔπεσε εἰς πόδας ὀσίου λέγουσα ὅτι αὐτὸ δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἀλλὰ ὅ,τι ἄλλο τὴν προστάξει. Ὁ ὅσιος· «Ὑπαγε ἀδελφή μου εἰς κελλίον σοῦ ταπεινώσου καὶ μὴ καυχᾶσαι ὅτι ἐνεκρώθῃς καὶ ὅτι εἶσαι ἐνάρετη. Ἐγὼ καὶ ὀλόγυμνος βαδίζω καὶ ἄλλα πράττω διὰ τὴν νειδίξιν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ἄλλα συνομολήσαντες ὠφελήθησα ἐκείνη.. ὁ ὅσιος ἐπέστρεψε εἰς ἔρημον.

Ὅταν ἦτο ὑποτακτικὸς κρυφίως ἔκλεπτε ἓνα ἄρτον καὶ λαθροφαγοῦσε τὸ ἑσπέρας. Ὅταν ἐγένετο ὁμιλία διὰ γαστριμαργίαν ὁ Σεραπίων ἐφάνερωσε αὐτό, ἐξαγαγὼν τὸν ἄρτον ἀπὸ τὸ στήθος του.. τότε ὁ δαίμων ὡς φλόγα πυρὸς καὶ δυσωδία ἐξῆλθε ὁμοῦ μὲ τὸν ἄρτον ὁ Σεραπίων φοροῦσε ἓνα σινδόνι, τοσαύτη ἀκτημοσύνη!.. Ἐγένετο ἐπίσκοπος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θμούσεως, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

22· Ἁγ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ· Ἦτο ἱερεὺς εἰς Ἄγκυραν Μ. Ἀσίας. Εἰς ἡγεμόνα Σαντορίνου, ὠμολόγησε, ξέεται, γδέρνουν λωρία δέρματος ἀπὸ τὴν πλάτην του καὶ τὰ κρεμοῦν εἰς τὸ λαιμὸν του, ἀρπάσας ἐν λωρίῳ ὁ ἅγιος τὸ ἔρριψε εἰς πρόσωπον ἄρχοντος. Τρύπησαν μὲ σούβλας τὸ σῶμα του καὶ ἐτελειώθη.

Ἁγίας Δροσίδος· Ἦτο θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ (98-117). Ἡ Δροσις μὲ 5 ἄλλας μοναχὰς ἐκ Ῥώμης συνελήφθη τὴν νύκτα νὰ ἐνταφιάζουσιν λείψανα μαρτύρων. Ἡ Δροσις φυλακίζεται, τὰς μοναχὰς ἔρριψαν εἰς χυτήριον χαλκοῦ καὶ κατεσκεύασαν βάσεις ἀγείων καὶ πυθμένας εἰς δημόσια λουτρά. Εἰς τὰ ἐγκαίνια ὁ πρῶτος εἰσελθὼν καὶ πατῶν ἀπέθανε.. καὶ ὁ δεύτερος.. καὶ ὁ τρίτος. -Ἐγένετο ἀναχώνευσιν τῶν χαλκίνων τούτων καὶ κατεσκεύασαν στήλας (ἀγάλματα χάλκινα) τῶν μοναζουσῶν- καὶ τὰ ἔστησαν

εις τὰ δημόσια λουτρὰ εἰς τὸ προαύλιο. Εἶδε ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ὕπνο του ἓνα φοβερὸ ποιμένα καὶ 5 ἀμνάδες ποιμενομένας ἐν χλοερῷ τόπῳ νὰ τοῦ λέγῃ· «Παρανομώτατε καὶ ἀσεβέστατε βασιλεῦ, ἃς σὺ ἐνόμισας ἐξ ἀτιμίας ἰστάν, ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ποιμὴν ἀπὸ σοῦ ἀποσπάσας, τέθεικε ἐν τόπῳ, εἰς ὃν μέλλει καὶ ἡ Δροσις ἢ ἄσπιλος ἀμνάς καὶ σοῦ θυγάτηρ ἐλθεῖν». Ἐξυπνος γενόμενος ὁ Τραϊνὸς ἐθυμώθη καὶ διέταξε εἰς τὰ ἄκρα τῆς πόλεως δύο κλιβάνους νὰ καίουν συνεχῶς καὶ ἐπιγραφὰς βασιλικοῦ διατάγματος μὲ τὸ ἐξῆς· «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, οἱ τὸν Ἐσταυρωμένον προσκυνοῦντες, ρύσασθε ἑαυτοὺς μὲν πλείστων βασάνων, ἡμᾶς δὲ κόπων, ἕκαστος ὑμῶν βαλέτω ἑαυτὸν εἰς τὸν κλιβανον». Ἡ Δροσις εἶπε· «Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ Θεοῦ, εἰ Σὸν θέλημα ἐστὶ σωθῆναι καὶ ἐκφυγεῖν τὴν θρησκείαν τοῦ πατρὸς μου, Αὐτὸς συνέργησον κουφισθῆναι.. καὶ εἰς οὐρανὸς ἀνελθεῖν ὅπου καὶ αἱ 5 κανονικαὶ (=μοναχαὶ) αἱ ὀδηγήσασαι ἐμὲ εἰς φόβον Σου. Κοίμησον δὲ τοὺς ἐμὲ φυλάσσοντας φύλακας βαθῦ ὕπνον ἵνα δυνηθῶ ἐκφυγεῖν». Ἐξῆλθε καὶ οὐδὲν τῶν φρουρῶν ἐμπόδιον εὔρε. Διερχομένη εἰς δεξαμενὴν, ἔρριψε ἑαυτὴ εἰς τὰ ὕδατα ἀφοῦ ἐχρίσθη μὰ ἅγιον μύρον τὸ ὁποῖο ἐβάσταζε λέγουσα· «Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Δροσις εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Ἀμήν. Μία ἐβδομάδα τῆς ἔφερνε ἄγγελος οὐράνια τροφή. Χριστιανοὶ τὴν εὔρον τὴν 8ην ἡμέρα καὶ ἔμαθον ταῦτα.

Ἡ Δροσις παρέδωκε ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα της.

Ὁσίου Εὐθυμίου· Ἐκ Δημητσάνης Πελοποννήσου, γονέων Παναγιώτου-Μαρίας. Ὀνομάσθη Ἐλευθέριος διότι ἐλευθερώθη ἐκ τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ διὰ πρεσβειῶν Ἁγ. Ἐλευθερίου. Εἶχε κι' ἄλλα 4 ἀ- δέλφια. Εἰς τὸ Ἰάσιο Μοαδαυῖας ἐμπορεύετο.

Ἡθέλησε νὰ μονάσῃ εἰς Ἁγ. ὄρος. Λόγῳ Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου εἰς Βουκουρέστι ἔμεινε ὑπάλληλος εἰς προξενεῖο Γαλλίας. Ἐκεῖ ἐλησμόνησε τὶς ὑποσχέσεις του γιὰ μοναχὸς, καὶ ἐκυλίετο εἰς ἀμαρτίας. Τελικὰ ἔγινε Τοῦρκος μὲ τ' ὄνομα Ρεσίτης. Ὅμως μετενόησε καὶ ἔκλαιγε πικρῶς. Οἱ Τούρκοι ἐπειδὴ εἶδον ὅτι φοροῦσε Σταυρὸ τὸν ἔφεραν εἰς τοῦρκο διοικητὴ. Ἐκεῖνος τὸν ἀθώωσε ὡς προσφάτως τουρκεύσαντα. Μετὰ μῆνας εἰς Ἀνδριανούπολι εἰς ἐσπερινό, ἐζήτησε νὰ φορέσῃ χριστιανικὰ ἐνδύματα καὶ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἀρχιερέα ἀλλὰ ὁ ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ (ἴσως φοβηθεὶς) τὸν ἐμπόδισε. Μετὰ ὀλίγους μῆνας ἦλθε εἰς Κων/πολι. Ὁ πόθος του καὶ ἡ προσευχὴ του ἦτο νὰ ἀξιωθῇ μαρτυρικοῦ τέλους. Ὁ Ἐλευθέριος ἐξωμολογήθη εἰς Κων/πολι, εἰς Γαλατὰ εἰς πρεσβεία Ρωσσίας τοῦ ἔδωσαν χριστιανικὰ ἐνδύματα καὶ ἐφυγάδευσαν εἰς Ἁγ. ὄρος.

Εἰς μονὴ Μεγίστης Λαύρας ἐξωμολογήθη εἰς πατριάρχην Γρηγόριον Ε' (+10 Ἀπρ.) καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς Σκήτη Ἁγ. Ἄννας εἰς ἱερομόναχο Βασίλειο.

Μέτ' ὀλίγων ἐλθὼν εἰς Κων/πολι μὲ σκοπὸν ἂν τὸν συλλάβουν οἱ τοῦρκοι νὰ ὁμολογήσῃ. Δὲν τὸν ἐγνώρισαν ὅμως. Ἐπέστρεψε εἰς Ἁγ. ὄρος, ἐπῆγε εἰς Ἁγ. Τόπους προσκυνητῆς, τέλος ἔμεινε εἰς Σκήτη Ἰβήρων τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τὴν συνοδεία παπα-Νικηφόρου (ἦσαν 5 μοναχοὶ ἐκ Δημητσάνης Πελοποννήσου ὅλοι). Ὁ Ἐλευθέριος ἀγωνιζόμενος μὲ νηστείας-προσευχᾶς-ἀγρυπνίας ἐφλέγετο διὰ τὸ μαρτύριον. Ἐκλαίει συνεχῶς καὶ ἐθρηνοῦσε τὴν ἄρνησί του, ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε ὅτι εἶναι τὸ ἔλημά Του νὰ ὁμολογήσῃ αὐτόκλητος. Μία νύκτα εἶδε ὁ Ἐλευθέριος ὅτι φωτεινὸς σταυρὸς ἐξ ἄστρων τὸν ἐφώτιζε, φωνὴ δὲ τοῦ εἶπε· «Ἴδου ὁ Σταυρὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίκησε ὁ Μέγας Κων/νός, λάβε τοῦτον καὶ τρέχε εἰς ὁδὸν σου». Ἐκάρη μεγαλόσχημος μὲ τ' ὄνομα

Ευθύμιος. Μία ημέρα ο παπα-΄Ακάκιος (τῆς συνοδείας τοῦ Κολλιου) τὸν ἠρώτησε τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ ποὺ γράφει εἰς σημείωμα..3.000, 5.000.. Ὑπήνησε· «Πάτερ εὐλόγησον, ἐπεὶ θὰ ταξιδέψω καὶ καθ' ὁδὸν δὲν δύναμαι νὰ ἐκτελῶ τὸν κανόνα μου, πολλαπλασιάζω τίς μετάνοιες διὰ νὰ μὴ κατακριθῶ ὡς ὀκνηρός». Μία νύκτα εἶδε ὄραμα τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο ἐπὶ θρόνου καὶ προσκυνουμένη ὑπὸ ἐνδόξων στρατιωτῶν. Ὅταν προσεκυνησε ὁ Ευθύμιος ἡ Θεοτόκος ἔθεσε τὴν χεῖρα της εἰς κεφαλὴν τῆς ἐξύπνησε κλαίων μὲ πολὺ εὐροσύνη εἰς ψυχὴ του. 19 Φεβρουαρίου ἀνεχώρησαν ὁ π.Γρηγόριος καὶ ὁ Ευθύμιος. Τὴν ἑορτὴ Βαῖων (εὐρισκόμενοι εἰς Κων/πολι) ἐνεδύθη τουρκικὰ καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς Βεζύρη Ρουσοῦτ πασᾶ, ὁμολογῶντας Χριστὸ καὶ ποδοπατῶντας τὸ τουρκικὸ πράσινο σαρίκι. Εἶπε· «Ἀναθεματίζω τὸν Ἀντίχριστο ψευδοπροφήτη σᾶς Μωάμεθ. Ὁ Ρουσοῦτ ἐξεπλάγη διὰ τὸ θάρρος τοῦ εἰκοσαετοῦς νέου καὶ διέταξε νὰ ἐξετασθῆ ἂν εἶναι τρελλὸς ἢ μεθυσμένος, φυλακίζεται.. πάλι ὁμολογεῖ, δέρεται.. ἐξέδωκαν ἀπόφασι θανάτου. Κρατῶντας τὸν Σταυρὸ καὶ τὰ Βαῖα ἐβάδισε ἕως τὸν τόπον καταδίκης, ἔκλινε τὰ γόνατα προσευχόμενος· «Κύριε εἰς χεῖρας Σου παρατίθημι τὸ πνεῦμα μου» ὁ δήμιος ἐκτύπησε ἀλλὰ δὲν ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ μάρτυς -ὦ τῆς ἀνδρείας!!- ἐβόησε· «κτύπα καλά». Ὁ δήμιος κτυπήσας ἐκ δευτέρου δὲν ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ.. ἀρπάσας ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸν ἔσφαξε ὡς πρόβατο. Τὸ ἄγ.λείψανο τὸ ἠγόρασαν ἀπὸ Τούρκους, μετὰ 3 ἡμέρας ἔτρεχε ζεστὸ αἷμα. Ὁ Γέρων Γρηγόριος ἠσπάζετο τὴν ἀγία τοῦ κᾶρα κλαίων καὶ ἐζήτηε νὰ τοῦ εἰπῆ λόγον τινά!!.. ὦ τῶν θαυμασίων Σου Κύριε!.. ὁ μάρτυς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς δις καὶ ἔβλεπε μὲ φαιδρὸ πρόσωπο.. Ἐτάφη εἰς νῆσο Πρώτης τὸ 1814.

23η Ἀγ.ΝΙΚΩΝΟΣ καὶ 199 μαθητῶν αὐτοῦ· Τὸν 7 αἰῶνα ἐκ Νεαπόλεως Ἰταλίας, ἦτο ὁ Νίκων στρατιώτης, εἰς μάχῃ τινὰ ἐπικαλούμενος τὸν Χριστὸν ἔδειξε ἀνδραγάθημα. Ἐρχόμενος εἰς Κων/πολι διὰ νὰ βαπτισθῆ, ἔμεινε μία ἐβδομάδα εἰς ὄρος τῆς νήσου Χίου νηστεύων καὶ εὐχόμενος. Ἄγγελος τοῦ ἔδωκε ράβδο λέγων νὰ κατέβῃ εἰς θάλασσα. Εὐρῶν πλοῖο ἐπῆγε εἰς ὄρος τοῦ Γάνου- ἐβαπτίσθη ἔγινε μοναχὸς καὶ ἱερεὺς ἔπειτα καὶ ἐπίσκοπος. Ἀπέκτησε 190 μαθητάς, ἔγινε ἡγούμενος, ἐρχόμενος εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἔμεινε εἰς Ταυρομένιο ὄρος μὲ ἄλλους ἐννέα μοναχοὺς, σύνολον 199. Ὁ ἡγεμὼν Κουτιανὸς συνέλαβε.. βασανίζει.. τὸν ἄγ.Νίκωνα σύρουν κατὰ γῆς ζῶα, κόβουν τῆ γλῶσσα του, καίουν μὲ λαμπάδας, τέλος ἀπεκεφαλίζεται μεθ' ὄλων τῶν μαθητῶν του.

Ὁσίου Λουκά, νεομάρτυρος (+1802). Ἦτο ἐξ Ἀνδριανουπόλεως, 6 ἐτῆς ὄρφανὸς ἀπὸ πατέρα (Ἀθανάσιον). Ἡ μητέρα του (Δομνίτσα) τὸν ἔστειλε εἰς ἔμπορο εἰς Κων/πολι καὶ ἠργάζετο.. Μία ἡμέρα ἔδειρε ἕν, παιδίον τούρκου καὶ φοβηθεὶς ἔγινε Τοῦρκος. Μὲτ' ὀλίγο μετενόησε, κρυφὰ ἔφυγε καὶ ἐλθὼν εἰς Ἄγ.ὄρος ἔγινε μοναχὸς περιφερόμενος ἀπὸ μονὴ εἰς μονὴ. Εἰς Ἰ.Μονὴ Γρηγορίου ἐνῶ ἦτο εἰς διακόνημα ἐκκλησιαστικοῦ συνέβη πειρασμὸς καὶ τὸν ἔδιωξαν. Ὁ Λουκάς ἐσυλλογίζετο· «πουθενὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ σταθῶ διότι ἔχω ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, θὰ ὑπάγω νὰ ὁμολογῶ διὰ ν' ἀποπλύνω τὴν σφραγίδα τοῦ διαβόλου (=περιτομήν). Ἐλθὼν εἰς Ἄγ. Ἄννα ὁ πνευματικὸς Ἀνανίας τοῦ ἔδωκε κανόνα γιὰ νὰ ἐτοιμασθῆ εἰς τὸ μαρτύριον· 80 μεγάλες γονυκλισίαι κάθε ἡμέρα καὶ γιὰ 50 ἡμέρας ἄπαξ τῆς ἡμέρας μόνον ἄρτο καὶ ὕδωρ. Ὁ διάβολος ἐφρούραξε ὥστε διέγειρε φθόνον ἀπὸ τῆ συνοδεία...μετὰ 32 ἡμέρες, ἀφοῦ ἐκάρη μεγαλόσχημος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν π.Βησσατίωνα ἦλθον εἰς Μυτιλήνη. Μετὰ τὴν ἐτοιμασία,

έξομολόγηση -θ.Κοινωνία, ένεδύθη κοσμικά, φορῶντας ἔσωθεν τὸ μοναχικὸ σχῆμα, ζητῶντας συγχῶρησι κλαίων, οἱ χριστιανοὶ τοῦ εἶπον· «Ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ ἔχομεν χρέος νὰ σὲ ἀγαπῶμεν διότι ὑπεραγάπησαν τὸν ΚΗΙΧ καὶ θυσιάζεσαι ὑπὲρ Αὐτοῦ». Ἐλθὼν εἰς τὸν Ἀγὰ ἐκεῖνος τὸν ἔδιωξε. Ὁ Βησσαρίων τοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ παρουσιασθῆ εἰς Ἱεροδικαστή. Ὁ Λουκάς ἔλεγε μήπως δὲν ἀντέξω τὸ μαρτύριο κ.ἄ.. Λυπηθεὶς ὁ Γέρων τοῦ εἶπε· «Ὁ ΚΗΙΧ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς σοῦ ἴσταται κιᾶ ὅτι σὲ φωτίσει πράξει. Ἰστανται καὶ τάγματα ἀγγέλων καὶ Ἀγ.Ἀπόστολοι καὶ Μάρτυρες ἀναμένουν νὰ κάμης σὺ τὴν ἀρχὴ καὶ θὰ δώσουν αὐτοὶ τὸ τέλος». Ὁ Λουκάς ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρά του, ἦλθε καὶ ὠμολόγησε τὴν πίστι του, προσπαθοῦντες οἱ Τοῦρκοι νὰ τὸν δελεάσουν, ὁ μάρτυς μὲ σοφία ἀπεκρίνατο, τὸν φυλακίζουν. Τὴν 23-3-1802 τὸν ἀπηγχόνισαν. Τὸ ἁγ.λείψανο ἐπὶ 3 ἡμέρας εὐωδίαζε κρεμάμενο. Ἀφοῦ ἔδεσαν βαρεῖα πέτρα εἰς λαϊμό, τὸ ἔρριψαν εἰς θάλασσα, ἀλλ' εἰς ἔκπληξι χριστιανῶν καὶ Τούρκων ἔπλεε ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ἔγινε φοβερὰ θαλασσοταραχὴ.. ὁ ἄνεμος ἐφύσα ἀλλὰ τὸ πλοῖο ἔμεινε ἀκίνητο, τέλος συνέτριψε τὸ πλοῖο εἰς ἀκτὴ ἢ θύελα, μὲ κίνδυνο ἐσώθησαν οἱ Τοῦρκοι. Τὸ ἁγ. Λείψανο ἐξῆλθε εἰς ἀκτὴ καὶ ἐνεταφιάσθη ὑπὸ χριστιανῶν.

24· Ὁσίου Ἀρτέμωνος ἐπισκόπου Σελευκείας Πισιδίας· Χειροτονηθεὶς ὑπὸ Ἀποστόλου Παύλου. Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Ἀγ.Ἀρτέμωνος· Ἱερεὺς εἰς Λαοδίκεια μὲ τὸν ἐπίσκοπο πόλεως Σισίνιο συνέτριψαν τὰ εἰδῶλα ναοῦ Ἀρτέμιδος, ὁ κόμης Πατρίκιος ἐρχόμενος νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ἔπεσε κατὰ γῆς, ὅταν μετενόησε καὶ ἐπίστευσε ἰατρεύθη. Συνήνητησε τὸν ἁγ.Ἀρτέμωνα· τὸν ἀκολουθοῦσαν 2 ἐλάφια καὶ ἕξ ἄγριοι ὄνοι, ἐρωτηθεὶς ὠμολόγησε ποῖος εἶναι, τὸν συνέλαβον. Ὁ Ἀρτέμων εἶπε εἰς τὰ ζῶα νὰ ὑπάγουν εἰς Σισίνιο τὸν ἐπίσκοπο. Τὰ ζῶα ἦλθον, μία ἔλαφος ὠμίλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ ὅτι ὁ Ἀρτέμων συνελήφθη. Ὁ Ἀρτέμων εἶπε ἐνώπιον ἀρχόντων· «16 ἔτη ἤμουν ἀναγνώστης, 28 διάκονος καὶ 33 ἱερεὺς, μὴ γένοιτο νὰ θυσιάσω εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐνῶ τὸν καίουν εἰς ἐσχάρα. Τότε ἐφάνη πάλι ἡ ἔλαφος καὶ μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ ἠλεγξε τὸν ἀσεβῆ Κόμη διότι ἐφάνη ἀχάριστος εἰς Θεὸν ὅταν τὸν ἰάτρευσε, καὶ ὅτι δύο ὄρνεα θὰ τὸν ρίψουν εἰς κοχλάζοντα λέβητα. Οἱ ἀσεβεῖς τοξεύοντας τὸ ζῶο -ἕνα βέλος ἐθανάτωσε τὸν συγκάθεδρο τοῦ κόμητος. Τὴν ἐπομένη διέταξε νὰ ρίψουν κατακέφαλα τὸν μάρτυρα εἰς λέβητα πίσης, δύο ἄγγελοι εἰς σχῆμα ἀετῶν, τὸν ἄρπαξαν καὶ ἔβαλον τὸν κόμητα εἰς τὸν λέβητα.. καὶ ἀπέθανε.

Ὁ Ἀρτέμων προσευχηθεὶς ἀνέβλυσε πηγὴ ὕδατος. Οἱ ἱερεῖς εἰδώλων Βιτάλιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίστευσαν. Θεία φωνὴ διέταξε τὸν Ἀγ.Ἀρτέμωνα νὰ ὑπάγῃ εἰς Μ.Ἀσία νὰ κηρύξῃ.. ὁ ἅγιος ἀνέβη εἰς ἄγριο ὄνο καὶ ἐπορεύετο. Πολλὰ θαύματα ἐπετέλεσε τέλος οἱ εἰδωλολάτρες τὸν ἀπεκεφάλισαν.

Ὁσίου ΖΑΧΑΡΙΟΥ· Ὁ πατὴρ τοῦ Καρίων ἀπὸ μικρὸ παιδί εἰς Σκήτη τὸν ἔφερε καὶ ἔγιναν μοναχοί. Δι' ἄκρα ταπεινώσι του εἶχε ἔνοικο τὴ χάρι Του εἰς καρδιά, ἡμέρα καὶ νύκτα ἐφλέγετο ὑπ' αὐτῆς. Ὅταν ὁ ἀββᾶς Μακάριος τὸν ἠρώτησε ποῖον τὸ ἔργο τοῦ μοναχοῦ ἀπήνητησε· «Τὸ ἐαυτὸν βιάζεσθαι εἰς πάντα, τοῦτο ἐστὶ τὸ ἔργο τοῦ μοναχοῦ». Ὁ ἀββᾶς Μωϋσῆς ἰδὼν τὸ Ἀγ.Πνεῦμα κατερχόμενο εἰς Ζαχαρία ἠρώτησε πῶς γίνεται μοναχός. Ὁ Ζαχαρίας ποδοπατῶντας τὸ κουκούλι τοῦ εἶπε· «Ἐὰν μὴ συντριβῆ οὕτω ὁ ἄνθρωπος,

δὲν γίνεται μοναχός». Εἶδε μία φορά ὁ Ζαχαρίας ὀπτασία. Ὁ Καρίων νομίζων ὅτι εἶναι ἐκ δαιμόνων τὸν ἔδειρε, ὁ Ἀββᾶς ποιμὴν τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἐκ Θεοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποτάσσεται εἰς πατέρα του.

25η Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου (Λουκ. Α, 28)

26η Σύναξις τοῦ ἀρχαγ. Γαβριὴλ τοῦ εὐαγγελισσαμένου τῆ Θεοτόκῳ.

Των ἐν Γοτθία 26 Μαρτύρων Ἐμαρτύρησαν τὸ ἔτος 376, ἔλαβον διὰ πυρὸς μαρτυρικὸ τέλος ἐπὶ Ἰουγουρίχου βασιλέως Γότθων.

Διήγησις ὠφέλιμος Μάλχου τινος μοναχοῦ· Ἦτο ἐκ Συρίας, ἐλθὼν εἰς Ἰβηρία ἔγινε μοναχός. Ἀπέθανε ὁ πατήρ του καὶ ἦλθε εἰς πατρίδα του διὰ νὰ λάβῃ μερίδιον κληρονομίας καὶ νὰ τὸ δώσῃ εἰς μονή (ὁ πνευματικὸς του δὲν ἔδωκε εὐλογία). Οἱ Σαρακηνοὶ τὸν συνέλθον καὶ ἐπώλησαν αἰχμάλωτο εἰς Αἰθίοπα τινα μαζὶ μὲ γυναῖκα. Πολλὰ ἄτοπα συν-έβησαν διότι ὁ κύριός των διέταξε τὸν Μάλχο νὰ ἱππεύσῃ καμῆλα μὲ τὴν γυναῖκα καὶ ἠναγκάζοντο νὰ κρατοῦνται μεταξύ των διὰ νὰ μὴ κρημισθοῦν.., μὲ ἀπειλὴ ξίφους ἐνυμφεύθη ἀκουσίως τὴν αἰχμάλωτο γυναῖκα συνεφώνησαν ὅμως καὶ ἔζησαν ἐν παρθενίᾳ καὶ ἐζήτουν χρόνον κατάλληλον ν' ἀποδρασσοῦν διὰ νὰ γίνῃ καὶ ἡ γυνὴ μοναχή. Μία νύκτα κρυφὰ ἔφυγον. ὁ κύριός των κατεδίωξε. Ἐκρύβησαν εἰς ἕνα σπήλαιον. Ἐκεῖ ἠπῆρχε λέων ἀλλὰ θεῖα χάρις διεφύλαξε αὐτούς. Ὅταν εἰσηλθε ὁ Αἰθίοψ κύριός των τὸ θηρίον κατεσπάραξε αὐτόν.. ὁ λέων ἔφυγε. Ὁ Μάλχος καὶ γυνὴ μετὰ πολλῶν κόπων ταξίδι ἦλθον εἰς πατρίδα των. Ἡ γυνὴ ἔγινε μοναχή καὶ ὁ Μάλχος εἰς μονὴ τοῦ ἐπέστρεψε διηγούμενος ὅλα αὐτά.

27η Ἀγίας Νατρώνης· Ἡ ἀγία ἦτο ὑπηρέτρια τῆς Ἑβραίας Παντίλης συζύγου ἐνὸς ἀρχιστρατήγου εἰς Θεσ/νίκη. Ἐπειδὴ ἦτο χριστιανὴ καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰσέρχεται εἰς συναγωγὴ Ἑβραίων δέρεται καὶ φυλακίζεται. Εἰς φυλακὴν ἀπέθανε, χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν τὸ Ἅγ.λεῖψανό της. (4ος αἰών). Ἡ θεία δίκη ἦλθε εἰς Παντίλα. Ἐπεσε εἰς ὑπολήνιον γλεύκος καὶ ἐθανατώθη.

Ἅγ.Φιλητοῦ - Λυδίας καὶ τέκνων· Ὁ Φιλητὸς ἦτο συγκλητικὸς ὠμολόγησαν εἰς Ἀνδριανὸν βασιλέα καὶ βασανίζονται. Εἰς φυλακὴν τὴν ὥρα ποὺ ἔψαλλον, ἄγγελοι τοὺς ἐνεθάρρυναν, τὴν ἐπομένη Φιλητὸς καὶ Λυδία ρίπτονται εἰς λέβητα πίσεως ἀλλὰ... ἐψυχράνθη. Ὁ Δοῦξ ἐπίστευσε καὶ εἰσηλθε εἰς λέβητα λέγων· «Κύριε ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν βοήθει μοί». Φωνὴ οὐρανόθεν· «Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, ἀνάβαινε ὧδε.. Πάλι ἔκαυσαν τὸν λέβητα... βληθέντες οἱ μάρτυρες μετὰ τῶν τέκνων Θεοπρεπίου καὶ Μακεδόνοιο ἔμειναν ἀβλαβεῖς, οἱ μάρτυρες εὐχηθέντες ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ.

28η Ὁσίου ΙΛΙΡΙΩΝΟΣ Ἠγουμένου της ἐν Τριγκία Μονῆς τῆς Πελεκητῆς.

Ἅγ. Ἡρωδίωνος· Ἀπόστολος ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, μαθητὴς Ἀποστόλου Πέτρου, ἔγινε ἐπίσκοπος εἰς Θεσσαλία, οἱ ἄπιστοι μὲ Ἰουδαίους τὸν ἀπεκεφάλισαν. Τὴν 10ην Νέμβρ. Ἐορτάζεται καὶ μὲ ἄλλους ἀποστόλους.

29η Ὁσίου ΜΑΡΚΟΥ καὶ σὺν αὐτῷ· Ὁ Μᾶρκος ἦτο ἐπίσκοπος Ἀρεθουσίων (εἰς Στρυμόνα Μακεδονίας, τὸ 328 ἔτος ἐκρήμνισε τὸν ναὸ εἰδώλων καὶ ἔκτισε ἐκκλησία. Ἐπὶ Ἰουλιανοῦ παραβάτου ὁμολογεῖ δέρεται, κεντᾶται μὲ βελόνες, χρίεται μὲ μέλι καὶ κρεμᾶται γυμνὸς κεντούμενος ὑπὸ σφηκῶν καὶ μελισσῶν. Οἱ ἄπιστοι ἐπίστευσαν καὶ τὸν ἔλευ-θέρωσαν, ἔχοντες αὐτὸν διδάσκαλο εὐσεβείας.

Ὁ διάκονος Κύριλλος ἐπειδὴ ἐκρήμνισε τὰ εἴδωλα, τὸν συνέλαβον, ἔσχισαν κοιλία του καὶ ἐχύθησαν τὰ σπλάχνα του, οἱ εἰδωλολάτρες τρώγοντας τὰ σπλάχνα τῶν ἐτυφλώθησαν, ἐκόπη ἡ γλῶσσα των καὶ ἔπεσον οἱ ὀδόντες των. Εἰς Γάζα καὶ Ἀσκάλωνα συνέλαβον ἱερεῖς, γυναῖκας καὶ παρθένους ἔσχισαν κοιλίας των, ἔβαλον μέσα κριθάρι.. καὶ ἔφεραν χοίρους διὰ νὰ φάγουν... (ἐκκλησ.ἱστορία Θεοδωρήτου 3ον κεφάλ.).

30· Ὁσίου Ἰωάννου τῆς κλίμακος· 16 ἐτῆς εἰς μονὴ Σινὰ ἔγινε μοναχός. Μετὰ 19 ἔτη ἀπῆλθε εἰς ἡσυχία εἰς τόπον Θωλὰ καὶ ἔμεινε ἀσκούμενος 40 ἔτη. Τὸν μαθητὴ τοῦ Μωϋσῆ κυνδυνεύοντα (κοιμώμενον κάτωθι πέτρας) ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνο καὶ ἐλύτρωσε ἀπὸ κίνδυνο. Ἀνέλαβε ἡγούμενος Μονῆς Σινὰ. Ἔγραψε τὸ βιβλίον «Κλίμαξ» Λόγους πνευματικῶν διὰ πάθη καὶ ἀρετάς. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀποταγὴ τῶν γῆινων καὶ φθάνει εἰς ἀρετὴν ἀγάπης. (6ος αἰών).

Ὁσίου ΙΩΑΝΝΟΥ (ἐν φρέατι)· Νέος ἔγινε μοναχός, ὑποτακτικὸς εἰς τὸν Αἰγύπτιο Γέροντα Φαρμουθέ. Μὲ εὐλογία τοῦ Φαρμουθέ ἀνεχώρησε διὰ βαθυτέ-ρα ἔρημο, εὐρῶν ξεροπήγαδο προσευχηθεὶς πήδησε ἐντός, ἄγγελος τὸν διεφύλαξε ἀβλαβῆ (τὸ ὕψος ἦτο περίπου 10 μέτρα, εἶχε καὶ φίδια καὶ σκορπιούς). Ἐπὶ 40 ἡμέρας προσήυχετο χωρὶς νὰ φάγη ἢ νὰ πιῇ μὲ ὑψωμένα χέρια. Ἄγγελος ἔφερε καθ' ἐκάστην τροφή εἰς Φαρμουθέ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἰωάννη. Μετὰ ἔτη ὁ διάβολος εἰς σχῆμα τινὸς μοναχοῦ ἐπλάνησε τὸν Φαρμουθέ καὶ ἐσυμβούλευσε τὸν Ἰωάννη τὰ μὴ πρέποντα. Ὁ Ἰωάννης διόρθωσε τὸν γέροντά του. Οἱ δαίμονες μετεσχηματίζοντο εἰς πρόσωπα οἰκείων τοῦ καὶ ἐκλαιγον. Μετὰ 10 ἔτη ὁ μοναχὸς Χρῦσιος (ποῦ ἦτο 30 ἔτη εἰς ἔρημο ἀσκητεύων) θεϊκῶ τρόπῳ ὀδηγηθεὶς ἦλθε εἰς φρέαρ καὶ τρεῖς ἡμέρας τὸν ὠρkiζε εἰς Θεὸν νὰ τοῦ φανερώσῃ τὰς ἀρετάς του, τότε!.. ὁ πυθμένας τοῦ φρέατος ἐσηκώθη ἕως ἄνω καὶ ἀσπασθέντες συνομίλησαν. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Ἰωάννης ἐκοιμήθη εἰρηνικά, ὁ Χρῦσιος τὸν ἐνεταφίασε, ἔλαβε τὸ ἐπανωφόρι του δι' εὐλογία. Ἐφύτευσε ἕνα φοῖνικα εἰς τάφο καὶ ὦ! Τοῦ θαύματος εὐθὺς ἐρριζώθη ἔγινε μέγα δένδρο καὶ ἐκαρποφόρησε. Ἐνῶ ὁ Χρῦσιος ἠὺχαρίσκει τὸν Θεόν, τὸν ἤρπασε πνεῦμα Κυρίου καὶ τὸν ἐπέστρεψε εἰς τὸν τόπον του.

31η Ἀγ. Ὑπατίου· Ἐκ Κιλικίας Μ. Ἀσίας. Ἔγινε ἐπίσκοπος Γαγγρῶν (εἰς Παφλαγονία). Εἰς Α' Οἴκουμ. Σύνοδο ἔλαβε μέρος. Ὄταν τὴν νύκτα ἐπεριπάτει θεῖο Φῶς τὸν ἐφώτιζε. Μὲ προσευχὴ τοῦ μετέβηκε τὸ ἄλμυρὸ ὕδωρ εἰς γλυκὺ καὶ τοὺς τυφλοπόντικας βλέποντας ἀγροῦς, ἠφάνισε. Ὁ Κων/νὸς βασιλεὺς (υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κων/νοῦ) ἐκάλεσε τὸν Ὑπάτιο διότι δράκων εἰσῆλθε εἰς τὸ βασιλικὸ θησαυροφυλάκιο. Ὄταν ὁ ἅγιος εἰσῆλθε εἰς θησαυροφυλάκιο ἐπετίμησε ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν δράκοντα καὶ ἐκεῖνος δαγκάσας τὴν ράβδο τοῦ ἀκολουθοῦσε τὸν ἅγιο ἕως ἀγορὰ καὶ τὸν ἔκαυσε εἰς πῦρ. Ἐνῶ ἐπέστρεψε, διερχόμενος ἀπὸ Τραπεζοῦντα αἰρετικοὶ μὲ πέτρες -ξύλα τὸν

ἐκτύπησαν καὶ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμό. Ὁ ἅγιος προσηύχετο λέγων «Κύριε μὴ στήσης τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Μία γυνὴ μὲ λίθον κτυπήσας εἰς κεφαλὴ τὸν ἅγιον, παρέδωκε ψυχὴν του. Οἱ φονεῖς ἐδαιμονίσθησαν. Τελικὰ ἔκρυσαν εἰς ἀχυρῶνα τὸ ἁγ.λείψανο. Ἐλθὼν ὁ Γεωργὸς ἤκουσε ἀγγελικὴ ψαλμωδία καὶ εὔρε τὸ ἁγ.λείψανο. Οἱ φονεῖς τοῦ ἁγίου ἀκολουθοῦντες τὸ ἁγ.λείψανο ἐθεραπεύθησαν. Ἐνεταφιάσθη εἰς Γάγγρα.

Ἄγ. Αὐδά, βενιαμὴν καὶ σὺν αὐτοῖς· Ὁ Αὐδάς ἦτο ἐπίσκοπος εἰς Περσία (4ος αἰών) συνέτριψε τὰ εἰδῶλα καὶ τὸ ναὸ εἰδώλων, ὁμολογεῖ, πομπεύεται εἰς πόλι..θανατώνουν.. ὁ διάκονος Βενιαμὴν 2 ἔτη φυλακίζεται, ὁμολογεῖ, ὀξέα καλάμια εἰς ὄνυχας χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ εἰς γεννητικὰ ὄργανα κεντού-μενος καὶ ράβδου μὲ ρόζους εἰς τὰ ὀπίσθια.. Ταῦτα ὑπομένων παρέδωκε τὸ πνεῦμα. (τοὺς διωγμοὺς ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς διὰ νὰ φανερωθῇ τὸ ἀήττητον τῆς Ἐκκλησίας, διδάσκει δὲ ἡμᾶς ὅτι ὁ πόλεμος-θλίψεις πολλὴν ὠφέλεια χορηγεῖ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ· Εἶναι λατινικὴ λέξις σημαίνει ἀνοικτός (δηλ.ἀνοίγουν τὰ ἄνθη... γίνεται ἄνοιξις.

1η ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ· Ἦτο ἐξ Αἰγύπτου, τὸν 6ον αἰῶνα, 12ετῆς ἔφυγε ἀπὸ γονεῖς τῆς καὶ 17 ἔτη ἔζησε ὡς πόρνη εἰς Ἀλεξάνδρεια. Προσπαθοῦσα νὰ εἰσέλθῃ εἰς ναὸ Ἀναστάσεως εἰς Ἱεροσόλυμα ἀόρατος δύναμις ἐμπόδισε αὐτήν. Μετενόησε, ἔβαλε τὴν Θεοτόκο ἐγγυήτρια ὅτι ἐὰν ἀξιωθῇ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Σταυρὸν ΚΗΙΧ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζῆσιν ζωὴ χωρὶς ἁμαρτιῶν. Οὕτω ἔγινε, προσεκύνησε, ἀνεχώρησε εἰς τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἔζησε 47 ἔτη σκληρὴ ζωὴ μόνῃ Μόνῳ Θεῷ. Τοσαύτη ἀπάθεια ἀπέκτησε ὥστε εἰς τὰ ὕδατα Ἰορδάνου ἐβάδισε χωρὶς νὰ βυθίζεται, προσευχομένη ἐσηκῶνετο καὶ ὕστατο μετέωρος -προορατικοῦ χαρίσματος ἠξιώθη. Εἰς τὰ τέλη τῆς ζωῆς τῆς ὁ ἀββᾶ Ζωσιμᾶς κατὰ θεῖα ἀποκάλυψη τὴν συνήντησε καὶ ἔμαθε τὸ βίον τῆς. Τὴν ἐπομένη χρονιὰ τὴν Μ.Πέμπτη τὴν ἐκοινώνησε καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος τὴν εὔρε νεκρὰ καὶ πλησίον τῆς χαραγμένα εἰς ἄμμο γράμματα· «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ θάψον ὧδε τὸ σῶμα τῆς ἀθλίας Μαρίας, ἀπέθανον τὴν αὐτὴν ἡμέρα καθ' ἣν ἐκοινώνησα τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Εὐχου ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς τὴν ἐνεταφίασε, εἰς λάκκο (τάφο) τὸν ὁποῖον ἤνοιξε εἰς λέων μὲ τοὺς πόδας του. (Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἢ ὁσία εἶπε εἰς ἀββᾶ Ζωσιμᾶ· «ὁ Θεὸς ἐλευθερώσει ἡμᾶς ἐκ τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς ἐνέδρας αὐτοῦ, ὅτι πολὺ καθ' ἡμῶν ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ. Ἔχω τροφὴν ἀδάπανο, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου).

Ὀσίου ΜΑΚΑΡΙΟΥ· Μοναχὸς εἰς μονὴ Πελεκητῆς (πλησίον Προύσσης). Ἦγεν ἡγούμενος, ἔλαβε χάριν θαυμάτων. Ὁ πατριάρχης Ταράσιος τὸν ἔστειλε καὶ ἰάτρευσε τὸν Πατρικίον Παῦλο ἀπὸ θανατηφόρου ἀσθένειας. Τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα. Ἀπὸ εἰκονομάχους ἐβασανίσθη, ἐφυλακίσθη, ἐξωρίσθη καὶ ἀπέ-θανε εἰς Ἀφουθσία Πρωκονήσου.

2α Ἄγ. Τίτου· Νέος ἔγινε μοναχὸς εἰς κοινόβιον, διὰ ἀρετὰς τοῦ ἐψηφίσθη ἡγούμενος. Πολλὰ θαύματα ἐπιτελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀπῆλθεν εἰς Κύριον.

Ἄγ. Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου· Τὸν 3ον αἰῶνα ἐκ Λυδίας. Εἰς τὴν Βηρυττὸ ἀπὸ τὸν Ἄγ. Πάμφιλο ὁ Ἀμφιανὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αἰδέσιος ὠδηγήθησαν εἰς πίστιν ΚΗΙΧ. Ὁμολόγησαν, ἐδάρησαν, ἔκαυσαν τοὺς πόδας τοῦ Ἀμφιανοῦ καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς θάλασσα, ἔλαβε οὕτω τὸ στέφος τοῦ μαρτυρίου. Ὁ Αἰδέσιος κατεδικάσθη εἰς μεταλλεῖα χαλκοῦ εἰς Αἴγυπτο ἐπειδὴ ἐκτύπησε τὸν ἄρχοντα ποῦ τιμωροῦσε χριστιανούς, ἀφοῦ βασανίζεται... ρίπτεται εἰς θάλασσα.

3η Ὁσίου ΝΙΚΗΤΑ· Ἦτο ἡγούμενος (ιερεὺς) τῆς Μονῆς Μηδικίου (ἢ μονὴ ἦτο εἰς Μουντανία, ἐκεῖ ἦσαν καὶ αἱ μοναὶ Χηνολάκκου, Βαθέως Ρύακος καὶ Πελεκητῆς. Ἀπὸ εἰκονομάχους ὑπέστη θλίψεις, βασάνους, τέλος ἐξωρίσθη διὰ ἁγ. Εἰκόνας.

Ἄνεπαύθη εἰρηνικά.

Ὁσίου ΙΩΣΗΦ τοῦ ὑμνογράφου· Ἐγεννήθη τὸ 816 μ.Χ εἰς Σικελία, γονέων Πλουτίνου καὶ Ἀγάθης. Ὄταν Ἀγαρηνοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σικελία ὁ Ἰωσήφ ἦλθε εἰς Θέσ/νίκη καὶ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὴ μονὴ Λατόμου, καὶ ἱερεὺς χειροτονήθη. Μὲτ' ὀλίγον μὲ τὸν Ἄγ. Γρηγόριο Δεκαπολίτη ἦλθον εἰς Κων/πολι εἰς τὸ ναὸ Ἄγ. Ἀντύπα καὶ ἔμεινον ἐκεῖ ἀγωνιζόμενοι. Λόγω εἰκονομαχίας ἀναχωρῶν διὰ Ρώμη τὸν συνέλαβον πειραταί, φυλακίζεται εἰς κρήτη, εἰς φυλακὴ τοῦ ἐφάνη ὁ Ἄγ. Νικόλαος δίδων χαρτί. Ὁ Ἰωσήφ ἀνεγίνωσκε καὶ ἔψαλλε· «Τάχυνον ὁ Οἰκτίρμον καὶ σπεῦσον ὡς Ἐλεήμων εἰς τὴν βοήθεια ἡμῶν ὅτι δύνασαι βουλόμενος». Τὸ νόημα τοῦ ὕμνου ἔργον ἐγένετο. Τὸ πρῶτ' ἀπέθανε ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος, ἔπαυσε ἡ εἰκονομαχία. Ἐλευθερωθεὶς ἦλθε εἰς Κων/πολι. Ἐκτίσε ναὸ εἰς Ἀπόστολο Βαρθολομαῖον, προσηύχετο νὰ τοῦ χάριση τὸ χάρισμα συνθέσεως ὕμνων. Εἶδε ὀπτασία ὅτι ὁ Ἀπόστολος τοῦ ἔθεσε τὸ Εὐαγγέλιο εἰς στήθος, τὸν εὐλόγησε καὶ ἀπὸ τότε συνέθετε ἄσματα, κανόνας κλπ..

Τὸ ἔτος 867 ἠλεγξε τὸν Βάρδα διότι ἄφησε τῇ γυναίκα του καὶ ἀμάρτανε μὲ νύμφη του καὶ ἐξωρίσθη. Ἐπὶ πατριαρχείας Ἰγνατίου ἔγινε σκευοφύλαξ ἐκκλησίας. Πάλι ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Βάρδα εἰς Κριμαία, ἀνεκλήθη ἀπὸ ἐξορία ἀπὸ ἁγ. Θεοδώρα τὴν βασίλισσα. Ὁ Ἰωσήφ ἐκοιμήθη εἰρηνικά. Κάποιος ἄνθρωπος ἔχασε τὸν δοῦλον του, ἐπὶ 3 ἡμέρες ἔμεινε εἰς ναὸ Ἄγ. Θεοδώρου προσευχόμενος νὰ τοῦ φανερώση ποῦ εὐρίσκεται. Ἐνῶ ἐ-τοιμαζόταν ν' ἀναχωρήση τοῦ ἐφάνη ὁ Ἄγ. Θεόδωρος καὶ τοῦ εἶπε, διατὶ λυπῆσαι; σήμερον ἐκοιμήθη ὁ ποιητῆς Ἰωσήφ κι' ἔγινε ὑποδοχὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους διότι ἐτίμησε ἡμᾶς μὲ κανόνας καὶ τροπάρια ἢ ἁγία τοῦ ψυχῆ. «Ἔπαγε εἰς τὸν δεῖνα τόπο καὶ θὰ εὔρης τὸν δοῦλον σου. Ὁ ἅγιος συνέ-θεσε τοὺς περισσότερους κανόνας τῶν Μηναίων» -Ὀκτῶχους ἔγραψε εἰς θεοτόκον, Ἄγ. Νικόλαο, Ἄγ. Ἰωάννη Θεολόγο, Ἄρχαγγέλους.. Ἄγ. Στέφανο, ἁγ. Γεώργιο, ἁγ. Παντελεήμονα κλπ. Ἡ παρακλητικὴ εἶναι ἔργο τοῦ Ἄγ. Ἰωσήφ (πλὴν τῶν κατὰ πᾶν Σάββατο ἀπόστιχα τῶν κεκοιμημένων ποῦ ἐγράψε ὁ Ἄγ. Θεοφάνης ὁ Γραπτὸς καὶ τὰ ἀντίφωνα ἀναβαθμῶν ὅλων τῶν ἡχων (Κυριακὴ εἰς ὄρθρο) εἶναι ἔργο Ἄγ. Θεοδώρου Στουδίτου.

Ὁ ὁσίου Ἰωσήφ ἐκοιμήθη τὸ 886.

4η Ὁσίου ΓΕΩΡΓΙΟΥ· Ὁ ὁσίου ἔζησε εἰς ὄρος Μαλαιό, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς Μάνη τῆς Πελοποννήσου.

Ἄγ. μαρτύρων Θεοδούλου καὶ Ἀγαθόποδος· Ἐκ Θέσ/νίκης, ὠμολόγησαν εἰς ἄρχοντα Φαυστίνο, βασανίζονται, ὁ Ἀγαθόπους εἶδε καὶ εἰς ὄραμα ὅτι ἔγινε ναυάγιο καὶ ἀπὸ τὸ

πλοῖο μόνο αὐτοὶ οἱ δύο δισώθησαν, ἀνέβηκαν εἰς ὑψηλὸ ὄρος τοῦ ὁποῖου τὸ μῆκος ἔφθανε ἕως οὐρανοῦ, ὁ Θεόδουλος εἶδε ὅτι τοῦ ἐφόρεσε εἷς ἱεροπρεπῆς δακτυλίδι (ἐσήμαινε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ μαρτυρίου) ἔρριψαν εἰς θάλασσα καὶ ἐτελειώθησαν.

ΑΓΙΑΣ ΦΑΡΦΟΥΘΗΣ καὶ ἀδελφῆς αὐτῆς καὶ παιδίσκης αὐτῆς· Ἁγ. Συμεὼν μαρτυρούσαντος ἐν Περσίᾳ μὲ 1150 χριστιανούς. Ἡ βασίλισσα - γυνὴ τοῦ Σαβωρίου ἠσθένησε, ἐκατηγόρησαν ὅτι εἶναι μάγισσαι, ὠμολόγησαν -τὰς ἐπρίονησαν ἀπὸ τὸ λαϊκὸ ἕως πόδας καὶ ἐδιχοτόμησαν, τὰ τεμάχια ἐκάρφωσαν εἰς ξύλα διελθοῦσα ἡ βασίλισσα διὰ μέσου τῶν διχοτομημάτων ἰατρεύθη, (οὕτω τὴν ἔπεισαν οἱ διαβάλλοντες νὰ κάμη...).

Ὁσίου Πλάτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ ἡγουμένου μονῆς Στουδίου· Ἦτο θεῖος τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου Στουδίτου (Κων/πολις - Μονὴ Συμβόλων ἐν Ὀλύμπῳ -Μονὴ Σακκουδιωνος Προύσης 732-814

Ὁσίου ΘΕΩΝΑ ἡγουμένου Μονῆς Ἁγ. Ἀναστασίας καὶ ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπος Παροναξίας καὶ ἐν συνεχείᾳ Θέσ/νίκης. (Λέσβος-Μονὴ προδρόμου Αἰτωλίας-Σκήτη Ἰβήρων-Μονὴ Σίμωνος πέτρας-Μονὴ Παντοκράτορος 1545.

5η Ἁγ. Κλαυδίου καὶ σὺν αὐτῶ.

Ὁσίας ΘΕΟΔΩΡΑΣ· Ἐκ Θέσ/νίκης ἔγινε εἰς κοινόβιο μοναχῆ. Ἦτο ἔμψυχο παράδειγμα ἀρετῆς, ἀπέθανε εἰρηνικά. Μετὰ ἔτη ἀπέθανε ἡ ἡγουμένη. Ἦνοιξαν τὸν τάφο Θεοδώρας διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ ἡ ἡγουμένη καὶ τότε ἡ πρὸ ἐτῶν νεκρὰ ὡς νὰ ἦτο ζωντανὴ περιέστειλε ἑαυτὴν εἰς τὸ ἄκρο τοῦ τάφου καὶ ἔδωκε τόπο νὰ ἐνταφιασθῇ ἡ πνευματικὴ τῆς μήτηρ. Καὶ ἄλλα θαύματα ἐποίησε.

Ἁγ. Θεοδώρας καὶ Διδύμου· Τὸν 3ον αἰῶνα ἐξ Ἀλεξανδρείας. Ἡ παρθένος Θεοδώρα ὁμολογεῖ, δέρεται φυλακίζεται, κλείεται εἰς πορνεῖο. Ὁ ἄρχων Δίδυμος εἰσῆλθε ἐνέδυσσε τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐκείνη διέφυγε. Ὁ Δίδυμος ὠμολόγησε καὶ ἀπεκεφαλίζεται καὶ ἡ Θεοδώρα συνελήφθη καὶ ἐκάη διὰ πυρός.

6η Ἁγ. ΕΥΤΥΧΙΟΥ· Ἦτο ἐκ Φρυγίας εἰς χρόνους βασιλέως Ἰουστινιανοῦ. Ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ἀμασειᾶς ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ εἰς τὴν μονὴ Ἀμασειᾶς ἔγινε ἡγούμενος. Εἰς τὴν Ε' Οἴκουμ. Σύνοδο μετέσχε ὡς ἀντιπρόσωπος ἐπισκόπου Ἀμασειᾶς. Τότε ὁ πατριάρχης Κων/πόλεως Μηνᾶς ἐκ Θεῖας ἀποκαλύψεως τὸν ὑπέδειξε διάδοχό του. Μετὰ τὸν θάνατό του μὲ ψῆφο Ἀρχιερέων καὶ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἀνεβίβασαν εἰς πατριαρχικὸ θρόνο ἀπὸ 552-565. Ἐξωρίσθη ἀπὸ αἰρετικούς, ἦλθε εἰς μονὴ εἰς Ἀμάσεια. Μετὰ 12 ἔτη ἐξορίας τὸν ἐκάλεσαν καὶ ἐπατριαρχευσεν μετὰ τὴν ἐπάνοδο 24 μῆνας καὶ 6 μῆνας. Προεῖπε εἰς τὸν Τιβέριο ὅτι θὰ βασιλεύσῃ καὶ τὸν θάνατό του. Τὸ ἄγ. λείψανον κατετέθη εἰς ναὸ Ἁγ. Ἀποστόλων.

Ὁσίου Γρηγορίου Σιναΐτου· Ἐκ τοῦ χωρίου Κουκουλίου Κλαζομενῶν Μ. Ἀσίας. Ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ Ἀγαρηνοῦς, τὸν ἔφεραν εἰς Λαοδικεῖα, ἠλευθέ-ρωσαν καὶ ἐλθὼν εἰς

κύπρο ἔμεινε ὑποτακτικὸς εἰς ἀσκητὴν. Μετὰ ἐπῆγε εἰς Σινά. Τρία ἔτη ἦτο εἰς διακόνημα μαγειρίου ὅμως ἔτρωγε μόνο ψωμί. Διὰ τὴν ἀσκητικὴ τοῦ ζωῆ, ἐφθονήθη ὑπὸ τινων μοναχῶν καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τὸν μαθητὴ τοῦ Γεράσιμου διὰ Ἁγ. Τόπους καὶ εἰς Κρήτην ὅπου εἰς τόπον «Καλοὶ Λιμένες» ὑπετάγησαν εἰς τὸν ἀναχωρητὴ-ἀσκητὴ Ἀρσένιο. Μετὰ ὀλίγον ἦλθε εἰς Ἅγιον ὄρος εἰς μονὴν Φιλοθέου. Ἐγγὺς τῆς μονῆς ἔκτισε ἡσυχαστήριον. Ἀπέκτησε πολλοὺς μαθητάς. Δὲν ἔμεινε ὅμως πολὺ. Ἀνεχώρησε μετὰ τὸν Γεράσιμον εἰς Κων/πολιν, ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος τὸν ἐκάλεσε εἰς ἀνάκτορα, ὁ ὅσιος ἐπῆγε εἰς Πόντον. Ἀπὸ φθόνου τὸν ἐδίωξαν, περιώδευσε διαφόρους τόπους Μακεδονία - Θράκη τιμώμενος ἀπὸ ἄρχοντας καὶ τὸν βασιλέα τῶν Βουλγάρων, ἂν καὶ οἱ Πατέρες τὸν ἐδίωκον. Πολλὰς μονὰς ἵδρυσε εἰς διαφόρους τόπους μετὰ ἡγουμένους μαθητάς του.

Εἰς βαθὺ γῆρας ἀπῆλθε εἰς Κύριον.

7η Ἁγ. Καλλιπίου Ἐκ Πέργης Παμφυλίας. Εἰς διωγμὸν Μαξιμιανοῦ ὠμολόγησε αὐτόκλητος, δέρεται. καίεται εἰς πύρ, ἄγγελος ἔσβησε τὴν πυρά. Τὸν φυλακίζουν, ἡ μητέρα τοῦ Θεόκλεια διεμοίρασε εἰς πτωχοὺς τὴν τεράστια περιουσία της, ἐλευθέρωσε 550 δούλους, καὶ ἐσυντρόφευε τοῦ υἱοῦ της εἰς φυλακὴν. Τὴν νύκτα ἔλαμψε εἰς φυλακὴν Φῶς καὶ ἄνωθεν φωνὴ ἐμακάριζε καὶ ἐπαινοῦσε τὸν ὁμολογία του. Κατεδικάσθη εἰς θάνατον Μ. ΠΕΜΠΤΗ. Ἡ Θεόκλεια ἔδωκε χρυσὰ νομίσματα εἰς διώκτας νὰ τὸν σταυρώσουν. Πρωτῶν Μ. Παρασκευῆς ἐσταυρώθη κατακέφαλα, ἡ Θεόκλεια ἐνῶ ἐνηγκαλιζέτο τὸν Καλλιόπιον παράδωκε τὸ πνεῦμα της.

8η Ἁγ. ἀποστόλων Ἀγάβου, Φλέγοντος, Ρούφου καὶ Ἀσυγκρίτου Ἦσαν ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ἀποστόλων, Ἁγάβος, Πράξ. 21, 11 - Ρούφος, Ρωμ. 16, 13 ἔγινε ἐπίσκοπος Θηβῶν Ἑλλάδος. Ὁ φλέγων καὶ Ἀσύγκριτος ἐτελειώθησαν διὰ μαρτυρίου.

9η Ἁγ. ΕΥΨΥΧΙΟΥ Ἐγγαμος ἀπὸ Καππαδοκία εἰς χρόνους Ἰουλιανοῦ Παραβάτου. Μετὰ ἄλλους χριστιανοὺς ἐκρήμισε τὸν ναὸ εἰδώλων τῆς θεᾶς τύχης ὅπου ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης προσέφερε θυσίαις καθ' ἐκάστην. Ὁ Εὐψύχιος ἀπεκεφαλίσθη, οἱ ἄλλοι ἐξωρίσθησαν.

ΟΣΙΟΥ ΒΑΔΙΜΟΥ Ἀπὸ τὴν βηθλαπάτη Περσίας, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης μονῆς, ὠμολόγησαν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν τὸν Βάδιμον καὶ τοὺς 7 (ἑπτὰ) μοναχοὺς μαθητάς του.

10η Ἁγ. ΤΕΡΕΝΤΙΟΥ, ΜΑΞΙΜΟΥ, ΠΟΜΠΗΟΥ καὶ ἐτέρων 36 Ὁμολόγησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα Φουρτουριανὸν (Ἀφρικὴ), δέρονται τόσο πολὺ ὥστε ἐχύνοντο τὰ σπλάχνα των, τρυπῶνται μετὰ σουβλίας πυρωμένα. Μετὰ τὴν προσευχὴν τοὺς ἐκρήμισαν τὰ εἴδωλα. Ἀποκεφαλίζονται.

Οἱ σύντροφοὶ τοῦ Τερεντίου ἐπίστευσαν, βασανίζονται καὶ δέσμοι φυλακίζονται. Ἄγγελοι τοὺς λύουν ἀπὸ δεσμῶν, τοὺς προσφέρουν οὐράνια τροφή. Τοὺς ἔρριψαν εἰς θηρία ἀλλὰ ἔμειναν ἀβλαβεῖς. Ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ἁγ. Γρηγορίου Ε' Ἐγεννήθη τὸ 1745 εἰς Δημητσάνα Πελοποννήσου ἐκ γονέων Ἰωάννου καὶ Ἀσημίνας Παναγοπούλου. Ἐμαθήτευσε εἰς Ἀθήνα καὶ Σμύρνην εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν σχολὴν ὅπου ἦτο ὁ θεῖος τοῦ ἱερομόναχου Μελέτιος. Εἰς μονὴν Στροφάδων ἔγινε μοναχὸς

μετά εις Πάτμο μελετώντας θεολογία καὶ φιλοσοφία. Ὁ Σμύρνης Προκόπιος τὸν ἐχειροτόνησε καὶ εἶχε ἀρχιδιάκονό του. Ἦλθε γιὰ λίγο εἰς Δημητσάνα, ἐπανῆλθε τὸ 1784 εἰς Σμύρνη καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Σμύρνης. Μετὰ 13 ἔτη, τὸ 1757 ἐψηφίσθη πατριάρχης Κων/πόλεως. Ἐπετέλεσε μεγάλα ἔργα. Ἀνοικοδομήσεις κτιρίων, ἴδρυσε ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο, ἐξεδίωξε τοὺς ἀσκόπως παραμένοντας ἐπισκόπους εἰς Κων/πολι.. αὐτὸ ἔφερε ἀντιδράσεις. Τὸν ἐσυκοφάντησαν εἰς Σουλτᾶνο καὶ ἐξωρίσθη εἰς Ἱ.Μονὴ Ἰβήρων εἰς Ἄγ. ὄρος. Μετὰ 6 ἔτη ἐπανῆλθε. Ἐξέδωκε ἐγκυκλίους διὰ ἴδρυσι σχολείων, τὰ μέγιστα συνετέλεσε εἰς ἐνίσχυσι θρησκείας καὶ ἔθνους. Τὸ 1808 ὁ νέος Σουλτᾶνος τὸν ἐξώρισε εἰς νῆσο Πρίγκηπος καὶ Ἄγ. ὄρος. Τὴν 19-1-1819 ἀνεκλήθη ἀπὸ Ἄθωνα εἰς πατριαρχικὸ θρόνο. Συνέστησε τὸ κιβώτιον τοῦ ἐλέους πρὸς περίθαλψι ἀπόρων-πτωχῶν χριστιανῶν. 10-4-1821 οἱ τοῦρκοι τὸν ἀπηγχόνισαν.. Ἐρρίφθη τὸ ἄγ. λείψανο ἀπὸ τούρκους καὶ Ἑβραίους (μὲ πέτρα εἰς λαϊμὸ) εἰς θάλασσα. Ἑλληνικὸ πλοῖο ὀδηγηθὲν ἀπὸ Φῶς εὔρε τὸ λείψανο καὶ ἔφερε εἰς ὄδησσό. Ἐκκευθῆ μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ Ρώσων καὶ Ἑλλήνων. Σήμερον ὑπάρχει τὸ σεβάσμιο λείψανό του εἰς Μητροπολιτικὸ ναὸ Ἀθηνῶν.

11η Ἄγ. ΑΝΤΥΠΑ· Εἰς Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου Β', 15 ὀνομάζεται «μάρτυς πιστός». Ἦτο ἐπίσκοπος Περγάμου, εἰς γεροντικὴ ἡλικία οἱ εἰδωλολάτρες τὸν συνέλαβον καὶ ἔλεγον τὰ παλαιότερα εἶναι τιμιώτερα. Ὁ ἅγιος εἶπε τὴν ἱστορία τοῦ Κάϊν παλαιὰ μὲν ἀλλὰ μισητή. Οὕτω καὶ ἡ ἀσέβειά των. Τὸν ἔβαλαν εἰς χάλκινον πεπυρωμένον βοῦν ὁ ἅγιος δοξολογῶν Θεὸν καὶ ζητῶντας ἀπὸ Κύριον ὅποιος ἐνθυμεῖται τ' ὄνομά του νὰ φυλάττεται ἀνώτερος ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορο πονόδοντο, παρέδωκε τὸ πνεῦμα του· ὁ τάφος τοῦ ἀνέβλυζε μύρα καὶ ἰατρείας.

12η Ἄγ. ΒΑΣΙΛΙΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Παρίου εἰς Ἑλλήσποντο εἰς χρόνους εἰκονομαχίας, πολλὰς θλίψεις, διωγμούς, βασάνους καὶ ἐξορίας ἔλαβε διὰ τὰς ἀγίας εἰκόνας. Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Ὁσίας ΑΝΘΟΥΣΗΣ· Ἦτο θυγατέρα βασιλέως Κων/νοῦ τοῦ Κοπρωνύμου, ἔμεινε παρθένος παρὰ τὴν πιέσειν πατρὸς τῆς νὰ ὑπανδρευθῆ. Μετὰ τὸν θάνατο πατρὸς τῆς ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ταράσιο ἐγένετο μοναχὴ εἰς μονὴ «ὁμονοίας». Ὅτε ἦτο εἰς ἀνάκτορα, ἐφοροῦσε τρίχινα ἔσωθεν, ἐνήστευε, ψαλμοὶ καὶ ὕμνοι ἐπὶ στόματος καὶ νοός. 52 ἐτῶν ἀπῆλθε εἰς Κύριο, οὐδέποτε ἐξῆλθε ἀπὸ τῆς μονῆς.

ΟΣΙΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ· Ἐκ τοῦ χωρίου Γόλιτζα Ἀγράφων, ὀνομάσθη Ἀναστάσιος, ἔμεινε ἀγράμματος.. 23 ἐτῶν εἰς μονὴ ὀσίου Διονυσίου εἰς Ὀλυμπο ἐγένετο μεγαλόσχημος μοναχός, τὴν νύκτα τῆς κουρᾶς τοῦ εἶδε θεῖα ὄπτασία ὅτι ἐκράτει ἀκτινοβολοῦσα λαμπάδα, ἐσυλλογιζέτο ὅτι πρέπει νὰ λάμπουν οὕτω αἱ θεῖαι ἐντολαί. Ἠγωνίζετο μὲ μεγάλας νηστείας κάθε 2-3 ἡμέρας τρώγων χόρτα, παξιμάδι... Ἀνεχώρησε διὰ Ἄγ. ὄρος. Εἰς Κελλίον ἐγγὺς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου ἔμεινε ἕνα χρόνον μὲ δύο μοναχοὺς, μετὰ μόνος του εἰς κελλίον ἄνωθεν τῆς μονῆς Διονυσίου, ὕστερα εἰς σκήτη Παντοκράτορος εὔρε αὐτὸν ὁ γέροντάς του καὶ ἔδωκε εὐλογία νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ μόναν.. Τελικὰ μετὰ ἀπὸ πολλὴ ζάλη λογισμῶν καὶ δαιμονικοῦς πειρασμοῦς λυτρωθεὶς ἀπὸ τὴν βοήθειαν Κυρίου ἔμεινε εἰς Καυσοκαλύβια εἰς κελλίον τῆς Σκήτης 20 ἔτη. Ἐργόχειρο εἶχε νὰ σκαλίζῃ

ξύλινα κουτάλια. "Αρτος-χόρτα...καὶ ὕδωρ... ἡ τροφή του. "Υστερα ἔμεινε εἰς τὸ σπήλαιον Ἁγ.Μαξίμου καυσοκαλυβήτου, τὸ καλοκαίρι νέφος ἦρχετο ἄνω τοῦ σπηλαίου καὶ ἐγέμιζε τῆ στάμνα τοῦ ὕδωρ. Ἐξήρηνε χόρτα καὶ τὰ ἔτρωγε. Ἦλθε μαζί του ὁ μετὰ ταῦτα μάρτυς Ρωμανός.. ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε νὰ μαρτυρήσῃ, ὁ Ρωμανὸς ἀνεχώρησε διὰ νὰ ὁμολογήσῃ ἀφοῦ συνεφώνησαν νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὁ Ἀκάκιος. Ἄλλὰ ὁ Ἀκάκιος ἐπῆγε εἰς τὸ κάθισμα τοῦ ὀσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Εἶδε ὄραμα τὸν νεομάρτυρα Ρωμανὸν λάμποντα ἀλλὰ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπό του, ὁ Ἀκάκιος ἐδέετο νὰ τὸν ἀτενίσῃ μὲ ἰλαρὸ πρόσωπο, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ ὀσιος Ἀκάκιος ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπήλαιό του, εἶδε πολλὰς φορές τὸν μάρτυρα Ρωμανὸν νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὸν παρηγορῇ. Ἠξιώθη ὁ ὀσιος προορατικοῦ χαρίσματος. Ἐνῶ προσηύχετο εἶδε ὁ πνευματικὸς Σίλβεστρος φλόγα πυρὸς ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ ὀσιος εἶδε πολλάκις τὸν ἁγ.Μάξιμο καὶ τὸν ΚΗΙΧ εἶδε! Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ εἶπε· «Ἀκολουθήθαι μοί» δηλ.ἐργάζου τὰς ἐντολάς Μου.

Ἐκοιμήθη τὸ 1730.

Ἁγ. Ραφαήλ - Νικολάου - Εἰρήνης· Εἰς χωρίον Καρυαὶ περιοχῆς Θερμῆ τῆς Μυτιλήνης κάθε ἔτος τὴν Τρίτη Διακαινισίμου ἐτελεῖτο λειτουργία εἰς τὰ ἐρείπια «καλογήρων». Κατὰ παράδοση ὑπῆρχε ἐκεῖ παλαιὰ μονή. Τὴν 1-7-1959 ἦρχισε ἡδιαμόρφωσις χώρου - θεμέλια κλπ διὰ νὰ κτίσουν ναὸ εἰς Θεοτόκον (τὸ κτῆμα ἦτο τοῦ Ἀγγέλου Ράλλη. Εὐρέθησαν ὅσα καὶ κάρτα ἀπὸ ὁποία ἔλειπε ἡ κάτω σιαγών. Ἀπὸ τότε οἱ κάτοικοι ἔβλεπαν ὄνειρα καὶ ὀράματα, ἓνα μοναχὸν νὰ τοὺς διηγεῖται τὴν ἱστορία, ἓνα κληρικὸν καὶ μία μικρὴ νέα. Ὁ ἀγιογράφος Φώτιος Κόντογλου κατὰγραψε αὐτά. Ὁ μοναχὸς Ραφαήλ ἦτο ἀπὸ Ἰθάκη, τὸν ἔστειλαν εἰς πόλιν Μουρὲ Γαλλίας μὲ ἄλλους κληρικούς, ἐκεῖ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν διάκονο Νικόλαο. Τὸ 1453 ἦτο εἰς τὴν ἄλωσι Κων/πόλεως. Τὸ 1454 εἰς τὴν Λέσβο εἰς τόπον Θέρμη ἔκτισαν μονὴ τῆς Θεοτόκου.

Τὸ 1462 ἡ Λέσβος ἐπανεστάτησε κατὰ τῶν Τούρκων. Οἱ Τοῦρκοι ἐπνιξαν εἰς αἶμα τὴν ἐπανάστασι. Τὴν Μ.Παρασκευὴ 1462 ἐνῶ εἰς μονὴν ἔψαλλαν «τίς ὦρες» οἱ Τοῦρκοι τοὺς συνέλαβον Ραφαήλ καὶ Νικόλαο, τὸν προεστῶτα μὲ τὴν κόρη τοῦ Εἰρήνη 12 ἐτῶν. 2-3 ἡμέρας τοὺς ἐβασάνιζον. Εἰς πιθάρι ἄναψαν πῦρ καὶ ἔκαυσαν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν Εἰρήνην, παρουσία πατρὸς τῆς. Τοῦ Ραφαήλ ἔκοψαν τὴν κάτω σιαγὸνα μὲ μαχαίρι. Τόση ἦτο ἡ ἀγριότης τῶν βασάνων καὶ ἡ θηριωδία τῶν Τούρκων ὥστε ὁ διάκονος Νικόλαος ἀπέθανε ἐκ τοῦ φόβου μετὰ ἀπὸ ἐλάχιστα βάσανα. Ὁ Ραφαήλ ἐμαρτύρησε τὴν Τρίτη Διακαινισίμου. Ἔθαψαν τοὺς μάρτυρας. Τὴν Εἰρήνην ποὺ εἶχε ἀπανθρακωθῆ, μὲ πίθον τὴν ἔθαψαν καὶ οὕτω εὐρέθη κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τὸ 1959.

13η Ἁγ. ΜΑΡΤΙΝΟΥ· Ἦτο πάπας Ρώμης (649-655). Κατεπολέμησε μετὰ τοῦ Ἁγ.Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ τὸν Μονοθελητισμό. Εἰς Ρώμην μὲ σύνοδό του ἀναθεμάτισε τοὺς αἰρετικούς μονοθελητάς. Φυλακίζεται εἰς Κων/πολιν κατ' ἐντολὴν βασιλέως γιὰ τρία ἔτη καὶ ἐξορίζεται μὲ ἄλλους εἰς τὴν Κριμαία. Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐτάφη εἰς ἐξορία -εἰς ναὸ Θεοτόκου εἰς Χερσῶνα.

14η Ἁγ.Ἀποστ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ - ΠΟΥΔΗ - ΤΡΟΦΙΜΟΥ· Ἦσαν ἐκ τῶν 70 ἀποστόλων, ἐμαρτύρησαν καὶ πεκεφαλίσθησαν μαζί μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλον εἰς Ρώμην ὑπὸ Νέρωνος.

Ἅγ. ΑΡΔΑΛΙΩΝΟΣ· Εἰς χρόνους βασιλέως Μαξιμιανοῦ, ἦτο ἠθοποιός, μιμούμενος εἰς παράστασι θεατρικῆ τὴν σταύρωσι τῶν μαρτύρων ἐκρεμάσθη ὑψηλά, ἐνῶ ὁ λαὸς ἐχειροκρότει. Ὁ Ἀρδαλίων μεγαλοφώνως ὠμολόγησε ὅτι ἐν ἀληθείᾳ εἶναι χριστιανός. Τὸν ἔκαυσαν εἰς πυρά.

Ἅγ. ΘΩΜΑΪΔΟΣ· Εἰς Ἀλεξάνδρεια ἔζη ἕγγαμος. Ὁ πενθερός τῆς τὴν ἐνοχλοῦσε νὰ ἀμαρτήσῃ μαζί τῆς. Ἡ Θωμαΐς ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο τὰ τοιαῦτα, ὁ πενθερός τῆς τὴν ἐθανάτωσε μὲ μάχαιρα. Εὐθύς ἐτυφλώθη. Τὸν ὠδήγησαν εἰςδικαστὴ καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατο. Ὁ Ἀββᾶς Δανιὴλ τῆς σκῆτης ὁ προεστὼς μετέφερε τὸ λείψανο Θωμαΐδος εἰς κοιμητήριον μονῆς (τῆς Σκήτης) ἐπειδὴ ἔλαβε μαρτυρικὸ τέλος διὰ σωφροσύνη.

Μοναχὸς ἐνοχλούμενος ἀπὸ δαίμονα τῆς πορνείας, ἐχρίσθη μὲ ἔλαιον κανδήλας τῆς ἀγίας, τοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τὸν ἠλευθέρωσε ἀπὸ τὸ πάθος.

Νεομάρτυρος Δημητρίου· Ἀπὸ τὸ χωριὸ Λιγούδιστα Ἀρκαδίας. Μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἐργαζόμενοι εἰς Τρίπολι εἰς τὸν Τοῦρκο Βελή, νέοι ὄντες... ἠρνήθησαν φεῦ! Τὸν Χριστόν. Ὁ Δημήτριος μετενόησε, ἔκλαιε, προσήχετο, ἔφυγε καὶ ἔμεινε εἰς Μαγνησίαν καὶ Σμύρνην ἐργαζόμενος. Εἰς Χίον ἐλθὼν συήνησε τὸν ἅγ. Μακάριον (Κορίνθου..) ἐξωμολογήθη, ἐχρίσθη διὰ Ἅγ. Μύρου, μεταβὰς εἰς Ἄργος ἐφιλοξενήθη εἰς χριστιανόν τινα. Ἀναγινώσκων τὰ μαρτύρια.. ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Τοῦρκο ἄρχοντα τῆς Τριπόλεως. Ὁ Ἱεροδικαστὴς ἠρώτα τουρκιστὴν, ὁ Δημήτριος μόνον Ἑλληνικὰ ἀπαντοῦσε ὅτι εἶναι χριστιανός. Τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν, τὸ ἀκέφαλον σῶμα (ἐνῶ ὁ δήμιος τὸν ἔστρεψε πρὸς Δυσμάς) ἐστράφη (ὡς τοῦ παραδόξου!..) πρὸς ἀνατολὰς. Οἱ Τοῦρκοι φοβηθέντες τὸ ἔδωκαν καὶ οἱ χριστιανοὶ τὸ ἐνεταφίασαν. Κατὰ τὸν ἐνεταφιασμὸν ἕτερον θαῦμα ἠκολούθησε, οἱ κλειστοὶ ὀφθαλμοὶ ἤνοιξαν καὶ ἐφανίζετο ὡς ζῶν (1803).

15η Ἅγ. ΚΡΗΣΚΕΝΤΟΣ· Ἦτο ἀπὸ τὰ Μύρα Λυκίας. Γέρων ὠμολόγησε, εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντοῦσε· «Χριστιανὸς εἰμί». Ἐρρίφθη εἰς πυρὰ ἀλλὰ δὲν ἐφλέγετο. Εὐχόμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

Ἅγίων Ἀναστασίας καὶ Βασιλίσσης· Μαθήτριάς τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐνεταφίασαν τὰ ἅγ. Λείψανα τῶν ἀποστόλων μετὰ τὸ μαρτύριόν των. Ὁ Νέρων ἐφυλάκισε.. ἔκοψε γλῶσσας, χεῖρας, μαστοῦς, πόδας τέλος ἀπεκεφάλισαν.

16η Ἅγ. ΑΓΑΠΗΣ - ΕΙΡΗΝΗΣ - ΧΙΟΝΙΑΣ· Ἦσαν ἀδελφαί, ὠμολόγησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Σισίνιον μαζί μὲ Ἅγ. Ἀναστασία Φαρμακολύτρια (+22 Δέκ.). Ἡ Ἀγάπη καὶ Χιονία ἐτελειώθησαν διὰ πυρὸς ἢ Εἰρήνην τοξευομένη ἐτελειώθη (3ος αἰών).

Ἅγίων Φίληκος ἐπισκόπου, Ἰανουαρίου ἱερέως, Φουρτουνάτου καὶ Σεπτεμίνου· Τὸ ἔτος 294 ὠμολόγησαν ἀρνηθέντες νὰ παραδώσουν τὰ χριστιανικὰ βιβλία (ἐξεδόθη διάταγμα διὰ νὰ καίωνται). Ἐκ πόλεως Βιουκὰ Λυκαονίας. Μετὰ πολλὰ βασανιστήρια τοὺς ἀπεκεφάλισαν.

17η Ἅγίων Συμεῶν καὶ σὺν αὐτῷ 1150 μαρτύρων· Ἐπὶ βασιλέως Περσίας Σαβωρίου, Ὁ

Συμεών ἦτο ἐπίσκοπος, ὁμολογεῖ καὶ φυλακίζεται. Εἰς φυλακὴ ἐπίστευσαν 1150 φυλακισμένοι καὶ ὁμολογήσαντες ἐτελειώθησαν μαρτυρικὰ δι' ἀποκεφαλισμοῦ.

Ἀγαπητοῦ πάπα Ρώμης· Ἐρχόμενος εἰς συνάντησι τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐθεράπευσε χωλὸ καὶ τυφλόν. Εἰς Κων/πολι εἰς χρυσοῦ θύρα ἐθεράπευσε ἕτερον τυφλόν. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐτίμησε. Ἐχειροτόνησε τὸν πατρ. Μηνᾶ εἰς θρόνον Κων/πόλεως ἐξορισθέντος τοῦ πατριάρχου Ἀνθίμου διότι ἦτο μονοφυσίτης αἰρετικός.

ΑΓ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Κόρινθο τὸ 1751 ἐκ πατρὸς Γεωργίου Νοταρὰ ἐνδόξου οἰκογενείας. Ἐγένετο διδάσκαλος. Τὸ 1764 ἔγινε μοναχὸς μετ' ὄνομα Μακάριος καὶ εἰς Κων/πολι ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κορίνθου. Τὸ 1769 εἰς ἐπανάστασιν κατηγορηθεῖσα ὡς αἰτίας ἡ οἰκογένεια Νοταρὰ ἔφυγον εἰς Κεφαλληνία Ζάκυνθο ἐπὶ τριετία. Μετὰ ὁ Μακάριος καθηρημένος ἤδη ἦλθε εἰς μονὴ Θεοτόκου εἰς Ὑδρα, μετὰ εἰς Χίο καὶ Ἀγ. ὄρος καὶ εἰς Πάτμο ὅπου διέμεινε 10 ἔτη. Ἐπανῆλθε εἰς Ὑδρα - Κόρινθο κηρύττων καὶ γράφοντας συγγράμματα. Ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ τὸ 1805 εἰς μονὴ Ἀγ. Πέτρου εἰς Χίο.

18η Ἀγ. Ἰωάννου· Μοναχὸς -μαθητὴς ἁγ. Γρηγορίου Δεκαπολίτου. Εἰς Λαύρα ἁγ. Χαρίτωνος εἰς Παλαιστίνην ἔμεινε μονάζων, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Ὁσίας ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ· Ἦτο ἀπὸ Αἴγινα. Ἔμαθε ὅλο τὸ ψαλτήριον καὶ ἤθελε νὰ μονάσῃ. Οἱ γονεῖς τῆς ἀκουσίως τὴν ὑπάνδρευσαν. 16 ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον ἔσφαξαν πειρατὲς τὸν πατέρα της. Τότε κατὰ νόμον ἔπρεπε νὰ ὑπανδρευθῆ. Οὕτω χωρὶς νὰ θέλῃ ἔλαβε β' ἄνδρα. Μὲτ' ὀλίγον ἔπεισε τὸν σύζυγόν της καὶ ἔγινε μοναχὸς, ἡ Ἀθανασία ἐμόνασε εἰς μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς ἐκεῖ ὅπου ἔκτισε ὁ Ἀγ. Νεκτᾶριος τὸ 1904 μοναστήρι. Ἡ ὁσία μετὰ νηστείας ἄρτο καὶ ὕδωρ καὶ αὐτὰ κατὰ τὸ ἑσπέρας (9ην ὥρα). Εἰς τεσσαρακοστὰς ἔτρωγε λάχανα ἀνὰ δύο ἡμέρας. Τυρὶ καὶ ψάρια μόνο Πάσχα καὶ αὐτὰ ὀλίγον. Μετὰ 4 ἔτη ἐψηφίσθη ἡγουμένη. Ὁ ἔρωσ τῆς ἡσυχίας ἔτρωγε τὴν ψυχὴν της, μετὰ 4 ἔτη ἀνεχώρησε εἰς κελλίον ἀσκητικὸ ἐκτὸς μονῆς. Ὁ ἱερεὺς ματθαῖος τῆς ἔφερεν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν. Ἡ ὁσία ἔκαμε ἐργόχειρον. Ἀποθανόντος τοῦ Ματθαίου ἐπῆγε εἰς ἀσκητήριον εἰς Κων/πολι καὶ ἔμεινε 7 ἔτη. Θεῖα ὀπτασία τῆς ἔδειξε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μονὴν της. Προεφήτευσεν τὸ θάνατόν της καὶ εἰς 40 ἡμέρας μετ' τὴν κοίμησίν της θὰ δοξασθῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ, δαιμονισμένοι κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς ἐθεραπεύθησαν. Τὴν 40ῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ κοίμησίν της δύο μοναχαὶ εἶδον ὄραμα δύο λαμπροῦς νέους νὰ ἐνδύουσι ἔμπροσθεν ἁγίου Βήματος τὴν ὁσίαν μετ' ἔνδυμα βασιλικὸν ἐκ τιμῶν λίθων. (9ος αἰών).

19η Ἀγ. ΠΑΦΝΟΥΤΙΟΥ· Διερχόμενος πλησίον χωρίου εἶδε ἄνδρα πορνεύοντα μετὰ γυναῖκα. Ὁ ὄσιος δὲν κατέκρινε, ἔκλαυσε ζητώντας ἕλεος ἀπὸ θεοῦ, νὰ συγχωρήσῃ ἁμαρτίαν του. Τότε τοῦ ἐφάνη ἄγγελος κρατῶν μάχαιρα καὶ λέγων· «Ὅσοι κατακρίνουν μ' αὐτὴν θὰ θανατωθοῦν. Ἐπειδὴ δὲν κατέκρινες ἐγράφη τ' ὄνομά σου εἰς βιβλίον ζωῆς». Ἄγγελος τοῦ ἀνήγγειλε τὸ μαρτύριόν του, ἐνεδύθη τὴν ἱερατικὴν στολὴν του καὶ ἔως τὸν ποταμὸν Νεῖλον τὸν συνώδευσε ὁ ἄγγελος. Ἐπαρουσιάστηκε εἰς ἡγεμόνα Ἀριανόν, ὁμολογεῖ Χριστὸν καὶ τὸν ἐλέγχει διὰ τὸν διωγμὸν, ξέεται μετὰ σιδηρᾶ ὀνύχια, ἄγγελος τὸν θεραπεύει οἱ στρατιῶτες Διονύσιος καὶ Καλίμαχος πιστεύουν καὶ

ἀποκεφαλίζονται.

Εἰς τὴν φυλακὴν 40 ἐπίσημοι ἄνδρες (οἱ ὅποιοι ἐφυλακίσθησαν διὰ δημόσια χρέη) εἶδον Φῶς ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς Παφνουτίου, ἐπίστευσαν καὶ ἐτελειώθησαν διὰ πυρός. Ὁ ὄσιος ὠδήγησε εἰς τὸ μαρτύριο πλουσία οἰκογένεια καὶ 18 μαθητὰς σχολείου. Τὸν ὄσιον ἐθανάτωσαν, τὸν ἔκαψαν εἰς 4 κομμάτια καὶ ἔθεσαν εἰς τὴν στέγη εἰς τὰ ἄκρα ναοῦ διὰ νὰ τὸν φάγουν ὄρνεα. Κατῆλθε ὁ ΚΗΙΧ μὲ ἀγγέλους οἱ ὅποιοι ἤνωσαν τὰ ἀνθρώπινα μέλη κατὰ τὴν φυσικὴν ἄρμονίαν, ὁ Κύριος ἐνεφύσησε καὶ ἀνεστήθη. Τότε ἐπίστευσαν 400 στρατιῶτες μὲ τὸν ἄρχοντα Εὐσέβιο ὅλοι διὰ πυρός ἐτελειώθησαν. Ὅταν ἐσταύρωσαν τὸν ὄσιον εἰς ξηρὸ φοινικόκλαδο εὐθύς ἔκαμε καρπὸν καὶ 12 κλώνους. Ἰδόντες τὸ θαῦμα οἱ δήμιοι ἐπίστευσαν καὶ διὰ πυρός ἐτελειώθησαν. Σύνολον μαρτυρησάντων διὰ τοῦ ὀσίου 546 μάρτυρες.

Ἄγ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ· Ἔζη ὁ ἅγιος εἰς χρόνους βασιλέως Ἀντωνίνου, ὁμολογεῖ ἀρνούμενος νὰ σφραγισθῆ κατὰ τὴν τάξιν τῶν νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν. Δέρεται, ὅταν τὸν καίουν εἰς ἐσχάρα γίνεται βοή.. ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ ἐξῆλθε ὕδωρ τὸ ὅποῖον ἔσβησε τὴν πυρὰ καὶ εὐρέθη ὑγιής. Ὁ ἱερεὺς Διόσκορος ἐπίστευσε, βδελυχθεὶς τὰ εἴδωλα, τὸν ἔκαυσαν. Τὸν ἅγιον σύρουν κατὰ γῆς μὲ ἄλογα, λυεταὶ ἀπὸ θεῖαν δύναμιν, τὰ ἄλογα συνετρίβησαν εἰς κρημνόν. Ὅσοι ἐπίστευσαν ρίπτονται εἰς κάμινον μὲ τὸν ἅγιον, φυλάττονται ὁμῶς ἀβλαβεῖς. Ὁ ἅγιος ἐδιηγεῖτο διὰ μητέρα του ἢ ὁποῖα πρὸ 3 ἐτῶν, εἶχε αἰχμαλωτισθῆ, προσηύχετο ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δείξῃ τὴν μητέρα του. Τότε..ὦ! τοῦ θαύματος! ἤλθε ἡ μητέρα του καὶ τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου. Τὸν Θεόδωρον ἐσταύρωσαν, τοὺς στρατιώτας ἐλόγησαν, τὴν μητέρα τοῦ ἁγίου Φίλιππα ἀπεκεφάλισαν. Ὅλοι αὐτοὶ ἐμαρτύρησαν εἰς Πέργην Παμφιλίας.

Ὀσίου Συμεών· Υἱὸς ἱερέως ἀπὸ τὸ Βόλο. (16ος αἰὼν). 15ετῆς μὲ εὐχή πατρὸς τοῦ ἔγινε μοναχὸς εἰς Ἱ.Μονὴν Φιλοθέου Ἁγίου ὄρους, ἀργότερα ἐψηφίσθη ἡγούμενος. Τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς κελλὶ μονῆς διὰ νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ παρατηρήσεις του. Ὁ Συμεὼν διὰ σχοινίου κατέβη, εὔρε τοὺς παίζοντας καὶ χορεύοντας καὶ κατηράσθη αὐτοὺς ποτὲ νὰ μὴ ἔχουν δύο κληρικούς ἀλλὰ ἓνα. Ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς τόπον Βαθύρεμα Ἁγυῖας Βόλου. Μετὰ τριετῆ ὑπαίθριον ἄσκησιν ἔκτισε μονὴ τῆς Ἁγ.Τριάδος Φλαμουρίου. Περίοδευσε κηρύττων εἰς Θεσσαλία - Θήβα ἕως Χαλκίδος. Οἱ Τοῦρκοι τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον διὰ πυρᾶς, τοῦ εἶπον «συγκεντρώνουν ξύλα διὰ νὰ σὲ καύσουν» - ὁ ὄσιος· «Αὐτὸ ἐπιθυμῶ κί ἐγὼ ἂν εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τελικὰ ἀνεκάλεσαν ἀπόφασιν καὶ ἔλευ-θέρωσαν. Ἐρχόμενος εἰς Κων/πολιν διὰ ἐξομολογήσεις.. ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐτάφη εἰς ναὸν Θεοτόκου Χάλκης. Ὁ τάφος τοῦ συνεχῶς εὐωδίαζε. Πολλὰ θαύματα ἐτέλεσαν τὰ ἁγ.λείψανά του. Ἐδόξασε Κύριος τὸν μονοχίτωναν καὶ ἀνυπόδητον Συμεών.

Ὀσιομάρτυρας Ἁγαθαγγέλου· Ἐγεννήθη εἰς Αἴνον, ὠνομάσθη Ἀθανᾶσιος, ὑπηρετοῦσε εἰς Τοῦρκο πλοίαρχο. Μὲ ἀπειλὰς Τούρκων, ἐφοβήθη ἐτούρκευσε. Μετενόησε καὶ ἤλθε εἰς Ἁγ.ὄρος εἰς μονὴν Ἐσφιγμένου. Εἶχε τὸ διακόνημα, τραπεζάρης. Ὁ διάβολος τοῦ ἔφερε σφόδρα πόλεμον λογισμῶν καὶ φοβερὰ ὄνειρα. Ἠῤῥησε τὰς προσευχάς. Τέλος εἶδε τὴν Θεοτόκον βεβαιώνουσαν ὅτι θὰ τύχῃ τοῦ μαρτυρίου, νὰ διορθώσῃ τὴν ἄρνησίν του εἰς τὴν Σμύρνην. Ὅλη τὴν Τεσσαρακοστὴν τοῦ

1819 ήτοιμάζετο διὰ τὸ μαρτύριο. Ὁ ἡγούμενος εἶδε τὸν Ἅγ.Νικόλαο καὶ τὸν Ἁγαθάγγελο, ὁ ἅγ.Νικόλαος ἔλεγε εἰς μάρτυρα· «Καλὸ ἔργο ἐπεθύμησας τάχυνον καὶ θὰ εὐδοκίμησας». Μὲ πλοῖο ἔφθασε εἰς Σμύρνην, ἐκεῖνη τῇ νύκτα εἶδε τὸν ὀσιομάρτυρα Εὐθύμιο νὰ τοῦ λέγῃ· «Ἐφθασε ὁ καιρός» ὁ διάβολος τοῦ ἔφερε μεγάλη λύπη, πῶς θὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριο. Τὴν Πέμπτη τοῦ Θωμᾶ ἐνεδύθη τουρκικὰ, ἔκρυψε τὸ Σταυρὸ πού ἐφόρει καὶ μία εἰκόνα χαρτίνη Ἀναστάσεως Χριστοῦ. Εἰς κριτήριον ὡμολόγησε κρατῶντας τὸν Σταυρὸν ὑψηλὰ καὶ τὴν Εἰκόνα. Τὸν βασανίζουσαν.. τέλος τὴν 19-4-1819 Σάββατο, ὥρα 5 μμ εἰς ἡλικία 19 ἐτῶν τὸν ἀπεκεφάλισαν.. ἔρριψαν πολλὰ ὕδατα οἱ Τοῦρκοι νὰ διαλυθῇ τὸ αἷμα διὰ νὰ μὴ λάβουν οἱ χριστιανοὶ εὐλογία. Ἐπὶ 3 ὥρες τὸ ἄγ.λείψανο (ἀκέφαλο) ἐκζλαθητο καὶ ἀνεκλίνετο πάλι!!.. Χριστιανοὶ τὸ ἐνεταφίασαν. Τὸ 1844 ἡ Ι.Μονὴ Ἐσφιγμένου ἔλαβε κατόπιν αἰτήσεως τὴν δεξιὰ χεῖρα καὶ πόδα ὀσιομάρτυρος. Ἔως νῦν ἀναδίδεται ἄρρητος εὐωδία ἀπὸ τὰ Ἅγια λείψανά του.

20ῆ Ὁσίῳ Θεοδώρῳ Τριχινᾷ· Ὀνομάσθη Τριχινὰς διότι ἐνεδύετο μὲ τρίχινα.. ὀσιακὰ ζήσας..καὶ ὁ τάφος τοῦ ἀνέβλυσε μύρο!.. «Θνήσκει, ὁ πλήξας τριχίνην στολή Πάτερ, τὸν ἐνδύσαντα τοὺς γενεάρχας φυλλίνην» (στίχοι συναξαρίου).

Ὁσίῳ Ἀθανασίου· Ἐγεννήθη τὸ 1310 εἰς Πάτρα, ὄρφανὸς ἀπὸ γονεῖς. Εἰς Θέσ/νίκη ἐσπούδασε φιλολογία. Τέλος ἀφοῦ περιώδευσε διάφορα μέρη ἦλθε εἰς Ἅγιο ὄρος εἰς τὴν Σκήτη Μαγουλά, ἐκάρη μοναχός (ἀπὸ Ἀνδρόνικος ὀνομάσθη Ἀθανάσιος). Μετὰ ἔτη μὲ τὸν Γέροντα Γρηγόριον ἦλθον εἰς Μετέωρα εἰς σπήλαιον εἰς ὁποῖον βοσκὸς τις εἶχε κτίσει ναὸν εἰς Ταξιάρχας. Συνήχθησαν 70 μοναχοὶ εἰς ὑποταγὴν του. Ὁ ὄσιος Ἀθανάσιος ἐκόσμησε τοὺς βράχους τῶν Μετεώρων μὲ μονὰς καὶ ναοὺς εἰς ΚΗΙΧ καὶ Θεοτόκον. Ἐκοιμήθη εἰς ἡλικία 72 ἐτῶν.

Ὁσίος ΙΩΑΣΑΦ ὁ Μετεωρίτης· «Τῇ εἰκοστῇ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου μνήμη τοῦ ὀσίου Ἰωάσαφ τοῦ βασιλέως, τοῦ συνασκητοῦ τοῦ ὀσίου Ἀθανασίου του ἐν τῷ Μετεώρῳ ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος».

Μὲ τὴν λακωνικὴν αὐτὴν ὑπόμνησιν μᾶς ἐνθυμίζει ὁ Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀναστήματα τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ, τὸν ὄσιον Ἰωάσαφ τὸν Μετεωρίτην.

Ἦκμασε κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰδζαιῶνος. Εἶναι βλάστημα δύο σπουδαίων κλάδων, διακριθέντων καὶ κατὰ κόσμον, πρὸ παντὸς ὅμως κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον εὐσέβειαν. Πατὴρ του ἦτο ὁ Σέρβος ἡσυμεῶν Οὐρέσης, «χριστιανικώτατος δεσπότης τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας» (ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ οἴκου τῶν Νεμανιδῶν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται ὁ κτήτωρ τῆς Ἀγιορειτικῆς μονῆς Χιλανδαρίου Σέρβος βασιλεὺς Συμεῶν ἈΨ1172-1196). Μήτηρ τοῦ Δὲ ἦτο ἡ εὐσεβεστάτη ἀρχοντοπούλα Θωναῖς θυγατέρα τοῦ δεσπότη τῆς Ἠπείρου Ἰωάννου ΒΨτου Παλαιολόγου. Ὁ Ἰωάννης -αὐτὸ ἦτο τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τοῦ Ἰωάσαφ- διεκρίθη διὰ τὸ ἦθος του καὶ τὴν μόρφωσίν του. Τὸν προητοίμαζον ὡς διάδοχον τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου τοῦ πατρός του. Νωρίτατα ὅμως ὁ φιλοσοφικώτατος Ἰωάννης διεπίστωσε τὸ ἀκατάστατον καὶ εὐπάροδον τοῦ συνεχῶς μεταβαλλομένου παρόντος κόσμου, καὶ ἀνεζήτησε τὸ «ἀεὶ διαμένον», πού δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ «ἐθ εἶναι» καὶ τὸ «ἀεὶ εἶναι». Ἡ ἐφηβικὴ του αὐτὴ ἀναζήτησις τὸν

κατηύθυνε πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον μοναχισμόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἄλλωστε εἶχε μίαν πνευματικὴν συγγένειαν. Σημαντικὸς σταθμὸς εἰς τὴν ζωὴν του τὸ 1371, ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του. Τὸ ἀρχοντόπουλόν μας παραιτεῖται τοῦ δικαιώματος διαδοχῆς ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου ὑπὲρ τοῦ συγγενοῦς τοῦ Ἀλεξίου Ἀγγέλου Φιλανθρωπinoῦ, καὶ αὐτὸς ὡς διψῶσα ἔλαφος ἀναζητεῖ σκιερὰν ὄασιν μὲ δροσερὰν πηγὴν, διὰ νὰ «καταπαύσῃ». Περιέρχεται τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν Θεσσαλίαν καὶ καταλήγει εἰς τὰ θαυμαστὰ Μετέωρα. Προπαιδευμένος εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν καὶ νοσταλγὸς τῶν ὑψηλῶν ἀναβάσεων τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχισμοῦ, ὑποτάσσεται εἰς τὸν ὄσιον Ἀθανάσιον τὸν Μετεωρίτην, λαβὼν παρὰ αὐτοῦ τὸ ἅγιον καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα, μετωνομασθεὶς εἰς Ἰωάσαφ μοναχόν. Θεωρεῖται κτήτωρ τῆς ἱερᾶς μονῆς Σωτήρος καὶ Παναγίας ἐπὶ τοῦ Πλατυλίθου, τοῦ κατὰ ἐξοχὴν Μετεώρου. Εἰς τὸ κτηριακὸν τοῦ ἔργον τὸν συνέδραμεν οἰκονομικῶς ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγγελῖνα Δούκαινα Παλαιολογίνα, χήρα τοῦ δεσπότη τῆς Ἡπείρου Θωμᾶ Παλαιολόγου.

Ἀπὸ τὸ 1394 μέχρι τὸ 1401 διαμένει εἰς Ἅγιον Ὄρος λόγῳ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Τούρκων. Ἀπὸ τὸ 1401 δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ ἐπιτόθητον μοναστήρι του. Τὸ 1423 ὁ Κύριος τὸν καλεῖ πλησίον του καὶ τὸν κατατάσσει μεταξὺ τῶν ἁγίων τοῦ παραδείσου. Ὁ ὄσιος Ἰωάσαφ «ὑπῆρξε πνεῦμα λεπτὸν καὶ ἀνώτερον, ἀφωσιωμένος ὀλοψύχως εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ μοναχικοῦ βίου. Ἡ ὑπακοή του πρὸς τὸν πνευματικὸν τοῦ πατέρα καὶ τὴν ἀδελφότητα ἦτο παρομιώδης καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ θαυμαστοῦ, ἡ δὲ ὀλόψυχος συμμετοχὴ του εἰς τὸν αὐστηρὸν κοινοβιακὸν βίον τῆς ὅλης μοναχικῆς ἀδελφότητος τοῦ Μετεώρου τὸν κατὰστήσαν σεβαστὸν καὶ ποθητὸν» (βλ. «Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἔκδοσις Ἐξυπὸ ἐπισκόπου Ματθαίου Λαγγῆ, τόμ. ΔΣ, σελ. 417).

Ὁ ὄσιος Ἰωάσαφ δὲν ὑπῆρξε μόνον ἓνας ὑποδειγματικὸς καλόγηρος. Ἀνεδείχθη καὶ παράγων ἀναπτύξεως τῶν λειτουργικῶν τεχνῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναγεννήσεως τῶν τεχνῶν καὶ γραμμάτων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Παλαιολόγων. Ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Βαλκανικῶν λαῶν (Σερβικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ) μέσα εἰς τὸν ἅγιον χῶρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀπεγνωσμένην ἄμυναν ἐναντίον τῶν Τούρκων καὶ τῶν Φράγκων. Διὰ ὅλων δὲ αὐτῶν συνετέλεσε εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἡ δράσις τοῦ ἐπαληθεύει, διὰ ἄλλην μίαν φοράν, τὸ ἱστορικὸν γεγονὸς ὅτι ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμὸς διέσωσεν ὅσα ὠραία καὶ ὑψηλὰ συνθέτου τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνισμόν ὡς πνευματικὴ δύναμις τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἅγ. ΕΥΤΥΧΙΟΥ· Ἐκ Φρυγίας, εἰς χρόνους βασιλέως Ἰουστινιανοῦ. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλέξανδρος ἦτο στρατιωτικὸς, ἡ μήτηρ τοῦ Συνεσία ὅτε ἦτο ἔγκυος εἶδε νὰ τὴν κυκλῶνῃ θεῖο Φῶς. Προμήνυμα ἀρετῆς τοῦ Εὐτυχίου. 12 ἐτῆς ἐρωτηθεὶς τί θὰ γίνῃ ὅταν μεγαλώσῃ ἔγραψε· «Εὐτύχιος πατριάρχης». Εἰς Κων/πολι σπουδάζει, ὁ ἐπίσκοπος Ἀμασειᾶς ἐχειροτόνησε ἱερέα, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἡγούμενος. Εἰς Ἐξοικουμ. Σύνοδο (541 μ.Χ.) ἀντιπροσώπευε τὸν ἐπίσκοπον Ἀμασειᾶς. Ὁ Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι θὰ γίνῃ πατριάρχης. Εἰς Κων/πολι συζήτησε μὲ τὸν βασιλέα περὶ μονοφυσιτῶν, ἐρωτηθεὶς ἂν πρέπη νὰ ἀναθεματίζωνται οἱ νεκροί, ἀπήντησε· «Ὁ βασιλεὺς Ἰωσίας ἀνασκάψας τοὺς τάφους κατέκαυσε τὰ ὅσα ἔθυσιασαν εἰς τὰ εἰδῶλα. Τοὺς αἰρετικούς πρέπει καὶ μετὰ θάνατον νὰ ἀναθεματίζωμε. Μετὰ τὸν θάνατο πατριάρχου Μηνᾶ

ἀνήλθε εἰς θρόνον. Ἐκυβέρνησε ἐκκλησία 12 ἔτη. Προέκυψε αἵρεσις ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ΚΗΙΧ ὑπῆρξε ἄφθαρτο, ὁ βασιλεὺς νομίζων ὅτι ὁ Εὐτύχιος πολεμεῖ μὲ φανατισμὸν τοὺς αἰρετικούς τὸν ἐξώρισε εἰς μονὴν εἰς Χαλκηδόνα. Μὲ ἀπόφασιν Συνόδου μετέβη εἰς τὴν μονὴν του καὶ ἔμεινε ἡγούμενος ἕως θανάτου του.

21η Ἁγίων ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἐπισκόπου, ΠΡΟΚΟΥΛΟΥ-ΦΑΥΣΤΟΥ-ΣΩΣΟΥ τῶν διακόνων, Δισιδερίου ἀναγνώστου καὶ Εὐτυχίου καὶ Ἀκουτίωνος· Ἦσαν ἐκ Καμπανίας Ἰταλίας, ὠμολόγησαν εἰς Ποτιόλους εἰς διωγμὸν Διοκλητιανοῦ, δέρονται, φυλακίζονται, ῥίπτονται εἰς θηρία ἀλλὰ μένουσιν ἀβλαβεῖς, καὶ εἰς κάμινον βάλλονται, ἴστανται ψάλλοντες τὴν ὠδὴν τῶν 3 παιδῶν ἐν καμίνῳ, τὸ πῦρ οὐδὲν ἔβλαψε. Ἀπεκεφαλίσθησαν. Ἀργότερα ὅταν τὸ ἠφαιστεῖο Βεζούβιος ἐξερράγη οἱ πιστοὶ μὲ λείψανα ἁγίου ἐλιτάνευσαν καὶ ἔπαυσε τὸ κακόν.

Ἁγ. Βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας· «Ἦτο σύζυγος τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἰδοῦσα τὰ μαρτύρια Ἁγ.Γεωργίου καὶ τὰ θαύματά του ἐπίστευσε, ὁ Διοκλητιανὸς ἐξέδωκε ἀπόφασιν θανάτου, ἐνῶ ἦτο φυλακισμένη, προσευχομένη παρέδωκε τὸ πνεῦμα της. Οἱ ὑπηρέτες αὐτῆς, Κοδράτος, Ἰσαάκιος καὶ Ἀπολλῶ ἤλεγξαν τὸν ἄσπλαχνο βασιλέα ὅτι οὔτε τὴν σύζυγόν του δὲν ἐλυπήθη, ὠμολόγησαν, τοὺς ἐφυλάκισε καὶ ἀπέθανον ἐκ πείνης.

Ἁγίου ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Σιναΐτου· Δύο Ἀναστάσιοι ὑπῆρξαν, Σιναΐται, πατριάρχαι Ἀντιοχείας, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Ἰουστίνου, μετὰ 23 ἔτη ἀνεκλήθη εἰς τὸν θρόνον του ἀπὸ βασιλέα Μαυρίκιου. Ἐγραψε τὰ βιβλία «ΟΔΗΓΟΣ», «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως» καὶ ἄλλα. Ἐτελειώθη διὰ ξίφους τὴν 20-4-599. Ὁ ἕτερος Ἀναστάσιος, μοναχὸς Σιναΐτης διεδέχθη τὸν πρῶτον τὸ ἔτος 599, ἐπατριάρχευσε 10 ἔτη. Οἱ Ἑβραῖοι ἔκοψαν τὰ γεννητικὰ τοῦ ὄργανα καὶ διὰ τὸν κατασχύνουν τὰ ἔβαλαν εἰς τὸ στόμα του, ὕστερα τὸν κατέκαυσαν εἰς πυρά. Ὁ βασιλεὺς Φωκᾶς ἀπέστειλε ἀξιωματοῦχος εἰς Ἀντιόχεια, ἄλλους Ἑβραίους ἐφόνευσαν, ἄλλους ἐξωλόθρευσαν... ἐκδιώκοντας ἀπὸ τὴν πόλιν. Αὐτὸς ὁ ὄσιος ἐορτάζει σήμερον.

Ἁγίου ΘΕΟΔΩΡΟΥ· Ἐκ τοῦ χωρίου Συκεῶν Γαλατίας, ἡ μήτηρ τοῦ Μαρίας ἐκοιμήθη μὲ ἓνα ταχυδρόμον βασιλικόν, τὸν Κοσμᾶ, τὴν νύκτα ποὺ ἠμάρτησε καὶ συνέλαβε, εἶδε ὅτι ἓνα φωτεινὸν ἄστρον εἰσῆλθε εἰς κοιλίαν της. Τοῦτο ἐδήλωνε τὴν μέλλουσα ἀρετὴν τοῦ παιδίου. Ὅταν ἔγινε 6 ἐτῶν ἠθέλησε ἡ μήτηρ του νὰ τὸν στείλλῃ εἰς Κων/πολιν διὰ σχολεῖν. Τῆς ἐφάνη εἰς ὕπνον της ὁ Ἁγ.Γεώργιος λέγων· «Τὶ ἀπόφασιν πῆρες γιὰ τὸ παιδί; Μὴ κοπιᾷς εἰς μάτην. Ὁ γὰρ βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν χρειᾶν αὐτοῦ ἔχει». Μία ἡμέρα ἡ μητέρα του τὸν ἔδειρε καὶ τὸν ἔδεσε εἰς τὸ κραββάτι διὰ νὰ μὴ πηγαῖν εἰς τὸ ἐξωκλήσι τοῦ Ἁγ.Γεωργίου καὶ ἀγρυπνεῖ. Ὁ Ἁγ.Γεώργιος πάλιν ἐμφανισθεὶς τὴν ἀπειλήσεν νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὸν Θεόδωρον νὰ πηγαῖν εἰς ναὸν του. Ἐκείνη ὠρκίσθηκε νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ. Κάποια νύκτα ὁ μικρὸς ἀγρυπνοῦσε εἰς τὸ ναὸν Ἁγίου Γεμέλου (+10 Δέκ.) βλέπει ὅτι εἶχε παρουσιαστῆ εἰς βασιλέα μὲ τιμητικὴ φρουρά, ἐνῶ κοντὰ του μία πορφυροντυμένη γυναίκα τοῦ εἶπε· «Ἀγωνίζου Θεόδωρε, γιὰ νὰ λάβῃς τέλειον τὸ μισθὸν εἰς τὴν Οὐράνιον στρατιάν. Ὅμως καὶ εἰς τὴν γῆν θὰ σὲ τιμήσω καὶ θὰ σὲ δοξάσω ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. 12 ἐτῆς ἄρχισε νὰ μάθῃ τὸ ψαλτήριον ὄλον. Μὲ δυσκολίαν ἔμαθε μέχρι

16ο ψαλμό, τὸν 17 δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποστηθίσῃ. ἔπεσε γονατιστὸς μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς προσευχόμενος. Μία θεῖα γλυκύτης εἰσῆλθε εἰς ψυχὴ του καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν στιγμή εὐκολα ἀπεστήθιζε. Σύντομα ἔμαθε ὅλο τὸ ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ. Ὅπου ὑπῆρχε ἄνθρωπος φιλόθεος καὶ θεοτοκόφιλος ἔτρεχε πλησίον του. Ἐπῆγε μία ἡμέρα εἰς τὸν ἀσκητὴ Γλυκέριο νὰ τὸν εὐλογήσῃ καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι θέλει νὰ γίνῃ μοναχός. Ἦτο περίοδος ἀνομβρίας γονάτισαν προσευχόμενοι γιὰ νὰ βρέξῃ καὶ νὰ μάθουν ἐὰν συμπεριλαμβάνονται εἰς ἐκλεκτοὺς Θεοῦ. Ἐνῶ προσηύχοντο ἄρχισε ἡ βροχὴ. Ὁ Γλυκέριος εἶπε· «Ἀπὸ τώρα παιδί μου, ὅσα θὰ ζητήσης ἀπ᾽ τὸν Κύριον θὰ σοῦ δοθοῦν. Ἐκπλήρωσε τὸν πόθο σου καὶ ὁ Θεὸς θάναί σου». 14 ἐτῶν ἀνεχώρησε ἀπὸ οἰκία του καὶ ἔμεινε εἰς τὸ προσκύνημα. Ἡ μητέρα τοῦ -ἔζη πλέον μὲ σωφροσύνη- τοῦ ἔφερνε φαγητό. Ὁ Θεόδωρος τάδινε εἰς πτωχοὺς μόνο ψωμί ἔτρωγε.

Ἔσκαψε σπήλαιον ὑπόγειον κάτω ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ ναοῦ καὶ ἠγωνίζετο. Κάποτε ἀρρώστησε ἀπ᾽ τὸ κρῦο, ὁ Ἅγ. Γεώργιος τὸν ἐθεράπευσε. Χρίοντας μὲ ἔλαιον ἕνα δαιμονιζόμενον ἐθεραπεύθη.

Δύο χρόνια ἔμεινε κρυμμένος εἰς σπήλαιον εἰς τὸ ὄρος, μόνο εἷς διάκονος ἐγνώριζε καὶ τοῦ ἔφερνε τροφή. Ἡ μητέρα του καὶ γιὰ τὸν εὔρον καὶ μετέφερον εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἅγ. Γεωργίου. Ἐλθὼν ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἐχειροτόνησε. Τοῦ εἶπε· «Ὁ Θεὸς σὲ ἠξίωσε νὰ δεχθῆς τὶς βαθμίδες τοῦ κλήρου μία μετὰ τὴν ἄλλην γιὰ νὰ ἱεουργῆς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν ἐρχομένων εἰς τὸ προσκύνημα, ἔλαβες 4 τάλαντα εἶθε νὰ σοῦ χαρίσῃ καὶ τὸ πέμπτον μαζί μὲ τὸν διπλασιασμό τῶν κατορθωμάτων σου». Ἦτο τότε 18 ἐτῶν. Ἐπῆγε προσκύνημα εἰς Ἅγ. Τόπους εἰς μονὴ Χαζεβὰ ἔλαβε τὸ μέγα σχῆμα καὶ ἐπέστρεψε. Τὴν ἀδελφὴν τοῦ Βλάττα 12 ἐτῶν ὠδήγησε εἰς τὴν ἐγγὺς γυναικείαν μονή. Ἐγενετο μοναχὴ καὶ εἰς 3 ἔτη ἀνεπαύθη. Ὁ Θεόδωρος τὴν ἐκήδευσεν χαίρων. Τὴν γιὰ τὸν τοῦ ἔστειλε μοναχὴν εἰς Μονὴ ἁγ. Χριστοφόρου. Ἦρχοντο καὶ ἐγένοντο μοναχοὶ εἰς τὴν συνοδείαν του. Εἰς τὸν τόπον Ζουνβούλιο εἶχε ἐξουσία ὁ διάβολος, οὐδεὶς ἐπλησίαζε. Ἐμεινε ὁ ὄσιος εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖ μία Τεσσαρακοστὴ καὶ ἐξεδίωξε τοὺς δαίμονας. Παρήγγειλε εἰς ἕνα σιδηρουργὸν ἕνα σιδηρῆνον κλουβίον. Οἱ χωρικοὶ ἔκαμαν ἕνα ὁμοίον ξύλινον κουτί τὸ ἔθεσαν εἰς ναὸ Ἰωάν. Προδρόμου, παρεκάλεσαν τὸν ὄσιο καὶ ἔμεινε ἐγκλειστος εἰς αὐτὸ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ἕως Βαΐων. Ἐτρωγε φρούτα καὶ χόρτα τὰ Σαββατοκύριακα. Μία ἀρκούδα τρία χρόνια ἤρχετο καὶ τῆς ἔδιδε ψωμί μὲ τὸ χεῖρ του. Ἐνα λεπτὸν χρίοντάς τον μὲ ἁγιασμόν εὐεράπευσεν τελείως. Ἡ γιὰ τὸν τοῦ Ἐλπίδα ἐγενετο ἡγουμένη τῆς μονῆς, ἦλθε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν Θεόδωρον, ἔβλεπε ὅτι ἐγγίζει ὁ θάνατός της. Τῆς ἐφάνη ὁ Ἅγ. Γεώργιος λέγων· «Ὅταν ψάλλετε νὰ λέτε καὶ τὴν προσευχὴν τῶν 3 παιδῶν ἐκ καμίνω. Ἄξιώθηκε μεγάλη χάρις νὰ ἰδῆς τὸν ἕγγονόν σου σὲ τέτοια πνευματικὴ κατάστασι, ἀπὸ τώρα θὰ ζῆς χωρὶς μέριμνας. Χρωστᾷς σὲ μένα εὐγνωμοσύνην γιὰ τὸ ἔχω γίνῃ βοηθός σου, ὁλόκληρη ὁμῶς τὴν εὐγνωμοσύνην ὀφείλεις εἰς ΚΗΙΧ». Σύντομα ἡ Ἐλπίδα ἐκοιμήθη εἰρηνικῶς. Ὅταν ἀπέθανεν ἡ μητέρα του μία ἐβδομάδα ὁλόκληρη νῆστις προσήχετο, δὲν ἔλαβε τίποτε ἀπὸ περιουσίαν της. Οἱ δαίμονες ὠρῶντο κρᾶζοντες· «Σιδηροφάγε...» ὁ μάγος Θεόδοτος ἔβαλε δηλητήριον εἰς ψάρι. Ὁ ὄσιος τὸ ἔφαγε ἀλλὰ δὲν ἔπαθε. Ὁ μάγος ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του καὶ ὁ Θεόδωρος τοῦ εἶπε· «Νὰ ἐξομολογηθῆς, νὰ κάψῃς τὰ μαγικά σου βιβλία, νὰ λύσῃς ὅποιον ἔδεσες καὶ νὰ ζῆς ἐν μετάνοιᾳ». Τὸν ἐβάπτισεν καὶ ἐζοῦσεν χριστιανικῶς. Ἦσθῆνησεν βαρεῖα ὁ ὄσιος ἄγγελος ἦλθον νὰ τὸν παραλάβουν, ἦλθον καὶ Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ τὸν ἠρώτησαν γιὰ τὸ κλαίει. Τοῦ εἶπε· «Εἶμαι ἀμετανόητος ἀλλὰ καὶ γιὰ

τὸ μικρὸ ποίμνιό μου ποὺ χρειάζεται ἐπιμέλεια ἀγωνιῶ». Τοῦ εἶπαν οἱ Ἁγ. Ἀνάργυροι· «Νὰ παρακαλέσωμε τὸν Κύριο νὰ παρατείνῃ τῆ ζωῆ σου; -ὁ ὅσιος· «Ἐὰν κάνετε αὐτὸ θὰ κερδίσετε τὸ μισθὸ ἐργασίας καὶ μετανοίας μου». Οἱ ἅγ. Ἀνάργυροι εἶπον εἰς ἀγγέλους νὰ περιμένουν. Ἐπέστρεψαν μᾶ ἓνα ἐνδοξότερο ἄγγελο ὁ ὁποῖος εἶπε εἰς ἀγγέλους· «Ἀπομακρυνθῆτε, ὁ Κύριος παρατείνει τῆ ζωῆ τοῦᾶ. Οἱ ἄγγελοι ἀνελήφθησαν. Οἱ Ἁγ. Ἀνάργυροι εἶπον· «Φρόντιζε τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὸ ποίμνιό σου, ὁ Θεὸς σοῦ χάρισε νὰ ζῆς καὶ νὰ ἐργάζεσαι τὴν μένουσα βρωσιν» καὶ ἔγιναν ἄφαντοι. Ὁ ὅσιος πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε, πολλοὶ ἐμόνασαν μαζί του, ἔκτισε πολλοὺς ναοὺς. Ὅταν ἔφεραν ἀργυρᾶ σκεύη διὰ τὸ ναό, εὐχηθεῖς ὁ ὅσιος ἐμαύρισαν. Τοὺς εἶπε ὅτι εἶχον κατασκευαστῆ ἀπὸ τὰ ἀργυρᾶ μιᾶς πόρνης. Ἄρκετοὶ μαθηταὶ του, μοναχοὶ ἦτο ἐγκλειστοὶ. Ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀρσίνος ἔζησε 40 ἔτη στυλῆτος. Μετέβη εἰς Ἁγ. Τόπους προσκύνημα. Εἰς γενομένη λιτανεία διὰ λύσι ἀνομβρίας ὁ ὅσιος ἔλαβε μέρος καὶ ἔγινε καταρρακτώδης βροχή. Ἐπροφήτευσεν εἰς κόμητ Μαυρίκιον ὅτι θὰ γίνῃ βασιλεὺς. Ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Τιβέριον καὶ πολλὰ δῶρα ἔστειλε εἰς ὄσιο.

Ἐκτισε μεγαλοπρεπέστατον ναὸν εἰς Ἁγ. Γεώργιον. Μετὰ τὸν θάνατον ἐπισκόπου Τιμόθεου ὁ λαὸς τὸν παρέλαβε διὰ τῆς βίας καὶ ἐχειροτόνησαν ἐπίσκοπον Ἀναστασιουπόλεως. Ἐφεραν ἓνα ἄλλαλον παιδί νὰ κοινωνήσῃ. Ὁ ὅσιος εἶπε· «Πᾶς παιδί μου. Ἀμήν» καὶ τὸ παιδίον ὠμίλουσε.

Μὲ διάκονόν του Ἰωάννην καὶ Μαρτίνον ἦλθε Τρίτη φορὰ ὁ ὅσιος προσκύνημα εἰς Ἁγ. Τόπους. Ἦθελε νὰ μείνῃ εἰς Λαύρα Ἁγ. Σάββα, ὁ ἅγ. Γεώργιος τοῦ ἐφάνη δίδων ῥάβδον καὶ λέγων νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα καὶ θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῆς θλίψεως καὶ νὰ ἐγκαινιάσῃ καὶ τὸ ναὸ τοῦ ἐπέστρεψαν. Παρήγγειλε εἰς ξυλουργοὺς νὰ κατασκευάσουν ξύλινα κιβώτια γιὰ σίτον καὶ τὰ ὄσπρια ἀλλὰ ὅσο καιρὸ ἐργάζονται νὰ μὴ τρώγουν κρέας, ὁ ἓνας παρήκουσε, ἐκρεοφάγησε καὶ ἠσθένησε. Ὁ ὅσιος ἐλθὼν τὸν ἐνουθέτησε, ὅτι ἐζήτησε αὐτὸ διὰ νὰ φυλαχθῆ ἢ ἀγνόησεν τοῦ μοναστηριακοῦ τόπου. τὸν ἐθεράπευσε. Τὸν βασιλέα Φωκᾶ εἰς Κων/πολιν ἦλθε (κατὰ πρόσκλησιν) καὶ τὸν ἐθεράπευσε ἦτο ἀσθενὴς κατάκοιτος. Τοῦ εἶπε νὰ εὐχεται ὁ ὅσιος ἀπήντησε ὅτι γιὰ νὰ ἐνεργῆ ἢ εὐχὴ τοῦ πρέπει νὰ σταματήσῃ τῆς σφαγῆς καὶ τῆς αἰματοχυσίης. ὁ ἀξιωματοῦχος Βανοῦσος τοῦ βασιλέως Φωκᾶ ἦλθε εἰς ὄσιο νὰ λάβῃ τὴν εὐχὴν του, ὁ ὅσιος ἠύχεται, ὁ Βανοῦσος ἴστατο ὄρθιος χωρὶς νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν του, τὸν ἔπιασε ἀπὸ μαλλιά καὶ τὸν τράβηξε νὰ σκύψῃ. Ἐτσι συνηθίζει ἢ ἀρετὴ, νάχη παρρησία καὶ νὰ μὴ φοβᾶται τὴν ἀνθρώπινον ἐξουσίαν. Ὁ θηριώδης Βανοῦσος, φίλησε τότε τὸ χεῖρ τοῦ καὶ φέρνοντάς το εἰς τὸ στήθος ποὺ πονοῦσε παρεκάλεσε τὸν ὄσιο νὰ εὐχηθῆ. Ὁ ὅσιος χτυπῶντάς τον μὲ τὰ δάκτυλα εἶπε· «Νὰ εὐχηθῶ νὰ ἰατρευθῆ ὁ ἔσω ἄνθρωπος καὶ τότε θὰ ὑγιάνῃ ὁ ἔξω. Ἐὰν ἐγὼ εὐχομαι καὶ σὺ δὲν πράττεις τὰ ἀρεστὰ εἰς Θεόν, ἢ προσευχὴ μου δὲν ὠφελεῖ, ἠθέλησε νᾶ ἀφήσῃ χρήματα ὁ ὅσιος ἠρνεῖτο. Τοῦ εἶπε νὰ μοιράσῃ ἀπὸ ἓνα νόμισμα εἰς μοναχοὺς του. Ὁ προορατικὸς ἅγιος ἀπήντησε· «Κρατᾶς 50 νομίσματα, δὲν ἄρκοῦν, ὄντως τόσα ἦσαν τὰ νομίσματα, ὁ Βανοῦσος ἔστειλε ἄλλα 50 νομίσματα. Μία νύκτα ἢ Παναγία μᾶς ἐφάνη κατᾶ ὄναρ καὶ τοῦ ἔδωκε δακτυλίδι. Σὲ λίγες ἡμέρας ἀρρώστησε. Ἐπὶ 13 ἡμέρας ἦτο ἐπὶ κλίνης σὲ ἔκστασι οὔτε ἔφυγε τίποτε. οὔτε ὠμίλησε. Σηκώθηκε καὶ εἶπε μόνον ὅτι ἦτο εἰς ἄνω Ἱερουσαλήμ. Τὰ χριστούγεννα 612 μ.Χ. ἐόρτασε καὶ λειτούργησε. Ὁ Ἁγ. Γεώργιος εἰς δύο ὁράματα τοῦ ἔδειχνεν ὅτι σύντομα ἀναχωρεῖ ἀπᾶ τῆ γῆ. Τὴν Μ. Πέμπτην λειτούργησε εἰς γυναικεῖαν μονὴν τοῦ Ἁγ. Χριστοφόρου, τὸ ἴδιον βράδον ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μοναχῶν,

μετά πήρε με τὸ χέρι τοῦ νερό ἀπ᾿ αὐτὸ ποῦ τοὺς ἔπλυνε τὰ πόδια καὶ ἤπιε... Ἐόρτασαν τὸ ΠΑΣΧΑ, τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ ἐνῶ ἔψαλλον τὸ «Μακάριοι οἱ ἄμωμοι» (Ψαλμ.118) ἐκοιμήθη. Τὰ σίδηρα ἀπ᾿ τὰ πόδια του δὲν ἔβγαιναν (τὰ ἄνοιγαν ἀλλὰ οἱ κρικοί ἀλυσσίδων αὐτομάτως πάλι ἔκλειναν). Τότε ἐνθυμήθηκαν ὅτι εἶχε εἰπῆ· «Αὐτὰ θὰ ταφοῦν μαζί μου» καὶ τὰ ἄφησαν. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὸ ἔτος 613 μ.Χ.

23η Ἁγ.Μεγαλομάρτυρος καὶ Τροπαιοφόρου Γεωργίου· Ὁ ἅγ.Γεώργιος ἦτο ἀπὸ Καππαδοκία, στρατηλάτης, ὠμολόγησε εἰς Διοκλητιανὸν ὑπέμεινε πολλὰ μαρτύρια. Ἐκτυπήθη εἰς κοιλιὰ με ἀκόντιο ἀλλᾶ ἔμεινε ἀβλαβής. Τὸν ἔδεσαν εἰς τροχὸ διὰ νὰ ξεσχισθῆ ἀπὸ κοφτερὰ σίδηρα. Ἄγγελος τὸν ἔλυσε. Εἰς λάκκο ἀσβέστου ὁ ἅγιος χώνεται 3 ἡμέρες, ἐξέρχεται ὑγιής, δέρεται με βούνευρα. Ὁ ἡγεμὼν Μαξέντιος ἐζήτησε σημεῖο. Ἀνέστησε νεκρὸν ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι ἦτο εἰδωλολάτρης καὶ ἐβασανίζετο εἰς κόλασι. Ἀνέστησε τὸ νεκρὸ βόδι γεωργοῦ ὁ ὁποῖος ἐπίστευσε καὶ τὸν ἐθανάτωσαν. Εἰς ναὸ εἰδώλων διέταξε ὁ εἰδῶλο νὰ ὁμολογήσῃ ποῖος εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός. Ὁ δαίμων ἐφώνησε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος Θεός, τὰ εἰδῶλα τότε ἔπεσον καὶ συνετρίβησαν ὅλα. Ἡ βασίλισσα ἐπίστευσε, ὑλακίζεται.. εἰς φυλακὴ παρέδωκε τὴν ψυχὴν της. Οἱ Ἀξιωματικοὶ Ἀνατόλιος καὶ Πρωτολέων με 1.000 στρατιώτας ἐπίστευσαν καὶ θανατωθέντες ἔλαβον τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος πίνει δηλητήριον καὶ μένει ἀβλαβής. Ὁ μάγος Ἀθανάσιος πιστεύει -ὁμολογεῖ καὶ μαρτυρεῖ. Εἰς φυλακὴ ὁ ΚΗΙΧ ἀναγγέλει εἰς ἅγιο τὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου του. Εἰσελθὼν εἰς ναὸ, ἔκαμε ὁ ἅγιος τὸν Σταυρὸ του καὶ εὐθὺς τὸ εἰδῶλο ἐκονιορτοποιήθη. Τέλος ἀπεκεφαλίσθη. Τὸ ἔτος 919 μ.Χ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐξ Ἀχρίδος εἰς Ἁγ. Ὄρος, ἤθελον νὰ κτίσουν ναὸ καὶ ἠῤῥοντο εἰς ποῖον ἅγιον θὰ ἐορτάζῃ. Ἐτοίμασαν τὸ ξύλο (σανίδα) γιὰ ἀγιογράφῃσι. Τῆ νύκτα με οὐράνιο φῶς ἦλθε εἰκὼν Ἁγίου Γεωργίου ἀπὸ ἄγνωστο μέρος. Ἡ μονὴ ὠνομάσθη «Ζωγράφου». Ἡ εἰκὼν αὕτη ὑπῆρχε εἰς τῆ μονῆ Φανουῆλ εἰς Λύδδα (πλησίον Ἰόπτης). Συνεχῶς ἐθαυματοουργοῦσε. Μία ἡμέρα παρουσία μοναχῶν ἢ ἀγιογραφία τῆς εἰκόνας ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ ἄφαντη ἔγινε. Ὁ ἡγούμενος εἶδε τὸν Ἅγιο Γεώργιο νὰ τοῦ λέγῃ· «Μὴ λυπεῖσθε, εὔρον τὴν μονὴν μου εἰς τὸν κλῆρον τῆς Θεοτόκου -εἰς τὸν Ἄθωνα, σπεύσατε ἐκεῖ καὶ ἐσεῖς διότι ἐδῶ θὰ ξεσπάσῃ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ἀμαρτίας χριστιανῶν. Ἦλθον ὅλοι οἱ μοναχοὶ τῆς μονῆς Φανουῆλ εἰς μονὴ Ζωγράφου καὶ εἶδον τὴν θαυματοργὸν εἰκόνα τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.. Ἐπεσκέφθη ὁ ἐπίσκοπος Βοδενῶν τῆς μονῆς, δὲν ἐπίστευε ὅτι ἦλθε ἀπὸ τὴν Λύδδα ἢ εἰκὼν.. ἠγγισε με τὸ δάκτυλό του τὴν παρεῖα τοῦ ἁγίου καὶ ὦ! Τῶν κριμμάτων Σοῦ Κύριε! -ἐκόλησε τὸ δάκτυλό του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλευθερωθῆ ἕως ὅτου ἔκοψαν τὸν πρῶτο σπόνδυλο τοῦ δεικτοῦ. Φαίνεται ἕως σήμερον τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ δακτύλου κολλημένο εἰς παρεῖα τοῦ ἁγίου.

Νεομάρτυρος Γεωργίου· Ἦτο Κύπριος, μετέβη εἰς Πτολεμαῖδα (τὴν νῦν λεγομένην Ἄκρι) καὶ εἰργάζετο ὑπηρέτης εἰς Εὐρωπαϊὸ πρέσβυν. Συκοφαντηθεὶς ὅτι δῆθεν ὑπεσχέθη νὰ τουρκεύσῃ, τὸν ἔφερον εἰς κριτήριον, ὁ Γεώργιος εἶπε τὴν ἀλήθεια, τοῦ ὑπεσχέθησαν δῶρα, δόξας καὶ ἀξιώματα ἀλλᾶ ὁ μάρτυς ὠμολογοῦσε ὅτι χριστιανός εἶναι καὶ θὰ εἶναι. Ἦτο Παρασκευὴ 23-4-1752 ὠδήγησαν τὸν Γεώργιο σιδηροδέσμιο ἐκεῖ, πάλι παρεκίνουν νὰ τουρκεύσῃ, ὁ μάρτυς τοὺς ἤλεγε με ἀνδρελία, ὑψώσας χεῖρας εἶπε· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ δέξαι τὸ πνεῦμα μου καὶ ἀξιώσου με τῆς Βασιλείας

Σοῦ». Ὁρμησαν ὅλοι μὲ πιστόλια ἐπυροβολοῦσαν ὡς ἔπεσε εἰς τὴν γῆν μὲ τὰ μαχαίρια κατατρύωσαν τὸ μαρτυρικώτατον ἐκεῖνο σῶμα. Ἐνῶ ἦτο γαλήνη ἐγένετο θαλασσοταραχὴ καὶ ἐξηγριώθη ἡ θάλασσα ὥστε τὰ κύματα ἔφθασαν ἕως τοῦ λειψάνου. Ἐβάφη δὲ τὰ κύματα κόκκινα.. οἱ Τοῦρκοι ἐφοβήθησαν καὶ ἔδωσαν εἰς χριστιανούς τὸ ἅγιο λείψανο καὶ ἐνεταφίασαν. 3 νύκτας ἐφαίνετο στήλη ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ ἕως οὐρανοῦ ἀκόμη καὶ ἡ πόλις ἔφεγγε ἀπ᾽ τὸ φῶς ἐκεῖνο.

Νεομάρτυρος Λαζάρου· Ἐκ πόλεως Κάμπροβα Βουλγαρίας, ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη Περγάμου ἐγίνε ποιμὴν προβάτων. Διερχομένη ποτὲ ἡ σύζυγός οὐρκου, ὁ κύων ὤρμησε κατ᾽ αὐτῆς σχίσας ὀλίγον τὰ φορέματά της. Ἐκείνη τὸν ἐσυκοφάντησε ὅτι τὴν ἐβίασε. Ἀπὸ 7ης Ἀπριλίου ἕως 22ας φυλακίζεται, προσπαθεῖ ὁ ἀγὰς νὰ τὸν πείσῃ μὲ κολακείας νὰ Τουρκεύσῃ. Ἐπύρωσαν σίδηρα καὶ κατέκαιον ἀσπλάχνως ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του. Μετὰ λαβόντες βαρεῖαν πέτραν τὴν ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ μάρτυς ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἅγ.Γεώργιον ἦτο 22α τοῦ μηνός, τοῦ ἔκαυσαν τὴν γλῶσσαν, περισφίγγοντες τὴν κεφαλὴ του μὲ σχοινὶ κατέστρεψαν τὸν ὀφθαλμὸ του, ἔθεσαν χάλκινο πυρωμένο στεφάνι εἰς κεφαλὴν του.. ὁ μάρτυς ἔμεινε ὡς νεκρὸς ἄπνους, ἀκίνητος. Πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ μάρτυς ἴστατο ἀνδρεῖος, τὴν 23 πρωτὴ ὁ ἀγὰς θυμωθεὶς ἔλεγε εἰς τούρκους· «Δὲν σᾶς ἐπρόσταξα ἢ νὰ τουρκεύσῃ ἢ νὰ τὸν θανατώσετε;» Ἐδιηγοῦντο τὰ βασανιστήρια ποὺ τοῦ ἔκαμαν. Ὁ Λάζαρος ὁμολογεῖ πάλι, ἀπεφέσισαν νὰ τὸν κραμάσουν. Εἰς τόπο καταδίκης φθάσαντες μόνος του ὁ μάρτυς χαρούμενος, ἐπέρασε τὸ σχοινίον εἰς λαιμὸ του. 23 ἐτῶν ἦτο.. Τὸν ἀπηγχόνισαν. Οἱ παρεστῶτες χριστιανοὶ ἴδον ὅτι τρεῖς φορὰς ἀνήλθε καὶ κατήλθε τὸ ἅγ.λείψανο μετὰ τοῦ σχοινίου, ἄνευ χειρὸς ἀνθρώπου καθὼς ἀναβιβάζει καὶ καταβιβάζει τὶς κανδήλα. Οἱ τοῦρκοι ἔστρεφον τὸ λείψανο πρὸς δυσμὰς καὶ αὐτὸ ἐστρέφετο πρὸς Ἀνατολάς. Τοῦτο πολλάκις ἐγίνε. Εἷς τοῦρκος εἶπε· «Τὸ πείσμα τὸ ὁποῖον εἶχε ζωντανός, ἔχει καὶ νεκρός». Ὁ ἱερεὺς Αὐξέντιος τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ἐνεταφίασε τὸ ἅγ. Λείψανο. Ἔλεγε οὗτος· «Ἐθαύμασα τὴν ἀπαλότητα ἣν εἶχε τὸ ἅγ.λείψανό του, τὰ ἄλλα λείψανα ἀφ᾽ οὐ κρυσώσουν μόνον ξηρὰ καὶ τελείως ἀλύγιστα. Τοῦ ἅγ.Λαζάρου ἔλυσαν τὰς χεῖρας ποὺ ἦσαν δεμέναι ὀπισθεν καὶ τὰς ἐσταύρωσαν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος, ἦτο ὡς νὰ ἐξεψύχησε αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

24η Ὁσίας ΕΛΙΣΑΒΕΤ· Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐγίνε μοναχὴ, ἔζησε μὲ ἄκρα κακοπάθεια, ἀνυπόδητη, μᾶ ἓνα μόνον ἔνδυμα, μὲ προσευχὴ ἐθανάτωσε φαρμακερὸ φίδι, ἐπὶ πολλὰ ἔτη δὲν ἔφαγε ἔλαιον, ἐνήστευε τεσσαρακοντάδα ἡμερῶν. Ἐζλαβε χάρι θαυμάτων. Ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη. (6ος αἰών).

Ἁγίου Σάββα τοῦ Γότθου· Γοθθία εἶναι περιοχὴ βορείως Γερμανίας μεταξὺ Σουηδίας καὶ Νορβηγίας. Ἐμαρτύρησε ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ 272 μ.Χ. Πολλὰ μαρτύρια πάσχων ἔμεινε ἀβλαβής, ἐπίστευσαν 70 στρατιῶτες καὶ ἐθανατώθησαν. Εἰς φυλακὴν τοῦ ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε. Τέλος τὸν ἐπνιξαν εἰς ποταμὸν εἰς τὴν Ῥώμην. Τὴν 18 Ἀπριλίου ἐορτάζει ὁ συνώνυμος ἅγιος ὁ ὁποῖος τὸ αὐτὸ τέλος εἶχε (πνιγμὸς εἰς ποταμόν). Ἐμαρτύρησε ὁμῶς ἐν Γοθθίᾳ εἰς χρόνους Οὐάλλεντιανοῦ εἰς τὸν ἄρχοντα Ἀθανάριχον.

Νεομάρτυρος Δούκα· Ὁ Δούκας ἦτο Μυτιληναῖος, ράπτῃς τὴν τέχνην. Μία κυρία τὸν

ἀγάπησε καὶ τοῦ ἔλεγε λόγους δαιμονικοὺς καὶ ἐρωτικούς, ὁ δὲ ἔφυγε μιμούμενος τὸν πάγκαλο Ἰωσήφ. Ἐκείνη τὸν κατεδίωκε λέγουσα νὰ τὸν ὑπανδευθῆ (διότι ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο εἰς πόλεμο) ἂν δὲν ἔλθῃ ὁ σύζυγός τῆς δηλ. φονευθῆ, ἂν ἐπιστρέψῃ νὰ τὸν κάμῃ πρῶτον τοῦ οἴκου τῆς. Τέλος τὸν ἀπέλιψε ἂν δὲν γίνῃ Τοῦρκος θὰ χάσῃ τῆ ζωῆ του. Ὁ εὐλογημένος Δούκας ἔχων τὸν ἐγκάρδιο ἔρωτα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς καρδία εἰς οὐδὲν ὑπελόγησε τὰς κολακείας καὶ ἀπειλάς τῆς. Ἐκείνη ἐθυμώθη καὶ τὸν κατηγόρησε εἰς Βεζύρη ὅτι τῆς εἶπε λόγους ἄσεμνους καὶ ὅτι τὸν ἔδειρε καὶ ἔφυγε. Ἦ νὰ γίνῃ Τοῦρκος ἢ νὰ θανατωθῆ. Τὸν συνέλαβαν καὶ ἐβασάνισαν σκληρῶς. Τὸν ἐξέδαρον ζώντα καὶ ἔρριψαν τὸ δέρμα του εἰς θάλασσα, αὐτὸν δὲ ἔσφιξαν εἰς τὰ σίδηρα καὶ ἐτελειώθη τὴν 24 Ἀπριλίου 1564 εἰς Κων/πολι. Ἔλαβε οὕτω τὸν στέφανον μαρτυρίου, ἀνελθῶν εἰς τὰ οὐράνια.

Νεομάρτυρος Νικολάου· 22 ἐτῶν ἐνῶ ἡτοιμάζετο διὰ τὸν γάμο του τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, μετέβη εἰς Μαγνησία διὰ τινὰ ἐργασία (ἦτο ἐργαζόμενος εἰς μεγάλο ἀγὰ τὸν Καρὰ Ὄσουμάνογλους) καὶ ἐφόρι τουρκικὰ ὑποδήματα καὶ κόκκινο φέσι. Τὸν συνέλαβον καὶ ἔφερον εἰς κριτὴν, ὁ Νικόλαος εἶπε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ ταῦτα φορὰ μὲ τὴν ἄδειά σας. Οἱ τοῦρκοι ἔλεγον· «Ἄλλης θρησκείας ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ τὰ φοράσῃ». Τὸν δέρουν... ὁ μάρτυς εἶπε· «ἐγὼ πρὸ ὀφθαλμῶν μου ἔχω τὸν θάνατόν μου, ὧ δικαστὰ καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἁρνηθῶ τὴν πίστιν μου». Πάλι δέρεται.. ὥστε τὸν ἄφησαν ἡμιθανῆ, τὸν ἔρριψαν εἰς φυλακὴν. Ἡ χάρις τοῦ κυρίου ὁ τρισμακάριος ὀλόψυχα τὸν Κύριον διότι ἠξιώθη νὰ πάθῃ διὰ τὰ ὄνομά Του. Μετὰ 3 ἡμέρας παρέδωκε τὴν ἀγίαν τοῦ ψυχῆν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἐτοιμαζόμενος καὶ ζητῶν νὰ λάβῃ νύμφην ἐπίγειον καὶ γάμον πρόσκαιρον ἠξιώθη νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸν οὐρῶνιον Μυμφίον καὶ νὰ εἰσέλθῃ Παρθένος εἰς τὸν ἄφθαρτον Νυμφῶνα τῶν Παρθένων. Εὔρε τὴν αὐτὴν καὶ αἰδίων οὐρανῶν Βασιλείαν.

25η Ἁγ. Ἀποστόλου ΜΑΡΚΟΥ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ· ἦτο μαθητὴς καὶ θετὸς υἱὸς τοῦ Ἀποστ. Πέτρου (ἈζΠέτρ.5,13) ἀνεψιὸς Βαρνάβα. Ἦγενε Πρῶτος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας (42-62μ.Χ.). Ἐκήρυξε εἰς Λιβύην - Αἴγυπτον καὶ ἄλλοι. Ἦτο ἄπιστος ὑποδηματοποιὸς εἰς Ἀλεξάνδρεια, ῥάπτων τὸ παλαιὸν καὶ ἐσχισμένο ὑπόδημα τοῦ Ἀποστόλου τρύπησε τὴν χεῖρα του καὶ πονέσας ἐφώνησε «ὦ Θεέ μου». Λαβὼν ἀφορμὴν ὁ ἀπόστολος τὸν ἐδίδαξε ὀρθόδοξον πίστιν, πτύσας τὸν ἰάτρυσεν, τὸν ἐβάπτισεν, ἀργότερα τὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπος. Συνέγραψε τὸ ἁγ.Εὐαγγέλιον Ἑλληνιστί, ἐξηγουμένου εἰς αὐτὸν τοῦ ἀποστ. Πέτρου. Οἱ εἰδωλολάτρες βασανίζοντες σύροντας τὸν ἅγιον εἰς πέτρας παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

26η ἁγ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ· Εἰς χρόνους βασιλείως Λικινίου, ἐπίσκοπος Ἀμασειας (εὐρίσκεται εἰς περιοχὴν Τραπεζοῦντος), ὡμολόγησε εἰς Νικομήδεια, ὁ βασιλεὺς Λικίνιος διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν ἱερομάρτυρα Βασιλέα, ἔρριψαν εἰς θάλασσα τὸ λείψανον καὶ τότε!!.. ἐνώθηκε ἡ ἀγία κεφαλὴ μὲ τὸ σῶμα, εὐρέθη ἀπὸ ἀλιεῖς εἰς κόλπον Σινώπης, ἄγγελος ἐφάνερωσε εἰς τὸν χριστιανὸν Ἐλπιδοφόρον περὶ τοῦ ἁγίου λειψάνου. Ἐνεταφιάσθη εἰς Ἀμάσεια.

27η ΑΓ. ΣΥΜΕΩΝ· Ἦτο υἱὸς τοῦ μνηστῆρος Ἰωσήφ. Μετὰ τὸν ἀδελφὸθεο Ἰάκωβον ἔγενε

πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Εἴκοσι ἕξ ἔτη εἰς θρόνον. Τὸ 98 μ.Χ εἰς ἡλικίαν 120 ἐτῶν ἐσταυρώθη καὶ ἔλαβε τὸ στέφος τοῦ μαρτυρίου.

ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ᾧ ἦτο ἀπὸ Συρία, ἐννέα ἐτῶν ἔγινε μοναχός, ἦτο παρὼν εἰς 7η Οἴκουμ. Σύνοδο. Τὸ 802 μ.Χ ἔγινε ἡγούμενος μονῆς Καθαρῶν εἰς Βιθυνία. Ὑπὸ εἰκονομάχων βασανίζεται καὶ ἐξορίζεται εἰς φρούριο Πελοποννήσου, πάλι ὁμολογεῖ πάλι γιὰ 2 ἔτη εἰς φυλακὴν, μετὰ εἰς Ἀφουσία ἐξορίζεται. Προεῖδε τὴν τελευτὴν του.

Ἅγ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ Ὁ Εὐλόγιος ἦτο λατόμος, ἐφιλοξένησε τὸν διερχόμενον Ἀββᾶ Δανιὴλ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐὰν καὶ ἦτο 100 ἐτῶν ὅλη τὴν ἡμέραν ἐνήστευε, τὸ ἑσπέρας ἔτρωγε, τὰ ἡμερομίσθια του ἐξόδευε εἰς φιλοξενία. Ὁ Ἀββᾶς Δανιὴλ συνωμόλησε ὅλο τὴν νύκτα μὲ τὸν Εὐλόγιο. Ἐπιστρέψας ὁ Δανιὴλ προσηύχετο νὰ πλουτίσῃ ὁ Θεὸς τὸν Εὐλόγιο. Μετὰ 20 ἡμέρας εἶδε ἑνδοξο ἄγγελο λέγοντα τι ἔχει. Ὁ Δανιὴλ: «Νηστεύω, ἔταξα νὰ μὴ φάγω τίποτε ἕως νὰ πλουτίσῃ ὁ Θεὸς τὸν Εὐλόγιο διὰ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς πτωχοὺς, διὰ νὰ διζάζεται ὁ Θεός». -Γίνεσαι ἐγγυητὴς διὰ τὴν ψυχὴν του; -ὁ ὅσιος ἐδέχθη, τοῦ ἐφάνη ὅτι εὐρέθη εἰς Ζωοδόχο Τάφο ΚΗΙΧ καὶ ἄγγελος ἐκάθητο εἰς λίθο μνήματος μαζί καὶ ὁ Εὐλόγιος. Ὁ ἄγγελος ἠρώτησε: «Σὺ ἐγγυήθηκες διὰ Εὐλόγιο»; -Ὁσιος: «Ναί, Κύριε!» Τότε δύο νέοι εἶδε ὅτι ἔδωσαν πολλὰ χρήματα εἰς Εὐλόγιο. Ἐξυπνος γενόμενος ὁ Ἀββᾶς κατενόησε ὅτι ὁ Κύριος εἰσήκουσε τὴν δέησίν του. Ὁ Εὐλόγιος εὗρε θησαυρὸν ἐνῶ ἔσκαπτε, ἦλθε εἰς Κων/πολι, ἔδωκε δωρεάς ἐψηφίσιον ἑπαρχος, ἔζη μὲ δόξα, λησμονήσας τὴν προτέρα ζωὴν του. Μετὰ δύο ἔτη εἶδε ὁ Δανιὴλ αἰθίοπα νὰ σύρῃ δεμένο τὸν Εὐλόγιο.. ὁ Ἀββᾶς κατενόησε καὶ ἔκλαιγε... ἦλθε εἰς Κων/πολι ἀλλὰ δὲν εὐρέθη τρόπος νὰ ἴδῃ τὸν Εὐλόγιο. Οἱ ὑπηρετὲς τὸν ἐξεδίωξαν καὶ ἐπέστρεψε εἰς Ἀλεξάνδρεια. Καυᾶ ὁδὸν εἶδε ὀπτασία ἄγγελο νὰ τὸν ἔλεγχε διὰ τὸ δὲν πράττει ὅ, το ὑπεσχέθη.. ἐνῶ τὸν ἔδεναν ὡς κατάδικον ἢ Θεοτόκος ἐφάνη καὶ τὸν ἔσωσε λέγουσα: «Φυλάξου νὰ μὴ πράξῃς ἄλλο τι ὅμοιον παῖσμα». Διέταξε ἡ Θεοτόκος νὰ τὸν λύσουν νὰ ὑπάγῃ εἰς κελλί του αὐτὴ Δὲ νὰ μετατρέψῃ τὸν Εὐλόγιο εἰς πρώτην τοῦ εὐλάβεια. Μετὰ 3 μῆνας Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐβασίλευσε, τὸν Εὐλόγιο ἐξεδίωξε καὶ ἦλθε εἰς μετάνοιαν ἐπιστρέψας εἰς τὴν προτέρα τοῦ ἐργασία.

28η τῶν 9 ἐν Κυζίκῳ μαρτύρων Ἐθεόγνις, Ῥοῦφος, Ἀντίπατρος, Θεόστιχος, Φιλήμων, Ἀρτεμάς, Μάγνος, Θεόδουλος καὶ Θαυμάσιος. Οἱ ἅγιοι οὗτοι ἦσαν ἐκ διαφόρων τόπων, ὠμολόγησαν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

Διήγησις θαύματος ὁ ἔτος 625 μ.Χ εἰς Καρθαγένῃ Ἀφρικῆς στρατιώτης περιέπεσε εἰς μοιχείαν. Ἀσθενήσας ἀπέθανε, ἀφοῦ τὸν ἐνεταφίασαν ἤρχισε νὰ βοᾷ ἐκ τοῦ τάφου «ἐλεήσατέ με». Ἀνοίξαντες τὸν τάφον καὶ ἐλθόντος τοῦ πατριάρχου Θαλασίου διηγήθηκε ταῦτα. Ἄ ὅταν ἀπέθανον ἄγγελοι δύο μὲ ἀνεβίβαζον εἰς οὐρανόν. Εἰς τελώνιον τῆς μοιχείας μὲ ἤρπασαν οἱ δαίμονες διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου πρᾶχθειαν ἁμαρτίαν. Μὲ κατάβασαν εἰς κόλασιν καὶ εἶδα ὅλα τὰ φοβερά πού ἀδυνατεῖ νὰ διηγηθῇ γλῶσσα ἀνθρώπου. Ἐνῶ ἐθρηνοῦσα καὶ ἔκλαιγα ἦλθον οἱ δύο ἄγγελοι καὶ ζήτησαν χρόνον μετάνοιας. Τότε εἶπον ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον. Συμφωνεῖς ὅτι θὰ μετανόησῃ καθὼς λέγει; Εἶπε: «Ναί». Τότε μᾶ ἔφεραν εἰς τὸν τάφον. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ἔμβω εἰς τὸ σῶμα μου. Μοῦ εἶπον: «Ἀδύνατον νὰ μετανόησῃς παρὰ μὲ τὸ σῶμα μὲ τὸ ὅποιο ἡμάρτησες».

Τότε εισήλθον καὶ ζωντάνεψα μὲ τὸ σῶμα μου καὶ ἐφώναζα «ἐλεήσατέ με». Ἔζησε 40 ἡμέρας χωρὶς νὰ φάγη ἢ νὰ πῖη τίποτε περιερχόμενος ἀπὸ ναὸ εἰς ναὸ κλαίων καὶ βοῶν· «Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους ποὺ ἀμαρτάνουν καὶ δὲν μετανοοῦν. ὦ! Ποία φοβερὰ κόλασις καὶ κρίσις ἀκριβῆς περιμένει αὐτούς. Πρὸ 12 ἡμερῶν ἐγνώρισε τὸ θάνατό του καὶ ἐκοιμήθη.

29η Ἁγ. Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου· Ἦσαν μαθηταὶ καὶ συνεργοὶ ἀποστ. Παύλου. Ὁ Ἰάσων ἐκ Ταρσοῦ, ἐπίσκοπος εἰς Ταρσό. Ὁ Σωσίπατρος ἐπίσκ. Ἰκονίου, κατήγετο ἀπὸ Ἀχαΐα. Ὁμολόγησαν, ἐφυλακίσθησαν, οἱ φυλακισμένοι πιστεύουν καὶ μαρτυροῦν. Ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως ἡ Κερκύρα πιστεύει καὶ φυλακίζεται, ὁ ἀσελγῆς αἰθίοπας ποὺ ἠθέλησε νὰ ἀμαρτήσῃ μὲ τὴν Κερκύρα, ὅταν πλησίαζε εἰς φυλακὶ διασπαράχθη ἀπὸ θηρίο, ἡ Κερκύρα τὸν ἰάτρευσε μὲ προσευχὴ της καὶ ἐκεῖνος ἐπίστευσε καὶ ἐμαρτύρησε. Ῥίπτεται ἡ ἀγία εἰς πυρὰ, ἀλλὰ μένει ἀβλαβῆς. Τοξευθεῖσα παραδίδει τὸ πνεῦμα της, ὁ βασιλεὺς Κερκυλῖνος πορευόμενος νὰ τιμωρήσῃ χριστιανούς κατεποντίσθη εἰς θάλασσα. Ὁ νέος βασιλεὺς διέταξε καὶ ἔβρασαν εἰς πίσσα τὸν Ἰάσωνα - Σωσίπατρο, διεφυλάχθησαν σῶοι. Ὁ βασιλεὺς καὶ λαὸς ἐπίστευσαν - ἐβαπτίσθησαν. Ὁ Ἰάσων ἀνέστησε τὸν υἱὸ τοῦ βασιλέως. Οἱ ἅγιοι θεωροῦνται οἱ πρῶτοι ἀπόστολοι Κερκύρας. Σώζονται ἐκεῖ αἱ ἅγιοι κάραι αὐτῶν.

30η Ἀποστόλου Ἰακώβου· Υἱὸς Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς Ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου. Τὸ 444 μ.Χ ἐθανατώθη διὰ μαχαίρας ἀπὸ τὸν Ἡρ ὠδὴ Ἀγρίππα (ἀνηψιὸς τοῦ Ἡρ ὠδου ποὺ ἐθανάτωσε τὸν Τίμ. Πρόδρομο, ἀπέθανε σκωληκόβρωτος) (ιδεὲ πράξεις 12,19-23).

Ἁγ. Δονάτου· Τὸν 4ον αἰῶνα, ἐπίσκοπος Εὐροίας εἰς Ἰωάννινα. Ἐθανάτωσε δράκοντα εἰς πηγὴν τινα καὶ εὐλόγησας τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἔγινε ἀπὸ θανατηφόρο, πόσιμο. Διὰ προσευχῆς του, ἀνέβλυσε ὕδωρ ἐκ γῆς, ἐξ οὐρανοῦ κατέβασε βροχὴ. Ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος τὸν ἐκάλεσε εἰς Κων/πολι καὶ ἐθεράπευσε τὴν μονογενῆ θυγατέρα του. Δὲν ἐδέχθη τὰ βασιλικά δῶρα, παρὰ μόνο χρήματα διὰ ἐκκλησίαν. Ἀνέστησε (εἰς Κων/πολι) νεκρὸν ὅστις ἠμποδίζετο ἀπὸ ἕνα δανειστὴ νὰ ἐνταφιασθῇ ἂν δὲν πληρώσῃ τὰ δάνεια. Ἀφ' ἧς οὗ ὁ νεκρὸς συνωμίλησε μὲ τὸν δανειστὴν, ἐσχίσθη ἡ ὁμολογία χρέους καὶ τὸν διέταξε ὁ ἅγιος νὰ κοιμηθῇ ἕως τὴν κοινὴ Ἀνάστασι. Εὐχηθεὶς ἐλύθη ἡ ἀνομβρία ποὺ ἐμάστιζε τὴν χώρα, ἐνῶ ἔβρεξε καταρρακτωδῶς ὁ ἅγιος δὲν ἐβράχη καθόλου. Εἰς βαθὺ γῆρας ἀνεπαύθη.

Νεομάρτυς Ἀργυρῆ· Κατήγετο ἐκ Προύσσης, ἔγγαμος. Τοῦρκος τὶς γεζζιτονάς της τὴν ἠγάπησε καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ τὴν φέρῃ εἰς κακὴν γνώμη του, ἐψευδομαρτύρησε ὅτι εἶπε νὰ γίνῃ Τούρκα.. Ὁδηγήθη εἰς κριτὴν, ὠμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανὴ καὶ οὐδὲν τοιοῦτο εἶπε. Φυλακίζεται, δέρεται καὶ πάλι εἰς ἐξέτασι... Ἡ μάρτυς ἔμεινε φυλακισμένη 17 χρόνια!! ὦ τῆς γενναιότητός της! Φυλακισμένη καὶ δεσμία ἐτελείωσε τὴν ζωὴ της. Τὴν ἐνεταφίασαν εἰς τόπον Χάσκοι, μετὰ 3 ἔτη εἰς ἀνακομιδὴ εὐρέθη τὸ ἁγ.λεῖψανον σῶον - ἀκέραιον - εὐωδιάζον. Τὸ ἀπέθεσαν ἐντὸς τοῦ ναοῦ Ἁγ. Παρασκευῆς καὶ ἐκεῖ σώζεται ἕως σήμερον. (Ἐμαρτύρησε εἰς Κων/πολι τὸ ἔτος 1725).

ΜΑΪΟΣ (λατινιστί σημαίνει Μέγας).

1η Προφήτου ΙΕΡΕΜΙΟΥ· Ἐκ φυλῆς Λευΐ, ἐγεννήθη εἰς Ἀναθώθ τὸ ἔτος 620 π.Χ. Ὅταν οἱ Βαβυλώνιοι κατέλαβον τὰ Ἱεροσόλυμα, ὠδήγησαν τὸν λαὸ εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτο. Ὁ προφήτης Ἱερεμίας εὐρισκόμενος εἰς Αἴγυπτο ἐπειδὴ ἤλεγχε τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τὶς θυσίαις τοὺς εἰς τὰ εἰδῶλα, τὸν ἐλιθοβόλησαν. Οἱ Αἰγύπτιοι τὸν ἔθαψαν εἰς βασιλικούς τάφους ὡς εὐεργετηθέντες παρ' αὐτοῦ (διὰ προσευχῆς τοῦ ἐθανάτωσε κροκοδείλους τοῦ Νείλου καὶ ἀσπίδας). Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος μετέφερε τὰ λείψανά του εἰς Ἀλεξάνδρεια. Ὁ προφήτης εἶχε εἰπῆ εἰς Αἰγυπτίους ὅτι τὰ εἰδῶλά των θὰ συντριβοῦν ἀπὸ τὸν Σωτήρα ποῦ θὰ γεννηθῆ ἀπὸ παρθένον, εἰς φάτνη. Ἐκείνη ἔκαμαν ἄγαλμα παρθένου βασταζούσης βρέφος ἐντὸς φάτνης. Ὁ βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἠρώτησε τοὺς ἱερεῖς εἰδώλων δι' αὐτό. Ἀπήνησαν ὅτι εἶναι παράδοσις πατροπαραδότου μυστηρίου. Πρὶν τὴν ἄλωσι πόλεως Ἱερουσαλήμ ὑπὸ Βαβυλωνίων ὁ Ἱερεμίας ἔλαβε τὴν κιβωτὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἅγια καὶ μετέφερε εἰς ἔρημο Ναβαῦ (ἴδε Β'. Μακαβ. Β'-4) καὶ ἔκρυψε ἐντὸς πέτρας, ἔγραψε δὲ μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς πέτρας (καὶ ἐχαράχθησαν ὡς μὲ σμίλη γραφέντα) καὶ φωτεινὴ νεφέλη ἐπεσκίασε τὸν τόπον. Εἶπε εἰς παρεστῶτας ἱερεῖς· «Ταῦτα οὐδεὶς θὰ ἐκβάλῃ, παρὰ μόνο Ἀαρῶν καὶ Μωϋσῆς θὰ τὰ παραλάβουν εἰς τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν».

Ἱερομάρτυρος Βάτα τοῦ Πέρσου· Ἦτο μοναχός. Ὁμολόγησε εἰς ἄρχοντα Περσῶν Ἱασδήχ, ἐτέντωσαν τὰ χέρια τοῦ τόσο πολὺ ὥστε ξεκόλλησαν, τὸν ἔδεσαν ἀπὸ τὰ γεννητικὰ ὄργανα καὶ τὸν ἔσυραν κατὰ γῆς, κατακοπεῖς μὲ μαχαίρας.
Τέλος ἀπεκεφάλισαν.

Μάρτυρος ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ· Ὁ Φιλόσοφος ἐδέθη ἐπὶ κλίνης καὶ μία πόρνη τὸν ἐνηγκαλίζετο καὶ κατεφίλη παρακινῶντας διὰ ἁμαρτία. Ὁ μάρτυς ἔκλεισε τὰ μάτια τοῦ νὰ μὴ βλέπῃ.. δαγκάσας τῇ γλῶσσᾳ τοῦ ἐπλήγωσε, ἔτρεχε αἷμα ἔπτυσσε τὴν πόρνη.
Τέλος ἀπεκεφαλίσθη.

Νεομάρτυρος ΑΚΑΚΙΟΥ (+1815). Τὴν 1η Μαΐου τελεῖται ἡ μνήμη ἀγ.μαρτύρων ΕΥΘΥΜΙΟΥ, ΙΓΝΑΤΙΟΥ καὶ ΑΚΑΚΙΟΥ διότι καὶ οἱ τρεῖς προσῆλθον εἰς τὸ μαρτύριον ἐκ τῆς Σκήτης Προδρόμου τῶν Ἰβήρων (Ἁγίου Ὁρους). Ὁ Ἀκάκιος ἦτο ἀπὸ Νεοχώριο Θεσσαλονίκης, οἱ γονεῖς τοῦ μετώκησαν εἰς Σέρρες, 9 ἐτῶν ἐργαζόμενος εἰς σκυτοτόμο σκληρό, τὸν ἔδειρε μία ἡμέρα, ὁ δὲ κλαίων παρεσύρθη τὴν Μ.Παρασκευὴ ἐτούρκευσε δεχόμενος περιτομή. Ἦμεινε 9 ἔτη εἰς πλάνη τούρκων. Ἡ Κυρία τοῦ ἠ-θέλησε νὰ ἁμαρτήσῃ μαζί του, ὁ νέος ἠρνήθη, ἐκείνη τὸν ἐσυκοφάντησε καὶ τὸν ἐξεδίωξαν. Ἦλθε εἰς οἰκία του ἐν συνεχείᾳ μὲ προτροπὴ μητρός του εἰς Ἁγ. Ὁρος εἰς Σκήτη Προδρόμου. Ἐκεῖ ἤρχισε μὲ νηστείας, κομβοσχοίνια ἀμέτρητα καὶ τρεῖς ἡμισυ χιλιάδας μετανοίας τὸ ἡμερονύκτιον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τοιαύτην κατάνυξι ἔφθασε ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔγιναν πηγαὶ δακρύων. Ἔλαβε τὸ μέγα ἀγγελικὸ Σχῆμα καὶ ὠνομάσθη ἀπὸ Ἀθανάσιος Ἀκάκιος. Μὲ πλοῖο μὲ συνοδίτη τὸν Γέροντα Γρηγόριο ἦλθε εἰς Κων/πολι ὠμολόγησε ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, καταπατῶν τὸ σαρῖκι καὶ ἐλέγχων τὴν κακοδοξίαν τοῦ Ἀντιχρίστου Μωάμεθ. Τύπτεται καὶ φυλακίζεται, ὁ μάρτυς οὐδὲν ἄλλο ἐλάλει παρὰ μόνο τὴν εὐχὴ· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με», καὶ κάνοντας τὸν σταυρὸ τοῦ

συνεχῶς. Πάλι ὁδηγηθεῖς εἰς ἐξέτασιν καὶ ὁμολογήσας, ὠδηγήθη εἰς τόπον καταδίκης Δακτυλόπορτα καλούμενον εἰς τὸν τρίτον λόφον τῆς ἑπταλόφου. Ὁ δῆμιος· «Γονάτισε ἄπιστε». Ὁ μάρτυς· «Κτύπησον μὲ τὴν σπάθην ἀνδρείως καὶ κόψε τὸν λαιμόν μου, μὴ λυπηθῆς καθόλου». Ἀπεκεφαλίσθη τὴν 1-5-1815 ἡμέρα Δευτέρα, ὥρα 5η. Ἐξηγόρασαν τὸ λείψανο κι ἔφερε ὁ Γρηγόριος εἰς Ἁγ. Ὀρος καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς καλύβη Ἁγ. Νικολάου εἰς Σκήτη Ἰβήρων ὅπου καὶ τὰ ἄλλα ἁγ. λείψανα τῶν Νεομαρτύρων, Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου, ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος.

3η Ἁγ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ καὶ ΜΑΥΡΑΣ· Ἦτο ἔγγαμος ἱερεὺς καὶ ἔζη μὲ Μαῦρα σύζυγό του εἰς Θησαΐδα Αἰγύπτου. Ὁμολογεῖ εἰς ἡγεμόνα Ἀρριανὸ ἀρνούμενος νὰ παραδώσῃ τὰ βιβλία ἐκκλησίας λέγων· «Δὲν παραδίδω αὐτὰ εἰς θάνατον». Βασανίζεται μὲ πυρωμένα σίδηρα εἰς αὐτία του.. ὥστε πίπτουν οἱ ὀφθαλμοὶ του, τὸν θέτουν εἰς τροχὸ μὲ καρφία, ὁ ΚΗΙΧ τὸν ἰατρεύει. Κόπτουν τὰ δάκτυλα Μαύρας, ἐνῶ τὴν βράζουν εἰς λέβητα ὕδατος, μένει ἀβλαβῆς ψάλλουσα ψαλμούς, ὁ Ἀριανὸς ἔθεσε εἰς ὕδωρ τὸ χέρι του διὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶναι κοχλάζων ἢ δροσερό..ἐκάηκε... Τοὺς ἐσταύρωσαν, ἐπὶ 9 ἡμέ-ρες ἔμειναν ὑπομένοντες καὶ δοξάζοντες ἐν Σταυρῶ τὸν Σταυρωθέντα Κύριον. Ὁ δαίμονας ὀφθαλμοφανῶς ἔδιδε εἰς ἁγία ποτήριο γάλακτος καὶ μέλιτος, δῆθεν νὰ δροσιστή. Ἡ δὲ ἐχλεύαζε αὐτόν. Ἄγγελος ἐλθὼν τὴν παρηγόρησε. Ἔδειξε ἐν ἐκστάσει εἰς μάρτυρας τοὺς ἐν Οὐρανῶ θρόνους αὐτῶν.

Ἁγ. Πέτρου· Νέος ἔγινε μοναχός, ὅπως καὶ τ' ἀδέλ-φια του καὶ οἱ γονεῖς του, εἰς μονὴ Κων/πόλεως. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παῦλος ἔγινε ἐπίσκοπος Κορίνθου, ὁ Πέτρος διέτριβε εἰς μοναστήρια Κορίνθου. Εἰς τὴν μητρόπολι Ἄργους-Ναυπλίου ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος. Ἔλαβε χάρι θαυμάτων. Γενομένης πεῖνας εὐλόγησε πίθο ἀλεύρου καὶ ἔγινε ἀκένωτος ὡς ἡ ὕδρια ἐκεῖνη ἐπὶ προφήτου Ἡλιοῦ. Πολλοὺς δαιμονιζομένους ἰάτρευσε. Ἀρχὰς 10 αἰῶνος εἰς ἡλικία 70 ἐτῶν ἐκοιμήθη.

Παρθενομάρτυρος Ξενίας τῆς θαυματουργοῦ· Ἐγεννήθη τὸ ἔτος 291 εἰς Καλαμᾶτα Πελοποννήσου, γονέων Νικολάου-Δεσποίνης, ἀνετράφη χριστιανικὰ ὁ πατήρ τῆς ἦτο γεωργὸς ἀπὸ μητέρα τῆς ἔμαθε ἀπλή ἀνάγνωσι (εἰς σχολεῖο δὲν ἐφοίτησε).

Ὁ ἔπαρχος τῆς πόλεως ὁ Δομετιανὸς ἰδὼν τὴν Ξενία ἠγάπησε καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν λάβῃ σύζυγον. Κατέφυγε εἰς μάγο διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἐπέτυχε, ἡ Ξενία ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς. Ὁ ἔπαρχος διέταξε νὰ τὴν ὁδηγήσουν ἐνώπιόν του. Ἡ Ξενία εἶπε ὅτι εἶναι χριστιανὴ καὶ νὰ μὴ ἐλπίζῃ ματαιῶς ὅτι θὰ τὴν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ΚΗΙΧ μὲ ὑποσχέσεις (νὰ τὴν λάβῃ σύζυγο) ἢ μὲ ἀπειλάς. Τὴν φυλακίζει, ἡ Ξενία ἀρνεῖται γάμο, τὴν ἐγύμνω-σαν, ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς καὶ κατέκαιον μὲ λαμπάδας, ἡ μάρτυς ὑπέμεινε δοξολογοῦσα. Εἰς φυλακὴ ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ λέγων· «Μὴ φοβοῦ Ξενία τὰς βασάνους, διότι ἡ χάρις μου εἶναι μετὰ σοῦ ἵνα σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ». Ὁ Κύριος εὐλογήσας ἀνελήφθη. Ἡ Ξενία ἐθεραπεύθη. Τὴν πρῶϊαν ὁ ἔπαρχος τῆς εἶπε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν ἰάτρευσαν, εἰσελθοῦσα εἰς ναὸ μὲ προσευχὴ τῆς ἐκρημνίσθησαν τὰ εἶδωλα καὶ συνετρίβησαν. Ὁ ἔπαρχος ἀντὶ νὰ πιστεῦσῃ διέταξε νὰ τὴν βασανίζουσαν, τὴν ἔδεσαν ἀπὸ πόδας εἰς ἵππο διὰ νὰ τὴν σύρῃ, ἀλλὰ τὸ ζῶο παρὰ τὴν βία καὶ τὸν δαρμὸ ἔμεινε ἀκίνητο καὶ ὠμίλησε δι' ἀνθρωπίνης λαλιάς ἐλέγχων τὴν ὠμότητα. Εὐθὺς ἡ ἁγία

εύρέθη ἐλεύθερη ἀπὸ δεσμά. Ὁ λαὸς ἐβόησε· «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν». Πολλοὶ ἐπίστευσαν, εἰς φυλακὴν πάλιν ὁ ΚΗΙΧ μέτ' ἀγγέλων καὶ ἐνίσχυσε αὐτήν. Τέλος ἀπεκεφαλίσθη (318 μ.Χ.Ο. Τὴν καρδίαν Ξενίας ἔφεραν ἐπὶ πινακίου εἰς τὸν ἔπαρχο, τὸ σῶμα ἔκαυσαν.

Μετὰ ἀπὸ ἡμέρας ἐνῶ ἦτο ὁ ἔπαρχος εἰς κυνήγι κεραυνὸς τὸν ἐθανάτωσε.

Τοῦ ὁσίου ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ· Ἦτο μαθητὴς τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου Πετσέρσκου τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου.

4η Ἁγ. ΠΕΛΑΓΙΑΣ· Ἐκ Ταρσοῦ Κιλικίας, ἔζη εἰς Ρώμη (3ος αἰών). Εἶδε εἰς ὕπνο τὴν τὸν ἐπίσκοπο Ρώμης Λίνο νὰ τὴν καλῇ. Ἡ Πελαγία ἐνόησε τὸ ὄραμα καὶ ἐβαπτίσθη καὶ ἔδωκε τὴν περιουσίαν της εἰς πτωχοῦς. Ὁ υἱὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ τὴν εἶχε ἀρραβωνιασθῆ, μαθῶν αὐτὸ ἀπὸ λύπη τοῦ αὐτοκτόνησε. Ἡ Πελαγία εἰς πυρακτωμένο χάλκινον βοῦν ἐτελειώθη.

Ὁσίου Νικηφόρου Μονάζοντος· Ἀσκήσας εἰς ἐρημίαν Ἁγίου Ὄρους, καθηγητὴς καὶ μυσταγωγὸς ἀσκητικῆς φιλοσοφίας τοῦ ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου. Συνέγραψε τὰ εἰς φιλοκαλία περιεχόμενα περὶ νοεράς προσευχῆς. Ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ (ΙΓ' αἰών).

5η Ἁγ. ΕΙΡΗΝΗΣ· Ἐκ Μαγεδῶν Περσίας, πρῶτα ὠνομάζετο Πηνελόπη, ἦτο θυγάτηρ τοῦ ἡγεμόνος -Βασιλίσκου τοῦ Λικινίου (4ος αἰών). Ἀπὸ ἡλικίας 6 ἐτῶν ἔμενε εἰς ἰδιαιτέρον πύργον μετὰ 13 ὑπηρετριῶν, διδασκομένη ἀπὸ τὸν γέροντα Ἀπελλιανόν. Μία ἡμέρα περιστερὰ ἔφερε εἰς χρυσοῦν τράπεζαν της κλάδο ἐλαίας, ἀετὸς ἄφησε στέφανον ἀνθέων καὶ κόραξ ὄφιν.. Ὁ Ἀπελλιανὸς ἐξήγησε ὅτι ἡ ἐλαία τὸ βάπτισμα ἐννοεῖ, ὁ ἀετὸς διὰ τοῦ στεφάνου τὴν μέλλουσα νίκη εἰκονίζει, ὁ κόραξ τὰς θλίψεις. Ἄγγελος ἐφάνη εἰς Πηνελόπην μετωνόμασε Εἰρήνην καὶ ἐδίδασκε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πατὴρ τῆς μαθῶν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ πιστεύει εἰς Χριστὸν καὶ ἔγινε χριστιανὴ διέταξε νὰ τὴν ποδοπατήσουν τὰ ἄλογα. Ἐνα ζῶον ἐθανάτωσε τὸν πατέρα της καὶ μετὰ ἀνθρώπινον φωνὴν ἐμακάρισε τὴν ἁγία. Ἡ εἰρήνη ἀνέστησε τὸν πατέρα της, ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη μετὰ 3.000 λαόν. Ἀπέθανε καὶ ἐβασίλευσε ὁ Σεδεκίας, τὴν Εἰρήνην διέταξε καὶ ἔρριψαν εἰς λάκκον μετὰ φίδια.. ἔμεινε ἀβλαβής. Πριονίζουσι τὰ πόδια της, ἄγγελος τὴν θεραπεύει, περιστρέφεται εἰς βασανιστικὸν τροχὸν ἀλλ' οὐδὲν ἐβλάβη. 8.000 ἄνθρωποι ἐπίστευσαν. Εἰς πόλιν Μαγεδῶν ἐτύφλωσε τὸν υἱὸν Σεδεκίου, πάλιν ὅμως ἡ ἁγία τὸν ἐθεράπευσε. Ἐκάρφωσαν καρφίαν εἰς πέλαμα ἁγίας, τὴν ἐφόρτωσαν σάκκον ἄμμου καὶ ἐβίαζον νὰ βαδίξῃ τρία μίλια. Ἡ γῆ ἐσχίσθη καὶ περίπου 10.000 ἀπίστους κατέπιε.. Τότε ἐπίστευσε ὅλος ὁ λαὸς ἐκεῖ.. περίπου 30.000 ἄνθρωποι. Ἄγγελος ἐθανάτωσε τὸν ἀπιστήσαντα βασιλέα. Ἐλθοῦσα ἡ Εἰρήνη εἰς πύργον τῆς διδάσκει, οἱ 33 φύλακες πιστεύουσι καὶ ἀκόμη 5.000 λαοῦ. Ὁδηγήθη εἰς βασιλέαν Νουμεριανόν, βάλλεται εἰς χάλκινον βοῦν, ὁ ἄψυχος βοῦς!!.. περιπάτησε καὶ ἐσχίσθη! Ἡ ἁγία ἐξήλθε ἀβλαβής. 100.000 (ἐκατὸ χιλιάδες) λαοῦ ἐπίστευσαν. Ρίπτεται εἰς πῦρ, ὅμως αὐτὸ σβύνει μετὰ τὴν ἐμφάνισιν ἀγγέλου. Ἀποκεφαλίζεται, ἄγγελος τὴν ἀνέστησε. (ἔτος 330 μ.Χ. ὑπὸ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν). Ὁ Σαβώριος ἐπίστευσε καὶ ἐλευθέρωσε. Ἦλθε εἰς πατρίδα τῆς Μαγεδῶν, θεῖα νεφέλη τὴν ἔφερε εἰς Ἐφεσον καὶ ἐδίδασκε. Εὔρε τὸν διδάσκαλόν της Ἀπελλιανόν καὶ ἄλλους 6 χριστιανούς καὶ εἰς τάφον ἔξω τῆς Ἐφέσου

εισήλθε εἶπε νὰ τὴν κλείσουν καὶ ἐπὶ 4 ἡμέρας νὰ μὴ ἀνοίξουν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἤνοιξε ὁ Ἀπελλιανὸς ἀλλὰ τὸ λείψανο -τὸ σῶμα ἀγίας δὲν ὑπῆρχε.

6η Ἀγ. Δικαίου πολυάθλου ΙΩΒ· Ἀπόγονος Ἡσαύ, ἐξ Αὐλίτιδος (+1925 π.Χ.). Τὸ βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «Ἰώβ» γράφει διὰ τὶς δοκιμασίαις του, τὴν ὑπομονὴν του καὶ τὴν ἐν Θεῷ ἐργασίαν του.

Ἰοσίου Σεραφεῖμ ἐν Δομπῶ Λεβαδείας· Ἦτο ἀπὸ τὸ Ζέλι Βοιωτίας, νήπιον Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ καὶ νηστείας δὲν ἐθύλαζε. Νέος ἀνεχώρησε εἰς Προφήτη Ἥλιαν (μονὴ εἰς ὄρος Κάρκαρα) καὶ μετὰ εἰς μονὴ Ἀγ. Ἀναργύρων πλησίον Ταλαντίου δι' ἕξ μῆνας. Ἐπειτα εἰς μονὴ Μεταμορφώσεως εἰς Σαγματέτιο ὄρος ὅπου ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἱερεὺς. Μετὰ 10 ἔτη ἀνεχώρησε καὶ τόπον Δομποῦ (δυτικὰ ὄρους Ἐλικῶνος ἔκτισε ναὸ εἰς ΚΗΙΧ, συνήθροισε ὀλίγους μοναχοὺς καὶ μετὰ 10 ἔτη ἀνεζήτησε ἡσυχαστικώτερον τόπον καὶ εἰς κορυφὴν ὄρους μακρὰν 2 ὥρας ἀπὸ μονῆ ἔκτισε κελλίον καὶ ἡσύχαζε. Μὲ ἀποκάλυψιν Θεϊκὴν κατήλθε τοῦ ὄρους συνήθροισε τοὺς ὀλίγους μαθητὰς ποὺ εἶχε ἀφήσει, ἔφερε τεχνίτας καὶ ἤρχιζε νὰ κτίζῃ μοναστήριον. Ἡ Θεοτόκος ἐφάνη καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ κτισθῇ ἐκεῖ ἀλλὰ εἰς τὸν Δομπό (λόγῳ ἀγριότητος τόπου καὶ ἀνηλίου θέσεως..). Ἡ μονὴ ἄρχισε νὰ κτίζεται εἰς τὸ χωριὸν Δομπό, οἱ χωρικοὶ ἔδωσαν τὰς καλύβας -οἰκίας των καὶ ἐγκατεστάθησαν ἄλλοι. Ἐσυκοφάντησαν τὸν ἅγιον εἰς Τούρκους τὸν συνέλαβον Τούρκοι ἐπι-φέροντες κτύπημα εἰς κεφαλὴν του καὶ ὠδήγουν εἰς Λεβάδεια. Καθ' ὁδὸν ἐδίψησαν, διὰ προσευχῆς, ἐξῆλθε πηγὴ εἰς τόπον Παμπλουκί. Τὸν ἐλευθέρωσαν. Ἡ μονὴ ἐτελείωσε. Προϊδὼν τὸ τέλος του, ἐνουθέτησε τοὺς μαθητὰς του καὶ προσευχόμενος ἀπῆλθε πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πλάστην, τὸν ὁποῖον ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας ἐπόθησε. Εἰς τάφον τοῦ θεῖο φῶς ἐξ οὐρανοῦ ἐφώτιζε τὸν τόπον ὅλον.

Ἐκοιμήθη ὁ ὅσιος τὸ ἔτος 1602 ἡμέρα Μεσοπεντηκοστῆς, ἐτῶν 75. Ὄταν ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος ἦλθε εἰς μονὴν μὲ ἀπειλητικὸ σκοπὸν διὰ νὰ λάβῃ χρήματα καὶ ἐζήτησε ἐψημμένο ἄρνι, ὅταν ἠτοιμάσαν καὶ ἐκάθησε εἰς τράπεζαν, ἠκούσθη φωνὴ προβάτου ἀπὸ τὴν ἐψυμένην κεφαλὴν. Τὴν φωνὴν ἄκουσαν πάντες οἱ ὁμοτράπεζοι. Μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ μετέβαλε ὁ Ἀνδροῦτσος διάθεσιν, δὲν ἔφαγε καὶ ἀνεχώρησε νῆστις, ἔπεσε χαμαὶ ταραττόμενος ὑπὸ σφοδροῦ ρίγους, ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ ἁγίου καὶ ὑπόσχεσιν νὰ μὴ ζητήσῃ ἀπ' τὴν μονὴν οὔτε βελόνην. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν 1821 πολλοὶ ὄπλαρχηγοὶ εὗρισκον καταφύγιον τῇ μονῇ ὀσίου Σεραφεῖμ. Ὁ Γεώργιος Καραϊσκάκης πρὸ τῆς μάχης Ἀράχωβας ἦλθε εἰς μονὴν καὶ ἀσπασθεὶς τὴν εἰκόνα ὀσίου μὲ δάκρυα ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του. Καὶ ἐνίκησε τὸ πολυάριθμον στράτευμα τοῦ Μουστάμπεη, ἐξηφανίσας αὐτὸ τῇ δὲ κεφαλῇ τοῦ Μουστάμπεη ἀπέ-στείλε πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

7η Ἀνάμνησις του ἐν οὐρανῷ φανέντος Σταυροῦ (346 μ.Χ.)· Κατὰ τὴν ἡμέραν Πεντηκοστῆς, ὥρα περίπου 9η πρωϊνὴ ἐφάνη ἄνωθεν τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ Σταυρὸς φωτεινὸς ἐξηπλωμένος ἐπὶ Γολγοθᾶ ἕως ὄρους ἐλαιῶν, ἡ λαμπρότης τοῦ ἐσκέ-πασε τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. Ὁ Κύριλλος πατριάρχης Ἱεροσολύμων γράφει ὅτι ἡ ἐμφάνισις ἔγινε διὰ νὰ πιστεύσουν οἱ αἰρετικοὶ καὶ Ἰουδαῖοι. Ὁ ποιητὴς ἅγ. Κοσμάς εἰς ἀκολουθίαν Ὑψώσεως Σταυροῦ γράφει εἰς τροπάριον διὰ τὸ θαῦμα αὐτό.

Ἅγ. Κοδράτου Ἐκ Νικομηδείας, ὁ Κοδράτος συν-έτριψε τὰ εἶδωλα τοῦ ναοῦ, ὁμολογεῖ εἰς Ἄπάμεια Εὐξείνου Πόντου (εἰς διωγμὸν Δεκίου). Κλείεται εἰς σάκκο καὶ τὸν δέρνουν. Οἱ δήμιοι Ρουφῖνος - Σαντορῖνος ἐπίστευσαν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν, τρυπᾶται μὲ σοῦβλες, ὄξος καὶ ἄλας εἰς πληγὰς, εἰς ἐσχάρα πυρὸς μένει ἀβλαβής, ἀποκεφαλίζεται.

Ἄσιου Νείλου τῆς Σόρας Ὁσιος Πατῆρ (1432-1508) ἰδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου Σκήτης εἰς Μπελοζέρσκ Ρωσσίας, ὁ ἀγωνισθεὶς διὰ τοῦ κηρύγματος τῆς πτωχείας κατὰ τῶν ἐκτροπῶν καὶ παραχαράξεων τοῦ συγχρόνου τοῦ Μοναχισμοῦ. Ἀσκήτευσεν καὶ περιώδευσε εἰς διάφορα μοναστικά κέντρα -Μονὴ ὀσίου Κυρίλλου -Ἅγ.Τόποι -Ἅγιον Ὅρος -Κων/πολις -Λευκὴ Λίμνη.

Εὐρεσις Ἱεροῦ Λειψάνου ὀσίου Νείλου Μυροβλήτου (Ἅγ. Ὅρος 1815), ἐκοιμήθη 12 Νοεμ.

8η Ἅγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἠγαπημένου, ἐπιστήθιου φίλου, ἀποστόλου καὶ Παρθένου

Μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ὁ ἀπόστ. Ἰωάννης ἐκήρυξε εἰς Ἔφεσσο, μὲ προσευχὴν κατάστρεψε τὸ ναὸ Ἀρτέμιδος, ἐπίστευσαν 400.000 (τετρακόσιες) χιλιάδες λαοῦ. Σήμερον ἐορτάζεται ἡ σύναξις Ἁγίας Κόνεως τῆς ἐκπορευομένης ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Ἀποστόλου τὴν κόνι αὕτη οἱ πιστοὶ ὠνόμαζαν «μᾶνα» -ιατρικὸ παντὸς πάθους.

Ἄσιου Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου Ἦτο διάκονος ἐκ Ρώμης μὲ μεγάλη μὀρφωσι. Εἶχε ἀδελφὴν μοναχὴν. Ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος τὸν ἐκάλεσε διδάσκαλο εἰς τὰ ἀνάκτορα εἰς υἱοὺς τοῦ Ἀρκάδιο καὶ Ὀνώριο. Ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τοὺς υἱοὺς τοῦ καθημένους καὶ τὸν ὄσιο διδάσκοντα ὄρθιο, διέταξε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κάθεται ὁ ὄσιος καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ὄρθιοι. Ὁ Ἀρκάδιος ἔκαμε ἀταξία καὶ ὁ ὄσιος τὸν ἔδειρε. Ὁ ὄσιος ἔμαθε ἀπὸ ἕνα σπαθᾶριο ὅτι ὁ Ἀρκάδιος θέλει νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὁ ὄσιος προσηύχετο. Ἦκουσε φωνὴ θεῖα «Ἀρσένιε, φεῦγε καὶ σώζου». Ἐφυγε καὶ εἰς Ἀλεξάνδρεια ἐγενε μοναχός. Ὁ Θεὸς οἰκονόμησε ὥστε νὰ μὴ τὸν εὖρη ὁ βασιλεὺς ὅσο κι' ἂν τὸν ἀνεζήτησε. Ἀργότερα ὁ Ἀρκάδιος ὡς βασιλεὺς μὲ ἐπιστολὰς καὶ δῶρα ἐζήτησε ἀπὸ ὄσιο νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἐχάρισε ὅλους τοὺς φόρους Αἰγύπτου νὰ μοιράζῃ ὁ ὄσιος εἰς πτωχοὺς καὶ μονᾶς. Ὁ ὄσιος δὲν ἐκράτησε τίποτα τοῦ παρηγγεῖλε προφορικῶς ὅτι τὸν συνεχώρησε κι' ὅτι ὁ νεκρὸς δὲν φροντίζει γιὰ γῆϊνα. Ὅταν τὸν ἐπεσκέφθη ὁ ἄρχων καὶ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος ἀφοῦ τοὺς ὠρκίσε νὰ φυλάξουν ὅτι τοὺς εἰπή, εἶπε «ὅπου ἀκούσετε ὅτι εἶμαι νὰ μὴ πλησιάσετε». Ἐλεγε φρόντισε καὶ ἀγωνίζου ν' ἀρέσῃ ἢ ἔσω ἐργασία σου εἰς Θεὸν καὶ θὰ δυνηθῆς νὰ νικήσῃς καὶ τὰ ἔξω πάθη τοῦ σώματος. Ἐρωτηθεὶς διατὶ φεύγει τοὺς ἀνθρώπους εἶπε «Ὁ θεὸς γνωρίζει ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι καὶ μαζί σας καὶ μὲ τὸν Θεόν».

Ἐπλεκε πάντοτε ἐργόχειρο φοινικόκλαδα. Καὶ δὲν ἄλλαζε τὸ ὕδωρ, ὑπέμεινε τὴν δυσωδία... Ἐπαναλάμβανε τὸ «Ἀρσένιε, διὸ ἐξῆλθες».. δηλ.νὰ εὐαρεστήσῃς Θεῷ. Εἶχε εἰς στῆθος τοῦ κομματί ράσου (μαντήλι) διὰ νὰ σκουπίζῃ τὰ δάκρυά του. Ὁ ἀββᾶς ποιμὴν τὸν ἐμακάρισε λέγων «Μακάριος σὺ Ἀρσένιε ὅτι ἐκλαυσε ἀρκετὰ εἰς τὸν κόσμον τοῦτο καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν θὰ χαίρεσαι». Εἰς μαθητὰς του ὁ ὄσιος ἔδωκε ἐντολὴ νὰ μὴ γράψουν τὸν βίον του, οὔτε λείψανόν του νὰ δώσουν εἰς ἀνθρώπους ἀλλὰ νὰ τὸν πετάξουν ὅταν ἀποθάνῃ εἰς κρημνόν. Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου ἐφοβήθη πολὺ καὶ ἔκλαιγε. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐθαύμασαν «Οὐαὶ ἡμῖν,

πάτερ κι' ἐσὺ φοβεῖσαι τὸν θάνατον»; Ὁ ὄσιος «᾿Ω τέκνα μου ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε μοναχὸς αὐτὸς ὁ φόβος δὲν μ' ἐγκατέλειψε. Τὸ ἔτος 455 εἰς ἡλικία 120 ἐτῶν ζήσας 55 ἔτη εἰς μοναχικὴ ζωὴ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

9η Ἁγ. Προφήτου ΗΣΑΪΟΥ· Ἐπροφήτευσεν ὁ Ἡσαΐας ἐπὶ πέντε βασιλέων ἀπὸ Ὀζίου ἕως Ἀμεσίου. (8ος αἰὼν π.Χ.). Διὰ προσευχῆς του ὅτε οἱ ἐχθροὶ ἐπολιόρκουν τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐξήγαγε ὕδωρ, εἰς τὴν πηγὴν (ἐγγὺς ταύτης ἐτάφη. Ἐποίησε τὸ θαῦμα νὰ στραφῆ ὁ ἥλιος ὀπίσω 10 (δέκα) ὥρες, εἰς βασιλέα Ἐζεκία ὅταν ἦτο βαρῶς ἀσθενής. Καὶ ἡ ἡμέ-ρα τότε ἔγινε 32 ὥρες. Οἱ Πέρσες βλέποντες τὸ θαῦμα καὶ μὴ γνωρίζοντες τὴν αἰτίαν ἀπέδωσαν τοῦτο εἰς τὸν θεὸ Μίθρα καὶ κάθε ἔτος τὴν ἡμερομηνία αὐτὴ ἐώρταζον τὴν ἐορτὴ «Μνημόσυνα Μίθρα», διότι τοὺς παρέτεινε τὴν ἡμέρα. Ὁ Ἡσαΐας ἐλέγχων τὴν ἀδικίαν Ἰσραηλιτῶν ἔλαβε μαρτυρικὸ τέλος πριονισθεὶς.

Ἁγίου Χριστοφόρου· Εἰς τὸν διωγμὸ βασιλέως Δεκίου 250 μ.Χ. εἷς στρατιώτης ὁ Ρέπροβος ἀλαλος ἐλυπεῖτο τοὺς χριστιανούς, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ χάριση φωνή, ἄγγελος ἐλθὼν, ἤγγισε τὰ χεῖλη του καὶ ὠμίλησε. Ὁμολογεῖ εἰς ἄρχοντα καὶ δέρεται. Ἐζήτησε ἀπ' τὸν Θεὸν νὰ βλαστήσῃ ἡ ράβδος του διὰ νὰ ἐνισχυθῆ εἰς πίστιν. Καὶ ὦ τοῦ παραδόξου!.. ἐβλάστησε. Οἱ στρατιῶτες ποὺ ἤλθον νὰ τὸν συλλάβουν, ἐπίστευσαν κατηχηθέντες ἀπ' τὸν Ρέπροβο καὶ ὅλοι εἰς τὴν Ἀντιόχεια ἐβαπτίσθησαν ἀπὸ τὸν ἁγ.Βαβύλα (τὸν ἐπίσκοπο). Ὁ Ρέπροβος ὠνομάσθη Χριστόφορος. Ἐπαρουσιάσθησαν εἰς βασιλέα Δέ-κιον.. ραβδίζετα, σπαθίζετα καίγεται μὲ λαμπάδες.. τὸν ἔκλεισαν εἰς δωμάτιο μὲ δύο πόρνες, ἐδίδαξε αὐτὰς καὶ ἐπίστευσαν. Ἡ Ἀκυλίνη ἐζήτησε ἀπὸ Χριστόφορο καὶ εὐχρηθεὶς παρέλαβε ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν της. Ἡ ἄλλη (ἡ πρῶν πόρνη) ἡ Καλλινίκη ὠδηγήθη εἰς ναὸ εἰδώλων διὰ νὰ θυσιάσῃ, συνέτριψε τὰ εἶδωλα.. τρυπηθεῖσα μὲ σούβλα ἀπὸ πτέρνα ἕως ὤμου, παρέδωκε τὸ πνεῦμα της. Οἱ 200 στρατιῶτες, οἱ διδασκόμενοι καὶ βαπτισθέντες ὁμοῦ μὲ Χριστόφορον ὁμολογοῦν καὶ ἐποκεφαλίζονται, προσπάθησαν οἱ ἀσεβεῖς νὰ καύσουν τὰ λείψανά των ἀλλὰ τὸ πῦρ οὐδὲν ἔβλαψε. Τότε 1000 περίπου ἐπίστευσαν κρᾶζοντες· «Αἰσχύνθητι Δέκιε, ὁ Χριστὸς σὲ ἐνίκησε». Ὁ Δέκιος ἐφοβήθη καὶ ἔφυγε. Οἱ πιστεύσαντες ἀποκεφαλίζονται. Ἄγγελος λυτρώνει τὸν Χριστόφορο ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ θεραπεύει. Τὸν ἐνδύουν χάλκινο πυρωμένο ἔνδυμα καὶ μένει ἀβλαβής. Εὐχρηθεὶς ὁ ἅγιος νὰ μὴ γίνῃ πείνα ἢ χάλια ὅπου εὐρεθῆ λείψανό του, ἄνωθεν φωνὴ ἐβεβαίωσε τὸ αἴτημά του, καὶ ὅτι ὅποιος ἐπικαλεσθῆ Θεὸν διὰ τοῦ ὀνόματός του ταχέως θὰ βοηθηθῆ. Ὁ δήμιος τὸν ἀπεκεφάλισε καὶ αὐτοκτόνησε. Κάποιοι ἁγιογράφοι θέλοντες νὰ ἀπεικονίσουν τὴν δυσμορφία του τὸν ἁγιογραφοῦν κακῶς ὡς κυνοπρόσωπο.

Ὁσιομάρτυρας ΝΙΚΟΛΑΟΥ· Ἦτο στρατιώτης ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Ἐλαβε τὸ ἀξίωμα Δουκός. Ἐρχόμενος μὲ τὸ στρατὸ εἰς Λάρισα διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τάξι διότι δὲν ἐπλήρωναν φόρους, ἐνικήθησαν. Ἀνεχώρησε εἰς ὄρος Βοννένης καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τοὺς ἐκεῖ ἀσκητὰς. Μετ' ὀλίγον ἤλθον πειρατὲς, ἄγγελος τοὺς ἀνήγγειλε νὰ ἐτοιμασθοῦν διὰ τὸ μαρτύριον. Ἐλθόντες οἱ βάρβαροι τοὺς δώδεκα συνασκητὰς τοῦ ἀπεκεφάλισαν, τὸν Νικόλαο ἔδεσαν εἰς δένδρον καὶ ἐτόξευσαν καὶ ἐλόγγευον. Τέλος ἀπεκεφάλισαν. Τὸ λείψανό του ἔμεινε ἄταφο ἀλλὰ ἀδιάφθορον, ὕστερα ἐφανερώθη εἰς χριστιανούς διὰ θαύματος.

10η Ἁγ. Ἀποστόλου ΣΙΜΩΝΟΣ τοῦ Ζηλωτοῦ· Οὕτως εἶναι ὁ ὀνομαζόμενος Ναθαναήλ ἐκ Κανὰ Γαλιλαίας, ὁ νυμφίος εἰς τὸν ἐν Κανᾶ γάμον. Ἰδὼν τὰ θαῦμα ὅταν ὁ ΚΗΙΧ μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνο, ἀφῆκε νύμφη καὶ τὰ ἐγκόσμια ἔγινε μαθητῆς Του. Ἐκήρυξε εἰς Μαυριτανία καὶ ἄλλας χώρας τῆς Ἀφρικῆς. Εἰς τὴν Ἀγγλία διδάσκων ἐσταυρώθη. Ζηλωτῆς ὠνομάσθη διὰ ὑπερβολικὴ ἀγάπη του εἰς Θεόν.

Ἰσίου Λαυρεντίου· Μοναχὸς εἰς Λαύρα ἁγ. Ἀθανασίου εἰς Ἁγ. Ὄρος ἔκτισε εἰς ὄρος Πηλίου μονὴ ἐπ' ὀνόματι ἁγ. Λαυρεντίου. Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἔστειλε χρήματα - ἱερὰ σκεύη καὶ χρυσόβουλο. Ὁ Ναὸς ἐτελείωσε τὸ 1378 ἔτος. Ἐκτισε καὶ Σκήτη (τῆς Μεταμορφώσεως Χριστοῦ) καὶ εἰς προφήτη Ἡλία ναό.

11η Ἁγ. ΜΩΚΙΟΥ· Ἐκ Ρώμης ἐκ γονέων Εὐστρατίου καὶ Εὐσταθίας, ἦτο ἱερεὺς εἰς Ἀμφίπολι Θράκης. Ἐκρήμισε τὸν ναὸ εἰδώλων ρίπτεται εἰς πῦρ καὶ μένει ἀβλαβῆς, ἡ φλόξ ἔκαυσε τοὺς εἰδωλολάτρας. Δένεται εἰς τροχόν, θεῖα δυνάμει συντρίβεται καὶ ὁ ἅγιος ἰατρεύεται. Εἰς Βυζάντιον ἀπεκεφαλίσθη. Ἀργότερα ὁ Μ.Κων/νος ἔκτισε ναὸ καὶ ἐναπέθεσε τὸ ἁγ. λείψανό του.

Ἀνάμνησις Γενεθλίων Κων/πόλεως· Ὁ Μ.Κων/νος τὴν πόλι τοῦ Βύζαντος τὴν ἔκτισε μεγαλυτέρα καὶ μετωνομάσθη Κων/πολις, ἀφιερῶθη δὲ εἰς Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Νεομάρτυρος Ἀργυροῦ (+1806)· ἦτο ὑπηρέτης ράπτου ἐργαζόμενος εἰς Θέσ/νίκη. Τότε εἶς χριστιανὸς μὲ Τούρκους ὠδηγεῖτο ἐκουσίως νὰ περιτμηθῆ νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ Ἀργυρὸς τοῦ εἶπε· «Τί κάνεις ἀδελφε; θ' ἀρνηθῆς τὸν Χριστόν; κι' ἄλλα ψυχοφελῆ εἰπών...» οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν νὰ τὸν δέρνουν καὶ μὲ ἀπειλὴ εἶπον· Ἦ γίνεσαι Τοῦρκος ἢ θανατώνεσαι... ὁμολογεῖ - φυλακίζεται τέλος οἱ γενίτσαροι τὸν ἐκρέμασαν εἰς τόπον Καμπάνι ἢ- μέρα Παρασκευὴ 11-5-1806 (ἐτῶν 18).

12η ΑΓ.ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ· Ἐξ Ἐλευθερουπόλεως Συρίας ἐκ γονέων Ἰουδαίων. 10ετῆς ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα . Ὅταν εἶδε τὸν μοναχὸ Λουκιανὸ νὰ δίδῃ τὸ ἔνδυμά του εἰς πτωχὸ πού κρύωνε, εἶδε τὴ νύκτα ὁ Ἐπιφάνιος ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἐφόρει λαμπρὰ - λευκὴ στολή. Εἶπε αὐτὸ εἰς Λουκιανὸ καὶ κατηχηθεὶς ἐβαπτίσθη μαζί μὲ ἀδελφῆ του. 16 ἐτῶν εἰς μονὴ Λουκιανοῦ γίνεται μοναχός. Μετέβαλε δι' εὐχῆς τὸ κρασί εἰς ὕδωρ εἰς τοὺς ὀδοιπόρους πού ὑπέ-φεραν λόγῳ καύσωνος. Ἀνεχώρησε εἰς ἐρημικὸ τόπο ἀσκητεύων. Ἐθεράπευσε τυφλὸ Σαρακηνό (μονόφθαλμο) πού προσπάθησε νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἰάτρευσε δαιμονισμένο, ὁ δαίμων μετέβη εἰς Περσία (ἀπὸ Φοινίκη ὅπου ἔγινε τὸ θαῦμα) καὶ εἰσῆλθε εἰς κόρη βασιλέως, ἔκραζε ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Ἐπιφάνιος πού εἶναι εἰς τὸν τόπο Σπανυδρίου δὲν φεύγω. Ἐφθασαν οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς ὄσιον. Εἶς ἠθέ-λησε νὰ παραβιάσῃ τὴν πόρτα ἀλλὰ ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, ὁ ἅγιος τὸν ἐθεράπευσε. Μὲ κουραστικὸ ταξίδι ἐνὸς μηνὸς μὲ καμῆλες ἔφθασεν.. ἐθεράπευσε τὴν κόρη καὶ ἀνέστησε τὸν υἱὸν ἐνὸς Πέρσου ἄρχοντος. Ἐπέστρεψε καὶ ἔμεινε ἀγωνιζόμενος. Δι' εὐχῆς ἐξήγαγε ὕδωρ διὰ νὰ ποτίσῃ τὸν λαχανόκηπο κλπ ἀνάγκας.. καὶ ἐφόνευσε δι' εὐχῆς λέοντα πού εἶχε θανατώσῃ χωρικούς. Μὲ τὸν ὑποτακτικὸ του Ἰωάννη ἐπῆγε εἰς Ἀγ. Τόπους καὶ Αἴγυπτο εἰς ἀσκητάς. Τὸν αἰρετικὸ διδάσκαλο Ἰέρακα κατέστησε

ἄλαλο.. καὶ πάλι τὸν ἰάτρευσε.. ἐκεῖνος μετενόησε. Εἰς Αἴγυπτο τὸν τυφλὸ υἱὸ τοῦ φιλοσόφου Εὐδαίμονος ἐθεράπευσε καὶ ἔγιναν καὶ οἱ δύο χριστιανοί. Ἐπέστρεψε εἰς μονή του. Γενομένης ἀνομβρίας εἰς Φοινίκη, ἔπαυσε αὐτήν. Μετέβη μὲ μαθητὰς τοῦ Ἰωάννη καὶ πολύβιο εἰς Κύπρο. Εἰς τὴν ἀγορὰ πόλεως Σαλαμῖνος τὴν ὥρα ποὺ ἀγόραζε σταφύλια, τὸν εὗρε ὁ ἐπίσκοπος Κύπρου (58 ἔτη ἐποίμαινε τὴν ἐκκλησία καὶ εἶχε λάβει ἀποκάλυψι νὰ μεταβῆ εἰς ἀγορὰ νὰ εὗρη τὸν Ἐπιφάνιο) καὶ ἔφερε εἰς Σύνοδο. Τὸ ἔτος 368 μ.Χ ἀνήλθε εἰς ἐπισκοπικὸ θρόνο Κωνσταντίας Κύπρου. Τοσαύτην καθαρότητα εἶχε, εἰς τὸν καθαγιασμὸ Τιμίων Δώρων (Θ.Λειτουργία) ἔβλεπε τὸ ἄκτιστο φῶς.

Ἐθεράπευσε τὸν υἱὸ τοῦ πλουσίου Δράκοντος, ὁ Δράκων ἐπρόσφερε 5.000 χρυσᾶ νομίσματα. Ὁ ὄσιος· «Δι' ἡμᾶς ἀγαπητὲ ἀρκεῖ ἔν ἔνδυμα καὶ ἄρτος μὲ ὕδωρ, τὶ μοῦ προσφέρεις τὸ βάρος τοῦτο; Δῶσε αὐτὰ εἰς οἰκοδομὴ ναοῦ. Ὁ Δράκων μὲ οἰκογένειά του ἐβαπτίσθησαν καὶ ἔδωσαν τὰ χρήματα εἰς ναό. Τὸν μαθητὴ τοῦ Πορφύριου ποὺ ἠθέλησε νὰ διαφύγη διὰ νὰ μὴ τὸν χειροτονήσῃ ὁ ὄσιος τὸν προσέταξε νὰ μείνῃ ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ καὶ τὸν ἐχειροτόνησε. Ἐλθὼν ὁ ὄσιος εἰς πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων ἐφιλοξενήθη πλουσιοπάροχα, θέλοντας ὁ ὄσιος νὰ δώσῃ παράδειγμα εἰς πατριάρχῃ φιλανθρωπίας (ιδίως εἰς πτωχοὺς ποὺ ὑπῆρχον τότε ἐκεῖ πολλοὶ) τοῦ ζήτησε τὰ ἀσημένια σκεύη καὶ κοσμήματα κλπ διὰ νὰ προσφέρῃ τράπεζα εἰς Κυπρίους. Ὁ πατριάρχῃς Ἰωάννης τοῦ τὰ ἔστειλε. Ὁ Ἐπιφάνιος τὰ ἐπώλησε καὶ ἔδωσε ἐλεημοσύνη εἰς πτωχοὺς. Ὁ πατριάρχῃς του τὰ ἐζήτησε ὁ Ἐπιφάνιος ὑπέσχετο νὰ τὰ δώσῃ. Μία ἡμέρα τὸν ἔβρισε ὁ Ἰωάννης καὶ τὸν τράβηξε ἀπ' τὰ ρᾶσα. Ὁ Ἐπιφάνιος τὸν ἐφύσησε καὶ ἐτυφλώθη. Μετὰ ἀπὸ παρακλήσεις τὸν ἐθεράπευσε μόνο ἀπὸ τὸν δεξιὸ ὀφθαλμὸ καὶ τὸν δίδαξε περὶ ἐλεημοσύνης 2 ὥρες. Ἀναχωρῶντας ἀπὸ Ἱεροσόλυμα συνήντησαν 2 ἀλῆτες, ὁ εἷς ἔκειτο δῆθεν ὡς νεκρὸς, ὁ ἄλλος ἔκαμε τὸν πενθοῦντα, καὶ ἐζήτησε σκέπασμα διὰ τὸν νεκρὸν. Ὁ ἅγιος διάβασε τὴν νεκρώσιμο ἀκολουθία, ἄφησε τὸ ρᾶσο του διὰ ἐντάφιο καὶ ἀνεχώρησε. Μὲτ' ὀλίγον ἔτρεξε ὀπίσω τοῦ ἀγίου καὶ παρεκάλει κλαίων· Ὁ ὄσιος· «Ὑπαγε τέκνον μου νὰ τὸν θάψῃς, διότι πρῶτα ἐκεῖνος ἀπέθανε καὶ ὕστερα ἐζήτησες ἐσὺ τὸ σκέπασμα». Εἰς καιρὸ πείνας τοῦ ἀπεκαλύφθη κρυμμένος θησαυρός. Ἐθεράπευσε τὸν ἀσθενοῦντα Μέγα Θεοδόσιο καὶ εἰς Ρώμη ἰάτρευσε τὴν ἀδελφὴ βασιλέως Ὀνωρίου καὶ ἀνέστησε τὸν ἀποθανόντα θιό της. Ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Θεόφιλο Ἀλεξανδρείας παρασυρθεὶς ἔγινε συνεργὸς εἰς ἐξορία τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Ἐπειδὴ εἰς Κων/πολι ἐχειροτόνησε χωρὶς τὴν ἄδεια Χρυσοστόμου ὁ ἅγιος τὸν ἤλεγξε μὲ ἀπεσταλμένο του καὶ ἐπειδὴ συνήργησε εἰς ἐξορία του δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ζῶν εἰς πατρίδα του. Ὁ Ἐπιφάνιος ἀπήντησε ὅτι δὲν θὰ φθάσῃ εἰς τόπον ἐξορίας του. Ἐπαλήθευσαν καὶ τῶν δύο ἀγίων οἱ προρήσεις. Ὁ Ἐπιφάνιος ἀπέθανε καθ' ὁδὸν εἰς τὸ πλοῖον πρὸς Κύπρο τὸ 433 μ.Χ εἰς ἡλικία 115 ἐτῶν.

Ἁγ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ· Ἦτο ἀπὸ Κων/πολι, τὸν πατέ-ρα τοῦ Ἰουστινιανό (ἦτο πατρίκιος) τὸν ἐφόνευσε τὸ ἔτος 720 ὁ βασιλεὺς Πωγωνᾶτος καὶ τὸν Γερμανὸ διέταξε νὰ εὐνουχίσουν καὶ νὰ γίνῃ κληρικὸς (διὰ νὰ μὴ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του). Τὸ 714 μ.Χ ἔγινε ἐπίσκοπος Κυζίκου, ἀπὸ αἰρετικούς μονοθελητὰς ἐξορίζεται. Τὸ 715 ἐψηφίσθη πατριάρχῃς Κων/πόλεως. Εὐλογήσας στεῖρα γυναίκα, ἔτεκε ἀρσενικὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀργότερα ἔγινε μοναχὸς καὶ ἐμαρτύρησε διὰ ἀγίας εἰκόνας. Ὅταν ἐβάπτιζε τὸν Κων/νὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως Λέοντος - Ἰσαύρου, ἐκόπρισε τὴν ἁγ. κολυμβήθρα. Ὁ ἅγιος Γερμανὸς ἐπροφήτευσεν ὅτι θὰ γίνῃ αἷτιος ὁ Κων/νὸς πολλῶν κακῶν καὶ θὰ χύσῃ αἵματα

εύσεβῶν. Αὐτὸς εἶναι ὁ Κοπρώνυμος.

Ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρος ἦτο στρατηγὸς καὶ ὠνομάζετο Κόνων. 10 ἔτη ἐκυβέρνησε εἰρηνικά, παρασυρθεὶς ἀπὸ Ἑβραίους ἤρχισε τὴν εἰκονομαχία. Ὁ ἅγιος τὸν ἤλεγξε διὰ ἀσέβειά του. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐξώρισε. Ἐκάλεσε τὸν Οἰκουμενικὸ διδάσκαλο (τῆς βιβλιοθήκης Ἀγίας Σοφίας ποὺ εἶχε 700.000 βιβλία) καὶ ἠρώτησε περὶ εἰκόνων. Ὁ διδάσκαλος τοῦ ἀπήντησε ὅ,τι καὶ ὁ ἅγ.Γερμονός. Τότε θυμωθεὶς ὁ βασιλεὺς ἔστειλε στρατὸ κατέκαυσαν τὴν βιβλιοθήκη καὶ ὅσους ἦταν τότε ἐκεῖ καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ πατριάρχης κλαίων κατέθεσε τὸ ὠμοφόριο εἰς Ἀγ.Τράπεζα ἔλαβε τὴν εἰκόνα ΚΗΙΧ ἦλθε εἰς θάλασσα καὶ γράψας σημείωμα ἔθεσε αὐτὸ ὀπισθεν κατάλληλα χρίσας (σφραγίσας), προσευχηθεὶς ἄφησε τὴν εἰκόνα εἰς θάλασσα. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἔφθασε ἡ εἰκὼν εἰς Τίβερι ποταμὸ Ἰταλίας. Ἄγγελος εἶπε εἰς πάπα Ρώμης Γρηγόριο γιὰ ἄφιξι εἰκόνας. Ὁ πάπας μὲ ἱερεῖς καὶ πομπή λαοῦ παρέλαβε τὴν ἅγ.εἰκόνα ὡς ἐξῆς, λέγων τὰ ἀκόλουθα «Ἐάν Δέσποτα Κύριε ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, εἴσελθε εἰς τὸ πλοῖο, ἐγὼ εἶμαι ἀνάξιος νὰ σὲ λάβω». Εὐθύς ἡ εἰκόνα ὀρθία καθὼς ἦτο ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπήδησε εἰς πλοῖο.

(Ὁ νεοεκλεγείς εἰκονομάχος πατριάρχης Ἀναστάσιος ἀφοῦ ἐδάρη καὶ ἐπομπεύθη εἰς τὴν πόλι κατ' ἐντολή τοῦ Κοπρωνύμου (ἐξεπληρώθη οὕτω ἡ προφητεία τοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ) ἠσθένησε καὶ ἐξέρασε κόπρον ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ κακῶς ἀπέθανε. Ὁ ἅγ.Γερμανὸς ἀνεπαύθη τὸ 740 μ.Χ 90 ἐτῶν, πατριαρχεύσας 14 ἔτη.

Ἰωάννου - ΒΛΑΧΟΥ (+1662) ἦτο ἀπὸ Βλαχία. Τότε ἡ χώρα τοῦ ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ ἡγεμόνας καλουμένους Βοεβόδας (=διοικητὰς) ὑποτελεῖς εἰς Σουλτάνους. Ὁ βοεβόδας τῆς Βλαχίας Μίχουα ἐπανεστάτησε κατὰ Τούρκων, ἐλθόντες οἱ Τοῦρκοι ἐνήργησαν σφαγὰς, τότε ἠχμαλωτίσθη καὶ ὁ 15ετής Ἰωάννης. Ὁ Κύριός του προσεπάθησε νὰ τὸν βιάσῃ, ὁ Ἰωάννης τὸν ἐθανάτωσε. Συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη εἰς Κων/πολι εἰς Βεζύρη. Ὁμολογῶν τὴν ἀλήθεια ὁ Βεζύρης διέταξε νὰ τὸν κάμῃ ἡ γυναῖκα τοῦ φονευθέντος ὅ,τι βούλεται. Ἐκείνη τοῦ ἔλεγε νὰ τουρκεύσῃ νὰ τὸν ὑπανδρευθῆ. Ὁ Ἰωάννης ἀρνήθει, ἐφυλακίσθη, καὶ εἰς Παρμάκ Καπὶ παρὰ τὸ Μπεζεστένι τὸν ἐκρέμασαν καὶ οὕτω ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ ἡμεῖς εἶθε νὰ ἀξιωθῶμεν τῶν ἀκηράτων ἀγαθῶν.

13η Ἀγ.Παρθενομάρτυρος Γλυκερίας Ἐκ Τραϊανουπόλεως Ἀδριατικῆς τὸν Β' αἰῶνα. Εὐχήθεισα κατέπεσον τὰ εἶδωλα, τὴν λιθοβολοῦν ἀλλὰ οἱ λίθοι δὲν τὴν ἐκτυποῦσαν, ξέεται. τὴν φυλακίζουν καὶ δὲν δίδουν τροφή διὰ ν' ἀποθάνῃ, ἅγγελος τὴν τρέφει. Ριφθεῖσα εἰς κάμινον, τὸ πῦρ ἔσβησε, ἐγδαραν τὸ δέρμα κεφαλῆς τῆς ἕως μετώπου καὶ ἐφυλάκισαν, ἅγγελος τὴν ἰατρεύει. Ὁ δεσμοφύλαξ ἰδὼν τὸ θαῦμα πιστεύει, ὁμολογεῖ καὶ ἀποκεφαλίζεται. Ἐρρίφθη εἰς θηρία ὅπου παρέδωκε τὴν ψυχὴ της.

Ἀπὸ τάφο τῆς ἀνέβλυσε μύρο.

Ὁσίου ΕΥΘΥΜΙΟΥ ἦτο ἀπὸ Ἰβηρία ὁ πατὴρ του εἰς Κων/πολι ἔγινε μοναχὸς μὲ τ' ὄνομα Ἰωάννης. Τὸν ἀνέθρεψε ὁ παππὸς τοῦ ἦλθον εἰς Κων/πολι καὶ ὁ παππὸς τοῦ παρεκάλει τὸν Ἰωάννη νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ Ἰωάννης ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸν υἱὸ του. Ἐγένετο φιλονεικία, ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος διέταξε νὰ ὑπάγῃ τὸ παιδί ὅπου θέλει. Ὁ Εὐθύμιος ἐπῆγε εἰς πατέρα του τὸν ὁποῖον πρώτη φορὰ ἔβλεπε τότε ἔμεινε καὶ ἔγινε

μοναχός. Διαλεγόμενος με Έβραϊον περι πίστως, επειδή έβλαστημοῦσε, ο Εύθύμιος έπετίμησε και πεσῶν κατά γῆς απέθανε.

Με πατέρα τοῦ ἦλθε εἰς Ἅγιον Ὅρος εἰς Λαύρα ὡς Ἀθανασίου Ἀθωνίτου. Τὸν χειροτονοῦν ἱερέα. Μετέφρασε τὴν Ἁγία Γραφή και ἄλλα βιβλία εἰς Ἰβηρικὴ γλῶσσα. 14 ἔτη ὑπηρέτησε τὸν ἀσθενοῦντα πατέρα του. Μετὰ τὸν θάνατο ὡς Ἀθανασίου ἔγινε αὐτὸς ἡγούμενος. Ἔγινε ξηρασία, με παρακλήσεις μοναχῶν ἐδέχθη και εἰς τὸ ναὸ προφήτου Ἡλιοῦ (ἐγγὺς μονῆς) ἀνέβη προσευχόμενος. Εὐθὺς ἔβρεξε πολὺ. Ἐν ἔτος εἰς κορυφὴ Ἀθωνος εἰς τὴν ἑορτὴ Μεταμορφώσεως κατὰ τὴν Θ.Λειτουργία εἰς τὸ «Ἅγιος-Ἅγιος-Ἅγιος Κύριος Σαββᾶθ» ἤστραψε ὅλος φῶς και στήλη πυρός. Ἔπεσον ὅλοι πρηνεῖς δοξάζοντες τὸν Θεόν. Ὁ δαίμων ἐκίνησε ἕνα κακοήθη μοναχὸν νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐλθὼν εἰς κελλίον ἁγίου με τοὺς δύο μαθητὰς του (ὁ ὅσιος ἄφησε τὴν θέσιν του εἰς τὸν νέο ἡγούμενον Λαύρας τὸν Γεώργιο και ἠσύχαζε), με εὐρῶν τὸν ὄσιον, ὁ φθονερός και κακὸτροπος ἐτραυμάτισε θανάσιμα τοὺς δύο μαθητὰς του. Ὁ φονεὺς μετὰ ὀλίγα βήματα απέθανε. Ὁ προορατικὸς ὄσιος ἦλθε και ἐδιάβασε εἰς τοὺς ψυχοραγοῦντας αἰμοφύρτους μοναχοὺς τὴν ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγγελικοῦ Σχήματος, ὅταν ἐτελείωσε, ἐκοιμήθησαν. Ἄλλη φορὰ εἶς κηπουρὸς ἐ-τέντωσε τὸ χέρι του νὰ κτυπήσῃ με μάχαιρα τὸν ὄσιον, ἐξηράνθη τὸ χέρι του. Ἐζήτει συγχώρησιν, τὸν ἐσυγχώρησε και τὸν ἰάτρευσε. Ἐφοροῦσε ἀλυσσίδες και σίδηρα βαρῆα δαμάζων οὕτω τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκός. Εἶναι ὁ κτίτωρ τῆς Ἰ.Μονῆς Ἰβήρων. Εὐρισκόμενος εἰς Κων/πολι, πεσῶν ἐκτύπησε και μετ' ὀλίγον απέθανε, μετεφέρθη τὸ ἁγ.λεῖψανὸν του εἰς Ἰ.Μονὴ Ἰβήρων τὸ ἔτος 1028.

Οἱ μοναχοὶ ὀσιομάρτυρες Ἰβηρίται τοὺς λατινόφρονας βασιλέα Μιχαὴλ Παλαιολόγο και πατριάρχη Βέκκο ἐλέγξαντες ἐν τῇ θαλάσῃ βλη-θέντες 13-5-1282 τελειοῦνται.

14η Ἁγ. ἸΣΙΔΩΡΟΥ· Εἰς χρόνους Δεκίου, στρατιώτης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἐλθὼν εἰς Χίον, ὠμολόγησε, δέρεται με βούνευρα βάλλεται εἰς πῦρ ἀλλὰ μένει ἀβλαβῆς φυλακίζεται. Ὁ πατὴρ τοῦ ἦλθε και ἐζήτησε ἄδεια ἀπὸ ἡγεμόνα νὰ τιμωρήσῃ τὸν υἱὸν του. Τὸν ἔδεσαν εἰς ἄγρια ἄλογα και συρόμενος κατακόπτεται... τέλος ἀπεκεφάλισαν, ἔτρεξε γάλα!! Ἐρριψαν τὸ λείψανόν του εἰς φάραγκα. Ἡ παρθένος Μυρόπη κρυφίως τὸ ἔλαβε και ἐνεταφίασε. Ἐπειδὴ ὁ ἡγεμὼν ἐζητοῦσε νὰ θανατώσῃ τοὺς φύλακας ἢ Μυρόπη ὠμολόγησε, δέρεται, σύρεται ἀπὸ μαλλιά εἰς πόλιν...φυλακίζεται. Τῆς ἐφάνη ὁ Ἁγ. Ἰσίδωρος με ἀγγέλους και ἔψαλλον τὸ τρισάγιον ὕμνον, παρέλαβον τὴν ψυχὴν της, εὐωδία πλημμύρισε τὴ φυλακὴ. Ἐνεταφιάσθη με ἁγ. Ἰσίδωρο.

Ἁγ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ· Ἦτο στρατιώτης ἐπὶ Μαξιμιανοῦ, ἀρνούμενος νὰ θυσιάσῃ συνελήφθη και ὠδηγεῖτο εἰς βασιλέα. Καθ' ὁδὸν ἄγγελος τὸν ἐνθαρρύνει, εἶδε ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς οὐρανοὺς ν' ἀνοίγουν και τὸν ΚΗΙΧ ἐν δόξῃ.. βασανίζεται, δέρεται, καίεται.. Τὸν ἔφερον εἰς Φιλιππούπολιν ἀλυσσοδεμέ-νον μετὰ εἰς Βέρροια ὅπου διὰ προσευχῆς ἀνέβλυσε ὕδωρ. Ὁ δῆμιος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκεφαλίσῃ αὐτὸν διότι ἔβλεπε ἀγγέλους νὰ προστατεύουν τὸν μάρτυρα. Ὁ μάρτυς εἶπε και ἀπεμακρύνθησαν οἱ ἄγγελοι και τότε ἀπεκεφαλίσθη.

Ἁγίου Λεοντίου· Ἦτο ἀπὸ τὴν Στρώμνιτσα (=ἡ πρῶν Τιβεριούπολις), εἰς βάπτισμα

ώνομάσθη Λέων. Νέος εἰς τὴν μονὴ Πτελιδίου τῆς Θεοτόκου εἰς Κων/πολι ἔγινε μοναχός. Ὑπεκρίνατο τὸν σαλό.. μίᾳ φορὰ διὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν θὰ ἐκέρδιζε ὠφέλεια ἀπὸ τὴν σαλότητα, ἔβαλε κάρβουνα ἀναμμένα εἰς χέρι του καὶ ἐβάδισε εἰς δρόμους καὶ ἀγορὰ θυμιάζοντας λαὸ καὶ εἰκόνας. Ἄλλ' ὧ τοῦ θαύματος, οὐδὲν ἐκάη. Ἐμέμφετο ἑαυτὸν γῆν καὶ σποδὸν ὀνομάζων. Μετὰ ἐπῆγε εἰς γέροντα (πρώην ἀρχιερέα Τιβεριάδος) καὶ ὑπετάγη εἰς αὐτόν. Κάποτε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐθημερὸν εἰς κελλί του (διότι τοιαύτη ἐντολὴ εἶχε ἀπὸ τὸν Γέροντά του) ἐπειδὴ ἐνύκτωσε καὶ δὲν ὑπῆρχε πλοιάριο, ἐβάδισε κάτω τῶν ὑδάτων τοῦ Βοσπόρου ὡς διὰ ξηρὰς καὶ ἐξῆλθε εἰς ἀντίπερα ὄχθη. Μὲτ' ὀλίγο ἔλαβε εὐλογία καὶ ἔμεινε εἰς μονὴ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Θεολόγου εἰς Πάτμο. Ἐπειδὴ ἦτο ἀγένειος ὁ ἡγούμενος δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μεταβαίῃ εἰς ἀκολουθίας ἀλλὰ ν' ἀγωνίζεται εἰς τὸ κελλί του. Ὅταν δὲν εἶχε δάκρυα, ἔδερνε τὸ σῶμα του μ' ἓνα λωρίον καὶ ἐκ τῶν πόνων ἐδάκρυν ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Συχνὰ εἰς τοὺς τάφους τοῦ κοιμητηρίου εἰσήρχετο θρηνῶν καὶ κλαίων. Μία νύκτα εἶδε χεῖρα κρατοῦσα ἄρτον καὶ φωνὴ εἶπε· «Λάβε καὶ φάγε». Ἔφαγε καὶ ἐγλυκάνθη ὅλος. Ἔκτοτε ἔλαβε χάριν γνώσεως καὶ ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν. Ἠδύνατο ν' ἀποστηθίζῃ βιβλία ὀλόκληρα. Καθὼς ἐπερίσσειον τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, τοσοῦτον ἠῤῥαμε καὶ τοὺς κόπους. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ προσεποιεῖτο ὅτι ἔτρωγε καὶ κρυφίως μετὰ τὴν τράπεζα ἔρριπτε εἰς τὰ πτηνά. Ἠξιώθη καὶ Ἰερωσύνης παρ' ὅλο ὅτι δὲν ἐδέχετο εἰς ἀρχή. Περίπου μίᾳ ὥρᾳ ἐκοιμᾶτο πρὸς τὸ ξημέρωμα μετὰ τὸ τέλος ἀκολουθιῶν εἰς ναό. Εἰς τὴν ἑορτὴ Ἁγ. Ἰωάννη Θεολόγου τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγ. Ἰωάννης εἰς τὸ σχῆμα Ἠγουμένου καὶ τοῦ εἶπε· «Τέκνον Λεόντιε, πῆγαινε νὰ λειτουργήσῃς ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴν συνειθισμένη ὥρα διότι θέλω νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ἔφεσον. Ἄλλοτε ἠσθένησε βαρέως ὁ ἡγούμενος, ὁ Λεόντιος τοῦ ἔδωκε ποτήριον οἴνου ἀφοῦ ἔκαμε ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ λέγων τοὺς λόγους τούτους· «Χριστέ μου, ἡγαπημένε, πεποθημένε Δέσποτα, ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν μητέρα Σου, τὴν ἐμὴν Κυρίαν, ἐπάκουσόν μου τοῦ εὐτελοῦς δούλου Σου καὶ δὸς εἰς τὸν πνευματικὸν μοῦ πατέρα τὴν ἰατρειάν. Ἠγέρθη ὑγιής. Μετὰ τὸν θάνατο ἡγουμένου, ἐψηφίσθη διάδοχός του. Μετὰ καιρὸν ἐψηφίσθη πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἀφοῦ διώρισε τὸν μοναχὸ Ἀντώνιο ἡγούμενο εἰς μονὴ Πάτμου. Διερχόμενος ἀπὸ Κύπρο εὔρε εἰς τινα μονὴ δύο μοναχοὺς ἀμονάχους οἵτινες συγκατώκουν μετὰ γυναικῶν ἢ ἡμάρτανον σαρκικῶς μὲτ' αὐτῶν. Ὁ θεῖος Λεόντιος συνεβούλευσεν αὐτούς νὰ μετανοήσουν, ἐκεῖνοι ἔμειναν εἰς τὴν κακία τῶν προφασιζόμενοι ὅτι ἡ συνήθεια ἐνίκησε καὶ αὐτούς καὶ νόμον καὶ κανόνας. Ὁ ἅγιος στενάξας εἶπε· «ἐγὼ τέκνα μοῦ ἔπραξα τὸ χρέος μου, σᾶς συνεβούλευσα διὰ τὸ καλὸ σας. Ἐπειδὴ καταφρονεῖτε ὁ Θεὸς πλέον θὰ σᾶς κρίνῃ. Καί, ὧ τῆς δυστυχίας των. Μετὰ μίαν ἡμέραν ἔφθασεν ἡ θεία δίκη, ἀπέθανον καὶ οἱ δύο χωρὶς νὰ ἀσθενήσουν. Εἰς Ἱεροσόλυμα τότε ἐκυριάρχουν οἱ Λατίνοι, ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀγίου ἔφερε φθόνον εἰς Λατινοεπίσκοπο καὶ ἔστειλε ἀνθρώπους του διὰ νὰ τὸν φονεύσουν. Ὁ Θεὸς διεφύλαξε τὸν Λεόντιον ἀπὸ τοὺς φονεῖς πατάξας αὐτοὺς δι' ἀορασίας, ἔβλεπον τὴν οἰκίαν ἀλλὰ δὲν ἔβλεπον τὴν θύραν!!.

Ἡ ὀλη τῆ νύκτα ἐκοπίασαν καὶ ἐπιστρέψαντες εἶπον ὅτι ὁ Θεὸς προστατεύει τὸν πατριάρχη. Ἡ φήμη τοῦ θαύματος ἔφθασε καὶ εἰς Κων/πολι, ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ Κομνηνός τὸν προσεκάλεσε διὰ νὰ τοὺς εὐλογῆσῃ μὲ ἐπίσκεψίν του. Ὅταν ἠσθέ-νησε καὶ ἀπέθνησκε ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας Κύριλλος, εὐρέθησαν μεταξύ ἄλλων καὶ ὁ Λεόντιος μὲ τὸν πατριάρχη Κων/πόλεως Θεοδόσιο. Παρεκίνουν ὁ εἶς τὸν ἄλλον νὰ

προσκαλέση τὸν ἄγγελον νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχὴ τοῦ συντομώτερον. Ὁ θεῖος Λεόντιος ἔλεγε ὅτι ὁ Κων/πόλεως πρέπει νὰ δεηθῇ διότι εἶμαι μεγαλύτερος κατὰ τὴν τάξι ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ἱεροσολύμων. Ὁ πατριάρχης Θεοδοσίος ἔλεγε ὅτι ἡ ἀξία γνωρίζει νὰ παραχωρῇ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν ἀρετὴν. Τέλος ἐπέισθη ὁ Λεόντιος, ἐγείρας εἰς τὸν ἀέρα τὴν δεξιὰ του καὶ ποιήσας τὸ σημεῖο τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἶπε πρὸς τὸν ἄγγελον· «Ἐν ὀνόματι τοῦ ὀνόματος τῆς Ἁγ.Τριάδος, σὲ προσκαλῶ, ὦ Ἄγγελε τοῦ Κυρίου, ὁμόδουλε μὲ ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, νὰ μὴ ἀναβάλης πλέον τὸν χωρισμὸν ψυχῆς τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν...» Καὶ εὐθύς ὁ ἀσθενὴς ἐξέπνευσε. Προγνωρίσας ὁ ἁγ.Λεόντιος τὸν θάνατό του, ἀποχαιρετήσας ὅλους, παρέδωκεν εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν μακαρίαν τοῦ ψυχὴν. Ἐτάφη εἰς ναὸ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ εἰς Κων/πολιν.

4 ἡμέρες μετὰ ἔδειξε ἕτερον θαῦμα. Εὐωδίαζε τὸ ἁγ.λείψανο, τὸ δὲ φρικωδέστερον καὶ θαυμαστότερον!... εἶδον ὅτι ἔτρεξεν αἷμα ἀπ' τὸ νεκρὸ λείψανο, ὡς ἐκ σαρκὸς κοπέισης διὰ μαχαίρας τόσον πολὺ ὥστε ἐπλημμύρισε ὁ τόπος. Συμπεραίνεται ὅτι ὁ Ἅγιος ἦτο ὡς ζῶν ἐν νεκροῖς συνηριθμημένος μὲ τοὺς μάρτυρας διὰ τὸ θεληματικὸν μαρτύριον ὅταν ἐδέρετο διὰ τοῦ λωρίου ἐκείνου. Εὐλαβούμενος ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος τὰ θαύματά του κατεσκεύασε λάρνακα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐντὸς κετετέθη τὸ πάνσεπτον λείψανον.

15η Ὁσίου Παχώμιου· Ἐγεννήθη τὸ 283 ἔτος εἰς Θηβαΐδα Αἰγύπτου. Οἱ εἰδωλολάτρες γονεῖς του ὅταν τὸν ἔφεραν εἰς ναὸ ὁ ἱερεὺς εἰδώλων εἶπε· «Διώξετε ἀπ' τὸν ναὸ μας τὸν ἐχθρόν».. ὅταν τοῦ ἔδωσαν εἰδωλόθυτο τὸ ἔκαμε ἐμμετό. Εἰς τὸν στρατὸ ἔμαθε γιὰ τὸν χριστιανισμό. Ἀποστρατευθεὶς δὲν ἐπῆγε εἰς γονεῖς τοῦ ἀλλὰ εἰς Σενεσίτ καὶ ἐβαπτίσθη. Εἶδε εἰς ὄραμα νὰ πίπτῃ δρόσος εἰς παλάμη του καὶ εὐθεῖα φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι αὐτό (τὸ ὄραμα) θὰ καταστῇ ἔργον. Ἐπῆγε καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἀσκητὴ Παλάμωνα νὰ μείνῃ ἐκεῖ μαθητὴς του, ὁ δὲ ἔλεγε ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ τρώγῃ τὸ θέ-ρος ἅπαξ τῆς ἡμέρας, τὸν χειμῶνα κάθε 2 ἡμέρες χωρὶς ἔλαιον καὶ ν' ἀγρυπνῇ τῇ μισῇ νύκτα ἀγρυπνῶντας. Ὁ Παχώμιος ἔμεινε ὑποτακτικὸς του. Ἐργόχειρο εἶχε τὸ πλέξιμο τριχίνων σάκκων. Ἐνα πάσχα ὁ Παχώμιος ἐμαγεύρευσεν χόρτα μὲ λάδι. Ὁ Παλαίμων· «χθὲς ὁ ΚΗΙΧ ἐσταυρώθη κί' ἐγὼ θὰ φάγω λάδι»; Καὶ ἔφαγε χόρτα χωρὶς λάδι. Μετὰ ἔτη ἔλαβε εὐλογία καὶ ἠσύχαζε σὲ ἄλλο κελλί μόνος του. ἤλθε ὁ ἀδελφός του καὶ ἔμεινε μαζί του. Ἐρραπτον ρᾶσα. Ἐπὶ 15 ἔτη ἐκοιμᾶτο εἰς σκαμνί. Οἱ δαίμονες ἤρχοντο ὡς ἀλέκτορες καὶ θηρία κρίζοντες διὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ γελάσῃ εἰς τὴν προσευχὴ. Ἄλλοτε ὡς γυμνὲς γυναῖκες ἤρχοντο κατ' αὐτοῦ. Ὁ Παχώμιος μόνον ψαλμοὺς ἔλεγε.. ἐθύμωσαν οἱ δαίμονες καὶ τὸν ἔδειραν τόσο πολὺ ὥστε ἀρκετὸν ὑπέφερε. ἤκουσε θεῖα φωνὴ νὰ κτίσῃ μοναστήρι. Ἄγγελος ἐμφανισθεὶς ἐνδεδυμένος μοναχικὴ στολὴ ἔδωκε ὁδηγίους γιὰ τὸ μοναχικὸ πρόγραμμα γραμμένα εἰς χάλκινη πλάκα. Ὁργάνωσε τοὺς μοναχοὺς κατὰ τάγματα (ἕκαστον μὲ κάθε γράμμα ἀλφαβήτου) ἀνάλογα μὲ τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν ἐργασία κάθε μοναχοῦ. Ἐκτίσεν μοναστήρια, νοσοκομεῖα, ξενῶνας. Ἐπέ-βαλε τὸ κοινοβιακὸ σύστημα. Εἰς Ταβεννήσι καὶ εἰς Ρέμπι καὶ εἰς Σενισίτ καὶ Τεμισῶν ἐκτίσθησαν μεγάλες μονές. Εἰς Θεμπῖι ἠγούμενος μονῆς ἦτο ὁ Πετρώνιος. Ἀργότερα εἰς Πανόπολι - Σχεντσῖνα καὶ Τεσίνε (πρὸς βορρᾶν τρεῖς μονές καὶ εἰς Φενίμ νότια ἄλλη μονή). Ἀπὸ τὸ 320-346 μ.Χ ἰδρύθησαν 9 ἀνδρικὰ μοναστήρια μὲ 11.000 μοναχοὺς. Ἐλαβε ὁ ὄσιος χάρισμα κατὰ θηρίων, διέβαινε τὸν Νεῖλον ποταμὸ ἀναβαίνοντας εἰς τὴν ράχι κροκοδείλων. Διώρισε τὸν μαθητὴ τοῦ Θεόδωρου 34 ἐτῶν οἰκονόμο τῆς

Μεγάλης Μονῆς. Τὸν κακότερο καὶ ράθυμο μοναχὸ Σιλουανὸ ἐπειδὴ δὲν ὑπήκουε-
μένων ἀδιόρθωτος διέταξε νὰ ἀφαιρέσουν τὰ ρᾶσα καὶ νὰ τὸν ἐκδιώξουν, ὁ δὲ ἔκλαιε
μετενόησε καὶ μὲ καλὴ μετάνοια εἰς 7 ἔτη ἐκοιμήθη. Εἶδε τὴν ψυχὴν του ὁ ὅσιος ὑπ’
ἀγγέλων μεταφερομένη εἰς Οὐρανόν. Ἦλθε εἰς ἀξιωματοῦχος ὠμιλοῦσε ἑλληνικὴ καὶ
λατινικὴ, ὁ ὅσιος μόνο Αἰγυπτικά.. ὁ δὲ ἠθέλησε νὰ ἐξομολογηθῆ. Ὁ ὅσιος
προσευχόμενος τρεῖς ὥρες τοῦ ἐδόθη χάρις γλωσσῶν καὶ ὠμίλησε μέτ’ αὐτοῦ. Μία
φορὰ μικρὰ παιδιὰ ἔκοπτον κρυφὰ σῦκα, ὁ ὅσιος ἔβλεπε τὸν δαίμονα γαστριμαργίας
καθήμενο εἰς κορυφὴν τοῦ δένδρου. Ἐκάλεσε τὸν κηπουρὸ γέροντα Ἴωνά νὰ τὴν κόψη
διὰ νὰ μὴ γίνουιν κλέπτες τὰ παιδιὰ. Ὁ Ἴωνάς παρεκάλει νὰ τὴν ἀφήσῃ διότι ὁ ἴδιος τὴν
εἶχε φυτέψει.. ὁ ὅσιος ἐσιώπησε, τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ συκὴ ἐξηράνθη. Τὸ 346 μ.Χ. μετέστι
εἰς Κύριον. Δύο γυναικεῖα ἐπίσης μεγάλα μοναστήρια ἴδρυσεν ὁ ὅσιος.

Ἅγ. Ἀχίλλιος· Ὁ ἅγ. Ἀχίλλιος ἐγεννήθη εἰς Καππαδοκίαν τὸν 3ον αἰῶνα, ἐξ εὐσεβῶν
γονέων. Ἀποθανόντων τῶν γονέων διεμοίρασε εἰς πτωχοὺς, χήρας, ὀρφανὰ τὴν
περιουσίαν του, περιεπάτει τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ἐνήστευε, ἠγγρύπνει,
προσηύχεται καὶ ἄλλας ἀγαθοεργίας εἰργάζετο. Ἐγένετο κατοικητήριον Ἁγίου
Πνεύματος καὶ ὑπόδειγμα πασῶν τῶν ἀρετῶν. Ἦλθε προσκύνημα εἰς Ἀγ. Τόπους, μετὰ
ἐπεθύμησε νὰ μεταβῆ εἰς Ῥώμην ἵνα προσκυνήσῃ τοὺς τάφους καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν
πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου. Διερχόμενος, ἐκήρυττε εἰς ὅλους τὸ Εὐαγγέλιον
καὶ πλεῖστα θαυμάσια ἐποίει ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐδωρήθη
εἰς αὐτόν, ὡς καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ἡ χάρις τῶν θαυμάτων. Πλήθος ἀναρίθμητον
προσήρχετο εἰς Ἐκκλησίαν, ἐγένοντο τέκνα φωτὸς ἀντὶ τέκνων σκότους. Ἐνῶ ἦτο εἰς
Θεσσαλίαν, ἀπέθανεν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Λαρίσης. Τότε ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος
Λαρίσης.

Ὅταν ἐπεκράτησε ἀνομβρία, διὰ τῆς προσευχῆς του, κατήγαγε βροχὴν ἐξ
οὐρανοῦ. Εἰς τὴν Α' Οἰκουμ. Σύνοδον ἦτο παρών. Καὶ ὡς ὁ Ἅγ. Σπυρίδων κατήσχυεν τὸν
Ἄρειο μὲ τὸ θαῦμα τὸ γνωστὸ τοῦ κεραμιδιοῦ -οὕτω ὁ ἅγ. Ἀχίλλιος διαλεγόμενος μὲ
τὸν Ἄρειο ἐν μέσῳ τοῦ χοροῦ τῶν 318 Θεοφόρων Ἅγ. Πατέρων εἶπε· «ὦ Ἄρειε καὶ
ὁμόφρονες αὐτοῦ, ἐὰν καλῶς λέγετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα, εἰπέ τῇ πέτρᾳ
ταύτῃ ἣτις εὐρίσκεται ἐδῶ, ν’ ἀναβλύσῃ ἔλαιον καὶ πιστεύομεν». Οἱ Ἀρειανοὶ ἀντέ-
στρεψαν τὸ αἶτημα λέγοντες, ποιήσον ἐσὺ τοῦτο διὰ νὰ πιστεύσωμεν. Ὁ ἅγιος ἐν
προσευχῇ εἶπε· «Ἐὰν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ὁμοούσιος καὶ ὁμόδοξος τῷ
πατρί, ὡς ἡμεῖς πιστεύομεν ἅς ἀναβλύσῃ ἡ πέτρα αὕτη, ἔλαιον ἵνα πιστεύσωσι οἱ
αἰρετίζοντες». Εὐθύς τότε, ὦ τῶν θαυμασίων σου, Χριστέ Βασιλεῦ! Ἐξῆλθε πλῆθος
ἐλαίου κάτωθεν τῆς πέτρας ὡς ἄλλη πηγὴ ὕδατος. Μετὰ τὸ τέλος Συνόδου ὁ βασιλεὺς
Μέγας Κων/νος ἔφερε ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν βασιλεύουσα πόλιν. Ὁ τότε
πατριάρχης Κων/πόλεως ἅγ. Μητροφάνης μεγάλως ἐτίμησε τὸν ἅγιον Ἀχίλλιο, ἀφοῦ δὲ
ἐπ’ ἀρκετὸν συνωμίλησε, τέλος εἶπε· «ὦ ὑπέρμαχε τῆς ἀληθείας ὑπάγε εἰς τὸ καλὸν ἐν
εἰρήνῃ καὶ ὁ Θεὸς ἅς εἶναι μετὰ σου, ὁ δὲ μισθός σου ἔστω πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ὁ
βασιλεὺς τοῦ ἔδωκε χρήματα πολλὰ πρὸς ἀνέγερσιν ναῶν. Τριάκοντα πέντε ἔτη
ποιμάνας τὸ λαόν, προγνώρισας τὸ θάνατόν του, ἔχαιρε τῷ πνεύματι, ὡς καλὸς πατὴρ εἰς
κλαίοντας εἶπε· «Μὴ κλαίετε τέκνα μου καὶ θλίβετε τὴν καρδίαν μου, διότι ἐγὼ
παραδίδω ὑμᾶς εἰς τὸν παντοδύναμο Θεόν, εἰς ὃν, δι’ ἐμοῦ ἐπιστεύσατε. Ὑμεῖς
σπουδάσατε νὰ διαφυλάξητε τὴν ΠΙΣΤΙΝ καθαρὰ καὶ ἀμόλυντο, ἵνα ἀξιωθῆτε τῆς

Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν». Περὶ τὰ μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Μὴ ὑπαρχούσης τότε τῆς συνηθείας νὰ κάμνωσι ἀνακομιδὴ ἔμεινε καὶ ὁ τάφος σχεδὸν ἄγνωστος. Παρῆλθον 300 ἔτη, ὁ Θεὸς ἐφάνερωσε διὰ θαύματος τὸ ἁγ.λεῖψανό του (+10 Φέβρ.) καὶ κατετέθη εἰς ναὸ τὸν ὁποῖον ἔκτισαν. Τὸ 978 μ.Χ. ὁ ἄρχων τῶν Βουλγάρων Σαμουήλ ἐκυρίευσεν ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μετέφερε τὸ ἁγ.λεῖψανον εἰς πρέσπα. Ἡ χάρις ὁμῶς τοῦ ἁγίου δὲν τοὺς ἐγκατέλειπε καθὼς φανερώνει τὸ κατωτέρω. Λίγο πρὶν τὴν κατάληψιν τῆς Θεσ/νίκης καὶ Λαρίσης ὑπὸ Τούρκων, τινὲς εὐσεβεῖς ἐρχόμενοι εἰς Θεσ/νίκη ἔμειναν δι' ἀνάπαυσιν ὀλίγον. Εἶδον ὀφθαλμοφανῶς στρατιώτην ἔφιππον ἐρχόμενο ἐκ Θεσ/νίκης καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὁδοῦ Ἀρχιερέα γηραιὸν ἔφιππον. Ὁ στρατιώτης σταθεῖς προσεκύνησε· «Χαίροις, Ἀρχιερεῦ τοῦ Θεοῦ Ἀχίλλιε» ὁ δὲ «χαίροις καὶ σὺ στρατιώτα τοῦ Χριστοῦ Δημήτριε». -«Πόθεν ἔρχεσαι καὶ ποῦ ὑπάγεις»; Ὁ ἁγ. Ἀχίλλιος δακρῦσας εἶπε· «Διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς νὰ ἐξέλθω ἐκ ἧς Λαρίσης, τὴν ὁποία ἕως τοῦ νῦν ἐφύλαττον, διότι θὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς τούρκους, ἐσὺ ποῦ ὑπάγεις»; Καὶ ὁ ἁγ. Δημήτριος δακρῦσας ἀπήντησε· «Καὶ δι' ἐμὲ τὸ αὐτὸ ἔγινε. Πολλάκις ἐλύτρωσα τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἀπὸ αἰχμαλωσίας, θανατικοῦ καὶ πᾶσαν ἀσθένειαν ἐθεράπευσα. Λόγω τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ με ἐπρόσταξε ὁ Θεὸς νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πόλιν διὰ νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς». Κύψαντες τὰς κεφαλὰς πρὸς τὴν γῆν ἔκλαυσαν ἐπὶ ὥραν, ἔπειτα ἀσπασάμενοι ἀλλήλους καὶ ἀποχαιρετισθέντες ἔγιναν ἄφαντοι. Μετὰ ἓνα μῆνα ἐκυριεύθησαν οἱ πόλεις καὶ ὅλοι ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

ΟΣΙΟΥ ΒΑΡΒΑΡΟΥ τοῦ Μυροβλήτου· Ἀγνώστου καταγωγῆς μόνον γνωστὸ ὅτι ἦτο ἀπὸ τὴν Πεντέ-πολι, ἠχμαλωτίσθη καὶ 24 ἔτη ἐδούλευσε εἰς τοὺς Μπαρμπαρέσους τὸ ἔτος 1540 εἰς τὸν τόπον Νησί τῆς Βονίτισης ὁ Βάρβαρος ἐδραπέτευσε καὶ ἐκρύβη παρ' ὄλο ὅτι ἦτο μετ' ἄλυσσο τριῶν πῆχεων περίξ τοῦ λαιμοῦ καὶ εἰς πόδα τοῦ βάρους μετ' ἄλυσσο. Εἰς σπήλαιον μένει ἀφωνιζόμενος τρεφόμενος μετ' ἄλυσσο. Τὸν εὔρει κυνηγὸς καὶ ἔγινε γνωστός. Κάθε Σάββατον τοῦ ἔστειλναν ἄρτον καὶ ΠΑΣΧΑ εἰς τὸ χωριὸν κατήρχετο καὶ ἔμεινε ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ. Τὴν 23 Ἰουνίου (μετὰ 18 ἔτη ἀγώνων) τελεύτησε. Τὸ 1562 Ἴταλοὶ μετεκόμησαν εἰς Ῥώμην.

16η ὁσ.ΘΕΟΔΩΡΟΥ τοῦ Ἁγιασμένου· Ἦτο μαθητὴς τοῦ ὁσίου Παχωμίου, ὁμότροπος τῶν ἀρετῶν του, ἀπαθὴς γενόμενος, σκεῦος Ἁγ.Πνεύματος κατέστη διὰ τοῦτο ὀνομάσθη «ἠγιασμένος». Θεραπεύσας πολλὰς ἀσθενείας ἀπῆλθε εἰς Κύριον.

Νεομάρτυρος ΝΙΚΟΛΑΟΥ· Ἀπὸ τὸ Μέτσοβο τῆς Ἠπείρου, νέος ἐργαζόμενος εἰς ἀρτοποιεῖον Τρικάλων παρεσύρθη καὶ ἐτούρκευσε. Μετανοήσας ἐπέστρεψε εἰς πατρίδα του, ἐρχόμενος εἰς τρικάλα νὰ πωλήσῃ μετ' ἵππον τοῦ δαδία, εἰς Τούρκον τὸν ἀνεγνώρισε. Διὰ νὰ μὴ τὸν προδώσῃ ἐσυμφώνησαν νὰ τοῦ φέρῃ καθε ἔτος ἓν φορτίον δαδία. Μετ' ὀλίγον ἀποφάσισε καὶ ἦλθε ὁμολογῶν τὴν ἀλήθειαν. Μετὰ ἀπὸ ἀνακρίσεις, ραβδισμοὺς καὶ φυλακίσεις ἀπεφάσισαν τὸ θάνατόν του. Εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς Τρικάλων ἤναψαν πυρὰ καὶ τὸν ἔκαυσαν τὸ ἔτος 1617.

17η Ἁγ. Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας· Ἦσαν μαθηταὶ καὶ συνεργοὶ Ἀποστ. Παύλου (ἰδὲ Ρωμ.16,7). Ἐκήρυξαν τὸ ἁγ.εὐαγγέλιον ναοὺς ἔκτισαν, πάθη ἀνίατα καὶ

δαιμονισμένους ευεράπευσαν. Ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθησαν.

Ἅγιοι Σολοχῶν - Παμφαῆρ καὶ Παμφυλῶν Ἦσαν ἐξ Αἰγύπτου, ὠμολόγησαν εἰς Χαλκηδόνα (3ος αἰών) δέρονται τόσο πολὺ ὥστε ὁ Παμφαῆρ καὶ Παμφυλῶν παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των. Ὁ Σολομῶν ἐνδυναμωθείς ἤλεγξε τοὺς ἀσεβεῖς. Προσπαθοῦν ν' ἀνοίξουν μὲ τὸ ξίφος τὸ στόμα του διὰ νὰ τοῦ δώσουν νὰ πιῇ διὰ τῆς βίας οἶνον θυσιῶν. Ὁ μάρτυς δαγκάσας, ἔθραυσε τῇ μάχαιρα. Φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ τὸν ἐνίσχυσε. Σύρεται κατὰ γῆς, κρεμοῦν βαρεῖα πέτρα εἰς χέρι καὶ πόδι του, καθὼς εἶναι κραμασμένος ἔκοψαν τὸ σχοινίον ἀλλὰ ἔπεσε κάτω ὄρθιος ὁ μάρτυς. Ὁ τριβοῦνος Καμπανὸς ἐκάρφωσε τὸν κάλαμο ὅπου ἔγραφε εἰς ὠτίο μάρτυρος ἕως ἐνδότερα κεφαλῆς καὶ τὸν ἄφησε ἐκεῖ καρφωμένο. Χριστιανοὶ τὸν ἔφεραν εἰς οἰκία καὶ μετὰ ὀλίγον παρέδωκε τὴν ψυχὴν του.

Ἄσίου ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κέρκυρα τὸ 1665, γονέων Ἀνδρέου - Εὐροσύνης, μετοίκησαν εἰς Καρύταινα. Ὁ πατήρ του τὸν ἐπέριξε νὰ νυμφευθῇ, τὸν ἠρραβώνισαν καὶ τὸν ἔστειλε εἰς Ναύπλιο μὲ ὑπηρέτας νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ νυφικά. Καθ' ὁδὸν ὁ Ἀθανάσιος εἰσηλθε εἰς ναὸ Θεοτόκου καὶ ἔκλαιγε ζητῶντας τὴν βοήθειά της, διότι ἠγάπα νὰ ζῆσῃ τὴν παρθενικὴ ζωὴ. Τὴν νύκτα ἡ Θεοτόκος ἐφάνη καὶ τοῦ εἶπε νὰ στείλῃ τὰ νυφικά εἰς πατέρα του μὲ ὑπηρέτες του, ἡ κόρη θὰ ὑπανδρευθῇ μὲ ἄλλον, αὐτὸς δὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς Κων/πολι. Ἐγραψε ἐπιστολὴ εἰς γονεῖς τοῦ στέλνοντας τὰ νυφικά, εἰς Κων/πολι τὸ 1702 ἀπὸ τὸν πατριάρχη Γαβριὴλ χειροτονεῖται. Τὸ 1711 ἐψήφισαν τὸν Ἀθανάσιο ἐπίσκοπο Χριστιανουπόλεως (νῦν Τριφυλίας). Μὲ ζῆλο ἠργάσθη εἰς ἀνέγερση σχολείων διότι οἱ Ἑνετοὶ τότε ἀπηγόρευσαν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, ἔκτισε πολλοὺς ναοὺς. Εἰς Καρύταινα σώζεται νῦν ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου. Πολλάκις οἱ πιστοὶ εἶδον κατὰ τὴν Θ.Λειτουργία λαμπρὸ ἄστρο ἔμπροσθεν στόματός του. Τινὸς ἐμπόρου συνέλαβον τὸν υἱὸν λησταὶ καὶ ζητοῦσαν ἐντὸς 15 ἡμερῶν τόσα χρήματα διὰ νὰ μὴ τὸν φονεύσουν. Ἦλθον οἱ γονεῖς κλαίοντες εἰς Ἀθανάσιο. Τὴν 14ῃ ἡμέρᾳ ἐμφανίσθη ὁ ἅγιος εἰς τὸν υἱὸν καὶ τοῦ εἶπε νὰ φύγῃ. Οὕτω διέφυγε καὶ ἐπέ-στρεψε σῶος. Περιοδεύοντες ποτὲ διενυκτέρευαν εἰς οἰκία ἐγγὺς λίμνης Μεγαλοπόλεως οἱ βάρταχοι ἐκόαζον καὶ δὲν ἐκοιμήθη ὅλη τῇ νύκτα. Τὸ πρῶτον εἶπε εἰς φιλοξενοῦντας· «Κακὸν χρόνον νάχουν αὐτὰ τὰ βατράχια δὲν μ' ἄφησαν ἡσυχον». Τὰ βατράχια ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἐσιώπησαν. Μετὰ δύο ἔτη ἐπανῆλθε ὁ ἅγιος καὶ ἠρώτησε τί ἔγινε ἐκεῖνο τὸ πλῆθος βατράχων. Τοῦ εἶπον· «Ἀπὸ τότε ποὺ τὰ καταραστήκατε ἔμειναν ἄφωνα». Καὶ ὁ ἅγιος· «Καὶ μ' ἄκουσαν τὰ εὐλογημένα;» Ὡ! Τοῦ θαύματος! Εὐθύς ἄρχισαν νὰ κοάζουν, ἐκείνη τὴ νύκτα ὅμως δὲν ἔκραζον.. δι' ἀνάπαυσι τοῦ ἐπισκόπου. Γυνὴ μάγισσα ἐκ τοῦ χωρίου Σουλιμὰ μετενόησε, ἐξομολογήθη καὶ ἔλαβε κανόνα μετανοίας. Ἀπέθανε ὁ Ἅγιος καὶ ἦλθε ἡ γυνὴ ἐκείνη κλαίουσα διατὶ τὴν ἄφηκε ἀσυγχώρητη. Ὁ νεκρὸς ὑψώσας τὴν χεῖρα τοῦ εὐλόγησε αὐτήν!!..

Τὸ 1843 ἐπὶ Ὄθωνος διελύθη κατὰ τὸ διάταγμα ἡ μονὴ Προδρόμου. Ὁ διοικητὴς Νέγκας διέταξε δύο ὑπαλλήλους νὰ μεταφέρουν εἰς Δημητσάνα τὴν κινητὴ περιουσίαν μονῆς. Ἦρπασαν τὰ ἅγια σκεύη καὶ ἁγ.λείψανα καὶ ἀτάκτως μετέφεραν εἰς ὑπόγειον. Τὴ νύκτα ἐγένετο φοβερὸς κρότος ἄπαξ καὶ δὶς.. Ὁ Νέγκας ἔντρομος-ἡμίγυμος ἐκ τοῦ ὕπνου μετέβη ταχέως εἰς ἐπίσκοπον Γορτυνίας Ἰγνάτιον καὶ του τὸ ἀνήγγειλε. Ἐνεδύθη ἀρχιερατικὰ καὶ μετέ-φερε τὰ ἁγ.λείψανα εἰς οἰκία του καὶ

έπομένη μετά λιτανείας μετεφέρθησαν εις μονή Αίμουαλῶν. Ἄργότερα μετεκομίσθησαν εις μονή Προδρόμου πλήν σιαγόνος ἥτις ἔμεινε εις Αίμουαλῶν μονή κειμήλιο. Τὸ ἔτος 1735 ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος.

18η Ἁγ. ΠΕΤΡΟΥ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ, ΑΝΔΡΕΟΥ, ΠΑΥΛΟΥ ΒΕΝΕΔΙΜΟΥ, ΠΑΥΛΙΝΟΥ·

Ὁ Πέτρος ἦτο ἐκ Λαμψάκου ὠμολόγησε εἰς ἡγεμόνα πόλεως Ἀβυδῶνος, συντρίβεται μὲ ἀλύσσεις καὶ ξύλα δερόμενος, παραδίδει τὴν ψυχὴν του. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἦσαν ἐκ Μεσοποταμίας ἐφυλακίσθησαν εἰς Ἀθήνα μὲ τὴν Χριστῖνα. Οἱ Παῦλος καὶ Διονύσιος ἐλθόντες εἰς φυλακὴν διὰ νὰ βιάσουν τὴν Χριστῖνα, ἤκουσαν ἀπ' αὐτὴν λόγους ψυχοφελεῖς καὶ ἐπίστευσαν. Τὴν Χριστῖνα ἀπεκεφάλισαν, τοὺς δὲ ἐλιθοβόλισαν (250μ.Χ.). Οἱ Ἡράκλειτος-Παυλῖνος καὶ Βενέδιμος ἦσαν Ἀθηναῖοι καὶ ἐκήρυττον τὸ Εὐαγγέλιον, ἐρρίφθησαν εἰς πῦρ ἀλλὰ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, τέλος ἀπεκεφάλισαν.

Ἁγ.ΘΕΟΔΟΤΟΥ καὶ 8 ἁγ.Παρθένων· Ἦσαν ἀπὸ Ἁγκυρα Γαλατίας, ὁ Θεόδοτος ἦτο ἔγγαμος, ὁ ἄρχων Ἀγκύρας Θεότεκνος διέταξε καὶ ἐράντησαν τὰ τρόφιμα εἰς Ἀγορὰ μὲ αἶμα θυσιῶν. Ὁ Θεόδοτος ἐξύμωνε ἄρτους καὶ ἔδιδε εἰς πτωχοὺς χριστιανοὺς καὶ εἰς φυλακισμένους μάρτυρας εἰς φυλακὴν. Ἡ τεκοῦσα ἦτο θεῖα του, ἦτο ὁμοῦ μὲ παρθένους Ἀλεξάνδρα, Κλαυδία, Φαινή, Εὐφραμία, Ματρῶνα, Ἰουλία, Θεοδότη, δὲν ἐδέχοντο νὰ θυσιάσουν, στρατιῶτες προσπαθοῦντες νὰ τὴν ἀτιμάσουν, θεῖα δύναμις ἐμπόδισε αὐτούς. Ἔδεσαν λίθους εἰς λαίμω τους καὶ ἐβύθισαν εἰς λίμνην. Ὁ Θεόδοτος ἐπειδὴ ἐνεταφίασε τὰ λείψανα τῶν παρθένων, ἀπεκεφαλίσθη, ὁ ἄρχων ἀνέσκαψε τοὺς τάφους καὶ ἔκαυσε τὰ λείψανά των.

19η Ἁγ.ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Ἦτο ἐπίσκοπος Προύσης, ὁ ἡγεμὼν τοῦ εἶπε ὅτι τὰ ἰαματικά ὕδατα ἀναβρῦουν προνοία τῶν Θεῶν. Ὁ ἅγιος· «Ναί, διὰ προνοίας του ἐν Τριάδι ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν» καὶ ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησε διὰ τὸ πῦρ εἰς τὰ κατώτερα μέρη -ἐντὸς τῆς γῆς ποὺ θὰ κολάζῃ τοὺς ἀσεβεῖς μετὰ τὴν Β' Παρουσία τοῦ Θεοῦ. Βληθεῖς εἰς τὰ θερμὰ ὕδατα ἔμεινε ἀβλαβῆς καὶ μετὰ τῶν Ἀκακίου, Μενάνδρου, Πολυαίνου ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῶν πολυάθλων ὀσιομαρτύρων· Ἰωάννου, Κόνωνος, Ἱερεμίου, Μάρκου, Κυρίλλου, Θεοκτίστου, Βαρνάβα, Μαξίμου, Θεογνώστου, Ἰωσήφ, Γενναδίου, Γερασίμου καὶ Γερμανοῦ (ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἦσαν καὶ ἐν τῇ Μονῇ Παναγίας Κανταριωτίσσης τοῦ ὄρους Πενταδακτύλου Κύπρου ἀσκήσαντες ὅπου καὶ τὰ μαρτύρια παρὰ τῶν Λατίνων ἐδέξαντο καὶ μὴ ὑποκύψαντες νὰ ἀσπασθοῦν τὴν πλάνην Λατίνων ἐθανατώθησαν. (14ος αἰών).

20η Φοινίκης (3ος αἰών) υἱὸς Βερουκίου ἐπισκόπου καὶ μητρὸς Ῥωμυλίας· Δωρεᾶν ἰάτρευε κηρύττων τὴν Ἀλήθεια, καὶ δαιμονιζομένους καὶ τυφλοὺς ἰάτρευε, μεταβαίνουν ἀπὸ τόπο εἰς τόπο ἔφθασε εἰς Ἔδεσσα, ὁ ἄρχων Τιβεριανὸς τὸν ἐβασάνισε καὶ ἀπειλήσεν νὰ παύσῃ τὴν διδασκαλίαν. Εἰς Κιλικίαν συνελήφθη, διετάχθησαν οἱ στρατιῶτες νὰ τρυπήσουν ἀστραγάλους του καὶ νὰ τὸν κρεμάσουν, ἐκεῖνοι ἀλλοιωθέντες θεῖα δυνάμει ἐτρύπησαν ἓνα ξύλον καὶ τὸ ἐκρέμασαν.. δέρεται μὲ

βούνευρα, ξέεται, καίγεται, 4 λέοντες ἀφέθησαν κατ' αὐτοῦ ἀλλ' ἴσταντο ὡς ἀρνία εἰς πόδας Θαλλελαίου. Τὸ 284 ἔτος ἀπεκεφαλίσθη. Οἱ Ἀλέξανδρος, Ἀστέριος, Τιμόθεος, Φιλάγγριος, Θεοδούλη καὶ Μακαρία καὶ ἄλλοι οἱ διὰ ἀγ.Θαλλελαίου πιστεύσαντες ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς.

Ἄγ. Ἀσκλὰ ἦτο ἐξ Αἰγύπτου, ὁμολογεῖ εἰς ἡγεμόνα Ἀρριανό, ξέεται, φυλακίζεται.. ὁ ἡγεμὼν ἤρχετο μὲ τὸ πλοῖο εἰς Νεῖλο. Προσηυχήθη ὁ μάρτυς νὰ μὴ ἀποβιβασθῆ εἰς ξηρὰ ἕως ὅτου ὁμολογήσῃ ἐγγράφως τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκρατήθη θεῖα δυνάμει ἀκίνητο τὸ πλοῖο.. ἠναγκάσθη καὶ ὠμολόγησε ἐγγράφως τὴν Θεότητα ΚΗΙΧ. Ἐξεληθῶν εἰς ξηρὰ ἐσκληρύνθη ἡ καρδιά του ὡς ποτὲ τοῦ Φαραώ.. ἔκαυσαν τὸν μάρτυρα μὲ λαμπάδας τέλος τὸν ἐπνιξαν εἰς Νεῖλο.

Ὅσιων ΝΙΚΗΤΑ, ΙΩΣΗΦ καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ· Μετὰ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ Καλαφάτη 1041 μ.Χ., ὁ Κων/νος ὁ μονομάχος ἐνυμφεύθη τὴν χήρα βασιλέως Ζωὴ ἀνέλαβε τὴν βασιλεία προσκληθεὶς ἀπὸ ἐξορία τῶν ὀσίων ἄγνωστος ἢ καταγωγή καὶ γονεῖς των. Ἔμενον ἀσκητεύοντες εἰς σπήλαιον Προβατείου ὄρους εἰς Χίο. Ὁ Νικήτας καὶ Ἰωάννης ἦσαν ἀδελφοί. Τὰς νύκτας ἔβλεπον φῶς εἰς ἓν σημεῖο τοῦ δάσους.. ἦλθον καὶ εἶδον θάμνο Μυρσίνης καιόμενο ἀλλὰ μὴ καταφλεγόμενο καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν εἰκόνα Θεοτόκου. Τὴν ἔφεραν μὲ ψαλμωδίες καὶ χαρὰ εἰς σπήλαιον ἀλλ' ἡ εἰκόνα ἔφευγε καὶ εὐρίσκετο εἰς τὸν θάμνο ὅπου ἀρχικὰ τὴν εὔρον. Ἐκτισαν ἐκεῖ μικρὸ ναῦδριον καὶ ἔθεσαν τὴν ἀγ.εἰκόνα. Ὅταν ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ Παφλαγῶν ἐξώρισε τὸν Κων/νο μονομάχο εἰς Μιτυλήνη, τὸν ἐπεσκέφθησαν οἱ ἅγιοι καὶ τοῦ ἐπροφήτευσαν ὅτι θὰ γίνῃ βασιλεὺς καὶ ἐδιηγήθησαν τὸ θαῦμα εὐρέσεως Εἰκόνας καὶ ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἀπέστειλε νὰ κτίσουν μονή. Ὁ Κων/νος τοὺς ἔδωσε τὸ δάκτυλίδι του ὡς ἐνέχειρο ὑποσχέσεως. Ὅταν ἀργότερα ἐβασίλευσε ἦλθον οἱ ἅγιοι εἰς Κων/πολι καὶ ἔλαβον χρήματα, τεχνίτας, χρυσόβουλα, ἀφιερῶματα. Μὲ βασιρικὰ ἔξοδα ἐπὶ 12 ἔτη ἐκτίζετο. Ἐφθόνησαν καὶ ἐσυκοφαντήθησαν διὰ τοῦτο οἱ ἅγιοι ἐξωρίσθησαν. Ὁ βασιλεὺς Ἰσαάκιος Κομνηνὸς ἀνεκάλεσε τὴν ἐξορία καὶ ἐπεκύρωσε τὰς πρώην δωρεάς. Οἱ ὅσοι ἀνεπαύθησαν ἐν Κυρίῳ καὶ ἐτάφησαν εἰς νάρθηκα ναοῦ.

ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ λειψάνων Ἄγ.ΝΙΚΟΛΑΟΥ· Τὸ ἔτος 1081(ἐπὶ βασιλείας Ἀλεξίου Κομνηνοῦ) ἔγινε ἐπιδρομὴ Ἰσλαμικῶν εἰς Μ.Ἀσία καὶ ἐσφάγη πολὺς λαός, Ὁ Ἄγ.Νικόλαος ἐφανερώθη εἰς ἱερέα εἰς Μπάρι Ἰταλίας καὶ ἐζήτησε νὰ μεταφέρῃ τὰ ἅγ. λείψανά του. Ἀνήγγειλε εἰς κλῆρο καὶ λαὸ καὶ μὲ τρία πλοῖα ἦλθον καὶ μετέφεραν αὐτὰ εἰς Μπάρι. Ἀνήγειραν ναὸ εἰς τιμὴ τοῦ Ἀγίου. Κάθε 20ῆ Μαΐου εἰς Θ.Λειτουργία ἀνέβλυζε Μύρο ἀπὸ πτέρνας ἀγίου τόσο πολὺ ὥστε ἐγέμιζαν λέβητες. Κατὰ πληροφορίας ἐπωλήθη τὸ ἅγ.λείψανον εἰς Ρωσσία.

21ῆ Ἄγ.Ἰσαποστόλων Κων/νοῦ καὶ Ἐλένης· Ὁ δέκατος μεγάλος διωγμὸς τῶν χριστιανῶν ἀπὸ 290-313 ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ποὺ εἶχε τὰ ἀνάκτορά του εἰς Νικομήδεια καὶ ὁ Μαξιμιανὸς εἰς Ρώμη μὲ βοηθὸ τὸν Κωνστάντιο Χλωρό (ἄνδρα Ἄγ.Ἐλένης) μὲ ἐξουσία εἰς Γαλλία - Μ.Βρεταννία. Ὁ Κων/νὸς ἀνετράφη ὡς ὄμηρος εἰς Νικομήδεια (διότι ὁ πατὴρ τοῦ εἶχε χριστιανικὰς τάσεις. Ὁ Μ.Κων/νὸς νέος ἀξιωματικὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα Διοκλητιανοῦ, εἶδε τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ κακία τῶν διωκτῶν τῶν

μαρτύρων. Όταν παραιτήθη από βασιλέως ο Μαξιμιανός και ώρισε διάδοχο τον Μαξέντιο, ο χλωρός δεν το έδέχθη, έκήρυξε έαυτον αυτοκράτορα Δύσεως και έξεστράτευσε κατά Μαξεντίου, έπειδή απέθανε ο Κων/νος ανέλαβε την έκστρατεία. Ο Μαξέντιος είχε όκταπλάσιο στρατό. Ο Μ.Κων/νος προσευχόμενος είδε έν μεσημβρία τον Τίμιον Σταυρόν εκ λαμπρών άστρων και έπιγραφή «έν τούτω Νίκα». Έκαμε αυτό λάβαρο. Ο Μαξέντιος ενικήθη και έπνίγη εις τίβερι ποταμό. Άνεκηρύχθη αυτοκράτωρ Δύσεως εις άνατολή διώρισε τον γαμβρό του Λικίνιον. Το 313 μ.Χ υπέγραψαν οι δύο βασιλείς τό «διάταγμα των Μεδιολάνων» περι άνεξιθηρσκείας και έπαυσαν οι διωγμοί. Μετ' όλίγο ο Λικίνιος ήθέλησε νά έπιβάλη την ειδωλολατρία, εις Άνδριανούπολι έγινε μάχη.. ο Λικίνιος έφονεύθη, ο Μ.Κων/νος έγινετο Μονοκράτωρ Ρωμαϊκού Κράτους. Η άγια Έλένη έλθοϋσα εις Άγ.Τόπους εύρε τον Τίμιο Σταυρόν, έχτισε περι τους 360 ναους εις τά πανάγια προσκυνήματα όπου έπάτησαν τά Πανάγια πόδια του ΚΗΙΧ. Μετέφερε την πρωτεύουσα εις την Κων/πολι και εις τά έγκαίνια τό έτος 330 την άφιέρωσε εις Θεοτόκον. Συνεκάλεσε την Α' Οικουμ.Σύνοδο. Όταν κάποια φορά του έδωκαν κατηγορίες κατά των επισκόπων, δεν ήθέ-λησε νά τας άναγνώση, έκαυσε αυτές λέγων· «Έάν ιδώ άρχιερέα άμαρτάνοντα θά τον σκεπάσω με τον μανδύα μου». Άλλοτε του είπον νά τιμωρήση τινάς οι όποιοι έλιθοβόλησαν τον άνδιάντα του εις την πόλιν. Ο δέ είπε με άνεξικακία ψηλαφώντας τό πρόσωπό του· «ούδαμου πληγήν επί του προσώπου μου όρώ, άλλ' ύγιής».

Η γυναίκα του Φαύστα έσυκοφάντησε τον υιο τους Κρίσπο, ο Κρίσπος έθανατώθη, όταν διεπιστώθη ή άδικία διέταξε και έφόνευσαν και την Φαύστα. Εις τον άνεγερθέντα Άνδριάντα του Κρίσπου ο Μ.Κων/νος κάτωθεν έγραψε «τῷ ήδικημένω υιω μου». Εις Έκκλησ.Ιστορία Μελετίου, Άθηνων γράφει ότι ο Σίλβεστρος πάπας Ρώμης τον έβάπτισε. Τοϋτο ψευδος είναι των Λατίνων δια νά στερεώσουν την πλάνη των, έδειξαν τον 9ον αιώνα πλαστό έγγραφο ότι δῆθεν ο Μ.Κων/νος άνεγνώρισε τό πρωτείο του πάπα κλπ. Άργότερα υπό πάντων των Λατίνων ήμφισβητήθη ή γνησιότης αυτού. Κατά τον Δοσίθεον Ίεροσολύμων ο Μ.Κων/νος έβαπτίσθη προς τό τέλος τῆς ζωῆς του υπό κοινότητα επισκόπων εις Νικομήδεια. Άπέθανε τό έτος 337. Κατά τον Γρηγόριο Θεολόγο κατά ένταφιασμό του έψαλλον άγγελιοι. Η ιστορία τον έκάλεσε Μέγαν, ή Έκκλησία άγιο και Ίσαπόστολο μαζί με άγ.Έλένη.

Άγ.ΠΑΧΩΜΙΟΥ του νέου· Ο Παχώμιος ήτο Ρῶσσοσ, έπωλήθη δοϋλος εις τουρκο εις τό Ούσάκι. Επί 27 έτη ο κύριός του τον επίεζε με ύβρεις άκόμη και νά τον κάμη γαμβρό του ν' άρνηθη τον Χριστόν. Ένώ ήτο άσθενής του έφόρεσαν τουρκικά ψευδόμενοι ότι είπε θά γίνη Τουρκοσ. Ο Παχώμιος ήλθε εις Σμύρνη και τέλος εις "Άγ."Όρος εις μονή Άγ. Παύλου έγινε μοναχός. Έμεινε 12 έτη ύποτασόμενος και διακονών. Μετά ήλθε εις Καυσοκαλύβια εις όσιο Άκάκιο και έμεινε 6 έτη άγωνιζόμενος, βασανιζόμενος με λογισμούς ότι όταν ήτο άσθενής ήρνήθη τον Χριστόν με έγκρισιν πνευματικῶν και μετά από δοκιμασίας έπῆγε εις Ούσάκι, τον άνεγνώρισαν.. ώμολόγησε, φυλακίζεται, βασανίζεται, τέλος έξω πόλεως άποκεφαλίζεται (1730- έτος).

22α Άγ.Βασιλίσκου· Ήτο άνεπιός του Άγ.Θεοδώρου του Τήρωνος, από Άμάσεια πόντου, εις διωγμό Μαξιμιανου έβασανίσθη με άγ.Κλεόνικο και Εϋτρόπιον, όταν οϋτοι έτελειώθησαν μαρτυρικά, ένῶ ο Βασιλίσκος ήτο φυλακή ο Θεός του άπεκάλυψε νά

ὕπαγη εἰς γονεῖς του ν' ἀποχαιρετήση αὐτούς καὶ μετὰ εἰς τὰ Κόμανα νὰ ὑπάγη διὰ νὰ μαρτυρήσῃ ἐκεῖ. Οὕτω ἔκαμε. Εἰς Κόμανα βασανίζεται.. καρφώνουν εἰς πέλματά του καρφιά, τὸν ἔδεσαν εἰς ξερὸ πλάτανο καὶ εὐθύς!! Ἐβλάστησε φύλλα καὶ ἀνέβλυσε πηγὴ. Οἱ 13 στρατιῶτες ἐπίστευσαν. Εἰσηγήθη ὁ ἅγιος εἰς ναὸ καὶ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατέκαυσε τὸ ναὸ καὶ τὰ εἶδωλα. Τέλος ἔξω τῆς πόλεως ἀπεκεφαλίσθη.

Ἄγ. Ἰωάννου Βλαδιμήρου τοῦ βασιλέως· Βούλγαρος ἐξ εὐσεβῶν γονέων Νεεμάν-Ἄννης εἰς χρόνους Βασιλ. Βασιλείου Μακεδόνας, ἐκ γένους Βασιλικῶ.

Ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα βασιλέως Μιχαήλ, ἐζοῦσαν ἐν παρθενίᾳ. Ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν ἔκτιζε μοναστήρια, ναοὺς, νοσοκομεῖα.. Κατεγίνετο εἰς ἐξάπλωσι χριστιανισμοῦ. Μία ἡμέρα εἰς τὸ δάσος εἶδε ἀετὸ πού ἔστησε σ' ἓνα τόπο Σταυρό (ἦτο ἄγγελος). Ἐκεῖ ἔκτισε ναὸ καὶ ἐπτάκις τὴν ἡμέρα ἤρχετο προσευχόμενος καὶ ἀγρυπνοῦσε. Ὁ διάβολος ἔσπειρε λογισμοὺς εἰς τὴν βασίλισσα καὶ ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι συνευρίσκεται μὲ ἄλλη γυναῖκα. Εἶπε εἰς ἀδελφὸ τῆς νὰ τὸν θανατώσῃ διὰ νὰ βασιλεύσῃ αὐτός. Εὐρῶν κατάλληλο χρόνο τὸν ἐχτύπησε μὲ μάχαιρά του. Πεσῶν κάτω ὁ Ἰωάννης τοῦ ἔδωκε τὸ σπαθὶ τοῦ λέγοντας· «λάβε το καὶ ἀποκεφάλισέ με, εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀποθάνω διὰ τὸν Χριστὸν μου». Ἐκεῖνος τὸν ἀπεκεφάλισε. Ὁ Ἰωάννης ἤρπασε τὸ κεφάλι του εἰς χεῖρας καὶ ἀ- νέβη εἰς ἵππο του. Ἐφιππος τρέχων ἔψαλλε τὸ «Εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοὶ εἰς τὰς αὐλὰς Κυρίου κλπ τοῦ ψαλμοῦ». Ὁ λαὸς εἶδε τὸ φρικτὸ αὐτὸ θαῦμα. Ἐξεκαβαλίκευσε καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν κεφαλὴν τοῦ λέγων· «Εἰς χεῖρας Σοῦ Κύριε παρατίθω τὸ πνεῦμα μου» τότε ἄγγελοι ἔψαλλον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ τόπος εὐωδίασε. Ἐκηδεύθη μὲ τιμᾶς. Ὁ φονεὺς ἀντὶ βασιλείας πού ἤλιπε.. δαιμονισθεὶς ἔτρωγε τὰς σάρκας του.. κακῶς ἀπέθανε.

Ὅσιομάρτυρας ΠΑΥΛΟΥ· Ἐκ χωρίου Σοπωτοῦ Καλαβρύτων, εἰς βάπτισμα ὠνομάσθη Παναγιώτης. Εἰς Πάτρα ἐργαζόμενος ὑποδηματοποιὸς ἐπὶ 14 ἔτη ἐντίμως ἐπέστρεψε εἰς Καλάβρυτα καὶ ἐνοικιάσας ἐργαστήριον εἰργάζετο. Ὁ ἐνοικιαστὴς ζητῶν χρήματα περισσότερα τὸν ἐφυλάκισε, ἐπλήρωσε τὸ ζητούμενον ἀλλ' ἀπῆλθε εἰς Τρίπολι καὶ ἔλεγε ὅτι εἶναι Τοῦρκος. Ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν ἐξωμολογήθη, ἦλθε εἰς Ἄγ. Ὄρος εἰς Μονὴ Λαύρας ἐνάμιση ἔτος εἰς διακόνημα Μαγειρίου, ὅπου καὶ ἐκάρη Σταυροφόρος μὲ τ' ὄνομα Παῦλος. Μετὰ 3 ἔτη εἰς Ι.Μ. Παντελεήμονος (Ρωσικὸ) εἰς διακόνημα ὑποδηματοποιοῦ ἐλθὼν εἰς Ἄγ. Ἄννα εἰς πνευματικὸν Ἄνανιᾳ ἔκειρε μεγαλόσχημο καὶ μὲ εὐχὰς ἀγ. πατέρων μετέβη εἰς μονὴ Μεγάλου Σπηλαίου. 40 ἡ-μέρας νηστεύων καὶ ἀγρυπνῶν παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ ἀξιωθῇ μαρτυρίου. Μετὰ ἦλθε εἰς Μουφτὴ Τριπόλεως καὶ ὠμολόγησε, ἀναθεματίζων τὴν ἀντίχριστον θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ. Ὁ δικαστὴς ἀπεφάσισε νὰ κατατομήσουν αὐτὸν διὰ τριῶν ξιφισμῶν πρὸς περισσοτέραν βάσανον. Τύπτοντες ὠδήγησαν εἰς τόπον καταδίκης, πεκεφάλισαν. Τὴν νύκτα φλόξ θείου φωτὸς κατῆλθε ἐπὶ ἀγ. λειψάνου. Τὸ ἔρριψαν εἰς τύπον τῶν ἀκαθαρσιῶν τοῦ ἡγεμόνος. Μετὰ 20 ἡμέρας εὖρον καὶ ἐνεταφίασαν εἰς Μονὴ Ἄγ. Νικολάου τῶν Βαρσῶν.

23ῃ Ἄγ. ΜΙΧΑΗΛ· Εἰς χρόνους Λέοντος Ἀρμενίου, οἱ γονεῖς του εἰς Σύνδα Φρυγίας τὸν ἀπέκτησαν μετὰ ἀπὸ προσευχὰς εἰς ἀρχάγ. Μιχαήλ διὰ τοῦτο ὠνόμασαν Μιχαήλ. Ἀργότερα ἦλθε εἰς Κων/πολι εἰς τὴν μονὴ Ταρασίου συνεδέθη φιλικὰ μὲ τὸν

Θεοφύλακτο, ἡ μονὴ εἶχε σκληρὸ πρόγραμμα τὸ ἐς-πέρας ἄρτο καὶ ὕδωρ ἔτρωγον. Ὁ ἅγ.Ταράσιος ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο εἰς Σύναδα. Ὁ Λέων Ἀρμένιος ἐξώρισε τὸν ἅγιο εἰς φρούριο Ἀνατολῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς πόλιν Ἀρεούς. Ὁ ἅγιος οὐκ ἔπαυσε διδάσκων καὶ θαυματουργῶν. Ἀπήλλαξε τὸ λαὸ ἀπὸ ποντικούς ποὺ κατέστρεφαν ἀγρούς. Γενομέ-νης τῆς λιτανείας ἔγινε σεισμός καὶ οἱ ποντικοὶ ἐνεκρώθησαν (ὄλος ὁ λαὸς κατ' ἐντολὴ τοῦ ἁγίου ἐνήστευσε 3 ἡμέρας). Πάλι ἐξορίζεται εἰς Εὐραντισία. Ἐδῶ ἀπήλλαξε τὸν τόπον ἀπὸ τῆ μᾶστιγα τῶν ἀκρίδων. Δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν μεταθέτουν ἀπὸ τόπο εἰς τόπον. 80 των, προειδῶν τὴν ἡμέρα τελευτῆς του, ἀνεπαύθη. Ἐμυρόβλησε καὶ εὐωδίαζε ὁ τάφος του.

24η Ὁσίου ΣΥΜΕΩΝ του ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει (510-595 μ.Χ): Ἐγεννήθη εἰς Ἀντιόχεια Συρίας, ἐκ γονέων Ἰωάννου-Μάρθας, ἡ μήτηρ του ἦτο στεῖρα ἐδέετο τοῦ Τιμίου Προδρόμου ν' ἀποκτήσῃ τέκνο. Τῆς ἐφάνη ἐν ὄραματι ὁ Πρόδρομος καὶ τῆς ἔδωσε θυμίαμα νὰ θυσιάσῃ λέγων ὅτι εἰσήκουσε τῆς δεήσεως. Ἐξύπνησε μὲ χαρὰ καὶ ἐκρατοῦσε τὸ θυμίαμα. Πολλὰς φορὰς ἐθυμίασε μ' αὐτό, τὸν τελευταῖο «σπόρο» θυμιάματος ἀφοῦ ἐθυμίασε λίγο τὸ ἔσβησε διὰ ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπομένη.. ὦ! τοῦ θαύματος, τὸ ἡμίκαυστον θυμίαμα ἠϋξήσε εἰς τὴν πρώτη ποσότητα. Πάλι ἐφανισθεὶς ὁ Τίμιος Πρόδρομος τῆς εἶπε ὅτι τὸ παιδί θὰ θηλάζῃ ἀπὸ τὸν δεξιὸ μαστὸ μόνον καὶ θὰ τρέφεται μὲ ἄρτο-ὑδωρ καὶ μέλι. Κάποια φορὰ ἡ Μάρθα ἐδοκίμασε νὰ θηλάσῃ ἀπὸ ἀριστερὸ μαστό, ἀλλὰ ὁ μαστὸς ἐξηράνθη. 2 ἐτῶν, τὸ ἐβάπτισαν εἰς ναὸ Προδρόμου καὶ εὐθύς ὠμίλησε! Ἔλεγε· «Πατέρα ἔχω καὶ δὲν ἔχω». Αὐτὸ ἐπανελάμβανε ἐπὶ μία ἐβδομάδα. Ὅταν ἡ μητέρα τοῦ κρεωφαγοῦσε, δὲν ἐθήλαζε οὐδόλως. Ὅταν ἦτο 5 ἐτῶν ἔγινε φοβερὸς σεισμός, ἀναζητοῦσαν τὸν μικρὸν Συμεὼν μία ἐβδομάδα. Ὁ Τίμιος πρόδρομος εἰς ὄνειρο ἔδειξε εἰς μητέρα του ποὺ εἶναι καὶ τὸν εὔρε. Εἶδε ἡ Μάρθα ὄνειρο ὅτι ἀφιέρωσε τὸν Συμεὼν εἰς τὸν Οὐράνιον θρόνον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Συμεὼν εἶδε ἐν ὄραματι τὸν ΚΗΙΧ καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου. Μία ἡμέρα ἄγγελος τὸν πῆρε καὶ ὠδήγησε εἰς ὄρος ἐρημικὸν τῆς Σελευκείας. Εὔρε μονὴ μὲ ἡγούμενον τινὰ Ἰωάννη.. ἔμεινε ἀγωνιζόμενος. Κάθε ἐβδομάδα ἔτρωγε βρεγμένα ὄσπρια. Κάποια ἡμέ-ρα μοναχὸς ποὺ τὸν φθονοῦσε ἠθέλησε νὰ τὸν φονεύσῃ, ὅμως τὸ χέρι τοῦ παρέλυσε.. ἐκεῖνος μετενόησε, ὁ Συμεὼν τὸν ἐσταύρωσε καὶ ὑγιάνθη. Ἐθεράπευσε δαιμονιζόμενον, οἱ δαίμονες ἀναστάτωσαν τὴν μονή. Ἄν καὶ ἦτο νέος ἦτο Θεοδίδακτος καὶ γλυκὺς διδάσκαλος. Ὅταν ὁμιλοῦσε ὁ Συμεὼν εἶδε ὁ ἡγούμενος ἄγγελον νὰ δίδῃ εἰς αὐτὸν κηρύθρα μέλιτος, ἄλλος μοναχὸς ἔβλεπε περιστῆρα εἰς κεφαλὴν του. Τὴν Πεντηκοστὴ ἐνώπιον πάντων ἠρώτησε· «Ποῖος εἶναι ἅγιος νὰ ὑποδεχθῇ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα;» Ὁ ἡγούμενος εἶπε νὰ μὴ ζητοῦμεν τοιαῦτα, ὁ Συμεὼν προσηυχήθη καὶ οὐρανόθεν λαμπὰς πολύφωτος κατῆλθε ἐπ' αὐτοῦ. Ὁμιλοῦσε πνευματικώτατα, σνέθεσε λόγους, ἐρμήνευσε τὰ δυσνόητα χωρὶα Ἀγ.Γραφῆς. Ἐζήτησε καὶ ἔκαμαν κίονα. Ἐπὶ 8 ἔτη ἔμεινε στυλίτης διδάσκων. Εἶδε ὄραμα γέ-ροντα ἱεροπρεπῆ κατερχόμενον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν ἐκοινωνήσε λέγων ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ βλέ-πῃ ὄνειρα. Ὁ Συμεὼν ἐθυμίαζε μὲ γυμνὸ χέρι χωρὶς κάρβουνα εἰς τὸ ναό. Μία φορὰ ἔκαμε ἀγρυπνία 30 ἡμέρας συνέχεια. Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ εἶπε νὰ κοιμᾶται. Πολλοὶ ἔβλεπον γύρω του ἀγγέλους (συνώδευον τὸν Συμεὼν). Ρίχνοντας τεμάχια ἀπὸ ῥᾶσα του ἀπὸ στῦλο ἐθεραπεύθησαν ἀσθενεῖς. Ἀνέστησε νεκρόν! Ὁ ΚΗΙΧ ἐλθὼν μὲ ἀγγέλους εὐλόγησε αὐτόν, ὁ Συμεὼν τοῦ ἐζήτησε νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκη τροφῆς, οἱ ἄγγελοι τὸν ἐνέδυσαν στολὴν δόξης ἐπάνω εἰς τὸ τρίχινο.

Εύλογοῦσε ράβδους καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ ἐγγίζοντας μ' αὐτὰ ἀρρώστους ἰατροῦντο. Κάθε ράβδος ἐθεράπευε 3 ἀσθενεῖς, τὰ ξαναευλογοῦσε καὶ ἐσυνέχιζον θεραπείας. Ἐνουθέτησε τὸ λαὸν νὰ ἐξομολογηθῆ καὶ νὰ μετανοήσῃ καὶ ἔπαυσε ἡ ἐπίθεσις τῶν θηρίων. Εἶδε ὄραμα γίγαντες νὰ κρατοῦν μάχαιρα ἄνω Ἀντιοχείας. Προσηύχето ἐκτενωῶς. Ο ΚΗΙΧ τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ ὀργή του θὰ ἐπέλθῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας λαοῦ. Ἦλθον τότε οἱ Πέρσες ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ἄνδρας καὶ αἰχμαλώτισαν τὶς γυναῖκες. Εἰς τὴν μονὴ δὲν ἦλθον οἱ Πέρσες καὶ ἄλλῃ φορὰ βάρβαροι δὲν εὑρίσκον τῆ μονῆ. Ο ΚΗΙΧ τὸν ἐκάλεσε ν' ἀνέβῃ εἰς ὑψηλὸ ὄρος τὸ ὁποῖο ὠνόμασε θαυμαστό (διότι τέτοιο θὰ γίνῃ μὲ τὰ θαύματά του. Ἔγγελος τοῦ ὑπέδειξε τὸν τόπο καὶ τὶς διαστάσεις τῆς μονῆς ποὺ θὰ κτίσῃ. Ὁ ναὸς ἐκτίσθη εἰς τὴν Ἁγία Τριάδα. Μὲ τὴν προσευχὴ ἐγένευσαν οἱ στέρνες ὕδωρ. Ὁ μοναχὸς Ἰωάννης ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐγγίσῃ μὲ χεῖρά του τὴν καρδιά διὰ νὰ τὸν φωτίσῃ ὁ Θεὸς νὰ πελεκήσῃ τὰ μάρμαρα ναοῦ, κιονόκρανα κλπ.. ὁ ὅσιος ἐχάρη ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ μάθῃ ἂν τ' ὄνομα Ἰωάννου μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ γράφεται εἰς βιβλίον ζωῆς. Ὁ Κύριος τοῦ ἀπήντησε ὅτι αὐτοῦ (Ἰωάννου) καὶ ὄλων τὰ ὀνόματα ἐγράφησαν εἰς οὐρανόν. Ὅταν ἐτελείωσε τὰ μάρμαρα τοῦ εἶπε ὁ ὅσιος νὰ ἐτοιμασθῆ. Τὴν ἐπομένη ὁ Ἰωάννης ἀπέθανε.

Ὅταν ἐτελείωσαν τὸν στυλο εἶδε ὄραμα τὸν ΚΗΙΧ νὰ κάμῃ προσκομιδὴ ἐπὶ τοῦ στυλοῦ, ἔπειτα ἀνελήφθη. (ἔδειχνε ὅτι ἐγκαινίαζε τὸν στυλον). Εὐλόγησε ἔν ἔτος ὀλίγα σπειριὰ σίτου, τὰ ἐσκόρπισε ὁ ἀποθηκάριος εἰς ἀποθήκῃ καὶ ἐθυμίασε. Τὴν ἄλλῃ ἡμέρα ἦσαν πλήρη σίτου ὅλα τὰ σκεύη σίτου. Ἀνέστησε τὸν μοναχὸ Κόνωνα.. Ὁ ἐπίσκοπος Σελευκείας Διονύσιος τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα. Ἐγνώρισε τὸ τέλος του, ἐσυμβούλευσε μαθητὰς του καὶ ἐκοιμήθη. Εἰς μικρὸ Ἁγίασμον εἰς ἀκολουθία ὁ ἀναφερόμενος Συμεὼν ὁ ἐν τῆ Μάνδρα (μάνδρα ἦτο τὸ κάτωθεν τοῦ στυλο μοναστήριου) εἶναι ὁ σήμερον ἐορταζόμενος, ὁ θαυμαστορεΐτης.

Τῶν ἁγίων ΜΕΛΕΤΙΟΥ καὶ 11.208 μαρτύρων·

Ὁ Μελέτιος τὸ ἔτος 218 μ.Χ ἦτο στρατηγός, μὲ στρατιώτας τοῦ εἰσῆλθε εἰς ναὸ ἐιδώλων καὶ προσευχηθεὶς μετέβαλε εἰς συντριμία τὰ εἶδωλα. Συνελήφθησαν, ὠμολόγησαν, δέρονται, ξέονται. Τὸν Μελέτιον ἐκρέμασαν εἰς πεῦκο καὶ τελαιωθεὶς ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Οἱ σὺν αὐτῷ βασανισθέντες καὶ μὴ ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν σύνολο 11.208 ἐθανατώθησαν.

25η Γ' εὐρεσις Τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου· Ἡ Τιμία αὐτοῦ κεφαλὴ μετὰ τὴν β' εὐρεσιν ἐχάθη. Μετὰ πολλοὺς χρόνους ἀνεφάνη Γ' φορὰ. Ἀπεκαλύφθη διὰ τινος ἱερέως ἐντὸς ἀργυροῦ ἀγγείου εἰς τὰ Κόμανα καὶ μετεφέρθη εἰς Κων/πολι.

26η Ἁγ. Ἀποστόλου ΚΑΡΠΟΥ· Ἦκμασε εἰς χρόνους βασιλέως Νέρωνος (54-68 μ.Χ.), εἶς ἐκ τῶν 70 μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Ἔγινε ἐπίσκοπος εἰς Βέ-ροια Θράκη, πολλὰ κοπιάσας, ὑπομένων, ἀνεπαύθη ἐκ Κυρίῳ εἰρηνικῶς.

Νεομάρτυρος Ἀλεξάνδρου· Κατήγετο ἐκ Θεσσαλονίκης. Εὐρισκόμενος εἰς Σμύρνη ἐξώμοσε τὴν πάτριον θρησκείαν καὶ ἐτούρκευσε. Περιερχόμενος πόλεις καὶ χώρας μὲ τὸ σχῆμα τῶν δερβίσηδων, μετενόησε διὰ τὴν ἄρνησί του, ἤλεγχε τὰς παρανομίας τῶν τούρκων πρὸς ὑποδούλους χριστιανούς. Ἐπέστρεψε εἰς Θέσ/νίκη, 18 ἔτη ἔμεινε εἰς τὸ

σχῆμα δερβίση διδασκων τούς τούρκους σωφροσύνην καὶ φιλανθρωπία καὶ πᾶσα ἄλλη ἀρετή. Εὐρισκόμενος εἰς Σμύρνη, τὴν Τρίτην πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς μετέβη εἰς κριτὴ καὶ ὠμολόγησε ὅτι ἀπὸ ἀφροσύνη ἔγινε τοῦρκος, ἀπ' τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εὐρέθη εἰς τὸ σκότος καὶ ὅτι χριστιανὸς παραμένει, ἔρριψε πρὸ τοῦ κριτοῦ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. Τοῦ εἶπον ἀποροῦντες· «Ἔχασες τὰς φρένας σου; Λέγεις αὐτὰ καὶ ἐντροπιάζεις τὴν πίστιν σου καὶ τὴν ὑπόλησίν σου;» ὁ μάρτυς· «ἔξήτασα καὶ ἐνόησα ὅτι ἡ πίστιν σου εἶναι ψεῦδος καὶ βλασφημία». Τὸν ἐφυλάκισαν. Μὲ κολακεῖες προσεπάθησαν νὰ τὸν μετατρέψουν. Ὁ μάρτυς ἐλέγχων τὴν ἀνοησίαν των τούς εἶπε ὅτι διὰ ν' ἀποθάνω ἦλθον ἐδῶ, τὸν φυλακίζουν ἕως Παρασκευῆν. Τὸν Ὁδήγησαν διὰ τρίτην φοράν εἰς κριτήριον, ἠρώτησαν ἂν ἦλθε εἰς φρένας του. Εἶπε· «Ἦμην καὶ εἶμαι μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ εἰς φρένας μου, χριστιανὸς ἐγεννήθηκα καὶ χριστιανὸς θέλω ν' ἀποθάνω, προσκυνῶ πατέρα, υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον». Ἀπεφασίσθη ὁ διὰ ξίφους θάνατος.

Τὸ 1794 ἀπεκεφαλίσθη.

27ῆ Ἁγ. ΕΛΛΑΔΙΟΥ· Ἀγνώστων στοιχείων, ἔγινε ἀρχιερεὺς, ὠμολόγησε εἰς εἰδωλολάτρας, ὁ ΚΗΙΧ τὸν ἐθεράπευσε ἀπὸ πληγῆς. Ἐρριψαν εἰς κάμινον καὶ ἔμεινε ἀβλαβής. Τέλος τιμωρούμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

Ἱερομάρτυρος Θεράποντος· Ἦτο ἱερεὺς εἰς Σάρδεις, ὁ ἄρχων Οὐαλλεριανὸς τὸν ἐβασάνισε, ὀδηγηθεὶς εἰς Ἄγκυρα Γαλατίας, δέρεται μὲ ραβδία, ἡ γῆ ποτισθεῖσα μὲ αἷμα τοῦ ἐβλάστησε δρυὸν καὶ ἔκαμε καρπὸν. Τέλος ἐγγὺς ποταμοῦ ἔρμου ἀποκεφαλίζεται.

Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου· Ἐγεννήθη εἰς Ρωσσίαν τὸ 1690. Τὸ 1711 εἰς πόλεμον τοῦ Τσάρου Πέτρου τοῦ Μεγάλου κατὰ τούρκων ἠχμαλωτίσθη καὶ ὡς δοῦλος εἰς τοῦρκον Ἀξιωματικὸν εἰς προκόπιν ὑπηρετοῦσε. Σκληρὰ ἐργασία, κακομεταχειριζόμενος καὶ πιεζόμενος νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ἐφρόντιζε τὰ ζῶα καὶ εἰς σταῦλον ἀνεπαύετο δοξάζοντας τὸν Θεὸν πού εἶχε κλίνει τὴν φάτνη ὅπως καὶ ὁ ΚΗΙΧ εἰς Βηθλεὲμ κατὰ τῆς γέννησός Του. Ἀργότερα τοῦ ἔδωσαν καὶ δωμάτιον ἀλλὰ ὁ σταῦλος ἦτο τὸ ἀσκητήριόν του.. προσευχῆς, κομποσκοίνια, μετάνοιες, ψαλμωδίες, ἀγρυπνία, δάκρυα. Κάθε Σάββατον εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ἁγ. Γεωργίου κοινωνοῦσε τὰ Ἅγ. Μυστήρια. Μία φοράν ὁ αὐθέντης τοῦ ἐπῆγε εἰς Μέκκα, ἡ σύζυγός του παρέθεσε τράπεζαν εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Ὁ Ἰωάννης διακονοῦσε. Εἶπε ἡ κυρία· «Πόση εὐχαρίστησι θὰ ἐλάμβανε ὁ σύζυγός μου ἂν ἦτο ἐδῶ καὶ ἔτρωγε ἀπ' αὐτὸ τὸ πιλάφι». Ὁ Ἰωάννης ἐζήτησε τὸ πιᾶτον νὰ τὸ στείλλῃ εἰς Μέκκα. Οἱ καλεσμένοι γελοῦσαν μὲ τὴν σκέψιν ἢ θὰ τὸ δώσῃ ἐλεημοσύνη ἢ θὰ τὸ φάγῃ μόνος του. Ὁ Ἰωάννης ἐλθὼν εἰς σταῦλον, ἐγονάτισε καὶ ἐζήτησε ἀπ' τὸ Θεὸν νὰ σταλλῇ εἰς κύριόν του. Ἀοράτως ἔγινε ἄφαντον ἀπὸ ἐμπρός του τὸ πιᾶτον. Μετὰ ἡ-μέρας ἐπέστρεψε ὁ Τοῦρκος καὶ εἶχε μαζί του τὸ χάλκινον πιᾶτον καὶ ἐδιηγείτο πῶς εὐρέθη τὸ πιᾶτον (τὸ δικόν του μὲ χαραγμένον τ' ὄνομά του) εἰς τὸ κλειδωμένον δωμάτιόν του. Ὅλοι τὸν ἐσέβοντο διότι ἔγινε γνωστὸν τὸ θαῦμα. Τὴν 27-5-1730 προγνωρίσας τὸν θάνατόν του ἐκοιμήθη. Τὸ 1832 ὁ Ὀσμάν Πασᾶς διέταξε νὰ καύσουν τὸ ἅγ. λείψανόν του. Τὸ πῦρ οὐδόλως ἔβλαψε αὐτό. Οἱ τοῦρκοι εἶδον τὸν ἅγιον ν' ἀνασηκώνεται καὶ τρομαγμένοι ἔφυγον. Τὸ 1880 ἕνας μικρὸς ἕξι ἐτῶν ἔβλεπε εἰς τὴν εἰκόνα τῆς σκηνῆς ἀπ' τὸ βίον του.

Οί επίτροποι τοῦ ναοῦ ἠρώτησαν ἐὰν γνωρίζη ποῖος εἶναι. Εἶπε «ὄχι», τότε -τοῦ εἶπον- πήγαινε νὰ τὸν ἐρωτήσης. Ὁ μικρὸς ἠρώτησε· «πὼς σὲ λένε;» καὶ ὁ ἅγιος ἀπήντησε Ἰωάννης. Τὸ 1773 ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν ἱερέα Προκοπίου καὶ τοῦ εἶπε· «Εἶμαι ὁ Ἰωάννης ἀπὸ Ρωσσία τὸ σῶμα μοῦ μετὰ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ διεφυλάχθη ἄφθαρτο, νὰ κάμετε ἀνακομιδὴν, θὰ εἶμαι γιὰ ἐσαῖς εὐλογία εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἱερεὺς ἐδίστασε διὰ τὸν κίνδυνον τῶν τούρκων. Τότε ὁ Θεὸς τὸ ἐφάνέρωσε ὡς ἐξῆς· Πύρινος στῦλος φωτεινὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕως τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου. Οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν ὅτι τὸ φῶς εἶναι τοῦ Ἰωάννου καὶ προτρέπουν τοὺς χριστιανούς ν' ἀνοίξουν τὸν τάφο, ἔτρεχον εἰς δρόμους Προκοπίου μετὰ φωνές· «ὁ Ἰωάννης εἶναι Μέντας» καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἐγένετο ἀνακομιδὴ, εὐρέθη μετὰ τὸ χιτῶνα του, τὴ στρατιωτικὴ ζώνη, ἄφθαρτο τὸ λείψανον. Τὸ 1881 ἔδωσαν τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ ἁγίου εἰς Ι.Μ. Παντελεήμονος (Ρωσικὸν) Ἁγίου Ὁρους. Τὸ 1924 μετεφέρθη εἰς ἐλλάδα μετὰ ἀνταλλαγὴν πληθυσμοῦ. Ὄταν τὸ πλοῖο ἦτο ἐγγὺς Ρόδου ἐσταμάτησε ἄνευ αἰτίας. Μαθῶν ὁ πλοίαρχος ὅτι εἰς τὸ ἀμπάρι ἔχουν τὸ Ἁγ. λείψανον, διέταξε καὶ τὸ μετέφεραν εἰς τὸ ναὸ τοῦ πλοίου καὶ εὐθὺς τὸ ἀτμόπλοιο ἔπλευσε πάλιν. Εἰς Χαλκίδα εἰς τὸ χωρίον Νέον Προκόπιον τὸ 1951 ἐτελείωσε ὁ ναὸς Ἰωάννου Ρώσσου ὅπου νῦν εὐρίσκεται τὸ Ἁγ. λείψανον. Κατὰ τὸ 1874 δωδεκαετὲς κοράσιον ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐκείνου εἰς ὁποῖα ἦτο δοῦλος ὁ ἅγιος ἐγένετο ἄφαντος. Οἱ γονεῖς τοῦ οὐδαμοῦ εὕρισκον αὐτό, τέλος κατέφυγον ἰς ἅγιον δεόμενοι νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτό, Ὁ ἅγιος ἐμφανισθεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν μητέρα τοῦ κορασίου εἶπε ὅτι ἡ τάδε γυνὴ ἐκ τῶν ὁμοεθνῶν τῆς ἀφοῦ τὸ ἐλήστεψε (τὰ χρυσᾶ σκουλαρίκια), τὸ ἔπνιξε καὶ τὸ πτώμα τὸ ἔκρυψε εἰς καπνοδόχον. Ἦλθον καὶ εὐρέθη ἡ συλληφθεῖσα ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν.

28η Ἁγ. Ἱερομάρτυρος ΕΥΤΥΧΟΥΣ ἐπισκόπου Μελιτινῆς (Εἰς ἀκολουθία του, ποίημα Ἰωσήφ Ὑμνογράφου ὀνομάζει Εὐτύχιον -ὄχι Εὐτυχῆ). Σημειώνει ὅτι ἐτελειώθη διὰ πνιγμοῦ. Εἰς Λαυρεωτικὸν Κώδικα (Ἁγ. Ὁρους) Κῶδιξ Δ5 καὶ 1,70 φύλλα 279α τὸ αὐτὸ διὰ πνιγμοῦ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ σημειοῦται καὶ οὐδαμοῦ περὶ ἐπισκόπου. Μᾶλλον ἡ ἀναγραφὴ ἐπισκόπου Μελιτινῆς εἶναι λάθος.

Ἁγίας ΕΛΙΚΩΝΙΔΟΣ· Τὸν 3ον αἰῶνα, ἐκ Θεσ/νίκης. Ὁμολόγησε εἰς τὸν δούκα Περίνο τῆς Κορίνθου. Ἐρριψαν κατ' αὐτῆς κοχλάζοντα μόλυβδον -πίσσα καὶ ἄσφαλτον, ἀλλ' οὐδὲν ἐβλάβη. Ἐξύρισαν κεφαλὴν τῆς καὶ κατέκαιον αὐτὴν μετὰ πῦρ. Εἰσελθοῦσα εἰς ναόν, ἐκρημνίσθησαν μετὰ προσευχὴν τῆς τὰ εἶδωλα. Ἀπέκοψαν τοὺς μαστοὺς τῆς, ἐρρίφθη ἐντὸς καμίνου ἀλλὰ δὲν ἐκαίετο. Τὴν ἀπλωσαν ἐπὶ πυρακτωμένης κλίνης χαλκοῦ, οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαήλ-Γαβριήλ τὴν ἐθεράπευσαν. Καὶ εἰς θηρία παραδοθεῖσα, ὅμως αὐτὰ οὔτε κἂν ἤγγισαν τὴν ἁγία. Ἀποκεφαλισθεῖσα ἀνῆλθε ἡ μακαρία στεφανηφόρος εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Νεομάρτυρος ΖΑΧΑΡΙΟΥ (+1802)· Ἐκ Προύσης Μικρᾶς Ἀσίας, ἀνετράφη χριστιανικὰ καὶ ἠξιώθη Ἱερωσύνης εἰς ἐνορία τῆς Προύσης. Ἡ κατάχρησις τοῦ οἴνου εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέπεσε, ὧ τῆς συμφορᾶς τὸν ἔκαμε ἀρνησίχριστον. Διατελῶν ἐν μέθῃ ἀρνήθηκε τὸν ΚΗΙΧ. Δὲν εἶναι παράδοξον τὸ νὰ πάθῃ τις τόσο μέγα κακόν. Ὁ Μ.Βασίλειος λέγει ὅτι, ὅπως ὁ καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας οὕτω καὶ ἡ μέθη ἀπομακρύνει τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸν χριστιανόν. Ὄθεν ἔρημος τῆς θείας χάριτος καὶ ὁ Ζαχαρίας

έτουρκευσε. Συνελθῶν ἀπὸ μέθη, ἔκλαυσε πικρῶς ὡς ὁ Πέτρος, καὶ ἐπεθύμει νὰ ὁμολογήσῃ πάλι τὴν πίστι του. Μεθυσμένος πάλι μία ἡμέρα ἐζήτησε χρήματα ἀπὸ μία γυναίκα εἰς ὁποῖαν τὰ εἶχε δανείσει, ἐκείνη τότε δὲν εἶχε, ὁ Ζαχαρίας ἤλθε εἰς κριτὴ καὶ τὸ ἀνέφερε. Ἐκεῖ εἷς τοῦρκος ἔλεγε ὅτι εἶναι καταφρονητὴς τῆς πίστεώς των διότι πάντοτε εἶναι μεθυσμένος. Ὁ Ζαχαρίας χωρὶς φόβο ἀπεκρίθη· «Ἄπιστος καὶ καταφρονητὴς τῆς πίστεώς σας εἶμαι. Πιστεύω εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ρίψας τὸ σαρίκι ἀπὸ τὴν κεφαλὴ του κατὰ γῆς ἐποδοπάτησε αὐτό. Τὸν ἐφυλάκισαν τὴν ἐπομένη μὲ κολακεῖες οἱ ἀγάδες προσεπάθησαν νὰ τὸν μεταστρέψουν. Ὁ Ζαχαρίας ἀναθεματίζοντας τὴν πλάνη των, ὁμολογεῖ Χριστόν.. Ἐπύρωσαν σίδηρα καὶ ἔθεσαν εἰς τὴν κεφαλὴ τοῦ μετὰ ἔδειραν, ραβδίζοντας αὐτόν. Ἐνέπηξαν καλάμους ὄξεις καὶ κοπτεροὺς εἰς ὄνυχάς χειρῶν καὶ ποδῶν. Τέλος οἱ θηριόγνωμοι ἐξερρίζωσαν τοὺς ὄνυχας. Ἐπέμεινε ταῦτα χαίρων. Εἰς φυλακὴ εὖρον τρόπον καὶ τοῦ ἔφερον πνευματικόν, τὸν ἐξωμολόγησε καὶ τὸν ἐκοινωνήσε τὰ Ἅγ.Μυστήρια. Πάλι ὁδηγηθεὶς εἰς ἐξέτασι ὠμολόγησε τὴν πίστι του καὶ ἤλεγξε τὴν ἀσέβειά των. Τέλος ἀπεκεφάλισαν εἰς ἡλικίαν 38 ἐτῶν. Οἱ χριστιανοὶ ὠρμησαν ἐνθουσιῶντες λαμβάνοντες αἷμα δι' εὐλογία καὶ χῶμα ὅπου ἤγγισε τὸ ἅγιο λείψανο. 3 ἡμέρας ἀπεφάσισαν οἱ τοῦρκοι νὰ μείνῃ ἐκεῖ τὸ λείψανό του. Τὴν πρώτη νύκτα φῶς ἐξ οὐρανοῦ ἐφώτιζε τὸ λείψανο, τὸ αὐτὸ καὶ τὴν β' νύκτα. Οἱ χριστιανοὶ ἔδωσαν εἰς Ἀρμανίους χρήματα 500 γρόσια καὶ ἀγοράσαντες τὸ ἔθαψαν ἔξω τῆς πόλεως. Ἄλαλο παιδί καθὼς προσκύνῃσε τὸ μαρτυρικὸ λείψανο ἐλάλησε καθαρὰ.

Ἄσίου Ἀνδρέα (διὰ Χριστὸν σαλοῦ) ἤτο Σκύθης, τὴν καταγωγὴ εἰς χρόνους (μᾶλλον τοῦ Λέοντος Μακέλη βασιλεύσαντος 457-474) παρὰ τοῦ Λέοντος Σοφοῦ διότι ὁ βίος του δὲν ἀναφέρει παρὰ μόνον· «εἰς χρόνους Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου καὶ μεγάλου). Εἰς Κων/πολι ὑπηρέτει ὡς δοῦλος εἰς τὸν ἄρχοντα Θεόγνωστο. Εἶδε μία νύκτα ὁ ἀνδρέας ἓνα φοβερὸ γίγαντα μέσῳ Αἰθιόπων καὶ προσκαλοῦσαν εἰς ὄνομαχίαν, εἶδε καὶ 3 νέους βαστάζοντας στεφάνια μὲ ἄρρητο εὐωδία, ἐζήτησε τὸ στεφάνι, ἐκεῖνοι τοῦ εἶπον ὅτι ἂν νικήσῃ τὸν γίγαντα θὰ στεφανωθῇ, τοῦ δείχνουν νὰ τὸν κρατῆσῃ σταυρωτά. Ὁ Ἀνδρέας εἰσαελθὼν εἰς τὸ θέατρο νικᾷ τὸν Αἰθίοπα καὶ τότε ὁ νεανίας τὸν στεφανώνει, τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπό του, εἶναι ὁ ΚΗΙΧ καὶ καθὼς ἀνέρχεται λευκοφορεμένος εἰς οὐρανὸ τοῦ λέγει· «Ἀπὸ σήμερον νὰ εἶσαι ἰδικὸς μοῦ φίλος, ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα γυμνὸς καὶ καταφρονημένος, γίνου σαλὸς δι' ΕΜΕ, ἵνα σὲ ἀξιῶσω πολλῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν Βασιλείαν Μου. Τὶς νύκτες ἀγρυπνεῖ, τὴν ἡμέραν συμπεριφέρεται ὡς τρελλός. Ψαλλιδίζει τὰ ροῦχα του καὶ τὰ ρίχνει εἰς τὸ πηγάδι τῆς αὐλῆς τοῦ αὐθέντου του. Κράζει ὡς σεληνιασμένος, τὸν ἀλυσσοδέδουν ὡς δαιμονισμένο καὶ τὸν ἔφεραν εἰς ναὸ Ἁγ.Ἀναστασίας. Ὁ Ἀνδρέας ἐζήτησε ἀπὸ ἀγία νὰ τοῦ φανερώσῃ ἂν ἡ διαγωγὴ του αὐτὴ εἶναι εὐάρεστη εἰς Θεό. Εἶδε κατ' ὄναρ ὅτι ἦτο μετὰ ἀσθενῶν, ἦλθε ἡ ἀγ.Ἀναστασία μὲ 5 ἄλλας γυναῖκας. Εἶπε ἡ μία νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἡ ἀγία ἀπήντησε ὅτι ὁ ΚΗΙΧ τὸν ἰάτρευσε μὲ ὑπόσχεσι αἰωνίων ἀγαθῶν. Τὴν ἐπομένη νύκτα δαίμονες τοῦ ἐπετέθησαν νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐπεκαλέσθη τὸν ἅγ. Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, ἐμφανισθεὶς ἐξεδίωξε τοὺς δαίμονας. Μετὰ 4 μῆνας τὸν ἐλευ-θέρωσαν ὡς τρελλό. Εἰς τὴν ἀγορὰ ἐχόρευε, εἰς ταβέρνα ἔπινε κρασί. Πόρναι τὸν ἔλαβαν εἰς πορνεῖο, ὁ ὄσιος ἔβλεπε ὀφθαλμοφανῶς τὸν δαίμονα ἀνὰ μέσον τῶν πορνῶν, ἦτο ὅλος δυσωδία καὶ εἰς κεφαλὴ τοῦ κοπρία, ὁ ὄσιος ἔπτει συνεχῶς. Μία πόρνη τὸν ἔγδυσε καὶ τοῦ ἐφόρεσε μία ψάθα

εις λαιμό ό δέ έγύριζε εις δρόμους, οί άνθρωποι του έλεγαν «καλό σαμάρι έβαλες», ό δέ «Ναί, ό βασιλεύς μ' έκανε Πατρίκιο». Τρεΐς νέοι τον έσέβοντο, τον έκάλεσαν εις γεϋμα διότι εις τον ένα ειπε τ' όνομά του και ότι θα γίνη πατριάρχης (ήτο ό 'Επιφάνειος ό μετέπειτα πατριάρχης Κων/πόλεως). 'Ο πνευματικός του άπεκάλυψε τό έξής θαυμαστό, κάποια παγωμένη νύκτα (που όλοι τον έδιωξαν..) εϋρε σε μία άκρη του δρόμου ένα σκύλο να κοιμάται, πήγε κοντά του να ζεσταθής, μόλις ξάπλωσε, τό ζωο έφυγε μακριά. 'Ο 'Ανδρέας αυτομεμφόμενος έλεγε· «'Αμαρτωλή 'Ανδρέα και οί σκύλοι σ' άποστρέφονται..». Εΐδε τότε άγγελο να του λέγει· «'Ανδρέα που εισαι;» ό δέ· «'Εν σκότει και σκια θανάτου». Φωνή άνωθεν ήκούσθη να λέγη· «λάβετε αυτόν εις παραμυθία δύο εβδομάδες». "Εγινε ως άσαρκος, εφόρει λευκό ένδυμα και άνεπιβάσθη εις παράδεισο, ό άγγελος τον ώδήγει, προσεκύνησε τον Τίμιο Σταυρό έν μέσω αινούντων άγγέλων, διήλθον ύδατα, άνέβησαν άνω εις δεύτερον ούρανό. Εΐδε δύο Σταυρούς, προσεκύνησε και έφθασαν έως τρίτου ούρανοϋ, δια μέσω θύρας με τρεΐς φωτεινούς Σταυρούς, ειδε έντός θρόνον λευκοϋ φωτός και τον ΚΗΙΧ καθήμενον. Προσεκύνησε τρεις. "Ηκουσε τινάς λόγους έκ του Θεοϋ, τότε τα ούράνια τάγματα με βοή φοβερά έψαλλον τό "Αγιος, "Αγιος, "Αγιος κλπ..». Τότε εϋθύς εκατέβη εκεί όπου πρότερον ήτο. Τότε άγγελος Σταυρόν βαστάζοντα ειπε· «'Η Σταύρωσις του Κυρίου ήμων 'Ιησοϋ Χριστοϋ μεθ' ήμων, μακάριοι οί σαλοί, ότι ειναι κατα πολλά φρόνιμοι. 'Ο Πανάγαθος σε κατέταξε εδώ, αλλά θα έλθης όταν σε καλέση, τώρα ύπαγε εις τα πειρακτήρια του κόσμου όπου ειναι αι έχιδναι και όφεις και δράκοντες. "Ομως θαϋμα ξένον και παράδοξον, ότι ουδεις σάρκα φορών ήλθε εδώ ποτέ, μόνον ό 'Απόστ. Παϋλος όστις έκοπίασε περισσότερο έν τω ευαγγελίω και έσύ δια την άκραν ταπεινοφροσύνη σου, διότι γυμνός, νέος, ως σαλός τον κοσμοκράτορα διάβολον κατενίκησας. Εΐδες τη χαρά του ούρανοϋ, ειδες τί στεροϋνται οί άμαρτωλοί; 'Η Κυρία και υπέρλαμπρος Βασίλισσα των ούρανίων Δυνάμεων, ή Θεοτόκος, δεν ειναι εδώ άλλ' εις τον μάταιον κόσμον εις βοήθεια όσων επικαλοϋνται τον Υιόν της και αυτήν». 'Η έκστασις αυτη έφάνη ότι ήτο ως γλυκός ύπνος από έσπέρας έως πρωϊ. Μία άγρυπνια την 1η 'Οκτωβρίου εις ναό Βλαχερνων ώρα 4η νυκτός ό όσιος ειδε την Θεοτόκο όφθαλμοφανώς να εισέρχεται εις ναό μετ' άγγέλων και τον Τίμιο Πρόδρομο και "Αγ. 'Ιωάννη Θεολόγο. 'Ελθοϋσα εις μέσον ναοϋ γονυκλινης προσηχήθη δακρύουσα δια την σωτηρίαν του κόσμου. 'Ο 'Ανδρέας ειπε εις τον 'Επιφάνειον που ίστατο δίπλα του· «'Ορᾶς τέκνον την Δέσποινα του κόσμου;» -«Ναί τιμια πάτερ όρῶ δια των ευχών σου». Εΐσηλθε ή Θεοτόκος εις ιερό όπου ευρίσκετο τό Μαφόριό της και έξελθοϋσα από ώραία πύλη ναοϋ έσκέπαζε τον λαόν καθώς άνήρχετο εις Ούρανό. 'Ημέρα τινα ό όσιος ευρισκόμενος εις οικία 'Επιφανίου, έπειδή του έζήτησε εις υπηρετης να γίνη κι' αυτός σαλός, ό 'Ανδρέας με τη χάρι του Θεοϋ ώμίλησε Συριακά και του έξήγησε ότι δεν δύναται να υποφέρη τους κόπους της σαλότητος. "Όταν ό όσιος έσταύρωνε την θύρα του ναοϋ ήνοιγε και εισήρχετο εις ναό. Ευρισκόμενος εις τους τόπους όπου έκοιμάτο παρέδωκε τό πνεϋμα του. 'Εκεϊ πλησίον γυνή τις πτωχή αισθανομένη άρρητον ευωδία, έλθοϋσα εϋρε αυτόν νεκρόν .. ευωδιάζοντα, άπ' τό άγιο λείψανό του, έβλυζε μύρον θαυμαστό. "Όταν άνήγγειλε τό γεγονός και ήλθον και άλλοι δεν τον εϋρον, μετέ-θηκε ό Κύριος. "Εζησε χρόνους 66.

Νεομάρτυρος Δημητρίου (+1749)· Ἦτο από Πελοπόννησο, υιός ευσεβών γονέων. 11

έτων ήπατήθη και έγινε Τοῦρκος, προσεκολλήθη εἰς διαφόρους πασάδες και ἔλαβε όφίκια, έγινε ἔπαρχος με δούλους, πλούτη, δόξα. Εἰς ἑαυτὸν ἔλθων ἤρχισε νὰ ἐνθυμῆται τὴν πίστι του, μετενόησε, ἔλθων εἰς Τρίπολι ἐπώλησε τὴν περιουσίαν του, ἐξωμολογήθη τὴν ἁμαρτία του και ἐπὶ 10 ἔτη ἔζη χριστιανικὰ κλαίων και μετανοῶν. Ἐγνωρίσθη ὑπὸ τούρκων ὡμολόγησε ὅτι ἠρνήθη και ὅτι μετανοεῖ και χριστιανός θὰ πεθάνῃ. Οἱ τοῦρκοι με κολακεῖς ἤλιζον νὰ τὸν μετατρέψουν. Ὁ Δημήτριος με σοφὰς ἀπαντήσεις ἔμενε πιστός. Τὸν φυλακίζουν, ὁ ἠγεμὼν ἔδωκε ὄρισμὸν ν' ἀποκεφαλισθῆ ὡς ὕβριστῆς τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. Ὁδηγηθεῖς εἰς τόπο καταδίκης ὁ δῆμιος ἔλεγε κὰν εἰς τὴν ἐσχάτη ὥρα μετανόησον..! Ὁ μάρτυς τὸν ἔπτυσσε ἀναθεματίσας τὴν πλάνη των και ὁμολογῶν τὴν Ἁγ.Τριάδα. 28ῃ Κυριακῇ Πεντηκοστῆς ἔλαβε ὄν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἀποκεφαλισθεῖς. Τὴν ἐπομένην οἱ πιστοὶ ἐνεταφίασαν εἰς τὸ ναὸ τοῦ Ἁγ.Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου.

29ῃ Ἁγίας Θεοδοσίας· Ἐκ Τύρου Φοινίκης, εἰς τὸν Οὐρβανὸ ἄρχοντα Καισαρείας ὡμολόγησε 18 ἐτῶν, ξέεται, κόβουν τοὺς μαστοὺς της, ὁ ἄρχων ἠρώτησε ἂν θύῃ εἰς θεοὺς, ἡ μάρτυς ἀπήντησε· «Τὶ πλανᾶσαι ἄνθρωπε; οὐκ οἶδας ὅτι ἠξιώθην τυχεῖν τῆς κοινωνίας Θεοῦ;» Τὴν ἔρριψαν εἰς θάλασσα και ἐτελειώθη.

Ὁσιομάρτυρος Θεοδοσίας· Ἦτο εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου Ἀδραμυττηνοῦ (715-717), ἐκ Κων/πόλεως. 7ετῆς ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα, ἡ μητέ-ρα τῆς ἔκειρε αὐτὴν μοναχὴ εἰς μονὴ Κων/πόλεως. Ἀποθανούσης τῆς μητρός της ἡ Θεοδοσία 3 εἰκόνες ἀργυρόχρυσες του ΚΗΙΧ, τῆς Θεοτόκου και Ἁγ.Ἀναστασίας. Ὅταν ἐπὶ Λέοντος Ἰσαύρου ἤρχισε ἡ εἰκονομαχία και ὁ σπαθᾶριος τοῦ βασι-λέως τοποθετήσας κλίμακα ἀνέβη διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν εἰκόνα ΚΗΙΧ εἰς τὴν Χαλκῆ Πύλη, ἡ Θεοδοσία ἔρριψε τὴν κλίμακα και ὁ ἀσεβῆς ἐκεῖνος ἀπέθανε. Ἐλθοῦσα με ἄλλας γυναῖκας ἐλιθοβόλουν τὸν εἰκονομάχο πατριάρχη Ἀναστάσιο. Εἷς στρατιωτῆς λαβὼν κέρασ κριοῦ με μανία ἐνέπηξε εἰς λαϊμὸ Θεοδοσίας και τελεύτησε. Ἐπειδὴ αἱ ἄλλαι γυναῖκαι λιθοβολῶντας τὸν δυσεβῆ Ἀναστάσιο ὠνόμαζον αὐτὸν μισθωτὸν λύκον και προδότην Ἰούδα ἀπεκεφάλισαν πάραυτα αὐτάς. (Ἦσαν και ἄνδρες πολλοὶ ἴδε 9ῃ Αὐγούστου εἰς Συναξάρι ἀθλησάντων ἐν Χαλκῆ Πύλη).

Νεομάρτ. Ἰωάννου (+1802)· Ἐγεννήθη εἰς Θέσ/νίκη, ὁ πατήρ του εἰς Σμύρνη ἤνοιξε ὑποδηματοποιεῖον και ὁ Ἰωάννης (κοινῶς Νάννος λεγόμενος) με ἀδελφὴ τοῦ ἔμαθον τὴν ἴδια τέχνη. Ἐνῶ ἦτο σώφρων και Θεοφιλῆς τὸ 1802, 3 Μαΐου τὸν ἔστειλε ὁ πατήρ του εἰς τὸν κήρυκα ἀγορᾶς με ὑποδήματα και ἐτούρκευσε. Θρῆνος και λύπη ὄλων διὰ τὸ αἰφνίδιον τοῦτο... Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπον κανεῖς χριστιανὸς νὰ τὸν ἰδῆ.. Τὶ συνέβη; Ὁ Ἰωάννης ἡ-θέλησε νὰ προσφέρῃ ἑαυτὸν μαρτυρικὴ θυσία, προσεποιήθη ὅτι τουρκεύει διὰ νὰ εὖρη ἀφορμὴν. Μετὰ 8 ἡμέρας συνήντησε τὸν ἐξάδελφό του ποὺ δὲν γυρίζει κὰν νὰ τὸν ἰδῆ, ὁ Ἰωάννης τοῦ λέγει· «Δὲν με χαιρετᾶς πλέον, ἐξάδελφε;» ὁ δέ· «Σὺ τοῦρκος. Ἐγὼ χριστιανὸς τί χαιρετισμὸν νὰ κάμωμεν;» Ὁ Ἰωάννης· «Δὲν θὰ περάσουν 15 ἡμέρες και τότε θὰ ἴδης ποίου εἴδους Τοῦρκος εἶμαι ἐγώ». Μετὰ 15 ἡμέρες τινες συντεχνῖται του τὸν ἐπείραξαν λέγοντες· «Σὺ ἐτούρκευσε, δὲν ἀλλάζεις ροῦχα; Μὲ τὰ παπούτια ἀκόμη τοῦ πατρὸς σοῦ εἶσαι;» Ἀπήντησε· «Παρήγγελα πολυτελῆ ροῦχα και ἄρματα χρυσᾶ και ἔως τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ τὰ φορέσω εἰς τὴν

ἀγορὰν Σοᾶν (εἰς τόπον τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων)». Ἐπειτα ἔλθων εἰς ἄλλον συμπατριώτην τοῦ τοῦ ἐζήτει Σταυρόν, ὁ δὲ τὸν ἔδιωξε πάλι ἐρχόμενον καὶ ζητοῦντα. Ἐπῆγε εἰς πατέρα τοῦ Ἰωάννου ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ εἶπε τὰ σχετικά μὲ Σταυρόν. Ὁ πατὴρ τοῦ παρήγγειλε· «Ἐὰν μετενόησε καὶ ζητῇ νὰ μαρτυρήσῃ δὲν τοῦ χρειάζεται Σταυρός, ἀλλ' ἄς ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειά Του». 25 Μαΐου ἡμέρα Κυριακή, ἐξεδύθη τὰ Τουρκικά, ἐνεδύθη χριστιανικά καὶ τρέχει εἰς κριτὴ (σαρῖκι φορῶν τουρκικὸ εἰς κεφαλὴ του). Ὁμολογεῖ καὶ φυλακίζεται. Ἐγινε συνέλευσις εἰς τὸ διοικητήριον τῶν ἀγάδων καὶ ἐπισήμων Σμύρνης, ὡσὰν νὰ ἦτο καμμία μεγάλη βασιλικὴ ὑπόθεσις. Ἐν τῷ μεταξύ ζητεῖ ὁ Ἰωάννης τὸν Πατέρα του νὰ ὑπάγῃ εἰς φυλακὴ διὰ τὸν τελευταῖον ἀσπασμό. Ἐκεῖνος φοβεῖται μὲ δάκρυα τοῦ παρήγγειλε· «ἄς ἔχη τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἡ χάρις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ λάβῃ ὅ,τι ποθεῖ. Νὰ προσέχη νὰ μὴ ἀναφέρῃ τὰ ὀνόματά μας διὰ νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ πειρασμός».

Ὁ Ἰωάννης ἐξεταζόμενος ἐπανελάμβανε· «χριστιανὸς εἶμαι, τὴν πρώτην μοῦ πίστιν πιστεύω, Ἰωάννης θέλω νὰ ὀνομάζωμ καὶ ὄχι Μεχμέτης». Ὅταν ἤκουσε ὅτι θὰ τὸν στείλουν εἰς τὸ Ἀλγέρι μὲ ἄλλους Τούρκους ὁ Ἰωάννης εἶπε εἰς κριτὰς· «Δώστε μοῦ διορία, νὰ ἀποφασίσω». Πάλι ἔφεραν εἰς κριτήριον. Τέλος ὠδηγοῦντες αὐτὸν εἰς τόπον καταδίκης, ὁ κῆρυξ ἐπροπορεύετο βοῶν· «Ἰδοὺ πὺς τιμωρεῖται, ὅστις ἀρνεῖται τὴν πίστιν ἡμῶν. Οἱ Ἀγαρηνοὶ ἦλθον εἰς τὸν τόπον Σοᾶν διὰ νὰ ἴδουν, τὴν ἐκδίκησιν τῆς ὑβριζομένης πίστεώς των, οἱ χριστιανοὶ διὰ νὰ ἴδουν τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ. Ὁ μάρτυς γονατιστός, ὁ δήμιος ἄνθρωπος μὲ τὸ γαταγάκι ἔτοιμος... εἰς τοῦρκος τοῦ εἶπε· «Ἐλα εἰς τὸν νοῦ σου λυπήσου τὴν ζωὴν σου, εἰπέ μόνον μὲ λόγον ὅτι εἶσαι τοῦρκος καὶ σώζεσαι». Εἰπὼν· «Ὁχι» ἀπεκεφαλίσθη.

Μετὰ οἱ χριστιανοὶ ἐπλήρωσαν καὶ ἔλαβον αἵματα, τρίχας, ἰμάτια, τὸ σχοινίον ἀκόμη καὶ δάκτυλα ἀπ' τὸ λείψανον. Ὁ Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος ἠγόρασε τὸ ἁγ. λείψανον καὶ ἔθαψε αὐτό. Νέος τις ἐπῆρε μὲ βαμβάκι μαρτυρικὸ αἷμα. Ἐδωκε τὸ ἡμῖς εἰς ἀδελφὴν του, ἐκείνη τὸ ἔθεσε εἰς εἰκονίσματα. Παρεσύρθη ὅμως ἀπὸ γραῖα τινα καὶ κατεβάζει τὸ βαμβάκι ἀπὸ εἰκονοστάσι τὸ καίει. Εὐθύς παρέ-λυσαν τὰ χέρια της καὶ πίπτει ἀσθενής. Ἐφεραν ἱερέα διὰ ἁγιασμόν, ὅταν ἐσταύρωσαν μὲ τὸ ἄλλο ἡμῖς αἱματοβαμμένο βαμβάκι, ἔγινε ὑγίης. Μικρὸ παιδίον πάσχων ἀπὸ ἀνίατον ἀσθένειαν ἰατρεύθη πίνοντας ὕδωρ εἰς ὅποιον ἐβάπτισαν τὸ αἱματοβαμμένο βαμβάκι.

30ῆ Ὀσίου Ἀσακίου· Ὁ βασιλεὺς Οὐάλης (ἀρειανός) διέταξε νὰ κλείσῃ οἱ ἐκκλησίαι ὀρθοδόξων. (τότε 364 μ.Χ) οἱ Γότθοι ἀπὸ Δούναβι ἐξεστράτευσαν, ὁ Οὐάλης ἠτοιμάζετο διὰ πόλεμον. Ἐλθὼν ὁ Ἰσαάκιος (ἦτο ἠγούμενος μονῆς Δαλμάτων) εἶπε εἰς βασιλέα ν' ἀνοίξῃ ναοὺς καὶ θὰ νικήσῃ. Ὁ Οὐάλης δὲν ἔδιδε σημασίαν εἰς λόγους του. Ὁ Ἰσαάκιος ἐκράτησε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς βαθεῖαν φάραγγα. Ἄγγελοι τὸν ἔσωσαν καὶ τὸν ἔφεραν ἐνώπιον βασιλέως. Ὁ Οὐάλης ἐξεπλάγη καὶ ἠρώτα πὺς εἶναι σῶος!.. Πάλιν ὁ ὄσιος τὸν ἤλεγξε καὶ προφήτευσεν ὅτι ὁ Οὐάλης θὰ νικηθῇ καὶ θὰ κατῆ ὑπὸ ἐχθρῶν.. Τὸν φυλάκισαν ὡστε μετὰ τὸν πόλεμον νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὁ ὄσιος εἶπε· «Ἐὰν ἐπιστρέψῃς νικητὴς δὲν ἐλάλησεν εἰς ἐμὲ ὁ Θεός». Ὁ Οὐάλης ἐνίκηθη καὶ κρυφθεὶς εἰς ἀχυρῶνα τὸν ἔκαυσαν. Τοῦ εἶπον οἱ φρουροί, ἔρχεται ὁ βασιλεὺς νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ὁ ὄσιος· «Πρὶν μίαν ἐβδομάδα ὠσφράνθη τὴν ἀποφορὰν τῶν σαρκῶν του ὅπου κατεκαίετο. Ὁ ὄσιος ἐλευθερωθεὶς

ἔμεινε εἰς Κων/πολι καὶ ἔκτισε μονὴ τῶν Δαλμάτων (λαβοῦσα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐκ τοῦ διαδόχου τοῦ ὀσίου Ἰσαακίου τοῦ Δαλμάτου). Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

31η Ἅγ. ΕΡΜΕΙΟΥ· Ἦκμασε εἰς χρόνους βασιλέως Μάρκου Αὐρηλίου (161-180), ἦτο στρατιώτης εἰς τὰ Κόμανα, ὠμολόγησε εἰς Δούκα Σεβαστιανό. Συνέτριψαν σιαγόνας του, ἐξέδαρον τὸ δέρμα προσώπου του, ἐξερρίζωσαν ὀδόντας του. Ἐρρίφθη εἰς πῦρ ἀλλὰ ἔμεινε ἀβλαβής. Τοῦ ἔδωσαν δηλητήρια ἀλλ' οὐδὲν κακὸν ἔπαθε, ὁ μάγος πιστεύει καὶ λαμβάνει μαρτυρικὸ τέλος. Ἔβαλον τὸν Ἑρμεία εἰς βρασμένο ἔλαιον τὸν ἐτύφλωσαν, ὕστερον ἐκρέμασαν κατακέφαλα 3 ἡμέρας, τέλος ἀπεκεφάλισαν.

ῥωτᾶ εἰς τὸ στήθος μὲ μάχαιρα καὶ τὰ μὲν ἐνδύματα ἐσχίσθησαν, ἐσχηματίσθη Σταυρὸς ἐπὶ τοῦ στήθους, χρυσός, λάμπων ἀπὸ οὐράνιο φῶς. Οἱ ἀσύνετοι ἐμαστίγωσαν καὶ ἐφυλάκισαν ἀλυσσοδεμένο καὶ τοὺς πόδας του εἰς τιμωρητικὸ ξύλο ὅλη τὴν ἡμέ-ρα, τὴν δὲ νύκτα νὰ κρεμᾶται ὑψηλὰ ἕως πρωΐας. Ὁ διάβολος τοῦ ἔδειχνε διαφόρους φαντασίας, εἴτε ὡς ἼΑραψ ἢ ὡς γυνὴ ἢ ὡς κύων ἐκφοβίζων αὐτόν. Μία νύκτα τοῦ ἐφάνη ἡ Θεοτόκος λέγουσα· «Χαίροις Κων/νε, πιστὲ Θεράπων τοῦ Υἱοῦ μου καὶ ἐμοῦ. Διὰ τὴν συνέχεια τῆς τοῦ ὀνόματός Μου ἐπικλήσεως, ἰδοῦ; ἦλθον πρὸς σε, καὶ γίνωσκε ὅτι θέλημα τοῦ Υἱοῦ μου εἶναι νὰ μαρτυρήσης εἰς Κων/πολι, εἴτε εἰς τὸν λαὸ τῆς πόλεως ταύτης ἐκ μέ-ρους μου, ἵνα μὴ πλέον δέωνται διὰ ἐσὲ ἀλλὰ ἔπρεπε διὰ παντός νὰ δέωνται δι' ἑαυτοὺς διὰ νὰ μὴ ἔλθουν εἰς αὐτοὺς αἱ μέλλουσαι συμφοραὶ, διότι ἀπεφασίσθη νὰ καῖ ἡ πόλις ὡς τὰ Σόδομα ἐπειδὴ καὶ αὐτόθι ἐκείνων των Σοδομιτῶν τὰ πράξεις ἐζήλωσαν. Διὰ τὴν ἀνομβρία πού προκαλοῦν ὅταν θὰ εἰσέρχῃσαι εἰς τὸ πλοῖο θὰ βρέξῃ».

Ὡς προεῖπε ἡ Θεοτόκος οὕτω συνέβησαν. Εἰς τὴν Κων/πολι μαρτυρήσας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πάντων, ἐμαστιγώθη καὶ ἐφυλακίσθη, Ἐζήτησε πνευματικὸν νὰ ἐξομολογηθῇ, ὁ ἱερεὺς τοῦ εἶπε ὅτι ἂν θέλης ἡμποροῦμε νὰ σ' ἐλευθερώσουμε, Ὁ μάρτυς εὐλαβῶς ἔδειξε τὸ σχίσμο τῶν σκελῶν τοῦ λέγων· «Μὴ τολμήση κανεὶς νὰ δώσῃ χρήματα νὰ μ' ἐλευθερώσετε διότι εἰς ὀλίγας ἡμέ-ρας τελειώνει ὁ ἀγὼν μου καθὼς καὶ ἡ Δέσποινα μοῦ ἐφάνέρωσε». Τέλος ἀπέπνιξαν μὲ σχοινίον καὶ διὰ νὰ μὴ λάβουν οἱ χριστιανοὶ τὸ λείψανό του ἔθαψαν εἰς τουρκικὰ μνήματα τὸ ἔτος 1819.

3η Ἁγ. ΛΟΥΚΙΛΛΙΑΝΟΥ καὶ σὺν αὐτῷ· Ἦτο ἐκ Νικομηδείας εἰς χρόνους βασιλέως Αὐρηλιανοῦ 270 μ.Χ., ἱερεὺς εἰδώλων. Ἐγινε χριστιανός, ὠμολόγησε εἰς ἄρχοντα Σιλβανό, συνέτριψαν τὰς σιαγόνας του, δέρεται, φυλακίζεται μὲ 4 παιδιά. Τοὺς ἔρριψαν εἰς κάμινο, ἔβρεξε καὶ ἔσβησε τὸ πῦρ. Εἰς Βυζάντιο μετεφέρθησαν τὰ παιδιά Κλαύδιο, Ὑπάτιο, Διονύσιο, Παῦλον ἀπεκεφάλισαν, τὸν Λουκιλλιανὸ ἐκ-ρέμασαν εἰς Σταυρὸ καὶ ἐκάρφωσαν τὰ ἀπόκρυφα μέλη του, οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴ του. Ἡ παρ-θένος Παῦλα ἔργο ἔχουσα τὴν ἐπιμέλεια τῶν μαρτύρων, ἐσύναξε τὰ λείψανά των. Διὰ τοῦτο ἐδάρη. Ἄγγελος ἐνεδυνάμωσε αὐτήν.

Τέλος τὴν ἀπεκεφάλισαν.

Ὁσίου ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ· Ἀπὸ χώρα Κιβυρραιωτῶν. Νέος ἔγινε μοναχὸς εἰς Μονὴ Τραϊανοῦ εἰς Σαγγάριο ποταμόν. Ἐγινε μεγαλόσχημος καὶ ἱερεὺς, ἦτο καλλιγράφος, ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἔτρωγε. Ἀπὸ τὰ πολλὰ βιβλία πού ἔγραψε ἔχασε τὸ φῶς του, ὁ Θεὸς ἤκουσε τὸ αἴτημά του καὶ ἰάτρευσε αὐτόν. Ἐπὶ 28 ἔτη ἔδιδε εἰς πτωχοὺς. Δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ καλύβη του.. τὰ Σάββατα καὶ Κυριακὰς συνωμιλοῦσε. Ὡς ἠγούμενος τῆς μονῆς Τραϊανοῦ πλεῖστα θαύματα ἐπετέλεσε. Εἰς βαθὺ γῆρας συνοδευόμενος ἀπὸ ἀπόστ. Ἄνδρέα καὶ Ἰωάννη ἀπῆλθε εἰς Κύριον.

4η Ἁγ. ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ· Ὁ θεῖος του ἦτο ὁ Πρόβος βασιλεύσας εἰς Ῥώμη τὸ 276 μ.Χ. Ὁ Μητροφάνης ἦλθε εἰς Κων/πολι συναναστρεφόμενος μὲ τὸν πατριάρχη Τίτο. Ἐξελέγη πατριάρχης μετὰ τὸν Πρόβο.

Εἰς Αἰ Οἴκουμ. Σύνοδο γέρων καὶ κληνῆρης ἔστειλε τὸν πρεσβύτερο Ἀλέξανδρο ἀντιπρόσωπο. Ὁ Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι διάδοχός του θὰ εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος καὶ

μετ' αὐτὸν ὁ Παῦλος.

Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸ ἔτος 330 μ.Χ.

Ἰσσίας ΣΟΦΙΑΣ· Ἐξ Αἴνου Θράκης ὑπανδρεύθη καὶ απέκτησε 6 τέκνα. Ἐν καὶ μέσῳ φροντίδων ἔδειξε ἐμπράκτως ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιο ὑπάρχει εἰς τοὺς θέλοντας νὰ εὐαρεστήσουν Θεῶν. Ἀπέθανον τὰ τέκνα της ἀλλὰ ἐγένετο μήτηρ ἄλλων ὀρφανῶν καὶ χηρῶν.

Διαμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της εἰς πτωχοὺς ἢ ζωὴ της πλέον ἦτο νηστεία, ἀγρυπνία, εὐχή, δάκρυα, γονυκλισία. Οἱ δὲ ΨΑΛΜΟΙ ΤΟΥ ΔΑΥΙΔ ἦσαν ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΩΣ εἰς τὸ στόμα της. Εἶχε ἀγγεῖο μὲ οἶνο καὶ ἔδιδε ἐξ αὐτοῦ ἐλεημοσύνη, δὲν ἤλαττοῦτο!.. ὅσο ἔκρυβε τὸ θαῦμα, πάντα τὸ εὗρισκε γεμᾶτο.

Ἦταν τὸ εἶπε διὰ νὰ κηρύξῃ τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ, ἔπαυσε καὶ εὐρέθη κενό. Ἦγενε μοναχὴ, 53 ἐτῶν ἐξεδήμησε εἰς Κύριον.

Ἰσίου ΑΛΩΝΙΟΥ· Οὗτος εἶπε τὸ ἀξιωματικὸν ἀπόφθεγμα· «Εἰ μὴ τὸ ὄλον κατέτρεψα, οὐκ ἂν ἠδυνήθην ἐμαυτὸν οἰκοδομήσαι» δηλ. ἐὰν πᾶν ἐκ τοῦ ἰδίου θελήματος μὴ κατέτρεψα, οὐκ ἴσχυσα κτήσασθαι τὰς ἀρετάς. Ποτὲ ἐπαινεθεὶς οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἐρωτηθεὶς διατὶ εἶπε· Ἐὰν ἀπαντοῦσα, θὰ ἐδεχόμεν τὸν ἔπαινον».

5η Ἁγ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Τύρου, εἰς διωγμὸν Διοκλητιανοῦ ἔφυγε καὶ διέτριβε εἰς Δυσόπολι Θράκης. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν βασιλέων ἐπανῆλθε εἰς Τύρο. Ἐπὶ Ἰουλιανοῦ Παραβάτου ἐκρύπτετο, συνελήφθη, ἐβασανίσθη καὶ ἀπέθανε 107 ἐτῶν εἰς Δυσόπολι. Πολλὰ συγγράμματα ἀφῆκε εἰς λατινικὴν καὶ Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἁγ. ΜΑΡΚΟΥ· Ἐγεννήθη εἰς Σμύρνην ἐκ γονέων Κων/νου καὶ Μαρίας, ἔγενε ἐμπορὸς τὸ 1788 ἐνυμφεύθη, ἔμενε εἰς Νέα Ἐφεσο. Ἐπειδὴ συνελήφθη ἀπὸ τοῦρκο (ἀγὰ) νὰ μοιχεύῃ ἄλλην τινὰ γυναῖκα ἐτούρκευσαν καὶ οἱ δύο. Μετενόησε, ἐξωμολογήθη εὖρε τρόπο καὶ διέφυγε καὶ τὸ 1792 μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ τέκνον καὶ ἦλθον εἰς Βενετία. Ἦνα μόνον εἶχε κατὰ νοῦ τὸ μαρτύριον. Ἦλεγε· «Τὴν ἀνομία μου ἐγνώρισα καὶ τὴν ἀμαρτίαν μου δὲν ἐκάλυψα καὶ πρέπει νὰ κερδίσω τὸν Ἰησοῦν διὰ τοῦ αἵματός μου». Μετέβη εἰς Χίον. Μία νύκτα μετὰ τὸν κόπον τῶν προσευχῶν καὶ γονυκλισιῶν ἐκουράσθη καὶ ἐκάθισε. Κατέλαβεν αὐτὸν ἐλαφρὸς ὕπνος, ἐφάνη νεανίας λαμπρὸς εἰπὼν· «ἤγγικε ἡ τοῦ Θεοῦ δαψιλὴς». Τὴν πρῶτην κοινωνήσας τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, μετέβη εἰς Κριτὴν καὶ ὠμολόγησε, συγχρόνως ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ σαρκίον τὸ ὅποῖον ἔφερε εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀντὶ ἐκείνου ἐφόρεσε σκοῦφο Ἁγιορείτικο.

Τὸν ἐφυλάκισαν, τεντώνοντας πόδας, ὁ φύλαξ ἐλάκτισε ὥστε ὁ μάρτυς ἔπτυε αἷμα δοξάζοντας τὸν Κύριον διότι πάσχει διὰ τ' ὄνομά Του. Ἦψαλλε τὸ «χθὲς συνεθαπτόμην Σοὶ Χριστέ...» καὶ ἄλλα τροπάρια. Εἶδε ἐν ὁράματι ὅτι 3 νεοὶ ἦλθον μὲ ἵππους καὶ τὸν ἀνεβίβασαν εἰς ἕτερον ἵππον. Αὐτοὶ ἐβάδιζον ἐμπρός, ὁ μάρτυς ἠκολούθει. Τοῦ ἐφώναζον· «Ἐμπρός, σπεῦσον νὰ μᾶς φθάσης». Μᾶλλον ἦσαν οἱ ἅγιοι· Πολύδωρος, Νικήτας καὶ Νικόλαος οἱ ἐν Χίῳ μαρτυρήσαντες. Πάλι ὁμολογεῖ φυλακίζεται, δέρεται, τοὺς κλαίοντας δι' αὐτὸν παρηγορεῖ νὰ χαίρωνται διότι «αὔριο τελεῖται ὁ γάμος μου» ἔλεγε. Ἀπεκεφαλίσθη τὸ ἔτος 1801, εἰς τὸ Βουνάκι.

6η Ὁσίου ΙΛΑΡΙΩΝΟΣ τοῦ νέου· (775-845). Ἐκ Καππαδοκίας. 20 ἐτῶν ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ Ξηροπηκίου Κων/πόλεως. Μετὰ εἰς μονὴ Δαλμάτων ἔμεινε 10 ἔτη εἰς διακόνημα τοῦ κηπουροῦ, ἐκάρη Μεγαλόσχημος καὶ ἱερεύς. Ἐθεράπευσε δαιμονιζόμενον, τὸν ἐψήφισαν ἠγούμενον. Ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους ὑπέμεινε μαρτύρια καὶ ἐξορίας (Λέοντα Ἀρμένιο καὶ Μιχαὴλ Τραυλό). Ἐξόριστος εἰς νῆσον Προποντίδος ἀνέβλυσε διὰ προσευχῆς τοῦ ὕδωρ, Τὸ 843 μὲ τὴν ἀναστήλωσι εἰκόνων ἐπέστρεψε εἰς μονὴ του καὶ τὸ 843 ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Τοῦ Ὁσίου ΑΝΟΥΒ· Περιβόητος ἀσκητῆς (ἴδὲ εἰς Λαυσαϊκὸ περὶ αὐτοῦ). Ἀφ' ὅτου ἤρχισε νὰ ὀνομάζη τὸ ὄνομα ΚΗΙΧ οὐδέποτε ἐψεύσθη. Εἰς τὴν ἔρημον δὲν ἔφαγε ἀνθρώπινη τροφή ἀλλὰ ἄγγελος τὸν ἔτρεφε. Ὅσα ἔγιναν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός. Ὅτι ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐκπληρώθηκε.

Πολλὰς ἀποκαλύψεις ἠξιώθη. Ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ, ἄγγελοι ψάλλοντες παρέλαβον τὴν ἀγία του ψυχὴ.

7η Ἀγ. ΘΕΟΔΟΤΟΥ Ἦτο ἱερεύς εἰς Ἄγκυρα Γαλατίας. Ἐπειδὴ ἔλαβε ἐκ τῆς λίμνης τὰ ἄγ. Λεῖψανα Παρθενομαρτύρων συνελήφθη καὶ ὠμολόγησε εἰς ἄρχοντα Θεότεκνο· εἶπε ὅτι εἶναι ἀπλοῦς καὶ ταπεινὸς ὡς πρὸς δὲ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀνώτερος τῶν κοσμικῶν βασιλέων. Ἐδάρη βαναύσως, ἐξεσχίσθη τὰς πλευρὰς καὶ ἀπεκεφαλίσθη.

Ἀγ. ΠΟΤΑΜΙΑΙΝΗ· Ἡ Ποταμιαῖνη ἦτο εἰς Ἀλεξάνδρεια δούλη ἐνὸς ἀσελοῦς αὐθέντου (τὸ 304 ἔτος) μὴ δυνηθεὶς ὁ κύριός της νὰ τὴν πείσῃ διὰ σαρκικὴ ἀμαρτία τὴν παρέδωκε εἰς ἄρχοντα, ἡ ἀγία τοῦ εἶπε (ὅταν τὴν ἀπειλοῦσε νὰ ρίψῃ εἰς πίσσα). «Ἀδικώτερος δικαστῆς ἀπὸ σένα δὲν ὑπάρχει διότι μ' ἐξαναγκάζεις εἰς ἀσέλγεια». Ὁργισθεὶς διέταξε νὰ τὴν ρίψουν ὀλόγυμνη εἰς λέβητα. Ἡ μάρτυς τὸν ὠρκίσει νὰ μὴ ἐκδύσουν αὐτὴν ἀλλὰ μόνη θὰ εἰσέλθῃ εἰς λέβητα πίσεως διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Εἰσῆλθε καὶ 3 ὥρες ὑπέμεινε καταβιβαζομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν κοχλάζουσα πίσσα.

Ἐκαλύφθη καὶ ἡ κεφαλὴ της καὶ ἐτελειώθη.

Ἀγίου ΛΥΚΑΡΙΩΝΟΣ· Ἐκ πόλεως Ἐρμοῦ Αἰγύπτου. Πολλὰ μαρτύρια ὑπέμεινε, σταύρωσι, εἰς κάμινον ἐπὶ 3 ἡμέρας ἀλλὰ μένει ἀβλαβής. Ἦπιε δηλητήρια, οὐδὲν κακὸν ἔπαθε. Ὁ μάγος πιστεύει καὶ τελειοῦται μαρτυρικά. Ἐξέδαρον τὸ δέρμα κεφαλῆς του καὶ ἀποκεφαλίζουν.

8η Ἀνακομιδὴ λειψάνου Ἀγ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ· Ἦτο εἰς χρόνους τοῦ βασιλέως Λικινίου (320) κατήγετο ἀπὸ Εὐχάϊτα, κατοικοῦσε εἰς Ἡράκλεια Πόντου. Διὰ σοφία του τὸν ὠνόμαζον Βρυορρήτορα. Πρὶν ἀποκεφαλίσθῃ παρήγγειλε νὰ ἀνακομισθῇ τὸ λείψανό του εἰς τὸν πατρικὸ τοῦ οἶκον.

Ταύτην τὴν μετακομιδὴν ἐορτάζομεν ἐξ Ἡρακλείας εἰς Εὐχάϊτα.

Ἀγίας ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ· Ὁμολόγησε εἰς διωγμὸν Δεκίου (250 μ.Χ), ὑπέμεινε δαρμούς, ἔκοψαν μαστοῦς της ἄγγελος τὴν ἰάτρευσε, τὴν ἔσυρον εἰς τριμμένα κεραμύδια,

ἔκαυσαν μὲ λαμπάδες, τέλος ἀπεκεφάλισαν.

Ἅγιων ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ καὶ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ Ὁμολόγησαν εἰς ἄρχοντα Μάξιμο, ξέονται αἱ πλευραὶ, κεντῶνται μὲ αἰχμηρὰ σίδηρα, καίονται μὲ λαμπάδας καὶ ἐπὶ ἀνθράκων, συντριβουν μὲ λίθους τὰ στόματα καὶ ὄψεις, κόβουν τὰς γλῶσσας τέλος ἀποκεφαλίζονται (3ος αἰών).

9η Ἁγ. ΚΥΡΙΛΛΟΥ Ὁ Μέγας οὗτος πατήρ καὶ διδάσκαλος τῆς ἐκκλησίας (370-444). Ἐξ Ἀλεξανδρείας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοφίλου (πατριάρχ. Ἀλεξανδρείας) ἐψηφίσθη ὁ ἅγιος πατριάρχης. Ἐξεδίωξε ἀπὸ Ἀλεξάνδρεια τοὺς Νοβατιανούς οἱ ὅποιοι ἔλεγον ὅτι ἀμαρτάνων μετὰ τὸ βάπτισμα νὰ ξαναβαπτίζεται. (Ναβᾶτος ἐλέγετο ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἵρέσεως ταύτης. Ἄγγελος τοῦ εἶπε νὰ λιτανεύσῃ εἰς τὸν τόπο Κάνωβο ὅπου ἦτο βωμὸς εἰδώλων μὲ λείψανα Ἁγ. Ἀναργύρων. Τοῦτο ποιήσας ἐκαθάρισε τὸν τόπον ἀπὸ δαίμονας.

Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι ἐδημιουργοῦσαν προβλήματα, ἔφθασαν δὲ νὰ θανατώσουν καὶ χριστιανούς. Ἰδὼν ὁ ἅγιος ὅτι ὁ ἡγεμὼν τοὺς ἐπροστάτευε ἐσύναξε λαὸ καὶ ἔκαυσε οἴκους Ἑβραίων καὶ συναγωγὴ των.

Ἐγένετο μεγάλη φιλονεικία μεταξὺ ἡγεμόνος καὶ ἀγίου. Τὸν γραμματέα τοῦ ἀγίου τὸν Ἰέρακα ὁ ἡγεμὼν ἔδειρε καὶ ἐπόμπευσε γυμνὸν εἰς θέατρο. Τὴν παρθένο Ὑπατία τὴν φιλόσοφον ἢ ὁποία ἔλεγε τὰ ἀρμόδια διὰ εἰρήνη λαοῦ τὴν ἐφόνευσαν οἱ περὶ τὸν ἡγεμόνα. Τότε 500 μοναχοί, ἐρημίτες ἀπὸ Νιτρία ἦλθον εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ πατριάρχου. Ἡ διαδήλωσις ἔλαβε ὀξύτητα, εἰς μοναχὸς ἐλιθοβόλησε τὸν ἄρχοντα, συνέλαβον τὸν μοναχὸ Ἀμμώνιον τὸν ἐβασάνισαν καὶ ἀπέθανε. Τότε οἱ Ἑβραῖοι ἐθάρρευσαν, ἐσύστησαν τὴν συναγωγὴ των καὶ χριστιανὸν παῖδα ἐσταύρωσαν μὲ βέργες ἀντὶ καρφίων. Ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ Νέος, ἐξεδίωξε τὸν κακότροπο ἡγεμόνα, ἐτιμώρησε τοὺς Ἑβραίους καὶ ἔγινε εἰρήνη ἄχρι καιροῦ.

Τότε ἄρχισε ὁ πατριάρχης Κων/πόλεως Νεστόριος νὰ κηρύττῃ αἰρετικὰ ὅτι ἡ Θεοτόκος, Χριστοτόκος νὰ ὠνομάζηται διότι ἀπλοῦν ἄνθρωπο ἔτεκε καὶ ὄχι Θεόν. Ὁ ἅγιος ἔγραψε ἐπιστολὰς εἰς Νεστόριον καὶ λαόν, προήδρευσε τὴν Γᾶ Οἴκουμ. Σύνοδον εἰς Ἔφεσσο (431 μ.Χ.), κατεδικάσθη ὁ Νεστόριος καὶ ἐξωρίσθη εἰς Θάσο καὶ μετὰ εἰς Ἀραβία. Τέλος ἀμετανόητος ἐσάπισε ὅλος, ὅταν ἐπῆγε γιὰ σωματικὴν ἀνάγκην ἄγγελος τὸν ἐπάταξε καὶ ἐξεχύθησαν τὰ σπλάχνα του καὶ κακῶς ἀπέθανε. Εἰς Γᾶ Οἴκουμ. Σύνοδο ἔλαβε ὁ ἅγιος Κύριλλος τὸ προνόμιον νὰ φορῇ εἰς τὴν Θ.Λειτουργίαν λεπτὸ κάλυμα κεφαλῆς (δηλὼν τὴν λεπτότητα νοός του μὲ ὁποία ἐδογματίσθη τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσι τοῦ ΚΗΙΧ. Δύο φύσεις (θεῖα καὶ ἀνθρωπίνη) εἰς ἓν πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀββᾶς Κυριακὸς εἰς Λαύρα Καλαμώνος εἰς Ἰορδάνην εἶδε ἐν ὁράματι τὴν Θεοτόκον ἔξωθεν κελλίου του μὲ Τίμιον Πρόδρομον καὶ Εὐαγγ. Ἰωάννη Θεολόγον. Τὴν προσεκύνησε καὶ παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ νὰ εὐλογήσῃ τὸ κελλίον, Ἡ Θεοτόκος ἀρνούμενη ἔλεγε ὅτι ἔχει τὸν ἐχθρὸν τῆς εἰς καλύβη του. Ἐξυπνὸς γενόμενος καὶ ἐρευνήσας εὔρε τὸ βιβλίον Νεστορίου καὶ τὸ ἔκαυσε. Παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸν θεῖον τοῦ πατριάρχου Θεοφίλου δὲν ἐμνημόνευε τὸν Ἁγ.Χρυσόστομον εἰς ἱερᾶς ἀκολουθίας. Εἶδε ὅπτασια ὅτι εὐρεθεὶς εἰς ναὸ οὐράνιον ὅπου ἔψαλλον ἄγγελοι καὶ ἅγιοι προσεκύουν τὴν Θεοτόκον, ὅταν προσῆλθε νὰ προσκυνήσῃ, ὁ Ἁγ.Χρυσόστομος τὸν ἐμπόδισε. Ἡ Θεοτόκος ἐμεσίτευσεν νὰ μὴ τὸν ἐκδιώξουν διότι ἀπὸ ἄγνοια δὲν ἐμνημόνευε τὸν Χρυσόστομον. Εἰς τὸν θάνατόν

του μόνη ή Κυρία Θεοτόκος έπεσκέφθη τὸν ἅγιο ποὺ τόσο ἠγωνίσθη εἰς τὴ ζωὴ του διὰ τὴν τιμὴ της.

Ἐπατριάρχευσε ἀπὸ 412 ἕως 444 μ.Χ.

Τῶν 5 Κανονικῶν (=μοναζουσῶν) παρθένων ΘΕΚΛΑΣ, ΜΑΡΙΑΣ, ΜΑΡΘΑΣ, ΜΑΡΙΑΣ καὶ ΕΝΝΑΘΑ. Εἰς Περσία ἀρχὰς 4ου αἰῶνος εἰς τὸ χωριὸ Ἀζά. Ὁ ἱερεὺς Παῦλος ἐλειτούργη εἰς τὸ ἀσκητήριό των. Συνελήφθησαν ὁ Παῦλος ἠρνήθη τὸν Χριστό, προσκυνήσας τὸν ἥλιο ἤπιε αἷμα θυσίων. Ἐνῶ ἔλεγε καὶ εἰς μοναχὰς νὰ ἀρνηθοῦν!! αἱ παρθένοι τὸν ἤλεγξαν πτύοντες αὐτὸν καὶ Ἰούδα ἀποκαλοῦντες. Ὁ Παῦλος διὰ νὰ λάβῃ χρήματα ἀπεκεφάλισε μὲ μάχαιρα τὰς παρθέλους. Τὴν νύκτα ἐκείνη ἐθανάτωσαν οἱ Πέρσες τὸν Παῦλον καὶ εἶπον ὅτι ἔκρεμάσθη. Ἐπαληθεύθη ἡ προφητεία των παρθένων γιὰ τὸ τέλος του.

10η Ἀγίων ΑΝΤΩΝΙΝΗΣ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Ἦσαν ἀπὸ χωριὸ Καρδάμου, ἡ ἀγία ὠδηγήθηκε εἰς πορνεῖο. Τρεῖς ἡμέρες ὑπομένει νηστis. Θεία φωνὴ καὶ φῶς ἄρρητο ἐνίσχυσε αὐτὴν καὶ παρεκίνησε νὰ φάγῃ ἄρτον. Ἦνοιξαν καὶ αἱ πύλαι μόναι των. Ὁμολόγησε εἰς ἄρχοντα Φῆστο, δέρρεται, πάλι κλείνεται εἰς πορνεῖο. Δι' ἀποκαλύψεως προσῆλθε ὁ Ἀλέξανδρος, ἐνομίσθη ὅτι δι' αἰσχρὰ πράξι ὑπῆγε ἐκεῖ. Ἔδωκε τὰ ροῦχα του καὶ σκεπάσας πρόσωπό της μὲ χλαμύδα τοῦ ἐξήλθε. Ἀφοῦ τὸν ἐβασάνισαν, καὶ τῆς ἀγίας ὁμοῦ ἔκοψαν τὰ ἄκρα χειρῶν-ποδῶν, ἔχρισαν αὐτοὺς μὲ πίσσα καὶ ἔκαυσαν.

Ὁσίου ΚΑΝΙΔΟΥ. Ἐκ Καππαδοκίας (4ος αἰῶν). Θεοδότου πατρὸς καὶ Θεοφανοῦς ἦτις ὅταν ἦτο ἔγκυος ἐνήστευε. Τὸ νήπιον δὲν ἐθήλαζε ἀριστερά, ὅταν ἡ μητέρα τοῦ εἶχε καταλύσει οὐδόλως ὁ Κανίδης ἐθήλαζε. Νέος ἔγινε μοναχὸς εἰς τὰ ἐκεῖ ὄρη τρεφόμενος μὲ ὠμὰ λάχανα μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα.

Ἐζησε 73 ἔτη ἀσκητικὰ εἰς τόπο πολλῆς ὑγρασίας ὥστε μαλλιά καὶ γένεια τοῦ ἔπεσαν.

Ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Ἀγ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ. Ἦτο ἐπίσκοπος Προύσης. Ἐπειδὴ ἐθανάτωσε δράκοντα, ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης δι' αὐτὸ το θαῦμα καὶ ὅσα ἄλλα ἐτέλεσε ἀπέστειλε δῆμιον καὶ ἐβίαζε τὸν Τιμόθεον νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ὁ ἅγιος ὠμολογήσας τὸν Χριστόν Θεὸν ἀληθινόν, ἀπεκεφαλίσθη.

Ὁσίων ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ καὶ ΠΑΝΣΕΜΝΗΣ. Ἐξ Ἀντιοχείας ἀπὸ ἀπίστους γονεῖς. Ἐνυμφεύθη, μετὰ 3 ἔτη ἀποθανούσης συζύγου της ἐβαπτίσθη καὶ ἔγινε μοναχὸς ἀσκητεύων εἰς ἐρημικὸ τόπο τῆς περιοχῆς του. Μαθῶν διὰ τὴν δημόσια πόρνη Πανσέμνη, ἐκδυθεὶς τὸ τρίχινο ἔνδυμά του, ἐνεδύθη πολύτιμα καὶ ἔπεισε αὐτὴ νὰ γίνῃ χριστιανή. Ἐκτίσε κελλίον πλησίον τοῦ ἴδικού του καὶ ἀφοῦ ἐκείνη διεμοίρασε ὅλη τὴν περιουσία της εἰς πτωχοὺς ἔμεινε ἐγκλειστος ἀγωνιζομένη τὸν καλὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀγιότητα.

Τοσοῦτον προέκοψε ὥστε καὶ δαιμονιζομένους ἐθεράπευσε καὶ ἀσθενεῖς ἰάτρευσε. Μετὰ 14 μῆνας ἐκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο ἐν εἰρήνῃ, ἀπολαμβάνοντες ἐν οὐρανῷ τοὺς κόπους τῶν ἀρετῶν τῆς προσκαίρου ζωῆς.

11η Ἄγ. Ἀποστόλων ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ κ. ΒΑΡΝΑΒΑ· Ὁ ἀπ. Βαρθολομαῖος ἐκήρυξε εἰς Ἰνδία καὶ ἐσταυρώθη εἰς Οὐρβανούπολι. Τὸ λείψανό του ἔθεσαν εἰς μολυβδίνη θήκη καὶ ἔρριψαν εἰς θάλασσα. Θεία Πρόνοια ἐξῆλθε εἰς Λιπάρα Σικελίας κί' ἐνεταφιάσθη. Ὁ ἀπ. Βαρνάβας ἐκ τῶν 70 ἀποστόλων, ἀνετράφη εἰς Κύπρον, ἐκήρυξε τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιο εἰς Ἱερουσαλήμ-Ῥώμη- Ἀλεξάνδρεια. Ἐλιθοβολήθη εἰς Κύπρον ἀπὸ Ἰουδαίους καὶ ἀπίστους.

Ἔπειτα τὸν ἔκαυσαν. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος ἐσύναξε τὰ ἅγια λείψανά του καὶ ἐνεταφίασε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ὅπου ἀντέγραψε. Εἰς τοὺς χρόνους βασιλ. Ζήνωνος ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας Πέτρος ὁ κναφεὺς ἐσπούδαζε τὴν αὐτοκέ-φαλον Ἐκκλησία Κύπρου εἰς πατριαρχεῖο του, λέγοντας ὅτι ἀπὸ Ἀντιόχεια ἔλαβον οἱ Κύπριοι τὴν πίστιν. Ὁ ἅγιος Βαρνάβας ἀπεκάλυψε εἰς ἐπίσκοπο Ἀμμοχώστου τὸν Ἀνθέμιτον τὸ λείψανό του «εὐρέθη εἰς τὸν τόπον ποῦ ὑπέδειξε ἔχων τὸ κατὰ Ματθαῖον (χειρόγραφον Εὐαγγελίου ποῦ ἀντέγραψε)». Τοῦ εἶπε· «εἶπέ ὅτι ἡ Κύπρος εἶναι Ἀποστολική, διότι ἔχει Ἀπόστολον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς».

Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου ΓΑΒΡΙΗΛ ἐν τῆς Ἰαδίων· Εἰς τὸ κελλί κοιμήσεως θεοτόκου εἰς περιοχὴ ἔγγυς καρυῶν Ἀγίου Ὁρους τὴν λεγομένη «κοιλὰς Ἰαδίων» τὸ ἔτος 980 μ.Χ. ἐπὶ βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου (ἀδελφῶν, Πορφυρογεννήτων καλουμέ-νων) καὶ πατριάρχου Νικολάου Χρυσοβέργου συν-έβη τὸ κάτωθι· ὁ Γέρων τοῦ Κελλίου Ἱερομόναχος Γαβριήλ ἀνεχώρησε διὰ ἀγρυπνία εἰς Πρωτᾶτο Καρυῶν, ἀφῆκε τὸν ὑποτακτικὸν του συνώνυμον Γαβριήλ ὁ ὁποῖος ἐφιλοξένησε μοναχό. Εἰς τὴν ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου ὁ μοναχὸς ὁ ξένος προσέ-θεσε εἰς τὴν «Τιμιωτέραν» τὸ (Ἰαδίον ἐστὶ ὡς ἀληθῶς κλπ.). Τὸ ἔψαλλε εἰς βί ἦχο μελωδικότατα, ὁ Γαβριήλ τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ τὸ μάθη. Ἐζήτησε ὁ ξένος χαρτί, δὲν ὑπῆρχε, τότε ἐζήτησε πλάκα λιθίνη καὶ ψάλλοντας πάλιν τὸν ὕμνον ἐχαράχθησαν θαυματουργικὰ τὰ γράμματα. εἰπὼν τὸ «ἀπὸ τώρα ἔτσι νὰ ψάλλετε οἱ ὀρθόδοξοι» ἀνελήφθη καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ἦταν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Μὲ λιτανεῖα οἱ Πατέρες μετέφεραν τὴν ἁγία εἰκόνα εἰς ναὸ Πρωτάτου (Καρυῶν) ὅπου καὶ σήμερον εὐρίσκεται, τὴν πλάκα ἀπέστειλαν εἰς Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Το κελλί ὠνομάσθη «Κελλίον Ἰαδίον ἐστὶ» καὶ ἡ κοιλὰς ἐκείνη «Κοιλὰς ἢ λάκκος τοῦ Ἰαδίων (ψάλλειν)» ἐπειδὴ ἐψάλη ὁ ἀρχαγγελικὸς ὕμνος.

12η Ὁσίου ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ· Ὁ ἀββᾶς Παφνούτιος ἔλαβε πληροφορίαν νὰ ὑπάγῃ εἰς βαθυτέραν Αἴγυπτον. Μετὰ ἀπὸ ὁδοιπορία πολλῶν ἡμερῶν καὶ κόπο, ἅγιος ἄγγελος τοῦ ἐφάνη καὶ εὐλογήσας αὐτὸν ἐνίσχυσε διότι εἶχε ἐξαντληθεῖ ἀπὸ δίψα καὶ πείνα εἶρε ἕνα ἐρημίτη (τὸν Ὀνούφριον). Ἦτο ὡς ἄγριο ζῷον μὲ τρίχας γυμνὸς εἰς τὴν μέση φοροῦσε ἕνδυμα μὲ κλάδους καὶ φύλλα πλεγμένο· Ὁ Ὀνούφριος τὸν ἐφώνησε με τὸ ὄνομά του καὶ ἀφοῦ ἔβαλον μετάνοια τοῦ ἐδιηγήθη ὅτι 70 χρόνους δὲν εἶδε ἄνθρωπον, ἐτρέφετο μὲ χόρτα καὶ ὅτι αὔριο θ' ἀποθάνῃ, νὰ τὸν ἐνεταφιάσῃ. Ὁ πατήρ του ἦτο βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε εἰς τὴν μη-τέρα του νὰ ὀνομασθῇ εἰς τὸ βάπτισμα Ὀνούφριος καὶ νὰ γίνῃ μοναχὸς εἰς τὴν μονὴ Ἐρμουπόλεως εἰς Θήβας Αἰγύπτου.

Οὕτω ἔγινε ὁ πατήρ του τὸν ἔφερε εἰς τὴν μονὴ νήπιον. Μία ἔλαφος καθ' ἐκάστην ἤρχετο καὶ ἐθήλαζε τὸν Ὀνούφριον ἕως ὅτου ἔγινε 3 ἐτῶν. Ἔμεινε

ἀγωνιζόμενος εἰς τὸ κοινόβιο. Μετὰ ἐξήλθε καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ὠδηγήσῃ εἰς κατάλληλο τόπο. Ἄγγελος τοῦ ἐφάνη καὶ τὸν ὠδήγησε 70 μίλια εἰς αὐτὸ τὸ σπήλαιο καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ἐμεινε ἐκεῖ εἰς γέρου τοῦ ἄσκητοῦ μαθητευόμενος ὀλίγας ἡμέρας, μετὰ εἰς ἐρημικὴ καλύβα μόνος του ν' ἀγωνισθῆ.

Κάθε ἔτος ἤρχετο μία φορὰ καὶ τὸν ἔβλεπε ὁ γέροντάς του καὶ συνωμίουν πνευματικά, ἕως ὅτου ἀπέθανε. Ὁ Ὀνούφριος ὑπέμεινε πειρασμοὺς δαιμόνων καὶ θλίψεις. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε καὶ ἐφύτρωσαν τρίχες εἰς τὸ σῶμα του καὶ δὲν ἐκρύνωνε, ἄγγελος τὸν ἔτρεφε καὶ κάθε Κυριακὴ ἐκοινωνοῦσε ὅλους τοὺς ἐρημίτας. Ὁ Παφνούτιος ἔφαγε οὐράνιο ἄρτο ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἔφερε ὁ ἄγγελος εἰς Ὀνούφριο. Ὁλητὴν νύκτα ἀγρυπνοῦσαν, τοῦ εἶπε ὅτι θ' ἀποθάνῃ καὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ καὶ εἰς ὅλους ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὅποιος ἐορτάζει τὴν μνήμη του ἢ κηρύττει τὸ βίό του, νὰ μὴ τὸν ἐνοχλῆ ὁ διάβολος καὶ νὰ γίνῃ κληρονόμος τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ὁ Παφνούτιος πεσῶν εἰς τὰ γόνατα εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁσίου, ἐζήτησε νὰ τὸν εὐλογῆσῃ νὰ γίνῃ ὁμοίός του εἰς ἀρετῇ. Ὁ Ὀνούφριος «ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆσῃ, νὰ σε λυτρώσῃ ἀπὸ πᾶσα ἀμαρτία καὶ πειρασμὸ καὶ νὰ τελειώσῃ εἰς σε τὸ ἔργο ποὺ ἐπόθησες». Τὸ πρόσωπο τοῦ ὁσίου ἔγινε φῶς καὶ εὐωδίασε. Ἄγγελοι μὲ ὕμνους, λαμπάδας καὶ θυμιάματα ἦλθον.

Ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλαβε τὴν ψυχὴν του ἐν εἴδει περιστερὰς καὶ ἀνῆλθε εἰς οὐρανοῦς. Τότε ἦλθον δύο λέοντες καὶ ἤνοιξαν τάφο ὅπου τον ἐνταφίασε. Ἐνῶ διελογίζετο νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἔγινε σεισμὸς καὶ ἐσκέπασε τὸ σπήλαιο κι' ὅλη τὴν περιοχὴ μὲ τὸ ἀσκητήριον τοῦ Ὀνουφρίου. Ἄγγελος ἐφάνη καὶ τὸν ἐνίσχυσε. Μετὰ ὀδοιπορία 4 ἡμερῶν εὔρε προορατικὸ ἀσκητὴ καὶ ἄλλους 3 ἐρημίτας.

Ἐνῶ ἔλεγον διὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ὀνουφρίου αἴφνης εὐρέθησαν ἐνώπιόν των 5 ἄρτοι. Ἀφοῦ ἔφαγον τοὺς εἶπον ὅτι κάθε ἡμέρα μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ὁ Θεὸς ἔστειλε 4 ἄρτους. Ἀνεχώρησε. Ἐφθασε εἰς μίαν ὄασιν καὶ εἶδε 4 νέους ἀσκητὰς ἐνδεδυμένους μὲ δέρματα προβάτων, τοῦ εἶπον ὅτι ἦσαν ἀπὸ πόλιν Ὀξύρυγχο, υἱοὶ βουλευτῶν, ἐγκατέλειψαν τὴ σχολὴ φιλοσοφίας καὶ ἦλθον εἰς τὴν ἔρημον. Ἄγγελος τοὺς ὠδήγησε εἰς ἀσκητὴ καὶ ἔμειναν ὑποτακτικοὶ του ἐν ἔτος ἕως ὅτου ἐκοιμήθη πρὶν ἀπὸ 5 ἔτη. Τρέφονται μὲ καρπούς, 5 ἡμέρες ἀγωνίζονται κατὰ μόναν νὰ μὴ γνωρίζῃ ὁ ἕνας τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἄλλου. Τὸ Σάββατον συναντῶνται καὶ τὴν Κυριακὴν ἄγγελος τοὺς κοινωνεῖ. Ὁ Παφνούτιος ἔμεινε ἐκεῖ κι' ἠξιώθη νὰ κοινωνήσῃ ἀπὸ τὸν ἄγγελο, λέγοντάς του ὁ ἄγγελος νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ γράψῃ ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε ἔγινε ἄφαντος. Ἐπιστρέψας εἰς κελλίον του μετ' ὀλίγον ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ὁσίου ΠΕΤΡΟΥ τοῦ Ἀθωνίτου: Ἄγνωστος ἢ πατρίς του, εἰς πόλεμον ἐφυλακίσθη αἰχμάλωτος εἰς φρούριον Σαμαρά. Τότε τοῦ ἦλθε εἰς τὸ νοῦ ὅτι εἶχε ὑποσχεθῆ εἰς Θεὸν νὰ γίνῃ μοναχός. Ὁ ἅγιος Νικόλαος ἤκουσε τὴν προσευχὴν του καὶ φανεῖς καθ' ὕπνον τοῦ εἶπε ὅτι θ' ἀποφυλακισθῆ. Μετὰ ἀπὸ καιρὸν τοῦ ἐφάνη πάλιν λέγων ὅτι ἔχει ἀνάγκη τὴ μεσιτεία τοῦ ἀγίου Συμεῶν τοῦ θεοδόχου καὶ Τιμίου Προδρόμου, ὁ Πέτρος συνέχισε μὲ θέρμη νὰ ἰκετεύῃ. Τοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον ὁ ἅγιος Συμεῶν ἐνδεδυμένος ἱερατικὴ στολὴ καὶ εἰς χεῖρας χρυσοῦ ῥάβδον λέγων «Ἐσὺ ἡμᾶς ἔβαλες ἐγγυητὰς ὅτι θὰ γίνῃς μοναχός. Ὁ δὲ εἶπε· Ναί!»! Τότε τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά, μαζὶ μὲ τὸν ἅγιον Νικόλαον ἐξῆλθον τῆς φυλακῆς. Ὁ ἅγιος Νικόλαος τοῦ ἔδειξε καρποφόρα δένδρα διότι ὁ Πέτρος ἦτο ἄσιτος, ἔπειτα τὸν ὠδήγησε εἰς Ῥώμην καὶ λέγοντάς νὰ ὑπάγῃ εἰς ναὸ Ἁγίου Πέτρου νὰ καρῆ μοναχός ἔγινε ἄφαντος. Ἐνεφανίσθη καὶ εἰς ἐπίσκοπον Ῥώμης καὶ τοῦ

εἶπε νὰ τὸν κείρη μοναχόν.

Τούτου γενομένου μὲ πλοῖο ἀνεχώρησε, εἶδε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκου νὰ λέγη εἰς ἅγιο Νικόλαο νὰ υπάγη εἰς Ἅγιον Ὄρος. Πλέοντας ἐγγὺς Ἁγίου Ὄρους ἀκίνητοποιήθη τὸ πλοῖο· τότε εἶπε ὁ Πέτρος ὅτι πρέπει νὰ μείνη ἐκεῖ. Ἐξῆλθε εἰς Ἅγιον Ὄρος, τὸ πλοῖο ἀνεχώρησε. Ὁ Πέτρος ἔμεινε εἰς σπήλαιον ἀγωνιζόμενος μὲ δαίμονας, πεῖνα, φίδια. Μετὰ ἓν ἔτος τοῦ ἐφάνη ἡ Θεοτόκος μὲ ἅγιο Νικόλαο καὶ ἐλύτρωσε ἀπὸ πειρασμούς. Ἄγγελος ἐπὶ 53 ἔτη τὸν ἔτρεφε. Κατὰ θεῖα οἰκονομία τὸν εὔρε κυνηγὸς καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὸν βίον του. Ἐπιστρέφοντας τὸ ἐπόμενο ἔτος νὰ μείνη μοναχός, μαζί μὲ τὸν ὄσιο τὸν εὔρε νεκρόν (9ος αἰών) ὁ μοναχός οὗτος εἶχε μαζί του καὶ τὸν δαιμονιζόμενο ἀδελφὸ του ὅταν ἤγγισε εἰς ἅγιο λείψανό του τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ δαιμόνιο ἀφρίζων καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ἔλεγε· «ὦ Πέτρε γυμνὲ καὶ ἀνυπόδητε 53 χρόνους μ' ἔχεις διωγμένο ἀπὸ κατοικία μου καὶ τώρα θὰ μὲ διώξεις ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τοῦτο; Ἐλαμψε τὸ λείψανον τοῦ ὁσίου καὶ εὐθύς ἐξῆλθε ὡς καπνὸς ἀπ' τὸ στόμα τοῦ δαιμονιζομένου τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα. Ἐθεραπεύθη τελείως. Κατεβίβασαν τὸ λείψανον καὶ ἐλθόντες μὲ τὸ πλοῖο ἔξω τῆς μονῆς Ἰβήρων, ἐστάθη τὸ πλοῖο ἀκίνητον ἐπὶ πολλὰς ὥρας μὴ δυνάμενοι νὰ τὸ κινήσουν διὰ ἰστίων καὶ κωπῶν. Μόλις τὸ κατηύθυναν πρὸς μονὴ Ἰβήρων ἔπλευσε. Μὲ τιμᾶς ἐνεταφιάσθη εἰς νάρθηκα τοῦ ναοῦ. Ὑπὸ μοναχῶν ἐκλάπη καὶ μετεφέρθη εἰς χωρίον Φώκαις Θράκης ἄπειρα θαύματα ἐπιτελῶν.

Ἁγίας ΑΝΤΩΝΙΝΗΣ· Ἐκ Νικαίας Βιθυνίας, τὸ 280 μ.Χ., ὁμολογεῖ, μαστιγώνεται, φυλακίζεται 2 ἔτη, κατακαίεται μὲ λαμπάδας, σουβλαὶς διαπερᾶται, μὲ λίθον εἰς λαιμὸν ῥίπτεται εἰς θάλασσαν. Ἀβλαβὴς εἰς ξηρὰ εὐρέθη! Τέλος ἀποκεφαλίζεται.

13η Ἁγίας ΑΚΥΛΙΝΗΣ· Ἐκ χωρίου Βύβλου Παλαιστίνης. Δεκαετῆς ἐδίδασκε τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Εἰς διωγμὸν Διοκλητιανοῦ, ὁμολογεῖ εἰς ἄρχοντα Οὐλασιανόν, δέρεται, σουβλίζεται εἰς τὰ ὦτα, τέλος εἰς τόπον Φιλοξένου ὅπου καὶ ναὸς τῆς ὑπάρχει ἀποκεφαλίζεται.

Ὁσίου ΙΑΚΩΒΟΥ· Ἦτο μοναχός, ὑπερηφανεύθη καὶ ὁ δαίμων μετεμορφώθη εἰς ἄγγελον καὶ τὸν ἐπλάνησε ὥστε τὸν προσεκύνησε ὡς τὸν Κύριον. Μετενόησε 7 ἔτη διηκόνησε εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἄλλα 7 ἔτη ἔγκλειστος εἰς κελλίον, ἀναδειχθεὶς θαυματουργὸς ἀπῆλθε εἰρηνικὰ εἰς Κύριον.

14η Ἁγίου Προφήτου ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ· ἢ τοῦ ΒΛΙΣΣΑΙΟΥ· 9ον π.χ. αἰῶνα, ὅτε ἐγεννήθη εἰς Γάλακκα ἢ ἐκεῖ χρυσὴ δάμαλις τῶν εἰδώλων ἐβόησε δυνατὰ ὥστε ἠκούσθη εἰς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ Ἰσραὴλ εἶπε ὅτι ἐγεννήθη προφήτης καὶ θὰ συντρίψει εἰδῶλα. Ἦτο μαθητὴς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ διπλὴν τὴν χάριν τῶν θαυμάτων λαβὼν παρὰ τοῦ ἀναληφθέντος ὡς εἰς οὐρανὸν Ἡλιοῦ. Ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς Σεβαστούπολιν Σαμαρείας. Το 415 μ.Χ. μετεφέρθη τὸ ἅγιον λείψανόν του εἰς Ἀλεξάνδρεια καὶ ἔπειτα εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς ναὸν Ἀγίων Ἀποστόλων (+20 Ἰουνίου ἰδὲ ἀνακομιδῆ).

Ἁγίου ΜΕΘΟΔΙΟΥ· Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (843-847). Ἐγεννήθη εἰς

Συρακούσας (14-15 'Ιουνίου) Σικελίας, νέος έμόνασε εις μονή Χηνοκάκου Κωνσταντινούπολεως εις όποιαν έγινε και ήγούμενος. 'Επι Εικονομαχίας 813-820 άνεχώρησε εις 'Ρώμη. 'Επι βασιλείας Μιχαήλ Τραυλοϋ 821 έ-πέστρεψε. 'Εμαστιγώθη δια άγίας Εικόνας, έφυλακίσθη, έξορίσθη εις νήσο 'Αγίου 'Ανδρέου και έμεινε εκεί φυλακισμένος 8 έτη. 'Ο εικονομάχος βασιλεύς Θεόφιλος τον έδέχετο εις άνάκτορό του και είχε μαζί του εις έκστρατείας πιθανόν λόγω μορφώσεώς του και δημοτικότητός του. "Όταν ήτο έξόριστος εις νήσο 'Αντιγόνου κλεισμένος εις ένα τάφο με δύο ληστές, οι Θεοφάνης και Θεόδωρος (οι Γραπτοι) τοϋ έστειλαν μ' ένα ψαρά τοϋς κάτωθι 'Ιαμβικούς στίχους: «Τῷ ζῶντι νεκρῷ και νεκρῷ ζωηφόρῳ, ναίοντι τήν γήν και πατοῦντι τὸν πόλον, Γραπτοὶ γράφουσι, δέσμιοι τῷ δεσμῶ» ὁ άγιος άπήντησε τὸ έξής ίαμβικό δίστιχο: «Τοὺς ταῖς βίβλοισιν οὐρανῶν κλησιγράφους και πρὸς πρόσωπα σωφρόνως έστιγμένους, προσεῖπεν ὁ ζῶθαπτος ὡς συνδεσμίους». 'Εκεί εις τον τάφο τοϋς έφερνε χριστιανὸς τις έλαιο δια κανδήλα όταν μία έβδομάδα δέν έφερε, ὁ άγιος με εϋχή του έκαμε νά μη έξαντλήται. 'Απέθανε ὁ εις ληστής και δέν επέ-τρεψαν τήν ταφή του άφησαν έντός τον νεκρὸ και υπέμεινε τήν δυσωδία.

Μία φορά ὁ βασιλεύς Θεόφιλος με άπεσταλ- μένο τοϋ έστειλε έν έρώτημα, ὁ άγιος τοϋ προεῖπε γιατί ήλθε- έλυσε τήν άπορία τήν όποία οι φιλόσοφοι δέν ήδύναντο νά λύσουν. 'Εκοιμήθη τὸ 847 έτος.

'Ιερομάρτυρος ΚΥΡΙΛΛΟΥ· 68 έτῶν έγινε έπίσκοπος Γορτύνης (Μεσαρά 'Ηρακλείου Κρήτης). 'Εποίμανε 25 έτη. Τὸ 299 μ.Χ. όμολόγησε, τον έρριψαν εις πϋρ, εκάηκαν τὰ δεσμά του, έμεινε άφλεκτος, τον έλευθέρωσαν, πολλοὶ έπίστευσαν. 'Οδηγούμενος με άμαξα δια θανάτωσι εις τόπον 'Ρύζο έσταμάτησαν τὰ ζῶα διότι τὰ διέταξε θεῖα φωνή. "Όταν τον άποκεφάλισαν, έβρυνε τὸ αίμα αϋτοϋ μύρον.

'Αγ. ΝΗΦΩΝΟΣ· 'Εκ τοϋ χωρίου Λουκῶβη 'Αργυροκάστρου 10ετής έπήγε εις μονή 'Αγίου Νικολάου, όπου ήτο ὁ θεῖος του, έγινε εκεί μοναχὸς και ιερεϋς. 'Ο πόθος τῆς έρημικῆς ζωῆς τον έφερε εις Γερόμενο ὄρος υποτακτικὸν εις Γέροντα. Μετὰ ήλθε εις Γέ- ροντα Θεύγνωστο υποτασσόμενος εις "Αγιον ὄρος εις τὸ άσκητήριον τοϋ όσιου Πέτρου 'Αθωνίτου. Μετὰ 3 έτη έμαθε ὁ θεόγνωστος ὅτι είναι ιερεϋς ὁ Νήφων και δέν ήθελε νά τον έχη ὡς υποτακτικὸν αλλά ὡς συνασκητή. 'Ο Νήφων έλθὼν εις τὸ κάθισμα τοϋ 'Αγίου Βασιλείου άσκήτευσε 14 έτη, άπαξ τῆς εβδομάδος έτρωγε. 'Ετέλη τήν θεία λειτουργία εις τὰ περίξ κελλία. "Επειτα έλθὼν εις περιοχή Σκήτης 'Αγίας "Αννας επί έτη έμεινε άστεγος τρεφόμενος με χόρτα. Μετὰ απέκτησε με τον ὄσιο Μάξιμο καυσοκαλύβη μεγάλη φίλια και συνασκήτευον. Διέμεινε εις σπήλαιον εις περιοχή άγιου Χριστοφόρου.

Μοναχὸς τις Μᾶρκος και ὁ άδελφός του έγιναν υποτακτικοὶ τοϋ όσιου. 'Εζήτησε εϋλογία ὁ Μᾶρκος

δια ψάρεμα, ὁ όσιος τοϋ ειπε νά μάθη νά ψαρεύη τοϋς πονηροϋς λογισμοϋς, ὁ Μᾶρκος παρήκουσε και όταν έψάρευε τοϋ έπετέθη σκυλόψαρον νά τον κατασπαράξη. 'Επικαλούμενος τὰς εϋχὰς γέροντός του έλυτρώθη, έπιστρέψας βαστάζων ὀλίγα ψάρια ὁ όσιος τοϋ ειπε ὅτι δέν θά φάγη ψάρια άνυπακοῆς και ὅτι ὁ διάβολος μετεμορφώθη εις σκυλόψαρον.

Προγνώρισας ὁ Νήφων τον θάνατον άγιου Μαξίμου ήλθε με συνοδεία του και τον ειδε για τελευταία φορά. Προγνώρισας και τον δικὸν του θάνατον τοϋς ειπε νά έτοιμάσουν

τράπεζα καὶ νὰ σκάψουν τὸν τάφον του, ἤστραψε τὸ πρόσωπό του ὡς ἥλιος.
96 ἐτῶν τὸ ἔτος 1330 ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ,

1η Προφήτου ΑΜΩΣ· Ἐγεννήθη εἰς Θεκονέ. Πατὴρ τοῦ προφήτου Ἰσαίου.
Ἐπροφήτευσεν 50 ἔτη, ὁ ἱερεὺς εἰδώλων τῆς Βαιθὴλ ἔδειρε διὰ ῥοπάλου πλήξας τὸν
Ἄμωσ εἰς κεφαλὴν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς πατρίδα του (8ος π.χ.
αἰών).

Μάρτυρος ΔΟΥΛΑ· Ἐκ Ζεφυρίου Κυλικίας, ὁμολογεῖ, φλέγεται, ξέεται, τὰς σιαγόνας καὶ
τὰ σκέλη συντρίβεται. Τον βιάζον νὰ φάγη εἰδωλόθυτα, ὁ μάρτυς πύει ταῦτα
συρόμενος κατὰ γῆς ἐτελειώθη.

Ἄγ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ· (345-420). Μαθητὴς Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὠμίλει 5
γλῶσσας, Ἑλληνικά, Λατινικά, Ἑβραϊκά, Περσικά καὶ Χαλδαϊκά.
Ἐρμήνευσε ἀπὸ Ἑβραϊκὰ εἰς Λατινικά τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἡ μετάφρασις αὐτὴ
καλεῖται βουλγαῖτα.

Ἄσκητευσεν εἰς Βηθλεέμ. Κατήγετο ἀπὸ Δαλματία.

Ἐμόνασε καὶ εἰς Συρία εἰς τινὰ ἔρημο. Ἦτο τοῦ παπα-Δαμάσου εἰς Ῥώμη γραμματεὺς.
Μετὰ τὸν θάνατο Δαμάσου συκοφαντηθεὶς καὶ διωχθεὶς ἀπὸ Ῥωμαϊκὴ κοινωνία
ἀπῆλθε εἰς Βηθλεέμ ὅπου καὶ ἐτελειώθη. Ἠκολούθησε αὐτὸν ἡ περίδοξος Πατρικία
χήρα Παῦλα μὲ τὴν θυγατέρα τῆς Εὐστοχία καὶ 50 ἄλλες παρθένες εὐγενῶν καὶ μετὰ
τοῦ Ἱερωνύμου τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ Νητρία καὶ Θηβαίδα, περιῆλθον προσκύνημα.
Ἡ Παῦλα ἔγινε μοναχὴ. Ἦτο φίλος μὲ τὸν Ἅγιο Αὐγουστίνου, ὅστις τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ
γράψῃ γιὰ τὴν μακαριότητα τοῦ παραδείσου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκοιμήθη εἰς Βηθλεέμ ὁ Ἱερώνυμος τοῦ ἐφάνη εἰς ὄραμα λέγων·
«Εὐκολωτέρα εἶναι ἡ ἀρίθμησις τῶν σταγόνων τῆς θαλάσσης παρὰ ἡ δόξα τοῦ
παραδείσου, Κι' ἐγὼ ἂν δὲν ἔβλεπα αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατό μου δὲν θὰ ἐπίστευα».

Ἁγίου ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ· (354-430). Ἐκ Ταγάστης Νουμιδίας Ἀφρικῆς, γονέων Πατρικίου
καὶ Μονίκης. Ὡς ὁ ἅγιος γράφει εἰς ἐξομολογήσεις του, ἀπεστάλη εἰς Καρχηδόνα διὰ
σπουδὰς καὶ ἔπεσε εἰς τὸ φοβερὸ βάραθρο τῶν ἀμαρτιῶν. Μετὰ εἰς τὴν αἵρεσι τῶν
Μανιχαίων ἐπὶ 9 ἔτη. Τὸ διπλοῦν τοῦτο ναυάγιο τῶν ἠθῶν καὶ πίστεως ἡ ἁγία Μόνικα
(ἡ μήτηρ τοῦ ἔκλαυσε) ὁ Κύριος δὲν ἄφησε εἰς ἀπώλεια τὸν υἱὸ τῆς τὸν θρηνούμενο
διὰ τοσοῦτων δακρύων. Ἐστάλη ὁ Αὐγουστίνος εἰς Μεδιόλανα διδάσκαλος ῥητορικῆς.
Ἐκ τῆς ἀγιότητος καὶ φιλίας τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου μετενόησε καὶ ἔκλαυσε διὰ τὴν
πτῶσι του.

Ἦκουσε θεῖα φωνὴ λέγουσα· «Λάβε καὶ ἀνάγνωθι». Ἐλθὼν εἰς τὸν φίλο τοῦ
Ἀλύπιον, εὔρε τὴν Ἁγία Γραφήν, εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν Παύλου τό· «Ἦρα
ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι κλπ.» κεφ. 13, 11-14ί. καὶ εἰς ἡλικία 32 ἐτῶν ἐβαπτίσθη ὑπὸ
τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου μαζί μὲ τὸν νόθο υἱὸ τοῦ Ἀδεοδάτο τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐκ
παλλακίδος τινός. Ἐλθὼν εἰς Ἰππῶνα ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐξελέγη ἱερεὺς. Ἐδίδασκε εἰς
Λατινικὴ γλῶσσα καὶ εἰς Φοινικικὴν. Τὸ 395 μ.Χ. ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἰππῶνος.
Ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ εἰς 76 ἔτος ἡλικίας του. Τὰ συγγράματά του εἶναι 11 τόμοι.

16η Ἁγίου ΤΥΧΩΝΟΣ· 4ος αἰών. Ὁ πατήρ του ἦτο ἀρτοποιὸς, ὁ Τύχων νέος ἀντὶ νὰ πωλῆ ἐχάριζε ἄρτους εἰς πτωχοὺς· ἀπολογούμενος εἶπε ὅτι δανεῖζει τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἀποθῆκες ἐγένισαν σῖτο. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος, ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος τὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο.

Μία φορὰ ἐφύτευσε κλῆμα καὶ εὐθὺς ἐριζώθη καὶ ἔκαμε σταφυλᾶς. Εἰς τὴν μνήμη του τὰ ἄωρα σταφύλια ὠριμάζουν καὶ τελειώνοντας ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ὠριμα. Ἐκοιμήθη ἐν Εἰρήνῃ.

Ἁγίου ΤΥΧΩΝΟΣ τῆς ΚΑΛΟΥΓΚΑΣ· (1492 Ῥωσσία) Ἁγίου ΤΥΧΩΝΟΣ τοῦ Λούχωφ· ἰδρυτοῦ τῆς ὁμωνύμου Μονῆς καὶ Σκήτης (1503 Ῥωσσία).

17η Ἁγίων ΙΣΜΑΗΛ-ΜΑΝΟΥΗΛ-ΣΑΒΕΛ· Ἦσαν ἀδελφοὶ ἐκ Περσίας, ἐστάλησαν πρέσβεις ἀπὸ βασιλεία Περσῶν εἰς Ἰουλιανὸ Παραβάτη. Ὁμολόγησαν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἐβασανίσθησαν, τοὺς ἔφεραν εἰς Θράκη καὶ ἀπεκεφάλισαν. Ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς διέταξε νὰ καύσουν τὰ σώματά των. Ἦνοιξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε τοὺς ἀσεβεῖς. Πολλοὶ ἐπίστευσαν.

Χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν τὰ λείψανά των.

Ἁγίου ΥΠΑΤΙΟΥ· Ἦτο ἐκ Φρυγίας εἰς χρόνους βασιλέως Ἀρκαδίου. 12 ἐτῶν ἔγινε μοναχὸς εἰς κοινόβιο Θράκης. Κάποτε ἐπολεμήθη ἀπὸ λογισμοὺς πορνείας, 8 ἡμέρας ἔμεινε χωρὶς τροφή καὶ ὕδωρ.

Τοῦτο μαθῶν ὁ ἡγούμενος, μετὰ τὸ ἀπόδειπνο τοῦ ἔδωκε ποτήριον κρασί καὶ ψωμί καὶ φαγῶν ὁ Ἱπάτιος ἐνώπιον τῶν μοναχῶν ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν δαιμονικὸ πόλεμον. Μετὰ ἐλθὼν εἰς Χαλκηδόνα ἀνεκαίνησε τὴν μονὴ Ῥουφίνου, ἀπέκτησε 30 μαθητῆς. Ἔλαβε χάρι ἰαμάτων, δι' εὐχῆς του ἐπλήθυνε τὸ σῖτο, τὰ ὄσπρια καὶ τὸ ὕδωρ. Ἔτρωγε ὁ ὅσιος ὄσπρια, λάχανα, ψωμί κατὰ τὴν 9ῃ ὥρᾳ. Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς, ποιμάννας 40 ἔτη, ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ εἰρηνικῶς.

Ἁγιος ΦΙΛΟΝΕΙΔΟΥΣ· Ὁμολόγησε καὶ ἐφυλακίσθη κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐξέδωκε ἀπόφασιν νὰ ἀμαρτάνουν οἱ εἰδωλολάτρεις μὲ μάρτυρας, διὰ νὰ μὴ τὸν μολύνουν ἀνέβη εἰς ὑψηλὸ τόπον καὶ ἔρριψε ἑαυτὸν κάτω, οὕτω παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

Χριστιανοὶ βαδίζοντες εἶδον τὸν Φιλονεῖδην νὰ τρέχη γυμνὸς κρατῶν βᾶϊα, στεφανηφόρος καὶ εὐωδιάζων. Ἔλεγε· «Εὐχαριστῶ σοὶ Χριστέ μου, ὅτι ἐν σοὶ νενίκηκα, διότι ἀπὸ τὴν ἐπίγειον θύραν μ' ἀνεβίβασες εἰς τὴν πύλιν τῶν οὐρανῶν!» καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ἐλθόντες ἐκεῖνοι εὗρον τὸ λείψανόν του. Οἱ ἄπιστοι τὸ ἔβαλον εἰς σάκκον καὶ ἔρριψαν εἰς θάλασσαν ἀλλ' ὧ τοῦ παραδόξου! Ἡ θάλασσα ἐξέβαλε αὐτὸ εἰς ἀκτὴν. Χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν.

18η Ἁγίων ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΥΠΑΤΙΟΥ καὶ ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ· Ὁ Λεόντιος ἦτο Ἕλληνας ἀρχιστράτηγος ἐπὶ βασιλείας Οὐεσπασιανοῦ (70 μ.Χ.). Εὕρισκόμενος εἰς Τρίπολιν Ἀφρικῆς ἦλθε ὁ δικαστὴς Ἱπάτιος μὲ στρατιωτὴν Θεόδουλον νὰ τὸν συλλάβουν διότι ἦτο χριστιανός, ὅμως ἐκρατήθη θεῖα δυνάμει καὶ ἄγγελος φανεὶς τοῦ εἶπε νὰ ἐπικαλεσθῆ 3 φορὰς τὸν Θεὸ τοῦ Λεοντίου ἂν θέλει νὰ ἔλευθερωθῆ. Τούτου γενομένου ἐζήτησαν νὰ

βαπτισθοῦν, ὁ Λεόντιος προσευχηθεὶς ἦλθε οὐρανόθεν νέφος καὶ τοὺς ἐβάπτισε, ἐνεδύθησαν δὲ καὶ λευκὰ ἐνδύματα. Μαθῶν ὁ ἡγεμὼν τὸν μὲν Θεόδουλο καὶ Ὑπάτιο ἀπεκεφάλισε, τὸν Λεόντιο ἐβασάνισαν κρεμάσαντες βαρεῖα πέτρα εἰς λαίμῳ καὶ δερόμενος παρέδωσε τὴν ψυχὴ του.

Ὅσιου ΛΕΟΝΤΙΟΥ· ἐξ Ἄργους πελοποννήσου. Εἰς μονὴ Διονυσίου Ἁγίου Ὀρους ἐμόνασε. 60 ἔτη δὲν ἐξῆλθε ἀπὸ τῆς μονῆς. Διορατικοῦ χαρίσματος ἀξιωθεὶς, μετὰ θάνατον ἔβλυσε μύρο ἀπὸ τὰς λείψανά του. (1580 μ.Χ.).

19η· Ἀποστόλου ΙΟΥΔΑ. Ὁ καὶ λεγόμενος Λεββαῖος ἢ Θαδδαῖος (Ματθ. 10,3-Μάρκ.3,18) ἢ ὁ Ἰούδας Ἰακώβου ἐκ τῶν 12 μαθητῶν ἐορτάζει τὴν 21 Αὐγούστου. Σήμερον ἐορτάζει ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου ἀδελφοθέου (υἱοὶ μνήστορος Ἰωσήφ) συνέγραψε τὴν καθολικὴ ἐπιστολή. Ἐκήρυξε εἰς Μεσοποταμίαν, εἰς Ἔδεσσα ἐβάπτισε τὸν Αὐγαρο. Ὁ Ἰούδας ἦτο ἔγγαμος καὶ ἀπέκτησε μὲ τὴν σύζυγόν του Μαρίαν τέκνα. Εἰς πόλιν Ἀραρὰ ἐτελειώθη μαρτυρικὰ κρεμασθεὶς ἀπὸ ἀπίστους τοξευθεὶς μὲ βέλη.

Ὅσιου ΠΑΪΣΙΟΥ τοῦ Μεγάλου· Ἐξ Αἰγύπτου, νέος ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα. Ἄγγελος ἐφάνη εἰς μητέρα του λέγων ν' ἀφιέρωσιν ἕνα ἀπὸ τὰ 7 παιδιὰ τῆς εἰς Θεόν, ἐκείνη εἶπε, ἅς λάβῃ ὁ Θεὸς ὅποιον θέλει. Ὁ ἄγγελος κράτησε τὸν Παῖσιο ὅτι αὐτὸς εἶναι εὐάρεστος εἰς Κύριον. Τὸ ὄραμα ἐφα-νέρωνε τὴ μελλοντικὴ ἀρετὴ τοῦ ὀσίου. Ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸν ὄσιο Παμβώ. Τοῦ ἔθεσε κανόνα νὰ μὴ κοιτάξῃ ἄνθρωπον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ 3 ἔτη ὁ Παῖσιος οὐδένα εἶδε κατὰ πρόσωπον. Μετὰ τὸν θάνατον Παμβώ ὁ Παῖσιος μὲ ὄσιο Ἰωάννην Κολοβὸ συνασκήτευσεν.

Ἐτρωγε ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος. Ἐμελετοῦσε τὸν Προφήτην Ἱερεμίαν, ὅστις τοῦ ἐφάνη καὶ ἐρμήνευσε τὰ βαθύτερα νοήματα. Ἄγγελος εἶπε ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ μείνῃ ἐκεῖ προεστῶς (ὁδηγὸς) τῶν μοναχῶν, ὁ Παῖσιος νὰ ἡσυχάσῃ εἰς Δυτικὴν ἔρημον.

Ὁ Παῖσιος ἔμεινε εἰς σπήλαιον. Ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἐφάνη λέγων· «Εἰρήνη σοὶ τῷ ἀγαπημένῳ μοὶ θεράποντι Παῖσιῳ» -ὁ δὲ· «Ἴδου ὁ δοῦλος σου, τί ὀρίζεις Δέσποτα; Ποία ἢ αἰτία συγκαταβάσεώς σου πρὸς ἐμέ»; Ὁ Κύριος· «Θὰ γεμίσῃ ἡ ἔρημος μοναχῶν ἐὰν ἔχουν ἀγάπην μεταξύ των. Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν. Ἐὰν φυλάττουν τὰς ἐντολάς μου θὰ τοὺς λυτρῶνῶ ἀπὸ πειρασμῶν. Ἐλθὼν ὁ ὄσιος εἰς ἔκστασιν εἶδε τὴν δόξαν τοῦ παραδείσου, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὸ χάρισμα τῆς ἀσιτίας. 70 ἔτη οὐδὲν ἔφαγε. Κάθε Κυριακὴ μετελάμβανε τῶν Ἁγ. Μυστηρίων. Ἡ ἔρημος ἔγινε ὡς πόλις ἀπὸ πολλοῦ μαθητᾶς του, ὁ ὄσιος 3 ἔτη ἀνεχώρησε εἰς βαθύ- τέραν ἔρημον διὰ ἄσκησιν. Ἐδενε τὰ μακριὰ μαλλιά του εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ σπηλαίου διὰ νὰ μὴ κοιμᾶται εἰς προσευχὴν. Φανερὸν ὁ ΚΗΙΧ τοῦ ἔδωκε τὴν χάριν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας δι' ὅσους μεσιτεύει καὶ ὅ,τι ζητήσῃ ἐπ' ὀνοματί Του νὰ πραγματοποιεῖται· ὁ ὄσιος μεμφόμενος ἑαυτὸν εἶπε· «ᾧ! Πόσους θανάτους πρέπει νὰ λάβωμεν διὰ τὴν ἀγάπην σου Κύριε». Ὑποτακτικὸς τινος Γέροντος ἀπέθανεν ἐν ἀνυπακοῇ. Ὁ Γέρονς μετὰ ἀπὸ 40 ἡμέρας νηστείας καὶ προσευχῆς ἔλαβε πληροφορίαν ὅτι θὰ μείνῃ εἰς τὸν ἴδιον ἕως ὅτου ἔλθῃ κρίναι ζῶντας καὶ νεκροὺς εἰς τὴν Παρουσίαν Του.

Προσευχομένου τοῦ ὀσίου Παῖσιου ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ μὲ ἀγγέλους καὶ ἁγίους καὶ δόξα πολλή, ἀνεκάλεσε τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ ἔδωκε εἰς χεῖρας Παῖσιου καὶ αὐτὸς

εις Γέροντα τοῦ ὑποτακτικοῦ. Ὁ Κύριος εἶπε εἰς ὄσιο, διὰ τοὺς λοιποὺς ποὺ θὰ κάμης διὰ σωτηρία τῶν ἄλλων θὰ λάβης πολλαπλασίονα μισθόν.

Ὁ Μ. Κων/νος φανεῖς ἐν ὀράματι εἰς ὄσιο Βί Παῖσιο τοῦ εἶπε διὰ τὴν μεγάλη δόξα ποὺ ἔχουν οἱ μοναχοὶ εἰς Παράδεισο καὶ ὅτι ἐμετανόησε ποὺ δὲν ἐγινε μοναχός. Μοναχός τις πλανηθεὶς ἔλεγε ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν εἶναι Θεός, ὁ ὄσιος ἐπλεξε ζεμπίλια μὲ 3 χερούλια καὶ ἐκεῖνος ἐρωτήσας διατὶ οὕτω, ἐδιδάχθη τὴν ἀλήθεια περὶ τῆς θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Ποιμὴν (νέος ὢν μοναχός) ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἀββᾶ Παῦλο νὰ τὸν ὀδηγήσει εἰς ὄσιο Παῖσιο κ' ὅτι ἀρκεῖ ν' ἀκούσῃ τὴν φωνή του ἢ νὰ ἐγγίσῃ τὴν καλύβη του καὶ θὰ τύχῃ σωτηρίας. Ἐλθόντες εἰς Παῖσιο εἰσῆλθε πρῶτα ὁ Παῦλος, ὡς προορατικὸς ὄσιος ἐκάλεσε καὶ τὸν Ποιμένα ποὺ ἦτο ἔξω καὶ εὐλογήσας αὐτὸν ἐπροφήτευσεν τὰ μέλλοντα δι' αὐτόν, Ἐνήστευσε ὁ ὄσιος 20 ἡμέρας, ὁ Κύριος τοῦ ἐφάνη λέγων ὅτι κακοπαθεῖ, ὁ Παῖσιος ἔλεγε ὅτι μὲ τὴν χάριν του κατορθώνει αὐτά. Ὁ ΚΗΙΧ τὸν ὀδηγήσει καὶ τοῦ ἔδειξε ἀσκητὴ ποὺ ἐκυλίετο εἰς γῆ καὶ ἐνήστευε κάθε δύο ἡμέρας κ' ὅτι ταλαιπωρεῖται τόσο ἀπὸ πεῖνα καὶ δίψα καὶ ὅτι μὲ τὴν προαίρεσί του ὅπως ἀγωνίζεται θὰ λάβῃ ἴσο μισθὸ μὲ τὸν Παῖσιο ποὺ νηστεύει 20 ἡμέρας. Ἄλλη φορὰ ζητῶν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ θυμὸ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· «Νὰ μὴ ἐπιπλήξῃς ἢ ὑβρίσῃς ἢ καταφρονίσῃς κανένα καὶ δὲν θὰ θυμῶνης. Ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε εἰς ἀσκητὴ τῆς Συρίας ὅτι εἶναι ὁμοῖος εἰς ἀρετὴ μὲ Παῖσιο.

Ἦλθε εἰς Αἴγυπτο καὶ εὔρε τὸν Παῖσιο, εὐχηθεὶς ὁ Παῖσιος ὠμίλησε Συριακὰ καὶ συνωμίλησαν 6 ἡμέρας. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ὀσίου Παῖσιου προσκύνησαν τὸν ἀσκητὴ καὶ ἀνεχώρησε. Ὁ μέγας Παῖσιος εἶδε αὐτὸν ἐπιστρέφοντα εἰς Συρίαν ἐπὶ νεφέλης φερόμενον. Μαθητὴς τοῦ ὀσίου συζητῶντας μὲ Ἑβραῖο εἶπε· «Ἴσως νὰ εἶναι ὡς λέγεις». Ἐλθὼν εἰς Παῖσιο δὲν τὸν ἐδέχθη διότι ἔχασε τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Ἐξομολογηθεὶς μετενόησε, εὐχομένους τοῦ Παῖσιου εἶδε τὸ Ἅγ. Πνεῦμα ὡς περιστέρα (νὰ ἐξέρχεται ὡς καπνὸς τὸ πονηρὸ πνεῦμα καὶ νὰ εἰσέρχεται τὸ Ἅγ. Πνεῦμα ὡς περιστέρα). Γέρων ἐρημίτης ἦλθε εἰς Παῖσιο, παρακινούμενος νὰ φάγῃ, ἔλεγε ὅτι νηστεύω διὰ ἁμαρτίας μου. Ἐχάρη ὁ ὄσιος κ' εὐχηθεὶς ἦλθε εἰς ἔκστασι ὁ ἐρημίτης καὶ εἶδε ἄγγελον νὰ τοῦ δίδῃ ἀγγελικὴ τροφή. Ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν ἦτο πλήρης χαρὰς καὶ χορτάτος. Μοναχός τις ἀνεχώρησε διὰ τὴν πόλιν, συζοῦσε μὲ Ἑβραῖα γυνή, ἠρνήθη καὶ τὴν πίστι του.

Μετανοήσας ἦλθε εἰς ἅγιον. Προσευχηθεὶς ἡ-μέρας πολλὰς τοῦ ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τοῦ εἶπε γιατί παρακαλεῖ δι' αὐτὸν ὅπου τὸν ἀρνήθηκα καὶ διὰ νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ νὰ δεχθῆ νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς μισθοὺς του. Ὁ Παῖσιος ἐδέχθη αὐτό, ὁμολογῶν ὅτι δὲν ἔχει κανένα ἔργο εὐάρεστο καὶ ὅτι δέχεται νὰ τιμωρηθῆ αὐτὸς διὰ νὰ σωθῆ ὁ μοναχός. Ὁ Κύριος τὸν ἐπαίνεσε διότι ἐμιμήθη τὴν ἀγάπη Του καὶ τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι κ' ὁ μοναχός θὰ σωθῆ καὶ ὁ Παῖσιος οὐδὲν θὰ ἐλαττωθῆ. Ἄλλη φορὰ ἦλθε εἰς τὸ κελλὶ τοῦ ὀσίου ὁ ΚΗΙΧ μὲ δύο ἀγγέλους λέγων· «Χαίροις Παῖσιε, σήμερον θὰ μᾶς φιλοξενήσεις, ὁ ὄσιος δὲν ἐπιμελήθη φαγητὰ ἄλλα τὸν ἐφιλοξένησε μὲ καθαρὰ γνώμη καὶ ἐνίψεν τὰς πόδας Του. Εὐλογήσας αὐτὸν ἀνελήφθη. Ὁ ὄσιος ἔπινε ἀπ' τὸ ὕδωρ αὐτό. Ἐλθὼν ὁ μαθητὴς τοῦ διψῶν, τὸν ἔστειλε νὰ πῖναι ἀπ' αὐτό, ἐκεῖνος δὲν ἐπῆγε. Διὰ δευτέρα καὶ τρίτη φορὰ τοῦ εἶπε ὁ ὄσιος κ' ἐλθὼν εὔρε ἄδειο τὸ νιπτῆρα, ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε ὅτι διὰ παρακοὴ τοῦ ἄγγελος κα- τέβῃ κ' ἐπῆρε τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο. Ὁ δὲ ἔκλαιε ζητῶν συγχώρηση, ἐπειδὴ δὲν εἰρήνευε τὸν ἔστειλε εἰς πόλιν νὰ εὔρῃ πτωχόν τινα ἐπὶ κοπρίας καθήμενον καὶ καταγελῶμενον (τοῦ ἔδωκε καὶ ἄρτο νὰ τοῦ δώσῃ). Ἐλθὼν εἰς πτωχόν, ἐκεῖνος ὡς

προορατικός, τοῦ ἐζήτησε τὸν ἄρτον τοῦ εἶπε διὰ τὸν Παῖσιο καὶ γιὰ τὴν παρακοή τοῦ νοουθετήσας αὐτόν. Μετὰ καιρὸν ἐζήτησε πάλι νὰ ὑπάγη εἰς τὸν Γέροντα αὐτόν διὰ νὰ ὠφεληθῆ. Ὁ Παῖσιος τοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἅγιος ἐκεῖνος, ὁ ἐπὶ κοπρίας ἀσκητεύων ἐκοιμήθη ἄλλα νὰ ὑπάγη εἰς τὸν τάφον καὶ νὰ εἰπῆ· « Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Παῖσιος σὲ προστάζει ν' ἀναστηθῆς διὰ νὰ μοῦ εἰπῆς τὰ ψυχωφελῆ». Ἐλθὼν ὁ ὑποτακτικὸς καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἀνέστη ὁ νεκρὸς καὶ τοῦ εἶπε ἂν θέλῃ νὰ σωθῆ νὰ ὑπακούῃ ἀδίστακτα. Καὶ πάλι ἐκοιμήθη.

Ὁ Μέγας Παῖσιος ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ ὄσιος Ἰσίδωρος μετέφερε μὲ τιμᾶς τὸ ὀσιακὸ λείψανό του εἰς Πισιδία τὴν πατρίδα του ὁμοῦ μὲ τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ συνασκητοῦ τοῦ Παΐσιου τοῦ ὀσίου Παύλου.

20η· Ἀγίου ΜΕΘΟΔΙΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Πατάρων Λικίας, ἤκμασε περὶ τὸ 550 μ.Χ.. Ἐλέγχων τοὺς αἰρετικούς εὐριγενιστὰς ἐθανατώθη παρ' αὐτῶν, ἐν Χαλκίδι Συρίας. Πολλὰ συγγράμματα ἀφῆκε καὶ προφητείας. Τὸ χειρόγραφο ἔργο τοῦ «Συμπόσιον» εὐρίσκεται εἰς βιβλιοθήκη ἁγίου Μάρκου εἰς Βενετία.

Ὁσίου ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ· Ἦτο ἁγιορείτης μοναχὸς, ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Ἰωάννου Κατακουζηνοῦ καὶ Ἰωάννου Παλαιολόγου βασιλέων κατὰ τὰ ἔτη 1350-1354 καὶ 1355-1363. Ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς Φέρας Θεσσαλίας-Βελεστίνο. Ἦτο μαθητὴς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, ὁ γράψας καὶ τὸν βίο του.

21η Ἀγίου ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ· Ἐκ Διοκαιοσαρείας Κιλικίας 18ετῆς ὠμολόγησε εἰς ἡγεμόνα βασανίζεται, ρίπτεται εἰς σάκκο μὲ ὄφεις καὶ τέλος εἰς θάλασσα καὶ τελειοῦται.

Ἀγίου ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἐν Αἰγύπτῳ· Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ὁ ἅγιος ἦτο εἰς τὴν μονὴ τοῦ Ἀντιόου Αἰγύπτου τὴν ὅποια ἔκτισε καὶ ἐδίδασκε πλήθη μοναχῶν καὶ πιστῶν. Ὁ ἡγεμὼν Μαρκιανὸς ὄλους ὄσους συνέλαβε τοὺς ἔκαυσε, ὁ Ἰουλιανὸς ὁμολογεῖ καὶ βασανίζεται. Στρατιώτου τυφλοῦ εἶπε ὁ Ἰουλιανὸς νὰ τὸν θεραπεύσουν ἐκεῖνοι ἢ ὁ ΚΗΙΧ. Οἱ ἱερεῖς εἰδώλων οὐδὲν ἐπέτυχον μὲ προσευχὰς των. Ὁ ἅγιος εὐχρηθῆς, συνετρίβησαν περίπου 500 εἰδῶλα ὁ στρατιώτης ἰατρεύθη, ὠμολόγησε ὅτι πιστεύει κι ἀποκεφαλίζεται. Ἐνῶ τὸν πομπεύουν εἰς πόλι τὸν Ἰουλιανό, ὁ υἱὸς ἄρχοντος ὁ Κέλσιος εἶδε ἀγγέλους νὰ φρουροῦν τὸν μάρτυρα, ἐξεδύθη τὰ πολυτελῆ ἐνδύματά του καὶ κατεφίλει τὰς πληγὰς τοῦ Ἰουλιανοῦ. Τὸν φυλακίζουν. Οἱ 20 φύλακες βλέπουν θεῖο φῶς εἰς τὸν Κέλσιο καὶ πιστεύουν. Ἄγγελος, ὁδηγεῖ τὸν ἱερέα Ἀντώνιο εἰς φυλακὴν, ἤνοιξε τὴν θύρα καὶ τοὺς ἐβάπτισε. Εἰς τὸ θέατρο, ὁ Ἰουλιανὸς ἀνέστησε νεκρὸ ὅστις ὁμολογεῖ ὅτι οἱ δαίμονες τὸν εἶχον εἰς κόλασι.

Φυλακίζουν τὸν νεκρέγεργο, βαπτίζεται μὲ τ' ὄνομα Ἀναστάσιος. Ὁ Ἰουλιανός, ὁ Κέλσιος, οἱ 20 κόλακες, οἱ 7 υἱοὶ τοῦ ἄρχοντος, ὁ ἱερεὺς Ἀντώνιος, ὁ Ἀναστάσιος βράζονται εἰς λέβητα θεοῦ καὶ μένουν ἀβλαβεῖς. Πιστεύει κι ἡ μητέρα τοῦ Κελσίου, κατηχεῖται, ἐνῶ ὁμολογεῖ ΚΗΙΧ ἐσαλεύθη ὁ τόπος, ἐνῶ βαπτίζουν αὐτὴν φωνὴ θεοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἠκούσθη· « Ἀνδρίζεσθε ἐν Κυρίῳ ἃς εἶναι στερεὰ ἡ καρδία σας». Στρατιῶται τὴν συλλαμβάνουν καὶ τυφλώνονται οἱ 20 στρατιῶται καὶ οἱ 7 ἀδελφοὶ καίονται, οἱ λοιποὶ ὁδηγοῦνται εἰς ναό. Μὲ προσευχὴ τῶν κατεστράφη ὁ ναὸς τῶν εἰδώλων καὶ 1.000 περίπου ἱερεῖς κατεχώθησαν εἰς ἐρείπια θανατωθέντες. Οἱ ἅγιοι ρίπτονται εἰς

πῦρ καὶ εἰς θηρία μένουν ἀβλαβεῖς, ἄλλους γδέρνουν, ἄλλους τυφλώνουν ἀλλὰ ἰατρεύονται. Τέλος ἀπεκεφάλισαν, σεισμός τότε καὶ χάλαζα κατέστρεψε τὸ ἕν τρίτον (1/3) τῆς πόλεως, ὁ ἄρχων εἰς ὀλίγας ἡμέρας κακῶς ἀπέθανε. Ἐνεταφιάσθησαν ἐντίμως, μύρο ἐξήρχετο ἀπὸ τάφο μαρτύρων.

Ἅγίου ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ· Ἦτο ἐκ Κυλικίας ὁμολογεῖ καὶ βασανῖται σκληρά. Λέαινα ἀπολυθεῖσα κατ' αὐτοῦ δὲν τὸν ἔβλαψε, ἀλλὰ ὠμίλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνή καὶ ἤλεγξε τὴν ἀπανθρωπία τῶν διωκτῶν. Πολλοὶ ἐπίστευσαν καὶ ἐμαρτύρησαν. Ὁ μάρτυς καταπλακωθεὶς ὑπὸ μεγάλης πέτρας παρέδωκε τὴν ψυχὴν του.

Νεομάρτυρος ΝΙΚΗΤΑ· Ἀπὸ τὴν νῆσο Νίσυρο, ἐγγὺς νήσου Ῥόδου. Ὁ πατήρ του μὲ ὅλη τὴν οἰκο-γένεια ἔγιναν Τοῦρκοι. Νέος ὁ Νικήτας ὑβρίσθη ἀπὸ τουρκόπουλο ὡς μουρτάτης (δηλ. ἄπιστος). Ἐρωτήσας τὴν μητέρα του ἔμαθε τὴν ἀλήθεια ὅτι ἦσαν χριστιανοὶ πρῶτα. Κρυφίως ἦλθε εἰς Χίο κί' ἐπῆγε εἰς τὴν Νέα Μονή. Ἔμαθε ὅτι οἱ ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσουν καὶ νὰ χύσουν τὸ αἷμα των διὰ τὸν Χριστόν. Ἦτο 16 ἐτῶν καὶ ἐζήτη νὰ παρουσιασθῆ εἰς Τούρκους, οἱ μοναχοὶ ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν παράκληση εἰς Παναγία μας. Τούτου γενομένου ἀνεχώρησε, συνελήφθη καὶ φυλακίζεται. Ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐφώναξαν τὸ τουρκικὸ ὄνομά του Μειμέτη. Ὁ δὲ ἔλεγε· «Λάθος ἔχεις, Χριστιανὸς εἶμαι, Νικήτας ὀνομάζομαι».

Τὸν ἔφεραν εἰς ἀγά, περιεργότερον ἐρευνήσαντες, εὔρον τὴν μισαρὰν σφραγιδα τῆς θρησκείας των, τὴν περιτομή. Μετὰ ἀπὸ δαρμούς καὶ ὕβρεις τὸν φυλακίζουν. Ἄλλοι φυλακισμένοι χριστιανοὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ φάγη - ὁ δέ· «Ἐγὼ τρέφομαι μὲ τροφή τὴν ὁποία ἐσεῖς δὲν ἔχετε καὶ εὐφραίνομαι μὲ εὐφροσύνη τὴν ὁποίαν δὲν δύνασθε νὰ αἰσθανθῆτε».

Τοῦ ἔδεσαν χεῖρας καὶ πόδας καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς σταῦλον νὰ τὸν καταπάτησουν τὰ ζῶα. Πάλι τὸν φυλακίζουν 10 ἡμέρας, τὸν βασανίζουν, τὰς νύκτας θεῖο φῶς ἐπλημμύριζε τὴν φυλακή. Τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν τὸ 1732 ἔτος, οἱ χριστιανοὶ ὅτι ἐπρόφθασαν ἔλαβον, αἷμα-χίσμα ἐνδύματος μέρος, δι' εὐλογία.

Ἐνας χριστιανὸς ὁ Ἀλέξανδρος Στουπῆς ἐτόλμησε καὶ ἀπέκοψε μὲ ὀδόντας του τὸν δάκτυλο τοῦ μάρτυρος, ἐδόθη εἰς ναὸ Ἁγ. Βίκτωρος. Τέλος ἔρριψαν στὴν θάλασσα τὸ ἅγιο λείψανο. Ὁ Κρημλῆς ποῦ τὸν ἀπεκεφάλισε ἤρχισε νὰ τρέμει ὡς ὁ Κάϊν, ἔβλεπε τὰς νύκτας τὸν Νικήτα νὰ τὸν τιμωρῆ. Ἀργότερα ἀπὸ ἄλλους Τούρκους ἐπληγώθη καὶ τοῦ ἔκοψαν τὴν δεξιὰ χεῖρα εἰς τὴν ἄρθρωσι. Ὁ Κρημλῆς ἐζωγράφησε τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικήτα καὶ ἐτίμα μὲ ἀκοίμητο κανδήλα.

22ον Ἁγ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Σαμοσάτων (εἰς Συρία ἐγγὺς Εὐφράτου ποταμοῦ). Ὅταν ὁ βασιλεὺς Κωνστάντιος (υἱὸς Μεγάλου Κων/νου) του ἐζήτησε νὰ ὑπογράψῃ ἀνορθόδοξο διάταγμα διότι θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ χέρι, ὁ ἅγιος ἤπλωσε καὶ τὰς δύο χεῖρας του, δεικνύων οὕτω ὅτι εἶναι ἕτοιμος διὰ θυσίας παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Οὐάλης τὸν ἐξώρισε εἰς Δούναβι. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Οὐάλη ἐπέστρεψε εἰς θρόνον του. Γυνὴ τις ἀρειανὴ ἔρριψε κεραμίδι ἐκ στέγης εἰς κεφαλὴ ἁγίου καὶ ἀπέθανε ἀφοῦ ἐσυγχώρησε τὴν γυνή. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐγκωμιάζει αὐτὸν ὡς στῦλον καὶ ἐδραῖωμα ἀληθείας καὶ κανόνα πίστεως ὅπου καὶ μονὴ θὰ οἰκοδομήσῃ.

Ἅγ. ΖΗΝΩΝΟΣ καὶ ΖΗΝΑ· Ὁ Ζήνων ἦτο στρατιώτης ἐκ Φιλαδελφείας Ἀραβίας καὶ ὁ Ζηνὰς δοῦλος του. Τὸ ἔτος 303 μ.Χ. τὸν ἐλευθέρωσε, ὠμολόγησε ὁ Ζήνων εἰς ἡγεμόνα Μάξιμο καὶ βασανίζεται. Ὁ Ζηνὰς ἐλθὼν ὁμολογεῖ. Βασανίζονται ὁμοῦ, τοὺς ἔρριψαν εἰς λάκκο πυρός, ἔμειναν ἀβλαβεῖς καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

23η Ἅγ. ΑΓΡΙΠΠΙΝΗΣ· Ἐκ Ῥώμης, νεαρὰ ἀφιερῶθη εἰς Θεό. Θαρσαλέως προσῆλθε εἰς τὸ μαρτύριον, ἐδάρη εἰς τὸν στόμα, ἐγυμνώθη καὶ πομπεύεται εἰς πόλιν, ἐνῶ συντρίβουν τὰ μέλη της εἰς στρεβλωτικὴ μηχανὴ παρέδωκε τὸ πνεῦμα της. Αἱ Βάσα, Παῦλα καὶ Ἀγαθονίκη μετέφεραν τὸ ἅγιον λείψανόν της εἰς Σικελία καὶ ἔκτισαν ναό.

Ἅγ. ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ καὶ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ· Ὁ Ἀριστοκλῆς ἦτο ἱερεὺς ἐκ Κύπρου ἐκρύβη εἰς σπήλαιο κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ. Θεῖα φωνὴ καὶ φῶς τὸν παρεκίνησε νὰ μαρτυρήσῃ εἰς Ἀμμόχωστον. Ἐλθὼν εὔρε τὸν Δημητριανὸν (διάκονο) καὶ Ἀθανάσιον (Ἀναγνώστη) ἐδιηγήθη εἰς αὐτοὺς τὴν ὄπτασίαν, ὠμολόγησαν, ὁ Ἀριστοκλῆς ἀποκεφαλίζεται, οἱ Δημητριακὸς καὶ Ἀθανάσιος ριφθέντες εἰς πῦρ μένουσιν ἀβλαβεῖς καὶ ἀποκεφαλίζονται.

24η ΓΕΝΕΣΙΟΝ τοῦ Τιμίου Ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ· (βλέπε· Λουκᾶ αἰ, 5-25 καὶ 57-66). Στίχοι Συναξαρίου· «Ζαχαρία χόρευε σὺν τῇ συζύγῳ. Οὐ πολλὰ μὲν τεκόντες, ἐν δὲ καὶ μέγα!».

25η Ἁγίας ΦΕΒΡΩΝΙΑΣ· Ἦτο μοναχὴ εἰς Παλμύνη Μεσσοποταμίας εἰς μονὴ τῆς καθηγουμένης Βρυ- ἐνης (θεῖα τῆς Φεβρωνίας). Ἡ Φεβρωνία 20ετῆς, ὠραία παρθένος, ἢ Βρυέννη τὴν προσέταξε κάθε δύο ἡμέρας νὰ τρώγῃ διὰ νὰ μαρανθῇ τὸ περισσὸ κάλλος της καὶ νὰ φαίνεται ἄσχημος διὰ νὰ μὴ κινδυνεύῃ ἀπὸ ἀσεβεῖς. Ὅταν ἤρχοντο γυναῖκες προσκυνήτριαι εἰς μονὴ ἢ Φεβρωνία ἐδιάβαζε ψυχοφελεῖς λόγους ὀπισθεν παραπετάματος. Ἦλθε ποτὲ μία εὐγενὴς κόρη ἢ Ἰέρεια καὶ ἢ ἡγουμένη τὴν ἐνέδυσσε μοναχικὰ καὶ εἶπε εἰς τὴν Φεβρωνία νὰ τῆς κάμῃ ἀνάγνωσι. Ὅλη τὴ νύχτα ἐδιάβασε ἢ δὲ Ἰέρεια ἔκλαιε, ἐπέστρεψε εἰς γονεῖς της καὶ τοὺς ἔπεισε καὶ ἐβαπτίσθησαν.

Ὅταν ἦλθε ὁ ἔπαρχος Λυσίμαχος εἰς πόλιν φοβηθεῖσαι τὰ μαρτύρια αἰ 50 περίπου μοναχαὶ ἔφυγαν καὶ ἐκρύβησαν, ἔμεινε ἢ Βρυέννη, ἢ Θωμαῖς καὶ ἢ Φεβρωνία ἢ ὁποῖα ἀσθενοῦσε. Συνέλαβον τὴν Φεβρωνία καὶ ἔφεραν εἰς θέατρο. Ὁμολογεῖ Χριστόν, τὴν ἐγύμνωσαν καὶ τὴν δέρουν. Ἡ ἅγια ἔλεγε· «Γυμνοὶ ἀγωνίζονται οἱ παλαισταὶ ὅποιος θέλει νὰ πολεμήσῃ, δὲν παλεύει ἐνδεδυσμένος μὲ ἱμάτια ἀλλὰ γυμνὸς εἰς τὸν ἀγῶνα συμπλέκεται διὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλον. Κι' ἐγὼ ὑπομένω τὴν γύμνωσιν διὰ νὰ πολεμήσω μὲ τὸν πατέρα σου τὸν διάβολον». Ξέεται, καίγεται. Ξερρίζωσαν 17 ὀδόντας, ἐλιποθύμησε, τὴν ἐρωτοῦσαν ἂν προσκυνῇ τοὺς θεοὺς, ἔκοψαν τὰ στήθη της κι' ἔκαυσαν αὐτά. Μὲ λαμπάδες ἔκαιον τὰς πληγὰς εἰς τὸ στήθος, ἔκοψαν τὰ δύο χέρια της, τὸ ἀριστερὸ πόδι ἔκοψαν εἰς τὸν ἀστράγαλο, ἢ ἅγια ἐτοποθέτησε τὸ δεξιὸ πόδι της εἰς μάγγανο καὶ τὸ ἔκοψαν. Τέλος ἀπεκεφάλισαν. Ὁ ἄρχων Σελῆνος ἐδαιμονίσθη καὶ κτυπῶντας κεφαλὴν του εἰς στυλο ἐξέψυξε. Οἱ χριστιανοὶ ἔθαψαν τὴν Φεβρωνία εἰς Μονή. Ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ κόμης Πρίμος μὲ πολλοὺς στρατιώτας ἐβαπτίσθησαν. Ἡ Ἰέρεια μὲ γονεῖς της ἔγιναν μοναχοί. Εἰς τὴν ἀγρυπνίαν τῆς Ἁγ. Φεβρωνίας ἔβλεπον αἰ μονάζουσαι τὴν Φεβρωνία νὰ ψάλλῃ εἰς χορὸ ψαλτρῶν, ὁ ἐπίσκοπος πόλεως ἔκτισε

μεγαλοπρεπή ναὸ εἰς τιμὴ ἀγίας, ἠθέλησε νὰ μεταφέρῃ τὰ ἅγια λείψανά της εἰς ναὸ ἄλλὰ ἔγινε σεισμός καὶ βρονταί. Ἡθέλησε νὰ δώσῃ ἡ Βρυέννη τὴν χεῖρα τῆς ἀγίας ἄλλὰ ἐξηράνθη ἡ χεὶρ αὐτῆς. Ἡ Φεβρωνία τὴν ἰάτρευσε, ἔδωκεν εἰς ἐπίσκοπο ἕνα δόντι τῆς ἀγίας καὶ ἔθεσαν εἰς ἅγιο θυσιαστήριον.

Ἁγίου ΟΡΕΝΤΙΟΥ καὶ 6 (ἕξ) ἀδελφῶν αὐτοῦ· Ἦσαν στρατιῶτες ἐξ Ἀνατολῆς εἰς χρόνους Διοκλητιανοῦ. Ὁ ἄρχων τῶν Σκυθῶν, ὁ Μαραθῶμ διεπέρασε τὸ Δούναβι καὶ ἐληλατοῦσε τὴν Θράκη. Προσκαλοῦσε ἀντὶ μάχης νὰ μονομαχήσῃ μὲ Ῥωμαῖο στρατιώτη. Ἐξελέγη ὁ Ὀρέντιος, ἐμονομάχησε καὶ ἐθανάτωσε τὸν Μαραθῶμ, ὁμολογῶν ὅτι μὲ βοήθεια Χριστοῦ τὸν ἐνίκησε. Ἔδωκεν πέτρα εἰς λαῖμό Ὀρεντίου καὶ ῥίπτεται εἰς Θάλασσα, ἄγγελος διασώζει αὐτὸν εἰς ξηρὰν, ὅπου ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Φαρνάκιος, Ἔρωσ, Φέρμος, Κυριάκος, Λοντῖνος ἀρνηθέντες νὰ θυσιάσουν ἐξεδήμησαν εἰρηνικὰ εἰς Κύριον.

Ὀσίου ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ· (Κτήτωρ τῆς Ἱ.Μονῆς Τιμίου Προδρόμου εἰς Ἄγ. Ὄρος)· Ἐκ χωρίου Κορησοῦ Καστοριάς. Ἐλθὼν εἰς Ἱ.Μονὴ Φιλοθέου Ἁγ. Ὄρους ὅπου ὁ ἀδελφός του ἦτο ἡγούμενος ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀργότερα ἱερεὺς. Ἐπειδὴ ἐποθοῦσε τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ εἰς ἔρημο συμβουλευθεὶς ἄλλους πατέρες διὰ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσουν ἔφυγε κρυφίως καὶ ἦλθε εἰς σπήλαιον εἰς Ἄθωνα τρεφόμενος μὲ ψαλμούς καὶ τὴν εὐχὴ καὶ χόρτα ἄγρια ἢ ὅ,τι τοῦ ἔδιδον ἐλεημοσύνη πέριξ ἐρημίται, παξιμάδι κλπ. Μετὰ τρία ἔτη ἤρχισαν νὰ ἔρχονται ὑποτακτικοί. Ἔκτισαν κελλία καὶ ναὸ εἰς Τίμιον Πρόδρομον. Κάθε Σαββατοκύριακον ὁ ὄσιος ἦτο μαζί τους, τοὺς λειτουργοῦσε· ἐδίδασκε καὶ παίρνοντας ψωμί ἀκρόδρυα ἔφευγε διὰ τὸ κελλί του. Ἐφύτευσε καὶ ἀμπελῶνας καὶ μὲ πλοῖαρι μετέφερον σιτάρι. Εἶδε ὁ ὄσιος εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκτισε μονὴ, λαμπάδα μεγάλη καιομένη. Πολλάκις εἶδε αὐτό, ἐρωτήσας καὶ τὸν διακριτικὸν Γέροντα Δομέτιον εἶδε καὶ αὐτὸς τὴν λαμπάδα καὶ εἶπε ὅτι Θέλημα Θεοῦ εἶναι νὰ κτισθῇ μονὴ ἐκεῖ. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὀσίου ἔγινε μητροπολίτης Τραπεζοῦντος. Ὁ ὄσιος μὲ ἀδελφὸν τοῦ ἦλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ βασιλέα Κομνηνὸν νὰ γίνῃ κτήτωρ. Ἔδωκε ὁ βασιλεὺς πολλὰ χρήματα, χρυσόβουλα. Ἐπιστρέφοντας εἰς Τραπεζοῦντα ἐπετέθησαν πειραταί. Ἐφάνη ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ ἐξηράνθησαν τὰ χέρια των καὶ ἐλύτρωσε ἀπὸ κίνδυνον. Τὸ 1370 ἔτος ἐτελείωσε ἡ ἀνέγερσις μονῆς, ὁ ὄσιος ἐλθὼν εἰς βασιλέα διὰ νὰ λάβῃ βοήθειαν, ἐπιστρέψας εὔρε λεηλατημένη τὴν μονὴν ἀπὸ τούρκους πειρατάς, οἱ μοναχοὶ διασκορπισμένοι.

Ἐσύναξε τοὺς μοναχοὺς (1380 μ.Χ.) ἐρωτήσας τὸν πνευματικὸν Δομέτιον ἂν πρέπη νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλη βοήθειαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὁ Δομέτιος τοῦ εἶπε ὅτι εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν δὲν ἀνταμυνόμεθα ἄλλὰ εἰς τὴν μέλλουσαν. Ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία διότι ὁ ὄσιος ἀπῆλθε εἰς Τραπεζοῦντα εἰς ἀδελφόν του καὶ ἐκεῖ ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ 72 ἐτῶν. Ὁ Δομέτιος ἀνέλαβε ἡγούμενος τῆς μονῆς.

Ὀσιομάρτυρος ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ· Ἐκ Βάρνης, ἔγινε μοναχὸς εἰς Σκήτην Τιμίου Προδρόμου εἰς Ἄθωνα ὁ ὑποτακτικὸς εἰς Γέροντα Διονύσιον. Ὁ διάβολος τὸν ἔφερε εἰς ἀπόγνωσιν.. ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς Σμύρνην, ἔβγαλε τὰ ῥάσα, τὸν συνέλαβαν οἱ Τοῦρκοι καὶ ἔγινε τοῦρκος δεχθεὶς τὴν περιτομὴν. Ἀμέσως μετενόησε, ἐπέστρεψε εἰς Σκήτην ἔμεινε ὀλίγες ἡμέρας καὶ λαβὼν ἀγίας εὐχὰς ἦλθε εἰς Σμύρνην πάλιν καὶ ὤμολόγησε εἰς Τοῦρκο κριτή,

ποδοπατῶν το σαρίκι του.

Τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν τὸ ἔτος 1810.

Νεομάρτυρος ΓΕΩΡΓΙΟΥ· Κατήγετο ἐξ Ἀτταλείας. Παρασυρθεὶς νέος ὢν, ἐτούρκευσε μὲ τὸ ὄνομα Μεχμέτης, λαβὼν καὶ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀγᾶ τῆς περιοχῆς. Οἱ γονεῖς τοῦ μέσῳ τῆς χριστιανῆς ὑπηρετρίας Μαρίας τοῦ ὑπενθύμισαν τὴν καταγωγὴ του. Ἐκεῖνος μετανοήσας προσεποιήθη ὅτι ὑπάγει προσκύνημα εἰς Μέκκα ἢ δὲ Μαρία εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἦλθον εἰς Ἀγ.Τόπους, εἰς Ἀγ.Σάββα ἐξομολογήθηκε, ἔλαβε τὴν πρέπουσα διόρθωσι καὶ ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἡ Μαρία ὡς ἄλλη μητέρα ἦτο παρήγορος βοηθός. Κατώκησαν τέλος εἰς Κρήνη καὶ ὁ Γεώργιος ἔγινε καφεπώλης. Ἐκεῖ ἐνυμφεύθη μετὰ τινος νέας Ἑλένης Μαυρογιάννη.

Ἐξεράγη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, ὁ Γεώργιος γνωρίζων καλῶς τὰ τουρκικὰ ἐγένετο ἵπποκόμος τῆς πόλεως Κρήνης (εὐρισκομένης ἀπέναντι τῆς Χίου). Ἡμέρᾳ τινα ἐγνωρίσθη, τὸν ἐφυλάκισαν, τὸν ἔδειραν, ἠσφάλισαν τοὺς πόδας του εἰς τιμωρητικὸν ξύλον. Ἐπυράκτωσαν χάλκινον σκεῦος καὶ ἐπε- τέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἔχυσαν εἰς τὸ σῶμα τοῦ κοχλάζον ἔλαιον. Οἱ Χριστιανοὶ τοῦ ἔστειλαν ἐντὸς σταφίδος τὰ ἅγια Μυστήρια καὶ ἐκοινώνησε. Οἱ τοῦρκοι ἠρώτησαν γιὰ τελευταία φορὰ νὰ τοῦ δώσουν ἀξιώματα ἂν μεταβάλλῃ γνώμη. Ὁ μάρτυς· «Ἐν μόνον ἀξίωμα ἐπιθυμῶ, νὰ ὑπάγω τὸ ταχύτερον εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν».

᾽Οδηγήσαν εἰς πλατεῖα πόλεως καὶ τὸν ἀπηγχόνισαν. (1823 ἔτος). Τρία νυχθήμερα ἔμεινε κρεμάμενον τὸ ἁγ.Λεῖψανο, καθ' ἑκάστην νύκτα φῶς ἄνωθεν τοῦ ἁγ.Λειψάνου ἐφαίνετο καὶ ἱερεὺς θυμιάζων αὐτό. Οἱ τοῦρκοι φύλακες ἔστρεφον πρὸς δυσμὰς

καὶ ἁγ.Λεῖψανο ἐστρέφετο πρὸς Ἀνατολάς. Συρόντων τῶν Ἑβραίων νὰ ριφθῆ εἰς θάλασσα τὸ ἁγ. Λεῖψανο, εἷς χριστιανὸς ὁ Φίλιππος Χαλλάς, ἐδωροδόκησε, κί' ἔλαβε ἐνδύματα ἐξ αὐτοῦ, δι' εὐλογία.

Τέλος οἱ Ἑβραῖοι ἔρριψαν εἰς θάλασσα. Πλοῖο τοῦ Ἡλία Σκλαβούνου περισυνέλλεξε τὸ ἁγ.Λεῖψανο καὶ ἔφερε εἰς Ῥωσσία ὅπου ἐνετεφιάσθη.

26η Ὁσίου ΔΑΥΙΔ· Ἐκ Θεσ/νίκης, νέος ἐκάρη μοναχὸς εἰς μονὴ Ἀγ.Θεοδώρου καὶ Μερκουρίου (ἐπωνομαζομένη Κουκουλιατῶν). Φλεγθὲς ἀπὸ τὰ ὑπὲρ φύσιν ἀγωνίσματα τῶν στυλιτῶν ἀνέβη εἰς ἀμυγδαλιά (ἐγγὺς τῆς ἐκκλησίας) ἐστερέωσε ξύλα ὡς κρεβάτι καὶ ἔμεινε ἀγωνιζόμενος ἀρνούμενος νὰ μείνῃ εἰς κελλί ἔλεγε δὲν κατέρχομαι πρὶν περάσουν 3 ἔτη καὶ μὲ πρόσταγμα Θεοῦ. Μετὰ 3 ἔτη ἄγγελος τοῦ ἐφάνέρωσε νὰ κατέλθῃ. Ἐλθὼν ὁ ἐπίσκοπος Δωρόθεος, ἀνέβη εἰς δένδρον, ἠσπάσθη τὸν ὄσιο, κατέβη, ἐλειτούργησαν καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς κελλί. Ἔλαβε χάρι ἱαμάτων. Τυφλὴ γυναῖκα ἐθεράπευσε. Ἀποσταλεὶς εἰς Κων/πολι διὰ ὑπόθεσι μὲ βαρβάρους, ἐπροφήτευσεν ὅτι ὅταν ἐπιστρέφῃ 126 στάδια ἀπὸ Κων/πολι θὰ ἀποθάνῃ. Ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τὸν ἐδέχθη ὡς ἄγγελο, ὁ ὄσιος μὲ κάρβουνα εἰς τὴν παλάμη του ἐθυμίασεν τὸν βασι-λέα καὶ ὅλη τὴ Σύγκλητο. Ἐπιστρέφων ἀπέθανε ὡς ἐπροφήτευσεν.

Τὸ πλοῖο ἀκίνητοποιήθηκε καὶ ἀγγελικοὶ ὕμνοι ἠκούοντο. Ἐνεταφιάσθη εἰς μονὴ του. 150 ἔτη ἀργότερα ἠθέλησαν νὰ ἀνοίξουν τὸν τάφο του, ἐράγη ἡ ταφόπλακα εἰς τέσσαρα μέρη καὶ ἔπαυσε ἡ προσπάθεια. Ἀργότερα ὁ ἐπίσκ. Θεσ/νίκης Σέργιος κατὰ θεῖα ἀποκάλυψη ἤνοιξε τὸν τάφο καὶ εὐρέθη τὸ λείψανο σῶον. Ἔλαβε μόνον

τρίχας από κεφαλή του δι' εύλογία. Τὰ μαλλιά τοῦ ὀσίου καὶ τὰ γένιά του ἔφθαναν ἕως τοὺς πόδας του.

27η Ὀσίου ΣΑΜΨΩΝ τοῦ Ξενοδόχου· Ἐκ Ῥώμης, ἐσπούδασε φιλοσοφία, φιλολογία, Ἱατρική, διὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἔλαβε παρὰ Θεοῦ χάριν θαυμάτων. Τὸ 541 εὕρισκόμενος εἰς Κων/πολι ὁ πατριάρχ. Μηνᾶς ἐχειροτόνησε αὐτὸν ἱερέα. Ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἀσθενήσας, οὐδεὶς ἰατρὸς τὸν ἐθεράπευσε, εἶδε εἰς ὕπνο τοῦ νέον νὰ τοῦ δείχνῃ τὸν Σαμψῶν (ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ τὸν θεραπεύσῃ). Τὸν ἔφεραν μὲ τιμᾶς, ὁ βασιλεὺς ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰ τοῦ συνεχῶς καὶ τὴν ὀσιακὴ κεφαλή του. Ὁ ὄσιος τοῦ ἔδωκε βότανα καὶ ἰατρεύθη. Τοῦ ἔδιδε χρήματα. Ὁ ὄσιος ἀπήντησε· «ὄ,τι ἐμίσησα διὰ τὸν Χριστὸν μοῦ προσφέρεις»; Τέλος τοῦ εἶπε νὰ κτίσῃ ξενοδοχεῖο διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ποῦ ἰατρεύει. ἐκτίσθη καὶ ὠνομάσθη Νοσοκομεῖο τοῦ Σαμψῶν τοῦ Ξενοδόχου. Ἐγένετο ποτὲ πυρκαϊὰ καὶ ἀπειλοῦσε τὸ Ξενοδοχεῖο. Διέ-ταξε ὁ ὄσιος τὸ πῦρ καὶ ἐστάθη, εὐθύς ἔβρεξε πολὺ καὶ ἔσβησε τὸ πῦρ. Ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς ναὸ ἁγ.Μάρτυρος Μωκίου. Εἶς ῥάθυμος κληρικὸς εἶδε τὸν ὄσιο νὰ τοῦ λέγῃ νὰ ἐπιμελῆται τοὺς ἀσθενεῖς. Δὲν ἐσυνετίσθη καὶ φανεῖς πάλι ὁ ὄσιος τὸν ἔδειρε ὥστε ἐμελάνιασε ὄλος. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμλήσῃ ἀπὸ πόνους, ὁ ὄσιος τὸν ἐθεράπευσε. Κάθε ἔτος εἰς τὴν μνήμη του ἔρρεε μύρο ἀπὸ τάφο του ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Ἁγίου ΑΝΕΚΤΟΥ· Ὁμολόγησε εἰς διωγμὸ Διοκλητιανοῦ εἰς ἡγεμόνα Καισαρείας Ὀρβανόν. Συνέτριψε τὰ εἶδωλα μὲ προσευχὴ του, δέρεται, τοῦ ἔκοψαν τὰ ἄκρα χειρῶν καὶ ποδῶν, ἄγγελος τὸν ἐθεράπευσε.

Ἐτρύπησαν ἀστραγάλους του μὲ σίδηρα, σιδηροῦν πεπυρωμένο τηγάνιο ἔθεσαν ἐπὶ στήθους καὶ ἐφυλάκισαν. Ἄγγελος ἐκ δευτέρου ἐθεράπευσε. Τὸν ἐπότισαν βραστὸ μολύβι, ἔρριψαν εἰς κάμινο, ἔμεινε ἀβλαβής. Ἐνῶ τὸν ἐγδερν, ἤρπασε ὁ μάρτυς ἐν λωρίῳ δέρματος καὶ τὸ ἔρριψε εἰς πρόσωπο ἡγεμόνος. Τέλος ἀπεκεφάλισαν. Γάλα ἔτρεξε ἀπὸ τὴν τομὴ λαιμοῦ, ἔλαβε ὁ μάρτυς τὴν κεφαλή του εἰς χεῖρας καὶ ἐβάδισε περίπου 350 μέτρα καὶ οὕτω ἀπῆλθε νικηφόρος εἰς τὰ οὐράνια.

28η Εὐρεσις ἁγ.Λειψάνων Ἁγ.Ἀναργύρων ΚΥΡΟΥ καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ· Ὁ ἅγιος Κῦρος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ ἁγ.Ἰωάννης ἐξ Ἐδέσης, ἐμαρτύρησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (282 μ.Χ.). Τὸ ἔτος 400 εὐρέθησαν τὰ ἁγ. Λείψανα αὐτῶν.

Ἁγ. ΠΑΠΠΙΟΥ· Τὸ ἔτος 301 ὠμολόγησε εἰς ἡγεμόνα Μαξιμιανό. Τὸν βράζουν εἰς λέβητα ἐλαίου, μία ἑβδομάδα ἐφαίνετο ἐνδεδυμένος τὸ πῦρ ὡς ἱμάτιο. Πολλοὶ ἐπίστευσαν. Σύρεται εἰς σιδηρᾶ τριβόλια μὲ ἀγρίους ἵππους. Τὸν ἔρριψαν εἰς ἄνθρακας καὶ ἔχωσαν μὲ πέτρας. Ἄγγελος τὸν ἰάτρευσε καὶ τὸν ἐλευθέρωσε. Τέλος ἀπεκεφάλισαν.

Τῶν Ἁγ. Ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων ΙΙΕΤΡΟΥ καὶ ΠΑΥΛΟΥ· Ὁ Ἀπόστ. Πέτρος, υἱὸς Ἰωνά, ἐκ φυλῆς Συμεῶν, ἐκ Βησθαῖδά, ἐκήρυξε εἰς Ἰουδαία, Ἀντιόχεια, Εὐξείνιο Πόντο, Γαλατία, Καππαδοκία, Ἀσία, Βιθυνία. Εἰς τὴν Ῥώμη, κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Νέρωνος, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἔφευγε, ὑπήντησε ὁ ΚΗΙΧ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὑπάγει εἰς τὴν Ῥώμην ἵνα σταυρωθῇ διὰ Δευτέρα φορά. Ὁ Πέτρος ἐπέστρεφε εἰς Ῥώμη καὶ ἐμαρτύρησε, ἐσταυρώθη κατὰ κεφαλῆς καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς Βιτικανὸν εἰς τὴν

Αύρηλία όδό. Ό Όπόστ. Παῦλος έκ φυλῆς Βενιαμίν Φαρισαῖος, έκ Ταρσοῦ. Όρωμαῖος πολίτης.

Τό έτος 36 μ.Χ. εἰς Δαμασκό απέκάλυψε ό Κύριος τόν έαυτόν του εἰς Παῦλον (ιδέ πράξ. Όποστόλων Κεφ. 9ον). Όμαρτύρησε εἰς Όώμη τό ίδιο έτος όπου έμαρτύρησε καί ό Πέτρος, απέκεφαλίσθη. Ός Όουδαῖος έκαλεῖτο Σαῦλος, ώς Όρωμαῖος πολίτης έκαλεῖτο Παῦλος.

30η ΣΥΝΑΞΙΣ τῶν άγ.ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ· Σίμων Πέ-τρος +29 Όουν., Όνδρέας Νοε. 30, Όάκωβος Ζεββεδαίου 30 Όπριλ., Όωάννης +26 Σέπτ., Φίλιππος 14 Νοε., Βαρθολομαῖος 11 Όουν., Όωμάς 6 Όοκτ., Ματθαῖος 16 Νοε., Όάκωβος Όλφαίου 9 Όοκτ., Λεββαῖος ό έπικληθεῖς Θαδδαῖος ή Όούδας Όακώβου 21 Αύγ.,

Σίμων Κανανίτης ή Ζηλωτής 10 Μαρτίου, Ματθίας 9 Αύγ. (Κατάλογοι όνομάτων Ματθ. 102 Μάρκ 3,16, Λουκ 6,14 καί πράξεις Α,13). Ό άπόστ. Πέτρος έλθών εἰς Όώμη διελέχθη μετά τοῦ μάγου Σίμωνος εἰς τό θέατρο παρουσία τοῦ Νέρωνος. Ό Σίμων φορέσας στέφανο δάφνης άνουψώθη εἰς άέρα υπό δαιμόνων. Ό Πέτρος έπετίμησε αὐτόν, έπεσε κατά γῆς καί απέθανε. Ό Όπ.Παῦλος ότε ήτο εἰς Όώμη άνέστησε τόν οίνοχόο τοῦ βασιλέως όστις έπίστευσε, ώμολόγησε καί τόν έκαυσαν. Ένῶ όδήγουν τόν Παῦλο διά άποκεφαλισμό, γυνή τις ή Περπέ-τουα έχασε τό φῶς της, ό Παῦλος έζήτησε τό μανδήλι της, όταν τόν άπεκεφάλισαν καί έτρεξε αίμα καί γάλα, τό μανδήλι αίματωβαμένο άοράτως εύ-ρέθη εἰς Περπέτουα. Ό τυφλή άνέβλεψε καί ώμολόγησε τόν Θεόν τοῦ Παύλου. Οἱ δήμιοι έπίστευσαν καί έμαρτύρησαν. Ό άγία Περπέτουα φυλακίζεται. Εἰς φυλακή τήν έπεσκέφθη ή σύζυγος τοῦ βασιλέ-ως Νέρωνος με άλλας γυναικας τοῦ Παλατιοῦ, έδιδάχθησαν τήν πίστι από Περπέτουα ή όποία με πέτρα εἰς λαίμο έρρίφθη εἰς θάλασσα καί έλαβε τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Ό Νέρων μισηθείς υπό πάντων έφυγε εἰς τά δάση καί κακῶς απέθανε αὐτοκτονήσας. Ό Σίμων ή Συμεών όνομαζόμενος καί Κλεόπας άδελφός τοῦ Όακώβου άδελφοθέου έγινε δεύτερος έπίσκοπος Όεροσολύμων. Τό έτος 82 μ.Χ. έπί Δομετιανοῦ τοῦ έδωσαν δηλητήρια άλλ' οὔδέν έπαθε. Όπί Τραιανοῦ έσταυρώθη έορτάζει 27 Όπριλ. Ό Βαρνάβας έορτάζει 11 Όουνίου ό Εύαγγελ. Μάρκος +25 Όπρ., ό Όοῦστος ό καί Βαρσαβάς κληθείς +30 Όοκτωβρ. Οἱ 12 Όπόστολοι καί οἱ 70 καί Μυροφόρες σύνολον 120 δέν έβαπτίσθησαν δι' ύδατος, αλλά τήν Πεντηκοστή.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Όνομάσθη έκ τοῦ Όουλίου Καίσαρος (47 π.Χ.) διότι αὐτόν τόν μήνα έγεννήθη. Πρώτα έλέγετο Καντήλιος.

1η Όγ. ΚΟΣΜΑ καί ΔΑΜΙΑΝΟΥ τῶν άναργύρων Όσαν ιατροί άδελφοί έκ Όώμης. Εἰς τόν βασιλέα Νουμεριανό αὐτόκλητοι ώμολόγησαν. Ένῶ έφο-βέριζε ό βασιλεύς τούς άγίους έστράφη τό πρόσωπο τοῦ όπίσω! Οἱ άγιοι τόν ίάτρευσαν. Πολλοί έπίστευσαν. Τέλος τούς έλιθοβόλησαν τό 283 μ.Χ.

Όγ.ΠΕΤΡΟΥ· 8ος αἰών, ήτο πατρίκιος, έσπούδασε Φιλοσοφία, Γραμματική, ένυμφεύθη. Τό 802 εἰς πόλεμο με Βουλγάρους αἰχμαλωτίζεται. Ό Όγ. Όωάννης ό θεολόγος τόν

ἐλευθερώνει ἀπὸ φυλακῆ καὶ συνώδευσε ἕως τῆ Ῥώμῃ. Ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸν ὄσιον Ἰωαννίκιον εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὀλύμπου. Μετὰ 40 ἔτη ἀγώνων ἦλθε εἰς Κων/πολιν εἰς τὸ ναὸν τοῦ Εὐάνδρου, εἰς μικρὰ καλύβη ὅπου ἔμεινε ἀσκητεύων 8 ἔτη. Τρίχινον ἐφοροῦσε, ἀνυπόδητος πάντοτε.

Ἄνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ (854 μ.Χ.).

2α Κατάθεσις ΤΙΜΙΑΣ ΕΣΘΗΤΟΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ. Ἐγένετο τὸ ἔτος 458 μ.Χ. εἰς ναὸν τῶν Βλαχερνῶν εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον Κων/πόλεως. Ἡ ἐσθῆτις ἦτο μάλλινη, ἐκεῖ εἰς ναὸν εὐρίσκοντο καὶ ὁ ἀκάνθινος στέφανος τοῦ ΚΗΙΧ, ἡ σινδὼν καὶ τὸ λέντιον, τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον, ὁ σπόγγος καὶ τὸ ὠμοφόριον τῆς Θεοτόκου. Ὁ Γάλβιος καὶ Κάνδινος πατρίκιον ἀδελφοὶ μετέφεραν τὴν ἀγ. Ἐσθῆτις ἀπὸ Ἱεροσόλυμα (ἀπὸ οἰκίας εὐλαβοῦς γυναικὸς) εἰς Κων/πολιν.

Ἄγ. ΙΟΥΒΕΝΑΛΙΟΥ πατριάρχου Ἱεροσολύμων (422-458).

Ὁσίου ΦΩΤΙΟΥ (Ἕλληνας μητροπολίτης Κι-έβου καὶ πάσης Ῥωσσίας 1409-1431, διὰ φλογερῶν κηρυγμάτων ἐξύψωσε τὰ ἦθη καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἐν Ῥωσσίᾳ).

3η Ἄγ. ΥΑΚΙΝΘΟΥ ἦτο ἐκ Καισαρείας Κουβικουλάριος (δηλ. θαλαμηπόλος), ὑπηρετοῦσε εἰς τράπεζαν τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ. Ὁμολόγησε καὶ βασανίζεται. Ξεόμενος εἶπε ὁ μάρτυς «χριστιανὸς εἶμαι ὡς Τραϊανέ, δοῦλος Χριστοῦ καὶ δὲν θὰ τὸν ἀρνηθῶ.

Χωρὶς νὰ θέλῃς μὲ εὐεργέτησες, μὲ ἔμαθες νὰ ὑπομένω τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Μεγαλυτέρας τιμωρίας ἐπινοήσῃς, ὥστε ἐκ τούτων νὰ πιστεύσω ἀκόμη περισσότερον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ βοηθεῖ πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτό». 40 ἡμέρας ἔμεινε νηστικός, ἀπέθανε ἐκ πείνης, ἄγγελοι μὲ λαμπάδες ἦλθον εἰς φυλακὴν εἰς λείψανόν του. Ἄγγελος ὠδήγησε τὸν ἱερέα Τιμόθεον καὶ ἐνεταφίασε τὸ ἄγ. Λείψανον. Φανεῖς ὁ μάρτυς εἰς τυφλὸν κατ' ὄναρ τοῦ εἶπε νὰ χρισθῇ μὲ ἅγιον ἔλαιον καὶ ἰατρεύθῃ. Τοῦ εἶπε νὰ μεταφέρῃ τὸ λείψανόν του εἰς Καισάρειαν. Ἐκεῖνος τὸ ἐλησμόνησε καὶ ἐτυφλώθη πάλιν. Ὁ ἅγιος φανεῖς τοῦ εἶπε «ἐχλεύασες καὶ ἐχλευάσθης». Ἐχρίσθη πάλιν καὶ ἀνέβλεψε. Ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ καὶ τὰ ζῶα μὲ τὴν ἄμαξαν μεταφέροντα τὴν λάρνακα μὲ ἄγ. Λείψανον εἰς Καισάρειαν ἦλθον μόνον τῶν εἰς οἰκίαν τοῦ μάρτυρος.

Ἄγ. ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ ἱερεὺς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἦτο. Ἔγινε τὸ 447 ἔτος πατριάρχης Κων/πόλεως, 8 ἔτη πατριαρχεύσας.

Ὁσιομάρτυρας ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Ἐκ χωρίου Νέγα Καρπενησίου, ὠνομάσθη Γεώργιος εἰς τὸ βάπτισμα. 11ετῆς μὲ ἀδελφὸν τοῦ ἐπῆγε εἰς Κων/πολιν ἐργαζόμενος εἰς παντοπωλεῖον. Παρεσύρθη καὶ ἔγινε Τοῦρκος, συντόμως μετενόησε καὶ κρυφίως ἐπῆγε εἰς πατρίδα του. 3 ἔτη κλαίων παρεκάλει τὸν ἄγ. Γεώργιον νὰ τοῦ δώσῃ δύναμιν νὰ μαρτυρήσῃ, προσευχόμενος καὶ ἀγρυπνῶν εἰς ἐξωκλήσιον τοῦ Ἄγ. Γεωργίου. Μία φορὰ δύο μικρὰ παιδιὰ τὸν ἐφώνησαν καλόγηρον. Ὁ Γεώργιος ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ μοναχός.

Ἐπῆγε εἰς Ἅγιον ὄρος εἰς Σκήτην Ἄγ. Παντελεήμονος Κουτλουμουσίου ὑποτακτικὸς εἰς ἱερομόναχον Κυριλέον. Μετὰ ἔν ἔτος ἐζητοῦσε νὰ γίνῃ μεγαλόσχημος,

ὁ γέροντάς του τοῦ ἔλεγε μετὰ 3 ἔτη ὅπως εἶναι ἡ τάξις. Ὁ Γεώργιος ἔκλαιε τρεῖς μῆνες, τὸν ἔκειρε μεγαλόσχημο μὲ τὸ ὄνομα Γεράσιμο. Μετὰ 3 ἡμέρες ἐζήτησε ἄδεια διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μαρτύριο, ὁ Κύριλλος τοῦ ἔλεγε διὰ ὑπομονὴ εἰς ἀγῶνας καὶ γιὰ τὶς δεξιόθεν παγίδες τοῦ διαβόλου. Ἔμεινε ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος, μετὰ 3 ἔτη ἦλθε εἰς Κων/πολι καὶ ὠμολόγησε ὅτι τὸν ἐξηπάτησαν καὶ ὅτι εἶναι χριστιανός. 15 ἡμέρες τὸν βασανίζουν. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ ἀποκεφαλίσουν. Ὁ μάρτυς χαίρων ἐγονάτισε λέγων τό· «Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Ὁ δήμιος τὸν ἔστρεψε πρὸς Δυσμὰς ὁ μάρτυς ἐγύριζε πρὸς ἀνατολάς. Τούτου γενομένου τρίς, ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν. Ἔνα τέταρτο ἔμεινε τὸ σῶμα τοῦ γονατιστό. Ἐνεταφιάσθη εἰς νῆσο Πρώτη κατέναντι τοῦ Βυζαντίου εἰς τὸν ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως 1812 ἔτος. Μετὰ τριετία ὁ Κύριλλος μετεκόμισε τὰ ἁγ.Λείψανα εἰς μονὴ Πυρσοῦ εἰς Καρπενήσιον.

4η Ἁγ. ΑΝΔΡΕΟΥ· Ἐκ Δαμασκοῦ ἄλαλος ἕως 7 ἐτῶν. Ὅταν ἐκοινώνησε τὰ Ἁγ. Μυστήρια ὠμίλει!

Οἱ γονεῖς του τὸν ἀφιέρωσαν εἰς Πανάγιον Τάφο. Ὁ πατριάρχης Θεόδωρος τὸν ἔκειρε μοναχὸ καὶ τὸν ἐχειροτόνησε. Ἐπὶ βασιλέως Ἡρακλείου 680 ἔτος εἰς 6η Οἴκουμ. Σύνοδο ἀπεστάλη εἰς Κων/πολι. Ὁργάνωσε δύο μεγάλα ὄρφανοτροφεῖα Κων/πόλεως, ἔγινε ἀρχιεπ.Κρήτης. Πολλὰ συγγράμματα ἀφῆκε εἰς ἐκκλησίαν, ἰδιαιτέρως τὸν «Μεγάλο Κανόνα» ποὺ ψάλλεται ὁλόκληρος τὴν Τετάρτη τῆς Εἰς ἑβδομάδος Νηστειῶν. Μὲ προσευχὴ του ἔλυσε τὴν ἄνομβριαν κατέπαυσε ἐπιδημία πανώλους. Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ Κων/πολι το πλοῖο ἐσταμάτησε εἰς Μυτιλήνη καὶ ὅπως προεῖπε ἀπέθανε. Τὸ λείψανό του κατετέθη εἰς ναὸ Ἁγ.Ἀναστασίας εἰς Πολύγυρο Χαλκιδικῆς.

Ἁγ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ· Ἐκ Λιβύης πόλεως Κυρήνης καλλιγράφος. Ὁμολόγησε εἰς διωγμὸ Διοκλητιανοῦ, δέρεται, ξέεται, τοῦ κόβουν τὴν γλῶσσα, περισσότερὰ ἦλθε εἰς φυλακὴ πέντε τοῦ ἁγίου. Ὁ ἡγεμὼν Διγνιανός, ὁ βουλευτὴς Κυρήνης ὁ Λούκιος πιστεύουν καὶ ὁμολογοῦν. Καὶ αἱ γυναῖκες Λουκία, Ἀρόα καὶ Κυπρίλλα ἔλαβον μαρτυρικὸ τέλος.

Ἁγίας ΜΑΡΘΑΣ· Μήτηρ τοῦ ὁσίου Συμεὼν +1 Σεπτ. Ἦτο πολλὰ Θεοτοκόφιλος ἠξιώθη παρὰ τῆς Θεοτόκου νὰ ἴδῃ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Προγνωρίσας τὸν θάνατό της ἦλθε εἰς υἱὸ της. Ὁ ὄσιος γνωρίζων τοῦτο εἶπε· «Τεῖχισόν με, ὦ μήτερ μὲ εὐχὰς σου διότι πορεύεσαι εἰς Κύριον». Εὐχηθέντες ἀλλήλους ἐχωρίσθησαν. Ἐτάφη εἰς Δάφνη Ἀντιοχείας. Ὁ ὄσιος μετεκώμισε τὸ λείψανό της ἐγγὺς στόλου του. Ὁ τάφος τῆς ἐθαυματούργει. Ἐφάνη ἡ ἁγία εἰς πιστοὺς εἰς τὸν τάφον της καὶ εἶπε ὅτι εὔρε χάριν παρὰ Θεοῦ ὅχι μόνο διὰ πρεσβειῶν υἱοῦ της ἀλλὰ διότι ὑπέμεινε δι' Αὐτὸν θλίψεις καὶ πειρασμούς.

Ἁγιοι ΚΥΡΙΛΛΟΣ καὶ ΜΕΘΟΔΙΟΣ - ἰσαπόστολοι καὶ Φωτισταὶ τῶν Σλάβων· Ἐκ Θεσ/νίκης, πατρὸς Λέοντος στρατιωτικοῦ καὶ μητρὸς Μαρίας, ἀπέ-κτησαν 7 παιδιὰ. Ὁ Μεθόδιος ἐγεννήθη τὸ 815 μ.Χ. Ὁ ἀδελφός του Κων/νος (ὁ μετέπειτα Κύριλλος) ἐγεννήθη τὸ 826 μ.Χ. Ὁ Μεθόδιος διωρίσθηκε διοικητὴς σὲ μία σλαβικὴ περιοχὴ, οἱ κοσμικὲς φροντίδες τὸν ἐκούραζαν, μὲ εὐσχημο τρόπο παραιτήθηκε καὶ κατέφυγε εἰς Ὀλυμπο Βιθυνίας (ἀπ' τὰ μεγαλύτερα τότε μοναστικὰ κέντρα τοῦ Βυζαντίου) καὶ ἔγινε μοναχός. Μετ' ὀλίγον ἠκολούθησε καὶ ὁ ἀδελφός του ὁ ὁποῖος τὸ ἔτος 860 μ.Χ.

ἀνέλαβε νὰ φέ-ρη εἰς πέρας διπλωματικὴ ἀποστολὴ εἰς Χαζάρους (λαὸν ποὺ κατοικοῦσε βορείως τοῦ Εὐξείνου Πόντου διὰ νὰ ἀναζητήσουν οἱ Βυζαντινοὶ συμμαχία. Ὁ Μεθόδιος ἠκολούθησε τὸν ἀδελφὸ του βοηθῶντας τον. Εἰς τὴν χώρα τῶν Χαζάρων ὁ Κων/νος διεξήγαγε τρεῖς συζητήσεις μὲ Ἰουδαίους καὶ ἐξῆλθε νικητῆς.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ του, εἰς τὴν Κριμαία εὐρῆκαν οἱ Μεθόδιος καὶ Κων/νος τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ ἁγ.Κλήμεντος. Ὁ βασιλεὺς Μιχαήλ ὁ Γί καὶ ὁ πατριάρχης Φώτιος ἐτοποθέτησαν τὸν Μεθόδιο ἠγούμενο εἰς μονὴ Πολυχρονίου, τότε εἶχε 70 μοναχοὺς. Τὸ 862 εἰς Κων/πολι ἐφθασαν ἀπεσταλμένοι τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μοραβίας Ῥατισλάβου καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ βασιλέα νὰ τοὺς στείλῃ διδάσκαλο χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὴ γλῶσσά τους. Τὸ ἔργο ἀνετέθη εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς οἱ ὁποῖοι εὐθύς ἤρχισαν τὴ δημιουργία ἀλφαβήτου Σλαβικοῦ καὶ μεταφράσεις ἱερῶν βιβλίων. Εἰς τὴν Μοραβία ἠγεμῶν καὶ λαὸς τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ τιμές (863 μ.Χ.). Εἰς τὴν Μοραβία ἔμειναν 40 μῆνες (863-867) μετέφρασαν τὰ λειτουργικὰ βιβλία καὶ ἀναγνώσματα εἰς τὰ Σλαβονικά. Πολύπλευρο τὸ ἔργο τους· Νὰ ἐκπαιδεύσουν μαθητὰς διὰ τὸ ἱερατικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο νὰ καταπολεμήσουν τὰ εἰδωλολατρικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ νὰ ἐξουδετερώσουν τὶς ἀντιδράσεις τοῦ λατινικοῦ κλήρου. Ἐπιστρέφοντες εἰς Κων/πολι, διερχόμενοι ἀπὸ Παννονία ὁ ἡγεμόνας τῆς χώρας ὁ Κόσελ τοὺς κράτησε ἀρκετὸ καιρὸ διὰ νὰ τοὺς διδάξουν τὴ σλαβικῆ γλῶσσα. Τοὺς παρέδωκε καὶ 50 μαθητὰς διὰ νὰ διδαχθοῦν τὴν σλαβικὴ γλῶσσα.

Μὲ τὴ μεγάλη αὐτὴ συνοδεία συνέχισαν τὸν δρόμο τους, ὅμως ἀπ' τὴν Βουλγαρία δὲν ἦτο κατάλληλος ὁ τόπος δι' ἐπιστροφή, διότι εἶχον ἐκδιώξει οἱ Βούλγαροι τοὺς ὀρθοδόξους ἱεραποστόλους, εἰς Κων/πολι. Ὁ βασιλεὺς Μιχαήλ Γί ἐδολοφονήθηκε, ἐβασίλευσε ὁ Βασίλειος Μακεδῶν καὶ πατριάρχης ἦτο ὁ Ἰγνάτιος. Ἔτσι τὸ 867 μ.χ. ἐφθασαν εἰς Βενετία. Ὁ πάπας Ῥώμης Νικόλαος Αἰ εἰς Ῥώμη τοὺς ὑπεδέχθη μὲ ἀναμμένες λαμπάδες μὲ πλήθη πιστῶν εἰς τὴν πύλη πόλεως, εἶχαν πληροφορηθῆ ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ μετέφεραν τὰ ἁγ.Λείψανα τοῦ ἁγ.Κλήμεντος (πάπα Ῥώμης). Ὁ πάπας Νικόλαος ἐδέχθη τὴν χρησιμοποίησι σλαβικῆς γλῶσσας εἰς λατρεία, εὐλόγησε τὰ σλαβικὰ βιβλία καὶ τὸ ἁγ. Εὐαγγέλιο (τὸ σλαβικὸ) τὸ ἐτοποθέτησε εἰς ἁγ. Τράπεζα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ.Πέτρου. Ὁ ἴδιος ἐχειροτόνησε τὸν Μεθόδιο ἱερέα. Καὶ ἄλλοι μαθητὰς τῶν δύο ἀδελφῶν ἐχειροτονήθησαν ἱερεῖς. Ἐτέλεσαν Θ.Λειτουργία εἰς τὰ σλαβονικά εἰς 3 ναοὺς τῆς Ῥώμης καὶ εἰς τάφο τοῦ Ἀποστ. Παύλου. Ὁ Κων/νος, 50 ἡμέρες πρὶν τὸ θάνατό του ἐκάρη μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Κύριλλος. Ἀπέθανε 42 ἐτῶν (εἰς τὰς 14 Φεβρ. 869) καὶ ἐτάφη εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Κλήμεντος. Ὁ Μεθόδιος ἐπέστρεψε εἰς Παννονία μὲ ἐπιστολὴ πάπα ποὺ τὸν ὠριζε διδάσκαλο καὶ ἐνέκρινε τὴ Λειτουργία εἰς σλαβικὴ γλῶσσα μόνον τὸ Εὐαγγέλιο καὶ Ἀπόστολος νὰ διαβάζονται πρῶτα εἰς τὰ Λατινικά καὶ μετὰ εἰς Σλαβονικά. Λίγο ἀργότερα ὁ ἄρχων Κόσελ μὲ συνοδεία 20 ἐπισήμων ἀνδρῶν ἔστειλε τὸν Μεθόδιο εἰς Ῥώμη καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος.

Ὡς ἀρχιεπίσκοπος Παννονίας ὁ Μεθόδιος ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Σίρμιο. Οἱ Φράγκοι κληρικοὶ ἀντέδρασαν, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐδίκασαν μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἐργαζόταν σὲ περιοχὰς ποῦ ἀνήκαν εἰς δικαιοδοσίαν Φράγκων ἐπισκόπων. Τὸ 870-873 ὑπέφερε ὁ Μεθόδιος τὰ πάνδεινα εἰς φυλακὴν. Ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ 8ος ἐνήργησε καὶ τὸν ἔλευ- θέρωσαν. Ὁ Μεθόδιος ἐσυνέχισε τὸ ἔργο του, ὅμως δὲν συμμορφώθηκε μὲ ἐντολὴ νὰ τελῆ τὴν λειτουργία εἰς τὰ Λατινικά. Ὅταν ἤλεγξε τοὺς Λατίνους διὰ τὸ

«φιλιόκβε» -τήν προσθήκη δηλ. εις τὸ σύμβολο τῆς πίστεως ἔκαναν μισητὸ τὸν Μεθόδιο καὶ εἰς τὸν ἡγεμόνα Σφεντοπούλκ. Ὁ πάπας τὸ 879 μ.Χ. τὸν ἐκάλεσε εἰς Ῥώμη δι' ἀπολογία, ὁ πάπας ἐπιβεβαίωσε τὰ δίκαια τοῦ Μεθοδίου, οἱ ἀντίπαλοί του ὁμως διέδιδαν ψεύδη καὶ ἐδυσκόλευαν τὸ ἔργο του.

Ὁ βασιλεὺς Κων/πόλεως Βασίλειος Αἰ τοῦ ἔγραψε νὰ ἔλθῃ εἰς Κων/πολι. Ὁ Μεθόδιος τὸ τέ-λος 881 ἔφθασε εἰς Κων/πολι ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ πατριάρχης Φώτιος καὶ λαὸς μὲ μεγάλες τιμὲς τὸν ἐδέχθησαν, ὁ βασιλεὺς ἐκράτησε μία σειρὰ ἀπὸ μεταφράσεις του εἰς σλαβονικά. Ἐπέστρεψε συνεχίζοντας ἱεραποστολικά καὶ εἰς Πολωνία, ἐβάπτισε τὸν ἡγεμόνα Βοημίας, ἀναθεμάτισε τὸν ἡγεμόνα Σφεντοπούλκ καὶ ἄλλους κληρικούς διὰ τὴν ἀντορθόδοξο ζωὴ των.

Συνέχισε τίς μεταφράσεις. Ὑπέδειξε τὸν μαθητὴ του Γοράσδο διαδοχὸ του καὶ τὴν Κυριακὴ Βαΐων 3-4-885, εὐλογήσας τὸν λαὸ καὶ τὸν ἡγεμόνα εἰς τὴν ἐκκλησία εἶπε· «τέκνα μου, ἀγρυπνήσατε μαζί μου μέχρι τὴν Τρίτη ἡμέρα». Ἔτσι ἔγινε. Πρωτὴ τῆς 3ης ἡμέρας ἐξέπνευσε εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἱερέων μαθητῶν του λέγοντας τό· «Κύριε, εἰς χεῖρας Σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμα μου». Ἐψαλλαν τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία εἰς λατινικά, ἑλληνικά καὶ Σλαβονικά ἐτάφη εἰς καθεδρικὸ ναό. Δυστυχῶς μέχρι σήμερα δὲν ἔχει ἀνακαλυφθεῖ ὁ τάφος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀγίου. Ὁ ἁγ.Μεθόδιος ἄφησε 200 ἱερεῖς, διακόνους, ὑποδιακόνους (μαθητάς) καὶ πολὺ περισσοτέρους λαϊκοὺς μαθητάς του. Ὁ πάπας Στέφανος παραμέρισε τὸ Γοράσδο καὶ ἀνεγνώρισε τὸ Γίσιγκ καὶ ἔστειλε τὸν λατινοεπίσκοπο Δομίνικο καὶ δύο ἱερεῖς, ἀπηγόρευσαν τὴν τέλεσι τῆς Θ.Λειτουργίας εἰς σλαβονικὴ καὶ εἰς τὸν Γοράσδο νὰ λειτουργῇ. Ξέσπασαν διάλογοι περὶ τοῦ «φιλιόκβε» καὶ ἔριδες σὲ ποῖον ἀνήκει ἡ ἐκκλησία Μοραβίας εἰς ὀρθοδόξους ἢ Φράγκους. Ὁ ἡγεμὼν ἐδέχθη τοὺς Φράγκους.

Ἄρχισε ὁ διωγμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ ἁγ. Μεθοδίου. Τοὺς ἔσερναν γυμνοὺς εἰς τὰ ἀγκάθια... ἄλλους ἐπώλησαν δούλους εἰς ἑβραίους, τοὺς Γοράσδο, Κλήμη, Λαυρέντιο, Ναοὺμ καὶ Ἀγγελάριο τοὺς ἔφυλάκισαν, μετὰ τοὺς ὠδήγησαν ἔξω ἀπ' τὴν πόλι μέσα εἰς τὸν χειμῶνα τοῦ 886 μ.Χ. Ὁ Κλήμης, Ναοὺμ, Ἀγγελάριος πέρασαν τὸν «Ἰστρο ποταμὸ (=Δούναβι) ἔφθασαν εἰς ἡγεμόνα Βουλγάρων Βόρι. Ὁ Ἀγγελάριος ἐκοιμήθη εἰρηνικά. Ὁ Βόρις ἐβοήθησε τὸν Κλήμεντα καὶ τὸν ἔστειλε εἰς δυτικὴ περιοχὴ εἰς τὴν Κουτμιτζινίτζα. Εἰς 7 χρόνια ἀπέκτησε 3.500 μαθητάς. Ἐγινε ἐπίσκοπος Βελίκας, συνέγραψε καὶ ἀπλοῦς λόγους ἑορταστικoὺς διὰ τὸ λαὸ καὶ ἔγραψε καὶ τοὺς βίους Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου. Συνέθεσε καὶ τροπάρια. Καὶ εἰς Κροατία καὶ Δαλματία μαθηταὶ Ἀγ.Μεθοδίου ἐσυν-έχισαν τὸ ἰσαποστολικὸ ἔργο των. Ὁ Γοράσδος ἀπέθανε μαρτυρικὰ εἰς τὴ Μοραβία. Εἰδικοί ἐρευνητὲς εἰς τὸ χῶρο Βουλγαρίας τοποθετοῦν καὶ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ γλαγολιτικοῦ ἀλφαβήτου ἀπὸ τὸ Κυριλλικό. Ἡ ἐκμάθησι τοῦ πρώτου ἦτο δύσκολος γι' αὐτὸ οἱ μαθητὲς τῶν δύο ἀδελφῶν ἐδημιούργησαν ἀπλὸ ἀλφάβητο (τὰ περισσότερα γράμματα ἐλήφθησαν ἀπ' τὴ μεγαλογράμματη Βυζαντινὴ γραφὴ). Γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν διδάσκαλο ἁγ. Κύριλλο εἰς τὸ νέο ἀλφάβητο ἔδωσαν τ' ὄνομά του (Κυριλλικό). 100 χρόνια μετὰ τὴν κοίμησι ἁγ. Μεθοδίου τὸ Ῥωσικὸ ἔθνος μὲ ἐπικεφαλὴ τὸν ἡγεμόνα Βλαδίμηρο βαπτίζεται. Τὸ μεταφραστικὸ ἔργο τῶν ἁγ. Κυρίλλου - Μεθοδίου καρποφορεῖ τώρα εἰς τὴν Ἀγία Ῥωσσία. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν.

5η Ἰουλ ἁγ. ΜΙΧΑΗΛ ὁ ΧΩΝΙΑΤΗΣ, ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν (1182-1217).

Ὁσίου ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Ἀθωνίτου· Ἐκ Τραπεζοῦντος ἐπὶ Νικηφόρου Φωκᾶ τὸ 965 ἔτος. Ὀνομάσθη Ἀβράμιος, ὀρφανὸς ἔμεινε μικρὸς, ἀνετράφη ὑπὸ τινος παρθένου. 7 ἐτῆς (ἀποθανούσης τῆς παρθένου ποῦ τὸν ἀνέτρεφε) εὐνοῦχος τοῦ βασιλέως Ῥωσσίας τὸν ἔφερε εἰς Κων/πολι καὶ τὸν ἐσπούδασε Γραμματικὴ καὶ Φιλοσοφία. Ἐγκρατὴς ὁ Ἀβράμιος, ἐνήστευε τρώγοντας κάθε 2 ἡμέρες κρίθινι ἄρτο. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐψήφισε διδάσκαλο, γνωρίζεται μὲ τὸν στρατηγὸ Νικηφόρο Φωκᾶ καὶ τὸν μοναχὸ Μιχαὴλ Μαλείνο ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Κυμινά. Ὁ Ἀβράμιος ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς Μιχαὴλ, ἐνεδύθη τρίχινα, καὶ καλλιγραφοῦσε. Ἐπειδὴ ἤθελον νὰ ψηφίσουν τὸν ὄσιο Ἀθανάσιο ἡγούμενο, ἔφυγε διὰ τὸ Ἅγιο ὄρος. Ἐκρυψε τὸ ὄνομά του καὶ εἶπε ὅτι λέγεται Βαρνάβας καὶ εἶναι ἀγράμματος. Εἰς τὴν ἀγρυπνία Χριστουγέννων ὁ «Πρῶτος» τοῦ Ἁγ. Ὁρους τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τοῦ ἐπέβαλε νὰ κάμη ἀνάγνωσι, ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσι ὡς ἀμαθὴς, ὅταν τοῦ ἐπέβαλε ὁ «Πρῶτος» ἐπιτίμια ἀνέγνωσε κανονικά. Ἐμεινε ἀγωνιζόμενος, μετὰ 3 ἔτη ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς ἐπέστρεψε εἰς Ἄθωνα (Ἁγ. Ὁρος), εἶρε τὸν Ἀθανάσιο καὶ τοῦ ἔδωκε χρήματα διὰ ἀνάγκας ἀνακαινίσεων κλπ. Πολλοὶ προσέ-τρεχον ἐγγὺς ὀσίου διὰ ὠφέλεια. Ὁ Φωκᾶς ἔστειλε πλοῖο πολεμικὸ νὰ τὸν λάβῃ μαζί του εἰς πόλεμο κατὰ Τούρκων εἰς Κρήτη καὶ ὅταν τελειώσῃ θάρθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἅγ. Ὁρος. Τελειώνοντας ἔστειλε ὁ Φωκᾶς χρήματα πολλὰ καὶ τὸ 861 ἐκτίσθη ἡ Λαύρα ὁσ. Ἀθανασίου. Συνεργεῖα τοῦ διαβόλου ἔμειναν τὰ χέρια τῶν οἰκοδόμων ξηραμμένα. Μὲ εὐχὴ ἀγίου Ἀθανασίου ἰατρεύθησαν καὶ ἔγιναν μοναχοί. Πλήθη μοναχῶν ἦλθον εἰς ὄσιο, ἐκτίσθησαν ξενῶνες, λιμάνι, ἀμπελῶνες ζυμωτήριον μὲ βόδια, ἔγραψε τὸ τυπικὸ διὰ ἀκολουθίας. Ὁ ὄσιος ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα μὲ τὸν μαθητὴ του Ἀντώνιον, εἰς Κύπρον ἐπληροφόρηθη ὅτι δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ τὸ ταξίδι του καὶ ἀπέστρεψε. (Εἶδε ὀπτασίαν τὸν ΚΗΙΧ ποῦ τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ τὴ μονὴ καὶ νὰ αὖξηθῇ πολὺ. Ὁ Φωκᾶς συνεχίζων μὲ χρήματα καὶ χρυσόβουλα νὰ εὐεργετῇ τὴ μονή, ἤκουσε ἀπὸ τὸν ὄσιο ποῦ τὸν ἐπεσκέφθη εἰς Κων/πολι ὅτι ἐπειδὴ ἠθέτησε τίς ὑποσχέσεις του εἰς Θεὸν ὅτι θὰ γίνῃ μοναχὸς καὶ θὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, ὅταν ἔκτιζε τὴ μονή ὁ ὄσιος ἐρχόμενος εἰς καρυὲς διότι ὁ τόπος ἦτο ἄνυδρος, τοῦ ἐφάνη ἡ Θεοτόκος καὶ τοῦ εἶπε νὰ κτυπήσῃ σταυροειδῶς τὴ γῆ ἐν ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ τῆς. Τότε κτυπῶντας ὁ ὄσιος -χαράξας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ἀνέβλυσε ὕδωρ καὶ σήμερον φαίνεται ἡ πηγὴ εἰς τὸ ἀγίασμα αὐτό. Μία ἡμέρα ἐτραυματίσθη καὶ ἔμεινε κλινήρης 3 ἔτη, Ὁ Φωκᾶς ὁ βασιλεὺς ἐδολοφονήθη ἀπὸ Τσιμισκὴ ὡς προεφήτευσεν ὁ ὄσιος.

Τινὲς μοναχοὶ τοῦ Ἁγ. Ὁρους ἀνέφεραν εἰς αὐτοκράτορα ὅτι ὁ ὄσιος μεταβάλλει τοὺς μοναστικὰς κανόνας Ἀγίου ὄρους. Ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν ὄσιο εἰς Κων/πολι καὶ δίδοντας δῶρα καὶ χρήματα τὸν ἔστειλε εἰς Μονὴν του. Μοναχὸς τὸν ἐφθόνησε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀγαποῦσε περισσότερο, ἐθεράπευε ἀσθενεῖς μοναχοὺς, ὅταν ἐγνώριζε ὅτι δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ θεραπευθοῦν, ἔκαμε ἀγρυπνία μὲ ὄλους τοὺς μοναχοὺς παρακαλῶντας τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἀναπαύσῃ νὰ μὴ βασανίζεται, τὸν ἐξομολογοῦσε, τὸν ἐκοινωνοῦσε καὶ εἰς τέλος ἀγρυπνίας ἀνεπαύετο ἐν Κυρίῳ ὁ ἀσθενής. Ἄλλῃ φορὰ ἦλθον ἀκρίδες πολλὰς ἀλλὰ δὲν ἔτρωγον τοὺς ἀμπελῶνας τῆς μονῆς, οἱ μοναχοὶ ἐπίστευσαν ὅτι δὲν τρώγουν ἀμπελόφυλλα, εἶπε ὁ ὄσιος καὶ ἔκοψαν φύλλα καὶ τὰ ἔρριψαν ἐκτὸς ἀμπελῶνος καὶ τὰ κατέφαγον οἱ ἀκρίδες.

Εὐχθηεὶς ὁ ὄσιος ἐφάνησαν χιλιάδες πουλιὰ καὶ ἔφαγον τὰς ἀκρίδας.

Εὐλογήσας ὁ ὄσιος Θαλασσινὸ ὕδωρ μετέβαλε εἰς γλυκύ. Προγνώρισας τὸν θάνατό του ἐνουθέτησε ἕκαστος νὰ φυλάττη τὴν γλῶσσά του, νὰ ὑπομένουν τὸν πειρασμὸν πάντοτε διότι μὲ πειρασμοὺς καὶ θλίψεις μεταβαίνουν εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ἐνδυθεὶς ὁ ὄσιος τὸ ῥᾶσο, μανδύα καὶ κουκούλιόν του, λαβὼν ἕξ ἀδελφοὺς ἀνέβησαν εἰς τὸν τροῦλλον τοῦ ναοῦ ὅπου ἔκτιζον οἱ οἰκοδόμοι.

Τότε κατέπεσε ὁ τροῦλλος καὶ ἐχώθησαν κάτω ἀπὸ ἐρείπεια. Οἱ 5 μοναχοὶ ἀπέθανον, ὁ ὄσιος μὲ τὸν μοναχὸ Δανιὴλ ἦτο ἀκόμη εἰς ζωὴ. Ἦκουον τὸν ὄσιον νὰ λέγη ἐπὶ τρεῖς ὥρες τὸ «Δόξα σοὶ ὁ Θεός» καὶ τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με». Ἀνασυρθέντων τῶν πετρῶν εὐρέθη νεκρὸς ὁ ὄσιος εἰς τὸ σύνθρονο κατακεφαλῆς μὲ τὰ χέρια τοῦ σταυροειδῶς. 3 ἡμέρας ἔμεινε τὸ λείψανό του εἰς ναὸ ἕως νὰ συναχθοῦν ὅλοι καὶ δὲν ἔδειξε σημεῖα ἀλλοιώσεως. Ἡ πληγὴ ἔτρεχε αἷμα καὶ μετὰ 3 ἡμέρας καὶ ἐχρίοντο διὰ εὐλογία. Ὁ Δανιὴλ τραυματισμένος ἔζησε ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη καὶ ἐδιηγήθη, ὅτι εἶδε νὰ ὑπάγουν ὁ ὄσιος, ὁ Δανιὴλ καὶ οἱ ἄλλοι πέντε εἰς βασιλέα. Ὁ ὄσιος μὲ ἄλλους εἰσῆλθον, ὁ Δανιὴλ ἔμεινε ἔξω κλαίων. Εἷς φρουρὸς τοῦ εἶπε· «Ματαίως κλαίεις, ἐὰν δὲν εἰσαγάγη ὁ Ἀθανάσιος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσέλθης». Ἐξῆλθε ὁ ὄσιος καὶ λαβὼν ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν Δανιὴλ τὸν ἔφερε καὶ προσεκίνησε τὸν βασιλέα. Κατὰ τὸ ὄραμα καὶ ἡ ἐκβασίς ἐγένετο. Ἠγούμενος ἀνέλαβε ὁ Εὐστράτιος ὅστις εἶχε δεινὴ ἀσθένεια εἰς νεφροὺς καὶ οὔρει αἷμα μετὰ πόνων. Οὐδόλως οἱ ἱατροὶ τὸν ἰάτρουν. Ὑπέμεινε χρόνους ἑπτὰ. Μία νύκτα εἶδε καθ' ὕπνον τὸν ὄσιον, ὅστις τοῦ ἔδωκε ποτήριον καὶ πιῶν αὐτὸ ἐθεραπεύθη.

Εἰς τὴν Ἱερισσό (ἐγγὺς Ἀγ. Ὀρους) εἶχε ἡ Μονὴ Λαύρας τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου μετόχιον. Ὁ οἰκονόμος Ἰωαννίκιος μετέβαινε διὰ λέμβου εἰς τὸν Στρυμῶνα διὰ νὰ ἀγοράσῃ τινὰ χρειώδη. Ἐπετέ-θησαν βάρβαροι πειρατὲς καὶ ὁ οἰκονόμος ἔρριψε κρυφίως τὰ χρήματα εἰς θάλασσα δεμένα εἰς μανδήλιον. Μετὰ καιρὸν διήρχοντο διὰ τοῦ σημείου ἐκείνου τινὲς μοναχοὶ τῆς Λαύρας καὶ ἔλεγον· «Ἐὰν ὁ Κύριος οἰκονομήσῃ καὶ εὐρωμεν τὰ χρήματα, μεγάλη ἀληθῶς παρρησία ἔχει ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος πρὸς Θεόν». Καθὼς παρετήρουν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης εἶδον ἕνα ὀκτάποδα τὸν ὁποῖον ἐκάρφωσαν διὰ τοῦ καμακίου. Καὶ τότε! Ὡ τῆς πρὸς Θεὸν παρρησίας σοῦ ὄσιε Ἀθανάσιε! Ὁ ὀκτάπους ἐκράτει τὸ μανδήλιον μὲ τὸ χρυσίον (τὰ χρήματα) εἰς τοὺς πλοκάμους του!

Ἄσίου ΛΑΜΠΑΔΟΥ· Ἐκ νεότητος μοναχός. Χάριν θαυμάτων λαβὼν καὶ ἐν ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον τοῖς αἰτοῦσι παρέχει.

Νεομάρτυρος ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ· Ἐκ χωρίου Κλητσὸς τῶν Ἀγράφων. Νέος ἔγινε μοναχός καὶ ἱερεὺς. Ἐλθὼν εἰς Ἀγ. Ὀρος ἠγόρασε τὸ Κουτλουμουσιανὸν κελλίον τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καὶ ἠγωνίζετο μὲ δύο μοναχοὺς. Πυρπολούμενος ἀπὸ θεῖα ἀγάπη ἐπῆγε εἰς Θεσ/νίκη καὶ ὠμολόγησε εἰς κριτὴν, τὸν ἔδειραν καὶ ἐξεδίωξαν. Ἐλθὼν εἰς Θεσ/νίκη ἔδωκε εἰς Τούρκους ὁμολογία πίστεως, ἐλθὼν εἰς Βεζύρη ἐπαρησιάζετο, ἐξεδόθη ἀπόφασις καὶ ἀπεκεφαλίσθη. (1678 μ.Χ).

Ἄσίου ΣΕΡΓΙΟΥ τοῦ ΡΑΝΤΟΥΕΖ ἀνακομιδὴ ἱεροῦ λειψάνου· 1492 ἔτος.

6η Ἄσίου ΣΙΣΩΗ· Ἐγεννήθη ἐν Αἰγύπτῳ τὸν 4ον αἰῶνα, ὅτε καὶ ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ὁ

ἀββᾶς Ὡρ καὶ ἄλλοι συνασκήτεον. Νέος ἔγινε μοναχὸς εἰς Σκήτη Νιτρίας (ἦσαν 1000 μοναχοὶ μὲ τὸν ἀββᾶ προεστῶτα -τὸν Ὡρ). Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου ὁ Σισώης ἦλθε εἰς τὸ ὄρος Ἀντωνίου ἀσκητεῦν. Ἔφησε εἰς τὸν νεκρὸν υἱὸν του εἰς τὸν ὄσιον, νομίζων ὅτι τὸ παιδίον βάλλει μετάνοια εἶπε ὁ ὄσιος· «Ἀνάστα τέκνον καὶ ἔξελθε ἔξω». Καὶ εὐθὺς ἀνέστη. Ὁ πατὴρ δοξολογῶν τὸν Θεὸν προσεκύνησε τὸν ὄσιον ὅστις τοῦ εἶπε ὀρκίζοντάς τον νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς ὅσο ζεῖ. Ἐρωτηθεὶς ἐὰν ἔφθασε εἰς τὰ μέτρα τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου ἀπήντησε· «Ἐὰν εἶχα ἓνα καὶ μόνο λογισμὸν ἐξ αὐτῶν τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου θὰ ἐγενόμην ὄλος ὡς πῦρ. Ἐλεγε· «Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ταπεινοφροσύνη εἶναι πρῶτον ἡ ἐγκράτεια, δεῦτερον ἡ προσευχὴ καὶ τρίτον ὁ ἀγὼν διὰ νὰ εἶναι τις ὑποκάτου παντὸς ἀνθρώπου». 72 ἔτη ἀσκήτευσεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἠσθένησε καὶ ἐγήρασε.. οἱ μαθηταὶ του τὸν ἔφεραν ἐγγὺς τῆς πόλεως Κλύσμα, ὁ ὄσιος ἐλυπεῖτο, ὁ ἀββᾶς Ἀμμοῦν τῆς Ῥαϊθῶ ἠρώτησε· «τί θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ πράξῃς εἰς τὴν ἔρημο ἀσθενής»; Ὁ Σισώης ἔκλαυσε λέγων· «Καὶ μόνη ἡ ἐλευθερία τοῦ λογισμοῦ μου ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἔρημον μοῦ ἔφθανε, ἐδῶ το ὅτι εἶμαι εἰς τὸν κόσμον μὲ στενοχωρεῖ. Εὐρεθεὶς ποτὲ πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἶπε· «ὀρῶν σὲ τάφε δειλιῶ σου τὴν θεάν καὶ καρδιοστάλακτον δάκρυον χέω, χρέος τὸ κοινόφλητον εἰς νοῦν λαμβάνων. Πῶς οὖν μέλλω διελθεῖν πέρας τούτου; Αἴ, Αἴ θάνατε, τίς δύναται φυγεῖν σέ»; Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του εἰς ἐλθόντας ἀγγέλους ἔλεγε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ μετανοήσῃ. Ἐρωτηθεὶς τί δύναται νὰ πράξουν ἂν τὸν ἀφήσουν εἶπε· «Ἄν καὶ δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε, ὅμως στενάζω ὀλίγον καὶ μοῦ ἀρκεῖ». Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ὡς ἥλιος· εἶπε· «Ἴδου ὁ ἀββᾶς Ἀντωνίος εἶπε» Μετ' ὀλίγον Ἴδου ὁ χορὸς προφητῶν, ἀποστόλων.. ἐδιπλασιάσθη ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου του. Εἷς μαθητῆς τοῦ εἶπε· «Δὲν ἔχεις πάτερ ἀνάγκη μετανοίας» ὁ ὄσιος· «ἀληθῶς λέγω ἀκόμη δὲν ἔκαμα ἀρχὴν τινὰ μετανοίας». Καὶ λέγων· «Ἴδου ἦλθε ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέ-γων· «Φέρετέ μοι τὸ σκεῦος τῆς ἐρήμου» παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ἐπλήσθη ὁ τόπος εὐωδίας.

Ἁγ. ΛΟΥΚΙΑΣ· Ἡ παρθένος Λουκία συνελήφθη ἀπὸ τὸν Ῥῆξον διὰ νὰ θυσιάσῃ. Ἡ ἀγία ὠδήγησεν εἰς πίστιν τὸν Ῥῆξον ὅστις ἐγκαταλείψας σύζυγο - τέκνα ὠμολόγησε μὲ τὴν Λουκία εἰς Καμπανία Ἰταλίας. Μετ' αὐτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἄλλοι 24 μάρτυρες.

Ἄσιου ΑΣΤΕΙΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Δυρραχίου, χρισθεὶς μέλι τὸ ἔτος 98 μ.Χ. καὶ σταυρωθεὶς εἰς τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἐν καιρῷ θέρους, κατακεντούμενος ὑπὸ σφηκῶν καὶ μελισσῶν καὶ μυιῶν παρέ-δωκε τὴν ψυχὴν του.

7η Ἄσιου ΘΩΜΑ (ἐν ὄρει Μαλεῶ Λακωνίας)· Ἐνδοξος καὶ πλούσιος, ὕστερον ἔγινε μοναχὸς ὀδηγηθεὶς μὲ στῦλο πύρινο ἀπὸ προφήτη Ἡλία εἰς ὄρος Μαλεοῦ. Πολλὰ θαύματα ἐποίησε, ἐφαίνετο εἰς τοὺς καθαρὸς τῆ καρδία ὡς στῦλος πυρός.

Ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Ἁγίας ΚΥΡΙΑΚΗΣ· Εἰς χρόνους Διοκλητιανοῦ, ἐξ ἀνατολῶν, γονέων Δωροθέου καὶ Εὐσεβίας, ἐπειδὴ ἐγεννήθη ἡμέρα Κυριακῆ, διὰ τοῦτο τὴν ὀνόμασαν ἔτσι. Ἄρχων τὴν ἐζήτη εἰς γάμον, ἡ δὲ δὲν ἠθελε διότι ἀφιέρωσε ἑαυτὴν εἰς Κύριον καὶ Θεοτόκον. Τὴν ἔφεραν εἰς Νικομήδεια εἰς τὸν βασιλέα Μαξιμιανό.

Ἐξήγαγον ἔξω πόλεως, προσευχομένης τῆς ἁγίας πρὶν τὴν ἀποκεφαλίσουν ἄγγελοι ἔλαβον τὴν ψυχὴν τῆς. Φωνὴ οὐρανόθεν εἶπε· «Πορεύεσθε καὶ διηγείσθε εἰς πάντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ». Χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν τὸ ἅγ. Λείψανο.

8η Ἁγίου ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ· Γονέων Χριστοφόρου -Θεοδοσίας ἐξ Ἀντιοχείας, ἀπέθανε ὁ εὐσεβὴς πατήρ του καὶ ὁ Νεανίας ἐσπούδασε φιλοσοφία. Ἡ Θεοδοσία ἔδωκε χρήματα εἰς Διοκλητιανὸν καὶ τὸν ἔκαμε Δούκα Αἰγύπτου. Ἡμέρα τινα ἐνῶ ἐδίωκε χριστιανούς, ἔγινε σεισμός καὶ ἀστραπή. Φωνὴ ἄνωθεν λέγει· «Νεανία ποῦ πηγαίνεις; Μὲ ποῖον πολεμᾷς»; Ὁ Νεανίας εἶπε ὅτι ἔλαβε ἐντολὴν τοῦ βασιλέως. Ὁ Κύριος· «Ἦλθες νὰ με πολεμήσης»; ὁ δὲ· «Τίς εἶσαι Κύριε»; Ἐφάνη ὁ Σταυρὸς καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Νεανίας εἶπε· «Πῶς ἀφῆκες καὶ σὲ ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι»; ὁ ΚΗΙΧ τοῦ εἶπε ὅτι ἐὰν δὲν ἀπέ-θνησκον ἐπὶ Σταυροῦ ὁ κόσμος δὲν θὰ ἐσώζετο, καὶ ὅτι εἶναι σκευὸς ἐκλογῆς. Εὐλογήσας αὐτὸν ἀνελήφθη. Χαίρων ὁ Νεανίας ἦλθε εἰς Σκυθοῦπολι. Εἰς χρυσοχόον ἐζήτησε καὶ τοῦ ἔκαμε τὸ Σταυρὸν ὅπως εἶδε εἰς τὸ ὄραμά του. Ἀχειροποιήτως προσετέθηκαν καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι, Μιχαὴλ Γαβριὴλ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ Σταυροῦ. Ὁ χρυσοχόος προσπαθοῦσε ἀλλὰ δὲν ἔσβηναν.

Ἐγινε μάχη ἔξω ἀπὸ Ἀλεξάνδρεια. 6.000 βάρβαροι ἐφονεύθησαν καὶ ἀπὸ τὸ στρατὸν τοῦ Νεανίου οὐδεὶς ἐφονεύθη. Πρὶν τὴν μάχην ὁ ΚΗΙΧ ἐφάνη καὶ τὸν ἐνίσχυσε. Ἐγραψε ὁ Νεανίας εἰς μητέρα του τὰ θαύματα αὐτά! Ἐκείνη ἦλθε καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ θυσιάσῃ εἰς Θεοῦς, ὁ δὲ ἔθραυσε τὰ εἰδῶλα καὶ διαμοίρασε τὰ χρυσᾶ εἰς πτωχοὺς. Ἐλθὼν ὁ ἄρχων Οὐλκίων με βασιλικά γράμματα, ὁ Νεανίας ἔρριψε ταῦτα κατὰ γῆς μαζὶ μετὰ τὴν ζώνην του καὶ ὠμολόγησε. Τὸν φυλακίζουν εἰς τὴν Καισάρεια. Ὁ ΚΗΙΧ με ἄγγέλους φανεῖς τὸν εὐλογεῖ καὶ τὸν ὀνομάζει ΠΡΟΚΟΠΙΟ.

Πολλοὶ ἐπίστευσαν καὶ ἐμαρτύρησαν. Προσευχομένου τοῦ Προκοπίου νὰ τὸν κατατάξῃ ὁ Θεὸς με μάρτυρας, φωνὴ ἄνωθεν ἐβεβαίωσε τοῦτο. Τὸν φυλακίζουν μετὰ 12 γυναῖκας Συγκλητικῶν. Ἡ μη-τέρα τοῦ ἁγίου ἔβλεπε τὸ μαρτύριον τῶν 12 γυναικῶν, ἐπίστευσε, ἐβαπτίσθη καὶ ἐμαρτύρησε. Ὁ Οὐλκίων ἀπέθανε με ὑψηλὸν πυρετὸν καὶ τὸν διεδέ-χθη ὁ Φλαβιανός.

Κεντᾶται ὁ μάρτυς με σοῦβλες θέτουν κάρβουνα με θυμίαμα εἰς τὸ χέρι του καὶ τὸ κρατοῦν ἄνω τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ τὸ ρίψῃ καὶ νὰ φανῇ ὅτι ἐθυσίασε εἰς εἰδῶλα. Ὁ ἅγιος ψάλλει τὸν 17ο Ψαλμόν. Τὸν ἔρριψαν εἰς πῦρ ἀλλὰ διεσκορπίσθη, ὠδήγησαν ἔξω πόλεως. Εὐχομένου τοῦ ἁγίου διὰ λαὸν καὶ πόλιν καὶ δι' ὅσους ἐορτάζουν τὴν μνήμην του ἠκούσθη θεῖα φωνὴ βεβαιούσα τοῦτο.

Ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἐτάφη ἐντίμως.

Ἰοσίου ΘΕΟΦΙΛΟΥ τοῦ Μυροβλήτου· Ἐκ Ζίχνης Σερρών (Μακεδονίας), φρόνιμος ἐκ νεότητος, ἔγινε ἄριστος καλλιγράφος, κατεγίνετο εἰς μελέτην θείων Γραφῶν καὶ εἰς προσευχὴν κατὰ τὸν λόγον Σοφοῦ Σειράχ τοῦ λέγοντος· «Μετὰ συνετῶν ἔστω ὁ διαλογισμός σου καὶ πᾶσα διήγησίς σου ἐν νόμῳ Ὑψίστου» (Σειράχ 9,15). Λαβὼν τὸ

ἀξίωμα ἱερωσύνης συγκατώκησε μὲ τὸν ἐπίσκοπο Ἀκάκιο. Τότε πατριάρχης Κων/πόλεως ἦτο ὁ Νήφων, ἐν ἔτει 1486 εἰς Ἀλεξάνδρεια ἐπατριάρχευσε ὁ Ἰωακείμ. Συνέβη θανατικὸ εἰς τὴν χώρα. Οἱ ἑβραῖοι διέδιδον ὅτι αἰτία εἶναι οἱ χριστιανοί. Ὁ Τοῦρκος βασιλεὺς Αἰγύπτου Μέλεκ-Μῆναξ, ἐκάλεσε τὸν πατριάρχη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ πίστις των εἶναι ἀληθῆς ἀφοῦ τὸ Εὐαγγέλιο λέγει· «ὁ ἔχων πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖ τῷ ὄρει τούτῳ μετάβηθι ἐντεῦθεν καὶ μεταβήσεται». Προετοιμασθεῖς ὁ Ἰωακείμ καὶ ὁ λαὸς διὰ τριήμερου εὐχῆς καὶ νηστείας διὰ προσευχῆς τοῦ ἐγένετο σεισμὸς καὶ ἄρχισε νὰ μετακινῆται τὸ ἐγγὺς ὄρος τῆς Ἀλεξανδρείας. Τρόμος μέγας κατέλαβε τοὺς ἀπίστους, ὁ πατριάρχης σταυρώσας τὸ ὄρος καὶ λέγων· «Στήθι ὄρος» ἐστάθη τὸ ὄρος. Ἔως τῆς σήμερον φαίνεται καὶ ὀνομάζεται τουρκιστί «ντοῦρ-ντάγ» (=σταμάτα βουνὸ) εἰς ἀνάμνησι τοῦ θαύματος. Ἐπιε καὶ δηλητήριο ὁ Ἰωακείμ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ οὐδὲν κακὸ ἔπαθε. Μετὰ πλύνας τὸ ποτήριον ἔδωκε εἰς τὸν κατασκευάσαντα ἑβραῖον νὰ πῖν (οὕτω διέταξε ὁ Μέλεκ-Μῆναξ) καὶ πῖν τὸ ὕδωρ εὐθὺς ἀπέθανε. Ὁ Μέλεκ ἰδὼν ταῦτα διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν ὑπουργὸν του καὶ γραμμα-τέα του, ὑπερασπιστὰς τῶν ἑβραίων. Καὶ τοὺς ἐβραίους ἠθέλησε νὰ ἀφανίσῃ ἀλλὰ ἐμεσίτευσε ὁ πατριάρχης καὶ μὲ ἕξοδά του ἐπόνθησαν καμαροειδεῖς ὑδραγωγούς ποῦ καὶ σήμερον σώζονται καὶ ἔφεραν ὕδωρ ἀπὸ τὸ Νεῖλο ἕως Κάιρο. Ἀπέστειλε τότε ὁ πατριάρχης Νήφων Κων/πόλεως τὸν Θεόφιλον ὅστις ἦτο νοτάριος καὶ ἑξαρχος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας μὲ τὸν ἐπίσκοπον Ἀκάκιο εἰς Αἴγυπτον. Κατέγραψαν λεπτομερῶς τὰ θαύματα καὶ ἐπι- στρέψας δὲν παρέμεινε πολὺ εἰς Κων/πολιν. Ἀνεχώρησε διὰ Ἁγ. Ὄρος εἰς μονὴ Βατοπεδίου καὶ Ἰβήρων ὅπου 15 ἔτη ἔμεινε καλλιγραφῶν βιβλία. Ὁ πατριάρχης Κων/πόλεως Θεόκλητος διερχόμενος ἀπὸ Θεσ/νίκη ἦτις ἦτο ἐστερημένη ποιμένος, ἔγραψε εἰς Θεόφιλον διότι ἦτο φίλος καὶ συμπατριώτης νὰ ἔλθῃ εἰς Θεσ/νίκη. Ὁ Θεόφιλος ἐνόησε τὸν σκοπὸν ὅτι θέλουν νὰ τὸν κάμουν ἐπίσκοπον Θεσ/νίκης, ἔγινε μεγαλόσχημος καὶ ἔγραψε ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ διότι εἶναι ἀσθενὴς καὶ παρητηθῆ τῆς ἱερωσύνης. Πλησίον τῆς μονῆς Ἰβήρων ἔκτισε μικρὰ καλύβη ἐγγὺς τοῦ ἀσκητοῦ Διονυσίου καὶ ἔμεινε ἀσκητεύων, μετ' ὀλίγον ἐπῆγε εἰς συνοδείᾳ τοῦ Γέροντος Κυρίλλου εἰς Καρυάς. Ἐκεῖ ἔγινε φίλος μὲ τὸν «Πρῶτον» τοῦ Ἁγ. Ὄρους τὸν Σεραφεῖμ. Εὐρῶν τὸ κελλὶον τοῦ Ἁγ. Βασιλείου εἰς Καψάλα (=δασώδης περιοχὴ βορείως καὶ βορειοανατολικά Καρυῶν) καὶ μὲ χρήματα τοῦ «Πρώτου» Σεραφεῖμ ἀνεκαίνισε τὸ κελλί, ἀπέκτησε καὶ τὸν μαθητὴ Ἰσαάκ. Ἐδόθη εἰς ἀγῶνας πνευματικὸς καὶ ἰδίως εἰς νοερὰ προσευχή. Προγνωρίσας τὸ τέλος του, ἔγραψε ὁμολογία πίστεως καὶ διαθήκη, ἱερεῖς ἐτέ-λεσαν εὐχέλαιον τὴν Πέμπτη. Τὸ Σάββατον ἐκοινώνησε Ἁγ. Μυστήρια. Τὴν Κυριακὴν 8 Ἰουλίου 1558 εὐλογήσας τὸν μαθητὴν του Ἰσαάκ, τοῦ ἔδωκε ἐντολὴν νὰ μὴν τὸν ἐνταφιάσῃ ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὸ δάσος νὰ τὸν φάγουν τὰ θηρία. Λέγων τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέξαι τὸ πνεῦμα μου» ἐκοιμήθη. Λαβὼν τὸ ἅγ. Λείψανον τὸ ἄφησε ὁ Ἰσαάκ ἀνατολικά τοῦ κελλίου εἰς ἀπόστασι 70 περίπου μέτρων κάτω εἰς τὴν χαράδρα. Ἐκαμε ψεύτικον τάφον εἰς τὸ κελλίον, καὶ ἔλεγε ὅτι τὸν ἐνεταφίασε χωρὶς ἀκολουθία κατ' ἐντολὴν τοῦ ὁσίου. Ὁ τάφος ἐκεῖνος ἔγινε προσκύνημα. Μετὰ 40 ἡμέρας οἱ Παντοκράτορινοὶ μοναχοὶ εὔρον τὸ ἅγιον λείψανον ἄφθαρτον τὸ μετέφερον εἰς Μονὴν Παντοκράτορος, ὁ μαθητὴς ἐζητοῦσε τὸν ἅγιον.. καὶ οἱ τῆς Μονῆς Ἰβήρων ἐζήτησαν τὸ ἅγιον λείψανον, ἐγένετο φιλονεικία, ὁ ἐπίσκοπος Μακάριος τοῦ Ἁγ. Ὄρους μὲ κοινὴ γνώμη τῶν ἡγουμένων τῶν ἀνωτέρων Μονῶν ἀπεφάσισε καὶ ἡ μὲν δεξιὰ χεὶρ τοῦ ὁσίου ἔμεινε εἰς Μονὴν Παντοκράτορος, τὸ ὅλον σῶμα μετεφέρθη καὶ ἐνεταφιάσθη

εις τὸ ἱερὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Κελλίου ὅπου ἠσκήτευσεν καὶ ἐκοιμήθη ὁ ὅσιος. Ἐκτοτε ἤρχισεν νὰ βρῆ μύρον εἰς ἔνδειξιν τῆς θεαρέστου αὐτοῦ ζωῆς. Ἡ χεὶρ ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ἕως κάτω, εἰς στάσι ἱερατικῆς εὐλογίας, ἄφθαρτος καὶ ἕως νῦν ἐκτίθεται εἰς προσκυνητὰς καθ' ἐκάστην εἰς τὴν Ἱ.Μονὴ Παντοκράτορος.

Ὁ τόπος ὅπου ὁ Ἰσαὰκ ἄφησε τὸ ἅγ.Λείψανον τοῦ ὁσίου (εἶναι 50 μέτρα ἀπὸ τὸ κελλίον τοῦ Ἁγ. Νικολάου ὅπου καὶ ὁ ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀσκήτευσεν ἀπὸ τὰ ἔτη 1794-1805 καὶ ἔγραψε πολλὰ ἀπ' τὰ ἔργα του).

Νεομάρτυρος ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ· Ἐκ τοῦ χωρίου Ἅγιος Βλάσιος τῶν Ἰωαννίνων, ἦτο ἐφημέριος εἰς Κων/πολι. Συνέβη τότε εἶς ἱερομόναχος Κύπριος 70 ἐτῶν νὰ τουρκεύσῃ. Ἰδὼν τοῦτον νὰ διδάσκη τὴν ἀντίχριστο διδασκαλίαν τοῦ Κορανίου, συμπονῶν ἴστατο σιωπῶν. Οἱ Τοῦρκοι τοῦ εἶπον νὰ τουρκεύσῃ διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὸν παράδεισον. Ὁ Ἀναστάσιος εἶπε· «᾽Ω τυφλοὶ καὶ πεπλανημένοι, τί τὸν ἀκούετε; πού γνωρίζετε τὴν πίστιν σας ὁ «Ὁ ἀρνηθεὶς τὸν Χριστόν; καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπὼν ἤλεγξε τὴν πλάνην των. Τὸν ἔφεραν εἰς κριτὴν καὶ Βεζύρη καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐξορίσῃ εἰς Χίον. Ἐρχόμενος εἰς λιμένα ἐχλεύασεν τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ καὶ ἐκεῖνοι τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὸ Γιενή-τζαμί (1743 ἔτος). Μετὰ τὴν ἀποτομὴν φῶς οὐράνιον ἐφαίνετο ἄνωθεν τοῦ λειψάνου του.

9η Ἁγίου ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ· Ἐξ Ἀντιοχείας Ἰουδαίας, μετὰ τοὺς γονεῖς τοῦ ἐβαπτίσθη ἀπὸ ἅγ. Ἀποστόλους. Ὁ Παγκράτιος ἐκήρυξε εἰς Πόντον, ὅταν ὁ Ἀπόστ. Πέτρος ἦλθε εἰς Πόντον ὁ Παγκράτιος τὸν ἠκολούθησεν ἕως Συρίας, τὸν ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον καὶ τὸν ἔστειλε εἰς τὴν Σικελίαν. Ἐκεῖ ὁ ἅγιος κατέστρεψε τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Φάλκωνος, μετὰ προσευχὴν του καὶ ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κηρύγματος ἔλαμψε καθὼς καὶ ὁ τόπος, ὁ λαὸς τὸν προσεκύνησεν. Τοὺς εἶπε· «Ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ φωτίσῃ τὰς καρδίαις σας». Ἐβαπτίσθη ὁ ἡγεμὼν καὶ πλήθη λαοῦ.

Ἐκτισαν ἐκκλησίαν. Εἰς τὴν πρώτην λειτουργίαν ἐξηφανίσθησαν τὰ εἰδῶλα ἀπὸ τοὺς γύρω ναοὺς.

Οἱ ἱερεῖς εἰδῶλων συνεκέντρωσαν ἄλλα ὁ ἅγιος μετὰ προσευχὴν τὰ συνέτριψε, ἐπίστεψαν καὶ ἐβαπτίσθησαν 24.000 λαός. Ὅταν ἐλειτουροῦσε ἡ ἐβάπτιζε φωτεινὴ νεφέλη ἐκύκλωνε τὸν ἅγιον. Ὁ ἡγεμὼν Βονιφάτιος μετὰ εὐχὰς ἁγίου ἐνίκησεν εἰς μάχην χωρὶς νὰ θανατωθῆ εἶς ἐκ τῶν στρατιωτῶν του. Εἰδωλολάτρες μετὰ ἱερεῖαν καὶ μάντις ἔκαμαν διαδήλωσιν ἀπειλῶντας νὰ φονεύσῃ τὸν ἄρχοντα ἂν δὲν ἐπανα-φέρῃ τὴν θρησκείαν των. Εὐχομένου τοῦ ἁγίου ἔγιναν ἀστραπαί, σεισμοὶ καὶ φοβηθέντες ἔφυγον. Αἰρετικοὶ καὶ Ἑβραῖοι ἦλθον εἰς τὸν ἅγιον ὁ ὁποῖος ἤλεγξε αὐτούς, ὅταν ἔφευγον, τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη καὶ ἐπνίγησαν.

Ὅταν ἐγήρασε ὁ ἅγιος ἤκουσε θεῖαν φωνὴν νὰ χειροτονήσῃ διάδοχόν του, ἐπίσκοπον Ταυρομενίας Σικελίας τὸν μαθητὴν του Ἐπαφρόδιτον. Ἦλθον ἐχθροὶ εἰς πόλιν των, ὁ ἅγιος ἐφόρεσεν τὴν ἱερατικὴν στολήν, ὁ διάκονός του ἐβάσταζε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχομένου τοῦ ἁγίου ἐσκοτίσθησαν οἱ ἐχθροὶ καὶ ἐσφάζοντο μετὰ τῶν 4.000 ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν. Ἐκάλεσαν μίαν φοράν τὸν ἅγιον εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐμέθυσαν καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰ εἰδῶλα, ὁ ἅγιος ἤλεγξε αὐτούς, ἐσταύρωσεν τὸ εἶδωλον καὶ τὸ συνέτριψε. Τότε ἐκεῖνοι τὸν ἐλιθοβόλησαν καὶ κατέκοψαν

μέ μαχαίρας. Παιδίον εἶδε ταῦτα καὶ διωκόμενο ὑπὸ στρατιωτῶν, ἐπήδησε εἰς ἕνα κρημνόν, ἄγγελος τὸ ἐφύλαξε σῶο. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἁγίου εὗρον τὸ ἁγ.Λεῖψανο κυκλούμενο ἀπὸ θεῖο φῶς. Τὸ παιδίον εἶπε ὅπως εἶδε τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου. Ὁ Βονιφάτιος ἐθανάτωσε ἰδιοχείρως τοῦ φονεῖς τοῦ ἁγίου. Ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς μαθητὴ του Εὐάγριο καὶ τὸν ἤλεγξε διότι τὸν ἐνεταφίασαν μὲ χρυσοῦν λάρνακα. Ἦνοιξαν τὸν τάφο καὶ ἤλαξαν τὴ θήκη, τὸ ἁγ. Λεῖψανο ἂν καὶ εἶχαν πα-ρέλθει 7 ἡμέρες ἦτο σῶο δὲν ἔφερε ἴχνη πληγῶν καὶ εὐωδίαζε. Ἐτέθη εἰς λιθίνην λάρνακα καὶ ἐκτίσθη ναὸς εἰς τὸν ἱερομάρτυρα Παγκράτιον.

Οἱ ὄσιοι ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ ῥήτωρ καὶ ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΣ· Ὁ Διονύσιος ἐμορφώθη πᾶσα σπουδὴ καὶ ἐκάρη μοναχὸς εἰς μονὴ Στουδίου. Μετὰ ἦλθε εἰς Ἁγ. Ὄρος εἰς Σκήτη τῶν Καρεῶν. Τελειότερα ἀσκητικὴ ζωὴ ἐπιζητῶν ἦλθε εἰς Μικρὰ Ἁγία Ἄννα μὲ τὸν μαθητὴ του Μητροφάνη ἡσυχάζοντες εἰς σπήλαιον. Ἀπὸ τῆ μονῆ Στουδίου ὁ Διονύσιος ἦτο ἱερεὺς καὶ πνευματικὸς. Ὁ ὄσιος Μητροφάνης ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ πνευματικὸς, μετέβαινε εἰς περιοχὴ Ἀρναίας Χαλκιδικῆς διὰ ἐξομολόγησι πιστῶν. Τὴν 9 Ἰουλ. 1606 ἐκοιμήθη ὁ ὄσιος Διονύσιος καὶ ὀλίγον ἀργότερα ὁ ὄσιος Μητροφάνης. Τὸ ἔτος 1956 ἐκτίσθη εἰς σπήλαιο τῶν ὁσίων μικρὸς περικαλῆς ναὸς εἰς μνήμη ὁσίων.

10η Ἁγίων 45 ΜΑΡΤΥΡΩΝ ἐν Νικοπόλει Ἀρμενίας· Ἐμαρτύρησαν εἰς χρόνους Λικινίου καὶ ἡγεμόνος Λυσίου. Οἱ Λεόντιος, Μαυρίκιος Δανιήλ καὶ Ἀντώνιος ἦσαν πρόκριτοι Νικοπόλεως.

Ἐρρίφθησαν ἐντὸς καμίνου καὶ ἐτελειώθησαν.

Ὀσίου ΑΝΤΩΝΙΟΥ τοῦ Ῥώσσου (982-1072)· Ἐγέ-νετο μοναχὸς εἰς Ἱ,Μονὴ Ἐσφιγμένου, δεξάμενος διὰ θείας ἀποκαλύψεως προσταγὴν τοῦ ἡγουμένου ἀπῆλθε εἰς Ῥωσσία διὰ νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὸν μοναχισμόν. Ὁ ἡγεμὼν Κιέβου Σιατοπόλκος ἐδίωξε τοὺς ἐναρέτους ἄνδρας, ὁ Ἀντώνιος ἐπέστρεψε καὶ εἰς τὸν λόφον βορείως- Ἐσφιγμένου μονῆς καλούμενον Σαμάρεια εἰς σπήλαιο (σωζόμενον καὶ νῦν) ἡσκήτευσεν.

Ὅταν ὁ εὐσεβὴς Γιαροσλάβος ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν Κιέβου ὁ Ἀντώνιος ἐπέστρεψε. Πατρίς του ἦτο ἡ Λιούμπιτσα πλησίον τοῦ Τσερνικόφ, ἐξ εὐσεβῶν γονέων ὁ Γιαροσλάβος ἐσύναξε τοὺς ἐκδιω-χθέντας ἀπὸ Σιατοπόλκο ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἔκτισε ναοὺς. Ὁ Ἀντώνιος κατώκησε εἰς τὸ σπήλαιο ὅπου ὕστερον ἐκτίσθη ἡ μονὴ Σπηλαίων. Ἀπέκτησε τοὺς πρώτους μαθητάς, τὸν Νίκωνα ὁ ὁποῖος ἔγινε ἱερεὺς καὶ τὸν Θεοδόσιον. Ἡ φήμη τοῦ διεδόθη παντοῦ, ὁ νέος ἄρχων ὁ Ἰζεσλάβ ἦλθε μετὰ τῶν συγκλητικῶν αὐτοῦ καὶ ἔλαβε τὴν εὐλογία τοῦ ὁσίου. Ὅταν ὁ υἱὸς ἐνὸς ἄρχοντος, Βαρλαάμ καλούμενος ἔγινε μοναχός, ὁ ἄρχων με στρατὸ ἦλθε καὶ τὸν ἔλαβε βιαίως εἰς τὸ παλάτιον αὐτοῦ ἐνδύσας κοσμικὰ ἐνδύματα ἀντὶ τῶν μοναχικῶν. Τοὺς μοναχοὺς διεσκόρπισεν.

Ὁ ἡγεμὼν Πετσάβ διέταξε νὰ ἐξορισθῇ ὁ ἱερεὺς Νίκων, οἱ πολῖται ὤρισαν ὁ Ἀντώνιος νὰ ἐξορισθῇ, οἱ δὲ μοναχοὶ νὰ ἀναχωρήσουν. Ὁ Ἀντώνιος μὲ μαθητάς του ἀνεχώρησε μακρὰν τοῦ Κιέβου. Ἡ σύζυγός του Ἰζεσλάβ, κόρη στρατηγοῦ τῆς Λεχίας, ἔλεγε εἰς τὸν Ἰζεσλάβ ὅτι εἰς τὴν πατρίδα της ὁ ἄρχων ἐξεδίωξε τοὺς μοναχοὺς καὶ αἰφνιδίως ἀπέθανε. Φοβηθεὶς ὁ Ἰζεσλάβ ἐπανάφερε αὐτοὺς εἰς τὰ σπήλαιά των. Ἦσαν 12 οἱ μοναχοί. Σκάψαντες τὸ σπήλαιο ὠκοδόμησαν εἰς αὐτὸ ἐκκλησίαν καὶ κελλία.

40 ἔτη ἔμεινε στηρίζων τοὺς μαθητάς του ὁ Ἀντώνιος. Διῶρισε τὸν Βαρλαάμ ἡγούμενο καὶ ἔμεινε ἔγκλειστος ἡσυχάζων. Ἐπειδὴ ἠϋξανε ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν ἠθέλησαν νὰ κτίσουν Ναὸ εὐρύχωρο ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου. Ἐκτίσθη εἰς μνήμη τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ ἡγεμὼν ἠγειρε ναὸ ἔγγυς τοῦ ναοῦ κοιμήσεως ἐν ὀνόματι Ἁγίου Δημητρίου καὶ ὤρισε ἵνα ὁ Βαρλαάμ ἡγουμενεύει εἰς αὐτὸν τὸν ναόν.

Τότε οἱ μοναχοὶ μὲ εὐλογία τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου ἐξέλεξαν ἡγούμενο τὸν Θεοδόσιον, ἠθελαν νὰ οἰκοδομήσουν νέον μοναστήριον. Ὁ Ἀντώνιος ἔστειλε ἐπιστολὴν εἰς ἡγεμόνα καὶ παρεκάλει νὰ δοθῇ ἄδεια ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου νὰ κτισθῇ μονή. Ὁ ἡγεμὼν ἐχάρη καὶ ἀπέστειλε ἄρχοντα ἐπιστάτην, ἐκτίσθη ναός, κελλία καὶ λοιποὶ χώροι, ὠνομάσθη μονὴ τοῦ Σπηλαίου εὐλογίας ἀπαρχῆ τοῦ Ἁγίου ὄρους Ἰθῶ.

Τότε μοναχὸς τῆς μονῆς Στουδίου ὁ Μιχαὴλ εὐρεθεὶς εἰς Κίεβο ἐδίδαξε τὸ τυπικὸν ἀκολουθιῶν, νηστειῶν κλπ. Αὐτὰς τὰς διατάξεις παρέλαβε ὁ Θεοδόσιος καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ αἱ ἄλλαι Μοναὶ Ῥωσσίας παρέλαβον. Προεῖπε ὁ Ἀντώνιος τὴν ἥττα τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ ἀπὸ τοὺς Πολοβτσιανούς οἱ ὅποιοι ἠχμαλώτιζον καὶ ἐλεηλάτουν τὴν χώραν. Τότε ἦλθε ὁ νέος, Σὴμ καλούμενος εἰς τὸν Ἀντώνιον, διωχθεὶς ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα Ἰταλίας. Ὁ Ἰζεσλάβ τὸν ἐτίμησε καὶ ἔκαμε Συγκλητικόν.

Πρὶν τὴν μάχην μὲ Πολοβτσιανούς, ὁ ὅσιος Ἀντώνιος εἶπε εἰς τὸν Σὴμ ὅτι εἰς τὴν μάχην ὁ Θεὸς θὰ τὸν σώσῃ ἐπειδὴ θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ ναοῦ καὶ πρῶτος θὰ ἐνταφιασθῇ εἰς τὸ ναὸ αὐτόν. Μετὰ τὴν ἥττα εἰς τὴν μάχην, ὁ Σὴμ ἐλθὼν ἔδωκε εἰς τὸν ὅσιον μία χρυσοῦν ζώνην καὶ ἓνα στέφανον πολύτιμον τὰ ὅποια ὁ πατήρ του τὰ εἶχε ἀφιερῶματα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ. Ὅτε ἔφευγε ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν λαμβάνων τὸν στέφανον καὶ τὴν ζώνην ἤκουσε φωνὴν τοῦ ΚΗΙΧ λέγουσα νὰ μὴ χρησιμοποιήσῃ αὐτὰ παρὰ μόνον νὰ τὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου ποὺ θὰ κτίσῃ ὁ ὅσιος Ἀντώνιος. Ἀνέβη εἰς πλοῖον καὶ γενομένης τρικυμίας εἶδε εἰς τὸν οὐρανὸν Ναὸν καὶ φωνὴν λέγουσα ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Ναὸς ποὺ θὰ οἰκοδομηθῇ, ὁ Ἀντώνιος θὰ λάβῃ διαστάσεις 50 μέτρα μῆκος, 30 εἰς τὸ ὕψος καὶ 10 εἰς πλάτος, εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν θὰ ἐνταφιασθῇ.

Εὐθὺς ἔγινε γαλήνη. Ὁ ὅσιος Ἀντώνιος ἀκούσας ταῦτα δοξάζων τὸν θεὸν ἔλαβε τὴν ζώνην, στέφανον, μετωνόμασε τὸν Σὴμ εἰς Σίμωννα, ἔγινε ὀρθόδοξος ἀπαρνησάμενος τὰς κακοδοξίας τῶν Λατίνων.

Ἐμεινε δὲ εἰς Κίεβο μὲ οἰκογένειάν του καὶ μὲ ἄλλους ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντας σύνολον 3.000 ἀνθρώπων. Μετ' ὀλίγα χρόνια ἦλθον ἀπὸ Κων/πολι 4 ἀρχιτέκτονες καὶ εἶπον εἰς Ἀντώνιον καὶ Θεοδόσιον· «Ποῦ θὰ οἰκοδομηθῇ ὁ Ναός»; Οἱ ὅσιοι· «ὅπου φανερώσῃ ὁ Θεὸς εἰς ἡμᾶς». - «Πῶς ἐσεῖς ποῦ γνωρίζετε τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου σας ἀγνοεῖτε τὸν τόπον οἰκοδομῆς ναοῦ»; Καὶ τὰ χρήματα τοῦ μισθοῦ μᾶς ἐδώκατε..!

Οἱ ὅσιοι ἐξεπλάγησαν ἀκούοντες ταῦτα.. οἱ δὲ εἶπον· Ἡμέραν τινὰ ἦλθον πρὸς ἡμᾶς βασιλικοὶ ἄνθρωποι καὶ μᾶς ἔφερον εἰς ναὸν τῶν Βλαχερνῶν εἰς τὴν βασιλίττιαν. Προσεκυνήσαμεν αὐτήν, ἦτο μὲ πλῆθος δορυφόρων περικυκλωμένη, μᾶς εἶπε· «θέλω νὰ ἀπέλθῃτε εἰς Κίεβο Ῥωσσίας καὶ νὰ οἰκοδομήσετε ναὸν, ἰδοὺ καὶ ὁ μισθὸς σας διὰ 3 χρόνια ἐργασίας. Μᾶς ἔδειξε τοὺς μοναχοὺς Ἀντώνιον καὶ Θεοδόσιον (ὕμᾶς..) λέγουσα ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἀφοῦ τελέσῃ τὴν εὐχὴ ἐνάργεως θ' ἀπέλθῃ εἰς αἰωνίους μονάς. Ὁ δὲ Θεοδόσιος μετὰ τὸν δεῦτερον χρόνον τῆς οἰκοδομῆς θὰ κοιμηθῇ ἐν Κυρίῳ καὶ αὐτός. Ὅταν ἡ οἰκοδομὴ τελειώσῃ ἐγὼ ἢ ἡμεῖς θὰ ἔλθω μόνον ἐκεῖ νὰ ἴδω τὸ ἔργον σας καὶ νὰ μείνω ἐκεῖ διὰ παντός. Ἐδωκε εἰς ἡμᾶς καὶ ἄγ.Λείψανα 7 μαρτύρων τῶν Ἁγίων'

Ἄρτεμιού, Πολυεύκτου, Λεοντίου, Ἀκακίου, Ἀρέθα, Θεοδώρου καὶ ἕτερον τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Πέρσου. εἶπε εἰς ἡμᾶς· «Ὅταν ἐξέλθετε ἐκ τοῦ Ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν θὰ ἴδετε τὸ σχέδιο τοῦ Ναοῦ». Ἐξήλθομεν καὶ εἶδομεν εἰς οὐράνιον ὕψος ναὸν θαυμαστόν. Εἰσήλθομεν εἰς ναὸν Βλαχερνῶν καὶ ἡ βασίλισσα ἔδωκε εἰς ἡμᾶς μία εἰκόνα Θεοτόκου εἰποῦσα· «Ἐπ’ ὀνόματι αὐτῆς θὰ τιμηθῇ ὁ ναός».

Προσκυνήσαντες ἦλθομεν εἰς οἴκους ἡμῶν καὶ ἠτοιμάσθημεν διὰ ταξειίδι. Ἐπιβάντες εἰς πλοῖο ἰδοὺ ἦλθομεν. Ὁ ὄσιος εἶπε ὅτι κυρία Θεοτόκος ἐν ὀράματι ἔδειξε ταῦτα καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦλθον εἰς Κων/πολι, οἱ δορυφόροι καὶ βασιλικοὶ ἄρχοντες ἦσαν ἄγγελοι. Δοξάζοντες τὸν Θεόν, ἔγινε γνωστὸ τοῦτο καὶ λαὸς πολὺς ἦλθε εἰς Μονή. Προσευχομένου τοῦ ὀσίου Ἀντωνίου ἠκούσθη Θεία φωνή «Ἀντώνιε, εὔρες χάριν παρ’ ἐμοῦ» ὁ δέ· «Κύριε ἄς καταβῆ δρόσος εἰς τὸν τόπο τοῦ ναοῦ εἰς δὲ γῆ ἄς γίνῃ ξηρασία».

Τὸ πρῶν εἰς τὸν τόπον ποὺ θὰ ἐκτίζετο ὁ ναὸς εὐρέθη ὑγρὸς, ἔξω κατάξηρος. Τὴν ἐπομένη νύκτα ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ ὁ ὄσιος νὰ μείνῃ ὁ τόπος τοῦ ναοῦ κατάξηρος ἢ δὲ ἄλλη γῆ ὑγρασία. Καὶ τούτου γενομένου εὐχομένου τοῦ ὀσίου εἰς τὸν χῶρον ἐκεῖνον κατῆλθε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ἔβαλον τὰ θεμέλια τὸ ἔτος 1073. Ἐκτίσθη ὁ ναὸς κατὰ τάξιν ὁ ὄσιος Ἀντώνιος τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς ἀρετὰς καὶ θαύματα διετέλεσε, εἰς σπήλαια οἰκῶν ὡς εἰς τάφο καὶ ὄλος ὁ βίος αὐτοῦ μία ἐνθύμησις θανάτου. Προγνωρίσας τὸν θάνατό του, ἐνουθέτησε τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ (1073 μ.Χ) καὶ ἐτάφη εἰς σπήλαιο κρυφίως ὑπὸ μαθητῶν του, παραγγείλας νὰ μὴ φανερώσουν τὸν τάφον του. Ἔως σήμερον μένει ἄγνωστος ὁ τάφος του. Πολλοὶ πολλὰκις ἐδοκίμασαν νὰ σκάψωσι τὸ σπήλαιο καὶ νὰ εὕρωσι τὸ ἅγ. Λείψανό του ἀλλ’ ἐξῆλθε πῦρ.

Ἐκοιμήθη καὶ ὁ ὄσιος Θεοδόσιος εἰρηνικὰ τὸ βί ἔτος οἰκοδομήσεως. Ἐπὶ ἡγουμενίας Νίκωνος, ἐφάνησαν οἱ ὄσιοι Θεοδόσιος καὶ Ἀντώνιος (ἐνῶ εἶχον ἀποθάνει πρὸ ἐτῶν..) εἰς ἀγιογράφους εἰς Κων/πολι καὶ τοὺς ἔδειξαν τὰς ἀγιογραφίας τοῦ ναοῦ Βλαχερνῶν, ἐπλήρωσαν αὐτοὺς (ὡς καὶ πρότερον τοὺς οἰκοδόμους) καὶ ἀπέστειλαν εἰς Κίεβο διὰ ἀγιογράφησι τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου. Πλέοντας πρὸς Κίεβο ὑπελόγησαν ὅτι τὰ χρήματα δὲν ἦσαν ἀρκετὰ καὶ ἠθέλαν νὰ ἐπιστρέψουν, ἔγινε τρικυμία φοβερὴ καὶ ἐφέρετο ὑπὸ ἀνέμων τὸ πλοῖο ἀκυ- βέρνητο. εἶδον εἰς ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ θαυμαστὸ Ναὸ ὅμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἔδειξε ἡ Θεοτόκος εἰς τοὺς οἰκοδόμους, ἡ δὲ Θεοτόκος ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς· «τί κοπιάζετε νὰ ἐπιστρέψετε; Ἐγὼ διὰ τοῦ ἀνέμου θὰ σᾶς φέρω εἰς τὸν τόπο ποὺ θ’ ἀγιογραφήσετε τὸ ναὸ μου, ἐκεῖ θὰ μείνετε μοναχοὶ ἕως τέλους τῆς ζωῆς σας». Ἦλθον εἰς τὴ Μονὴ καὶ εἶπον τὰ συμβάντα, ὅταν εἶδον τὰς εἰκόνας ὀσίων Ἀντωνίου καὶ Θεοδοσίου εἶπον ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ποὺ τοὺς ὠμίλησαν καὶ ἐπλήρωσαν. Ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ ἤρχισαν νὰ ἀγιογραφοῦν. Ὅταν ἠτοιμάσθη ἡ Πλατυτέρα, ἐξήστραψε τὸ πρόσωπο Θεοτόκου ὡς ἥλιος, ἐφάνη δὲ μία περιστερὰ ἐξεληθοῦσα ἐκ τοῦ στόματος τῆς εἰκόνας ἐκάθισε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σταυροῦ τοῦ τέμπλου, περιήρχετο τὰς εἰκονογραφήσεις καὶ πάλι εἰσῆρχετο θαυμασίως εἰς τὸ στόμα τῆς πλατυτέρας. Μετὰ τὴν ἀγιογράφησι ναοῦ, ἔγιναν μοναχοί, ἐτοίμασαν τὰ ἀρμόδια διὰ ἐγκαίνια ναοῦ καὶ ἐνῶ δὲν εὐρέθη λίθος ἀρμόδιος διὰ τὴν Ἁγία Τράπεζα, τὴν 13 Αὐγούστου, εὐρέθη παραδόξως ἐν μάρμαρο λευκὸ ἔτοιμο ἰσόμετρο διὰ Ἁγία Τράπεζα καὶ 4 κιόνια διὰ παράστουλα τοῦ κουβουκλίου, ἄνθρωπος ἄγνωστος εἰδοποίησε τὸν Ἀρχιερέα καὶ ἄλλοι 3 μητροπολίται εἰδοποιηθέντες ἦλθον. Τελουμένης τῆς ἀκολουθίας τῶν ἐγκαινίων, ὅταν ἔψαλλον τὸ «ἄρατε πύλας» οἱ ἄρχοντες ἡμῶν καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς

δόξης, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ οὐδενὸς εὕρισκομένου ἐντὸς ἠκούσθη ἀγγελικὴ ὑμνωδία τὸ «Κύριος κραταιὸς καὶ δυνατός, αὐτὸς ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης». Καὶ πάλιν ἠκούσθη ἐκ τρίτου τὸ αὐτὸ μέλος. Τὴν 15ῃ ἔγινε ἡ πανύγηρις τῆς κοιμήσεως λαμπρῶς.

11ῃ Ἁγίας μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου ΕΥΦΗΜΙΑΣ· Κατήγετο ἐκ Χαλκηδόνος, γονέων Διλόφρονος καὶ Θεοδοσιανῆς. Ὁμολόγησε Χριστὸν εἰς διωγμὸ Διοκλητιανοῦ, ἐβασανίσθη διὰ τροχοῦ καὶ πυρός, ἐρρίφθη εἰς θηρία ἀλλ' ἔμεινε ἀβλαβῆς.

Μία ἄρκτος τὴν ἐδάγκασε καὶ προσευχηθεῖσα πα-ρέδωκε τὴν ψυχὴ τῆς. Εἰς 4ῃ Οἴκουμ. Σύνοδο, ἐπειδὴ οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἐπέιθοντο εἰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ἔθεσαν καὶ οἱ ὀρθόδοξοι καὶ οἱ μονοφυσίτες τὸ βιβλίον μὲ τὸ «πιστεύω» των καὶ μετὰ 3 ἡ-μέρας ἤνοιξαν τὴν λάρνακα. Εὔρον τὸ βιβλίον τῶν αἰρετικῶν εἰς τοὺς πόδας, τῶν δὲ ὀρθοδόξων εἰς τὸ στήθος τῆς κρατοῦσα αὐτὸ εἰς τὴν δεξιὰ χεῖρα. Τὸ ἁγ.Λείψανον πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως μετεκομίσθη εἰς Χαλκηδόνα. Εἰς Κων/πολι ἐκτίσθη ναὸς εἰς μνήμη καὶ τιμὴ ἁγίας. Σήμερον εὕρσκεται ἄφθαρτον τὸ ἅγιον λείψανον εἰς Κων/πολι εἰς τὸ Φανάρι εἰς τὸν ναὸν Ἁγ. Γεωργίου, δεξιὰ εἰς παρεκλήσιον ἁγίας Εὐφημίας.

Ἁγίου ΚΙΝΔΕΟΥ· Ἱερεὺς ἐκ Παμφυλίας, ὠμολόγησε εἰς ἡγεμόνα Στρατόνικον 290 μ.Χ, τὸν ἀναγκάζοντα νὰ τρέχη μὲ σιδηρὰ ὑποδήματα. Καθ' ὁδὸν εὔρον ἄνθρωπον μεταφέροντα φορτίον ξύλων. Οἱ δῆμιοι ἠθέλησαν νὰ τὰ ἀρπάξουν διὰ νὰ τὸν καύσουν. Ὁ Κίνδεος ἐπλήρωσε τὴν τιμὴ τῶν ξύλων, τὰ με-τέφερε ἐπ' ὤμων, ῥιφθεὶς εἰς τὸ πῦρ ἔμεινε ἀβλαβῆς. Γενομένου σκοτόυ καὶ βροντῶν, προσηυχῆθη ὁ ἅγιος καὶ ἔγινε γαλήνη. Παρέδωκε τὸ πνεῦμα του.

Νεομάρτυρος ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ· Ἐγγαμος ἀπὸ Ἐλβασάν Ἀλβανίας. Δελεασθεὶς ἐτούρκευσε μὲ τὰ τέκνα του πλὴν ἐνὸς τὸ ὁποῖον οἱ χριστιανοὶ ἐφυγάδευσαν κρυφίως εἰς Ἁγ. Ὄρος. Ἐλθὼν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ του μετενόησε καὶ ἔμεινε μοναχός, ἐκάρη μὲ τ' ὄνομα Νικόδημος. Ἐπῆγε εἰς ὅσιον Ἀκάκιον Καυσοκαλυβίτην καὶ πεσῶν εἰς τὰ γόνατα ἔκλαιε ἐπὶ πολὺ ζητῶν τὴν εὐχὴν του, ὁ ὅσιος τὸν ἠγειρε καλέσας αὐτὸν μὲ τ' ὄνομα του χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ. Ἀφοῦ τοῦ εἶπε ψυχωφελῆ λόγια προσηύχεται ὁ ὅσιος κατὰ μόναν. Οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες εἶδον φωτεινὸ ἄστρο καταβαίνων καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον τοῦ ὀσίου.

Ἐλθὼν εἰς Νικόδημον τὸν εὐλόγησε καὶ τοῦ εἶπε λόγον μυστικόν, τότε ἔλαμψε καὶ κατενύχθη ὁ Νικόδημος, ἀλλοιωθεὶς θεῖα χάριτι ἔκραξε μεγαλοφώνως καὶ ἀπονακρυνθεὶς ἐκλαῖε γοερῶς ἐπὶ ὥραν πολλήν, ἐζήτην νὰ μαρτυρήσῃ. Ὁ ὅσιος τοῦ ἔδωκε τὴν ράβδον τοῦ λέγων· «Ὑπαγε εἰς τὸν Πασᾶ μ' αὐτὴν καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ θὰ τελειώσῃς καλῶς τὸ μαρτύριον». Ἐζήτησε ἀπ' τὸν ὅσιον νὰ καταλύσῃ διότι ἐκ τῆς νηστείας δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ. Ὁ ὅσιος ἀπήντησε ὅτι, τώρα σοῦ χρειάζεται ἡ νηστεία ὅπου πρόκειται ν' ἀγωνισθῆς τὸν τελευταῖον ἀγῶνα, περιπάτει ὅσο δύνασαι ὁ Κύριος εἶπε· «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζήσεται ἄνθρωπος». Ἀνεχώρησε, εὕρισκόμενος ὁ Νικόδημος εἰς λιμὴν-να Ἁγ. Ὄρους, τὴν Δάφνην, τοῦ ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τὸν ἐνίσχυσε, τοῦ ἔδειξε τὰ μαρτύρια τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ ὑπομείνῃ. Ἐλθὼν εἰς Ἐλβασάν, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐκρήμνησαν ἀπὸ τὸ Παλάτι τοῦ Πασᾶ ἀπὸ ὕψους πολὺ ἀλλ' εὐρέθη ὄρθιος! Ἐμεινε ἀβλαβῆς. Τρία ἡμερόνυχτα ἐβασανίζετο, τέλος τὸν ἀπεκεφάλισαν, τὸ ἅγ. Λείψανόν του διεφυλάχθη σῶον καὶ εὐωδιάζων (1722 μ.Χ).

Νεομάρτυρος ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ· Ἐξ Ἐφέσσου ἀπατηθεὶς ὑπὸ Τούρκων ἐτούρκευσε. Μετ' ὀλίγον ἐπῆγε νὰ ἰδῆ τὴν γραία μητέρα του. Ἐκείνη τὸν ἔδιωξε λέγουσα ὅτι ἐγέννησε χριστιανό, ἤλεγξε αὐτὸν διὰ τὴν ἄρνησι τοῦ ΚΗΙΧ. Ἔφυγε ἐπῆγε εἰς Σμύρνην, Κων/πολι καὶ Βλαχία, ἐπέστρεψε εἰς Σμύρνην ὅπου ἐξομολογήθη εἰς πνευματικὸν ἐξ Ἁγίου ὄρους, ἔπειτα μετέβη εἰς Ἁγ. Ὄρος εἰς Σκήτη Ἁγίας Ἄννης ὅπου ἔγινε μεγαλόσχημος εἰς τὴν συνοδεία τοῦ Γέ-ροντος Στεφάνου, συμπατριώτη του. Ἦτο 20 ἐτῶν. Ἐζήτηι κλαίων τὴν ἄδεια διὰ τὸ μαρτύριον λέγων· «Ἐγὼ θέλω ἀρχίσει καὶ ἡ δύναμις Του θέλει τελειώσει τὸν πόθον μου. Ἐλπίζω εἰς εὐσπλαχνία ΚΗΙΧ καὶ Θεοτόκου. Μὲ τὸν Γέροντα Στέφανο ἐλθὸν εἰς Ἐφεσσο, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τοὺς συμπατριώτας του διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων ὁ Στέ-φανος ἔμεινε εἰς Σμύρνην, ὁ Νεκτάριος μὲ τουρκικὰ ἐνδυθεὶς ἐπαρουσιάσθη εἰς κριτὴν ὁμολογῶν Χριστὸν καὶ ποδοπατῶν τὸ σαρίκι.

Ἄλυσσοδένεται καὶ φυλακίζεται, τρεῖς ἡμέρες οὔτε ὕδωρ, δὲν τοῦ ἔδωσαν τίποτε φαγώσιμο. Τὸν ραβδίζουσι, βασανίζεται μὲ χαλκίνοισι δίσκουσι πεπυρωμένους εἰς κεφαλὴ του, ἔμεινε λιπόθυμος, τὸν ἐφυλάκισαν. Ὁδηγεῖται πάλι εἰς κριτὴν, οὐδὲν ἀπεκρίνετο παρὰ μόνον ἔλεγε τὸ «Πιστεύω».

Τέλος ἀπεφάσισαν ἀποκεφαλίσμῳ. Ὁ δῆμιος κτυπῶν μὲ σπάθη του ὀλίγο ἀπεκόπη ὁ λαϊμός του, ὁ μάρτυς τοῦ εἶπε· «τί στέκει καὶ δὲν κτυπᾶς»; Ἄλλος δῆμιος τὸν ἀπεκεφάλισε. Τὸ λείψανόν του τὸ ἔρριψαν εἰς ξεροπήγαδο καὶ τὸ ἔχωσαν μὲ πέ-τραι, χῶμα κλπ. Ἐλθόντες οἱ χριστιανοὶ μὲ τὸν Γέροντά του Στέφανο, ὧ τοῦ παραδόξου εὔρον τὸ ἅγιον λείψανον κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ἔλαβον.

Δυστυχῶς ὁ γέροντος Στέφανος ἔμεινε ἐκεῖ. Μετὰ 29 ἔτη κάποιος εἶπε· «Ἐὰν ὁ Νεκτάριος ἦτο ἅγιος δὲν θὰ ἐφώτιζε τὸν συμπαραστάτην του εἰς τὸ μαρτύριον (τὸν Στέφανο) νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀναξίαν διὰ μοναχὸν ἀναστροφὴν ἐν τῷ κόσμῳ»; Ὁ Γέροντος Στέφανος καταφυγεὶς λαβὼν τὰ ἅγ. Λείψανα ἐπέ-στρεψε εἰς Ἁγ. Ὄρος. (Ἐμαρτύρησε ὁ Νεκτάριος τὸ ἔτος 1820).

12η Ἁγίων ΠΡΟΚΛΟΥ καὶ ἸΛΑΡΙΟΥ· Ἐκ πόλεως καλλιπῶν τῆς Ἀγκύρας. Ὁμολόγησαν εἰς ἡγεμόνα Μάξιμον τὸ ἔτος 106. Ὁ Πρόκλος ξέεται, καίγεται, ὀδηγούμενος νὰ θανατωθῆ διὰ βελῶν ἀπαντᾶ τὸν ἀνηψιὸν του Ἰλάριο καὶ ἐπειδὴ ἐχαίρετῃ ὁ Ἰλάριος τὸν θεῖόν του, συλαμβάνεται, κρεμασθεὶς ἐδάρη, ἔπειτα ἐσύρθη κατὰ γῆς 3 μίλια, τέλος ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἐνεταφιάσθησαν ὁμοῦ.

Ὁσίου ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΛΕΝΟΥ· (πνευματικοῦ πατρὸς τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου). Ἀπὸ Χαρσιανὸν Καππαδοκίας, γονέων Εὐδοκίμου καὶ Ἀναστασοῦς συγγενῶν τοῦ βασιλέως. Ἡ Ἀναστασία ἦτο στεῖρα, ἡ Θεοτόκος ἤκουσε τὰς προσευχὰς τῶν ἐφάνη καθ' ὕπνον εἰς τὸν ἱερέα Μεθώδιο καὶ ἔδωκε 3 σουδάρια νὰ τὰ δώσῃ τῆς Ἀναστασοῦς μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ λάβῃ πίσω τὸ ἓνα. Ἔγινε ὄντως πολύτεκνος! Τὸ πρῶτον τέκνον τὸ ὀνόμασε Μανουήλ. Εὐρισκόμενος νέος εἰς τὰ βασίλεια. Ὄταν εἶδε τὸν βασιλέα Λέοντα νεκρὸν συλλογιζόμενος τὴν ματαιότητα τοῦ προσκαίρου κόσμου, ἐπῆγε εἰς ναὸν καὶ ἤνοιξε τὸ ψαλτήριον εὔρε τὸν 10ον ψαλμόν. Τότε ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ μοναχός, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυμινὰ εἰς τὸν ἀσκητὴ Ἰωάννην ἔγινε ὑποτακτικὸς, μοναχὸς μὲ τ' ὄνομα Μιχαήλ. Ἐλθὼν ὁ πατήρ του εὔρε τὸν υἱὸν του νὰ ψάλλῃ εἰς τὸ ναὸν τὸ τροπάριον· «Ψυχὴ τὰ ὧδε πρόσκαιρα, τὰ δὲ ἐκεῖ αἰώνια». Ἄν καὶ ὁ πατήρ του τὸν ἔφερε βιαίως εἰς τὴν

οικία του, τέλος τὸν ἄφησε καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν μονή του. Ἦτο εἰς διακόνημα τραπεζαρίας, ἀνυπόδυτος μονοχίτων, κοιμώμενος εἰς μίαν σανίδα. Μετὰ δύο ἔτη ἔγινε μεγαλόσημος, ἦτο καὶ ὁ πατήρ του εἰς τὴν κουρὰ καὶ τοῦ εὐχήθηκε.

Μετ' ὀλίγον ἀπέθανε ὁ πατήρ του, ἡ μήτηρ του ἔγινε μοναχή. Μετὰ 3 ἔτη λαβὼν εὐλογία ὁ Μιχαὴλ ἠσύχαζε ἐγγὺς τῆς μονῆς σὲ ἀσκητήριον, μόνο τὸ Σάββατοκύριακον ἦρχετο εἰς τὴν μονή. Μετὰ 4 ἔτη ἔλαβε τὸν μαθητὴν τοῦ Ἀγάπιου καὶ εἰσήλθον εἰς τὴν ἐσωτέρα ἔρημον. Μετ' ὀλίγον ἐχωρίσθησαν, ὁ Μιχαὴλ εἰς τὸν τόπον Ξηρολίμνης πλησίον ἐναρέ-του ἐρημίτου ὅπου συγκεντρώθηκαν 50 μοναχοὶ ἔκτισε Λαύρα καὶ ἔκαμε τὸν Ἀγάπιον ἡγούμενον ὁ Μιχαὴλ ἐλθὼν μὲ ὀλίγους μαθητὰς εἰς τὸ ὄρος Βιθυνίας ἤγειρε Λαύρα. Ἔλαβε καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

Εἷς ἠθέλησε νὰ τὸν φονεύσῃ, τὸν εἶδε ὁμῶς ἐνῶ προσήυχετο κυκλωμένο θεῖο φῶς καὶ τὸν ἐφώνασε ὁ Μιχαὴλ νὰ εἰσέλθῃ (ἐκεῖνος ἴστατο ἔξω τῆς θύρας) καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν μάχαιρα ὅπου ἐβάστα. Ἐκεῖνος μετενόησε, τοῦ εἶπε ὁ ὄσιος νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸν θάνατόν του. Μετὰ 40 ἡμέρας ἐκοιμήθη. Ὁ ὄσιος συνήθως ἔτρωγε κάθε 2 ἡμέρας ὅτε ἔγινε μοναχός, ἀργότερα κάθε 5 ἡμέρας. Τὰς ἀγίας τεσσαρακοστὰς ἔτρωγε μόνο μία ἡμέρα. Εἰς ἀκολουθίας ἐορτὰς εὐφραίνετο με ἀδελφούς τὸν ἄλλον καιρὸν πάντοτε πενθῶν -Κλαίων. Εἰς Κων/πολιν εἷς εὐσεβὴς εἶδε ὄπτασίαν τὴν Θεοτόκον νὰ τοῦ λέγῃ· «θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυμινὰ νὰ ἐορτάσω μὲ τὸν πιστό μου δοῦλο Μιχαὴλ». Ἐζησε ὁ ὄσιος κατὰ τοὺς χρόνους βασιλείως Κων/νου Ζΐ ἕως Βασιλείου Βΐ τοῦ Βουλγαροκτόνου. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. (τὸ ὄρος Κυμινὰ εἶναι ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ Γάλου Φρυγίας).

13η Σύναξις τοῦ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ· (εἰς μνήμη τῶν θαυμάτων καὶ εὐεργεσιῶν τοῦ Ἀρχαγγέλου οἱ χριστιανοὶ συνηθοροῦντο καὶ ἐώρταζον).

Ἀγίας ΓΟΛΙΝΔΟΥΧ· Γυνὴ ἀρχιμάγου ἐκ Περσίας τὸν 5ον αἰῶνα. εἶδε εἰς ὄραμα τοὺς προγόνους τῆς εἰς τὴν κόλασιν, τοὺς δὲ χριστιανούς εἰς τὸν παράδεισον. ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παράδεισον ἀλλὰ ἄγγελος τὴν ἠμπόδισε. Ἐξ αὐτοῦ ἐβαπτίσθη καὶ ὠνομάσθη Μαρία. Τὴν ἐξώρισαν εἰς τὸ Φρούριον τῆς Λήθης καὶ ἐπὶ 18 ἔτη ἔμεινε φυλακὴ. Ἐρρίφθη 4 μῆνας εἰς λάκκον μὲ δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἠμέρωσε.

Ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ μὴ τρέφεται μὲ ἀνθρωπίνην τροφή. Ἐδάρη, τὴν ἐκλείσαν εἰς πορνεῖον, ἡ θεία χάρις ἔκρυπτε καὶ δὲν τὴν ἔβλεπον. Ὁδηγουμένη νὰ ἀποκεφαλίσθῃ, ἄγγελος τὴν ἐλύτρωσε, ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἐμαρτύρησε, ἐφάνη ἄγγελος καὶ τὴν ἐκτύπησε μὲ τὴν μάχαιρα εἰς τὸν λαϊμόν, ἔτρεξε αἷμα τὸ ὅποιο πολλὰς θεραπείας ἐτέλεσε. Ἐπῆγε εἰς Ἱεροσόλυμα, προσευχομένης ἐὰν πρέπει νὰ συγκοινωνήσῃ μὲ μονοφυσίτας ἄγγελος τῆς ἔδειξε δύο ποτήρια.

Τὸ φωτεινὸ ποτήριον τῶν ὀρθοδόξων, τὸ σκοτεινὸ τῶν αἰρετικῶν. Προγνώρισαν τὸν θάνατόν της εἰς τὸν τόπον Νιτσιβέως εἰς τὸ ναὸ Ἀγ. Σεργίου ἐκοιμήθη.

Ὁσίας ΣΑΡΡΑΣ· εἶπε τοὺς λόγους· «Ἐὰν εὕξωμαι τῷ Θεῷ, ἵνα πάντες οἱ ἄνθρωποι πληροφορῶνται εἰς ἐμέ, εὐρεθῆσομαι εἰς τὴν θύραν ἐκάστου μετανουοῦσα, ἀλλὰ μᾶλλον εὕξομαι τὴν καρδίαν μου, ἀγνήν εἶναι μετὰ πάντων». Εἶχε πάντοτε μνήμη θανάτου, ἔλεγε· «Βάλω τὸν πόδα μου ἐπὶ τὴν κλίμακα διὰ ν' ἀναβῶ καὶ θέτω τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν μου προτοῦ νὰ ἀνέλθω ἐκεῖ».

13 ἔτη ἐπολέμει ὁ δαίμων τῆς πορνείας καὶ οὐδέποτε ἠῤῥατο νὰ παύσῃ ὁ

πόλεμος αλλά ἔλεγε· «ὁ Θεός μου δός μου ἰσχύνη». Ὅταν σωματικῶς τῆς ἐφάνη ὁ δαίμων τῆς πορνείας καὶ εἶπε· «Σὺ μ' ἐνίκησες Σάρρα» ἢ ὁσία ἀπήντησε· «ὄχι ἐγὼ ἀλλὰ ὁ Δεσπότης μου Χριστός». Ἀναχωρηταὶ τῆς εἶπον· «Πρόσεχε μήπως ὑπερηφανευθῆς καὶ εἴπης ὅτι ἀναχωρηταὶ ἔρχονται εἰς γυναῖκα». Ἡ δὲ εἶπε· «εἶμαι γυνὴ κατὰ τὴν φύσιν καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν λογισμόν». Ἦλθον εἰς αὐτὴν μοναχοὶ ἐκ τῆς Σκήτης, ἢ ὁσία ἐπρόσφερε φαγητὰ ἐξ ὄσων ἔφερον εἰς αὐτήν. Οἱ μοναχοὶ ἔφαγον τὰ εὐτελέστερα, τότε τοὺς εἶπε· «Ἀληθῶς Σκητιῶται μοναχοὶ ἐστέ». Τόσο ἀγωνίστρια ἦτο ὥστε 60 ἔτη ἀσκήτευσεν ἄνωθεν τοῦ ποταμοῦ καὶ κάτω διὰ τὴν ἴδην τὸ τοπίο, τὴν θέαν οὐδέποτε ἐκοίταξε.

14η Ἁγίου ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΚΥΛΑ· Πράξεις κεφ. 18ον. Μαθητὴς Ἀποστόλου Παύλου, μάρτυς! (ἰδὲ τὴν 13 Φέβρ.).

Ἁγίου ΙΟΥΣΤΟΥ· Ῥωμαῖος στρατιώτης εἰς τὸν Τριβοῦνο Κλαύδιο. Εἰς πόλεμον τινὰ εἶδε ἐν ἐκστάσει Σταυρὸν καὶ θεῖα φωνὴ ἐδίδασκε τὴν ὀρθόδοξο πίστι. Εἰς τὸν ἡγεμόνα Μαγνέτιο ὠμολόγησε, ἐβασανίσθη, ἐρρίφθη εἰς κάμινον πυρός, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του χωρὶς νὰ κατῆ οὐδόλως.

Ἁγίου ΟΝΙΣΗΜΟΥ· Ἐκ Παλαιστίνης. Οἱ γονεῖς τοῦ ἐβαπτίσθησαν ἀπὸ Ἁγ. Ἀγγελον καὶ ἀνήγγειλαν τὴν γέννησιν τοῦ Ὀνησίμου. Νέος ἔγινε μοναχὸς εἰς μονὴ Ἐφέσσου. Οἱ γονεῖς του ἔκλαιον διὰ τὸ χαμό του, ἀπὸ τὰ δάκρυα ἐτυφλώθησαν.

Γενομένου διωγμοῦ ἔφυγαν οἱ μοναχοὶ καὶ ὁ Ὀνήσιμος ἐπῆγε εἰς γονεῖς του, ὅμως δὲν ἐφανερῶθῃ ἄφησε γραπτῶς τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἐλθὼν εἰς Μαγνησίαν ἵδρυσεν μονή, ἐκάλεσε τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἰάτρευσε. Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ 4ος αἰών.

Ἁγίου ΙΩΣΗΦ· Ἀδελφὸς τοῦ ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ὁμολόγησαν εἰς βασιλέα Θεόφιλο διὰ τὴν προσκύνησιν ἁγ. Εἰκόνων, ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἐπίσκοπος Θεσ/νίκης ἐδάρη, ἐφυλακίσθη, ἀπέθανε ἐξόριστος. Μὲ τὸν ἀδελφὸν του Θεόδωρον συνέγραψαν τὸ «Τριῶδιον». Ἀρχιεράτευσεν κατὰ τὰ ἔτη 807-809 καὶ 811-829.

Ὅσιος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ὁ Ἁγιορείτης· Ἐκ Νάξου, ἐγεννήθη τὸ 1749 ἐκ γονέων Ἀντωνίου-Ἀναστασίας Καλλιβούρση, ὠνομάσθη Νικόλαος. Ἡ μητέρα του ἀργότερα ἔγινε μοναχὴ (ὄνομα Ἀγάθη). Ἐφοίτησε εἰς τὴν ἐν Νάξῳ σχολὴν διδασκόμενος ἀπὸ τὸν πάπα Χρυσανθόν (ἀδελφὸν τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ) ὅστις ἦτο διευθυντὴς τῆς σχολῆς καὶ ἐδίδασκε ἕως τὸν θάνατόν του (1785). 16ετῆς ἦλθε εἰς τὴν Σχολὴν Σμύρνης καὶ εἰσήχθη ὡς οἰκότροφος. Ἔμεινε 5 ἔτη μαθῶν καὶ τὰ Λατινικά, Ἱταλικά καὶ Γαλλικά. Τὸ 1770 ἐπανῆλθε εἰς Νάξον, ἐπὶ πενταετίαν ἦτο γραμματεὺς τοῦ μητροπολίτου Παροναξίας Ἀνθίμου.

Ἦλθε εἰς Ὑδρα καὶ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν ἐπίσκοπον Κορίνθου ἁγ. Μακάριον Νοταρά. Τὸ 1775 εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Διονυσίου ἐλθὼν (εἰς Ἁγ. Ὄρος ἔγινε μοναχὸς, μετωνομάσθη Νικόδημος. Τὸν διώρισαν ἀναγνώστην καὶ γραμματεῖα τῆς Μονῆς. Τὸ 1777 ἦλθε ὁ ἁγ. Μακάριος Νοταρὰς εἰς Ἁγ. Ὄρος καὶ προέ-τρεψε τὸν Νικόδημον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν «Φιλοκαλία», «Εὐεργετινὸν» καὶ περὶ «Θείας Μεταλήψεως» (τὰ πρὸς ἕκδοσιν βιβλία). Τὰ διόρθωσε καὶ ἀνεχώρησε ὁ Μακάριος εἰς Σμύρνην διὰ ἐκτύπωσιν, ὁ

Νικόδημος ἔμεινε φιλοξενούμενος εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ἁγ.Γεωργίου (τῶν «Σκουρταίων») εἰς Καρυὰς ὅπου ἐπὶ ἓν ἔτος ἀντέγραψε τὴν «Ἀλφαβηταλφάβητον» βιβλίον συγγραφέν ἀπὸ τὸν ὄσιο Μελέτιο Γαλησιώτην. Ἐπανῆλθε εἰς τὴν Μονὴ Διονυσίου, μετ' ὀλίγον ἐπῆγε εἰς Καρυὰς εἰς ἀσκητήριον ἐγγὺς τοῦ Κελλίου («Ἁγ.Ἀθανάσιος καὶ Ἁγ.Κύριλλος) τῆς Ἱ.Μονῆς Γρηγορίου. Ἠσχολεῖτο μὲ ἀντιγραφή Κωδίκων. Συνέταξε ἰδιόμελα καὶ προσόμια εἰς τὴν ἀκολουθία τῶν ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου. Ἐπειτα εἰς Καψάλα ἔγινε ὑποτακτικὸς εἰς τὸν Γέ-ροντα Ἀρσένιο. Μυρίους κόπους καὶ ἰδρώτας κατάλαβε ὁ θεοφόρος Νικόδημος συγγράφων νύκτα καὶ ἡμέραν. Τὸ 1782 ἠκολούθησε τὸν Γέροντα Ἀρ-σένιο εἰς τὴν νῆσο Σκυροπούλα. Ἐκεῖ ἔγραψε τὸ βιβλίον «Συμβουλευτικὸν» περιέχων Συμβουλὰς πρὸς πάντας πιστοὺς, περὶ φυλακῆς αἰσθήσεων. Τὸ 1783 ἐπανῆλθε εἰς Ἁγ. Ὄρος καὶ ἔλαβε τὸ μέγα ἀγγελικὸ σχῆμα παρὰ τοῦ Γέροντος Δαμασκηνοῦ Σταυρουδά. Μετ' ὀλίγον ἔμεινε εἰς τὴν καλύβη τοῦ Θεωνὰ εἰς τὴν Σκήτη Καψάλας. Μετὰ ἓν ἔτος προσέλαβε ὑποτακτικὸν τὸν ἐκ Νάξου Ἰωάννη, μετονομασθέντα διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος Ἱερόθεον, ὅστις ὑπηρέτησε αὐτὸν 6 ἔτη.

Διόρθωσε καὶ ἠτοίμασε τὰ συγγράμματα τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ θεολόγου, συνέθεσε τὸ «Ἐξομολογητᾶριον», συνέλεξε τὸ «θεοτοκᾶριον» τὸν «Ἀόρατον πόλεμον», τὸ «Νέο Μαρτυρολόγιον», τὰ «Πνευματικὰ Γυμνάσματα» τὰ συγγράμματα τοῦ Ἁγ.Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Τὰ ἀποσταλλέντα εἰς Βιέννη χειρόγραφα διὰ τὸ τυπογραφεῖον ἀπωλέ-σθησαν διότι τὸ τυπογραφεῖο κατεστράφη ἐξ αἰτίας ἐπαναστατικῶν προκηρύξεων αἱ ὁποῖαι εἶχον τυπωθῆ ἐκεῖ. Μαθῶν ὁ ὄσιος τὴν ἀπώλεια τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἁγ.Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἔκλαυσε πολὺ λυπούμενος. Μετὰ τοῦ ἱερομονάχου Ἀγαπίου ἐκ Δημητσάνης Πελοποννήσου ἠτοίμασε τὸ «Πηδάλιο» καὶ ὁ πατριάρχης Νεόφυτος ἔδωκε Συνοδικὴ ἔγκρισιν. Ἔγινε ἔρανος τὰ χρήματα μετὰ τῶν χειρογράφων ἔφερε εἰς Βενετία ὁ ἀρχιμανδρίτης Θεόδωρος, ἀλλ' οὗτος ἄλλα ἀυθαιρέτως ἀφήρεσε, ἄλλα ἀλλοίωσε καὶ τινὰ ἰδικὰ τοῦ προσέθεσε. Ὄταν ὁ ἱερός Νικόδημος εἶδε ταῦτα κατεθλίβη μεγάλως. Ἐπειτα ἐκοινοβίασε εἰς τὸν Γέροντα Σίλβεστρο εἰς τὸ κελλίον «Ἁγίος Βασίλειος» εἰς Καψάλα. Ἐκεῖ συνέγραψε τὴν «Χρηστοθήεια», διώρθωσε τὰ «ἐγκώμια τοῦ ἐπιταφίου». Μετ' ὀλίγον εἰσηῆλθε εἰς Μονὴ Παντοκράτορος, ὁ ἔρως τῆς ἡσυχίας τὸν ἔφερε πάλι εἰς τὴν καλύβη ἀπέναντι τοῦ «Ἁγίου Βασιλείου» τὸ νῦν κελλίον τοῦ Ἁγ.Νικολάου, ἐκεῖ διέμεινε ἀπὸ τὸ 1794-1805, γράφων, κλαίων, νηστεύων. Γράφει ὁ μοναχὸς Εὐθύμιος· «Ἡ τροφή του ἦτο ποτὲ μὲν ὀρύζιον νερόβραστο, ποτὲ νερόμελο, τὸν περισσότερο καιρὸ ἐλαῖαι καὶ μουσκε-μένα κουκιά. Οἱ γείτονες γνωρίζοντες ὅτι δὲν μαγειρεῖει πολλάκις τοῦ ἐπήγαινον φαγητό. Συνέ-γραψε ἐρμηνεῖα εἰς 14 ἐπιστολάς Ἀπ.Παύλου, καὶ 7 καθολικάς, ἐκαλλώπισε τὸ «Εὐχολόγιον», τὸ «Ἐξομολογητᾶριον», «Ἐρμηνεῖα ψαλμῶν τοῦ Ζυγαδηνοῦ», τὸ βιβλίον «Κῆπος χαρίτων». Ὄταν ἔγραφε τὸν 34 ψαλμὸ ἐρμηνεῖα εἰς τὸ στίχο «Γενηθῆτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα...» οἱ δαίμονες τοῦ ἐπροξένησαν τόσο θόρυβον καὶ κρότον ὡς νὰ διήρχετο στρατὸς καὶ νὰ κατέρρευσε ὁ ἐκεῖ πλησίον τοῖχος. 7 ἔτη πρὸ κοιμήσεώς του εἶχε ἀντιγραφέα τῶν ἔργων του τὸν μοναχὸ Κύριλλον ἐκ Προυσσοῦ καὶ ἐπὶ 19 ἔτη Ἱερομόναχον ἐν Ἁγ. Ὄρει. Συνέταξε τὸν τρίτομον «Συναξαριστὴ» τὸ «ἑορτοδρόμιον», τὴν «Νέα κλίμακα».

Ἐν τέλει συνέγραψε «ὁμολογία τῆς ἑαυτοῦ πίστεως» διὰ νὰ ἀναιρέσῃ τὰς συκοφαντίας. Μίαν καὶ μόνη φροντίδα καὶ ἔννοια εἶχε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν, τὴν τέλεσι τοῦ θείου θελήματος καὶ τὴν ὠφέλεια τοῦ πλησίον. Ἐζησε ὡς ἄγγελος,

ἀκτινοβολῶν τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ταπεινῶς ἔγραφε; «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ ἔκτρωμα», ὁ «τεθνηκῶς κύων», «τὸ οὐδέν», «ὁ κεχριαῖος» «ὁ ἄσοφος, ὁ ἀπαίδευτος». Ἀντὶ ὑποδημάτων ἐφόρει πάντοτε «τσαρούχια», δὲν εἶχε δεύτερο ῥᾶσο! Τὴν 5ῃ Ἰουλ. 1089 προσεβλήθη ὑπὸ ἡμιπληγίας. Ἦκαμε γενικὴ ἐξομολόγησι, ἐζήτησε εὐχέλαιο καὶ καθημερινῶς ἐκοινωνοῦσε τὰ Ἅγια Μυστήρια.

Ἡ ἀδελφότης τοῦ κελλίου τῶν «Σκουρταλιῶν» μὲ ἀγάπη τὸν ἐφρόντιζε. Ὅταν ἐκοινωνήσῃ τὸν ἐρώτησαν· «Διδάσκαλε ἡσυχάζεις»; ἀπήντησε· «Τὸν Χριστὸν ἔβαλα μέσα μου καὶ πῶς νὰ μὴν ἡσυχάσω»;

Τὴν 14 Ἰουλ. 1809 εἰς ἡλικία 60 ἐτῶν ἀνα- τέλλοντος τοῦ ἡλίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

15ῃ Ἁγίων ΚΗΡΥΚΟΥ καὶ ΙΟΥΛΙΤΗΣ· Ἐξ Ἰκονίου, εἰς τὸν διωγμὸ (ἔτος 296 μ.Χ) ἔφυγε ἡ Ἰουλίτα μὲ τὸν υἱὸν τῆς Κήρυκο εἰς Ταρσό, ἐκεῖ συνέλαβον καὶ ἔδειραν τὴν ἁγία. Ὁ ἡγεμὼν προσπαθῶντας νὰ μετατρέψῃ τὸν τριετῆ Κήρυκο ἐδέχθη λάκτισμα εἰς κοιλία λέγων· «ἐγὼ τὸν Χριστὸν ἀγαπῶ». Ἐκεῖνος ἐπέταξε τὸν Κήρυκο εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ κριτηρίου καὶ ἀπέθανε. Τὴν Ἰουλίτα ἀπεκεφάλισαν.

Ἁγίου ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ βασιλέως καὶ φωτιστοῦ τῶν Ῥώσων· Ἦτο υἱὸς τοῦ ἡγεμόνος Κιέβου Σιατοσλάβ. Ἐγεννήθη τὸ 949 μ.Χ. Ἡ μήτηρ τοῦ Μαλοῦσα ἦτο οἰκονόμος τῆς ἁγ. Βασιλίσσης Ὁλγας. Ἦγενε ἡγεμὼν τοῦ Κιέβου, ἔλαβε πολλὰς συζύγους καὶ ἀπέκτησε 23 τέκνα. Εἰς τὸ εἶδωλο τοῦ Θεοῦ τῆς βροντῆς ἐγένοντο ἀνθρωποθυσίαι. Ὑπῆρχον τότε εἰς Κιέβο ὁ ναὸς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καὶ εἷς ξύλινος ναὸς τῆς Ἁγ. Σοφίας. Ἦεστειλε ἀπεσταλμένους νὰ ἐκλέξουν τὸν λαὸν ὅπου θὰ παραλάβουν τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐλθόντες ἐκεῖνοι εἰς Κων/πολι εἰς τὴν Ἁγία Σοφία ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ἀγιότητα καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς θείας λειτουργίας, εἶπον· «Δὲν ἐγνωρίζαμε ἐὰν εἴμασταν εἰς τὸν Οὐρανὸ ἢ τὴν γῆν, ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ πίστις δὲν ἦτο ἀρίστη, ἢ γιὰ σὺ Ὁλγα δὲν θὰ ἐγένετο χριστιανή».

Τὸ ἔτος 987 ὁ Βλαδίμηρος ἐβαπτίσθη εἰς τὸ Κιέβο καὶ ἔλαβε σύζυγόν του τὴν Ἄννα τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως Βασιλείου Βί Βουλγαροκτονου. Δύο ναοὺς τοὺς ὁποίους ἔκτισε σώζονται ἕως σήμερον.

Τὸ ἔτος 1015 ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

16ῃ Ἁγίου ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥΣ· Ὁ Ἀθηνογένης ἦτο ἐπίσκοπος Πηδαχθόης. Κατήγετο ἀπὸ Σεβάστεια Καππαδοκίας. Ὁμολόγησε εἰς τὸν ἡγεμόνα Φιλομάρχον (290 μ.Χ) μὲ τοὺς 10 μαθητάς του. Πρὶν συλληφθῆ ἠύλоргησε μία ἔλαφο τὴν ὁποία εἶχε ἀναθρέψει εἰς τὴν μονὴν του νὰ φέρῃ κάθε ἔτος τὸ τέ-κνο τῆς (τὸ ἐλαφάκι) καὶ νὰ μὴ γίνετα ἄγρα κυνηγῶν.

Ὁ Ἀθηνογένης μὲ μαθητάς του ἀπεκεφαλίσθησαν. Κάθε ἔτος εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν ἤρχετο ἡ ἔλαφος μὲ τὸ νεογνὸν τῆς εἰς τὸ ναὸ καὶ οἱ χριστιανοὶ ἠτοίμαζον καὶ τὸ προσέφερον εἰς τὴν τράπεζαν (ἢ σύναξις αὕτη ἐτελεῖτο εἰς Μουδανιά) .

Ἁγίου ΦΑΥΣΤΟΥ· Ὁμολόγησε εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Δεκίου. Σταυροῦται καὶ μὲ βέλη πληγώνεται. Πέντε ἡμέρας ἐν τῷ Σταυρῷ ὑπέμεινε τὸ μαρτύριον καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του.

Ἅγιου ANΤΙΟΧΟΥ· Ἦτο ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Πλάτωνος (+18 Νοεμβρ.), ἰατρὸς ἀπὸ Καππαδοκία (3ος αἰών). Ὁμολογεῖ εἰς ἡγεμόνα Ἀνδριανό, ξέ-εται, εἰς πῦρ βάλλεται καὶ μένει ἀβλαβής. Μία ἐ-βδομάδα τὸν βράζουν εἰς λέβητα ἐλαίου ἀλλ' ὄλως ὑγιῆς εὐρέθη. Διὰ προσευχῆς του συντρίβει τὰ εἴδωλα. Ἀποκεφαλίζεται καὶ ἔτρεξε ἀντὶ αἵματος γάλα. Ὁ δήμιος Κυριακὸς ἰδὼν τὸ θαῦμα εἶπε· «Ἀνάθεμα Ἀνδριανῶ καὶ τοῖς εἰδώλοις αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν.

17η Ἁγίας ΜΑΡΙΝΗΣ (+270 μ.Χ)· Ἐξ Ἀντιοχείας Πισιδίας, ἐκ νεότητος ὀρφανὴ μητρός. Ὁ πατὴρ της Αἰδέσιος τὴν ἔδωσε εἰς γυναῖκα καὶ τὴν ἀνέ-θρεψε διδάσκουσα τὴν Μαρίνα τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Ὁ Αἰδέσιος τὴν ἀπεστράφη τελείως. 15 ἐτῶν τὴν συνέλαβε ὁ ἑπαρχος Ὀλύβριος καὶ ἤθελε νὰ τὴν λάβῃ γυναῖκα. Ἡ Μαρίνα ἀρνηθεῖσα νὰ θυσιάσῃ ὁμολογεῖ Χριστόν, φυλακίζεται, βασανίζεται, ξέεται. Ὁ δαίμων ἐλθὼν εἰς τὴν φυλακὴ ὡς δράκων τὴν κατάπιε ἕως τὴν μέση, ἐπικαλεσθεῖσα τὸν ΚΗΙΧ ἐλυτρώθη.

Ἔπειτα μετεμορφώθη ὁ διάβολος ὡς αἰθίοψ ἐπετέθη εἰς τὴν ἁγία. Ἡ δὲ τὸν ἤρπασε ἀπὸ τρίχας κεφαλῆς καὶ μὲ ἕνα σφυρὶ τὸν ἐκτύπησε εἰς κεφαλὴ.

Ἐπικαλουμένη τὸ ὄνομα τοῦ ΚΗΙΧ ἐνικοῦσε τὸν σατανά. Ἐφάνη λαμπρὸς Σταυρὸς καὶ ἐπ' αὐτοῦ περιστρεφάμενη ἡ ὁποία μὲ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἐχαιρέτησε καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἁγία. Εὐρέθη ὑγιῆς ἀπὸ τὰς πληγὰς της. Καίουν μὲ λαμπάδας, βάλλεται κατακεφαλῆς εἰς χάλκωμα ὕδατος διὰ νὰ πνιγῇ. Προσευχομένης τῆς ἁγίας νὰ γίνῃ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο βάλτισμα, ἔγινε σεισμὸς καὶ περιστρεφάμενη τῆς ἔφερε στέ-φανο. Ἐλύθη ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἡ περιστρεφάμενη εἶπε·

Εἰρήνη σοὶ δούλη τοῦ Θεοῦ, δέξαι τὸν στέφανον ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, ἐλθὲ εἰς τὰς ἄνω μονάς». Χιλιάδες λαοῦ ἄκουσαν ταῦτα καὶ ἐπίστευσαν. 15.000 ἐμαρτύρησαν δι' ἀποκεφαλισμοῦ. Ἡ ἁγία προσηυχῆθη διὰ πλήθη τῶν πιστῶν, ὅσους ἐορτάζουν τὴν μνήμη της. Ἐγένετο σεισμὸς καὶ ἦλθε ὁ ΚΗΙΧ μὲ ἀγγέλους λέγων· «Ἔχε θάρρος Μαρίνα καὶ μὴ φοβῆσαι, ὅτι τὰς προσευχὰς σου ἐπήκουσα καὶ πάντα ὅσα ἐζήτησας ἐπλήρωσα καὶ θὰ τὰ ἀποπληρώσω κατὰ καιρὸν καθὼς ἤτησας, μακαρία σὺ ὅτι διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς παρεκάλεσας, ἐφάνης ἐνώπιόν μου ἄμωμος καὶ εὖρες χάριν εἰς ἐμέ. Διὰ τοῦτο πολὺς ἔσται ὁ μισθός σου εἰς τὰ Οὐράνια». Ὁ δήμιος δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ τὸ ζῖφος. Ἄλλ' ἡ ἁγία τὸν κατέπεισε καὶ ἀπέτεμε τὴν μακαρία τῆς κεφαλῆν.

18η Ἁγίου ΑἰΜΙΛΙΑΝΟΥ· Ἦτο δοῦλος ἀπὸ τὸ Δορύστολο Θράκης τὸ ἔτος 360 μ.Χ. συνέτριψε διὰ σφύρας τὰ εἴδωλα τοῦ ναοῦ, ἤλεγξε τοὺς εἰδωλολάτρας, δέρεται, ρίπτεται εἰς πῦρ ἀλλὰ ἔμεινε ἄκαυστος. Παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ἁγίου ΥἈΚΙΝΘΟΥ· Ἀπὸ Ἀμόστριδα τοῦ Πόντου.

Ὦνομάσθη Ὑάκινθος ἐξ ἐπιφανείας ἀγγέλου. Τριετῆς ἀνέστησε νεκρὸν παιδίον διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐνα δένδρον τὸ ὁποῖον ἐπροσκυνοῦσαν ὡς θεό, ὁ Ὑάκινθος τὸ ἔκοψε. Ἐδάρη, ἐξερίζωσαν τοὺς ὀδόντας του, τὸν τρυποῦν μὲ ὀξεῖς καλάμους. Ἐτελειώθη εἰς φυλακὴν.

Εἰς τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου ἀναβρῦει ἐκ τοῦ τάφου χῶμα τὸ ὁποῖο οἱ χριστιανοὶ λαμβάνουν δι' εὐλογία.

Ἰσοῦ ΠΑΜΒΩ· Ἀσκητὴς εἰς Νιτρία. Ἡ ἁγία Μελάνη ἔδωκε πολλὰ χρήματά ἐλεημοσύνη, ὁ ὅσιος χωρὶς νὰ τὰ εἶδῃ εἶπε· «Δὲν θέλω νὰ μάθω τὶ ἔδωσες ἐλεημοσύνη καὶ ποῦ μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει καὶ θὰ σοῦ ἀνταποδώσῃ τὸν μισθὸν τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως σου». Χωρὶς νὰ ἀσθενήσῃ ἐνῶ ἔπλεκε σπυρίδα εἶπε εἰς τὸν ἐπίσκοπο Ἡρακλείδην (τὸν συγγράψαντα τὸ Λαυσαϊκόν). «Λάβε τέκνο τὴν σπυρίδα διὰ νὰ μὲ ἐνθυμῆσαι, διότι δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ ἀφήσω» καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἁγία Μελάνη εἶχε τὴν σπυρίδα ἐκείνη ἕως τὸν θάνατόν της. Ὅταν τὸν ἐρωτήσαν ἔλεγε· «Νὰ συλλογισθῶ καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἴσως καὶ δυνηθῶ, βοήθεια Θεοῦ νὰ δώσω τὴν ἀπόκρισιν εἰς αὐτόν». Οὐδέποτε ἀπαντοῦσε εὐθύς. Ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ ἐργόχειρο ἀπὸ τὰ χεῖρα του, οὔτε ἔλαβε χάρι (δῶρο) ἀπὸ ἄλλον ἄνθρωπο ἕως καὶ τεμάχιο ἄρτου. Εἰς τὰ τελευταῖα τοῦ λόγια εἶπε· Ἔως τώρα ὁσάκις ὠμίλουν ποτὲ δὲν μετενόησα, τώρα ὑπάγω πρὸς τὸν Θεὸν μὲ λογισμόν, πῶς δὲν «ἔβαλα ἀκόμη ἀρχὴ εἰς τὴν ἀρετὴν, καθὼς ἠθέλε ὁ Θεός. Τὸν ἐνοχλοῦσε ποτὲ ὁ δαίμων τῆς βλασφημίας, ἤκουσε θεῖα φωνή· «Παμβῶ - Παμβῶ μὴ ἀθύμει ἐπὶ ἀλλοτρία ἁμαρτία, ἀλλὰ περὶ τῶν σῶν πράξεων φρόντισον τὰς δὲ βλασφημίας τοῦ πονηροῦ ἐπ' αὐτὸν κατάλυτε. Τρία ἔτη παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ μὴ τὸν δοξάσῃ ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ὡς ἥλιος.

19η Ἰσοῦ ΔΙΟΥ· Τὸν 4ον αἰῶνα, ἐξ Ἀντιοχείας Συρίας. Ἐκ θείας ἀποκαλύψεως κινήθη ἦλθε εἰς Κων/πολι, ἐνέπηξε εἰς τὴν γῆ τὴν ξηρὰ ράβδό του, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εὐθύς ἐρριζώθη καὶ ἔγινε μέγα δένδρον. Ἐκεῖ ἔκτισε μονὴ μὲ δωρεὰς τοῦ βασιλέως Μεγάλου Θεοδοσίου. Ὁ πατριάρχης Ἀττικὸς τὸν ἐχειροτόνησε ἱερέα, μὲ προσευχὴ τοῦ ἀνέβλυσεν ὕδωρ. Ἀνέστησε νεκρὸν ὁ ὁποῖος ἐπνίγη εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀπέθανε ὁ ὅσιος καὶ ἐνῶ ἠτοιμάζοντο διὰ τὴν κηδεῖα παρόντων καὶ τῶν πατριαρχῶν Κων/πόλεως καὶ Ἀντιοχείας, ἐξη- γέρθη καὶ εἶπε ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ἐχάρισε 15 χρόνια.

Μετὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Ἰσοῦ ΜΑΚΡΙΝΗΣ· Ἦτο μεγαλυτέρα ἀδελφὴ τοῦ Μεγ. Βασιλείου, ἠρραβωνίσθη ἀλλὰ πρὶν τελεσθῆ ὁ γάμος τῆς ἀπέθανε ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος. Ὅταν ἡ μητέρα τῆς Αἰμιλία τὴν ἐγεννοῦσε, εἶδε εἰς τὸν ὕπνο της ὅτι ἐκράτει εἰς χεῖρας της βρέφος, καὶ εἶς μεγαλοπρεπῆς ἄνθρωπος τὴν ὠνόμασε τρεῖς φορές Θέκλα καὶ ἔγινε ἄφαντος. Προδῆλωνε τὴν μέλλουσα ἀρετὴ τὴν Μακρίνης. Οἱ ψαλμοὶ ἦσαν αὐτὸ ποῦ πάντοτε εἶχε εἰς τὸ στόμα της. Βοηθοῦσε εἰς τὴν ἀνατροφή τῶν ἀδελφῶν της (4 υἱοὶ καὶ 5 θυγατέρας). Ὅλα τὰ ἔργα της παρούσης ζωῆς ἦσαν εἰς Μακρίνα καὶ μητέρα της πάρεργα, ἔργον μόνον ἡ μελέτη τῶν θείων, ἡ παντοτεινὴ προσευχὴ καὶ ἡ ἀκατάπαυστος ψαλμωδία γινομένη ἐξ ἴσου εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς καὶ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὥστε τὸ αὐτὸ ἦτο εἰς αὐτὰς ἐργόχειρον ὁμοῦ καὶ ἀνάπαυσις. Ἐκοιμήθη εἰρηνικά ἡ Αἰμιλία. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸν ἔγινε ἐπίσκοπος Καισαρείας ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἐχειροτόνησε τὸν ἀδελφὸν του (τὸ 10ον τέκνον τῆς Αἰμιλίας) ἱερέα καὶ ἐπίσκοπον Σεβαστείας. Ἡ Μακρίνα ἐδοκίμασε λύπη διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μοναχοῦ Ναυκρατίου, διὰ τὸν θάνατον μητρός της καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἐγινε μοναχὴ καὶ ἠγουμένη εἰς τὸ ἀσκητήριόν της. Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης ὁ ἀδελφὸς τῆς παρευρέθη τὴν ὥρα τῆς ὁσιακῆς κοιμήσεώς της. Στολισμὸς εἰς τὴν ὁσία ἦτο ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς. Τὰ ὑπάρχοντά της ἦσαν· Τὸ ἱμάτιόν της, ἓνα σκέπασμα καὶ τὰ τετριμμένα

υποδήματα.

Ἡ ἁγία ὄτε ἐζοῦσε ἡ μήτηρ τῆς ἠσθένησε καὶ τὸ στήθος τῆς ἔκαμε ὄγκο, ἔπρεπε ἱατρὸς νὰ τὸ σχίση, ἡ ἁγία διὰ νὰ μὴ γυμνωθῆ καὶ ἰδῆ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ ἱατρὸς ἔμεινε ἀγρυπνοῦσα ὅλη τὴ νύκτα. Τόσα δάκρυα ἔχυσε ὥστε ἔκαμε πηλὸν καὶ ἔθεσε εἰς τὸ ἀσθενὲς μέρος τοῦ στήθους. Ἐζήτησε καὶ ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐσταύρωσε καὶ ἱατρεύθη! Ἀπέθανε, ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης τὴν ἐκήδευσε εἰς τὸν πατρικὸ τάφο αὐτῶν.

Ἁγίου ΘΕΟΔΩΡΟΥ· 8ος αἰών. Ἐξ Ἐδέσσης, οἱ γονεῖς τοῦ Συμεὼν καὶ Μαρία ἦσαν ἄτεκνοι, ἐδέε-οντο τοῦ Θεοῦ ν' ἀποκτήσουν τέκνο, εἶδον ἐνύπνιον τὸν ἅγιον Θεόδωρο νὰ λέγη εἰς τὸν Ἀπόστ. Παῦλο νὰ μεσιτεύσῃ διὰ τὸ αἴτημα, ὁ Ἀπόστολος εἶπε ὅτι θὰ τοὺς δώσῃ ὁ Θεὸς τέκνον. Τὸν ὠνόμασαν Θεόδωρο. 5 ἐτῶν τὸν ἔστειλαν σχολεῖο, ἐπὶ δύο ἔτη οὐδὲν ἔμαθε, εἰς μία ἑορτὴ ἔκρύβη κάτω ἀπὸ ἁγία Τράπεζα, εἰς ὥρα Θ.Λειτουργίας εἶδε ὄραμα ὅτι παιδίον τοῦ ἔδιδε κηρόμελο λέγων νὰ γίνῃ μοναχός, τοῦ ἔδωσε καὶ ράβδον ἐπισκόπου. Ὁ μικρὸς Θεόδωρος, ἀνεγνώρισε τὸν Χριστό, ἔπεσε εἰς πόδας Του ζητῶν εὐλογία διὰ νὰ μάθῃ γράμματα.

Ὁ Κύριος τὸν εὐλόγησε, ὁ ἐπίσκοπος μαθῶν τοῦτο τὸν ἔκαμε ἀναγνώστη. Εὐκόλα ἐμάνθανε τὰ μαθήματα. 18ετῆς ἔγινε μοναχός εἰς μονὴ Ἁγ. Σάββα εἰς Παλαιστίνην. Μετὰ 12 ἔτη ἐξήλθε εἰς τὴν ἔρημο καὶ ἠγωνίσθη 24 ἔτη μὲ νηστείας, ἀγρυπνίας, προσευχάς. Ἀπέκτισε ὑποτακτικὸν τὸν Μιχαήλ ὁ ὁποῖος συνελήφθη καὶ τὸν ἐπίεζον νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Τὸν ἔρριψαν εἰς ἀνθρακιά καὶ ἴστατο μὲ γυμνὰ πόδια ὑπομένων, τοῦ ἔδωσαν δηλητήριο καὶ ἔμεινε ἀβλαβής. Τὸν ἀπεκεφάλισαν. Μετέφερον τὸ λείψανό του εἰς μονὴ ὁσίου Σάββα. Εἷς μοναχός τρία ἔτη ἦτο παράλυτος ἠΰχετο· «Ἀδελφὲ Μιχαήλ ἐὰν ἔτυχες παρρησίας παρεκάλεσον τὸν ΚΗΙΧ νὰ ἀξιωθῶ νὰ προσκυνήσω τὸ Ἁγ. Λείψανον» καὶ εὐθὺς ἱατρεύθη.

Τὸν Θεόδωρο ἐχειροτόνησαν ἐπίσκοπο Ἐδέσσης, κατὰ τὴν χειροτονία λευκὴ περιστερὰ ἐκάθισε εἰς κεφαλὴ του. Πολλὰ ὑπέμεινε ἀπὸ αἰρετικῶν, ἐπειδὴ βιαίως ἔλαβον οἱ αἰρετικοὶ κτήματα ἐκκλησιῶν, ἐξῆλθε θαυματουργικῶς φλόξ καὶ κατέκαυσε τὰ πρόσωπά των.

Ἐθεράπευσε τὸν ἀσθενοῦντα βασιλέα Περσῶν, ὁ ὁποῖος ἐξώρισε τοὺς αἰρετικῶν καὶ ἔγινε εἰρήνη.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰσμηλιταὶ ἐζήτησαν νὰ γίνῃ διάλεξης περὶ πίστεως εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ Ἐβραῖος ἐβλασφήμει, ὁ ἅγιος τὸν ἔκαμε ἄλαλο, τὸν ἐφυλάκισε ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος μετενόησε, ἐβαπτίσθη καὶ τότε ὠμίλησε.

Ὁ ἅγ. Θεόδωρος ἐκατήχησε καὶ ἐβάπτισε τὸν βασιλέα Περσῶν, ὠνομάσας αὐτὸν Ἰωάννην, ὅταν μετ' ὀλίγον ὠμολόγησε δημοσίᾳ ὅτι πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, οἱ μισόχριστοι τὸν ἐθανάτωσαν μὲ μαχαίρας. Τὴν νύκτα ἐφάνη εἰς ὄνειρο εἷς ἀρχισατράπης - ἠγεμόνας καὶ ἀπέιλησε ζητῶν νὰ δοθῆ τὸ σῶμα του εἰς τὸν ἀρχιερέα Θεόδωρον νὰ τὸν κηδεύσῃ. 3 ἔτη μετὰ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ βασιλέως ὁ Θεόδωρος προεῖδε τὸ τέλος του, ἦλθε εἰς μονὴ ὁσίου Σάββα (εἰς τὸ κελλίον του ὅπου ἔμενε ὡς μοναχός) καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ..

28η Ἁγίου ὀνδόξου Προφήτου ΗΛΙΟΥ· Υἱὸς Σωβὰκ ἐκ Θέσβης, φυλῆς Ἀαρῶν, ὅταν ἐγεννήθη ἦλθον ἄγγελοι τὸν ἐσπαργάνωσαν μὲ πῦρ καὶ τοῦ ἔδιδον νὰ φάγῃ πῦρ ὠνόμαζον αὐτὸν Ἥλιος. Ἐπροφήτευσεν 25 ἔτη (921-896 π.Χ.). Ἦλεγξε τὸν ἀσεβῆ

βασιλέα του Ἰσραὴλ τὸν Ἀχαάβ διότι μὲ τὴν βασίλισσα Ἰεζάβελ ὠδηγοῦσαν τὸν λαὸ εἰς εἰδωλολατρία, λέγοντας ὅτι δὲν θὰ γίνῃ βροχὴ εἰς τὴν γῆν παρὰ μόνον ὅταν εἶπω ἐγώ. Ἐκρύβη εἰς τὸ σπήλαιον εἰς τὸν χειμάρρο Χοράθ κατ' ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ κόρακες τοῦ ἔφερναν κάθε πρωτὴν ἄρτον, τὸ δὲ δειλινὸ κρέας, ἔπινε ὕδωρ ἀπὸ τὸ λάκκο. Ἐξηράνθη ὁ χειμάρρος καὶ εἶπε ὁ Θεὸς εἰς Ἡλία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν Σαρεφθα εἰς χήρα γυναῖκα. Ἐλθὼν εἰς πόλιν εἶδε τὴν γυναῖκα ποὺ συνέλεγε ξύλα. Ὁ προφήτης τῆς ἐζήτησε ὕδωρ. Πορευομένης διὰ νὰ φέ-ρη τὸ ὕδωρ τῆς ἐζήτησε καὶ ἄρτον.

Ἀπεκρίθη ὅτι μόνο ὀλίγο ἄλευρο καὶ ἔλαιο ἔχει διὰ νὰ ψῆσῃ μία μικρὴ πίττα νὰ φάγῃ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς καὶ ἔπειτα ν' ἀποθάνουν ἐκ τῆς πείνης. Ὁ Ἡλίας τῆς εἶπε νὰ τοῦ φέρῃ πρῶτα εἰς αὐτὸν καὶ μετὰ τρώγει μὲ τὰ παιδιὰ τῆς, διότι οὔτε τὸ ἄλευρο, οὔτε τὸ ἔλαιο θὰ ὀλιγοστεύσουν ἕως ὅτου νὰ γίνῃ βροχὴ.

Ἡ χήρα οὕτω ἔπραξε καὶ ὁ λόγος τοῦ προφήτου ἐξεπληρώθη ἀκριβῶς. Ἡσθένησε ὁ υἱὸς τῆς καὶ ἀπέθανε. Ἡ γυνὴ εἶπε· «ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ ἦλθες νὰ ἀναμνήσῃς τὰς ἀμαρτίας μου εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ θανατωθῇ ὁ υἱὸς μου»; Ὁ προφήτης ἔλαβε τὸ νεκρὸ, τὸν ἔθεσε εἰς τὴν κλίνη του, ἐφύσησε τρεῖς εἰς τὸ πρόσωπό του προσευχόμενος καὶ ὁ νεκρὸς ἀνέστη.

Μετὰ 3 ἔτη κατ' ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Ἀχαάβ καὶ τοῦ εἶπε νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς 850 εἰδωλολάτρας ἱερεῖς του καὶ νὰ προσευχηθοῦν. «Ὅποιος Θεὸς εἰσακούσῃ καὶ στείλῃ πῦρ διὰ τὴν θυσία ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός. Εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος ἔσφαξαν τὸν βοῦν καὶ ἀπὸ τὸ πρωτὴν ἕως τοῦ δειλινοῦ γύρωθεν τοῦ βωμοῦ ἔκραζον· «ἐπάκουσον ἡμῶν Βάαλ ὑπάκουσον ἡμῶν ἐν πυρί». Ὁ Ἡλίας εἰρωνευόμενος ἔλεγε· «Κράξατε περισσότερον ὁ θεὸς σὰς ἴσως κοιμᾶται ἢ δὲν ἔχει καιρὸ ν' ἀκούσῃ». Μετὰ ὁ Ἡλίας λαβὼν 12 λίθους (ὅσαι αἱ φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ) ἔκαμε θουσιαστήριον καὶ γύρω λάκκο.

Ἐσφαξε καὶ ἠτοίμασε τὸν βοῦν καὶ ἔθεσε ἐπὶ τῶν ξύλων. Τοὺς εἶπε καὶ ἔχυσαν ὕδωρ. Καὶ ἐκ δευτέρου καὶ διὰ τρίτη φορά, ὥστε ἐγένετο ὁ λάκκος ὕδωρ. Ἀνέβλεψε εἰς οὐρανὸν εὐχόμενος ἵνα ἀποστείλῃ ὁ Θεὸς πῦρ, παρευθὺς ἔπεσε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἔκαυσε τὸν βοῦν, τὰ ξύλα καὶ τὶς πέτρες ἀκόμη. Ὁ λαὸς ἐπροσκύνησε λέγων· «Ἀληθὴς Κύριος εἶναι ὁ Θεός, αὐτὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός. Εἶπε ὁ Ἡλίας καὶ συνέλαβον τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ εἰς τὸν χειμάρρον τῶν Κισσῶν κατέ-σφαξε αὐτούς. Ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος καὶ ἔβαλε τὸ πρόσωπόν του ἐν μέσῳ τῶν γονάτων εὐχόμενος. Ὁ Θεὸς ἔστειλε βροχὴ. Ἡ Ἰεζάβελ μαθοῦσα ταῦτα εἰδοποίησε τὸν προφήτην ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐφυγε ὁ Ἡλίας εἰς τὴν χώρα Βηρσαβεε (εἰς τὰ σύνορα Ἰουδαίας) καὶ ἐκάθισε κάτω ἀπὸ ἓνα κέδρο. Ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἄγγελος τὸν ἔγειρε διὰ νὰ φάγῃ. Εἶδε μία πίττα ἄρτον καὶ δοχεῖο μὲ ὕδωρ. Ἐφαγε καὶ ἐκοιμήθη. Ἐκ δευτέρου ὁ ἄγγελος τὸν ἤγειρε λέ-γων· Ἐγειρε φάγε καὶ πίε, ὅτι πολλὴν ὁδὸν ἔχεις νὰ περιπατήσῃς. Ἐφαγε καὶ ἤπιε καὶ ἐβάδισε 40 ἡμερονύκτια νηστὶς ἕως τὸ ὄρος Σινὰ χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτε καθ' ὁδόν. Εἰς ἓνα σπήλαιον ἔμεινε καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ὠμίλησε ὅτι αὔριο θὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν. Πρῶτα θὰ γίνῃ δυνατὸς ἄνεμος ἀλλὰ δὲν θάναί ἐκεῖ ὁ Κύριος. Μετὰ σεισμὸς ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκεῖ θάναί ὁ Θεός. Μετὰ πῦρ ἀλλ' οὔτε κ' ἐκεῖ ὁ Θεός. Τέλος λεπτὴ αὔρα καὶ ἐκεῖ θάναί ὁ Κύριος.

Ἡζιώθη ὄλων αὐτῶν ὁ προφήτης καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε νὰ χρίσῃ τὸν Ἀζαὴλ βασιλέα Συρίας καὶ τὸν Ἰοῦ βασιλέα Ἰσραὴλ. Τὸν δὲ Ἐλισσαίε νὰ τὸν χρίσῃ προφήτην ἀντικαταστάτην του. Ἐλθὼν ὁ Ἡλίας εὔρε τὸν Ἐλισσαίε καὶ ἔγινε

μαθητής του. Ὁ Ναβουθαὶ εἶχε τὸ ἀμπέλι τοῦ πλησίον τοῦ βασιτικοῦ κτήματος. Ὁ Ἀχαάβ τὸ ἐζήτησε καὶ τοῦ δώσῃ ἄλλο ἀντὶ αὐτοῦ, ὁ δὲ ἠρνήθη διότι ἦτο πατρικὴ τοῦ κληρονομία. Τὸν εἶδε λυπημένο ὁ Ἰεζάβελ καὶ ἐνήργησε ὥστε νὰ εὑρεθοῦν ψευδομάρτυρες καὶ νὰ εἶπουν ὅτι ὕβρισε τὸν Θεὸ καὶ τὸν βασιλέα. Ἔτσι τὸν ἐλιθοβόλησαν καὶ ἔμεινε ὁ ἀμπελὼν ἔρημος. Ἐρχομέ-νου τοῦ Ἀχαάβ ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν Ἥλια καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμα τοῦ Ναβουθαὶ θὰ χυθῆ καὶ τὸ δικό σου καὶ τῆς Ἰεζάβελ τὸ αἷμα θὰ γλείψωσι οἱ κύνες.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἀχαάβ, ἔκλαυσε, ἐνήστευσε ἐνδυθεὶς σάκκον. Ὁ Θεὸς εἶπε εἰς Ἥλια. Ἐπειδὴ μετανοεῖ ὁ Ἀχαάβ θὰ δώσω τὴν ὀργή μου εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατο Ἀχαάβ ὁ Ὀχοζίας. Ἠσθένησε καὶ ἔστειλε ἀνθρώπους νὰ ἐρωτήσουν τοὺς μάγους τοῦ Βάαλ ἐὰν θὰ γίνῃ ὑγιής. Ὁ Ἥλιας τοὺς συνήντησε καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ βασιλεὺς θ' ἀποθάνῃ. Ἐκεῖνοι ἀνήγγειλαν ταῦτα εἰς τὸν Ὀχοζία περιγράψαντες τὴν ἐμφάνιση τοῦ προφήτου· εἶπε ὁ βασιλεὺς· Ὁ Ἥλιας ὁ Θεοβίτης εἶναι. Ἔστειλε πεντηκόνταρχο με 50 ἄνδρας νὰ τοῦ τὸν φέρουν. Ἐλθὼν οὗτος εἶπε· «ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ ὁ βασιλεὺς σὲ προσκαλεῖ». Ἀπήντησε· «Ἐὰν εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ κα-τέλθῃ πῦρ νὰ σᾶς θανατώσῃ». Τότε ἔπεσε πῦρ ἐξ Οὐρανοῦ καὶ ἐθανατώθησαν. Ἔστειλε ὁ βασιλεὺς δευτέρον πεντηκόνταρχο με 50 ἄνδρας, ὁμοίως καὶ τούτους διὰ προσευχῆς κατέκαυσε ὁ Προφήτης. Ἔστειλε τρίτον πεντηκόνταρχο ὁ ὁποῖος ἐστάθη μακρόθεν ἔπεσε εἰς τὴν γῆν καὶ ἐδεήθη τοῦ Ἥλιοῦ νὰ τὸν λυπηθῆ. Ἄγγελος εἶπε εἰς Ἥλια νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν βασιλέα. Ἐλθὼν ἤλεγξε τὸν Ὀχοζία ὅστις ἀπέθανε 89 π.Χ, καὶ ἐβασίλευσε ὁ Ἰωράμ. Πορευομένου τοῦ Ἥλιοῦ με τὸν Ἐλισσαῖο εἰς Βαϊθήλ εἶπον οἱ υἱοὶ τῶν προφητῶν· «Γνωρίζεις ὅτι σήμερον ὁ Θεὸς θὰ παραλάβῃ τὸν Ἥλια»; Ἀπεκρίθη ὁ Ἐλισσαῖος· «Τὸ γνωρίζω μόνον σιωπῆτε. εἶπε ὁ Ἥλιας». «Κάθισε ἐδῶ διότι ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε εἰς Ἰορδάνη». Ὁ Ἐλισσαῖος ἀπεκρίθη· «Ζεῖ Κύριος καὶ ζεῖ ἡ ψυχὴ σου, δὲν θὰ σ' ἀφήσω». Ἐφθασαν εἰς τὸν Ἰορδάνη ὁ Ἥλιας ἐκτύπησε τὸν ποταμὸν με τὴ μωλωτή του καὶ ἐσχίσθη εἰς τὸ μέσον καὶ ἐγένετο ὁδὸς καὶ ἔπεσαν ὡς διὰ ξηρὰς, εἶπε ὁ Ἥλιας· «Ζήτησον χάρισμα πρὶν ἀναληφθῶ ἀπὸ σοῦ» ὁ Ἐλισσαῖος εἶπε· «Ἄς γίνῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ἔχεις διπλῆ εἰς ἐμέ». Ἥλιας· «Μέγα χάρισμα ἐζήτησας ἀλλὰ ἂν με ἴδῃς ὅταν ἀναληφῶ ἄς γίνῃ». Τότε ἐφάνη ἄρμα πύρινο καὶ ἵπποι πύρινοι καὶ ἀνεβίβαζον τὸν Ἥλια πρὸς τὸν οὐρανό. Ὁ Ἐλισσαῖος ἔκραξε· «πάτερ σὺ εἶσαι καὶ ἄρμα καὶ ἵππεὺς καὶ ἐξουσιαστής τοῦ Ἰσραήλ».

Ἐκράτησε τὴν μωλωτή τοῦ προφήτου καὶ δὲν τὸ εἶδε πλέον. Ἐρχόμενος εἰς Ἰορδάνη ἐκτύπησε τὸ ὕδωρ καὶ ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ διεπέρασε διὰ ξηρὰς εἰς τὸ πέραν. Ὁ προφήτης Ἥλιας ἀνελήφθη ὡς εἰς Οὐρανό.

Μόνο ὁ ΚΗΙΧ μετὰ σώματος ἀνελήφθη εἰς οὐρανόν.

Μετὰ τοῦ δικαίου Ἐνώχ θὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἀντιχρίστου διὰ νὰ διδάξῃ τὸν κόσμον, θὰ θανατωθῆ ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου (Ἀποκάλυψι 11, 3-10). 10 ἔτη μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ προφ. Ἥλιοῦ ἤλεγξε δι' ἐπιστολῆς τὸν βασιλέα Ἰωράμ διότι ἐλάτρευε τὰ εἰδῶλα. Ὁ Δοσίθεος πατριάρχης Ἱεροσολύμων εἰς «Δωδεκάβιβλον σελ. 1192» γράφει διὰ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖο ἐγένε τὴν 20 Ἰουλίου με τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιον εἰς Βελιγράδι παρόντος καὶ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παϊσίου. Μία γυναίκα ποὺ ἀκολούθησε τὸ παπικὸ ἡμερολόγιο ἠθέλε νὰ ζυμώσῃ τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ προφήτου Ἥλιοῦ. Ἡ ὀρθόδοξος γυνὴ ἔλεγε, σήμερον εἶναι ἀργία, μεγάλη ἐορτή, ἡ λατινὶς ἔλεγε πέρασε ἡ ἐορτή, ὑπερασπιζομένη τὸ νέο ἡμερολόγιο. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος

μετεβλήθη τὸ ζυμάρει εἰς τὰ χέρια τῆς εἰς λίθο. Ἦλθον ἄνθρωποι καὶ διένειμαν τὸν λίθο εἰς ἀνάμνησι τοῦ θαύματος.

21η Ὀσίων ΣΥΜΕΩΝ τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα Συρίας. Τὸ ἔτος 518 μ.Χ. ἦλθον εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς προσκύνῃσι. Ὁ Ἰωάννης 22 ἐτῶν ἕγγαμος, φίλος τοῦ Συμεῶν. Ἦσαν πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς. Ἔλαβον εὐχὰς τῶν ἐρημιτῶν ἀπὸ Ἀγ. Τόπους, ἔθεσαν κλήρους καὶ ἔτυχε ἡ «ὁδὸς τῆς ἐρήμου». Ὁ Συμεῶν ἐφοβεῖτο μήπως ὁ Ἰωάννης νικηθῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς συζύγου του. Ὁ Ἰωάννης ἐφοβεῖτο διὰ τὸν Συμεῶν διότι εἶχε γραία μητέρα μήπως ἐπιστρέψει εἰς τὸν κόσμον, ἐνουθέτει ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Εἰς τὴν μονὴ ὀσίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου ὁ προορατικὸς γέροντας Νίκων τοὺς ὑπεδέχθη ἀνοιξὰς τὰς πύλας, ὁ Συμεῶν καὶ ὁ Ἰωάννης ἐζήτησαν ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ εὕρουν τὴν πύλη ἀνοικτὴ ἂν εἶναι θέλημά Του νὰ γίνουν μοναχοί. Ἐμειναν ἐκεῖ καὶ ἕγιναν μοναχοί. Μετὰ ἔφυγαν μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἡγουμένου. Ἐφθασαν εἰς νεκρὰ θάλασσα εἰς τύπο Ἀρωνὰ εἰς ἐνάρετο ἀσκητῆ, ὁ Ἰωάννης μετὰ δύο ἔτη εἶδε ἄγγελο νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι ἡ σύζυγός του ἀνεπαύθη εἰς οὐράνιο βασιλεία. Ἡσύχαζον ὁ Συμεῶν καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς κοντινὰ σπήλαια. Ἡμέρα τινα ὁ Συμεῶν εἶδε ὄπτασία ὅτι ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἡ μητέρα του. Ἐπὶ 29 ἔτη ἠσκήτεον εἰς ἔρημο. Ὁ Συμεῶν ἀνεχώρησε διὰ τὸν κόσμον ὑποκρινόμενος τὸν τρελλό. Περιῆλθε τὰ προσκυνήματα τῶν ἀγίων Τόπων. Μετὰ ἐπῆγε εἰς Ἔδεσσα, εὐρήκε ἕνα νεκρὸ σκύλο καὶ τὸν ἔσερνε μ' ἕνα σχοινί. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐχλεύαζον ὡς σαλόν. Τὸν προσέλαβε εἷς εἰς κατάστημά του, ὁ Συμεῶν ἔδιδε ἐλεημοσύνας ὅλα.. ὁ δὲ τὸν ἔδειρε καὶ τὸν ἔδιωξε. Ὁ δὲ Συμεῶν ἔμεινε ἐκεῖ κ' ὅταν τὸ εἶδε ἡ οἰκογένεια ἐκείνη ὅτι ἐθυμιάζε μὲ κάρβουνα εἰς τὰ χέρια του, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστι, ἐνῶ πρῶτα ἦσαν αἰρετικοί. Σχεδὸν κάθε ἐβδομάδα ἔτρωγε ἄρτο καὶ κάποιες φορὲς ἔδειχνε ὅτι ἔτρωγε κρέας. Προσεποιεῖτο ὅτι ἐρωτεύεται καὶ φιλοῦσε τὰς ὑπηρετρίας. Μία ἐξ αὐτῶν ἔμεινε ἕγγυος μὲ κάποιον πολίτη. Τὴν ὥρα γεννήσεως ἐβασανίζετο 3 ἡμέρας ἕως ὅτου ὠμολόγησε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Κάποιος Ἑβραῖος ποῦ εἶδε δύο ἀγγέλους νὰ συνομιλοῦν μὲ τὸν ὄσιο, προσπαθῶντας νὰ ὠμιλήσῃ διὰ τὴν ἀγιότητά του ἔμεινε ἄφωνος. Τοῦ ἐφάνει εἰς ὕπνο ὁ Συμεῶν λέ-γων· Ἦ πιστεύεις εἰς Χριστὸν ἢ θὰ ἀποθάνῃς ἄλαλος». Ὁ Ἑβραῖος τότε δὲν ἐβαπτίσθη ὅταν ὁ ὄσιος ἐκοιμήθη καὶ τὸν εἶδε ἐστεφανωμένον ἐβαπτίσθη καὶ ὠμίλησε. Ὁ ὄσιος ἐζήτησε ἐκ τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸ πάθος διότι εἶχε πόλεμο πορνείας. Τοῦ ἐφάνη ἐν ὀράματι ὁ μακάριος Νίκων καὶ ἔβρεξε μὲ ὕδωρ τὰ ὑπογάστριά του σφραγίζων αὐτὰ μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Λέγων· «Ἐγὼ γιγὼς γέγονας» ἕγινε ἄφαντος καὶ ὁ Συμεῶν ἔκτοτε εἶχε τὴν ἀπάθεια ὡστε μὲ πόρνες καὶ θεατρῖνες συναναστρεφόμενος ὅτε εἰσῆρχετο ἐκεῖ δὲν ἐγνώριζε διαφορὰ φύλλου. Τοσαύτη ἐγκράτεια εἶχε ὡστε ἀπὸ ἀρχὴ ἀγ. Τεσσαρακοστῆς ἕως Μεγ. Πέμπτη δὲν ἔτρωγε τίποτε, ἄρπαζε ἀπὸ τὸν ἄρτοποιὸ ἄρτον καὶ ἔτρωγε. Μία φορὰ νέες ἐχώρευον καὶ αἰσχρολογοῦσαν, ὁ ὄσιος προσευχόμενος ἐτυφλώθησαν, τοῦ ζήτησαν νὰ τὶς θεραπεύσῃ. Ὁ ὄσιος εἶπε· «ὅποια θέλει νὰ ἰατρευθῆ νὰ δεχθῆ νὰ τὴν φιλήσω εἰς τὸν ὄφθαλμὸ καὶ θὰ θεραπευθῆ», Ὅσες ἐδέχθησαν νὰ τὶς φιλήσῃ εἰς τὸν ὄφθαλμὸ ὁ ῥακένδυτος τρελλός... ἰατρεύθησαν. Οἱ ἄλλες ἔμειναν τυφλὲς ἕως θανάτου, ἂν καὶ τὸν παρεκάλεσαν δὲν τὶς ἐθεράπευσε διότι γνῶριζε ὅτι ἂν θὰ εἶναι ὑγιεῖς θὰ γίνουν πόρνες. Ἐφόνευσαν ἕναν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν αὐλὴ τοῦ διακόνου Ἰωάννου (φίλου τοῦ Συμεῶν). Ἐνῶ τὸν ὠδηγοῦσαν διὰ θάνατο τὸν Ἰωάννη ὡς αἷτιο τοῦ ἐγκλήματος, διὰ προσευχῆς ἦλθον οἱ φωνεῖς καὶ

ώμολόγησαν. Ὁ Συμεών εἶπε εἰς Ἰωάννη ὅτι αὐτὸ τὸ ἔπαθε διότι δὲν ἔδωσε ἐλεημοσύνη εἰς πτωχοὺς ποῦ τοῦ ἐζήτησαν ἀλλὰ τοὺς ἔδωξε. Τυφλὸν ἔχρισε μὲ σινάπι καὶ τοῦ εἶπε νὰ πλυθῆ μὲ σκορδόξυδο καὶ θὰ ἰατρευθῆ, ἐκεῖνος ἐπῆγε εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ ἐτυφλώθη περισσότερο, ὅταν ἐπλύθη ὅπως τοῦ εἶπε ὁ ὄσιος ἰατρεύθη. Ἰδὼν ὁ Συμεών τοῦ λέγει· «εἶδες ἰατρεύθης μὴ κλέψης ἄλλη φορὰ τὰ γίδια τοῦ γείτονά σου». Ἐνὸς Ἑβραίου ποῦ ἔψηνε γυαλιὰ εἰς καμίνι, ὁ ὄσιος τὰ ἐσταύρωσε καὶ ἔσπασαν, τοῦ εἶπε ἂν δὲν κάμη καὶ αὐτὸς τὸν Σταυρὸ τοῦ κί' ἄλλα θὰ σπάσουν· Τοῦτο ἐγένετο ἕως ὅτου ὁ Ἑβραῖος ἔγινε χριστιανός. Προεῖπε τὸν θάνατό του εἰς διάκονο Ἰωάννη, εὐρέθη νεκρὸς ὑποκάτω κλημάτων. 2 πτωχοὶ καθὼς τὸν ἐπήγαιναν νὰ κηδεύσουν ἤκουσε ὁ Ἑβραῖος ἐκεῖνος (ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν) ψαλμωδίας ἀγγέλων καὶ εἶδε ὀφθαλμοφανῶς τοὺς ψάλλοντας ἄνωθεν τοῦ ἁγ. Λειψάνου. Ἦλθε μὲ οἰκογένειά του καὶ ἐνεταφίασε εὐλαβῶς. Ἐλθὼν ὁ διάκονος Ἰωάννης μὲ ἄλλους ἤνοιξε τὸν τάφον ἀλλὰ τὸ λείψανο τοῦ ὀσίου δὲν ἦτο ἐκεῖ. Μετέθεσε ὁ Θεὸς ὅπου ἠθέλησε.

22α Ἁγ. Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου ΜΑΡΙΑΣ τῆς ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ· Ἀπὸ τὰ Μάγδαλα (δυτικὰ τῆς Τιβεριάδος λίμνης). Ὁ πατὴρ τῆς ὠνομάζετο Σῦρος. Ἡ μήτηρ τῆς Εὐχαριστία. Ἦκουσε διὰ τὸν ΚΗΙΧ καὶ καταλιποῦσα πάντα ἠκολούθη τὸν Κύριον ὅστις τὴν ἐθεράπευσε ἀπὸ 7 δαιμόνια πάσχουσα δηλ. Πνεῦμα ἀφοβίας Θεοῦ, ἀσυνεσίας, ἀγνωσίας, ψεύδους, κενοδοξίας, ἐπάρσεως, καὶ κάλλους. Ταῦτα εἶναι ἐναντία καὶ ἀντίπαλα πασῶν τῶν ἀρετῶν.

Μετὰ τῶν Μυροφόρων ἦλθε εἰς τάφον ΚΗΙΧ εἶδε τὸν Ἀναστάντα, ἐφίλησε τοὺς πόδας Του, ἤκουσε ἐκ τοῦ ἀγγέλου ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος εἰποῦσα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Πέτρον τὴν Ἀνάστασιν. Ἦλθε τὴν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως πολλακίς εἰς τὸ μνήμα εἶδε δύο ἀγγέλους εἰς τὸ μνήμα καὶ τῆς εἶπον· «Τίνα ζητεῖς»;· Τὸν ΚΗΙΧ ἰδοῦσα ἐνόμισε κηπουρὸν διὸ καὶ ὠνειδίσθη παρὰ Κυρίου καὶ ἤκουσε τὸ «Μὴ μοῦ ἄπτου». Μετὰ τὴν πεντηκοστὴ ἐπορεύθη εἰς Ῥώμη καὶ ἔδωκε ἀναφορὰ γιὰ τὴν Σταύρωσι τοῦ ΚΗΙΧ.. εἰς τὸν Καίσαρα. Ἀκούσας ὅλα τὰ γεγονότα μὲ πιλᾶτο καὶ ἀρχιερεῖς σχετικὰ μὲ τὴν Σταύρωσι. Διέταξε καὶ ἔφεραν τὸν Πιλᾶτο εἰς Ῥώμη. Τὸν Ἄννα ἔθεσαν εἰς δέρμα βοδιοῦ ἐντὸς καὶ σφιγθὲν καθὼς ἐθέρμενε αὐτὸ ὁ ἥλιος, ἀπέθανε. Ὁ Πιλᾶτος ἐδικάσθη ἀπὸ τὸν Καίσαρα, ἐφυλακίσθη μία ἡμέρα ἐνῶ κληρονομήσει ὁ Καῖσαρ ἐτόξευσε μία ἔλαφο τὸ βέλος ἐκτύπησε τὸν Πιλᾶτο ὅστις ἦτο ὀπισθεν τοῦ παραθύρου τῆς φυλακῆς καὶ ἀπέθανε. (ὁ ὄσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐρευνήσας τὰ ἱστορικὰ κείμενα γράφει ὅτι ὁ Πιλᾶτος προσκληθεὶς ὑπὸ βασιλέως Τιβερίου εἰς Ῥώμη δὲν εὔρε ζῶντα τὸν Τιβέριο ἀλλὰ τὸν διάδοχό του Καλιγούλα, ὅστις τὸν ἐξώρισε εἰς Βίανα Γαλλίας καὶ ἐκεῖ τὸ 41 μ.Χ. ἠυτοκτόνησε. Ἡ Μαρία 24 ἔτη μετὰ τὴν Ἀνάληψη Χριστοῦ συνελήφθη ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ ὁμοῦ μὲ τὸν ἀπόστολο Μάξιμο (ἐκ τῶν 7 ἀποστόλων) ἐτέθησαν εἰς πλοῖο μὴ ἔχον ἰστία, κώπας, τροφίμα διὰ νὰ βυθισθοῦν εἰς τὸ πέλαγος. Ὁ Θεὸς ἀκινδύνως ὠδήγησε τὸ πλοῖαριον εἰς Γαλλίαν, ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνο τῶν ἀρχόντων ἐκεῖ ἡ Μαρία καὶ εἶπε νὰ δεχθοῦν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ποῦ ἦλθον εἰς τὸν τόπον τους. Ἐκεῖνοι ζήτησαν ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ διότι ἦτο στεῖρα ἢ γυνή, ὑπεσχέθη ἡ ἁγία τὸ ὅποιο ἐγένετο. Ὁ ἄρχων ἐκεῖνος μὲ τὴν σύζυγόν του πορευομένων εἰς Ῥώμη ἐγέννησε ἄρρεν τὸ ὅποῖον ἀπέθανε μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ ἀνὴρ εἰς ἐρημονῆσι καὶ ἐντὸς σπηλαίου ἐσκέπασε μὲ ἔνδυμά του καὶ κλαίων ἀνεχώρησε. Εἰς Ῥώμη ἐδιηγήθη εἰς Ἀπόστ. Πέτρο ὅλα ὅσα τοὺς ἐδίδαξε ἡ Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ καὶ διὰ θάνατο συζύγου καὶ υἱοῦ του. Ὁ

Πέτρος τὸν ἐπαρηγόρησε ὁμιλῶν κατάλληλα.

Ἐλθὼν ὁ ἄρχων καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα παρέμεινε 2 ἔτη, ἐπιστρέφον μὲ πλοῖο εἰς Γαλλία ἦλθε εἰς τὸ σπήλαιο ἐκεῖνο νὰ παραλάβῃ τὰ λείψανα γυνακός του. Ὡ! τοῦ παραδόξου, εὔρε τὴν σύζυγό του καὶ υἱὸ τοῦ ζῶντας, ἔλεγε ὅτι: «Ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἤρχετο ἐνταῦθα φέρουσα τροφή εἰς ἡμᾶς. Ἐπέστρεψαν χαίροντες, καὶ ἡ ἁγία Μαρία τοὺς ἐβάπτισε. Ἐν συνεχείᾳ κηρύπτουσα εἰς Ἱταλία, Αἴγυπτο, Φοινίκη, Συρία ἦλθε εἰς Ἔφεσσον εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη Θεολόγο. Ἐκεῖ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς τὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου ὅπου ἐκοιμήθησαν οἱ 7 παῖδες. Τὸ ἔτος 890 μ.Χ. ὁ Λέων ὁ Σοφὸς ὁ βασιλεὺς, ἔφερε τὸ ἅγιο λείψανό της εἰς μονὴ Ἁγ.Λαζάρου εἰς Κων/πολι.

Ὅσιοπαρθενομάρτυρος ΜΑΡΚΙΛΛΗΣ· (+1500 μ.Χ.) Ἐκ Βολισοῦ Χίου, ἐκ πλουσίων γονέων, ὀρφανὴ μητρός. Ὁ διάβολος διήγειρε τὸν πατέρα της εἰς σάρκικο ἔρωτα μὲ Μαρκέλλα, ἡ νέα ἔφυγε εἰς τὰ ὄρη. Κατεδίωκε ὁ πατήρ της, ἐκρύβη εἰς ἕνα βάτο πλησίον θαλάσσης, ὁ δὲ ἔβαλε πύρ, ἡ Μαρκέλλα ἔτρεχε φεύγουσα. Ὁ πατήρ της τὴν ἐτόξευσε καὶ τὴν ἐπλήγωσε. Ἐζήτησε ἀπο τὸν Θεὸ καὶ ἐσχίσθη εἰς τὰ δύο μίᾳ πέτρα καὶ εἰσηλθε ἕως τῆ μέση. Ἐκεῖνος τῆς ἔκοψε μὲ μάχαιρα τὰ στήθη καὶ τὴν ἀπεκεφάλισε. Ἡ πέτρα ἀνέβλυζε ἱαματικό ὕδωρ. Κάθε ἔτος εἰς μνήμη της, εὐθύς ὡς ἀρχίσῃ ὁ ἱερεὺς νὰ ψάλλῃ ἁγιασμόν, βράζει τὸ ὕδωρ καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας παύουν οἱ ἄτμοι. Ἐκεῖ ὅπου ἐχύθησαν τὰ μαρτυρικὰ αἵματα εἶναι πέτραι κόκκιναι. Πολλὰ θαύματα γίνονται εἰς τὸ ἁγίασμα αὐτὸ τῆς ἁγίας.

23η Ἀνακομιδὴ λειψάνου τοῦ ἁγίου ΦΩΚΑ· (ιδεὲ τὸ συναξάριό του τὴν 22 Σεπτ.)

Ἁγίου Προφήτου ΙΕΖΕΚΙΗΛ· Υἱὸς τοῦ ἱερέως Βουζεῖ, μετεφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα. Ἀπὸ τὸ 594 π.Χ. ἐπὶ 22 ἔτη ἐπροφήτευε. Ἦλθε ποτὲ λαὸς Ἰσραηλῖται αἰχμάλωτοι φοβηθέντων μήπως τοὺς φονεύσουν οἱ Βαβυλώνιοι, ἐσταμάτησε τὴ ροὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐλυτρώθησαν. Ἄλλοτε διὰ προσευχῆς του τοὺς ἐχάρισε τροφή ἰχθύων. Πολλὰς ἀποκαλύψεις ἠξιώθη νὰ ἴδῃ καθὼς καὶ τὸ ὄραμα τῶν νεκρῶν ὀστέων μὲ τὴν Ἀνάστασι αὐτῶν. Ἐτιμώρησε τὴν φυλὴν Γὰδ διότι ἐπροσκυνοῦσαν τὰ εἶδωλα. Ὅφεις ἐθανάτωνον τὰ βρέφη των καὶ τὰ κτήνη. Ἡ φυλὴ Γὰδ τὸν ἐθανάτωσε τὸν ἔθαψαν εἰς σπήλαιον εἰς τάφον Ἀρφαξάδ.

Ὅσιας ΑΝΝΗΣ· Εἰς χρόνους βασιλέως Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου. Τὸ ἔτος 867 μ.Χ. Ἀγαρηνός τις μὲ ἄδεια βασιλέως ἐφιλονεῖκει διὰ νὰ τὴν λάβῃ γυναϊκά του. Εὐχηθεῖσα ἡ Ἄννα νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ πειρασμοῦ ὁ ἀγαρηνὸς ἀπέθανε. Τότε ἐκείνη εἰς τὸν ναὸ τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Λευκαδίῳ ἔμεινε 50 ἔτη ἀγωνιζομένη ὀσιακά. Ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Δαιμονιζόμενοι μετὰ ἔτη ἤνοιξαν τὸν τάφο της καὶ εὐρέθη σῶον τὸ ἅγιο λείψανό της, οἱ δαιμονιζόμενοι ἐκεῖνοι καθὼς καὶ τυφλοὶ ἰατρεύθησαν.

Μνήμη τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ παρὰ τῆς ἁγ. Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ Λαύρᾳ Ποτσάεβ Ἑρσσίας, ὅταν ἐσώθη ἐκ τῶν Τατάρων Τούρκων (1675 μ.Χ.).

24η Μεγαλομάρτυρος Ἁγίας ΧΡΙΣΤΙΝΗΣ· Ἐκ Τύρου Συρίας (τέλος βί αιῶνος μ.Χ.) πατρὸς

στρατηλάτου ὅστις τὴν ἔκλεισε εἰς πύργον μὲ ὑπηρετρίας καὶ εἰδωλα διὰ νὰ μὴ ἐξέρχεται διότι ἦτο καὶ πολὺ ώραία εἰς ἐμφάνισι. Ἄγγελος τὴν ἐδίδαξεν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ὠμολόγησε εἰς τὸν πατέρα τῆς Οὐρβανό, ὅστις προσεπάθησε νὰ τὴν μετατρέψῃ μὲ κολακεῖες. Ἄγγελος τὴν ἐνισχύει, δίδοντάς της οὐράνιο ἄρτο. Ἡ Χριστίνα συνέτριψε τὰ εἰδωλα καὶ διαμοίρασε εἰς πτωχοὺς τὸ χρυσό. Δέρεται, φυλακίζεται ἢ ἀγία ἐνῶ ξέεται καὶ πίπτουν τεμάχια ἐκ τῆς σαρκός της, λαβοῦσα ἐν ἔρριψε εἰς τὸ πρόσωπον Οὐρβανοῦ. Δένεται εἰς τὸν βασανιστικὸ τροχὸ καὶ τίθεται εἰς πύρ, μένει ἀβλαβής. Φυλα-κίζεται διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ ἀσιτία. Ἄγγελοι τὴν τρέφουν καὶ τὴν θεραπεύουν. Δένουν πέτρα εἰς λαϊμὸ της τὴν ρίπτουν εἰς θάλασσα, ἄγγελοι τὴν ἐλευθερώνουν καὶ βαδίζει ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Προσευχομένη ἵνα δεχθῇ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα, ἦλθε θεῖα φωνὴ ὅτι ἤκουσε τῆς δεησέως της. Ο ΚΗΙΧ κατῆλθε μὲ ἀγγέλους καὶ τὴν ἐβάπτισε ὁ ΙΔΙΟΣ! Τὴν παρέδωκε εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον Μιχαήλ. Ὁ Οὐρβανὸς ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ τὴν ἐπομέ-νη. Εὐχθηεῖσα ἢ ἀγία ν' ἀποθάνῃ ὁ πατὴρ της, ἀ-πέθανε. Ὁ ἄρχων Δίων τὴν καλεῖ νὰ θυσιάσῃ, ἀρνούμενης τῆς ἀγίας, δέρεται, τὴν βράζουν εἰς λέ-βητα πίσης καὶ ῥητίνης, ὅμως μένει ἀβλαβής. Ξυρίζουν τὴν κεφαλὴ της καὶ τὴν πομπεύουν εἰς τὴν πόλιν, τὴν ὠδήγησαν εἰς ναὸ νὰ θυσιάσῃ, διέ-ταξε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μετετοπίσθη ἕξω 40 μέτρα.

Ὁ ἄρχων ἔλεγε ὅτι μὲ μαγεῖες κάμει αὐτά. Ἡ ἀγία εἶπε πρὸς τὸ εἰδωλο· «Σὲ προτάσσω, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ πέσης εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ γίνῃς συντρίμμια». Παρευθεὶς ἔγινε κομμάτια! Ἐπίστευσαν 3.000 ἀνθρώπων, ὁ ἄρχων ἀ-πέθανε, ὁ ἄρχων Ἰουλιανὸς διέταξε καὶ τὴν καίουν εἰς κάμινον 5 ἡμέρας, τὴν ἕκτη ἡμέρα ἐξῆλθε ἀβλαβής. Ἀφήνουν κατ' αὐτῆς δηλητηριώδη φίδια, ἀλλ' οὐδὲν κακὸ ἐπροξένησαν εἰς τὴν ἀγία, ἐθανάτωσαν τὸν ὑπηρετὴ τῶν φιδιῶν. Ἡ ἀγία διέταξε τὰ φίδια νὰ ἐξέλθουν τῆς πόλεως χωρὶς νὰ βλάψουν κανέ-να, πρὸς δὲ τὸν ΚΗΙΧ ἐδεήθη ἵνα ἀναστήσῃ τὸν νεκρὸν διὰ νὰ πιστεύσουν οἱ ἄθεοι. Φωνὴ ἄνωθεν ἠκούσθη· «Χριστίνα, εὐλογημένη δούλη μου, Ἐγὼ ὁ Θεὸς σου, εἶμαι μετὰ σοῦ, ὅ,τι ζητήσεις νὰ γίνεταί». Ἐσφράγισε μὲ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ ἢ ἀγία τὸν νεκρὸν λέγουσα· «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἔγειραι», ὁ νεκρὸς ἀνέστη! Ὁ τύραννος προσέταξε καὶ τῆς ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς. Ἡ μακαρία τὸν ὠνειδίζε· «ῶ! ἄπιστε δὲν βλέπετε ὅτι ῥέει γάλα ἀπὸ τὰς πληγὰς ἀντὶ αἵματος»;

Τὴν ἐφυλάκισαν, τὴν ἐπομένη τὴν ἔφεραν νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδωλα, εἶδ' ἄλλως θὰ θανατωθῆ. Ἡ ἀγία εἶπε εἰς τύραννον ὅτι σήμερον καὶ σὺ ὑπάγεις εἰς αἰώνιον κόλασιν. Διέταξε νὰ τῆς κόψουν τὴν γλῶσσα. Ἡ ἀγία δοξολογοῦσα τὸν Κύριον ἤκουσε πάλι θεῖα φωνὴ ὅτι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν τὴν ἀναμένει. Ὅταν ἔκοψαν τὴν γλῶσσά της τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἔρριψε εἰς τὸ πρόσωπο τοῦ ἄρχοντος καὶ ἐτυφλώθη. Τὴν ἀγία ἐθανάτωσαν, εἰς στρατιώτης τὴν ἐπλήγωσε εἰς καρδίαν, ὁ ἕτερος εἰς τὴν πλευράν. Ὁ τύραννος ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπέθανε ὡς προεῖπε ἢ ἀγία.

Νεομάρτυρος ΘΕΟΦΙΛΟΥ· Ναύτης ἐκ Ζακύνθου.

Εἰς Χίον ἐλθὼν ἐσυκοφαντήθη ὅτι ἐφόρει εἰς τὸ κεφάλιν τὸν σκοῦφο τῶν Ἀγαρηνῶν, ὁ κριτὴς ἀπεφάσισε ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ Τοῦρκος, ὁ Θεόφιλος ἔμεινε πιστὸς ὁμολογῶν Χριστόν. Τὴν ὥρα ὅπου οἱ Ἀγαρήνοι κατὰ τὴν συνήθειάν των προσηύχοντο, ὁ Θεόφιλος ἔφυγε καὶ ἐκρύβη διὰ 3 ἡμερονύκτια. Ἐπῆγε εἰς τὴν Σάμον ὀλίγον καιρὸν, ἐπιστρέφων εἰς Χίον διὰ νὰ εὕρῃ τὸν πλοίαρχόν του νὰ ἐργασθῆ, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ

συνέλαβον. Εἰς τὸ δικαστήριον πάλι ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ χριστιανὸς θ' ἀποθάνη. Τὸν φυλάκισαν καὶ πάλι μὲ φοβερισμοὺς καὶ κολακεῖες τὸν ἐβίαζον. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη. Δὲν φοβοῦμαι τὸν πρόσκαιρον θάνατον, διότι μοὶ παρέχει ζωὴν αἰώνιον. Τὸν ἔδειραν πολὺ, τέλος ἀπεφάσισαν νὰ καῖ ζωντανός. Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτο μονὴ γυναικῶν καὶ ναὸς Ἁγ. Γεωργίου, ὁ μάρτυς μετέφερε μὲ προθυμίαν τὰ ξύλα! Ὡ! τῆς διαπύρου σοῦ ἀγάπης μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόφιλε! Εἰσηλθε μόνος του εἰς πυρὰ ψάλλων. Ἦτο 18 ἐτῶν, τὸ ἔτος 1635 ἐμαρτύρησε.

Καιομένου τοῦ σώματος μεγάλη καὶ θαυμαστὴ εὐωδία, ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν πυρὰ. Οἱ Ἀγαρηνοὶ μὴ ὑποφέροντες τὸ θαῦμα αὐτό, ἔρριψαν ἐντὸς τῆς πυρᾶς ἓνα χοῖρον διὰ νὰ ἀναδίδεται δυσωσμία. Ἄλλ' ὡς ἡ φλόξ ἔκαυσε τὰ σχοινία τοῦ χοίρου ποὺ ἦτο δεμένος, τὸ ζῶον ἔτρεξε καὶ ἔφυγε. Λείψανα ἔναπομείναντα ἀπὸ τὴν πυρὰ ἠγόρασαν οἱ χριστιανοί, μέρος αὐτῶν εὐρίσκεται εἰς ναὸ Ἁγ. Γεωργίου εἰς τὴν Πηγάδα καὶ εἰς ναὸ Προδρόμου εἰς Ἀττικὴν Χίου.

Ἁγίων ΜΠΟΡΙΣ καὶ ΓΚΛΙΕΜΠ· (εἰς τὸ βάπτισμα ὠνομασθέντων Ῥωμανοῦ καὶ Δαυίδ. Υἱοὶ τοῦ Ῥώσσου βασιλεῶς Βλαδιμήρου - ὁ Μπόρις ἐθανατώθη τὴν 24 Ἰουλ, 1015 καὶ ὁ Γκλιέμπ τὴν 5 Σεπτ. 1015).

25ῃ Ἁγίας ΑΝΝΗΣ μητρὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· Ἐκ φυλῆς Λευί, γονέων Ματθὰν καὶ Μαρίας. εἶχε δύο ἀδελφὰς τὴν Μαρία καὶ Σοβή. Ἡ Σοβὴ ἐγέννησε τὴν Ἐλισάβετ. Ἡ Μαρία τὴν Σαλώμη δηλ. Θεοτόκος καὶ Ἐλισάβετ ἦσαν πρῶτα ἐξα-δέλφια. Καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καὶ ΚΗΙΧ δεῦτεροι ἐξάδελφοι. Ἡ ἁγία Ἄννα ἀφοῦ ἀφιέρωσε τὴν Θεοτόκον εἰς Ναό, διανύσασα μὲ νηστείας καὶ προσευχὰς τὸ ὑπόλοιπον ζωῆς τῆς 69 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ὁ Ἰωακείμ 80 ἐτῶν ἐκοιμήθη.

Ὁσίας ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ τῆς διακόνου· Ἦζη εἰς τοὺς χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου καὶ Ἀρκαδίου υἱοῦ αὐτοῦ (395 μ.Χ) θυγάτηρ τοῦ Σεκούνδου, ἀπέθανε εὐθύς ὁ ταύτης νυμφίος, αὕτη παρθένος καὶ χήρα ἐζοῦσε μὲ νηστείας, εὐχὰς, ἐλεημοσύνας, ὅλη τὴν περιουσίαν τῆς δαπανήσασα εἰς ὑπηρεσίαν τῶν Ἀρχιερέων. Τὸν ἅγ. Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον ἰδιαιτέρως ἐτίμησεν. Πρὸς αὐτὴν ἔγραψε ὁ ἅγ. Χρυσόστομος τὰς πολλὰς ἐκεῖνας μελιρρῦτους ἐπιστολάς. Ἡ ὁσία κατεδικάσθη εἰς ἄδικο ἐξορία καὶ ἐκεῖ ἀπῆλθε εἰς Κύριον.

Ὁσίας ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ· Ἐκ Κων/πόλεως, σύζυγος τοῦ εὐσεβοῦς Ἀντιγόνου, (4ος αἰών). Ἀφοῦ ἀπέ-κτησαν τέκνον τὴν Εὐπραξίαν συνεφώνησαν καὶ ἐζοῦσαν ἐν παρθενίᾳ, Μετὰ 1 ἔτος ὁ Ἀντίγονος ἀπέ-θανε. Εἷς εὐγενὴς τὴν ἐζήτη εἰς δεύτερον γάμον. Ἡ Εὐπραξία μὲ κόρη τῆς ἐπῆγε εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Θηβαΐδα εἰσηλθε εἰς μονὴν μὲ 130 μοναστρίας. Ἡ μικρὴ 7ετής Εὐπραξία ἐρωτεύθη τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἡ ἠγουμένη τὴν ἐνέδυσεν τριβώνιον. Μετ' ὀλίγον ἡ μητέρα τῆς, ὡς τῆς ἀπεκάλυψε ὁ ΚΗΙΧ ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ. Ἡ Εὐπραξία ἐπεδόθη εἰς αὐστηρὰς νηστείας, ὁ διάβολος μὲ αἰσχροὶ ὄνειρα τὴν ἐπέειραζε μὲ σαρκικὸν πόλεμον. Ἐκοιμᾶτο εἰς πέτρας ἀντὶ κλίνης καὶ τὶς νύκτες ἀγρυπνοῦσε μεταφέροντας πέτρες ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, τρώγουσα κάθε ἐβδομάδα. Αὐξανόμενον τοῦ πολέμου τῆς σαρκὸς ἐξῆλθε ποτὲ εἰς ἀγρὸν καὶ ἐπὶ 40 ἡμέρας ἴστατο ἄσιτος καὶ ὀρθία, μετὰ ἔπεσε λιπόθυμος τῆς ἔδωσαν φαγητὸν καὶ μετὰ ἀπὸ ἡμέρας συνῆλθε καὶ ἠγωνίζετο ὡς

πρότερον. Συνεργεῖα δαίμονος ἔπεσε εἰς τὸ φρέ-αρ, αἱ μοναχαὶ τὴν ἔσωσαν, ἡ ὁσία ἀπὸ τότε με- τέφερε δύο δοχεῖα ὕδωρ τὴν ἡμέρα εἰς τὴ μονή. Εἰς τὸ μαγειρεῖο ἔπεσε ὕδωρ θερμὸ εἰς τὸ πρόσωπό της, ἔμεινε ἀβλαβῆς. Πολλοὺς ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε. Ἡ ἡγουμένη εἶδε ὄραμα ὅτι ἡ Εὐπραξία εἰσῆλθε εἰς μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα καὶ προσεκύνησε τὸν ΚΗΙΧ καὶ ἡ Θεοτόκος ἔδειξε τὸν αἰώνιο Νυμφῶνα της καὶ ὅτι εἰς 10 ἡμέρας θὰ ἔλθῃ. Ἡ Εὐπραξία μαθοῦσα αὐτὸ ἔκλαιε νὰ τῆς δοθῆ χρόνος νὰ μετανοήσῃ. 30 ἐτῶν ἐκοιμήθη εἰρηνικά. Ἡ μοναχὴ Ἰουλία ἔκλαιε 3 ἡμέρες εἰς τάφο τῆς ν' ἀποθάνῃ διὰ νὰ εἶναι μὲ Εὐπραξία, ἡ ὁσία τὴν ἐπληροφόρησε ὅτι ἤκουσε τὴν δέησί της ἡσπάσθη τὰς μοναστρίας καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Μετὰ 30 ἡμέρας ἀπὸ θάνατο Εὐπραξίας συγκαλέσασα ἡ ἡγουμένη τὰς ἀδελφὰς ἐπρότεινε νὰ ἐκλέξωσι νέα ἡγουμένη διότι ὁ ΚΗΙΧ τὴν προσεκάλεσε εἰς βασιλεία Του διὰ πρεσβειῶν τῆς Εὐπραξίας, νουθετήσασα ψυχωφελῆ καὶ ἀσπασαμένη αὐτάς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα της.

26η Ἁγ. ΕΡΜΟΛΑΟΥ - ΕΡΜΙΠΟΥ καὶ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ· Ἐκ Νικομηδείας. Τὸ ἔτος 304 ὅταν ἔμαθον ὅτι ὁ ἅγιος Ἐρμόλαος ἐδίδαξε τὸν ἅγιο Παντελεήμονα τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τὸν συνέλαβον ὁμοῦ μὲ Ἐρμιπο καὶ Ἐρμοκράτην, ὠμολόγησαν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ἄοσιομάρτυρος ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ· Ἐκ Ῥώμης, εἰς χρόνους Ἀντωνίου Πίου βασιλέως, γονέων εὐσεβῶν Ἀγάθωνος καὶ Πολιτείας, ἐγεννήθη τὴν 6ην ἡμέρα ἐβδομάδος διὰ τοῦτο τὴν ὠνάμασαν Παρασκευή. 20 ἐτῆς ἔμεινε ὀρφανή, ἔγινε μοναχὴ.

Ἠγάπησε τὸ μαρτύριο μὲ εὐλογία ἡγουμένης ἐξῆλθε κηρύττουσα τὸν ΚΗΙΧ. Ἰουδαῖοι τὴν διέ-βαλλον εἰς βασιλέα, τὴν βασανίζουσαν μὲ πυρακτωμένη περικεφαλαία, μένει ἀβλαβῆς. Πολλοὶ ἐπίστευσαν, ἄλλοι ἀποκεφαλίζονται, ἄλλοι ρίπτονται εἰς τὸν ποταμὸ Τίβερι. Ἄγγελος τῆς ἐφάνῃ εἰς φυλακὴν βαστάζων τὰ σύμβολα τοῦ πάθους τοῦ ΚΗΙΧ καὶ τὴν ἐνίσχυσε λυοντάς τὴν ἀπὸ τὰ δεσμά. Καίεται μὲ λαμπάδας, τὴν βράζουν εἰς ἔλαιον καὶ πίσσα, ἡ ἁγία ὑπομένει ψάλλουσα ὡς νὰ δροσίζεται, ὁ βασιλεὺς ἐγγίζει καὶ ζητεῖ νὰ τὸν ῥαντίσῃ διὰ νὰ ἴδῃ ἂν καίῃ ἡ πίσσα. Τοῦ ἔρριψε εἰς τὸ πρόσωπο καὶ ἐτυφλώθη. Ἐπίστευσε καὶ ἐδεήθη τῆς ἁγίας νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Τὸν ἰάτρευσε καὶ ὁ βασιλεὺς μὲ πλῆθος ἄλλων ἐβαπτίσθησαν. Ἐλευθέρῃ ἡ ἁγία συνέχισε διδάσκουσα εἰς τὰς πόλεις τῆς Ῥώμης. Ὁ ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς τὴν ἔρριψε εἰς δράκοντα, ἡ ἁγία μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ τὸν ἐφόνευσε. Ὁ ἡγεμὼν ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη μὲ πλῆθος λαοῦ. Εἰς ἄλλῃ πόλι εἰς τὸν ἄρχοντα Ταράβιο ὠμολόγησε. Τὴν βράζουν εἰς λέβητα πίσης-ἐλαίου, ἄγγελος ἐλθὼν ἔσβυσε τὸ πῦρ καὶ ἐδρόσιζε τὸ μίγμα. Εἰς φυλακὴν τὴν καρφώνουσαν κατὰ γῆς καὶ θέτουν πλάκα εἰς τὸ στήθος της.

Ὁ ΚΗΙΧ τῆς ἐφάνῃ μὲ ἀγγέλους τὴν εὐλογεῖ λέγων νὰ ὑπομείνῃ ὀλίγο καὶ θὰ συμβασιλεύσῃ αἰώνια μαζί Του. Τὴν ἰάτρευσε καὶ ἀνελήφθη. Ὁ ἄρχων ἔλεγε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν ἰάτρευσαν. Εἰς τὸ ναὸ ἐσταύρωσε τὸ εἶδωλο ἡ ἁγία καὶ ὁ δαίμων ἐφώναζε ὅτι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ κηρύττει ἡ Παρασκευή. Τὰ εἶδωλα συνετρίβησαν. Ἀπεφάσισαν ἀποκεφαλισμό. Ἡ ἁγία ἔκαμε εὐχὴ διὰ τοὺς πιστοὺς ποὺ ἐορτάζουν τὴν μνήμη τῆς ν' ἀνταμείψῃ ὁ Κύριος μὲ τὰ χαρίσματά Του, ἦλθε φωνὴ ἄνωθεν ὅτι εἰσήκουσε τῆς δεήσεως ὁ Κύριος.

Ἄπεκεφαλίσθη.

Ἁγίας ΩΡΑΙΟΖΗΛΗΣ· Ἐκ χώρας καὶ γονέων δὲν γνωρίζομεν πόθεν καὶ ποίους εἶχε

γονεῖς. Τὸ 52 μ.Χ ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἀποστ. Ἀνδρέου καὶ ἀφιερῶθη εἰς ναὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ εἰς Βόσπορον μαζί μὲ δύο παρθέναι ἀσκουμένη. Ὁ βασιλεὺς Δομετιανὸς τὴν βασανίζει. Εὐθύς ἐτυφλώθη, ἡ ἀγία τοῦ εἶπε ὅτι ἐὰν δὲν χρίση μὲ αἷμα τοὺς ὀφθαλμούς του δὲν βλέπει. Διέταξαν καὶ τὴν ἀπεκεφάλισαν, ἐχρίσθη, μὲ αἷμα, ἀνέβλεψε, δὲν ἐπίστευσε. Διέταξε νὰ καύσουν τὸ λείψανό της, οἱ στρατιῶται τὸ ἐπώλησαν, οἱ Σταυροφόροι μετέφερον τὰ ὀστά της εἰς Παλέρμο εἰς τὸ βασιλικὸ Νεκροταφεῖο. Πλησίον ἐνεταφιάσθη ἡ Ῥοζαλία ἀνηψιά τοῦ βασιλέως Σικελίας. Τὸ ἔτος 1625 ἔγινε λοιμὸς, ἐφάνη ἡ ἀγία εἷς τινα εὐσεβῆ καὶ εἶπε νὰ ξεχωρίσουν τὰ ὀστά τῆς Ῥοζαλίας ἀπὸ τῆς ἀγίας διὰ νὰ παύσῃ ὁ λοιμὸς. Οὕτω ἔπραξαν καὶ ἔπαυσε ὁ λοιμὸς.

Ἰοσίου ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ· Ἦτο ἡγούμενος τῆς μονῆς Βουλευτηρίων εἰς παραλία Σκῆτης Ἀγ. Ἀννης (Ἀγίου Ὁρους), λόγῳ βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν συνηθροίσθησαν ὑψηλότερον ὅπου νῦν ἡ Σκῆτη Ἀγίας Ἀννης. Ὁ ὄσιος μὲ τὸ μαθητὴ του ἔκτισαν ναὸ εἰς Ἀγ. Παντελεήμονα. Δὲν εἶχον ὕδωρ, ἡ Θεοτόκος ἤκουσε τὰς προσευχὰς των, ἐφάνη κατ' ὄναρ καὶ ἔδειξε τόπο.

Ἔσκαψαν καὶ εὐρέθη ὕδωρ. Μετ' ὀλίγον ὁ ὑποτακτικὸς ἐφύτευσε λαχανόκηπο, τὸ ὕδωρ ἐξηράνθη, φανείσα ἡ Θεοτόκος εἰς ὄσιο εἶπε ὅτι τὸ ἔδωσε δι' ἀνάγκας καὶ ὄχι διὰ μέριμνας καὶ περισπασμούς. Ἔσκαψαν βαθύτερα -ὅπως ὑπέδειξε ἡ Θεοτόκος- καὶ εὐρέθη πάλι τὸ ὕδωρ, ἔως καὶ νῦν σωζόμενον, ὁ ὄσιος εἰς βαθὺ γῆρας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

27ῆ Ἀγίου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ· ἐκ Νικομηδείας, υἱὸς εἰδωλολάτρου Εὐστοργίου καὶ χριστιανῆς Εὐβούλης (τέλος 3ου αἰῶνος), ὠνομάσθη Παντο-λέων, ἐσπούδασε ἰατρικὴ εἰς τὸν διδάσκαλο Εὐφρόσυνο. Ὁ βασιλεὺς τὸν ἠθέλε ἰατρὸ εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὁ ἱερεὺς Ἑρμόλαος τὸν ἐδίδασκε πίστιν. Μία ἡμέ-ρα εὔρε νεκρὸ παιδίον θανατωθὲν ἀπὸ ἔχιδνα. εἶπε· «Ἐὰν ὁ ΚΗΙΧ τὸ ἀναστήσῃ γίνομαι χριστιανός». Προσευχῆθη, ἀνεστήθη τὸ παιδίον, ὁ ὄφις διερράγη. Ὁ Ἑρμόλαος τὸν ἐβάπτισε. Μία ἡμέρα ἐθεράπευσε τυφλὸν τὸν ὁποῖον οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἰατρεύσουν. Ἐπίστευσε καὶ ὁ πατήρ τοῦ ἀγίου. Τὸν ἐ-κατηγόρησαν εἰς βασιλέα, ἔφεραν καὶ τὸν πρῶτον τυφλό, ὅστις ὠμολόγησε καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ὁ Παντολέων εἶπε εἰς βασιλέα Μαξιμιανὸ νὰ φέρουν παράλυτο. Οἱ ἱερεῖς εἰδῶλων ματαιῶς ἐκοπίαζον, ὁ ἅγιος προσευχθεὶς εἰς ΚΗΙΧ τὸν ἰάτρευσε. Πλήθη λαοῦ ἐπίστευσαν, οἱ ἱερεῖς ὄχι. Βασανίζεται, ὁ ΚΗΙΧ εἰς σχῆμα τοῦ Ἑρμόλαου τὸν θεραπεύει, τὸν βράζουν εἰς μολύβι, ὁ Κύριος ἐλθὼν ἔσβησε τὸ πῦρ. Δένουν εἰς λαίμῳ τοῦ λίθου καὶ τὸν βυθίζουν εἰς θάλασσα, ὁ ἅγιος!.. βαδίζει ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Τὰ θηρία δὲν τὸν κατασπαράζουν, ὡς πρόβατα ἔγιναν, σταυρώσας αὐτὰ ὁ ἅγιος τὰ ἐφόνευσε.. ἀλλ' οὐδὲν σαρκοφάγο θηρίο τὰ ἤγγισε. Δένουν τὸν ἅγιο εἰς τροχὸ καὶ τὸν ἀφήνουν ἀπὸ ὑψηλὸ τόπο διὰ νὰ θλιβῆ. Ἡ πόλις ὅλη ἔβλεπε. Ὁ ἅγιος ἐλύθη, ὁ τροχὸς ἐφόνευσε πολλοὺς ἀπίστους. Ἔφεραν καὶ τὸν Ἑρμόλαο εἰς κριτήριον. Ἐγινε σεισμὸς, ἐφάνη ὁ ΚΗΙΧ καὶ τοὺς ἐνίσχυσε, τὰ εἶδωλα συνετρίβησαν. Ἔδεσαν τὸν ἅγιο εἰς ἐλαία διὰ νὰ ἀποκεφαλίσουν, ὁ δῆμιος κατέβασε τὴν σπάθη ἀλλ' αὕτη ἐλύγισεν ὡς κηρίον. Πολλοὶ ἐπίστευσαν, ὁ ἅγιος εὐχήθη δι' αὐτούς. Ὁ Θεὸς ἐβεβαίωσε ἐξ οὐρανοῦ ὅτι ἤκουσε τὴν δέησί του, τ' ὄνομά του θάνατι Παντελεήμων, διότι πολλοὶ θὰ εὔρουν δι' αὐτοῦ εὐσπλαχνία. Τὸ 304 μ.Χ ἀπεκεφαλίσθη, ἔτρεξε γάλα ἀντὶ αἵματος καὶ ἡ ἐλαία ἐκαρποφόρησε. Χριστιανοὶ τὸν ἐνεταφίασαν ἔξω τῆς πόλεως εἰς θέσιν Σχολαστικοῦ

Ἄδαμαντίνου.

Ἄσας ΑΝΘΟΥΣΗΣ· Ἐζη εἰς χρόνους βασιλέως Κοπρωνύμου θυγάτηρ Στρατηγίου καὶ Φεβρωνίας, μοναχὴ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις. Παρὰ τοῦ Γέροντος Σισινίου διδασκομένη τὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Μία φορὰ χάριν ὑπακοῆς εἰσῆλθε εἰς φοῦρνο ἀλλὰ δὲν ἐκάη. Ἦγωνίζετο εἰς νησὶ πλησίον τοῦ τόπου Περκελέ, φοροῦσα τρίχινα καὶ ἀλυσσίδες. Ἔκτισε ναοὺς εἰς Ἄγ. Ἄννα, Θεοτόκο, Ἄγ. Ἀποστόλους.

Διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐβασανίσθη, ἐδάρη, ἐκάη εἰς κεφαλὴν μὲ εἰκόνας ἀπὸ ἀσεβεῖς εἰκονομάχους ἀλλ' ἔμεινε ἀβλαβής, ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Κοπρώνυμος ἦλθε εἰς τὴ μονή (εἰς τὴ μονή τοῦ Μαντινέου -εἶχε 100 μοναζούσας) πρὸς στιγμὴν ἐτυφλώθη, ἔδωσε δῶρα καὶ ἀπῆλθε. Ἡ ὄσια ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

28η Ἄγιων Ἀποστόλων καὶ Διακόνων ΠΡΟΧΟΡΟΥ-ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ, ΠΑΡΜΕΝΑ, ΤΙΜΩΝΟΣ· Ἦσαν ἐκ τῶν 70ῖ ἀποστόλων, ὁ Πρόχορος ἔγινε ἐπίσκοπος Νικομηδείας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη. Ὁ Νικάνωρ ἀπέθανε τὴν ἡμέρα ποὺ ἐλιθοβολήθη ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος. Ὁ Τίμων ἔγινε ἐπίσκοπος Βόστρας Ἀραβίας, ἐκάη ἀπὸ ἀπίστους, ὁ Παρμενὰς ἐκοιμήθη εἰς χεῖρας ἀποστόλων.

Ἄγιου ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ἐν Ἀγκύρα· Ἐξ Ἀγκύρας, στρατιώτης, σύρεται κατὰ γῆς ἀπὸ Ἀγκύρας ἕως Σαγκάρεως ποταμοῦ. Ὁ ἡγεμὼν Κορνήλιος παρακολουθεῖ τὸ μαρτύριο, τίθεται εἰς κιβώτιο καὶ ρίπτεται εἰς τὴν ποταμόν.. Ἄγγελος τὸν φέρει εἰς ξηρά, ὁ μάρτυς ψάλλει τὸν 900 ψαλμό. Ὁ ἡγεμὼν αὐτοκτονεῖ. Περιστερὰ ἐξ οὐρανοῦ κοινωνεῖ τὸν μάρτυρα ὅστις παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας ἀγγέλου.

Ἄσας ΕΙΡΗΝΗΣ Χρυσοβαλάντου· Ἐκ Καππαδοκίας, ἔγινε μοναχὴ εἰς μονὴ Χρυσοβαλάντου εἰς Κων/πολι. Ὑπόδειγμα ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως, ποτὲ δὲν ἐσκανδάλισε ἢ λύπησε ἄνθρωπο. Ἐμμεῖτο τὸν ὄσιο Ἀρσένιο προσηύχετο ὅλη τὴ νύκτα μὲ ὑψωμένα τὰ χεῖρα. Μετὰ τὸν θάνατο τῆς ἡγουμέ-νης ὁ πατριάρχης Μεθόδιος ὁ ὁμολογητὴς ἐξέλεξε τὴν Εἰρήνην διὰ ἡγουμένην. Ἐζήτησε προορατικὸ χάρισμα διὰ νὰ διορθώνη τὰς καλογραίας.

Ἄγγελος ἐφάνη λέγων ὅτι Κύριος τὸν ἀπέστειλε εἰς διακονία κατὰ τὸ αἴτημά της. Καθ' ἐκάστην ἡμέρα ἔβλεπε καὶ συνωμίλει μὲ τὸν ἄγγελο. Τὴν νύκτα ἀγρυπνία, τὸ πρῶν ὀλίγος ὕπνος, οἱ δαίμονες ἔκαμαν ταραχάς, μὲ φωνάς. Εἷς δαίμων ἔβαλε πῦρ καὶ ἐκαίοντο τὰ ῥᾶσα της. Μία μοναχὴ ἀπὸ ὁσμὴ καιομένης σαρκὸς καὶ ἱματίων ἔτρεξε καὶ ἔσβυσε τὸ πῦρ. Ἡ ὄσια μὲ παράπονο εἶπε ὅτι ἄγγελος ἔπλεκε στέφανο ἀνθέων καὶ ὅταν ἔσβυσε τὸ πῦρ ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὴν στεφανώσῃ. Αἱ πηγαὶ εὐωδιάζον. Ὁ πρῶν ἀρραβωνιαστικὸς τινος μοναχῆς κατέφυγε εἰς μάγο. Ἡ μοναχὴ ἐζητοῦσε ἄνδρα καὶ ἔλεγε ἐὰν δὲν τῆς ἀνοίξουν τὴν θύρα νὰ φύγῃ θὰ πνιγῇ. Ἡ ὄσια εἶπε ὅλη ἡ ἀδελφότης νὰ νηστεύσῃ μία ἑβδομάδα καὶ νὰ κάμῃ κάθε μοναχὴ 1.000 μετάνοιες τὴν ἡμέρα διὰ τὴν πάσχουσα. Ἐφάνη ἐν ὁράματι ὁ Μέγας Βασίλειος λέγων· «Διατὶ μᾶς ὠνειδίζει Εἰρήνη ὅτι ἀφήνομεν καὶ γίνονται εἰς τὴν πατρίδα μας τοιαῦτα μιὰρὰ; Λάβε τὴν πάσχουσα, ὁδήγησέ τὴν εἰς ναὸ Βλαχερνῶν, ἡ Θεοτόκος θὰ τὴν θεραπεύσῃ».

Τὴν ἔφερε ἡ ὄσια τὴν πάσχουσα μὲ δύο ἄλλας μοναχάς. Τὴν νύκτα εἶδε ὄραμα καὶ φωνὴ θεῖα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς μονὴ της. Ἐπέστρεψαν αἱ μονάστρια μὲ ὑψωμένα

χέρια γονυκλινοῦσαι ἔκραζον τὸ «Κύριε ἐλέησον». Μετὰ ἀπὸ ὥρα ἀφοῦ ἐβράχη τὸ δάπεδο ἀπὸ δάκρυα ἐφάνη ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ Ἁγ. Ἀναστασία καὶ ἔδωσαν εἰς τὴν ὁσία δέμα τὸ ὁποῖο εἶχε δαιμονικὰ φυλακτά, τρίχας, σπάγγους, γραμμένα ὀνόματα δαιμόνων καὶ δύο μολυβένια εἶδωλα ἀνδρὸς καὶ γυναικός (τῆς μοναχῆς) κολλημένα εἰς ἀμαρτωλὴ στάσι σαρκικῆς μίξεως. Ὅταν ἔκαυσαν αὐτὰ ἐξῆλθον φωναὶ ὅπως σφάζουν χοίρους, ἐχρίσθη ἔλαιο κανδήλας καὶ ἰατρεύθη. Εἷς ἐργάτης ἐργαζόμενος εἰς ἀμπελῶνας μονῆς, ἐδαιμονίσθη, ἡ ὁσία εἶπε καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς κολῶνα ναοῦ καὶ ἠϋχοντο αἱ μοναχαί. Εἰς θεῖα Λειτουργία ἔσπασε τὴν ἀλυσσίδα εἰσῆλθε εἰς ἱερὸ καὶ ἐδάγκασε τὸν ἱερέα. Ἡ ὁσία τὸν ἐπετίμησε καὶ ἔμεινε ἀκίνητος, μετὰ τὴν Θ.Λειτουργία τὸν ἐθεράπευσε προσευχηθεῖσα κατὰ μόνας. Κάποιες φορές προσήχετο μία, δύο ἢ 4 καὶ περισσότερες ἡμέρες συνεχῶς μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια, ὅταν τὰ χέρια τῆς ἐπάγωναν μία μοναχὴ τὴν βοηθοῦσε νὰ τὰ κατεβάσῃ. Τὴν ἁγ.Τεσσαρακοστὴ ἔτρωγε ὀπωρικὰ καὶ λάχανα μὲ ὕδωρ κάθε ἐβδομάδα.

Μία νύκτα τὴν εἶδε μία μοναχὴ νὰ προσεύχεται εἰς προαύλιον, ἦτο ὑψωμένη εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ 3 ὥρες, τὰ δύο πέριξ κυπαρίσσια ἔκλιναν κορυφὰς τῶν ἕως γῆ, ὅταν ἠγέρθη ἡ ὁσία ἀπὸ προσευχὴ ἠγγίσε τὰς κορυφὰς καὶ ἐπανῆλθον εἰς θέσι τῶν. Αἱ μοναχαὶ ἔβλεπον δύο μανδήλια τὰ ὁποῖα ἐκρέμασε ἡ ὁσία εἰς κορυφὰς τῶν καὶ δὲν ἐγνώριζον πῶς καὶ ποῖος τὰ ἐκρέμασε ἕως ὅτου ἔμαθον ἀπ' τὴν μοναχὴ τὴν ἀλήθεια. Μία νύκτα ἤκουσε θεῖα φωνὴ νὰ ὑποδεχθῆ τὰ ὀπωρικὰ εἰς ναύτης. Τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου ἦλθε καὶ εἶπε ὅτι ἐνῶ ἤρχετο εἰς Κων/πολι καὶ ἦσαν πλησίον Πάτμου, εἷς γέρων μᾶς ἐφώναξε ἀπὸ τῆ στεριά, δὲν ἐσταματήσαμε διότι ἦτο ἄνεμος καὶ βράχια. Τὸ πλοῖο ἔμεινε ἀκίνητο, ὁ γέρων ἐβάδισε ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ μοῦ ἔδωσε τρία μῆλα διὰ τὸν πατριάρχη καὶ τρία διὰ τὴν ἡγουμένην Εἰρήνην ἀπὸ τὸν παράδεισον τὰ στέλνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἰωάννης. Καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ὁ ναύτης τὰ ἔδωσε καὶ ἔφυγε. Ἡ ὁσία μία ἐβδομάδα ἐνήστευε δοξολογοῦσα τὸν Κύριον. Ἐτρωγε ὀλίγο-ὀλίγο κάθε ἡ-μέρα ἀπὸ τὸ μῆλο ἐπὶ 40 ἡμέρας. Τὴν Μ.Πέμπτη μετὰ τῆ Θ.Κοινωνία ἐμοίρασε τὸ δεύτερον μῆλο εἰς μοναχάς. Τὸ τρίτον τὸ ἐφύλαξε, τὸ ὠσφραίνετο καθ' ἡμέραν εἰς ψυχικὴ ὠφέλεια. Μία ἄρρωστη μοναχὴ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἰατρεύσῃ. Ἡ ὁσία εἶπε εἰς ἀδελφάς: «Πιστεύσατέ μοι ὅτι ἐὰν εἶχον παρρησία τινα εἰς Κύριον θὰ τὸν παρεκάλουν νὰ εἴμεθα ὅλας τὰς ἡμέρας ἄρρωστοὶ διότι ὠφελεῖται ἡ ψυχὴ ὅταν εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν καὶ ὁμολογεῖ ὅτι δικαίως πάσχει». Ἐφάνη εἰς τὸν βασιλέα εἰς ὄραμα καὶ ἔπειτα ὀφθαλμοφανῶς καὶ τὸν ἠλεγξε φοβερίζουσα αὐτὸν διὰ τινα συγγενὴ τῆς φυλακισμένο διὰ φθόνον. Ἐκεῖνος τὸν ἐλευθέρωσε. Ἄγγελος τῆς ἐφάνέρωσε ἕνα ἔτος ἐνωρίτερον τὸ θάνατό τῆς. Ἐνήστευσε, ἔτρωγε ἀπ' τὸ μῆλο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ἔστειλε ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀπ' τὴν Πάτμον, νουθετήσασα τὰς μοναχάς, ἔλλαμψε τὸ πρόσωπὸ τῆς καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ὁσίου ΠΑΥΛΟΥ Ξηροποταμινοῦ· Υἱὸς τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Ῥαγκαβέ (ὁ ὁποῖος ἀπέθανε μοναχός). Κατὰ τὴν γέννησί του ἡ μητέρα τοῦ εἶδε ὅτι ἐγέννησε ἀμνὸν καὶ δύο λέοντες ἐπετέθησαν, ἀμυνομένοις ὁ ἀμνὸς ἐδίωξε τοὺς λέοντες, πλησιάσασα ἡ μήτηρ εἶδε ὅτι ἦτο ὄχι ἀρνίον (ἀμνός) ἀλλὰ ἄρρεν τέκνον καὶ ἐκράτει Σταυρόν. Ὄνομάσθη Νικητάς. Ἐνυμφεύθη τὴν Ἀθηναίαν συγγενὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ Λεκαπνοῦ. Ὁ Νικητάς ἔγινε βασιλικὸς σύμβουλος τοῦ Λεκαπνοῦ, ἀπέκτισε 2 τέκνα. Ἐσυκοφαντήθη, καταλιπὼν τὰ ἐν κόσμῳ ἦλθε εἰς Ἁγ. Ὄρος εἰς θέσι τῆς Ἱ.Μονῆς Ξηροποτάμου (πρῶην

μονή τῆς βασιλίσης Πουλχερίας) ὑποτασσόμενος εἰς τὸν ἀσκητὴ Κοσμᾶ. Ἐκάρη μοναχός, ὠνομάσθη Παῦλος. Ὁ Λεκαπηνὸς ἠσθένησε, τὸν ἔφεραν βιαίως εἰς βασιλέα, ὁ ὅσιος τὸν ἐθεράπευσε. Τοῦ ἔδωκε χρήματα καὶ τὸ ἔτος 934 ἔκτισε τὴ μονὴ Ξηροποτάμου, ἦλθε ὁ Πατριάρχης Θεοφύλακτος καὶ τὴν ἐγκαινίασε, ἐδώρησε τεμάχιο Τιμίου Ξύλου.

Ὁ Παῦλος ἔγινε ἡγούμενος, ἐπλήθυναν οἱ μοναχοί, ἀφῆκε διάδοχο καὶ ἔκτισε δευτέρα μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Προγνώρισε τὸ θάνατό του, ὅταν ἐκοινώνησε ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του, εἶπε τὴν ἀγαπημένη του προσευχή «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατὴρ καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριάς Ἁγία Δόξα Σοι» καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Τὸν ἔθεσαν εἰς τὸ πλοῖο διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν πρὸς ἐνταφιασμό ἀλλ' ὦ τῶν θαυμασίων Σου Κύριε! Τὸ πλοῖο εὐρέθη εὐθύς εἰς Κων/πολι. Ἐνεταφιάσθη ἐντίμως. Ἐπιστρέφοντες οἱ μαθηταί του, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖο..!! εὐρέθησαν εἰς Ἁγ. Ὁρος εἰς μοναστήρι των! Ἐμπροσθεν τοῦ λιμένος τῆς μονῆς των!

29η Ἁγίου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ· Ἐκ Κιλικίας ὠμολόγησε Ἁγκυρα Γαλατίας εἰς τὸν ἡγεμόνα Σαρκεδόνα. Καρφώνουν εἰς τὰ πέλματά του καρφιά τὸν βιάζουν νὰ περπατῆ. Ἀπὸ Κιλικία ἕως Γάγγρα ἀπόστασι 80στάδια ὁ μάρτυς ψάλλει ψαλμούς τὸν 390 καὶ 260 ὅταν οἱ δῆμιοι ἐξαντλήθηκαν καθ' ὁδὸν λόγῳ καύσωνος, ἐζήτησαν ἀπ' τὸν ἅγιο ὕδωρ. Διὰ προσευχῆς του ἐξῆλθε ὕδωρ ἐκ πέτρας καὶ ἦπιον.

Τέλος τὸν ἔκαυσαν εἰς κάμινον.

Μνήμη βασιλέως ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ τοῦ Μικροῦ· Ὅταν ἀπέθανε ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως Ἀρκάδιος ἦτο 7 ἐτῶν, τὸν ἀνέθρεψε ἡ ἀδελφή του Πουλχερία, ἐβασίλευσε 42 ἔτη ἦτο εὐλαβής, φιλομόναχος, ἐλεήμων, ἡ βασιλεία τοσοῦτον ἡρεμος ὡς νὰ ἦτο μία ἐκκλησία.

30η Ἁγίων Ἀποστόλων ΣΙΛΑ, ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ, ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ, ΚΡΗΣΚΕΝΤΟΣ καὶ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ· Ἦσαν ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων. Ὁ Σίλας ἔγινε ἐπίσκοπος Κορίνθου, ὁ Σιλουανὸς ἐπίσκοπος Θεσ/νίκης, ὁ Ἐπαινετὸς ἐπίσκοπος Καρθαγένης, ὁ Κρήσκης ἔγινε ἐπίσκοπος Χαλκηδόνος.

31η Ἁγίου ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ· Ἐκ Καππαδοκίας γο- νέων Βασιλείου (ἦτο Πατρίκιος) καὶ Εὐδοκίας, ἐζοῦσαν εἰς Κων/πολι, ὁ Εὐδόκιμος δὲν ὠμιλοῦσε μὲ γυναῖκας, τοσαύτη σοφροσύνη, ὥστε ἀπὸ μικρὸς ἀπεφάσισε καὶ δὲν εἶδε πρόσωπο γυναικὸς εἰς ὅλη τὴ ζωὴ του ἐκτὸς τῆς μητρὸς του.

Τὸν ἐδιώρισαν στρατοπεδάρχη εἰς τὰ Χορσιανὸ Καππαδοκίας, τύπος καὶ ὑπόδειγμα ἀρετῆς ἐπὶ 37 ἔτη. Προγνώρισας τὸ θάνατό του τὸ 829 μ.Χ ἐκοιμήθη. Μετὰ 18 μῆνας ἦνοιξαν τὸν τάφο καὶ ἦτο ἄσηπτος, εὐωδίαζε. Ἀργότερα μετεφέρθη εἰς Κων/πολι.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

(Αὐγουστος ἐρμηνεύεται ἀπ' τὰ Λατινικὰ σεβαστός. Ὦνομάσθη τὸ ἔτος 27 π.Χ. ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου, διότι ἀπέθανε τὸν μῆνα αὐτὸν ὁ Ὀκταβιανὸς Καῖσαρ Ῥώμης.

Πρῶτα ὁ μὴν οὗτος ὠνομάζετο Σεξτήλιος).

1η · Τῶν 7 ΜΑΚΚΑΒΑΙΩΝ· (Ἀβείμ, Ἀντώνιος, Γουρίας, Ἐλεάζαρος, Εὐσεβωνάς, Ἀχείμ, Μάρκελλος). Ἐπὶ βασιλείας Ἀντιόχου, τὸ ἔτος 173 π.Χ., τοὺς ἀναγκάζουν νὰ φάγουν κρέατα ἀπηγορευμέ-να ἀπ' τὸν νόμο. Τὸν διδάσκαλό των Ἐλεάζαρο ἀφοῦ τὸν ἔδειραν τὸν ἔκαυσαν εἰς κάμινον. Τοὺς 7 παῖδας μετὰ ἀπὸ πολλὰς βασάνους τοὺς ἔρριψαν εἰς τὸ πῦρ. Ἡ μήτηρ αὐτῶν Σολομονὴ ἐκουσίως ἐρρίφθη εἰς πῦρ καὶ ἔλαβον ὅλοι τοὺς στεφάνους μαρτυρίου. (Τὸ σεπτὸ λείψανον τῆς Ἁγίας Σολομονῆς σώζεται ὀλόκληρον εἰς τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως).

Ἰσσίας ΕΛΕΣΗΣ· (+375 μ.Χ.). Ἐκ Πελοποννήσου, γονέων Ἑλλαδίου καὶ Εὐγενίας ἧτις ἦτο στεῖρα καὶ ἤκουσε φωνὴ θεῖα «ἐλέησέ σε ὁ Θεός», διὰ τοῦτο τὴν ὠνόμασαν Ἐλέησα. Ὁ Πατὴρ τῆς ἦτο ἄπιστος. Ὃταν ἡ Ἐλέσα ἦτο 14 ἐτῶν ἀπέθανε ἡ μήτηρ τῆς προγνώρισσα τὸν θάνατό τῆς. 15ετῆς, ὅταν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀπουσίαζε, ἔφυγε κρυφὰ καὶ ἦλθε μὲ πιστὰς δούλας τῆς εἰς Κύθηρα. Ἐκεῖ εἰς νῆσον Κυθήρων ἀνέστησε νεκρόν, ὁ πατὴρ τῆς ἦλθε νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ, τοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν μένει μὲ ἀσεβεῖς, ἐκεῖνος τὴν ἔδειρε ἕως ὅτου ἀπέθανε. Ὁ Θεὸς τὴν ἀνέστησε, ὁ Ἑλλάδιος τὴν κατεδίωξε, ἡ ὁσία φεύγουσα ἐσχίσθη μίᾳ πέτρᾳ καὶ ἐπέρασε ἀπέναντι. Ὁ πατὴρ τῆς τέλος τὴν ἀπεκεφάλισε. Ἡ δούλη τῆς τὴν ἐνεταφίασε, ἤκουσε ὕμνους ἀγγέλων εἰς τὸν τάφο τῆς.

Ἐκεῖ ἐκτίσθη καὶ Ναός.

2α· Ἀνακομιδὴ λειψάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος ΣΤΕΦΑΝΟΥ· 300 ἔτη μετὰ τὸ μαρτύριό του ὁ ἱερεὺς Λουκιανὸς εἶδε εἰς ὄραμα τὸν Στέφανον, φοροῦσε λευκὸ στιχάριον μὲ κοκκινόχρυσον γράμματα «σίγμα». Τὰ μαλλιά τοῦ ἦσαν ξανθόχρυσον καὶ ἐκράτει εἰς χεῖρας χρυσοῦν ῥαβδίον. Τοῦ ὑπέδειξε τὸν τόπον. Ὁ Λουκιανὸς μὲ τὸν Πατριάρχη καὶ λαό... εὗρον τὸ ἅγιον λείψανον. Ἐγένετο σεισμὸς, εὐωδία ἐξῆλθε, ἄγγελοι ἔψαλλον. Ἐκτίσθη ναὸς εἰς Ἱερουσαλήμ. Αἱ πληγαὶ ἐπὶ τοῦ ἀφθάρτου ἁγίου λειψάνου προελθοῦσαι ἐκ τῶν λιθοβολημάτων ἔλαμπον.

Ἀργότερα μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὰ ζῶα ποὺ μετέφεραν τὴν ἄμαξάν μὲ τὸ ἅγιον λείψανον ἐσταμάτησαν εἰς τόπον Κωνσταντιανῆς, ἡμίονος ἐλάλησε μὲ ἀνθρώπινον φωνὴν ὅτι ἐκεῖ εἶναι θεῖον θέλημα νὰ ἀποτεθεῖ τὸ ἅγιον λείψανον. Ἐκεῖ ἐκτίσθη Ναός. Ἡ ἀρχικὴ εὐρεσις τοῦ Ἁγίου λειψάνου ἐ-ορτάζει τὴν 15ην Σεπτεμβρίου. Ἡ μετακομιδὴ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐγένετο τὸ ἔτος 427 μ.Χ.

3η· Ὀσίων ΔΑΛΜΑΤΟΥ- ΦΑΥΣΤΟΥ- ΙΣΑΑΚΙΟΥ· Ὁ Δαλμάτος ἦτο στρατιώτης τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Φαῦστο ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὸν ὄσιον Ἰσαάκιον. Ὁ Ἰσαάκιος ἤλεγξε τὸν βασιλέα Οὐάλην διὰ τὸ ὅτι ἦτο Ἀρειανός, καὶ ὡς τοῦ προεφήτευσεν ἐνίκηθη εἰς τὸν πόλεμον τῶν γότθων καὶ ἐκάθη εἰς ἀχυρῶνα. Ὁ Δαλμάτος ἐγένετο ἡγούμενος μονῆς μετὰ τὸν Ἰσαάκιον, ἐνήστευσε 40 ἡμέρας, καὶ ἄλλας 40 ἡμέρας ἦτο εἰς ἔκστασι.

Ἰσσίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΥΣ· Ἡ Θεοκλητῶ ἔζησε τὸν 9ον αἰῶνα εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔγγαμος, ἔζησε ἁγία ζωὴν, προεἶδε τὸ θάνατό τῆς, τὸ ἅγιον λείψανόν τῆς διεφυλάχθη σῶον. Κάθε ἔτος ἄλλαξαν τὰ ἐνδύματά τῆς καὶ διένειμον εὐλογία, ἔκοπτον δὲ τοὺς

όνυχάς της ως νὰ ἦτο ζώσα.

4η· Ἀγίων 7 Παίδων ἐν Εφέσῳ· ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ, ΕΞΑΚΟΥΣΤΩΔΙΑΝΟΥ, ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ, ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΥ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ΑΝΤΩΝΙΟΥ καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ· Εἰς τὸν διωγμὸ τοῦ Δεκίου (252 μ.Χ.), ἐκρύβησαν εἰς σπήλαιον τῆς Ἐφέσου καὶ παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν ν' ἀποθάνουν. Ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ. Ὁ βασιλεὺς διέταξε καὶ ἔχτισαν τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου. 194 ἔτη ἀργότερα ἐπὶ βασιλείᾳ Θεοδοσίου αἰρετικοὶ δὲν ἐδέχοντο τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Ὁ Θεοδόσιος (βασιλεὺς) ἐφοροῦσε τρίχινα, μὲ νηστείας καὶ δάκρυα, προσηύχεται. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὸν ἀγρὸ μὲ τὸ σπήλαιον θέλων νὰ κατασκευάσῃ μάνδρα διὰ τὸ ποίμνιόν του, ἤνοιξε τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, οἱ 7 παῖδες ἀνεστήθησαν καὶ μὴ γνωρίζοντες πόσος χρόνος ἔχει παρέλθει ἔστειλαν τὸν Ἰάμβλιχον νὰ ἀγοράσῃ ἄρτον. Ἐξεληθῶν εἰς τὴν Ἐφεσον τὴν εὔρε ἐντελῶς διαφορετικὴ... ἄλλοι ἄνθρωποι... ὅταν εἶδον τὸ παλαιὸ νόμισμα, ἐζήτησαν μερίδιον ἀπὸ θησαυρὸν ποὺ ἐνόμισαν ὅτι εὕρηκε. Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ἡγεμόνα. Ἐξέστησαν ἅπαντες. Ἦλθε κί ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὸ σπήλαιον, δεξιὰ τοῦ σπηλαίου εἰς μολύβινη πλάκα.. οἱ χριστιανοὶ εἶχαν γράψῃ τὰ ὀνόματα -συναξάρια τῶν 7 μαρτύρων. Μαθῶν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μικρὸς ἦλθε τάχιστα, ἐπροσκύνησε μετὰ δακρύων τοὺς 7 παῖδας κί ἐνῶ ὠμίλουν παρόντος καὶ τοῦ ἐπισκόπου ἕνας-ἕνας οἱ 7 παῖδες ἀπέθανον. Θέλων ὁ βασιλεὺς νὰ κάμῃ 7 χρυσοῦς φέρετρα, τοῦ ἐφάνησαν εἰς ὕπνον οἱ παῖδες λέγοντες νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου ἀνεστήθησαν. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ!!

5η· Ἀγίου ΕΥΣΙΓΝΙΟΥ· Ἐξ Ἀντιοχείας, στρατιώτης εἰς βασιλεῖαν Κωνσταντίνου Χλωρὸν ἕως Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Τὸ ἔτος 361 μ.Χ. ἡλικίας 110 ἐτῶν ἠλεγξε τὸν Ἰουλιανὸν βασιλεῖαν, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβε τὸ στέφος τοῦ μαρτυρίου.

6η· ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ· (Ματθ. 17,1 - Μάρκ. 9.2 - Λουκ. 9,28). Θαβῶρ ἐρμηνεύεται ἀπ' τὰ ἑβραϊκὰ ἔλευσις φωτός. Ἔγινε ἡ μεταμόρφωσις Του ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους. Λόγῳ ἀγίας Τεσσαρακοστῆς ὠρίσθη ὑπὸ Ἐκκλησίας νὰ ἐορτάζηται 40 ἡμέρες πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου).

7η· Ὁσίου ΔΟΜΕΤΙΟΥ· Τὸ ἔτος 318 μ.Χ. ἦτο ἐκ Περσίας, ἔγινε χριστιανὸς καὶ μοναχὸς ἐγγὺς τῆς πόλεως Νισίβευς. Τὸν ἐφθόνησαν οἱ ἐκεῖ μοναχοί. Ἦλθε εἰς τὴν μονὴν Σεργίου καὶ Βάκχου. Ἔπειτα ἠσκήτευσεν εἰς σπήλαιον εἰς ὄρος, πολλοὺς ἀρρώστους ἰάτρευσε. Ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἐφθασεν ἐν Περσίᾳ διέταξε καὶ ἐλιθοβόλησαν τὸν Δομέτιον μὲ τοὺς 2 μαθητάς του.

Ὁσίου Ὁρ· Ὁ Ὁρ ἦτο προεστὴς εἰς Ὄρος Νιτρίας Αἰγύπτου 1.000 μοναχῶν, πολλὰ μοναστήρια ἵδρυσεν, ἄγγελος τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν διορίζει προεστῶτα 1.000 μοναχῶν. Ἦ ἔρημος ἔγινε πόλις, κτίρια, λαχανόκηποι... ξενῶνες προσκυνητῶν... Δὲν ἐγνώριζε γράμματα. Ἦ Θεία Χάρις τὸν ἐφώτισεν καὶ ἔμαθε ὅλη τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Εἶχε προορατικὸ χάρισμα, χωρὶς ἀνάγκη ποτὲ δὲν ὠμίλησεν. Ἦ ἁγία Μελάνη ἐθαύμασεν τὴν ζωὴν του.

Ἰσοῦ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ τοῦ Νέου (+862 μ.Χ) Ἦτο ἀπὸ Ἀθήνα. Ἦγινε μοναχὸς εἰς γέροντά τινα, μετὰ ἦλθε εἰς περιοχή Ἦργους Πελοποννήσου ἀσκητεύων. Τοῦ ἐφάνη ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ τοῦ εἶπε νὰ κτίσῃ ναὸν (καὶ σήμερον σώζεται ὁ Ναός) ἀπέκτησε μαθητὰς μοναχοῦς, ἐσυκοφαντήθη, ὁ ἐπίσκοπος Ἦργους ἦθελε νὰ τὸν ἐξορίσῃ, ἐφάνη καθ' ὕπνον εἰς τὸν Πατριάρχη λέγων νὰ εἶπῃ τοῦ ἐπισκόπου νὰ μὴ κινήται ἀδίκως καὶ παροργίζει τὸν Θεόν. Εἰς τὸν ἐπίσκοπο ὁ ὄσιος ἐλθὼν ἐθυμίασε θέτων ἀνημμένους ἄνθρακας εἰς κουκούλιόν του (τὸ ὅποῖον δὲν ἐκάηκε!!). Τὸν ἐχειροτόνησε διάκονο καὶ πρεσβύτερο, ἀγγελικῶς διάγων, πλεῖστα θαύματα ἐπετέλεσε, προεἶδε τὸν θάνατό του, ἐκοιμήθη εἰρηνικά. Τοῦρκοι ἦλθον εἰς Ναὸ τοῦ Ἀγίου, ἔλαβον ἕνα κανδήλι (τὸ γυαλί) διὰ νὰ πίνῃ ὁ Τοῦρκος ἀυθέντης κρασὶ λέγοντες· «τί δύναται ἕνας νεκρὸς καλόγηρος νὰ κάμῃ»; Τὴν νύκτα ἐφάνη ὁ ὄσιος τὸν ἐκτύπησε μὲ τὴν ράβδο του εἰς στήθος λέγων ὅτι οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ ζοῦν καὶ δύνανται νὰ τὸν θανατώσουν, νομίζει ὅτι εἶναι ἀυθέντης ὅμως εἶναι νεκρὸς εἰς τὴν ψυχὴν... τοῦ ἔσφιξε τὸν λαιμὸν καὶ ἐμελάνιασε τὸ πρόσωπόν του, ἀπὸ τὰς φωνὰς ἦλθον οἱ δικοὶ του καὶ ἀπέστειλε τὸ κανδήλι μὲ κερὶ καὶ ἔλαιον ζητῶν συγχώρησιν. Τόσον ἐφοβήθη ὥστε νύκτα τὰ ἔφερε....

Ἰσοῦ ΝΙΚΑΝΩΡΟΣ· Ἦκ Θεσσαλονίκης, ἡ μητέ-ρα τοῦ Μαρία, ἐδέετο νηστεύουσα καὶ ἀγρυπνοῦσε μία νύκτα εἰς ναὸ ἁγίου Μηνᾶ γονυκλινοῦσα εἰς εἰκόνα ἁγίου Μηνᾶ κλαίουσα. Εἶδε τὸν ἅγιο λέ-γοντα ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ πολλοὺς θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Κύριον διὰ τῆς ἀγγελικῆς-ἐναρέτου ζωῆς του. Τὸ 1363 ἐγεννήθη, ὠνομάσθη Νικόλαος, 20ε- τῆς ἦτο καὶ ἀπέθανε ὁ πατήρ τοῦ Ἰωάννης. Τὸ 1390 ἀπέθανε ἡ μητέρα του διεμοίρασε εἰς πτωχοῦς τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἔγινε μοναχὸς καὶ ἱερεὺς. Δι' ἀποκαλύψεως ἦλθε εἰς τὸ ὄρος Βέρμιο Γρεβενῶν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Καλλιστράτου, ἦτο τότε 37 ἐτῶν. Ἦρχόμενος ἐθεράπευσε ἀσθενεῖς. Ἀνεκαίνισε τὴν Μονὴν Ἀγίου Γεωργίου (σώζεται καὶ σήμερον) ἔμενε ὁ ὄσιος εἰς σπήλαιον, ὁ ὄσιος Διονύσιος (ἐν Ὀλύμπῳ) ἔλεγε διὰ τὸν ὄσιο Νικάνωρα «Βλέπετε ἀδελφοί, μέγα θησαυρὸν κρύπτει ὑποκάτω ἐκεῖνο τὸ εὔτελές τριβῶνιον».

Ἦκουσαν αὐτὸ καὶ δύο χριστιανοὶ ἦλθον καὶ ἐζήτησαν νὰ γίνουν μοναχοί. Ὁ Νικάνωρ ὡς προορατικὸς εἶπε ὅτι τὸ εὔτελές τοῦτο τριβῶνιον δὲν κρύπτει καμμία ἀρετὴ ὡς εἶπε ὁ Διονύσιος, νὰ ὑπάγετε εἰς αὐτόν. Καὶ τοὺς ἔκλεισε τὴν θύρα. Οἱ δέ, ἔμεινον ἔξω, ἐπιμένοντες, τέλος τοὺς ἐδέχθη καὶ εἰς 3 ἡμέρας τοὺς ἔκαμε μοναχοῦς. Μία νύκτα ἦκουσε θεῖα φωνὴ νὰ εὔρῃ εἰς τὸ ὄρος εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κτίσῃ ἐκεῖ μονή. Ἦγινε μεγάλη μονὴ 1.000 μοναχῶν (1534 μ.Χ.). Προγνώρισας τὸ τέλος του τὸ ἔτος 1419 ἐκοιμήθη. Δύο γενίτσαροι ἠθέλησαν νὰ συντρίψουν τὴν ἁγία κάρα, ἀφοῦ κλέψουν τὴν λειψανοθήκη. Τὴν νύκτα ἐκείνη ὁ εἶς ἀπέθανε, ὁ ἄλλος εἶδε τὸν ἅγιο νὰ τοῦ λέγῃ· «Τί τὸ πονηρὸν ποῦ ἐμελετήσατε νὰ πράξετε; Ἦλαβον ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ σὲ θανατώσω ὡς τὸν φίλο σου, ἀλλὰ σὲ ἠλέησα διὰ νὰ γίνῃς κῆρυξ τῆς σωτηρίας σου καὶ τῆς συμφορᾶς ἐκείνου».

8η Ἰσοῦ ΑἰΜΙΛΙΑΝΟΥ· Ἦτο ἐπίσκοπος Κυζίκου, ἀπ' τὸν εἰκονομάχο βασιλέα Λέοντα Ἀρμένιον ὑπέμεινε βασάνους καὶ τέλος ἐξορία ὅπου καὶ ἐτελειώθη λαβὼν τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας.

Ἀγίου ΜΥΡΩΝΟΣ· Ἦγεννήθη εἰς Αὐρακία Κνωσοῦ Κρήτης, ἦτο ἔγγαμος ἐλεήμων

γεωργός, τόσον άνεξίκακος ἦτο ὥστε ἐβοήθησε τοὺς κλέπτας νὰ φορτωθοῦν τὰ σακκία ὅταν τοὺς συνέλαβε εἰς τὸ ἀλώνι του. Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Κρήτης, δι' εὐχῆς τοῦ ἐσταμάτησε τὴ ροὴ τοῦ ποταμοῦ Τρίτωνος καὶ διῆλθε, ἀφοῦ ἐπέστρεψε εἰς οἰκία του, ἔστειλε τὴν ράβδο του μὲ ἀνθρώπους καὶ ταράξαντες τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἐσυνέχισε τὴ ροὴ του.

9η Ἀποστόλου ΜΑΤΘΙΑ· (Ἐξελέγη Ἀπόστολος εἰς τὴν θέση τοῦ Ἰούδα Ἰσκαριώτου, ἐκήρυξε εἰς τὴν Αἰθιοπία, ἐτελειώθη μαρτυρικὰ εἰς Αἰθιοπία). (Πράξ. Ἀποστόλ. αἱ, 25).

Τῶν 10 ΜΑΡΤΥΡΩΝ ἐν χάλκῃ Πύλῃ Κωνσταντινουπόλεως· Τὸ 716 μ.Χ., ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρος ὁ εἰκονομάχος ἠθέλησε νὰ κρημνίσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Χαλκῇ Πύλῃ. Οἱ μάρτυρες· Ἰουλιανός, Μαρκιανός, Ἰωάννης, Ἰάκωβος, Ἀλέξιος, Δημήτριος, Φώτιος, Πέτρος, Λεόντιος καὶ Μαρία Πατρικία ἐκρήμνισαν τὴν κλίμακα καὶ ἐθανατώθη ὁ σπαθάριος. Τοὺς 9 μοναχοὺς εἰς φυλακὴ 8 μῆνας βασανίζουν μὲ 500 ράβδισμοὺς τὴν ἡμέρα, τέλος μὲ τὴν Μαρία Πατρικίαν τοὺς ἀπεκεφάλισαν.

Εὗρεσις ΑΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ (Εἰς Καμουλιανά)· Ἡ πιστὴ σύζυγος Ἀκυλίνα τοῦ ἀπίστου Πέρσου τοπάρχου Καμούλου ἐνώ προσηύχετο νὰ χωρισθῇ τοῦ ἀνδρός της καὶ νὰ ζῆ μόνῃ μόνῳ Θεῷ τῆς ἀπεκαλύφθη νὰ ἐτοιμάσῃ καθαρὰ τράπεζα, μανδήλιο λευκόν, ἀγγεῖο ὕδατος ἀμεταχείρηστον, νὰ ρίψῃ ἑαυτὴν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ θὰ τῆς ἐμφανισθῇ ὁ Χριστός. Κατῆλθε ὁ Κύριος με ἀγγέλους ψάλλοντας τὸ ᾠδόν, ᾠδόν, ᾠδόν Κύριος Σαβαώθ. Ἐνιψε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μανδήλιον καὶ ἐτυπώθη ἡ θεῖα μορφή ἐπὶ τοῦ μανδηλίου. Πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἔγραψε ὅλα αὐτὰ τὰ τοῦ θαύματος καὶ τὸ ἔκρυσσε εἰς τινα τόπο. Ἀπεκάλυψε ὁ Θεὸς εἰς Ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης καὶ ἐλθὼν εὔρε τὴν ἀχειροποίητο ταύ-την εἰκόνα (=Ἅγιο Μανδήλιο) καὶ κανδήλι νὰ καίῃ πρὸ 150 ἐτῶν καὶ θυμιατῆρι μὲ θυμίαμα. Τὸ ἔφερε εἰς μητρόπολι Καισαρείας. Ἡ εὗρεσις αὕτη ἐγένετο τὸ ἔτος 392 μ.Χ.

10η Ἀγίων ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ, ΞΥΣΤΟΥ, ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ· Εἰς χρόνους Δεκίου, ὁ Ξύστος ἦτο ἐξ Ἀθηνῶν ἐγένετο ἐπίσκοπος Ῥώμης, ὁ ἀρχιδιάκονός του Λαυρέντιος, ἐμοίρασε εἰς πτωχοὺς τὰ σκεύη τοῦ Ναοῦ.

Ὁ Ξύστος ὠμολόγησε καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ὁ Λαυρέντιος διετάχθη νὰ φέρῃ τὰ σκεύη. Τοῦ ἔφερε τυφλοὺς, ἀναπήρους κ.λ.π... Ὁ Λαυρέντιος βασανίζεται, εἰς πυρακτωμένη ἐσχάρα τιθεὶς ἐτελειώθη.

Τὸν ἐνεταφίασε ὁ Ἰππόλυτος, ὅστις ἐδάρη καὶ ἐτελειώθη συρόμενος ὑπὸ ἀγρίων ἵππων. Μεθ' ἡ-μέρας ὅταν ὁ βασιλεὺς Δέκιος μὲ τὸν Οὐάλλερριανὸν ἤρχοντο ἐφιπποῖ εἰς θέατρον, πεσόντες κατὰ γῆς ὁ μὲν Δέκιος ψυχοραγῶν ἔλεγε· «ᾤ! Ἰππόλυτε, ὡς αἰχμάλωτο μὲ σύρεις δεμένον». Ὁ δὲ Οὐάλλερριανὸς ἐφώνησε ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος τὸν σύρει μὲ ἀλύσει.

11η Ἀγίου ΕΥΠΛΟΥ· Τὸ ἔτος 296 μ.Χ, εἰς Κατάνη Σικελίας ὠμολόγησε εἰς ἄρχοντα Καλβισιανόν. Ὁ Εὐπλοὺς ἦτο διάκονος, ἐδάρη, ἐξέσθη, θεῖα φωνὴ τὸν ἐνίσχυσε. Μὲ προσευχὴν του εἰς φυλακὴν ἀνέ-βλυσε πηγὴ ὕδατος, τέλος ἀπεκεφαλίσθη.

Διήγησις περι τοῦ Ἁγίου ΜΑΝΔΗΛΙΟΥ· Τὸ ἔτος 578 μ.Χ. εἰς Κωνσταντινούπολι ἡ χήρα Μαρία (συγκλητικὴ τὸ ἀξίωμα) ἠσθένησε. Ἐζήτησε καὶ τῆς ἔφεραν εἰς οἰκίαν τῆς τὴν Ἀχειροποίητον εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἔτοποθέτησε εἰς Ναὸ οἰκίας τῆς ἀφοῦ ἔθεσε πανίον ἐπ' αὐτῆς. Ὅταν ἐζήτησε νὰ τῆς τὴν φέρουν νὰ προσκυνήσῃ διότι ἦτο κατάκοιτη, εἶδαν οἱ ὑπηρέτες πῦρ νὰ κυκλώνῃ τὴν εἰκόνα ἐκεῖνη! Ἦλθον ἱερεῖς μὲ δεήσεις, ἡ θεία ἐκεῖνη φλόξ ἔγινε ἀφανὴς καὶ ὦ! τοῦ παραδόξου!... εἰς τὸ πανίον (μανδῆλιον) τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπὶ τῆς εἰκόνας εἶχε τυπωθεῖ νέα μορφή εἰκόνας ἀχειροποίητου ὁμοία! Ἡ γυνὴ ἰατρεύθη. Πρὶν τὸ θάνατό τῆς τὸ ἀφιέρωσε εἰς γυναικεῖα μονὴ Ἀναλήψεως εἰς Μελιτινὴ Ἀρμενίας. Τὸ 615 μ.Χ. λόγῳ περσικῶν ἐπιδρομῶν αἱ μοναχαὶ ἦλθον εἰς Κωνσταντινούπολι φέρουσαι καὶ τὸ ἅγιον Μανδῆλιον.

Ὁσίου ΝΗΦΩΝΟΣ· (+1460 μ.Χ.)· Ἐκ Πελοποννήσου, γονέων Μαρίας-Μανουήλ, ὠνομάσθη εἰς βάπτισμα Νικόλαος, κρυφίως ἐνῶ ἦτο μαθητὴς ἦλθε εἰς Ἐπίδαυρον εἰς τὸν Ἀσκητὴ Ἀντώνιον καὶ ἔμεινε ὑποτασσόμενος. Ἐκάρη μοναχὸς μὲ τ' ὄνομα Νήφων, ἦτο Καλλιγράφος. Μετὰ τὸν θάνατον Ἀντωνίου ἦλθεν εἰς Ἀλβανίαν καὶ μετὰ τὴν πτώση τοῦ Βυζαντίου (1453) ἦλθε εἰς μονὴν τῆς Θεοτόκου ἐγγὺς Ἀχριδῶν. Ὁ ἡγούμενος Ζαχαρίας ἔγινε ἐπίσκοπος Ἀχριδῶν, ὁ Νήφων ἐζητοῦσε ἄδεια νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἄγγελος κατ' ὄναρ ἐφάνη εἰς Ζαχαρίαν λέγων νὰ τὸν ἀφήσῃ. Εἰς Ἅγιον Ὄρος ἔμεινε εἰς Ἱερὰ Μονὴν Παντοκράτορος καὶ μετὰ εἰς Ἱερὰ Μονὴν Διονυσίου ὅπου καὶ ἱερεὺς ἔγινε. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης Παρθενίου ἐζήτησαν τὸν Νήφωνα διὰ ἐπίσκοπον. Δὲν ἐδέχετο. Ὁ ἡγούμενος τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ διότι εἶναι θέλημα Θεοῦ.

Μετὰ δύο ἔτη ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολι δι' ὑποθέσεις τινὰς τῆς Ἐκκλησίας, ἀποθανόντος τοῦ Πατριάρχου ἐχειροτόνησαν τὸν Νήφωνα. Μετὰ καιρὸν λόγῳ σκανδάλων, φθόνων... τὸν ἐξεδίωξαν, ἔμεινε δύο ἔτη εἰς μονὴ Προδρόμου εἰς Σωζόπολη, πάλι ἐπέστρεψε, πάλι ἐξορίσθη εἰς Ἀνδριανούπολι, ὁ ἄρχων τῆς Βλαχίας Ῥάδουλος τὸν ἔφερε εἰς χώραν τοῦ καὶ τὸν ἔκαμαν ποιμένα. Ἀργότερα ὁ θεῖος Νήφων ἀφώρισε τὸν Ῥάδουλον διότι ἔδωκε τὴν ἀδελφήν του εἰς ἄρχοντα νυμφευμένο... τέλος ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς μονὴν Βατοπεδίου (Ἅγιον Ὄρος). Μετ' ὀλίγον ἦλθε εἰς μονὴν Διονυσίου καὶ ἔμεινε ὡς δόκιμος μεταφέρων ξύλα μὲ τὰ ζῶα ἀπ' τὸ δάσος.

Ὁ ἡγούμενος εἶδε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομον λέγοντα· «Σύναξε τὴν ἀδελφότητα, ἐξέλθετε εἰς προῦπάντησιν τοῦ Πατριάρχου Νήφωνος διότι φθάνει ἡ ταπείνωσις τοῦ τὴν ὁποία ἔδειξε διὰ νὰ μὴ ζημιωθῆτε τὰ μέγιστα». Ἐξῆλθον μετὰ λαμπάδων καὶ ἔλαβον εὐχὴν του. Διὰ προσευχῆς του ἡ τρικυμία ἔπαυσε ποτὲ καὶ ἔγινε γαλήνη. Τοῦ εἶπον οἱ μοναχοὶ ὅτι ὅ,τι ζητήσῃ ἀπ' τὸ Θεὸ γίνεται- τοὺς εἶπε· «Ἄν δὲν ἀμελήτε εἰς τὰ καθήκοντά σας καὶ δὲν ΑΡΓΟΛΟΓΕΙΤΕ τότε εἰσακούει ὁ Κύριος»! Εὐχομένου γονυκλινωῶς μὲ ὑψωμένα χεῖρα ἐπὶ σιδήρου τινὸς καὶ εὐλογήσας αὐτὸ τοὺς εἶπε ὅτι ὅταν πλέουν μὲ τὸ πλοιάριον τῆς μονῆς καὶ κινδυνεύουν ἀπὸ τρικυμίας νὰ τὸ κρεμοῦν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ πλέουν ἀκινδύνως. 90 ἐτῶν προγνώρισας τὸ τέλος τοῦ εἶπε εἰς προεστῶτας· «Ζητήσατέ μου, ὅ,τι πνευματικὸν ζήτημα θέλετε πρὶν παραδώσω τὸ πνεῦμα μου» - εἶπον· «Νὰ μᾶς δώσετε ἐγγράφως τὰς εὐχὰς ν' ἀναγινώσκονται εἰς τὸν τάφον κάθε μοναχοῦ, νὰ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι του». Ἐγραψαν τὰς συγχωρητικὰς εὐχὰς, ἐκοινωνήσε καὶ ἀπέθανε.

12η Ἀγίων ΦΩΤΙΟΥ καὶ ΑΝΙΚΗΤΟΥ· Ὁ Φώτιος ἦτο ἀνηψιός του Ἀνικήτου. Τὸ ἔτος 288 μ.Χ. εἰς Νικομήδεια ἤλεγξε τὸν Διοκλητιανὸ ῥαβδίζεταί, ῥίπτεται εἰς λέοντα, ἀλλὰ ἔμεινε ἀβλαβής, τότε σεισμὸς συνέτριψε τὸ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος, ἐδέθη εἰς τροχὸ ἐπὶ πυράς, τὸ πῦρ ἔσβυσε, ὁ Φώτιος ἠσπάσθη τὸν Ἀνίκητο, ὁμοῦ φυλακίζονται, ξέονται, καίονται, λιθοβολοῦνται, σύρονται μὲ ἵππους. Μένουν ἀβλαβεῖς. Τρία ἔτη φυλακίζονται. Κλείονται εἰς λουτρό, ἐράγη ἡ βάσις του καὶ ἐξῆλθε ὕδωρ, εἰς κάμινο πυρὸς ῥίπτονται καὶ τελειοῦνται, τὸ πῦρ ὅμως οὐδὲν ἔβλαψεν αὐτούς.

13η Ἀνακομιδὴ λειψάνων Ἀγίου ΜΑΞΙΜΟΥ τοῦ Ὁμολογητοῦ (ιδὲ 21 Ἰανουαρίου).

Βασιλίσσης Ἀγίας ΕΥΔΟΚΙΑΣ· Πρὸ τοῦ βαπτίσματος ὠνομάζετο Ἀθηναῖς, ἦτο σύζυγος τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ (408-450). Πολλὰς μονὰς καὶ Λαύρας εἰς Ἱεροσόλυμα ἔκτισε. Καὶ Ναὸ εἰς Πρωτομάρτυρα Στέφανο. Μετὰ τὸν θάνατο Θεοδοσίου ἔμεινε εἰς Ἱεροσόλυμα ἕως θάνατό της ἔπεσε εἰς τὴν αἵρεση τῶν μονοφυσιτῶν. Ὁ ὄσιος Εὐθύμιος τὴν διόρθωσε.

Βασιλίσσης ΕΙΡΗΝΗΣ· Ἦτο σύζυγος Ἰωάννου Κομνηνοῦ (1118-1143). Ἀπέκτησε 8 τέκνα καὶ ἀνέ-θρεψε αὐτὰ χριστιανικὰ μὲ προσευχάς, ἐλεημοσύνας, ἐγκράτεια, πένθος, ἀποστηθίσεις ψαλμῶν.

Ἔκτισε τὴν Μονὴ Παντοκράτορος (μὲ 700 μοναχοὺς) εἰς Κωνσταντινούπολι καὶ ἄλλα κοινωφελῆ ἔργα. Ἀπέθανε εἰς Βιθυνία καὶ ἐτάφη εἰς μονὴ Παντοκράτορος ὅπως καὶ ἀργότερα καὶ ἴδιος ὁ βασιλεὺς ἐνεταφιάσθη ἐκεῖ. Ἡ βασίλισσα Εἰρήνη ἀπέ-θανε ὡς μοναχὴ μὲ τ' ὄνομα Ξένη.

14η· Προφήτου ΜΙΧΑΙΟΥ· Υἱὸς Ἰωράμ, ἐκ φυλῆς Ἐφραὶμ, προφητεύσας 84 ἔτη, ἤλεγξε τὸν Ἀχαάβ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐτελειώθη μαρτυρικά, ἀπαγχονισθεὶς καὶ τὸ λείψανόν του ἐρρίφθη εἰς κρημνόν.

Ἐτάφη εἰς πατρίδα του, τὴν Μωραθί.

15η· Ἡ σεβασμία ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ τῆς Ὑπερενδόξου Δεσποίνης Ἡμῶν ΘΕΟΤΟΚΟΥ καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· Κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειον ἡ Ἀνάστασις καὶ Ἀνάληψις τῆς Θεοτόκου εἶναι δόγμα μυστικὸν μόνον εἰς λόγους Ἀγίων Πατέρων σημειούμενον καὶ οὐχὶ κήρυγμα. Ἡ μετάστασις συμπεριλαμβάνει τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀνάληψιν. Τὸ ἀναστηθὲν καὶ ἀναληφθὲν σῶμα μεθίσταται κατὰ τόπον.

16η· Ἀγίου ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ· Ἰατρὸς ἀπὸ Ταρσὸ τῆς Κιλικίας, τὸν τρίτο αἰῶνα ἰάτρευε καὶ ἐδίδασκε εἰς Νίκαια, οἱ δῆμιοι ἐνῶ ἐκοιμᾶτο τὸν ἀπεκεφάλισαν, εὐθύς ἐτυφλώθησαν, ὅταν ἀπέθεσαν τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ λείψανόν του τότε ἀνέβλεψαν.

Διήγησις περὶ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΜΑΝΔΗΛΙΟΥ· Ὁ ἄρχων τῆς πόλεως Ἐδέσης Μεσοποταμίας θέλων νὰ ἰδῆ τὸν Χριστὸν διότι ἦτο λεπρὸς ἔστειλε τὸν ζωγράφον Ἀνανία καὶ μὲ ἐπιστολὴν ζητῶν ἀπὸ Κυρίου νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ εἰς πόλιν του. Ὁ Ἀνανίας ἐλθὼν ἀδυνατοῦσε νὰ ζωγραφίσῃ τὸ Θεῖον Πρόσωπον λόγῳ τῆς Θείας Δόξης. Ὁ Κύριος ἔνιψε τὸ πρόσωπό του κί' ἐσπόγγισε μὲ μανδῆλιο. Ἐτυπώθη εἰς τὸ μανδῆλιο ἡ εἰκόνα Του,

ἔγραψε καὶ ἐπιστολὴ εἰς Αὐγαρο (τὸν τοπάρχην Ἐδέσης) μακαρίζων τὴν πίστιν του καὶ ὅτι θὰ τοῦ ἀποστείλῃ τὸν μαθητὴ τοῦ Θαδδαῖο νὰ τὸν ἰατρεύσῃ καὶ νὰ τὸν διδάξῃ. Ἐσφράγισεν ὁ Κύριος μὲ 7 σφραγίδας καὶ τὸ «Θεοῦ θέα, θεῖον θαῦμα». Λαβὼν τὸ Ἅγιον Μανδηλίον ὁ Αὐγαρος, προσκυνήσας αὐτὸ ἰατρεύθη ἀπὸ λέπρα, μόνον εἰς τὸ μέτωπον ἔμεινε ὀλίγη λέπρα, ὅταν τὸ 36 μ.Χ. ὁ ἀπόστολος Θαδδαῖος τὸν ἐβάπτισεν ἐθεραπεύθη τελείως. Ὁ Αὐγαρος ἔκαμε εἰκόνα ἐπὶ σανίδος κι' ἔγραψε· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ εἰς Σὲ ἐλπίζων οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ»· τὸ ἐτοποθέτησε ἄνωθεν τῆς πύλης τῆς πόλεως καὶ τὸ ἐτίμα ὁ λαός. Ὁ ἔγγονός του (μετὰ ἔτη) θέλων νὰ στήσῃ ἐκεῖ ἀνδριάντα εἰδώλου, ὁ ἐπίσκοπος ἀφοῦ ἄναψε κανδήλι, ἔχρισεν τὸν τοῖχον πρὸ αὐτοῦ. Τὸ 615 μ.Χ., ὅταν ὁ Χοσρόης βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐπολιορκοῦσε τὴν Ἐδεσα, εἰς τὸν ἐπίσκοπον Εὐλάβιον ἀπεκαλύφθη ὁ τόπος τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου. Ἦλθε καὶ εὔρε αὐτὸ καὶ τὸ κανδήλι καίον, εἰς τὴν κεραμίδα ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου Μανδηλίου πού ἐτοποθέτησεν τότε ὁ ἐπίσκοπος εὔρεν ἄλλη ἀχειροποίητη εἰκόνα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁμοία μὲ τὸ πρωτότυπον. Ἐρριψεν ὁ ἐπίσκοπος ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλα ἔξω τῶν τοιχῶν καὶ ἔγινε φλόξ ὥστε οἱ Πέρσες ἔφυγαν. Τὸ ἔτος 941 μ.Χ. τὸ Ἅγιον Μανδηλίον μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ διὰ διατάγματος τοῦ Κωνσταντίνου Ζ΄ τοῦ Πορφυρογεννήτου καθωρίσθη ἔκτοτε ἡ Δεσποτικὴ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου καὶ ἡ ἀνάρτησις τῆς εἰκόνης αὐτῆς ὑπερθεῖν τῆς Ὁραίας Πύλης ἐκάστου Ναοῦ. Τὸ ἔτος 1028 μ.Χ. ὁ στρατηγὸς Μανιάκης ἐκυρίευσεν τὴν Ἐδεσα καὶ ἀπέστειλε τὴν ιδιόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν βασιλέα Ῥωμανό. 4 Ἀχειροποίηται Εἰκόνας· α) τοῦ Αὐγάρου, β) τοῦ ἐν κεράμῳ ἐντυπωθέντος ἔμπροσθεν τοῦ πρώτου χαρακτῆρος (ἑορτάζουν 16 Αὐγούστου), γ) ἐν Καμουλιανοῖς (τὴν 9ῃ Αὐγούστου) καὶ δ) ὁ ἑορταζόμενος χαρακτῆρ τῆς 11ῃς Αὐγούστου.

Νεομάρτυρος ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ (+ 1686)· Ἦτο ἀπὸ Ἅγιον Λαυρέντιον Πηλίου, γονέων Κωνσταντίνου καὶ Μέλως. Ὁρφανὸς ἀπὸ γονεῖς σὲ ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἐπῆγε εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔγινε ὑπάλληλος, ἐπειδὴ ὑπέβαλλε ἀναφορὰ εἰς ἀγὰ σχετικὴ μὲ βαρεῖα φορολογία πατριωτῶν του, τὸν φυλακίζουσαν, τὸν δέρουσαν, τοῦ ἔλεγον νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ μάρτυς ἀπήντησε· «εἶμαι πρόθυμος ν' ἀποθάνω διὰ τὸν Χριστόν. Τί ἀργοπορεῖτε; Ἴδου ξύλα ἐτοιμάζω διὰ τὸ πῦρ. Νὰ μὲ ἀπαγχονίσετε; Μὲ τὰ χέρια μου νὰ σύρω τὸν βρόγχον. Νὰ μ' ἀποκεφαλίσετε; Δότε μοι τὸ ξίφος νὰ τὸ ἀκονίσω. Εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον τὸν ἀποκεφαλίζουσαν. Εὐθύς ἀστὴρ ἐστάθη ἄνω τοῦ Ἁγίου Λειψάνου σχηματίζων Σταυρόν. Τὸ λείψανόν του ἐρρίφθη εἰς θάλασσαν, ἄγνωστον πού κατήντησε. Τὴν Ἁγία Κάρα ἔλαβον ἀπὸ Τούρκους καὶ ἔστειλαν εἰς οἰκίαν του.

Ἰοσίου ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΝΟΤΑΡΑ· Προστάτου Νήσου Κεφαλληνίας (ἐκ χωρίου Τρικάλων Κορινθίας) - Ἅγιον Ὅρος - Ἱεροσόλυμα - Ζάκυνθος - Κεφαλληνία ἐν τῇ ἀνωκοδομηθῆσῃ ὑπ' αὐτοῦ Μονῆς «Νέα Ἱερουσαλήμ» ὅπου καὶ τὸ Ἅγιον Λείψανόν του σώζεται ἄφθορον (1509-1579).

17ῃ Ἁγίου ΜΥΡΩΝΟΣ· Ἦλεγξε τοὺς διώκτας τῶν χριστιανῶν, ὁμολογεῖ, ξέεται, ρίπτεται εἰς κάμινον πυρὸς ἀλλὰ μένει ἀβλαβής, τὸ πῦρ κατέφλεξε 150 ἀπίστους. Ἦγδαρὰν τὸ δέρμα του κατὰ λωρίαν, λαβὼν ἐν ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον ἡγεμόνος. Εἰς θηρία βάλλεται... ἀλλὰ οὐδὲν ἔπαθε. Ὁ ἡγεμὼν αὐτοκτονεῖ ἰδὼν τὸ θαῦμα. Τέλος εἰς

πόλιν Κύζικο άποκεφαλίζεται (3ος αιών).

Νεομάρτυρος ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (+1808) Άπο Σαμαρΐνα Ήπειρου. Έκεΐ έγινε μοναχός. Θείω ζήλω κινηθείς περιήρχετο κηρύττων εις Θεσσαλία παρηγορών τούς ύποδούλους Έλληνας. Οί Τοϋρκοί τόν συνέ-λαβον, έμπηγνύουν καλάμια όξέα εις όνυχάς του, τρυποϋν βραχιόνάς του, σφίγγουν τήν κεφαλήν του με άλυσσο, έκρεμάσθη κατά κεφαλής εις πυρά. Εΐς Τοϋρκος άπό Καστοριά έπίστευσε και έτελειώθη μαρτυρικά. Τέλος τόν μάρτυρα τόν έκτισαν εις τοΐχο, μόνο ή κεφαλή τοϋ έμεινε έξω, μετά 10 ή-μέρας άπέθανε, ένώπιον τοϋ Άλη Πασά άθλήσας, εις Ίωάννινα.

Άγίων ΠΑΥΛΟΥ και ΙΟΥΛΙΑΝΗΣ (Τό έτος 270 μ.Χ.) Εις Πτολεμαΐδα ώμολόγησαν, ήσαν άδελφια, βάλλονται εις λέβητα πίσσης, τούς βράζουν αλλά μένουν άβλαβεΐς. Έπί σιδηρών καιομένων κραββάτων, ξέονται, άγγελος λύει αυτούς και δίδει άρτον. Εις όφεις κλείονται άλλ' οϋδέν έπαθον. Κλείουν τήν Ίουλιανήν εις πορνεΐον. Άγγελος έτύφλωσε τούς άσεβεΐς όταν τήν έπλησίασαν. Ή άγία τούς έθεράπευσε. Ρίπτονται εις πύρ, οϋρανόθεν έβρεξε εις τούς τυράννους πϋρ, έφυγον φοβηθέντες και έλευθέρωσαν τούς μάρτυρας. Τέλος άπεκεφάλισαν.

18η Άγίων ΦΛΩΡΟΥ και ΛΑΥΡΟΥ. Ήσαν άδελφοΐ λιθοξόοι, άπο τό Βυζάντιο, εις Όλυμπιανά Ίλλυρικοϋ έλαβον χρήματα να κτίσουν ειδωλολατρικό ναό, τά έδωκαν έλεημοσύνας εις πτωχούς, βοηθοϋντος άγγελου εκτισαν τόν ναόν, ίάτρευσαν τυφλό, έκρήμισαν τά ειδωλα και τόν έκαμαν ναό χριστιανικό. Ο Λικίνιος μετά άπό βασάνους έρριψε εις φρέαρ βαθύ και έτελειώθησαν.

Τών Όσίων ΒΑΡΝΑΒΑ και ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ και ΧΡΙ

ΣΤΟΦΟΡΟΥ. Μετά τόν θάνατο τοϋ Εϋαγγελιστοϋ Λουκά τήν εικόνα ποϋ ειχε μαζί του «τΐς Όδηγητριάς» Άνανίας τις τήν έφερε εις Άθήνας και εκτισε Ναό. Εις χρόνους βασιλέως Θεοδοσίου ιερεύς τις Βασίλειος κι' ό διάκονος Σωτήριχος έλαβον άποκάλυψι άπό Θεοτόκον να γίνουν μοναχοΐ και να υπάγουν εις μονήν τοϋ όρους Μελά Τραπεζοϋντος (ό μεν να ώνομασθΐ Βαρνάβας, ό δε Σωφρόνιος).

Ή άγία εικόνα βασταζομενη ύπ' άγγέλων άνελήφθη εις οϋρανόν. Βαδίζοντας καθ' όδόν έκάρησαν μοναχοΐ εις τινά μονήν, άφοϋ ειπον τά τοϋ όράματος. Εις πόλιν Κολώνεια έχειροτόνησε ό έπίσκοπος τόν Σωφρόνιο ιερέα. Διά μέσου Λαρίσσης, Θεσσαλονίκης, Άγίου Όρους, μετά όδοιποριών και σταθμεύοντας εις διάφορα ιερά προσκυνήματα δια μέσου Κωνσταντινουπόλεως έφθασαν εις Τραπεζοϋντα. Έκεΐ κατά θαυματουργικό τρόπο ειδον εις σπήλαιον τήν εικόνα τΐς Θεοτόκου «Όδηγητριάς» εις θεΐο φώς, ή Θεοτόκος άπό τήν άγία Εικόνα ώμίλησε δίδοντας άπό τήν πέτρα ύδωρ άγίασμα παντοτεινόν. έτρωγον χόρτα 17 ήμέρας, οι έγγϋς μοναχοΐ τΐς μονΐς τοϋ Τιμίου Προδρόμου τούς έφερον τροφάς. Έκτισαν ναϋδριο εις Αρχάγγελον Μιχαήλ και Θεοτόκον. Τό έτος 386 έγιναν τά έγκαΐνια άπό τόν έπίσκοπο.

Έκτίσθησαν παρεκκλήσια... χϋρωι... μονΐς... κ.λ.π... Έφάνη εις Βαρνάβα ή Θεοτόκος, άπεκάλυψε τήν ήμέρα θανάτου αυτοϋ. Έγραψε νουθεσίας δια πνευματικά του τέκνα και τό έτος 412 έκοιμήθη.

Κι' ό Σωφρόνιος φορέσας τήν ιερατική στολή του ήλθε εις κοιμητήριο και εικοιμήθη έν

ειρήνη. Πειραταὶ ἠρήμωσαν τὴν μονή, ἠθέλησαν νὰ καταστρέψουν εἰκόνα Θεοτόκου, ἐξῆλθε πῦρ καὶ ἔκαυσε δύο ἀσεβεῖς. Τὸ 644 μ.Χ. Χριστοφόρος τὸς Τραπεζούντιος ἐνῶ ὄργωνε τὸν ἀγρὸ του, τοῦ ἐφάνη ἡ Θεοτόκος καὶ τὸν ἔστειλε εἰς ἐπίσκοπο νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἐλθὼν εἰς ἐπίσκοπον εἰς ὁποῖον εἶχε φανερώσει τὸ θέλημά της, χειροτονήθη κατὰ τὴν τάξιν ἱερεὺς... Ἡ Θεοτόκος τὸν ὠδήγησε εἰς τὴν μονή, φορέσας τὰ ἱερατικά του ἐθυμιάζε. Ἐφάνη πάλιν ἡ Θεοτόκος λέγουσα· «Καλῶς ἦλθες, ἱερεῖα Χριστοφόρε, ὁ ἐργάτης τῆς ὑπακοῆς», καὶ τοῦ ἔδωσε Εὐαγγέλιο, εἶπε· «Ἡ Χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ γεννηθέντος νὰ σὲ φωτίσῃ δι' ἐμοῦ». Καὶ ἐνῶ ἦτο ἀγράμματος εὐθύς ἐδιάβαζε. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Θεοτόκος τοῦ ἔδειξε πῶς νὰ ψάλλῃ τὸς ἀκολουθίας καὶ νὰ μὴν ἀπελπισθῇ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους ὅτι εἶναι βοηθὸς του καθὼς καὶ ὄσων ὑπομένων. Ὁ Χριστοφόρος ἔλεγε ἀπὸ στήθους ὅλη τὴν Ἁγία Γραφή. Ἀπέκτησε μοναχοὺς... Ἐκτοτε δὲν ἐγνώρισε καταστροφή. Ἀπὸ βασιλεῖς Βυζαντίου ἔλαβε δῶρα καὶ ἀφιερῶματα. Τὸ 1522 ὁ Σουλτᾶνος Σελὶμ ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὴν μονή, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐσπάραζε... συνῆλθε ὅταν ζήτησε συγχώρησι ἀπὸ Θεοτόκο καὶ ἐξέδωκε χρυσόβουλλο ἀναγνωρίζοντας τὰ προνόμια τῶν Κομνηνῶν. Ἀπέστειλε καὶ 5 μεγάλας λαμπάδας νὰ ἀνάψουν εἰς εἰκόνα της.

Τὸ 1923 οἱ μοναχοὶ ἔκρυψαν τὴν ἁγία Εἰκόνα μ' ἓνα πολύτιμο Σταυρὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ 1931 ὁ τότε πρωθυπουργὸς Βενιζέλος ἐπέτυχε χορηγήσει ἀδείας καὶ ἐστάλη μοναχὸς ποὺ παρέλαβε ἀπ' τὴν κρύπτη τὰ κειμήλια αὐτά. Νῦν ἡ ἁγία Εἰκόνα αὕτη εὐρίσκεται εἰς ναὸ κτισθέντα ὑπὸ Ποντίων εἰς ὄρος Βέρμιο Μακεδονίας (ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Βυζαντινὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν).

Ἄοσιου ΙΩΑΝΝΟΥ τῆς ΡΙΛΑΣ· (Βουλγαρία, +946).

19ῃ Ἁγίου ΑΝΔΡΕΟΥ τοῦ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 2593 μαρτύρων Ἐπηρετοῦσε εἰς στρατὸ τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ, εἰς πόλεμον κατὰ Περσῶν ἔπεισε τοὺς στρατιώτας του νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὸν Χριστόν, ἐνίκησαν καὶ ἐπίστευσαν, ὁ Ἄνδρας ἐτελειώθη εἰς πεπυρωμένη κλίνη, οἱ λοιποὶ ἐθανατώθησαν ἀφοῦ ἐκάρφωσαν τὰ χέρια των εἰς ξύλα. (Τέλος τρίτου αἰῶνος).

Ἄοσιου ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ τοῦ Νέου· Ἐξ Ἰωαννίνων, ἔγινε μοναχὸς εἰς Δοχειαρίου καὶ ἠγούμενος αὐτῆς.

Ἠξιώθη χάριτος θαυμάτων. Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης δι' εὐχῆς τοῦ μετέβαλε εἰς γλυκὺ. Τρικυμίαν θαλάσσης κατέπαυσε. Ἐλθὼν εἰς Βέρροια ἔκτισε τὴν μονὴ τῶν Ἀσωμάτων καὶ τὴν σκήτη τοῦ τιμίου Προδρόμου. Ἐν εἰρήνῃ ἐτελεύτησε. 16ος αἰὼν.

20ῃ Ἁγίου ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ (+1035 π.Χ.)· Ἐξ Ἀρμαθαίμ, υἱὸς Ἐλκανὰ καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος, ὁ Ἐλκανὰ εἶχε δύο γυναῖκας τὴν Ἄννα καὶ Φενάνα. Ἡ Ἄννα προσευχήθη τὴν 3ῃ ὥδῃ, ὁ Θεὸς τῆς ἔδωκε τὸν Σαμουήλ (τὸ ὄνομα Σαμουήλ ἐρμηνευόμενον ἀπ' τὰ ἑβραϊκὰ σημαίνει «αἰτηθεὶς ἀπ' τὸν Θεόν»). Συνέγραψε τὰ βιβλία Αἰ καὶ Βί Βασιλειῶν, ἔχρισε τὸν βασιλέα Σαοὺλ καὶ τὸν Δαβίδ.

Δῶρα παρ' οὐδενὸς ἔλαβε.

Ἁγίου ΛΟΥΚΙΟΥ· (3ος αἰὼν) ἦτο βουλευτὴς εἰς Κυρήνη Λιβύης, ἰδὼν τὸ μαρτύριο τοῦ

ιερομάρτυρος Θεοδώρου (+4 Ἰουλίου) ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη. Ἔπεισε καὶ τὸν ἡγεμόνα καὶ ἔγινε χριστιανός, ὁμοῦ ἦλθον εἰς Κύπρον καὶ αὐθορμήτως ἐπαρρησιάσθησαν, λακτίζοντας τὰ εἴδωλα καὶ τὰς θυσίας.

Τέλος τοὺς ἀπεκεφάλισαν.

21η· Ἁγίου Ἀποστολοῦ ΘΑΔΔΑΙΟΥ (ἢ Λεββαίου)· Ἦτο ἐβραῖος ἐξ Ἐδέσσης, ἐλθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ἠκολούθησε τὸν Κύριον καὶ ἔγινε μαθητὴς ἐκ τῶν 12. Μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς Ἔδεσσα ἐβάπτισε τὸν τοπάρχην Αὐγαρο, ἐδίδασκε εἰς Συρία, Βηρυττὸ καὶ Φοινίκη, ὅπου ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ.

Ἁγίας ΒΑΣΣΗΣ καὶ τριῶν τέκνων αὐτῆς· 3ος αἰὼν, ἐξ Ἐδέσης Μεσσοποταμίας, σύζυγος ἱερέως εἰδώλων. Αὕτη ἦτο χριστιανή, ὠμολόγησε εἰς τὸν Βικάριο. Τὸν υἱὸ τῆς Θεόγνιο ἐκρέμασαν καὶ ἔξεον, ἀπεκεφαλίσθη λαβὼν τὸ στέφος τοῦ μαρτυρίου. Ἡ Βάσσα παρακινεῖτο εἰς ὑπομονὴ καὶ ὁμολογία τοὺς υἱούς της. Τοῦ Ἀγαπίου ἐξέδαρον τὸ δέρμα κεφαλῆς, ὁ μάρτυς ἔλεγε· «Οὐδὲν οὕτως ἡδύ, ὡς τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ!» (Βαβαὶ τοῦ θείου πόθου καὶ διαπύρου ἔρωτος πρὸς Χριστὸν ἅγιε! Οὐδὲν, γλυκύτερον ἀπὸ τὸ νὰ πάσχη τις διὰ Χριστόν!! Καὶ ὁ τρίτος υἱὸς ὁ Πιστὸς βασανίζεται, τέλος ἀποκεφαλίζεται ὡς καὶ ὁ Ἀγάπιος. Εἰς φυλακὴ ἡ Βάσσα δέχεται τροφή ὑπὸ ἀγγέλου. Ὁ Βικάριος ἤρχετο εἰς Μακεδονία, ἔφερε καὶ τὴν Βάσσα μαζί του, ἀρνηθεῖσα νὰ θυσιάσῃ, λιθοβολεῖται ἀλλὰ μένει ἀβλαβής. Εἰς ναὸ εἰδώλων συνέτριψε τὸ εἶδωλο τοῦ Διός. Εἰς τὰ θηρία ἐρρίφθη, ἀλλ' οὐδὲν ἐβλάβη. Τὴν ἔρριψαν εἰς θάλασσαν, ἡ ἁγία ἐφαίνετο εἰς τοὺς ὀρῶντας ἀπὸ τὴν ξηρὰν καθημένη ἐπὶ θρόνου λαμπροῦ, τρεῖς ἄνδρες φωτοφόροι τὴν ἔβαλαν εἰς πλοῖον. Μετὰ 8 ἡμέρας ἐφάνη εἰς νῆσον Ἄλωνος (πρὸς τὰ μέρη τοῦ Ἑλλησπόντου), οἱ εἰδωλολάτρεις συνέτριψαν τὰ μέλη της καὶ τὴν ἀπεκεφάλισαν.

22α· Ἁγίου ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Τὸ τέλος 3ου αἰῶνος ὁ κόμης Εὐτόλμιος ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη τοῦ Πόντου ἐθανάτωσε διὰ Σταυροῦ τὸν Ζωτικόν. Εἰς Νικομήδεια ἐλθὼν συνέλαβε τὸν Ἀγαθόνικο, τὸν ἔφερε εἰς Θράκη, ἐθανάτωσε τοὺς Ζήνωνα, Θεοπρέπιο, Ἀκίνδυνο. Ἀφίχθεις εἰς χαλκηδὼνα ἐφόνευσε διὰ ξίφους τὸν Σεβαστιανόν. Τέλος εἰς τὸ Βυζάντιο (Σηλυβρία) τὸν Ἀγαθόνικο καὶ ἄλλους μάρτυρας ἀπεκεφάλισαν.

Ἁγίας ΑΝΘΟΥΣΗΣ· Ἐκ Σελευκείας Συρίας (250 μ.Χ.), ἀσεβῶν γονέων Ἀντωνίου-Μαρίας, ἐρχο-μένη μὲ δούλους τῆς Χαρίσιμο καὶ Νεόφυτο (εὐνούχους) εἰς Ταρσύδια νὰ βαπτισθῇ, ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ἠρπάγη ὑπὸ ἀγγέλων καὶ ἔστη ἐνώπιόν της. Διὰ προσευχῆς ἐπισκόπου ἀνέβλυσε ὕδωρ καὶ τοὺς ἐβάπτισε, ἄγγελοι ἔδωσαν εἰς ἁγία λευκὰ ἱμάτια. Ἡ Ἀνθοῦσα κρυφίως ἔφυγε καὶ ἔγινε μοναχὴ. 20 ἔτη ἔζησε ἐρημικὴ ζωὴ καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ, ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὁ Χαρίσιμος καὶ Νεόφυτος ἔλαβον τὸ στέφος τοῦ μαρτυρίου, ἀποκεφαλίσθοντες.

Σύναξις ΘΕΟΤΟΚΟΥ τῆς Προυσιωτίσσης· Ἡ μονὴ εὐρίσκεται εἰς Εὐρυτανία εἰς τὴν ἐπαρχία Λιτζάς, νοτιοδυτικὰ τοῦ ὄρους Ὀρθρος, τιμᾶται εἰς μνήμη Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ ὁ ναὸς εἶναι ἐντὸς σπηλαίου εἶναι ἔργο ἡ ἁγία εἰκόνα τῆς Προυσιωτίσσης τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (κατὰ τὴν ἱερὰ παράδοσιν). Ὁ Γεώργιος

Καραϊσκάκης ένοσηλεύθη εις την μονή 6 μηνας, άφιέρωσε δε έπάργυρο κάλυμμα και έχει χρονολογία 1824. Εις καιρόν εικονομαχίας ή Εικών ήτο εις Προύσα Μ.΄Ασίας. Εις διωγμό έφυγε ό υιός τής χήρας που είχε την Εικόνα δια να έλθη εις την Έλλάδα. Εις Καλλίπολι έχασε την Εικόνα, έθρήνη και ώδύρετο κλαίων, εις Πάτρα έμεινε και έκτισε ναόν προς παρηγορία του. Εις την περιοχή όπου νύν είναι ή μονή παιδιόν έφύλαττε αίγας, μία νύκτα είδε φωτεινό στύλο και ήκουσε ύμνους. Είδε και ό πατήρ του και άλλοι όφθαλμοφανών ταύτα τας άλλας νύκτας. Εύρον την Άγία εικόνα εις τό σπήλαιον. Έξήλθε ή φήμη τής εύρέσεως, ήκουσε και εις Πάτρα ό άνθρωπος εκείνος ό όποιος την είχε... ήλθε και προσεκύνησε... έδωσε χρήματα εις ποι-μένας και έφερε την Εικόνα εις Πάτρας. Έρχόμενος έχάθη ή Εικόνα, επιστρέφων προς αναζήτησί της εις τό σπήλαιο (διότι υπέθεσε ότι οι ποιμένες την έκλεψαν) ήκουσε θεϊα φωνή να μην κοπιάζη διότι καλύτερα αναπαύεται με χωρικούς και ποι-μένας παρά με πολιτικούς αίρεσιάρχας και αν θέ-λη να εύρη ψυχική ώφέλεια να μείνη εκεί. Εύρε την Άγία Εικόνα εις τό ίδιο σπήλαιο και έμεινε μοναχός με τον υπηρέτη του, ώνομάσθη Διονύσιος, ό δε υπηρέτης Τιμόθεος. Γενομένης άργότερον πυρκαϊάς εκάη ή Έκκλησία, μόνο πέτραι έμειναν, ή εικόνα δεν έπειράχθη άπ' τό πύρ ούδόλως.

23η· Άγίου μάρτυρος ΛΟΥΠΟΥ· (συναξάριον εις τον μάρτυρα Λοϋππον δεν υπάρχει).

Άγίου ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ· (τόν 20ν αιώνα). Έπίσκοπος τής έν Γαλλία πόλεως Λουγδούνου (νύν Λυώνος) έγραψε πλεϊστα συγγράμματα, σώζονται μόνο 5 κατά αίρέσεων κι' αυτά εις Λατινικήν μόνο (έγράφησαν Έλληνιστί). Άπεκεφαλίσθη υπό Σεβήρου τό έτος 202 μ.Χ.

Άγίου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ· Σκευοφύλαξ ήτο εις ναόν Βλαχερνών Κωνσταντινουπόλεως, τό 685 έγινε πατριάρχης, ό βασιλεύς Ίουστινιανός ό Ρινότμητος τον έπίεζε να κρημνίση ένα ναό τής Θεοτόκου, ό δε έλεγε εύχες δια οικοδόμησι δίδει, ουχι δια κρημνισμό, οι άπεσταλμένοι βασιλέως τον έπίεζον είπε ό Πατριάρχης· «"Εστω δεδοξασμένο τό όνομά Σου Χριστέ μου, ότι πάντοτε υπομένεις και άνέ-χεσαι» και ω̄ τοϋ θαύματος! εύθύς έκρημνίσθη ό ναός. Ό βασιλεύς τέλος έκθρονισθείς, έξωρίσθη εις Κριμαία ό βασιλεύς επανήλθε και με βοήθεια Βουλγάρων έπολέμει την Κωνσταντινούπολι. Όρκισθείς εις τα "Αγια Εύαγγέλια και εις τό Τίμιο Σώμα και Αϊμα Χριστοϋ ότι δεν θα ένοχλήση τον λαό, τον υπεδέχθησαν και ψεύστης γενόμενος και παραβάτης τών όρκων του, έπλημμύρισε εις τό αίμα ή Πόλις. Τον Πατριάρχη Καλλίνικο εις Ρώμη τον έφεραν, τον έχτισαν ζώντα εις τα θεμελια ένός τοίχου. Μετά 40 ήμέρας απέθανε και έτάφη εις ναό Άγίων Άποστόλων (κατά αποκάλυψι τών άγιων Πέτρου και Παύλου έμφανισθέντων εις τον τότε Πάπα).

24η· Άγίου ΕΥΤΥΧΟΥΣ· Μαθητής Εύαγγελιστοϋ Άγίου Ίωάννου τοϋ Θεολόγου ήκολούθησε τον άπόστολο Παϋλο. Έφυλακίσθη υπό άπίστους, άγιος άγγελος τον έθρεψε με άγγελική τροφή, έβασανίσθη, εις τα θηρία έδόθη, έν θηρίο με ανθρωπίνη φωνή ήλεγξε τους άπίστους. Έπανήλθε εις πατρίδα τοϋ Κιλικία, έπροπορεύετο άγγελος. Έκοιμήθη ειρηνικά.

Άνακομιδή λειψάνων άγίου Διονυσίου· Έγεννήθη τό 1546 εις Στροφάδας νήσου

Ζακύνθου, νέος ἐκάρη μοναχός. Ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Αἰγίνης, τὸ 1624 ἐκοιμήθη, ἐτάφη εἰς μονή του κατ' ἐντολήν του. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγα ἔτη φανεῖς εἰς ὀράματα (εἰς ἠγούμενο καὶ μοναχούς) ἔγινε ἀνακομιδὴ τοῦ σώου λειψάνου εἰς καθολικὸ μονῆς. Τὸ 1716 μ.Χ. γενο-μένης τουρκικῆς ἐπιθέσεως καὶ λεηλασίας μετεφέρθη τὸ ἅγιο λείψανο εἰς Ζάκυνθο εἰς ναὸ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου ὅπου ὠκοδομήθη.

Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου ΚΟΣΜΑ τοῦ Αἰτωλοῦ· Ἀπὸ τὸ Μέγα Δένδρο Αἰτωλίας. Ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν διδάσκαλο Δερβιτσάνο, ἐφοίτησε εἰς Ἀθωνιάδα Σχολὴ Ἁγίου Ὁρους εἰς τὸν διδάσκαλο Τζαρτζούλιο καὶ Εὐγένιον. Ὦνομάζετο Κώνστας. Εἰς ἱερὰ μονὴ Φιλοθέου Ἁγίου Ὁρους ἔγινε μοναχός καὶ ἱερεύς, εἰς Κωνσταντινούπολι ἀπὸ ἀδελφὸ τοῦ διδάσκαλο Χρῦσανθο ἐδιδάχθη καὶ ὀλίγη ῥητορικὴ. Λαβὼν Πατριαρχικὴ ἄδεια περιώδευσε τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα, Μακεδονία, Ἡπειρο, Δωδεκάνησα, Ἐπτάνησα. Εἰς Κεφαλλονιά ἐθεράπευσε τὴν παράλυτο χεῖρα ἐνὸς ῥάπτου. Παράλυτος ἐπὶ κλίνης ἐλθὼν εἰς κήρυγμά του ὁμοίως ἰατρεύθη. Εἰς χωριὸ Κουρουνὸς Κεφαλληνίας ἐζήτησε ὕδωρ ἐν καιρῷ καλοκαιριοῦ. Οἱ χωρικοὶ δι' ὑπακοὴν ἠντλησαν λασπόνερο (διότι δὲν εἶχε) ὁ ἅγιος πιῶν εὐθύς ἀνέβλυσε ἄφθονο ὕδωρ, ὅπου ὠμιλοῦσε κατεσκευάζον Σταυρὸν καὶ μάθετε σκαμνίον (διὰ τὸ νὰ φαίνεται ὅταν ὁμιλῆ). Ἰδρυσε σχολεῖα ἀπ' ὅπου διήρχετο. Ἄνω τῶν 4.000 κολυμβηθρῶν ἀφιερώθησαν εἰς ναοὺς διὰ τὸ ἅγιο βάπτισμα, ἐκήρυττε, αἱ γυναῖκες νὰ καλύπτουν κεφαλὰς των μὲ μανδήλια, εἰς ὅσους ὑπέσχοντο νὰ ἀφήσουν γένειον καὶ νὰ ζοῦν χριστιανικὰ ἐμοίραζε κτένια. Εἶχε μαζί του ὁ ἅγιος 40-50 ἱερεῖς διὰ τὸ νὰ ἐξομολογοῦν τὶς χιλιάδες τοῦ λαοῦ. Παρήγγειλε νὰ ἐξομολογοῦνται, νὰ νηστεύουν καὶ νὰ ἀγρυπνοῦν, ἔκαμε εὐχαίλαιο πρὶν τὸ κήρυγμά του. Ἄρτους καὶ κόλλυβα ἔδιδον δι' εὐλογία εἰς πιστοὺς. Ἠλεγε τὸν στολισμὸ τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἐργασία τὴν Κυριακὴν. Εἰς χωριὸ Σέλτζα Καστοριάς μία γυνὴ εὐλαβούμενη τὸν ἅγιο ἐφύλαξε εἰς ὑάλινο δοχεῖο ὕδωρ ὅπου ἐνίφθη ὁ ἅγιος. Ἐντὸς τοῦ δοχείου ἐφύτρωσε ἐν χόρτο μὲ δύο φύλλα εἰς ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος, χωρὶς ρίζα ἔμεινε ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀκμάζον. Πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τὸ ὕδωρ αὐτό. Ὁ Κούρτ πασσὰς σεβόμενος τὸν ἅγιο τοῦ ἐδώρισε σκαμνὶ διὰ τὸ νὰ κηρύττη. Οἱ ἔβραῖοι εἶπον εἰς Τούρκους ὅτι ὑποκινεῖ τὸν λαὸ εἰς ἐπανάστασι. Ὁ ἅγιος ἔπεισε τοὺς χριστιανοὺς νὰ μεταφέρουν τὰ παζάρια (τὶς λαϊκὰς ἀγορὰς) ἀπὸ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σάββατο καὶ νὰ μὴν ἀγοράζουν ἀπὸ ἔβραῖους διότι τὰ μολύνουν. Οἱ ἔβραῖοι ἔδωσαν χρήματα εἰς πασσὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. Εἰς τὸ Βεράτιο Ἀλβανίας μὲ 4 μοναχοὺς καὶ ἕναν ἱερέα (ὡς διερμηνέα) ἐπῆγε εἰς τὸν Χότζα (ἄλλες φορὲς ἔστελνε χριστιανὸν τινὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδεια διὰ τὸ κήρυγμα). Οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβον τὸν ἀνεβίβασαν ἐπὶ ὑποζυγίου ὅτι δῆθεν θὰ τὸν ὠδηγήσουν εἰς πασσὰ, ὅταν ἀπεμακρύνθησαν περίπου δύο ὥρες, τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Ὁ ἅγιος δοξολογῶν τὸν Θεόν, εὐλογήσας σταυροειδῶς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἠυχήθη τοὺς χριστιανοὺς τοὺς φυλάττοντας τὰς διδασχὰς του, ἔκλινε γόνυ. Οἱ Τοῦρκοι ἠθέλησαν νὰ τὸν δέσουν, ὁ ἅγιος τοὺς εἶπε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀντισταθῆ, ἀλλὰ θὰ ἔχη σταυρωμένα τὰ χεῖρα του. Ἐσφίξαν τὴν ἀγχόνην (ἦτο τότε 65 ἐτῶν). Ἡ ἁγία ψυχὴ τοῦ ἀνήλθε εἰς οὐρανόν. Ἐγύμνωσαν τὸ ἅγιο λείψανο καὶ μὲ βαρεῖα πέτρα εἰς λαιμὸ ἀφοῦ τὸ ἔδεσαν τὸ ἔρριψαν εἰς ποταμὸ. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ παπα-Μᾶρκος ὁ ἐφημέριος τῆς μονῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ χωριὸ Καλικόντασι εὔρε ὄρθιον τὸ ἅγιο λείψανο ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἐνεταφιάσθη ὀπισθεν τοῦ ἁγίου βήματος. Ὁ Κούρτ πασσὰς μετενόησε διὰ τὸ ἔγκλημά του. Εἶς ἐκ τῶν δημίων

ἔφερε τὸ κουκούλιο τοῦ ἁγίου εἰς τὸν Χότζα, ὁ δὲ ἀφοῦ τὸ ἐφόρεσε περιγελὸν τὸν ἅγιον ἐδαιμονίσθη καὶ ἔτρεχε γυμνός, φωνάζοντας ὅτι ἐθανάτωσε τὸν ἅγιον ἄδικα. Μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ἀλῆ πασσά Ἰωαννίνων ἐκτίσθη ναὸς εἰς τὸν ἅγιο Κοσμᾶ, διότι πρὸ 30 ἐτῶν τοῦ εἶχε προφητεύσει ὅτι θὰ γίνῃ πασσάς. Ἡ ἁγία Κάρα τοῦ ἐντὸς πολυτίμου θήκης ἐφυλάσσετο ἀπὸ τὴν Βασιλικὴ σύζυγο τοῦ Ἀλῆ. Ἐμαρτύρησε τὸ ἔτος 1779.

25η· Ἐπάνοδος ἁγίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ· Ὁ ἀπόστολος ἐσταυρώθη εἰς Ἀρμενία, οἱ εἰδωλοάτρες τὸν ἔρριψαν εἰς θάλασσα μὲ τὰ λείψανα τῶν μαρτύρων Παπιανοῦ, Λουκιανοῦ, Γρηγορίου καὶ Ἀκακίου (ὅλα εὕρισκόμενα ἐντὸς θηκῶν). Θεία δυνάμει ἔπλευσαν καὶ ὁ ἅγιος Παπιανὸς ἐξῆλθε εἰς Ἀμιλᾶ Σικελίας, ὁ Λουκιανὸς εἰς Μεσήνη Σικελίας, ὁ Γρηγόριος εἰς Καλαβρία, ὁ Ἀκάκιος εἰς Ἀσκάλους. Ὁ ἅγιος Βαρθολομαῖος ἐφάνη εἰς τὸν ἐπίσκοπο νήσου Λιπάρας τὸν Ἀγάθωνα καὶ ἐφανε-ρωσε τὴν ἔλευσίν του. Ἐγένετο ὑποδοχὴ ἁγίου λειψάνου μὲ τιμᾶς. Πλησίον Λιπάρας ἦτο τὸ νησὶ Πυρπνούου (Λατινιστὶ Βουλκάνος) εἶχε πηγὴ θερμοῦ ὕδατος καὶ ἔβλαπτε τὴν Λιπάρα. Ἐξερχομένου τοῦ ἁγίου λειψάνου ἀπεμακρύνθη ἡ νῆσος αὕτη 7 στάδια καὶ πλέον δὲν προξενεῖ κακὸ. Ἐκτίσθη ναὸς εἰς ἀπόστολον. Τὸν 9ο αἰῶνα οἱ Ἀγαρηνοὶ κατέ-λαβον τὸν τόπον, μετεκωμίσθη τὸ ἅγιο Λείψανο εἰς τὴν πόλιν Βενεβέντου.

Ἀποστόλου ΤΙΤΟΥ· Ἐκ Γορτύνης (νῦν Μεσαρὰ Ἡρακλείου) Κρήτης. 20 ἐτῶν προσετάχθη ὑπὸ θεοῦ ὁράματος νὰ ἀναγνώσῃ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἦνοιξε τὸ βιβλίον καὶ εὔρε τὸ χωρίον Ἡσαΐου 45,16· «Ἐγκαινίζεσθε πρὸς μὲ νῆσοι, Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου, σωτηρίαν αἰώνιον». Ἐλθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα εἶδε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, τὰ Ἅγια τοῦ Πάθου, Ἀνάληψη, Πεντηκοστή (ἦτο μὲ τοὺς 120 ὅπου ἔλαβον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς). Μὲ ἀπόστολο Παῦλο εἰς κήρυγμα ἐξελθὼν εἰς Ἀντιόχεια, Σελεύκεια, Κύπρον, Πάφον, Πέργην, ἐπανῆλθε εἰς Κρήτην καὶ πάλιν μὲ Παῦλον εἰς Ἀσία. Εἰς μαρτύριον ἀποστόλου Παύλου εἰς Ῥώμην ἦτο παρών. Ἐπέστρεψε εἰς Κρήτην (ἦτο ἐπίσκοπος ὅλης τῆς νήσου). 18 ἔτη διῆλθε εἰς κήρυγμα, 6 ἔτη κήρυγμα εἰς νήσους καὶ 39 ἔτη εἰς Κρήτην. 94 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

26η· Ἁγίου ΑΔΡΙΑΝΟΥ καὶ ΝΑΤΑΛΙΑΣ· Εἰς διωγμὸν Μαξιμιανοῦ (3ος αἰὼν) εἰς Νικομήδεια ἔβασάνιζον χριστιανούς, ὁ Ἀδριανὸς ἠρώτησε διατὶ ὑπομένουν ταῦτα καὶ τοῦ εἶπον διὰ νὰ κερδίσωμε τὰ ἡτοιμασθέντα εἰς Οὐρανὸν παρὰ Θεοῦ. Εἶπε ὁ Ἀδριανὸς ὅτι κί' ἐγὼ πιστεύω, γράψατε καὶ τ' ὄνομά μου μετ' αὐτῶν. Οἱ δῆμιοι τὸν ἔδεσαν μὲ ἀλύσσεις καὶ ἐφυλάκισαν. Ἡ σύζυγός του Ναταλία χαίρουσα τὸν ἐπεσκέφθη, ὅταν ἐπέστρεψε εἰς οἰκίαν της, ἦλθε ὁ ἐλευθερωθεὶς Ἀδριανός, ἡ Ναταλία νομίζουσα αὐτὸν ἀρνητὴ δὲν τὸν ἐδέχετο, ἀπεκάλει ἑαυτὴν δυστυχὴ διότι δὲν εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ὠνομασθῇ γυνὴ μάρτυρος. Παρεστάθησαν εἰς τύραννον καὶ ὠμολόγησε. Τοῦ ἔκοψαν χεῖρας καὶ πόδας, ἡ Ναταλία βοηθοῦσε τοὺς δημίους εἰς τὸ μαρτύριον, ἐνεθάρρυνε τὸν σύζυγόν της. Τὸν ἔρριψαν εἰς πῦρ, ἔγινε βροχὴ καὶ ἔσβυσε. Ὁ χριστιανὸς Εὐσέβιος ἐνεταφίασε τὰ λείψανά του εἰς Ἀργυρούπολιν. Ἐκεῖ ὕστερον ἡ ἁγία Ναταλία παρέδωκε τὴν ἀγνὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τοῦ ΘΑΥΜΑΤΟΣ τῆς ΕΙΚΟΝΟΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ τῆς «Βλαντιμίρσκαγια» ἥτις ἔσωσε τὴν Μόσχα ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ταμερλάνου τὸ 1395 μ.Χ.

Ὁσίου ΙΩΑΣΑΦ υἱοῦ Ἀβενῆρ βασιλέως Ἰνδιῶν· Ὁ Ἀβενῆρ ἐβασίλευε τὸν 4ο αἰῶνα. Εἰς τὴν γέννηση τοῦ Ἰωάσαφ ὁ μάντης Θευδᾶς εἶπε ὅτι θὰ γίνῃ τὸ παιδίον Χριστιανός, ὑπέδειξε νὰ ἀνατραφῆ μόνος διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ διὰ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ νυμφευθῆ νέος ὥστε μὲ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς νὰ μὴν γίνῃ Χριστιανός. Μεγαλώνοντας ὁ Ἰωάσαφ ἠρώτησε διατὶ εἶναι περιωρισμένος. Ὁ Ἀβενῆρ ἀπήντησε διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ λυπηρὰ τῆς ζωῆς. Ἠρώτησε ἐὰν μετὰ θάνατον ὑπάρχει ζωὴ, εἰς φίλος τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ἀβενῆρ ἐθανάτωσε ὅλους τοὺς χριστιανούς καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς νὰ τὸν διδάξῃ, ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἀσκητὴ Βαρλαάμ ἀπὸ τὴν ἔρημο νὰ τὸν διδάξῃ. Μετεσχηματίσθη εἰς κοσμικὸν ἔμπορον πολυτίμων λίθων, ἐδίδαξε εἰς Ἰωάσαφ τὴν παραβολὴν τοῦ σπορέως, τὸν ἐδίδαξε ὅλα τὰ μυστήρια τῆς θείας οἰκονομίας. Ὁ Ἰωάσαφ ἐχάρη διὰ τὸν πολύτιμο μαργαρίτην (τὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστόν) καὶ ἐζήτησε νὰ βαπτισθῆ. Τὸν ἐβάπτισε, ἐλειτούργησε καὶ τὸν ἐκοινωνήσε, ἐκράτησε τὸ τρίχινο ἔνδυμα τοῦ Βαρλαάμ ὁ Ἰωάσαφ κί ὁ ἐρημίτης ἀπῆλθε. Ὁ Ἀβενῆρ ζητῶν νὰ θανατώσῃ τὸν Βαρλαάμ καὶ μὴ εὐρόντα ἐθανάτωσε 17 ἄλλους ἀσκητάς.

Προσεπάθησαν νὰ μεταστρέψουν τὸν Ἰωάσαφ ἐγένοντο συζητήσεις μὲ τοὺς ἀστρολόγους. Μόνον ὁ ἄρχων Βαραχεῖος ἐπίστευσε. Διαλέγεται μὲ τὸν μάγο Θευδᾶ ὁ Ἰωάσαφ καὶ τὸν πείθει νὰ γίνῃ χριστιανός, ἐκεῖνος ἔκαυσε τὰ βιβλία του καὶ ἐβαπτίσθη. Ὁ Ἀβενῆρ ἔχρισε τὸν Ἰωάσαφ βασιλέα δίδοντας τὸ ἥμισυ τῆς βασιλείας του. Ὁ Ἰωάσαφ τὸ ἐδέχθη διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκήρυττε Χριστόν, ἐκρήμιζε ναοὺς εἰδώλων, ἔκτιζε ἐκκλησίας... Ὁ Ἀβενῆρ μὲ ὅλους τοῦ παλατίου ἐβαπτίσθησαν. Ἐζησε 4 ἔτη ἐνθῶς καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ὁ Ἰωάσαφ 7 ἡμέρας παρέμεινε ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ ἠύχετο διὰ ψυχὴν πατρός του. Μετὰ 40 ἡμέρας ἀνεκήρυξε τὸν ἄρχοντα Βαραχήσιον καὶ ἀνεχώρησε εἰς ἔρημον Σενάαρ ὅπου εὔρε μετὰ 2 ἔτη τὸν Βαρλαάμ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὑποτακτικός. Μετὰ 7 ἔτη ὁ Βαρλαάμ νουθετήσας τὸν Ἰωάσαφ νὰ ὑπομείνῃ τὸν καλὸν ἀγῶνα μὴ δειλιάζων τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ τὴν κακίαν τῶν δαιμόνων, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Κλαίων ἐπὶ τοῦ μνήματος εἶδε ἐν ὁράματι ἀγγέλου μὲ δύο στεφάνους τοῦ εἶπον ὅτι εἶναι τοῦ Ἀβενῆρ καὶ δικό του. Ἀπεκρίθη· «Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ πατήρ μου νὰ λάβῃ ἴσα χαρίσματα μὲ ἐμὲ πού τόσο ἐκακοπάθησα»; Τότε εἶδε τὸν Βαρλαάμ νὰ τὸν ἐλέγχῃ λέγοντάς του ὅτι ἔπρεπε νὰ χαρῆ καὶ ὄχι νὰ λυπηθῆ, ἐζήτησε συγχώρησι καὶ ἔζησε εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην -ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀσκηταὶ οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐκεῖ- ἰσαγγελον πολιτείαν 35 ἔτη. Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, τὰ λείψανά του εἰς ἀνακομιδὴ εὐρέθησαν ἄφθαρτα, ἔκτισαν ναὸ εἰς τὸν Ἰωάσαφ.

Ὁσίου ΤΙΘΟΗ· Ἄμεμπτος ἀσκητὴς τῆς Αἰγύπτου, φίλος ἄκρος τῆς ἡσυχίας· εἶπε τὸ ἀξιομνημόνευτον τοῦτο ἀπόφθεγμα· «ΞΕΝΙΤΕΙΑ ΕΣΤΙ ΤΟ ΚΡΑΤΗΣΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΣΤΟΜΑ ΕΝ ᾧ ἂν τόπω ἐστί». Ὅτε ἦτο εἰς ἀγρυπνίας μὲ ἄλλους μοναχοὺς ἐὰν δὲν ἐπρόφθανε νὰ καταβιβάσῃ τὰς χεῖρας του ἠρπάζετο ὁ νοῦς του καὶ ἔμενε εἰς ἔκστασι. (Ἴδε εἰς «Εὐεργετινὸν» περὶ τοῦ ὁσίου Τιθόη). Ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

27η· Ὁσίου ΠΟΙΜΕΝΟΣ· Ὁ ὄσιος πατήρ ἡμῶν Ποιμὴν κατήγετο ἐξ Αἰγύπτου, μὲ ὅλους τοῦ ἀδελφοῦς τοῦ ἐγένετο μοναχός. Ἦλθε ἡ μητέρα των εἰς τὴν Σκήτην ἔξω τοῦ κελλίου

καὶ ἔκλαιε. Ὁ Ποιμὴν τῆς εἶπε· «Ποῦ θέλεις νὰ μᾶς ἰδῆς ἐδῶ ἢ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον»; Ἐκεῖνη κατενόησε καὶ χαίρουσα ἀπῆλθε. Ὁ ὄσιος ἔλεγε· «Ὅταν καλύπτωμε τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀδελφῶν, θὰ καλύψῃ καὶ τὰς ἰδικὰς μας ὁ Θεός» - «Εἰς τὸν τόπον ὅπου βάλλεται ὁ σατανᾶς, βάλλομαι κι' ἐγὼ» - «ὅταν κατηγορῆ τις ἐαυτὸν (αὐτομεμφόμενος) ὑπομένει παντοῦ». Ἦλεγε ὁ ἀββᾶς Ποιμὴν ὅτι ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἔλεγε· «Ἡ μεγάλη δυναστεία τοῦ ἀνθρώπου ἐστίν, ἵνα ἐπάνω αὐτοῦ βάλλῃ τὸ ἴδιον σφάλμα ἐνώπιον Κυρίου καὶ νὰ ἀναμένη πειρασμὸν ἕως ἐσχάτης ἀναπνοῆς». (Ἴδε κ.λ.π, εἰς «Εὐεργετινός»).

Τοῦ ἁγίου ΟΣΙΟΥ Ἦτο ἐπίσκοπος Κορδοῦνης εἰς τὴν Ἰσπανία. Παρευρέθη εἰς τὴν Αἰ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἐξωρίσθη ὑπὸ βασιλέως Κωνσταντίου διότι δὲν ἐδέχθη τὴν ἐξορία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου. Πολλὰ κακοπαθήσας ἀπέθανε εἰς ἐξορία. Περὶ αὐτοῦ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος γράφει· «Πατέρα ἐπισκόπων».

Ἁγίου ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ Ἀγνώστων στοιχείων. Ἐπὶ

Τουρκοκρατίας εἰς Ῥόδο ὅταν ὁ ἄρχων Τοῦρκος ἔκτιζε τὰ τεῖχη, εὐρέθη ἐκκλησία καὶ εἰκόνα ἐφθαρμένα. Μόνη ἁγία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ἦτο σώα καὶ ἀκεραία. Εἶναι ὁ ἅγιος ἀγιογραφημένος μὲ στρατιωτικὴ ἐνδυμασία, νέος, κρατῶν εἰς δεξιὰ χεῖρα Σταυρὸν καὶ εἰς ἄνω μέρος Σταυροῦ ἔχει λαμπάδα, γύρω εἶναι δώδεκα σκηναὶ ἀπ' τὰ μαρτύριά του, ξεόμενος, καιόμενος, μαστιγούμενος, ἐν μέσῳ θηρίων, καιόμενος εἰς πῦρ... Ὁ ἐπίσκοπος Νεῖλος ἀνεκαίνισε τὸν Ναόν... Οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐφυλάκισαν μία φορὰ ὀρθοδόξους ἱερεῖς, τοὺς ἐπώλησαν δούλους εἰς Ῥόδο. Καὶ οἱ 3 ἐκεῖνοι ἱερεῖς ἦλθον εἰς ναὸν ἁγίου Φανουρίου καὶ κλαίοντες ἐδέοντο νὰ τοὺς λυτρώσῃ. Ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς Τούρκους λέγων νὰ τοὺς ἔλευθερώσουν. Ἐκεῖνοι τοὺς ἔβαλον εἰς ἀλυσσίδας καὶ βαρύτερα βάσανα. Ὁ ἅγιος τὴν νύκτα ἦλθε καὶ τοὺς ἔλυσε ἀπ' τὰ δεσμά. Εἰς δὲ Τούρκους φανεῖς αὐστηρῶς εἶπε· «Ἄν αὔριο δὲν τοὺς ἐλευθερώσετε θὰ ἰδῆτε τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ». Τὴν ἐπομένη ἄλλοι Τοῦρκοι ἦσαν τυφλοὶ, ἄλλοι παράλυτοι, ἄλλοι μὲ φοβεροὺς πόνους. Ἐζήτουν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς νὰ τοὺς ἰατρεύσουν, οἱ δὲ εἶπον· «Θὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεόν. Ἐκεῖνος ἄς κάμῃ τὸ θέλημά Του». Τὴ νύκτα ἐφάνη πάλι ὁ ἅγιος εἰς Ἀγαρηνοὺς ζητῶν νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν χορηγῶντας κι' ἐνουπόγραφο γράμμα. Τούτου γενομένου, εὐθὺς ἰατρεύθησαν οἱ Ἀγαρηνοί. Ἡ φανέρωσις εἰκόνας ἁγίου ἐγένετο διὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔτος 1500 μ.Χ. 28η·

Ὀσίου ΜΩΥΣΕΩΣ τοῦ Αἰθιοπός· Ἦτο δοῦλος, ἔπειτα ἔγινε ληστής. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ ἐγκλήματα μετενόησε κι' ἔγινε μοναχός. Εὐχομένου εἰς Θεὸν ἂν πρέπη νὰ ἀσκητεύσῃ εἰς ἀπομακρυσμένην καλύβη ἠκουσε θεῖα φωνὴ νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ μὴ φροντίζη διὰ τὸ ὕδωρ. Ἐλθὼν εἰς καλύβη ἔβρεξε τοσοῦτο ὥστε ἐγένεσε τὰς ὑδρίας τοῦ ὕδωρ. Μία φορὰ ἦλθον 4 κλέπται νὰ τὸν ληστεύσουν, τοὺς συνέλαβε, ἔδεσε αὐτοὺς μὲ σχοινία καὶ τοὺς ἔφερε εἰς τὸν ναὸ τῆς Σκῆτης. Οἱ κλέπται μετενόησαν κι' ἔγιναν μοναχοί. Ἐγένετο ποτὲ σύναξις τῶν γερόντων διὰ νὰ κρίνουν πταίσαντα μοναχόν, ὁ Μωϋσῆς ἦλθε φορτωμένος σακκὶ ἄμμου καὶ εἶπε· «Ταῦτα εἶναι τὰ ἀμαρτήματά μου καὶ ἦλθα νὰ κρίνω τὸν ἀδελφόν μου διὰ μικρὸ ἐλάττωμα καὶ οὐχὶ πάθος». Ἐχειροτόνησαν ἱερέα, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ εἶπε· «Ἴδου ἀββᾶ ἔγινες ὀλόλευκος» ὁ δὲ· «Πάτερ Πατέρων, τὰ ἔξωθεν ἄσπρισαν ἢ τὰ ἔσωθεν»; Ἄλλη φορὰ δοκιμάζοντες αὐτὸν τὸν ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὸν ναὸ,

ὡς δῆθεν ἀνάξιο ἀναμέσον ἱερέων, ὁ ὅσιος ἀπομακρυνθεὶς ἐμέμφετο ἑαυτὸν λέγων· «Δὲν σοῦ τόλεγα μελανὲ καὶ ἀσχημόδερμε πῶς δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ συνομιλῆς μὲ ἀνθρώπους; Καλὰ σοῦ ἔκαμαν καὶ σὲ ὕβρισαν». Ἔζησε 75 ἔτη. Προγνώρισας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου τὴν βαρβαρική ἐπίδρομὴ εἶπε εἰς μοναχοὺς νὰ φύγουν διὰ νὰ μὴ φονευθοῦν. Οἱ δὲ εἶπον· «Ἀββᾶ, ἐσὺ δὲν φεύγεις»; Ἀπήνησε· «Τόσα ἔτη ἀναμένω τὴν ἡμέραν ταύτην ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥῆμα Κυρίου τὸ λέγον ὅτι πάντες οἱ δόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται καὶ τώρα νὰ χάσω τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου»; Ἐμειναν μαζί του καὶ ἄλλοι ἀσκηταί, εἷς κρυβεῖς εἶδε καὶ περιέγραψε τὰ τῆς σφαγῆς. Ὁ ὅσιος ἀπέκτησε 70 μαθητάς. (4ος αἰών).

Ὁσίου ΙΩΒ εἰς Ποτσάεβ Ῥωσσίας· (+6 Μαΐου). Ἀνακομιδὴ ἀγίου Λειψάνου. Σύναξις τῶν ἀγίων τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων εἰς Κίεβο.

29η· Ἀποτομὴ Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ καὶ Βαπτιστοῦ ΙΩΑΝΝΟΥ· Ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ Ἡρώδου Ἀντύπα, διότι ἤλεγχε αὐτὸν διὰ μοιχεία του μὲ Ἡρωδιάδα, σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου λέγων· «Δὲν σοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένο νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου». Ἐφυλάκισε τὸν Ἰωάννη. Συμπόσιο γενεθλίων ἐορτάζων ὁ βασιλεὺς, ἡ Σαλώμη (θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος) ἐχόρευσε τὸν Θεομίστη χορό. Ἀντημείφθη μὲ τὸν φόνον, φεῦ! Τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, Ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν καὶ ἐφέρθη ἡ ἁγία κεφαλὴ τοῦ ἐπὶ πινακίου καὶ ἐδόθη διὰ τῆς Σαλώμης εἰς τὴν μητέρα της. Ταῦτα ἐγένοντο εἰς Σεβαστούπολι τῆς Ἰουδαίας. Οἱ μαθηταὶ Προδρόμου ἐνεταφίασαν τὸ λείψανό του. Ἀργότερα ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἂν καὶ ἔκαυσε τὸ λείψανον τοῦ Βαπτιστοῦ, ἤδη εἶχον μεταφερθῆ εἰς διαφόρους τόπους λείψανα τούτου. Ἡ Ἡρωδιάς κατέχωσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου εἰς τὸν βασιλικὸ κῆπο, ἀργότερον ἀπεκάλυψε αὐτὴ ὁ ἴδιος ὁ Πρόδρομος εἰς δύο μοναχοὺς προσκυνητάς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἡ Σαλώμη (γράφει ὁ Γεώργιος Σύγκελος) διέβαινε ἓνα παγωμένο ποταμό, ἐσχίσθη ὁ πάγος, τὸ σῶμα τῆς ἐβυθίσθη, ἡ δὲ κεφαλὴ τῆς ἐκόπη ἀπὸ τὸν πάγον. Καθὼς ἔγινε αἰτία ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ Προδρόμου, οὕτω ἡ θεία Δίκη ἀπεκεφάλισεν αὐτήν.

Ὁσίας ΘΕΟΔΩΡΑΣ· Ἐξ Αἰγίνης ἔγγαμος διέμενε εἰς Θεσσαλονίκη, ἀπέκτησε θυγατέρα καὶ δύο υἱοὺς οἱ ὅποιοι ἀπέθανον. Τὴν θυγατέρα ἔξαετῆ, ἀφιέ-ρωσαν εἰς μονή, ἔγινε μοναχὴ μὲ τ' ὄνομα Θεοπίστη. Τότε ἀπέθανε ὁ σύζυγός της καὶ ἔγινε μοναχὴ, ἦτο 25 ἐτῶν, ἔμεινε εἰς μονὴ Ἁγίου Λουκᾶ ἐγγὺς Θεσσαλονίκης ὅπου ἦτο κί' ἡ Θεοπίστη. Ἡ ἡγου-μένη ἐπειδὴ εἶδε ψυχοβλαβὴ τὴν ἀγάπη Θεοδώρας πρὸς τὴν Θεοπίστη, τῆς ἔδωκε κανόνα νὰ μὴν ὁμιλοῦν ἢ μία εἰς τὴν ἄλλη. Ἐπὶ 15 ἔτη εἰς τὴν ἰδίᾳ μονὴ ἐφύλαξαν τὸν κανόνα. Μία νύκτα ἡ ἡγουμέ-νη τῆς εἶπε καὶ ἔμεινε εἰς τὸ προαύλιο τῆς μονῆς ἐνῶ ἔβρεχε. Μία μοναχὴ εἶδε στέφανον ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν Θεοδώραν. Ὅταν ἦτο 56 ἐτῶν ἡ Θεοδώρα ἡ Θεοπίστη ἔγινε ἡγουμένη. Τὸ ἔτος 892μ.Χ. εἰς ἡλικία 80 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Εἰς τάφο της ἡ κανδήλα μία φορὰ ἔκαιε χωρὶς ἔλαιο, ἔπειτα ἀνέ-βλυσε ἔλαιο καὶ ἐχύνετο ἔξω. Πλήθη λαοῦ ἤρχοντο κί' ἐχρίοντο δι' εὐλογία. Καὶ ἀπὸ εἰκόνα της ἐξῆλθε μυρίπνοο ἔλαιον. Πολλοὺς ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε καὶ θεραπεύει εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ΑΜΗΝ.

30η· Ἀγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΙΩΑΝΝΟΥ καὶ ΠΑΥΛΟΥ· Ὁ

Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἦτο εἰς Αἰ Οἰκουμενική Σύνοδο εἰς θέσι τοῦ ἀσθενοῦντος Πατριάρχου Μητροφάνους ὅστις διὰ θείας ἀποκαλύψεως ὑπέδειξε τὸν Ἀλέξανδρο διάδοχό του. Ἐπατριάρχευσε 23 ἔτη καὶ εἰρηνικὰ ἐκοιμήθη. Ὁ ἅγιος Παῦλος πιθανὸν εἶναι ὁ τὰ ἔτη 683-693 Πατριαρχεύσας. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἴσως εἶναι ὁ τὰ ἔτη 567-577 πατριαρχεύσας. Διότι μόνο περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τὸ Συναξάριο γράφει.

Ἄσίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ· Κτήτωρος τῆς ὁμωνύμου μονῆς ἐν Σβίρ Ῥωσσίας 1533 μ.Χ.

Ἁγίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Νέφσκυ· (Πετρούπολι - Ῥωσσία ἀνακομιδὴ λειψάνου 1724 μ.Χ.).

Σύναξις τῶν ΣΕΡΒΩΝ Ἁγίων ΙΕΡΑΡΧΩΝ· Σάββας Αἰ, 1237- Ἀρσένιος λί, 1266- Σάββας βί, 1269-Εὐστάθιος, 1285- Ἰάκωβος, 1292- Νικόδημος, 1325- Δανιήλ, 1338- Ἰωαννίκιος, 1354- Σπυρίδων, 1388- Μακάριος, 1574- Γαβριήλ, 1659 καὶ Γρηγόριος.

31η· Κατάθεσις τῆς ΤΙΜΙΑΣ ΖΩΝΗΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ· Ὁ βασιλεὺς Ἀρκάδιος ἔφερε τὴν ἁγία Ζώνη τῆς Θεοτόκου εἰς Κωνσταντινούπολι καὶ ἔθεσε εἰς πολυτελεῆ θήκη ἣτις ὀνομάζεται «σορός». Ἐκ Ζήλας Καππαδοκίας μετεφέρθη εἰς τὸν ναὸν Θεοτόκου τὸν ἐν Χαλκοπρατείσι. Τὴν 12η Ἀπριλίου γράφεται ὅτι ἐγένετο τὸ 919 ἔτος καὶ ἀπετέθη εἰς ἁγίαν Σορὸν τὴν 31η Αὐγούστου. Οἱ εὐλάβεις ἱστορικοὶ ἄς διακρίνωσι τὴν σύγχυσι ταύτη. Ἐπὶ βασιλείας Λέοντος Σοφοῦ τὸ ἔτος 886 μ.Χ. ἡ βασίλισσα Ζωὴ ἠνωχλεῖτο ἀπὸ δαιμόνιον. Εἶδε ἡ Ζωὴ κατ' ὄναρ ὅτι ἂν τεθῆ ἡ ἁγία Ζώνη ἐπ' αὐτῆς θὰ θεραπευθῆ. Ὅταν ὁ πατριάρχης ἔθεσε ἐπὶ τῆς πασχούσης εὐθὺς ἰατρεύθη. Ὅταν οἱ Βούλγαροι ἔλαβον ὡς λάφυρο, ἔμεινε εἰς αὐτοὺς ἕως τὸ 1101μ.Χ., ὅτε ὁ βασιλεὺς Σερβίας Λάζαρος τὴν ἀφιέρωσε εἰς Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου, ὅπου καὶ νῦν σώζεται εἰς τὴν σεβασμία ταύτη μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὀρους.

Ἀνακαίνισις ΝΑΟΥ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ ἐν Νεωρίῳ· Ὁ πατρίκιος Ἀντώνιος εἰς Κωνσταντινούπολι τὸ 842 μ.Χ. εἰς περιοχὴ Νεωρίου εἶχε Ναὸ καταστρα-φέντα ὑπὸ εἰκονομάχων. Ὁ βασιλεὺς Ῥωμανὸς ἐμελέτα νὰ λάβῃ τὰ ὑλικά τοῦ Ναοῦ (πέτρες κ.λ.π.) διὰ κατασκευὴ ἀνακτόρου του. Ἡ Θεοτόκος ἐμφανισθεῖσα κατ' ὄναρ εἰς τὸν βασιλικὸν ἐπιστάτην ἐμπόδισε αὐτούς. Οὕτω ἀνεκαίνισαν τὸν Ναόν. Τέλος καὶ τῶ ἐν Τριάδι Θεῶ ἡμῶν Δόξα! Τὸ δὲ ὄνομα τῆς πόλεως· «Ὁ Κύριος ἐκεῖ» (Ἰεζεκιήλ). Εἰς τὴν Πόλιν τὴν Δωδεκάτειχον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν καθέδρα τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου, ἀφιεροῦται τὸ παρὸν περιληπτικὸν Συναξάριον.
«Ἀχυρον ἐπὶ ἀχύρου γράφων ὁ καὶ χεῖροντα τῶν χοίρων πράττων». Κατὰ τὸν λόγον Ἁγιορείτου τινός.

Ὁ Λιθοκάρδιος Ἀλύπιος

«Βίους Βίωνε, ἐν βίῳ βία, βοηθεία Βασιλέως βοῶντος, Βιαστῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν Βαρυκάρδιοι».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ·

Ἄναστασεις νεκρῶν (ιδὲ κάτωθι,,)
Ἄγ. Σιλβέστρου 2 Ἰαν.
Ἄγ. Ἰουλιανοῦ 8 Ἰανουαρ.
Ἰδὲ βίο ὀσίου Χοζεβίτου Γεωργίου 8 Ἰαν. κλπ
Ἄσ. Μαρκιανοῦ 10 Ἰαν.
Ἄσ. Ἰακώβου Νισίβεως 13 Ἰαν.
Ἄγ. Νεοφύτου καὶ ἁγ. Ἄγνης 21 Ἰαν.
Ἄσ. Παλλαδίου 28 Ἰαν.
Ἄγ. Ἰππολύτου 31 Ἰαν.
Ἄσ. Παρθενίου 7 Φεβρ.
Ἄγ. Χαραλάμπους 10 Φεβρ.
Ἄγ. Φιλίππου 17 Φεβρ.
Ἄγ. Εὐδοκίας 1 Μαρτ.
Ἄσ. Βενεδίκτου 12 Μαρτ.
Ἄσ. Ἰησυχίου (ἀνάστασις βοός) 6 Μαρτ.
Ἄγ. Ἱερομαρτύρων βασιλεὺς 7 Μαρτ.
Ἄγ. Εὐσχήμου 14 Μαρτ.
Ἄγ. Δονάτου 30 Ἄπρ.
Ἄγ. Εἰρήνη 5 Μαΐου
Ἄγ. Ἐπιφανίου 12 Μαΐου
Ἄγ. Βαρβάρου 15 Μαΐου
Ἄσ. Συμεῶν Στυλίου 24 Μαΐου
Ἄββᾶ Σισώη 6 Ἰουλ.
Ἄγ. Ἰακίνθου 18 Ἰουλ.
Ἄσ. Δίου 19 Ἰουλ.
Ἄγ. Ἰουλιανοῦ ἐν Αἰγύπτῳ 21 Ἰουλ.
Ἄγ. Χριστίνης 24 Ἰουλ.
Ἄγ. Παντελεήμονος 27 Ἰουλ.
Ἄσ. Ἐλέσης 1 Αὐγ.
Ἄγ. Διονυσίου Ζακύνθου 24 Αὐγ.
Ἄσ. Μελετίου 1 Σεπτ.
Δοῦλος Ἄγ. Σεβηριανοῦ ἰδὲ 9 Σεπτ.
Ἱερομ. Φωκᾶ 22 Σεπτ.
Ἄσ. Παφνουτίου 25 Σεπτ.
Ἄγ. Μηνᾶ 11 Νοεμ.
Ἄγ. Μαρτίνου 12 Νοεμ.
Ἄγ. Ἀποστ. Φιλίππου 14 Νοεμ.
Ἄγ. Κλήμεντος βουλγαρίας 22 Νοεμ.
Ἄσ. Ἰακώβου ἀναχωρητοῦ 26 Νοεμ.
Ἄγ. Ἰωάννου Θεολόγου 26 Σέπτ.
Ἄγ. Νικολάου 6 Δεκ.
Ἄγ. Σπυρίδωνος 12 Δεκεμβρίου

Μυροβλήται (ιδὲ εἰς βίους..)

Ἄγ. Δημητρίου 26 Ὀκτ.
Ἄγ. Γλυκερίας 13 Μαΐου
Ὅσ. Τριχινὰ 20 Ἀπριλ.
Ὅσ. Παύλου ἐν Λάτρῳ 15 Δεκ.
Ὅσ. Φιλοθέου 15 Σεπτ.
Ἄγ. Ἑρμιόνης
Ὅσ. Θεοφίλου (ἐν Ἄγ. Ὀρει) 8 Ἰουλ.
Ἄγ. Κυρίλλῳ Γορτύνης κρήτης 14 Ἰουν.
Ἄγ. Μαλοῦ 16 Ὀκτ.
Ὅσ. Εὐθυμίου 15 Ὀκτ. κ.ἄ.

«Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ’ αὐτούς, καὶ κρῖμα ἐδόθη αὐτοῖς. Καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν...»

Ἄποκάλ. Κ΄ , 4

«Εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅλαι αἱ ιδεολογίαι δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς δύο εἶδη· Εἰς ἐκεῖνας ὅπου εἶναι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑπὲρ τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἰς τὸ τέλος τέλος, ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον διὰ νὰ λύση ἔν καὶ μοναδικὸν πρόβλημα· Ἐὰν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἢ κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὄντως κάθε ἄνθρωπος θέλοντας καὶ μὴ μόνον μὲ αὐτὸ ἀπασχολεῖται. Λύει, δηλαδή, αὐτὸ τὸ πρόβλημα, αὐτὸ τὸ παμπρόβλημα. Καὶ κάθε ἕνας ἀπὸ ἡμᾶς ἢ εἶναι φιλόχριστος ἢ εἶναι χριστομάχος, τρίτον δὲν ὑπάρχει. Μάλιστα, ὁ ἄνθρωπος ἢ εἶναι χριστολάτρης ἢ εἶναι δαιμονολάτρης, τρίτον δὲν ὑπάρχει*».

*- Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός, σέλ. 57-58, Θέσ/νίκη 1974.

«Ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγὼ σὲ τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἴκουμένης ὅλης, πειρᾶσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. Ἔρχομαι ταχύ. Κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεῖς λάβῃ τὸν στέφανόν σου*».

Ἄποκάλ. Γ 10-11

Ἄαρῶν, 20 Ἰουλ.
Ἄββακούμ προφ., 2 Δεκ.
Ἄβδαῖος μάρτυς, 5 Σεπτ.
Ἄβδιοῦ προφήτης, 19 Νοεμ.
Ἄβέρκιος μάρτυς, 5 Δεκ.
Ἄβιβος μάρτυς, 15 Νοεμ.
Ἄβραάμ μάρτυς, 9 Ὀκτ.
Ἄβράμιος ὄσιος, 29 Ὀκτ.
Ἄγαβος προφ., 8 Ἀπρ.
Ἄγαθάγγελος νεομ., 19 Ἀπρ.
Ἄγάθη μάρτυς, 5 Φεβρ.
Ἄγαθόδωρος ἱερομ., 7 Μαρτ.
Ἄγαθόδωρος μάρτυς, 13 Ὀκτ.
Ἄγαθόκλεια μάρτυς, 17 Σεπτ.
Ἄγαθονίκη μάρτυς, 13 Ὀκτ.
Ἄγαθόνικος μάρτυς, 22 Αὐγ.
Ἄγαθόπους 4 Ἀπρ.
Ἄγάθων Ῥώμης, 20 Φεβρ.
Ἄγαθάγγελος μάρτυς, 23 Ἰαν.
Ἄγάπη μάρτυς, 15 Σεπτ.
Ἄγαπητὸς Ῥώμης, 22 Νοεμ.
Ἄγάπιος μάρτυς, 15 Μαρτ.
Ἄγαπίων μάρτυς 22 Νοεμ.
Ἄγγαῖος προφ., 16 Δεκ.
Ἄγγελῆς νεομάρτυς, 3 Δεκ.
Ἄγγελίνη Σερβίας.. 30 Ἰουλ.
Ἄγγιας, 9 Μαρτ.
Ἄγνη μάρτυς, 21 Ἰαν.
Ἄγριππίνη μάρτυς, 23 Ἰουν.
Ἄδὰμ Κυριακὴ πρὸ Χριστουγέννων
Ἄδριανὸς μάρτυς, 2 Φεβρ.
Ἄειθαλὰς μάρτυς, 11 Δεκ.
Ἄζαρίας προφ., 2 Φεβρ.
Ἄθανάσιος ἐπίσκοπος, 17 Μαΐ.
Ἄθανάσιος νεομ. 8 Σεπτ.
Ἄθανάσιος νεομ. 24 Ἰουλ.
Ἄθανάσιος νεομ., 29 Ὀκτ.
Ἄθανάσιος νεομ., 7 Ἰαν.
Ἄθανάσιος ὁ μέγας 18 Ἰαν.
Ἄθανάσιος ὄσιος, 5 Ἰουλ.
Ἄθηναγόρας, 24 Ἰουλ.
Ἄθηνογένης ἱερομ., 16 Ἰουλ.
Ἄθηνόδωρος μάρτυς, 7 Νοεμ.
Αἴγλων ἀναχωρητῆς 17 Αὐγ.

Αιδέσιος μάρτυς 2 Ἄπρ.
Αιθέριος μάρτυς.. 18 Ἰουν.
Αίκατερῖνα μεγαλομ., 25 Νοεμ.
Αίμιλιανὸς Κυζίκου 8 Αὐγ.
Αίμιλιανὸς Μάρτυς, 8 Ἰουλ.
Ἄκάκιος μάρτυς, 28 Ἰουλ.
Ἄκάκιος νεομ., 12 Ἄπρ.
Ἄκάκιος νεομάρτυς, 1 Μαΐου.
Ἄκεψιμάς μάρτυς, 3 Νοεμ.
Ἄκίνδυνος μάρτυς 2 Νοεμ.
Ἄκριβῆ μάρτυς, 1 Σέπτ.
Ἄκύλας ἀπόστολος, 14 Ἰουλ.
Ἄκυλῖνα μάρτυς, 15 Ἰουν.
Ἄλβιανὸς ὄσιος, 25 Μαΐου.
Ἄλεξάνδρα βασ., 21 Ἄπρ.
Ἄλεξανδρίων μάρτυς, 6 Ἰουλ.
Ἄλέξανδρος δούξ, 30 Αὐγ.
Ἄλέξανδρος νεομ., 26 Μαΐου.
Ἄλέξανδρος πατρ., 30 Αὐγ.
Ἄλέξιος ὁ Ῥῶσος, 12 Φεβρ.
Ἄλέξιος ὄσιος, 17 Μαρτ.
Ἄλκιβιάδης μάρτυς, 16 Αὐγ.
Ἄλκίσων Νικοπόλεως, 27 Σεπτ.
Ἄλύπιος ὁ Κιονίτης, 26 Νοεμ.
Ἄλφαῖος ἀπόστολος, 26 Μαΐου
Ἄλφειὸς μάρτυς, 28 Σεπτ.
Ἄλώνιος ὄσιος, 4 Ἰουν.
Ἄμβρόσιος Μεδιολάνων, 7 Δεκ.
Ἄμμοῦν ὄσιομάρτυς, 1 Σεπτ.
Ἄμμοῦν ὄσιος, 4 Ὀκτ.
Ἄμμωνὰς ὄσιος, 26 Ἰαν.
Ἄμμώνιος μάρτυς, 10 Ἰαν.
Ἄμπλίας ἀπόστολος, 31 Ὀκτ.
Ἄμφιανὸς μάρτυς, 2 Ἄπρ.
Ἄμφιλόχιος Ἰκονίου, 24 Νοεμ.
Ἄμῶς ὁ προφ., 15 Ἰουν.
Ἄνανίας ἀπόστολος, 1 Ὀκτ.
Ἄναστασία μεγαλομ., 22 Δεκ.
Ἄναστάσιος Ἰωαννίνων, 8 Ἰουλ.
Ἄναστάσιος νεομ., 8 Αὐγ.
Ἄναστάσιος ὄσιομ., 22 Ἰαν.
Ἄνατολή μάρτυς, 26 Φεβρ.
Ἄνατόλιος μάρτυς, 20 Νοεμ.
Ἄνατόλιος ὄσιος, 3 Ἰουλ.

Ἄνδρέας ἀπόστ., 30 Νοεμ.
Ἄνδρέας ἐρημίτης, 15 Μαΐου
Ἄνδρόμαχος, 12 Ὀκτ.
Ἄνδρόνικος ἀπόστ., 30 Ἰουλ.
Ἄνδρόνικος ὄσιος, 12 Σεπτ.
Ἄνδρόνικος Πανονίας, 30 Ἰουν.
Ἄνδρωνὰς μάρτυς, 3 Νοεμ.
Ἄνεκτὸς μάρτυς, 27 Ἰουν.
Ἄνεμπόδιστος μάρτυς, 2 Νοεμ.
Ἄνθια μάρτυς, 12 Ὀκτ.
Ἄνθιμος Νικομ., 3 Σεπτ.
Ἄνθιμος ὁ Χίος, 15 Φεβρ.
Ἄνθιμος ὄσιος, Σεπτ.
Ἄνθος μάρτυς, 12 Δεκ.
Ἄνθοῦσα μάρτυς, 22 Φεβρ.
Ἄνιανός, 20 Φεβρ.
Ἄνίκητος μάρτυς, 12 Αὐγ.
Ἄννα προφ., 9 Δεκ.
Ἄντιγόνη μάρτυς, 1 Σεπτ.
Ἄντίγονος μάρτυς, 13 Ὀκτ.
Ἄντίοχος μάρτυς, 16 Ἰουλ.
Ἄντίπας Περγάμου, 11 Ἀπριλ.
Ἄντωνῖνα μάρτυς, 10 Ἰουν.
Ἄντωνῖνος μάρτυς, 20 Ὀκτ.
Ἄντώνιος Ἀθωνίτης, 10 Ἰουλ.
Ἄντώνιος νεομ., 5 Φέβρ.
Ἄντώνιος Νοβογοροδίας, 3 Αὐγ.
Ἄντώνιος ὁ μέγας, 17 Ἰαν.
Ἄνουσία ὄσιομ., 30 Δεκ.
Ἄπελλῆς ἀπόστ., 10 Σεπτ.
Ἄπολλιναρία ὄσ., 4 Ἰαν.
Ἄπολλινάριος ἐπίσκ., 23 Ἰουλ.
Ἄπόλλων μάρτυς 5 Ἰουν.
Ἄπολλώνιος μάρτυς, 14 Δεκ.
Ἄπολλῶς ἀπόστ. 8 Δεκ.
Ἄπόστολος νεομ. 16 Αὐγ.
Ἄργυρη νεομ., 30 Ἀπρ.
Ἄργύριος νεομ., 11 Μαΐου.
Ἄρέθας μάρτυς, 24 Ὀκτ.
Ἄρέθας μάρτυς, 5 Ἰουν.
Ἄρης μάρτυς, 19 Δεκ.
Ἄριάδνη βασίλισσα, 24 Αὐγ.
Ἄριάδνη μάρτυς, 18 Σεπτ.
Ἄριβοία μάρτυς, 1 Σεπτ.

Ἄριστειδης φιλόσοφος, 13 Σεπτ.
Ἄριστίων, 3 Σεπτ.
Ἄριστόβουλος ἀπόστ. 31 Ὀκτ.
Ἄριστοκλῆς πρεσβ., 23 Ἰουν.
Ἄρόα μάρτυς, 4 Ἰουλ.
Ἄρριανὸς μάρτυς 14 Δεκ.
Ἄρσάκιος 11 Ὀκτ.
Ἄρσένιος Καππαδόκης, 10 Νοε.
Ἄρσένιος Κονεζίας, 12 Ἰουν.
Ἄρσένιος ὁ ἐν Πάρῳ 31 Ἰαν.
Ἄρσένιος ὁ μέγας 8 Μαΐου.
Ἄρτεμᾶς ἀπόστ., 30 Ὀκτ.
Ἄρτεμίδωρος μάρτυς, 26 Ὀκτ.
Ἄρτέμιος ἱερομ. 20 Ὀκτ.
Ἄρχέλαος μάρτυς 5 Μαρτ.
Ἄρχιππος ἀπόστ., 19 Φεβρ.
Ἄσκληπιοδότη μάρτυς, 17 Σεπ.
Ἄσπασία μάρτυς, 1 Σεπτ.
Ἄστέριος ὄσιος, 7 Αὐγ.
Αὔδακτος μάρτυς, 4 Ὀκτ.
Αὐξέντιος ὄσιος, 14 Φεβρ.
Αὐξέντιος νεομ., 25 Ἰαν.
Αὐτόνομος ἱερομ., 12 Σεπτ.
Ἄφρικανὸς μάρτυς, 13 Μαρτ.
Ἄφροδίσιος μάρτυς, 21 Ἰουν.
Ἄφροδίτη μάρτυς, 1 Σεπτ.
Ἄχαϊκὸς μάρτυς, 21 Δεκ.
Ἄχεμενίδης ὁμολ., 3 Νοεμ.
Ἄχίλλιος Λαρίσσης, 15 Μαΐου
Ἄχιλεὺς, 12 Μαΐου

Β

Βαβύλας ἱερομ., 4 Σεπτ.
Βάκχος μάρτυς, 7 Ὀκτ.
Βαλεντίων μάρτυς, 24 Ἀπρ.
Βαλλερριανὸς μάρτυς, 22 Νοεμ.
Βαρβάρα μεγαλομ., 4 Δεκ.
Βάρβαρος ὄσιος 23 Ἰουν.
Βαρνάβας ἀπόστ., 11 Ἰουν.
Βαρθολομαῖος ἀπόστ., 11 Ἰουν.
Βαρσαβὰς μάρτυς, 11 Δεκ.
Βασιανὸς ὄσιος, 10 Ὀκτ.
Βασιλείλης μάρτυς, 20 Ἰαν.

Βασίλειος ὁ μέγας, 1 Ἰαν.
Βασίλειος ὄσιος, 2 Αὐγ.
Βασιλεὺς ἐπίσκ., 20 Ἀπρ.
Βασίλισσα μάρτυς 16 Ἀπρ.
Βασιλίσκος μάρτυς 22 Μαΐου.
Βαττὰς ὁ Πέρσης, 1 Μαΐου.
Βεβαία μάρτυς 29 Ἰαν.
Βενέδικτος ὄσιος, 14 Μαρτ.
Βενιαμὴν μάρτυς, 13 Ὀκτ.
Βερίνη μάρτυς, 4 Ὀκτ.
Βερονίκη, 12 Ἰουλ.
Βήριλλος ἅγιος, 21 Μαΐου.
Βησσαρίων, 15 Σεπτ.
Βιάνωρ μάρτυς, 10 Ἰουλ.
Βικέντιος μάρτυς, 11 Νοεμ.
Βίκτωρ μάρτυς, 11 Νοεμ.
Βιτάλιος μάρτυς, 29 Ἀπρ.
Βλαδίμηρος, 22 Μαΐου.
Βλαδίμηρος ἰσαπ., 15 Ἰουλ.
Βλάσιος ἱερομ., 11 Φεβρ.
Βονιφάτιος μάρτυς, 19 Δεκ.
Βόρις, 24 Ἰουλ.
Βουκόλος Ὁσιος Σμύρνης, 6 Φεβρ..
Βούσιρις μάρτυς, 31 Δεκ.

Γ

Γαβριήλ ἀρχάγγ. 8 Νοεμ.
Γαβριήλ μάρτυς, 22 Ἰαν.
Γαβριήλ νεομ., 2 Φεβρ.
Γαϊανή μάρτυς, 27 Σεπτ.
Γαϊανὸς μάρτυς, 5 Μαΐου.
Γάιος μάρτυς, 21 Ὀκτ.
Γαλακτίων μάρτυς, 5 Νοεμ.
Γαλατία μάρτυς, 19 Μαΐου.
Γαλήνη μάρτυς, 16 Ἀπρ.
Γεδεῶν νεομ., 30 Δεκ.
Γελάσιος μάρτυς, 27 Φεβρ.
Γέμελλος μάρτυς, 10 Δεκ.
Γεννάδιος Κων/λεως, 17 Νοεμ.
Γεράσιμος Ἰορδανίτης, 4 Μαρτ.
Γεράσιμος ὁ νέος, 3 Ἰουλ.
Γεράσιμος ὄσιος, 20 Ὀκτ.
Γερβάσιος, 14 Ὀκτ.

Γερμανός Κων/λεως, 12 Μαΐου.
Γερόντιος μάρτυς, 1 Ἄπρ.
Γεώργιος νεομ., 23 Ἄπρ.
Γεώργιος νεομ., 26 Μαΐου.
Γεώρτιος ὄσιος, 13 Μαΐου.
Γεώργιος δούξ, 4 Φεβρ.
Γεώργιος Ἰωαννίνων, 17 Ἰαν.
Γεώργιος Νεαπολίτης, 3 Νοεμ.
Γεώργιος μάρτυς, 2 Ὀκτ.
Γλοφύρα μάρτυς, 26 Ἄπρ.
Γλυχέριος πρέσβ., 28 Μαΐου.
Γλυκερία μάρτυς, 13 Μαΐου.
Γορτίας μάρτυς, 5 Ἰουν.
Γοργονία ὄσ., 23 Φεβρ.
Γοργόνιος μάρτυς, 28 Δεκ.
Γόρδιος μάρτυς, 3 Ἰαν.
Γορδιανός μάρτυς, 9 Μαΐου.
Γουρίας μάρτυς, 15 Νοεμ.
Γρηγέντιος Αἰθιοπίας, 19 Δεκ.
Γρηγόριος ὁ διάλογος, 12 Μαρτ.
Γρηγόριος ὁ θεολόγος, 25 Ἰαν.
Γρηγόριος ἱερομ., 30 Σεπτ.
Γρηγόριος θαυματ., 17 Νοεμ.
Γρηγόριος νεομ., 10 Ἄπρ.
Γρηγόριος ὁ μελωδός, 1 Ὀκτ.

Δ

Δαμιανός ἀνάργυρος, 1 Νοεμ.
Δαμιανός ὄσιομάρτυς 14 Φεβρ.
Δαμασκηνός ὄσιομ., 13 Νοεμ.
Δάναξ μάρτυς, 6 Μαΐου.
Δανιήλ προφήτης, 17 Δεκ.
Δαρεία μάρτυς, 19 Μαρτ.
Δάσιος μάρτυς, 21 Ὀκτ.
Δαυῖδ ὁ ἐν θεσ/νίκη, 26 Ἰουν.
Δαυῖδ ὁ Ῥῶσος, 26 Ἰουλ.

Δήμης μάρτυς, 12 Ἄπρ.
Δημήτριος μεγαλομ., 26 Ὀκτ.
Δημήτριος ὁ θαυμ., 11 Φεβρ.
Δημήτριος νεομ., 2 Ἰουν.
Δημήτριος Μόσχας, 15 Μαΐου.
Δημήτριος νεομ. 14 Ἄπρ.

Δῆμος νεομ., 10 Ἀπρ.
Διάδοχος ἐπίσκ., 29 Μαρτ.
Δίδυμος μάρτυς, 11 Σεπτ.
Διογένης μάρτυς, 5 Δεκ.
Διόδωρος μάρτυς, 11 Σεπτ.
Διομήδης μάρτυς 11 Σεπτ.
Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, 3 Ὀκτ.
Διονύσιος ἐκ Ζακύνθου, 17 Δεκ.
Διονύσιος Ἀθωνίτης, 25 Ἰουν.
Διονύσιος νεομ. 1 Ἰουν.
Διονύσιος ὀλύμπου, 23 Ἰαν.
Διονύσιος Ἀλεξανδρείας, 3 Ὀκτ.
Διόσκορος ὁ νέος, 11 Μαΐου.
Δομέτιος μάρτυς, 7 Δεκ.
Δόμνα μάρτυς, 28 Δεκ.
Δομνῖνος μάρτυς, 1 Ὀκτ.
Δομνίκη ὁσία, 8 Ἰαν.
Δομνίνα μάρτυς, 12 Ὀκτ.
Δονᾶτος ἐπίσκοπος, 30 Ἀπρ.
Δονᾶτος Λιβύης, 4 Ἰουλ.
Δορυμέδων μάρτυς, 19 Σεπτ.
Δούκας ὁ Μυτιληναῖος, 24 Ἀπρ.
Δουλὰς μάρτυς, 15 Ἰουν.
Δρακόντιος, 12 Μαΐου.
Δροσίς μάρτυς, 28 Ἰουλ.
Δωρόθεος Τύρου 5 Ἰουν.

Ε

Ἐζεκίας βασιλεὺς 28 Αὐγ.
Εἰρηναῖος μάρτυς, 22 Αὐγ.
Εἰρήναρχος μάρτυς, 28 Νοεμ.
Εἰρήνη μεγαλομ., 5 Μαΐου.
Ἐλένη, 21 Μαΐου.
Ἐλέση ὀσιομ., 1 Αὐγ.
Ἐλευθέριος ἱερομ., 15 Δεκ.
Ἐλικωνίς μάρτυς, 28 Μαΐου.
Ἐλισάβητ ἡ θαυμ., 24 Ἀπρ.
Ἐλισσαῖος προφ., 14 Ἰουν.
Ἐλλάδιος ἱερομ., 27 Μαΐου.
Ἐλπίδιος ἱερομ., 7 Μαρτ.
Ἐλπιδοφόρος μάρτυς 2 Νοεμ.
Ἐλπίς μάρτυς, 17 Σεπτ.
Ἐπαινετὸς ἀπόστ., 30 Ἰουλ.

Ἐπίμαχος μάρτυς, 31 Ὀκτ.
Ἐπιστήμη μάρτυς, 5 Νοεμ.
Ἐπιφάνιος Κύπρου, 12 Μαΐου.
Ἐπίχαρις μάρτυς, 27 Σεπτ.
Ἐρασμος ἱερομ., 2 Ἰουν.
Ἐρασμος ὁ Ῥώσος 24 Φεβρ.
Ἐραστος ἀπόστ., 10 Νοεμ.
Ἐρμαῖος πρέσβ., 4 Νοεμ.
Ἐρμείας μάρτυς, 31 Μαΐου.
Ἐρμῆς μάρτυς 6 Ἀπριλίου.
Ἐρμιόνη, 4 Σεπτ.
Ἐρμογένης μάρτυς, 10 Δεκ.
Ἐρμοκράτης ἱερομ. 26 Ἰουλ.
Ἐρμόλαος ἱερομ. 26 Ἰουλ.
Ἐρμος μάρτυς, 6 Μαρτ.
Ἐρμυλος μάρτυς 13 Ἰαν.
Ἐρως μάρτυς, 25 Ἰουν.
Ἐρωτηῖς μάρτυς 6 Ὀκτ.
Ἐσπερος μάρτυς 2 Μαΐου.
Ἐτοιμάσιος μάρτυς. 28 Νοεμ.
Εὐάγγελος μάρτυς, 7 Ἰουλ.
Εὐαγγελισμὸς Θεοτ. 25 Μαρτ.
Εὐανθία μάρτυς, 11 Σεπτ.
Εὐάριστος ὄσιος, 26 Δεκ.
Εὐβίσιος 18 Δεκ.
Εὐβούλη 30 Μαρτ.
Εὐβουλος μάρτυς 3 Δεκ.
Εὐγενία ὀσιομ., 24 Δεκ.
Εὐγένιος νεομ., 12 Φεβρ.
Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς 5 Αὐγ.
Εὐγραφος μάρτυς 10 Δεκ.
Εὐδόξιοι μάρτυς, 6 Σεπτ.
Εὐδοκία ὀσία, 1 Μαρτ.
Εὐδοκία βασίλισσα, 13 Αὐγ.
Εὐδόκιμος ὁ δίκαιος, 31 Ἰουλ.
Εὐέλπιστος μάρτυς, 1 Ἰουν.
Εὐθαλία παρθενομ., 2 Μαρτ.
Εὐθαλία μάρτυς, 12 Ἰαν.
Εὐθύμιος ὁ μέγας, 20 Ἰαν.
Εὐθύμιος ὁ Ῥώσος, 11 Μαρτ.
Εὐθύμιος ὁ νεομ., 22 Μαρτ.
Εὐθύμιος ὁ Σουζδαλίας, 1 Ἀπρ.
Εὐθύμιος Μαδύτου 5 Μαΐου.
Εὐκράτης μάρτυς 21 Ὀκτ.

Εύκαρπίων μάρτυς, 16 Μαρτ.
Εύλαλία 22 Αύγ.
Εύλαμπία μάρτυς, 10 Ὀκτ.
Εύλάμπιος μάρτυς, 3 Ἰουλ.
Εύλόγιος ἄγιος, 13 Δεκ.
Εύλόγιος Ἀντιοχείας, 13 Ἰουν.
Εύμένιος θαυμ., 16 Σεπτ.
Εύμένιος Ῥώμης, 25 Αύγ.
Ευνίκη μάρτυς, 28 Ὀκτ.
Εϋδοδος ἀπόστ., 7 Σεπτ.
Εϋπλους μάρτυς, 11 Αύγ.
Εϋπραξία ὁσία, 25 Ἰουλ.
Εϋπρίων ὄσιος, 7 Φεβρ.
Εϋσέβεια, 7 Ἰουλ.
Εϋσέβιος ὄσιος, 15 Φεβρ.
Εϋσίγνιος μάρτυς, 5 Αύγ.
Εϋστάθιος μεγαλομ., 20 Σεπτ.
Εϋστάθιος Σερβίας, 30 Αύγ.
Εϋστάθιος Βιθυνίας, 29 Μαρτ.
Εϋστολία ὁσία, 9 Νοεμ.
Εϋστόχιος μάρτυς, 15 Νοεμ.
Εϋστράτιος θαυμ. 9 Ἰαν.
Εϋστράτιος ὁ Ῥῶσος, 28 Μαρτ.
Εϋτέρπη μάρτυς, 1 Σεπτ.
Εϋτρόπιος μάρτυς, 3 Μαρτ.
Εϋτύχιος Κων/λεως, 6 Ἀπρ.
Εϋτυχιανὸς μάρτυς, 19 Αύγ.
Εϋτυχῆς ἱερομ., 28 Μαΐου.
Εϋφημία μεγ., 16 Σεπτ.
Ἐφραὶμ ὄσιος, 28 Ἰαν.
Ἐφραὶμ ὄσιος, 16 Μαΐου.
Εϋφρασία μάρτυς, 19 Ἰαν.
Εϋφροσύνη Ῥωσίς, 25 Ἰουν.
Εϋφροσύνη ὁσία, 25 Σεπτ.
Εϋφρόσυνος, 11 Σεπτ.
Εϋψύχιος μάρτυς, 9 Ἀπρ.

Z

Ζαχαρίας προφ. 5 Σεπτ.
Ζαχαρίας νεομ., 28 Μαΐου.
Ζελτοβόδα, 25 Ἰουλ.
Ζηναῖς, 11 Ὀκτ.
Ζηνοβία μάρτυς, 30 Ὀκτ.

Ζηνόβιος μάρτυς, 30 Ὀκτ.
Ζήνων μάρτυς, 6 Σεπτ.
Ζωή μάρτυς, 2 Μαΐου.
Ζώιλος μάρτυς 22 Δεκ.
Ζωσιμάς ὄσιος, 17 Ἀπρ.
Ζωτικός μάρτυς, 21 Ὀκτ.
Ζωτικός ὀρφανοτρ., 31 Δεκ.

Η

Ἡλίας θεοβίτης, 20 Ἰουλ.
Ἡλίας νεομ., 31 Ἰαν.
Ἡλιόδωρος μάρτυς 19 Νοεμ.
Ἡραίς μάρτυς, 5 Σεπτ.
Ἡρακλείδης ἱερομ. 17 Σεπτ.
Ἡρωδίων ἀπόστ. 28 Μαρτ.
Ἡσαΐας προφήτης, 9 Μαΐου.
Ἡσαΐας θαυματ., 15 Μαΐου.
Ἡσύχιος συγκλητ., 2 Μαρτ.

Θ

Θαδδαῖος ἀπόστ., 21 Αὐγ,
Θαλάσσιος μάρτυς, 22 Φεβρ,
Θαλλέλαιος μάρτυς 20 Μαΐου
Θάλλος μάρτυς, 11 Μαρτ.
Θεαγένης μάρτυς, 3 Ὀκτ.
Θέκλα πρωτομ., 24 Σεπτ.
Θεμιστοκλῆς μάρτυς, 20 Δεκ.
Θεόγνις μάρτυς, 21 Αὐγ.
Θεοδοσία μάρτυς, 29 Μαΐου.
Θεοδόσιος κοινοβ. 11 Ἰαν.
Θεοδόσιος Τσερνικόβου, 3 Φεβρ.
Θεοδόσιος ὄσιος, 3 Μαΐου.
Θεοδήλιος Σικελίας, 5 Φεβρ.
Θεοδόσιος νεοφανής, 28 Ἰαν.
Θεοδότη μάρτυς, 3 Ἰουλίου.
Θεόδουλος μάρτυς 4 Ἀπρ.
Θεοδώρα βασίλισσα, 11 Μαρτ.
Θεοδώρα ὄσια, 11 Σεπτ.
Θεόδωρος στρατηλ., 6 Φεβρ.
Θεόδωρος Κυθήρων, 12 Μαΐου.
Θεόδωρος Ἐδέσσης, 19 Ἰουλ.
Θόδωρος Γιαροσλαβίδης, 5 Ἰουν.

Θεοκλής, 14 Σεπτ.
Θεόκλητος, 26 Φεβρ.
Θεοκλητῶ ὁσία, 3 Αὐγ.
Θεοκτίστη ὁσία, 9 Νοεμ.
Θεόκτιστος μάρτυς, 3 Σεπτ.
Θεολόγος 12 Μαρτ.
Θεόπεμπτος μάρτυς, 5 Ἰαν.
Θεοπρέπιος μάρτυς, 22 Αὐγ.
Θεότεκνος μάρτυς, 3 Ὀκτ.
Θεότιμος μάρτυς, 4 Σεπτ.
Θεοφάνης ὁμολογ., 9 Σεπτ.
Θεοφάνης νεομ., 6 Ἰουλ.
Θεοφάνης ὁ Γραπτὸς, 11 Ὀκτ.
Θεοφάνης Ναούσης, 19 Αὐγ.
Θεοφανῶ βασίλ., 16 Δεκ.
Θεόφιλος νεομ., 24 Ἰουλ.
Θεοφύλακτος Νικομ. 6 Μαρτ.
Θεράπων ἱερομ., 14 Μαΐου.
Θερινὸς μάρτυς, 6 Μαΐου.
Θέρμος μάρτυς, 5 Ἀπρ.
Θεσσαλονίκη μάρτυς, 7 Νοεμ.
Θεωνὰς μάρτυς, 5 Ἰαν.
Θύρσος μάρτυς, 6 Μαΐου.
Θωμαΐς, 14 Ἀπρ.
Θωμᾶς ἀπόστ., 6 Ὀκτ.

I

Ἰακχος μάρτ., 17 Δεκ.
Ἰάκωβος ἀδελφὸς, 23 Ὀκτ.
Ἰάκωβος Πέρσης, 27 Νοεμ.
Ἰάκωβος ὁ ἀσκητὴς 28 Ἰαν.
Ἰανουάριος ἱερ., 21 Ἀπρ.
Ἰάσιμος ὄσιος, 4 Φεβρ.
Ἰάσων ἀπόστ., 29 Ἀπρ.
Ἰγνάτιος ἱερομ., 20 Δεκ.
Ἰγνάτιος Ῥοστοβίας, 28 Μαΐου.
Ἰγνάτιος νεομ., 8 Ὀκτ.
Ἰεζεκιήλ προφ., 23 Ἰουλ.
Ἰέραξ μάρτυς, 28 Ὀκτ.
Ἰερεμίας προφ. 1 Μαΐου.
Ἰερόθεος Ἀθην., 4 Ὀκτ.
Ἰερόθεος ὁ νέος, 13 Σεπτ.
Ἰερουσαλήμ μάρτυς, 26 Ἰουλ.

Ίησοῦς τοῦ Ναυῆ, 1 Σεπτ.
Ίλάριος μάρτυς, 12 Ίουλ.
Ίλαρίων μέγας, 21 Ὀκτ.
Ίορδάνης νεομ., 2 Φεβρ.
Ίουβενάλιος 2 Ίουλ.
Ίούδας ἀπόστ. 19 Ίουν.
Ίουλία μάρτυς, 19 Μαΐου.
Ίουλιανή Κιέβου, 6 Ίουλ.
Ίουλιανή μάρτυς 21 Δεκ.
Ίουλιανὸς μάρτυς 12 Σεπτ.
Ίουλίττα μάρτυς 15 Ίουλ.
Ίουνία ἀπόστλ. 17 Μαΐου.
Ίουστῖνα μάρτυς 2 Ὀκτ.
Ίουστινιανὸς βασ. 2 Αὐγ.
Ίουστῖνος μάρτυς. 1 Ίουν.
Ίοῦστος ἀπόστ., 30 Ὀκτ.
Ίππόλυτος μάρτυς, 10 Αὐγ.
Ίσαὰκ μάρτυς, 22 Σεπτ.
Ίσαάκιος ὁ ἔγκλειστος, 14 Φεβρ.
Ίσαακιος ὄσιος, 3 Αὐγ.
Ίσαυρος μάρτυς 17 Ίουν.
Ίσίδωρος μάρτυς, 14 Ίουν.
Ίσμαῆλ μάρτυς, 17 Ίουν.
Ίσχυρίων ὄσιος 23 Νοεμ.
Ίωακίμ, 9 Σεπτ.
Ίωάννης Γοθθίας, 26 Ίουλ.
Ίωάννης Δαμασκηνός, 4 Δεκ.
Ίωάννης ἐξ Ἡπείρου, 23 Σεπτ.
Ίωαννης Ἐφέσου, 4 Αὐγ.
Ίωάννης θεολόγος, 8 Μαΐου.
Ίωάννης Μονεμβασίας, 21 Ὀκτ.
Ίωάννης ὁ Κουκουζέλης, 1 Ὀκτ.
Ίωάννης ὁ νηστευτής, 2 Σεπτ.
Ίωάννης ὁ Ῥώσος, 27 Μαΐου.
Ίωάννης ὁ Χίος, 20 Μαΐου.
Ίωάννης ὁ Χοζεβίτης, 3 Ὀκτ.
Ίωάννης ὄσιος, 12 Δεκ.
Ίωάννης στρατιώτης, 30 Ίουλ.
Ίωάννης Χρυσόστ., 13 Νοεμ.
Ίωαννίκιος ὄσιος, 4 Νοεβρ.
Ίωάννου Πρόδρ. σύναξις, 7 Ίαν.
Ίωάννου Προδρόμου σύλληψ.
23 Σεπτεμβρίου.
Ίωάσαφ ὄσιος, 26 Αὐγ.

Ίωάσαφ, 27 Ίουλ.
Ίώβ ὁ δίκαιος, 6 Μαΐου.
Ίωνὰς προφήτης, 21 Σεπτ.
Ίωσήφ νεομάρτυς, 6 Φεβρ.
Ίωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος, 31 Ίουλ.
Ίωσήφ ὑμνογράφος, 3 Ἀπρ.

Κ

Καῖσαρ ἀπόστ., 8 Δεκ.
Καισάριος, 9 Μαρτ.
Καλλικέλαδος μάρτυς, 10 Δεκ.
Καλλίνικος μάρτυς 14 Δεκ.
Καλλιόπιος μάρτυς, 7 Ἀπρ.
Καλλίς μάρτυς, 16 Ἀπρ.
Καλλισθένης, 4 Ὀκτ.
Καλλίστρατος μάρτυς, 27 Σεπ.
Καπιτωλίνη μάρτυς, 27 Ὀκτ.
Καπίτων μάρτυς, 12 Αὐγ.
Κάρπος ἀπόστ., 26 Μαΐου.
Καρτέριος ἱερομ., 8 Ίαν.
Κασίνη, 7 Νοεμ.
Κασσιανή ὁσία, 7 Σεπτ.
Κασσιανὸς μάρτυς, 29 Φεβρ.
Κάστουλος μάρτυς, 18 Δεκ.
Κάστωρ μάρτυς, 18 Σεπτ.
Κελεστίνος, 8 Ἀπρ.
Κέλσιος, 14 Ὀκτ.
Κέρκυρα, 29 Ἀπρ.
Κήρυκος μάρτυς, 15 Ίουλ.
Κικιλία μάρτυς, 22 Νοεμ.
Κλαυδία μάρτυς, 20 Μαρτ.
Κλεόνικος μάρτυς, 3 Μαρτ.
Κλεοπάτρα, 19 Ὀκτ.
Κλήμης ἀπόστ., 10 Σεπτ.
Κοδρᾶτος ἀπόστ. 21 Σεπτ.
Κόιντος μάρτυς 2 Ίουλ.
Κομασιος μάρτυς 28 Νοεμ.
Κόνων ὁσιος, 5 Μαρτ.
Κορέμμων μάρτυς, 15 Δεκ.
Κορνήλιος ἐκατόντ. 13 Σεπτ.
Κορνήλιος ὁσιος, 19 Μαΐου.
Κορωνᾶτος μάρτυς, 17 Αὐγ.
Κοσμᾶς ἀνάργυρος, 1 Νοεμ.

Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, 24 Αὐγ.
Κοσμάς ὁ ποιητής, 14 Ὀκτ.
Κουάρτος ἀπόστ., 10 Νοεμ.
Κουρνοῦτος, 12 Σεπτ.
Κρήσκης ἀπόστ., 30 Ἰουλ.
Κρονίων, 30 Ὀκτ.
Κυπριανὸς ἱερομ., 2 Ὀκτ.
Κυπριανὸς νεομ., 5 Ἰουλ.
Κυπρῖνος μάρτυς, 10 Μαΐου.
Κυράννα νεομ., 28 Φεβρ.
Κυριακὴ μεγαλομ., 7 Ἰουλ.
Κυριακὸς ἀναχ., 29 Σεπτ.
Κύριλλος Ἀλεξανδρ. 9 Ἰουν.
Κύριλλος Γορτύν., 25 Αὐγ.
Κύριλλος διδάσκ., 14 Φεβρ.
Κύριλλος Ἱεροσολ., 18 Μαρτ.
Κύριλλος Ῥώσος, 4 Φεβρ.
Κῦρος ὁ ἀνάργυρος, 31 Ἰαν.
Κωνσταντῖνος θαυμ., 1 Ἰουλ.
Κωνσταντῖνος μέγας, 21 Μαΐ.
Κωνσταντῖνος νεομ., 14 Νοέμ.
Κωνσταντῖος Κων/λεως, 9 Αὐγ.

Λ

Λάζαρος Περγάμου, 23 Ἀπρ.
Λαμπαδὸς ὄσιος, 5 Ἰουλ.
Λαοδίκιος, 13 Μαΐου.
Λαυρέντιος μάρτυς, 10 Αὐγ.
Λαυρέντιος Ῥώσος, 29 Ἰαν.
Λαυρέντιος Σαλαμίν., 7 Μαρτ.
Λαῦρος μάρτυς 18 Αὐγ.
Λεονάρδος ἅγιος 6 Νοεμ.
Λεόντιος Ἀχαΐας, 11 Δεκ.
Λεόντιος μάρτυς, 16 Ὀκτ.
Λεπτίνα μάρτυς, 26 Ὀκτ.
Λέων μάρτυς, 18 Φεβρ.
Λεωνίδης μάρτυς, 15 Ἀπρ.
Λεωνίδης Τροιζ., 16 Ἀπρ.
Λιβέριος μάρτυς, 27 Αὐγ.
Λιμναῖος ὄσιος, 22 Φεβρ.
Λίνος ἀπόστολος, 5 Νοεμ.
Λογγῖνος ἐκατόντ., 16 Ὀκτ.
Λουκάς εὐαγγελ., 18 Ὀκτ.

Λουκάς νεομάρτυς, 26 Μαρτ.
Λουκία μάρτυς 13 Δεκ.
Λουκιανός μάρτυς, 3 Ίουν.
Λουκιλλιανός μάρτυς, 3 Ίουν.
Λούκιος μάρτυς, 20 Αύγ.
Λοῦππος μάρτυς, 23 Αύγ.
Λυδία μάρτυς, 27 Μαρτ.
Λυκαρίων μάρτυς, 7 Ίουν.
Λωτ ὁ δίκαιος, 9 Ὀκτ.

Μ

Μαγδαληνή Μαρία, 22 Ίουλ.
Μακάριος Αἰγύπτ., 19 Ίαν.
Μακάριος θαυματ., 17 Μαρτ.
Μακάριος ὄσιος, 25 Ίουλ.
Μακεδόνιος Κων/λεως, 25 Ἀπρ.
Μακεδόνιος μάρτυς 12 Σεπτ.
Μακρῖνα ὁσία, 18 Ίουλ.
Μαλαχίας προφ., 3 Ίαν.
Μαλχος ὄσιος, 24 Νοεμ.
Μάμας μάρτυς, 2 Σεπτ.
Μανουήλ μάρτυς, 22 Ίαν.
Μανουήλ νεομ., 15 Μαρτ.
Μάξιμος καυσοκαλύβης, 13 Ίαν.
Μάξιμος μάρτυς, 28 Ὀκτ.
Μάξιμος ὄσιος 21 Ίαν.
Μάξιμος Κων-πόλεως, 21 Ἀπρ.
Μαρδόνιος μάρτυς, 28 Δεκ.
Μάρθα μάρτυς, 8 Φεβρ.
Μαρία μυροφόρ., 22 Ίουλ.
Μαρία μάρτυς, 21 Μαρτ.
Μαριάμνη ἁγ., 17 Φεβρ.
Μαριάνθη μάρτυς, 1 Σεπτ.
Μαρῖνα μεγαλομ., 17 Ίουλ.
Μαρκέλλα παρθενομ., 22 Ίουλ.
Μαρκελλῖνος μάρτυς, 18 Δεκ.
Μάρκελλος μάρτυς, 9 Φεβρ.
Μάρκελλος Ἀπαμείας, 14 Αύγ.
Μαρκιανή μάρτυς, 24 Μαΐου.
Μαρκιανός μάρτυς, 25 Ὀκτ.
Μᾶρκος εὐαγγελ., 25 Ἀπρ.
Μᾶρκος νεομάρτυς, 5 Ίουλ.
Μᾶρκος πρεσβύτ., 29 Μαρτ.

Μᾶρκος Ἀθηναῖος, 5 Μαρτ.
Μᾶρκος Εὐγενικός, 19 Ἰαν.
Μαρτινιανός ὄσιος, 13 Φεβρ.
Μαρτῖνος Ῥώμης, 13 Ἀπρ.
Μαρτύριος νοτάρ., 25 Ὀκτ.
Μαρτυροκλῆς μάρτυς, 11 Ἰουλ.
Ματθεῖος εὐαγγελ., 16 Νοεμ.
Ματθίας ἀπόστ., 9 Αὐγ.
Ματρῶνα ὀσία, 20 Ὀκτ.
Μαῦρα μάρτυς, 3 Μαΐου.
Μαυρίκιος ἱερομ., 27 Δεκ.
Μαῦσιμᾶς ὁ Σύρος, 23 Ἰαν.
Μέδιμνος μάρτυς, 5 Σεπτ.
Μεθοδία ὀσία, 5 Ὀκτ.
Μεθόδιος διδάσκαλος, 6 Ἀπρ.
Μεθόδιος Κων-πόλεως, 14 Ἰουν.
Μεῖραξ μάρτυς, 11 Δεκ.
Μελάνη ὀσία, 31 Δεκ.
Μελέτιος Ἀντιοχ., 12 Φεβρ.
Μελέτιος ὁμολ., 19 Ἰαν.
Μελέτιος ὄσιος, 1 Σεπτ.
Μελισσηνός, 6 Μαρτ.
Μελπομένη μάρτυς, 1 Σεπτ.
Μέμνων μάρτυς, 20 Αὐγ.
Μένανδρος ἱερομ., 31 Μαρτ.
Μερκούριος μάρτυς, 25 Νοεμ.
Μεταμόρφωσις Ἰ.Χριστοῦ, 6 Αὐγ.
Μηνᾶς μάρτυς, 11 Νοεμ.
Μηνοδώρα μάρτυς, 10 Σεπτ.
Μῆτρος νεομάρτυς, 28 Μαΐου.
Μητροφάνης Κων-πόλεως, 4 Ἰουν.
Μιχαήλ Ἀρχάγγ., 8 Νοεμ.
Μιχαήλ θαυματ., 11 Ἰαν.
Μιχαήλ νεομ., 30 Ἰουν.
Μιχαήλ Μαυρουδῆς, 21 Μαρτ.
Μιχαίας προφ., 1 Αὐγ.
Μόδεστος Ἱεροσολ., 16 Δεκ.
Μόσχω μάρτυς, 1 Σεπτ.
Μυγδόνιος μάρτυς, 28 Δεκ.
Μυρόπη μάρτυς, 2 Δεκ.
Μύρων ἱερομ., 17 Σεπτ.
Μύρων νεομ., 20 Μαρτ.
Μύρων μάρτυς, 18 Ἰουλ.
Μώκιος ἱερομ., 11 Μαΐου.

Μωυσῆς προφ., 4 Σεπτ.

N

Ναζάριος μάρτυς, 14 Ὀκτ.

Ναθαναήλ ἀπόστ., 22 Ἀπρ.

Ναούμ προφ., 1 Δεκ.

Νάρκισσος ἀπ., 31 Ὀκτ.

Ναρσῆς μάρτυς, 9 Δεκ.

Ναταλία μάρτυς, 26 Αὐγ.

Νατάλιος μάρτυς, 30 Μαΐου.

Νέαρχος μάρτυς, 22 Ἀπρ.

Νεῖλος ὁ ὄσιος, 12 Νοεμ.

Νεῖλος Θεσπρωτικός, 16 Αὐγ.

Νεκτάριος, 11 Ὀκτ.

Νεκτάριος ἐν Αἰγίνῃ, 9 Νοεμ.

Νεκτάριος ὄσιομ., 11 Ἰουλ.

Νεονίλλα μάρτυς, 28 Ὀκτ.

Νεόφυτος μάρτυς, 5 Μαΐου.

Νερσῆς μάρτυς, 15 Ἰουν.

Νέστωρ μάρτυς, 27 Ὀκτ.

Νέων, 30 Ὀκτ.

Νηρεὺς μάρτυς, 12 Μαΐου.

Νήφων ὄσιος, 8 Ἀπρ.

Νήφων Ἀθωνίτης, 14 Ἰουν.

Νίκανδρος μάρτυς, 4 Νοεμ.

Νικάνωρ ἀπόστ., 28 Ἰουλ.

Νίκη μάρτυς, 16 Ἀπρ.

Νικήτας μεγαλ., 15 Σεπτ.

Νικήτας Νισύρου, 21 Ἰουν.

Νικήτας Νοβογοροδίας, 31 Ἰαν.

Νικήτας Πρεσλαβ., 24 Μαΐου.

Νικήτας ὁσ. Χίος, 20 Μαΐου

Νικηφόρος Κων/πόλεως, 2 Ἰουν.

Νικόδημος ὄσιομ., 11 Ἰουλ.

Νικόδημος Ἀγιορείτης, 14 Ἰουλ.

Νικόλαος θαυματ., 6 Δεκ.

Νικόλαος Σικελιώτης, 23 Αὐγ.

Νικόλαος Κων/πόλεως, 16 Μαΐ.

Νικόλαος ὄσιομ., 9 Μαΐου.

Νικόλαος στρατιώτης, 24 Δεκ.

Νικόλαος ἅγιος, 23 Σεπτ.

Νικόλαος ὁ Πλανᾶς, 2 Μαρτ.

Νικόστρατος, 18 Δεκ.

Νίκων ὁ Μετανοεῖτε, 26 Νοεμ.
Νίνα ἱεραπόστ., 14 Ἰαν.
Νίρος μάρτυς, 10 Νοεμ.
Νιρσαῖς μάρτυς, 20 Νοεμ.
Νόννα ἁγία, 6 Αὐγ.
Νόννος ὄσιος, 5 Δεκ.
Νουνεχία μάρτυς, 16 Ἀπρ.
Νυμφᾶς ἀπόστ., 28 Φεβρ.
Νυμφοδώρα μάρτυς, 10 Αὐγ.

Ξ

Ξανθίππη ὁσία, 23 Σεπτ.
Ξένη μάρτυς, 24 Ἰαν.
Ξενία μάρτυς, 3 Μαΐου.
Ξενοφῶν ὄσιος, 26 Ἰαν.
Ξύστος Ῥώμης, 10 Αὐγ.

Ο

Ὀλβιανὸς Ἀνέου, 29 Μαΐου.
Ὀλγα ἰσαπόστ., 11 Ἰουλ.
Ὀλυμπᾶς ἀπόστ., 10 Νοεμ.
Ὀλυμπιάς ὄσ., 25 Ἰουλ.
Ὀλυμπιοδώρα μάρτυς, 31 Δεκ.
Ὀνήσιμος ἀπόστ., 15 Φεβρ.
Ὀνησιφόρος ἀπόστ., 7 Σεπτ.
Ὀνούφριος ἅγιος, 12 Ἰαν.
Ὀρέστης μάρτυς, 10 Νοεμ.
Οὐαλεντίνη μάρτυς, 10 Φεβρ.
Οὐάλης μάρτυς, 16 Φεβρ.
Οὐαλλερῖνος μάρτυς, 25 Ὀκτ.
Οὔαρος μάρτυς, 19 Ὀκτ.
Οὐρανία μάρτυς, 1 Σεπτ.
Οὐρβανὸς ἀπόστ., 31 Ὀκτ.
Οὐρπικῖνος μάρτυς, 13 Αὐγ.

Π

Παγκόσμιος ὄσιος, 29 Νοεμ.
Παγκράτιος μάρτυς, 9 Φεβρ.
Παγχάριος μάρτυς, 19 Νοεμ.
Παῖδες Τρεῖς, 17 Δεκ.
Παῖσιος ὄσιος, 28 Ἰαν.

Παλλαδία μάρτυς, 24 Μαΐου.
Παλλάδιος ὄσιος, 28 Ἰαν.
Πάμφιλος μάρτυς, 16 Φεβρ.
Παναγῆς ὁ Μπασιαῖς, 7 Ἰουν.
Παναγιώτης νεομ., 23 Ἰουν.
Πανάρετος Κύπρου, 1 Μαΐου.
Πανδώρα μάρτυς, 1 Σεπτ.
Πανσέμνη ὄσ., 10 Ἰουν.
Πανσόφιος μάρτυς, 15 Ἰαν.
Παντελεήμων νεομ., 14 Νοεμ.
Παντολέων μάρτυς, 17 Σεπτ.
Πάπυλος μάρτυς, 13 Ὀκτ.
Παράμονος μάρτυς 29 Νοεμ.
Παρασκευὴ μάρτυς, 26 Ἰουλ.
Παρηγόριος μάρτυς, 29 Ἰαν.
Παρθένιος ὄσιος, 7 Φεβρ.
Πασικράτης μάρτυς, 24 Ἀπρ.
Πατάπιος ὄσιος, 8 Δεκ.
Πατρίκιος ἱερομ., 19 Μαΐου.
Πάτροκλος μάρτυς, 17 Αὐγ.
Πατρώβας μάρτυς, 5 Νοεμ.
Παῦλος ἀπόστ., 29 Ἰουν.
Παῦλος νεομ., 22 Μαΐου.
Παῦλος Ἐφέσου, 11 Σεπτ.
Παυσίκακος, 13 Μαΐου.
Παφνούτιος μάρτυς, 25 Σεπτ.
Παχώμιος ὄσιος, 15 Μαΐου.
Παχώμιος νέος, 21 Μαΐου.
Πελαγία ὄσια, 8 Ὀκτ.
Πελεγρίνος μάρτυς, 7 Ἰουλ.
Περπέτουα μάρτυς, 2 Φεβρ.
Πέτρος ἀπόστ., 29 Ἰουν.
Πέτρος ἐξ Ἀργους, 3 Μαΐου.
Πέτρος Σινώπης, 30 Ἰουν.
Πέτρος Ἀθωνίτης, 12 Ἰουν.
Πέρος Μόσχας, 24 Αὐγ.
Πέτρος ὁ εὐσεβῆς 7 Σεπτ.
Πέτρος Νικαίας, 10 Σεπτ.
Πετρωνία μάρτυς, 29 Σεπτ.
Πετρώνιος ὄσιος, 23 Ὀκτ.
Πεύσιππος μάρτυς, 16 Ἰαν.
Πηγάσιος μάρτυς, 2 Νοεμ.
Πινούφριος ὄσιος, 27 Νοεμ.
Πιόνιος πρεσβύτ., 11 Μαρτ.

Πίστις μάρτυς, 17 Σεπτ.
Πιτηροῦν ὄσ., 29 Νοεμ.
Πλακίλλη βασίλισσα, 14 Σεπτ.
Πλάτων μάρτυς, 18 Νοεμ.
Ποιμὴν ὄσιος, 27 Αὐγ.
Πολύαινος ἱερ. 19 Μαΐου.
Πολύδωρος νεομ. 3 Σεπτ.
Πολύευκτος ὄσιος 5 Φεβρ.
Πολύκαρπος Σμύρνης, 23 Φεβρ.
Πολυμνία μάρτυς 1 Σεπτ.
Πολυνίκη μάρτυς 1 Σεπτ.
Πολυξένη ὄσ. 23 Σεπτ.
Πολυχρόνιος ἱερ., 7 Ὀκτ.
Πομπήιος μάρτυς, 28 Ὀκτ.
Ποπλία, 9 Ὀκτ.
Πόπλιος Ἀθηνῶν, 13 Μαρτ.
Πορφύριος ἐπίσκ. 26 Φεβρ.
Ποταμία ὄσ., 7 Αὐγ.
Πούδης ἀπόστ.. 14 Ἀπρ.
Πουλχερία βασίλ., 10 Σεπτ.
Πρίσκιλλα ἀπ., 13 Φεβρ.
Πρίσκος μάρτυς, 21 Σεπτ.
Πρόβος μάρτυς, 12 Ὀκτ.
Πρόκλα, 27 Ὀκτ.
Πρόκλος μάρτ. 12 Ἰουλ.
Προκόπιος μεγαλ. 8 Ἰουλ.
Προτάσιος, 14 Ὀκτ.
Προτέριος ἐπίσκ., 28 Φεβρ.
Πρόχορος ἀπόστ., 28 Ἰουλ.
Πρόχορος Ῥώσος, 10 Φεβρ.
Πρωτᾶς μάρτυς., 24 Δεκ.
Πρωτίων μάρτυς, 12 Ἀπρ.

Ρ

Ῥηγῖνος ἐπ., 25 Φεβρ.
Ῥήλος μάρτυς, 6 Ἰουλ.
Ῥοδιανὸς μάρτυς, 20 Μαρτ.
Ῥοδίων ἀπόστ., 10 Νοεμ.
Ῥοδοπιανὸς μάρτυς, 3 Μαΐου.
Ῥουφιανὸς μάρτυς, 8 Σεπτ.
Ῥοῦφος μάρτυς, 8 Σεπτ.
Ῥωμανὸς μάρτυς 18 Νοεμ.
Ῥωμανὸς ὁ μελωδὸς 1 Ὀκτ.

Ῥωμανὸς νεομ., 6 Ἰαν.
Ῥωμανὸς ἅγιος, 16 Φεβρ.
Ῥωμύλος μάρτυς, 6 Σεπτ.

Σ

Σάββας ὁ ἡγιασμένος, 5 Δεκ.
Σάββας Σερβίας, 12 Ἰαν.
Σάββας Κων/λεως, 12 Νοεμ.
Σαββάτιος μάρτυς, 19 Σεπτ.
Σαββάτιος ὄσιος, 8 Αὐγ.
Σαββῖνος μάρτυς, 16 Μαρτ.
Σαβέλ μάρτυς, 17 Ἰουν.
Σαλώμη μυροφ., 8 Αὐγ.
Σαμουήλ πρόφ., 20 Αὐγ.
Σαμψῶν ὁ ξενοδόχος, 27 Ἰουν.
Σαμωνὰς μάρτυς, 15 Νοεμ.
Σαπφῶ μάρτυς, 1 Σεπτ.
Σάρρα, 19 Αὐγ.
Σατορνῖνος μάρτυς, 7 Ἰουλ.
Σεβαστιανή μάρτυς, 24 Ὀκτ.
Σεβαστιανὸς μάρτυς, 18 Δεκ.
Σεβηριανὸς μεγαλ., 9 Σεπτ.
Σεβῆρος μάρτυς, 20 Αὐγ.
Σέλευκος μάρτυς, 13 Σεπτ.
Σεληνιάς μάρτυς, 5 Ἰουν.
Σεραφὶμ ἱερομ., 4 Δεκ.
Σεραφὶμ ὄσιος, 2 Ἰαν.
Σεραφὶμ ὄσιος, 6 Μαΐου.
Σέργιος Ῥανοδεζίας, 5 Ἰουλ.
Σέργιος μάρτυς, 7 Ὀκτ.
Σέργιος μάρτυς, 2 Ἰαν.
Σίλας ἀπόστ., 30 Ἰουλ.
Σιλβανὸς μάρτυς, 14 Ὀκτ.
Σίλβεστρος Ῥώμης, 2 Ἰαν.
Σίλος ὄσιος, 26 Νοεμ.
Σιλουανὸς ἀπ., 30 Ἰουλ.
Σιλουανὸς ὄσιος, 24 Σεπτ.
Σίμων ἀπόστολος, 10 Μαΐου.
Σισίνιος ἱερομ., 22 Νοεβρ.
Σισόης ὄσιος, 6 Ἰουλ.
Σκέπη Θεοτόκου, 28 Ὀκτ.
Σουσάννα βασίλισσα, 28 Αὐγ.
Σοφία μάρτυς, 17 Σεπτ.

Σοφονίας προφ., 3 Δεκ.
Σπυρίδων θαυμ., 12 Δεκ.
Σταμάτιος νεομ., 3 Φεβρ.
Σταμάτιος νεομ., 16 Αύγ.
Στάχυς απόστ., 31 Ὀκτ.
Στεφανίς μάρτυς, 11 Νοεμ.
Στέφανος όμολ., 3 Σεπτ.
Στέφανος πρωτομ., 27 Δεκ.
Στέφανος Σερβίας, 19 Ἰουλ.
Στέφανος Ῥηγίου, 5 Ἰουλ.
Στρατήγιος μάρτυς, 19 Αύγ.
Στρατονίκης, 31 Ὀκτ.
Σιτρατόνικος μάρτυς, 30 Σεπτ.
Στρατόνικος μάρτυς, 13 Ἰαν.
Στράτων μάρτυς, 13 Σεπτ.
Στρόβιλος μάρτυς, 18 Αύγ.
Στυλιανός όσ., 26 Νοεμ.
Συγκλητική όσ. 5 Ἰαν.
Συμεών στυλίτης 24 Μαΐου.
Συμεών ό νέος, 12 Ὀκτ.
Συμεών όσιος, 1 Σεπτ.
Συμεών ό έν Ἀθω, 13 Φεβρ.
Συμεών νεομ., 14 Αύγ.
Συνετός μάρτυς, 12 Δεκ.
Σώζων μάρτυς, 7 Σεπτ.
Σωκράτης μάρτυς, 21 Ὀκτ.
Σωσάννα όσιομ., 15 Δεκ.
Σωσθένης απόστ., 8 Δεκ.
Σωσίπατρος άπ., 29 Ἀπρ.
Σωτήριχος μάρτυς, 24 Ὀκτ.
Σωφρόνιος Ἰεροσολ., 11 Μαρτ.
Σωφρόνιος όσιος, 18 Αύγ.

Τ

Ταβιθά άγία, 25 Ὀκτ.
Τάισια όσία, 8 Ὀκτ.
Ταράσιος Κων/πεως, 25 Φεβρ.
Τάραχος μάρτυς, 12 Ὀκτ.
Τατιανή μάρτυς, 12 Ἰαν.
Τατιανός, 12 Σεπτ.
Τατίων μάρτυς, 24 Αύγ.
Τάττα μάρτυς, 25 Σεπτ.
Τελεσφόρος μάρτυς, 22 Φεβρ.

Τελέτιος μάρτυς, 30 Μαΐου.
Τερέντιος μάρτυς, 10 Ἄπρ.
Τέρτιος απόστ., 30 Ὀκτ.
Τερψιχόρη μάρτυς, 1 Σεπτ.
Τιμόθεος απόστ., 22 Ἰαν.
Τιμόθεος Προύσης, 10 Ἰουν.
Τιμόθεος Εὐρίπου, 16 Αὐγ.
Τιμόθεος νεομ., 29 Ὀκτ.
Τίμων απόστ., 25 Αὐγ.
Τίτος απόστ., 25 Αὐγ.
Τίτος Ῥωσίας, 27 Φεβρ.
Τριαντάφυλλος νεομ., 8 Αὐγ.
Τριφύλλιος Κύπρου, 13 Ἰουν.
Τρόφιμος απόστ., 14 Ἀπριλ.
Τρύφαινα μάρτυς, 31 Ἰαν.
Τρύφων μάρτυς, 1 Φεβρ.
Τρωὰς μαρτυς, 1 Σεπτ.
Τυχικός απόστ., 8 Δεκ.
Τυχικός Χαλκηδόνας, 31 Ἰουλ.
Τύχων Ἀμαθοῦντος, 16 Ἰουν.

Υ

Ἰάκινθος μάρτυς, 18 Ἰουλ.
Ἰμέναιος μάρτυς, 24 Ἰουλ.
Ἰπαπαντὴ Χριστοῦ, 2 Φεβρ.
Ἰπάτιος ὁμολ., 20 Σεπτ.
Ἰπερέχιος μάρτυς, 5 Ἰουν.
Ἰπομονή, 5 Ἀπρ.

Φ

Φάβιος ἱερομ., 5 Αὐγ.
Φαίδρος μάρτυς, 29 Νοεμ.
Φανούριος μάρτυς, 27 Αὐγ.
Φαντῖνος ὄσιος, 30 Αὐγ.
Φαρνάκιος μάρτυς, 25 Ἰουν.
Φαῦστος μάρτυς, 16 Ἰουλ.
Φεβρωνία ὄσιομ., 25 Ἰουν.
Φιλάδελφος μάρτυς, 10 Μαΐου.
Φιλάγγριος μάρτυς, 9 Φεβρ.
Φιλάρετος ὄσιος, 1 Δεκ.
Φιλέορτος μάρτυς, 31 Αὐγ.
Φιλεταῖρος μάρτυς, 30 Δεκ.

Φιλήμων απόστ., 22 Νοεμ.
Φιληξ μάρτυς, 7 Ὀκτ.
Φιλητὸς συγκλητ., 27 Μαρτ.
Φίλιππος απόστ., 14 Νοεμ.
Φίλιππος Μόσχας, 3 Ἰουλ.
Φίλιππος διάκ., 11 Ὀκτ.
Φιλογόνιος πατριάρχης, 20 Δεκ.
Φιλοθέη κοσία, 19 Φεβρ.
Φιλόθεος θαυματ., 15 Σεπτ.
Φιλόλογος απόστ., 5 Νοεμ.
Φιλονίλη μάρτυς, 11 Ὀκτ.
Φιλούμενος μάρτυς, 24 Νοεμ.
Φιρμιλιανός, 28 Ὀκτ.
Φιρμῖνος μάρτυς, 25 Ἰουν.
Φίρμος μάρτυς, 25 Ἰουν.
Φλαβιανὸς μάρτυς, 16 Φεβρ.
Φλέγων απόστ., 8 Ἀπριλ.
Φλωρέντιος μάρτυς, 13 Ὀκτ.
Φλῶρος μάρτυς, 18 Αὐγ.
Φρουμέντιος, 30 Νοεβρ.
Φωκᾶς ἱερομ., 22 Σεπτ.
Φωστήριος ὄσιος, 5 Ἰαν.
Φωτεινὴ μάρτυς, 26 Φεβρ.
Φώτιος ὁ μέγας, 6 Φεβρ.
Φώτιος Θεσ/νίκης, 9 Ἰουλ.

Χ

Χαίδω μάρτυς, 1 Σεπτ.
Χαράλαμπος ἱερομ., 10 Φεβρ.
Χαρίεσσα μάρτυς, 16 Ἀπρ.
Χαρίκλεια μάρτυς, 1 Σεπτ.
Χάρις μάρτυς, 28 Ἰαν.
Χαριτίνη μάρτυς, 4 Σεπτ.
Χαρίτων μάρτυς, 1 Ἰουν.
Χιονία μάρτυς, 16 Ἀπριλ.
Χριστῖνα μεγαλ., 24 Ἰουλ.
Χριστοδούλη, 4 Δεκ.
Χριστόδουλος ὄσιος, 16 Μαρτ.
Χριστόδουλος νεομ., 27 Ἰουλ.
Χρῖστος νεομ. 12 Φεβρ.
Χριστοφόρος μάρτυς, 9 Μαΐου
Χριστοφόρος ὄσιος, 16 Μαρτ.
Χρῦσανθος μάρτυς, 19 Μαρτ.

Χρύσαφος μάρτυς, 25 Ὀκτ.
Χρυσῆ μάρτυς, 30 Ἰαν.
Χρυσῆ νεομ., 13 Ὀκτ.
Χρυσόγονος μάρτυς, 22 Δεκ.

Ψ

Ψόης ὄσιος, 9 Αύγ.

Ω

Ὤκεανὸς μάρτυς, 12 Σεπτ.
Ὤραιοζήλη μάρτυς, 26 Ἰουλ.
Ὤρίων μάρτυς, 10 Νοεμ.
Ὤσηὲ προφήτ., 17 Ὀκτ.